162026

பலமாய் வேரூன்றிக் கிளைகிளைத்து ஓங்கி பக்குவதசையை அடைந்து வருகிறதென்று நமது தேசப்பொருளுதவியாலும் ஆதரவாலும் நமது ஜநசரீர உதவியாலும் இன்னும் பலவாறாகவும் ஸர்வஜந ஸாக்ஷிகமாய் வெளியாகிவருகிறது. அவ்வாறே நமது சக்கரவர்த்தியும் அவரது முதன்மையான மந்திரிகளும் நமது ஆங்கிலேய நேசர்களும் நம்மிடம் வைத்திருக்கும் அன்பும் மதிப்பும் அளவற்றதென்று விசதமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அன்றியும் நம்முடைய தேசஸ்தர்களாசயத்தை கிரகிக்காமல் கொஞ்சம் ஸந்தேகமாய் வர்த்தித்த சில ஆங்கிலேய பிரபுக்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நம்மிடத்தில் விசேஷ விச்வாஸமும் ஸஹோதரபாவமும் விர்த்திசெய்யப்பட்டு வருகிறது. மேலும் இந்தயுத்தம் நமக்கு விசதமாயும் ஸஹஜமாயுமுள்ள உறுதியான ராஜவிச்வாஸத்தின் ஊக்கத்தை அறியாமல் தடுமாறி குருட்டெண்ணம் வைத்திருந்த நமது சத்ருக்களின்புத்தி மாந்தியத்தையும் தெரிவித்து, அவர்களை தலைகுனியும்படி செய்துவிட்டது. இந்திரஜித் யுத்தத்தைப்போல் அதர்மமான யுத்தம் செய்துவரும் ஜர்மேனி தேசத்தார்கள் சீக்கிரத்தில் பராஜயத்தை அடைந்து, அவர்களுடைய ராணுவப்பயிர்ச்சியினாற்கொண்ட இறுமாப்பு வேரறுந்து, நமது சக்கரவர்த்தியும் நமக்கு ஒற்றுமையாய் ஏகமநஸ்கராய் நமது ஸைந்நியங்களுடன் யுத்தத்தை நடத்திவரும் பிரான்ஸ், ருஷ்ஷியா தேசத்தவர்களும் விஜயத்தை யடைந்து, வீரர்களாயும் தர்மரக்ஷணார்த்தம் ஸகலவிதமான ஆபத்துகளையும் அடைந்து தைரியமாக யுத்தம் செய்து தற்காலம் தமது நாட்டையும் ஒருவாறு இழந்துள்ள பெல்ஜியர்கள் தம்தேசத்தை பூர்ணமாக வடைந்து, விசேஷலாபமும், யசஸ்ஸும், ஸர்வஸுகமும் பெருகும்படி பக்தஜநாபீஷ்ட பூரண துரந்தரனான நமது ஸ்ரீ வீரராகவன் கிருபைசெய்ய நாம் எல்லோரும் இந்தசபையின் உபக்கிரமத்திலேயே எம்பெருமானை பிரார்த்திக்க வேண்டியது அவசியம்.

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்துச் சிஷ்ய ஸபை.

இந்த மகாஸங்கத்தைச் சேர்த்துவைத்திருக்கும் சிஷ்யஸபை ஸாதாரண வருஷம் சித்திரை மாஸம் ஏற்படுத்தப்பட்டு அது முதல் நடந்துவருகின்றது. ஸ்ரீ ஸந்நிதிசிஷ்யர்களில் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் சிறந்தவர்களும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு உண்டாகும் ஏற்றத்தில் சந்தோஷத்தையும் குறைவுகளில் சோகத்தையும் அடைகிற

"பாவை பனிமலராள் வந்திருக்கும் மார்பன்" என்று மிப்புடைகளில் பகவானுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களும் ஸஃஷீகனாயிருப்பதும், நாராயணாவென்னும் நாமத்தையே நாடியவதரித்த கலித்வம்ஸனால் விசதமாய் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த "எவ்வுள்கிடந்தானை" ச்சரணமடைந்து அடியேன் இதரவிஷயங்களைப் பிரஸ்தாவிக்கிறேன்.

நிகழும் ஐரோப்பா யுத்தத்தில் நமது சக்கரவர்த்திக்கு ச்ரேயஸ் ஜயப்பிரார்த்தநம்.

இப்பொழுது ஐரோப்பாவில் நமது சக்கரவர்த்திக்கும் நம் ஆங்கிலேய தேசத்துடன் மித்திரபாவமுள்ள பிரான்ஸு, ருஷ்ஷியா, ஸர்வியாதேசஸ்தருக்கும் ஜர்மேனி சக்கரவர்த்திக்கும் நடந்துவரும் பயங்கரமான யுத்தவிஷயத்தைச் சிறிது பிரஸ்தாவிப்பது யுக்தமாயிருக்கும். துஷ்டநிக்ரஹமும் சிஷ்டபரிபாலநம் பண்ணுவதும் ராஜாக்களுக்குமுதன்மையான தர்மம் என்று உத்தேசித்தும், தருமமாயும் நீதியாயும் உள்ள ராஜாக்களுடைய பரஸ்பரம் அநுபந்தங்களையும் உடன்பாடுகளையும் க்ஷேமத்தையும் எவ்விதமும் பாதுகாக்கவேண்டிய விதிகளையும் அநுசரித்தும், நமது ஸார்வபௌமரான சக்கரவர்த்திக்கு இப்பொழுது இந்த யுத்தம் நேர்ந்திருக்கிறது. துர்யோதநாதிகளைப்போல அஸூயையினாலும் பொறாமையினாலும் ராணுவப்பயிர்ச்சியின் கர்வத்தாலும் ஜர்மேனி அரசன் காரணமின்றி நமது ஆங்கிலேய தேசத்துடன் ஒற்றுமையாயும் ஸ்நேகமாயுமுள்ள பிரான்ஸ் தேசத்திற்கு இடஞ்சல்செய்து, அதன்மூலமாய் நமது சக்கரவர்த்திக்கும் ஆங்கிலேய ராஜ்யத்தினது பெருமைக்கும் விருத்திக்கும் ஹாநிசெய்யக்கருதி, அதற்காக அநியாயமாய் நிரபராதியான நடுவில் இருந்த ஒரு சிறு ஸம்ஸ்தாநத்தை ஆக்ரமிக்க முயன்றனர். இவ்விதமான கஷ்டங்களை நிவர்த்திசெய்யவும், சக்கரவர்த்திகளானாலும் தன் பராக்கிரமமே பெரிதென்று கர்வப்படாமல் லோக தர்மங்களிலும் நீதிகளிலும் பரஸ்பர ராஜதர்மங்களிலும் எல்லைகடவாமல் நடப்பதுதான் ராஜநீதிக்கும் ஈச்வர ஆஜ்ஞைக்குப் உரியதென்று அகங்காரங்கொண்ட ஜெர்மேனியாருக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவும், நமது சக்கரவர்த்தி இந்த யுத்தத்தில் பிரவேசிக்கும்படி நேர்ந்தது. இந்த ப்ரஸக்தியில் நமது தேசத்தவர்களுடைய ராஜபக்தி அதிக

வர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயம் விர்த்திபெற்று புகழ்ச்சியடைந்து நாநாதேசங்களில் பரவியோங்குவதில் விசேஷ சிரத்தையும் ஊக்கமும் உண்டாக ஸதா சிந்தையுள்ளவர்களுமான சில பிரபுக்களால் சிஷ்யஸபை ஆதியில் சேர்க்கப்பட்டு அவர்களால் இயன்றவரையில் உத்தேச கார்யங்களுக்கு அநுகுணமான நடவடிக்கைகள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

ஸபை பிரவர்த்தகர்களின் உபகார ஸ்மரணம்.

அப்படி நடத்திவருகிறவர்களில் முக்கியமாக ஒருவரையும் நிர்த்தேசித்துக் கூறுவது அசாத்தியமாயினும், தங்கள் காலத்தையும் ஜ்ஞாநத்தையும் சரீரப்பிரயாஸத்தையும் மிகவு முதாரமாக இந்த விஷயத்தில் செலுத்திவருகிறவர்களில் முதன்மையாக உ. வே. ஸ்ரீ திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியையும், உ. வே. ஸ்ரீ டி. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமியையும், உ. வே. ஸ்ரீ வாஸுதேவாசாரியர் ஸ்வாமியையும், காரியதர்சி, உ. வே. ஸ்ரீ. வி. ராஜகோபாலாசாரியர் ஸ்வாமியையும், க்ருதஜ்ஞதையுடன் நாம் நினைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. இதல்லாமல் வெளி ஜில்லாக்களிலும் கிராமங்களிலும் உ. வே. ஸ்ரீ டி. கோதண்டராமய்யங்கார் முதலான கனவான்களும் பிரபுக்களும் பரமைகாந்திகளும் இந்த ஸபாவிஷயத்தில் நிரம்பவும் ச்ரத்தைவைத்து பற்பல ஆகாரங்களால் உபகரித்து வந்திருக்கிறார்களென்பதும் இந்த மகாஸபையோர்களனைவருக்கும் விசதமாயே இருக்கலாம்.

சில்மாஸங்களாக சிஷ்யஸபையாருக்கும் அசேஷ ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டிக்கும் மறக்கவொண்ணாததும் மறுபடி பூரிக்க ஒண்ணாததுமான கஷ்டமொன்று நேர்ந்திருக்கிறது. ரிஜிஸ்ட்ரார் ஜனரல் அவர்களுக்கு அஸிஸ்டான்டாகவும் பிறகு ஜாயின்ட் ஸ்டாக்கு கம்பெனி ரிஜிஸ்ட்ராராகவும் லௌகிக நிர்வாகங்களை வஹித்து தமது சீலம் அநுஷ்டாநம் கொள்கை முதலியவற்றால் எல்லோருக்கும் பூஷணமாக விளங்கிய உப. ஸ்ரீ, வ. ராகவாசாரியார் நித்தியஸூரி பதவியைக் கைப்பற்றி அருளினதால் இந்த ஸபையும் ராஜாங்கத்தாரும் இதரர்களும் அந்தப் புண்ணிய புருஷன் ஸகாயத்தை இழக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது. இதன் விஷயமாக நமது வியாகுலத்தையும் அந்த ஸ்வாமியினிடத்தில் நமது க்ருதஜ்ஞதையையும் தேவரீர்கள் நியமநத்தை புரஸ்கரித்து அடியேன் வெளியிடுகின்றேன்.

ஸ்ரீ அழகியசிங்க ரநுக்ரஹ அபிமாந ப்ரார்த்தனை.

ஸம்பிரதாய காரியங்களில் பரஸ்பர அபிப்பிராய பேதங்கள் உண்டாவது ஸஹஜமே. அக்காரணத்தால் மாத்திரமே ஒருகால் சிஷ்யஸபையாரின் உத்தேசங்கள் பிரகாசியாமல் இதுவரையில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்களின் திருவுள்ளத்தில் ஸ்வல்ப அதிசங்கை இருந்திருந்தபோதிலும் இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸந்நிதியை அலங்கரிக்கும் மகாநுபாவனும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸெவதியுமான அழகியசிங்கர் சிஷ்யஸபையாரை அபிமாநித்து புத்திரவாத்ஸல்யத்திற்கு அதிகமான சிஷ்யவாத்ஸல்யத்தை வைத்தருளி விசேஷ அன்பும் ஆதரவும் பாராட்டுவாரென்று நம்புகிறேன். உத்தரோத்தரமும் இந்தஸபையின் அபிப்பிராயங்களும் தீர்மானங்களும் ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கும் பெருமை மேல்மேலும் அபிவிருத்தியை செய்யத்தக்கவை யென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஏதேனும் ஸ்வல்பம் அப்யுபகமம் பண்ணத்தகாதவைகளை யதாஸுகம் யதோசிதம் சீர்திருத்தி எல்லோருக்கும் ஹிதகரமான காரியங்களை பிரவர்த்திப்பித்து ஸபையை அபிமாநித்து அதன் காரியங்களை அநுஷ்டாந பரியந்தம் நிறைவேற்றி கௌரவப்படுத்தி கடாக்ஷிக்கும்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய ஸம்ரக்ஷகர்களான ஸ்ரீ அழகியசிங்கரையும் இதராசார்யர்களையும் பரமைகாந்திகளையும் அநேக ப்ரணாம பூர்வகமாகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சிஷ்யஸபை வ்ருத்தாந்தம்.

சிஷ்யஸபையின் சென்ற காலவ்ருத்தாந்தங்களையும் இனி பின் நடக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களையும் சிஷ்யஸபை பிரஸிடெண்டு உபய. ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசாரியார் விஸ்தரித்து ப்ரஸ்தாவிக்கக் கூடியதால் அடியேன் அது ஸம்பந்தமாக விஜ்ஞாபிக்கத்தக்க விஷயங்கள் அதிகமாய் இங்கு ஒன்றுமில்லை.

ஸபையை விஸ்தரிக்கத்தக்க ஆலோசனைகள்.

இந்த ஸம்வத்ஸரம் இந்த சிஷ்யசபையின் கார்யங்களில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதாயம் முழுவதும் அந்வயிக்கும்படி அதன் பெயரைமாற்றி சில ஏற்பாடுகளைப் நூதநமாய் செய்யவேண்டியதாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவப் ப்ரபுக்களான சிலர்களால் ஆலோசிக்கப்பட்டு

அதுவிஷயமும் இந்தஸங்கத்தில் பிரஸ்தாவிக்கப்படும். எந்தமட்டும் காரியங்களை ஸௌகரியமாய் ஸ்பர்த்தைக்கிடமன்றியில் நிறைவேறுவதற்கு உசிதமாக விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்பது இந்தமஹாஸங்கத்தில் விமர்சிக்கவேண்டிய அம்சம்.

தென்கலை வடகலை ஆகிய உபயஸம்பிரதாயதஸ்தர்களும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையை நடத்துவதுமிகவும் உசிதமே. ஆகிலும் முதலிலேயே அவ்வளவு பிரபலமாக விஸ்தரிப்பதற்கு பூர்வபீடிகையாக உபயஸம்பிரதாயஸ்தர்களிலும் பெரியோர்களையும், மஹநீயர்களையும் ஆலோசித்து அவர்களுடைய அபிமாநத்தினுடைய அவலம்பத்தை அடைந்து இந்த வருஷத்தில் ஸமீகரணம்செய்ய ஏற்பாடுகளை முன்னாலேயே ஆராய்ந்து இந்த மகாஸங்கத்தாருக்கு விஜ்ஞாபிக்கப்போதுமான சாவகாசமில்லாமல் போய்விட்டது. ஆகிலும் அது ஸம்பந்தமாகவும் எவ்விதமான ஏற்பாடுகள் தென்கலை வடகலை அனைவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் ஓர் ஐக்கியஸபயார்களாகச்சேர்க்க உசிதங்களென்பது இந்த ஸதஸ்ஸில் நிர்ணயிக்கப்படுமானால் அவ்வாறு இந்த ஸபையின் நியமநத்தைப்பெற்றவர்கள் பிரவர்த்தித்துத் தமது மநோரதங்களை பூரணம்செய்ய முயலக்கூடும். இது ஸங்கதி எப்படியானாலும், வடகலை ஸம்பிரதாயஸ்தர் முழுவதும் சேர்ந்து அப்பியுபகமம் பண்ணும்படியான விதமாய் சிஷ்யஸபையை விஸ்தரித்து அதற்குசிதமான பெயரையிட்டு அதுவிஷயமாய்த் தகுந்த ஆலோசனைகளையும் தேவரீர்கள் அனைவர்களும் ஸாதரமாயும் நிர்மத்ஸரமாயும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமுதாய க்ஷேமத்தையும் நன்மையையும் உத்தேசித்து ஸம்பிரதாய வ்ருத்திக்கு அநுகுணமான பரிசீலனையை ஏகமநஸ்ஸாய்ச்செய்து நிர்ணயிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸம்பிரதாயத்தின் மேன்மை.

நமது ஸம்பிரதாயத்தின் மேன்மையையும், உயர்த்தியையும், ஸாதாரணமாக இஹத்திலும் பரத்திலும் மநஸ்ஸுக்கு சாந்தியையும் சந்தோஷத்தையும், உண்டாக்கக்கூடிய அதின் தன்மையையும், பாரமார்த்திகமாய் ஸித்தாந்திதமான யாதார்த்தயார்த்தங்களுக்கு விரோதமன்றியும் குறைவன்றியும் பகவதாஜ்ஞாநுஜ்ஞா ரூபமான தர்மாநுஷ்டாநங்களுக்கு ஒற்றுமையாயும்

இருக்கும் தன்மையையும், ஸம்பிரதாயார்த்தங்களில் ச்ரவணத்தாலாவது மநநத்தாலாவது பரிசீலநத்தாலாவது தேர்ச்சி அடையாத மந்தப்பிரஜ்ஞனை தாஸன் விவரிக்கத்துணியவில்லை. துணிவதும் ஸாஹஸக்ருத்யம். அந்த அம்சங்களை இந்த ஸதஸ்ஸில் நடக்கப்போகிற பரமைகாந்திகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவாக்ரேஸரர்களின் உபந்யாஸங்களையும் வாக்கியார்த்தங்களையும் மஹாமநஸ்கர்களான ஸப்யகோஷ்டியுடன் ஸஹ்ருதயமாய்க்கேட்டு ஸந்தோஷத்தை அடையப் பிரதீக்ஷிக்கிறேன்.

ஸம்பிரதாயத்தின் தற்காலநிலைமை.

நமது ஸம்பிரதாயச் சிறப்பையும் ஏற்றத்தையும் மிக்கவுணர்ந்திருக்கும் ஸபையார்களுக்கு, தத்காலநிலைமையை உத்தேசித்து, இந்த ஸபையை விஸ்தரிக்க வேண்டுவது அவசியமென்பது தெளிவாக இருக்கும். நமது ஸம்பிரதாயங்களில் ஆசாரிய பரம்பரையைப்பற்றியும் நமது ஸம்பிரதாயங்களுக்குள் அவாந்தர அபிப்பிராய பேதங்களால் அந்தந்த ஆசாரிய பரம்பரையை அநுஸரித்தவர்களுக்கு சிற்சில ஆசாரங்களிலும் அநுஸந்தாநக்கிரமங்களிலும் உண்டாயிருக்கும் வ்யத்தியாஸங்களைப் பற்றியும், ஆதுநிகர்களான சிலர்களும், பாச்சாத்தி யாநுஷ்டாநங்களையும் நடையுடைபாவனை ஆஹாரக்கிரமங்களையும் அநுவர்த்திக்குமவர்களும், பலவாறாக, எண்ணி நமது ஸம்பிரதாய பரிபாடியைப் பரிவதித்தும் ஹேளநம்செய்தும், இனி மேன்மேலும் ஸம்ப்ரதாய போஷணத்திற்குக்காரணமான நம்சிறுவர்களுக்கு ஸாமாந்யமாய் திருஷ்டாதிருஷ்டார்த்தங்களை ஸாதிக்கவல்ல நமது ஸம்ப்ரதாயங்களில் திருஷ்டவிருத்தமில்லாத அம்சங்களில்கூட பிராமாணிக மாந்த்யத்தை உண்டுபண்ணி வருகிறார்கள். இதனால் சிஷ்டாநுஷ்டாநங்களில், நம்முடையவர்களுக்கு மேன்மேலும் அவிச்வாஸமும் அகௌரவமும் ஔதாஸீந்யமும் ஏற்பட்டிருப்பது தெரிந்தவிஷயமே.

அநாதியாக வேதோபநிஷத்துக்களால் அநுக்கிரஹீதமாயும், இதிஹாஸபுராண ஸ்ம்ருதிவாக்கியங்களால் உத்கோஷிக்கப்பட்டும், பாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளில் பிரஸித்தியடைந்தும், டங்க போதாயன திரமிடாத்யாசாரிய ஸூக்திகளால் உபஜீவிக்கப்

பட்டும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீ நிகமாந்ததேசிகனால் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்டுமுள்ள இந்த அத்புதமான ஸம்ப்ரதாயமும் ஸித்தாந்தமும் வளர்ந்து வ்ருத்தியடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வைசத்யமுள்ள ஆசாரிய பரம்பரைகள் ஏற்பட்டன. அதை அநுஸரித்து க்ருஹஸ்தாச்ரமிகளாய் எழுந்தருளியிருந்த ஆசாரியர்களுக்கு, லோகத்தில் ஸஹஜமாய் ஸம்பவிக்கக்கூடிய துர்த்தசைகளும் கஷ்டங்களும் தன்மூலமான ஸ்கலநங்களும் அதனால் சிஷ்யர்களுக்கு அவிச்வாஸமும் ச்ரத்தைக் குறைவும் காண, ஸம்பிரதாய ரக்ஷணார்த்தம் ஸ்ரீ மடங்களும் ஏற்பட்டன. அந்த ஆஸ்தாநங்களில் சிஷ்யர்களுக்கு விசேஷபிரதிபத்தியை உண்டுபண்ணி ஸித்தாந்தத்தை ஸ்திரீகரணம்செய்ய துரீயாச்ரம ஸ்வீகாரம்செய்துகொண்டு கேவலம் வைராக்ய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுடன் எழுந்தருளியிருக்கும் பாகவதோத்தம ஸ்வாமிகள் பூர்ண கிருபையுடன் நிர்வாகம் செய்தருளினார்கள். சிஷ்யமநோரஞ்ஜநார்த்தமாயும், அந்தந்த மஹாஸந்நிதிகளைக் கடாக்ஷித்தருளிய எம்பெருமான்களின் ஆராதநார்த்தமாகவும், காலக்ஷேபங்களாலும், தமது சிஷ்டாசாரங்களினாலும், ஜ்ஞாநத்தாலும், உலகத்திற்கு வழிகாட்டி, சிஷ்யர்களுக்கு ஸம்பிரதாயங்களிலும் கர்மாநுஷ்டாநங்களிலும் தேர்ச்சியை உண்டாக்க ப்ராப்தமான பரமைகாந்திகளை ஆதரிக்கவும், சிஷ்யர்களுக்கு ப்ராதாந்யமாய் ஜ்ஞாநகர்மாநுஷ்டாந ஸாதநங்களாயும் ஆநுஷங்கிகமாக சரீரதாரணமாயும் வ்ருத்தி ஸாதநமாயுமுள்ள அர்த்தங்களையும் வித்யைகளையும் அந்தந்த இடங்களில் போதிப்பதற்காகவும், விசேஷமாக த்ரவ்யங்களும் பூமிகளும் ஏற்பட்டன. இவைகளினால் ஸம்பிரதாயம் சிறந்து விருத்தியையும் தேர்ச்சியையும் அடைந்து வந்தது. மறுபடியும் இந்த விதமான லௌகிகஸம்பந்தங்களினால் சில சைதில்யங்கள் ஸ்ரீ ஸந்நிதிகளில் ஏற்படுவதாய் அதிசங்கை உண்டாயிற்று. இதனாலும், அல்லாமலும் சில அபிப்பிராய பேதங்களாலும், சில அநுஷ்டாந பேதங்களாலும், முநித்ரயமென்கிற சில ஸ்தாநங்கள் ஏற்படும்படி நேர்ந்தது. இவ்விதம் இந்த ஸம்பிரதாயத்தில் பிந்நமான கிளைகள் ஏற்பட்டதின் மூலமாய், தத்தத் காலதேச ஸம்ஸர்காநுகுணமாக அஸூயையினாலேயோ, த்ருஷ்டப்பிரயோஜனங்களினாலேயோ, மாத்ஸர்யத்தாலேயோ, ஸ்வாபாவிகமாகவே அனேக தோஷங்களும் குறைவுகளும் ஏற்பட்டு அவை

களைப் புரஸ்கரித்து அந்யர்களும் ஸ்வகீயர்களுமே வஸ்துவிசாரம் செய்யாமலும், செய்ய ஸாத்யமில்லாமலும், ஸம்பிரதாயத்தையும் ததேகசரணர்களான பரமைகாந்திகளையும், அவர்களநுஷ்டானங் களையும் தூஷிக்கவும் உதாஸீநம் செய்யவும் அநாதரிக்கவும் நேர்ந்து, ஸம்பிரதாயங்கள் விசேஷமான துர்த்தசையையடைந்து வருகிறதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டுவருகிறோம். நம் ஸம்பிரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளேயே மடங்கள் ஆலயங்கள் முதலான ஸ்தலங்களில் தந்தம் ஆசாரிய ஸம்பிரதாயங்களை அநுஷ்டித்து, தந்தம் ஆசாரியர்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் வகையில் பிரகாரபேதங்களும் வேறுபாடுகளும் ஏற்பட்டிருப்பதற்கும், அவரவர்களின் அகங்கார ஆக்கிரகங்களே முக்ய காரணங்கள். இதுபற்றி நியாயஸ்தலங்களில் நம் ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் அடிக்கடி போகும்படிக்கும், பிறர் முன்னிலையில் பரஸ்பரம் நமது பரமைகாந்திகளானவும் நித்தியஸூரியம்சர்களானவுமான ஆசார்யர்கள் பக்கல் அபசாரங்களைச்செய்து ஒருவரை ஒருவர் ப்ரத்வேஷித்து, தந்தம் கொள்கைகளுக்கு அநுகூலமாய் முறையிட்டுக்கொள்ள வேண்டிவருகிறது. அப்பொழுது நம் ஸித்தாந்தத்திலுள்ள ஸூக்ஷ்மார்த்தங்களை அறியாத நியாயாதிபதிகள் செய்யும் நிர்ணயங்கள் மறுபடியும் வைஷம்யங்களை வ்ருத்திசெய்ய ஹேதுக்களாகின்றன. மற்ற ஸித்தாந்திகளும், பாஶ்சாத்திய சாஸ்த்ரங்களே மேன்மையுள்ளவைகளென்று நம்பும் நம்மவர்களும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிலுள்ள ஸ்பர்த்தைகளைப்பற்றிப் பரிஹஸிக்கவும் நேரிடுகிறது. நம்முடைய வைஷம்யங்கள் இப்படி இருக்க, பிறரிடம் நாம் தோஷாரோபணம் செய்ய இடமில்லை.

இதற்குப் பரிஹாரம்.

இவ்விதமான துர்க்கதியையும் துக்கத்தையும் நிவர்த்திக்கத் தக்க வழிகளைத் தேடவும், நம்முடைய ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் எல்லோருமே ஒருமைப்பட்டு ஸம்பிரதாயங்களுக்கு அஸாதாரணமான தத்வயாதாத்ம்யம், உபாயம், பலம் ஆகிய தத்வத்ரயம், அர்த்தபஞ்சகம் முதலான முக்கிய விஷயங்களில் ஐகமத்யமாய் நிர்வாஹங்கள் செய்யவும், ஆசார்யபக்தி விஶ்வாஸங்களைப் பிரகாசித்துக் கொண்டாடவேண்டியதான ப்ரஸக்திகளில் ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மற்றொன்று விகாதமும் விரோதமும் பகவத் பாக

வதாபசாரமு மில்லாமல் பொதுஸ்தலங்களில் நடந்துவரவேண்டியதற்குத் தக்க யோசனைகளைச்செய்யவும், மற்ற ஏகதேச ஸ்தலங்களில் அவரவர்கள் அபிருசிப்படி மற்றொரு ஸம்பிரதாய பாகவதர்களுக்கு அபசாரமின்றி நடக்கும்படியான ஏற்பாடுகளை யோசித்து அநுஷ்டானத்திற்கு கொண்டுவரவும், இந்த ஸபையே முக்கியமான உபகரணமாயிருக்கக்கூடியது.

இந்தக் கார்யத்தைத் தலைக்கட்ட ஸம்ப்ரதாயங்களின் க்ஷேமத்தைக் கருதியும், தம் தம் சீல வ்ருத்தங்களாலும், க்ஷமை ஶமம் முதலிய ஸாத்விகமான ஆத்மகுண பூர்த்தி பொருந்தியும், "[illegible]" என்று சொல்லுகிற கணக்கில் பரஸ்பரம் ஸமரஸம் செய்யும் தன்மையும், தம் தம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய கௌரவத்தையும் நம்பிக்கையையும் விஶ்வாஸத்தையும் அடைந்திருப்பவர்களான ஜ்ஞாநநிஷ்டையையுடைய ப்ரபுக்கள் அடங்கிய உள் ஸபைகள் முதலியவற்றை ஏற்பாடுசெய்து, அவர்கள் மூலமாய் வேண்டிய ஸாதநங்களைத் தேடுவதும், இன்னும் இதர மார்க்கங்களையும் நாம் சிந்தித்தும், தீர்மானிப்பது உத்தமமாய் இருக்கும்.

சீர்திருத்த ஸபைகள்.

தற்காலம் சீர்திருத்த ஸபைகள் என்று சொல்லப்படுகிற வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களுக்கு வினை விளைவிக்கும் ஸபைகள் அனேகம் ஏற்பட்டு அனேக பிரபுக்கள் அவைகளை யதாருசி ஆதரித்து வருகிறது நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குப் பரலோக பாதகங்களாய் இருப்பது மல்லாமல் ஐஹிகத்தில் பல அநர்த்தங்களுக்குக் காரணங்களாகவு மாகின்றன.

இவைகளால் நம் சிறுவர்கள் மனம் மாறி, அவர்கள், சிஷ்டாசார ஸம்பிரதாய வாஸனைகளும் சிஷ்டாக்ரேஸரர்களுடைய ஸம்ஸர்க்கங்களும் இல்லாமல், வர்ணாஶ்ரமத்திற்கு அத்யந்தாவஶ்யகமான நித்தியகர்மங்களில் கூட க்ஷணகாலம் மனம்செல்ல இடமின்றியில், லௌகிகரீதிக்கும் அந்யமதஸ்தருடைய ஆதரவுக்கும் முக்கியமென்று பிரமித்து அநுஷ்டிக்கும் அம்சங்களுக்கு உரியதான படிப்பை மாத்திரம் பாடசாலைகளில் அப்யஸித்து, அவ்விடத்திய

ஸம்ஸர்க்கத்தினாலுண்டாகிற வர்ணாச்ரமவிருத்தமான ஆசாரம், நடை, உடை பாவனைகளிலேயே த்ருடப்படுகிறார்கள். அங்கும் நமது வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் மதிக்காத போதகர்களின் உபந்யாஸங்களில் ஈடுபட்டுப் பகுத்தறிவில்லாத சிறுவர்கள் நமது ஸம்பிரதாயத்தில் அச்ரத்தையையும் அப்ராமாண்ய புத்தியையும் பெறுவதுடன் வர்ணாச்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தை முற்றிலும் இழந்து விடுகிறார்கள்.

ஸ்த்ரீகளில் வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் ச்ரத்தைக் குறைவு.

இவ்வித விபத்துக்கள் ஸாமாந்யமாக புருஷர்களிடம் மாத்திரமே விச்ரமித்து நிற்கவில்லை. விசேஷமாக சலிக்கும் புத்தியுள்ள ஸ்திரீகளுக்குள்ளும் இவைகள் புகுந்தேறி யிருக்கின்றன. பிரதாந நகரங்களில் பிரபுக்களுடைய க்ரஹங்களிலும், ஸ்த்ரீ பாடசாலைகளிலும், வைதிகாநுஷ்டாநங்களை அபஹஸித்து த்வேஷிக்கிறவர்களுடைய ஸகவாஸத்தாலும், ஆஸ்திக்யத்திற்கும் சாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்திற்கும் ஆசாரங்களுக்கும் விருத்தங்களாயுள்ள நாஸ்திக யுக்திகளோடு பரமஹிதம்போல் உபந்யஸிக்கப்படும் வ்யாஸங்கள் அடங்கிய பத்திரிகைகளாலும், குழந்தைகளாய் செல்வமாய் வளர்ந்துவரும் ஸ்த்ரீகளுக்கும், தமது வர்ணாச்ரம தர்மங்களிலும், அதற்கு அநுரூபமான ப்ராசீன நடை உடை பாவனை அடக்கம் இவைகளிலும், வாஸனைகள் குறைந்து, ஐஹிக விஷய ஸுகோதர்க்கங்கள்போல விளங்கும் பயிற்சிகளிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் ப்ரீதி ஜநித்துவருகிறது.

இன்னும் நாவல்கள் என்று பெயர் விளங்கிய பாச்சாத்திய கிரந்தங்களின் பரிபாடியை அநுஸரித்தும், அநுவதித்தும், அத்தேசத்தார்களின் நீதிப்படி, சிறந்ததாயும் நிக்ருஷ்டமாயும் எண்ணப்படும் ஸ்திரீகளின் ஆசாராநுஷ்டாநங்களையே பிரகடனம் செய்தும் வர்ணாச்ரம தர்ம நீதிபபடி த்யாஜ்யோபாதேய அநுஷ்டானங்களுக்குப் பிரகடனமும் பிரகாசமும் வெளிப்படுத்தாமலும், சில சமயங்களிலும் சில வ்யக்திகளிடம் காணப்படும் கர்ஹிக்கக்கூடிய சில காரியங்களை ஸாமாந்யாசாரம்போல் அதிவாதம் செய்தும் எழுதப்பட்டுவரும் சில கிரந்தங்களுடைய ப்ரசாரத்தாலும் இவ்விதமான புத்திபேதம் ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகக்கூடிய அவகாச மிருக்கிறது.

இவ்வித விபரீதங்களுக்கு அநுகூலமாகவே பிந்தியகாலம் இக்குழந்தைகள் வர்த்திக்கவேண்டிய க்ரஹஸ்ததர்மங்களில், குடும்பங்களின் ஒற்றுமைக்கு அநுகுணமான நடத்தைகளை விருத்தி செய்ய வேண்டியதை யோசியாமல், அவர்களுக்கு நவீனமான ஆசரணையில் ருசி அபிவிருத்தி யாகும்படியான கல்விகளைக் கற்பித்தும், அவைகளை நாம் அநுமோதித்தும் வருவது எவ்வளவுமட்டும் நம்முடைய தேசாசாரங்களின் மகிமைக்கு ஒற்றுமை என்பதை தேசாபிமானிகள் நிரம்பவும் சிந்திக்கவேண்டியது. நமது சாஸ்திரங்களிலும் புராணப்பிரஸித்தங்களான கதைகளிலும் ஸ்த்ரீகளைக் கௌரவித்து ஸம்மாநித்துப் புருஷர்கள் வர்த்திக்கவேண்டிய விதிகளையும் ஆசாரங்களையும் ஸ்திரீகளுக்குக் கற்பிக்கக்கூடிய பயிற்சிகளையும் விமர்சிக்கு மிடத்தில், நம்முடைய அநுஷ்டாந ஆசாரங்களும் ஸ்திரீ பயிற்சிகளும் மற்ற நாகரிகமடைந்து ஸம்பத்துடனிருக்கும் பிறதேச அநுஷ்டாந ஆசாரங்களையும் கல்வியையும் காட்டிலும் குறைவுபட்டவை யல்லவென்று வ்யக்தமாக ஏற்படக்கூடியது..

நமது தேச ஸ்திரீகளின் ஸாத்விக குணங்களும் அவர்களுக்குப் பர்த்தாவினிடமுள்ள அநுராகமும், விச்வாஸமும் ஸ்திரீகளுக்கு விசேஷ உத்கிருஷ்டமும் மதிக்கத் தக்கதுமான லஜ்ஜை, அடக்கம், மானம் முதலிய குணங்களும் மற்ற தேசஸ்திரீகளிடத்தில் காட்டிலும் எவ்விதத்திலும் குறைவல்ல வென்றும், நாம் நமது ஸ்திரீகளின் குணங்களைக் கொண்டாடத்தக்கது நியாயமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. கிரகஸ்த தர்மங்களுக்கும், கிரகஸ்தாச்ரமத்துக்குரிய ராஜஸ தாமஸகுணங்கள் குறைந்து ஸாத்விகம் மேலிட்டு இருக்கும் ஸுகங்களுக்கு அநுகூலமான நாகரிகம் பெற்ற பயிற்சிகள் ஸ்வாபாவிகமாய் ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸகவாஸத்தாலும், அந்தந்த குடும்ப பிராசீந அநுஷ்டான வாஸனைகளாலும் ஸ்திரமாக நமது ஸ்திரீகளிடம் இருக்கின்றன வென்று நம் யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. ஜாஸ்தியாய் அக்ஷராப்யாஸர்களாய் நமது கிரகஸ்த ஸ்திரீகள் இல்லை யென்று ஒரு கால் சொல்ல அடுக்கும் அக்ஷராப்பியாஸமும் இதரதர்மாநுஷ்டாநுகுணமாகவும் ஸ்திரீ ஜாதிகளுக்கு அத்யந்தம் ஆவசிகமான மற்ற குணாநுரூபமாகவும் கற்பிக்கவேண்டியபது மிகவும் நியாயமே. ஆயினும் கேவலம் கிரந்தரசந ஸாமர்த்யத்தாலாவது, ஸதஸ்ஸில் உபந்யாஸம் பிரஸங்கம்

செய்யத்தகுந்த வல்லமையினாலாவது கிரந்தாவலோகநம் செய்யக்கூடியமகிமையினாலாவது மனுஷ்யர்களுக்குப் பயிற்சி உண்டாக வேண்டும் என்கிற நியமமும் இல்லை. இவைகள் அவ்யபசரிதமாக பரஸ்பர ஸத்காரிகளாயும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. படிப்பு குணப்பயிற்சிக்கும் அபிவிருத்திக்கும், ப்ரதாநமான காரணம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை யாயினும், அது ஸ்திரீகளுக்கு ஸ்வரூப லக்ஷணமான பிரதான குணங்களுக்கு ஸங்கோசம் வர எவ்வித ப்ரகாரங்களாலும் அவகாசமில்லாதவாறு, ஸ்திரீ ஸ்வரூப ஸ்வபாவமான ஸ்வதர்மங்களில் சிரத்தையும் அபிமானமும் ருசியும் உண்டாகும் விதமும் அவைகளுக்கு லோபகந்தமு முண்டாகாதவிதமாயும் கல்விகற்பிக்க வேண்டியதென்று விஜ்ஞாபிக்கின்றேன்.

வேதாந்த தீபிகை.

இப்படிப்பட்ட அநிஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கத் தகுந்த உபாயங்களைத் தேடி வரவேண்டியது நம் ஸபையின் முக்கிய தாத்பர்யமாக இருக்கவேணும். இந்த மஹாகார்யத்தை நடத்த வேண்டியதின் பொருட்டு சிஷ்யஸபையார் உபக்ரமத்திலேயே "வேதாந்த தீபிகை" என்று பெயர்பெற்ற ஒரு மாஸ ஸஞ்சிகையை பிரஸித்தம் செய்துவருகிறார்கள். அதில் காயிக மாநஸிக ச்ரமங்களையும், த்ரவ்ய லோபங்களினால் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் சந்தோஷமாக ஸஹித்து, மஹா மநஸ்விகளான உ.ஸய. ஸ்ரீ. திவான் பகதூர். ரங்காசாரியர், ராஜகோபாலாசாரியர், வாஸுதேவாசாரியர் முதலான லௌகிக வைதிக ஜ்ஞாநத்தையுடைய ப்ரபுக்களும், மற்றும் சில பண்டிதர்களும் விசேஷ உபகாரங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். இதில் ஸர்வர்களுக்கும் ஹ்ருதயங்கமமாயும் விஷய கௌரவத்தாலும் மாதுர்யத்தாலும் ஸுந்தரமாயுமுள்ள வாக்ஜரிகளாலும் அநுமோதிக்கும்படியான வ்யாஸங்கள் விசேஷமாக ப்ரஸித்தம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. ஸ்ரீமத் ஆசார்ய விபவங்களையும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாநுஷ்டாந உத்கர்ஷங்களையும் ஆசார்ய சரித்ரங்களையும் யாவரும் அறிந்து ஆநந்திக்கும்படி விவரணங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இந்தப் பத்ரிகையை வெளிப்படுத்தும் ஸ்வாமிகளுக்கு நமது க்ருதஜ்ஞதையை அளிக்க வேண்டியது நமதுகடமை. இந்த க்ரந்தத்தில் ஸாரதமமான

சில அம்சங்கள் ஸாமாந்யஸ்திரீபாலர்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாய வாஸனையில்லாத சில பாச்சாத்ய கலாவ்யுத்பந்நர்களான ப்ரபுக்களுக்கும் கொஞ்சம் துரூஹமாயிருக்கலாமென்று சிலர் அதிசங்கை செய்கிறார்கள். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் கொஞ்சம் மணிப்ரவாளரீதியை ஸங்கோசித்துச் சற்று லளிதமான ரசனையுடன் வ்யாஸங்கள் ஏற்பட்டால் யாவருக்கும் உபயோகமாக இருக்கும். மேலும் ஸ்வதந்த்ரமாக ஸம்ப்ரதாய விஷயமாய் சில வ்யாஸங்கள் ஆங்கிலேயபாஷையிலும் ஏற்படுமேயானால் அவை ஆங்கிலேய காலேஜுகளில் வித்யாப்யாஸம் செய்யும் பிள்ளைகளுக்கும், கற்பிக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கும், மிக உபயோகமா யிருக்கும். ஆகையால் இந்த பத்திரிகையை மேன்மேலும் விருத்தி செய்வித்து சந்தாதாரர்களையும் ஆயிரக்கணக்காய் சேர்த்து வ்யாஸங்கள் மூலமாய் சாஸ்திர சிஷ்டாசாரங்களை ப்ரசாரப்படுத்துவது நமது பாகவதோத்தமர்களுக்கு உரித்தானவும் பகவந்முகோல்லாஸகரமுமான வ்ருத்தியாகும்.

ஸ்ரீ மடாதிபதிகளும் கோவிலதிகாரிகளும் செய்யக்கூடியது.

இது நிற்க, இந்த விஷயத்தில் நமது ஸ்ரீ ஸந்நிதி மடங்களிலும் தேவாலயங்களிலும் நிர்வாஹகர்களான ஆசார்யர்களும் மற்றவர்களும் ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்திக்கு உபகரிக்கக்கூடிய பிரகாரங்கள் அநேகம் உள்ளன. சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநோபயுக்தமாயும் லௌகிக வ்ருத்திக்கு உபயோகமாயு மிருக்கும் கீர்வாண பாஷையையும், ரிஷிகளாலும் ஆழ்வார் ஆசார்யர்களாலும் ஸகலபாவநமாய் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட தமிழ்பாஷையையும், லௌகிக வ்ருத்திக்கும் தேசவ்ருத்திக்கும் மேன்மைக்கும் காலாநுகுணமாய் அத்யந்தம் அவச்யமான ஆங்கிலேய பாஷையையும்சேர்த்து நமது தேசத்தவர்களுக்குக் கற்பிக்கவேண்டிய வித்தியாசாலைகளை ஸ்தாபித்தும், ஆசாரங்களிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் சிக்ஷிக்கத்தக்க ஸ்வயம் நிஷ்டையையுடைய மஹாங்களை அங்கங்கு ஏற்படுத்தியும், இப்பொழுது உண்டாகும் அதிக்ரமங்களை க்ரமேண குறைக்க முயலவதுதான் முக்கியமாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசார்யர்கள் செய்யவேண்டிய கார்யம். அவ்வாறு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்திக்கு ஏற்ற பாடசாலைகளை ஊர்ஜிதப்படுத்தி அதற்கு சிஷ்டர்

களை நியமித்து ஸர்வகாலமும் பாடசாலைகளில் கற்கும் சிஷ்யர்களை வர்ணாச்ரமாநுஷ்டானங்களில் வர்த்திக்கும்படி செய்வது மேன்மையாகவிருக்கும். ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் வருமானங்களில் ஒரு பாகம் இந்த விஷயத்தில் விநியோகப்படுத்தப்பட்டால், ஸந்நிதிக்கு விசேஷ மேன்மையும் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹன் உகந்தருளவும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய பரமைகாந்திகளுக்கு வ்ருத்தியுபாயமாயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் தழைக்கவும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

இப்படி பல கார்யங்களுக்கு அநுகூலமான இந்த ஸபை, ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸந்நிதியிலும் இன்னும் ஆசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலும் ஸவிநய ப்ரணாமங்களுடன் உசிதமான விண்ணப்பங்களைச் செய்து ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணத்துக்குவேண்டியவிதமாய் முயற்சிகள் செய்ய, பல்லாண்டு பல்லாண்டாக அபிவ்ருத்தியடைந்துவர கடாக்ஷித்தருளும்படி இந்த மஹா ஸதஸ்ஸைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இது விஷயத்தில் விஜ்ஞாபிக்கக்கூடிய அம்சங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ இருந்தும், விசேஷ ஜ்ஞாநவைசத்யம் பெற்ற ஸூக்ஷ்மதர்சிகளான ஸதஸ்யர்களுக்கு அல்பஜ்ஞனான தாஸன் அவைகளை விஸ்தரிக்கவேண்டியது அநாவச்யம். ஏதோ ஸ்தாநாநுகுணமாக விஜ்ஞாபநம் செய்கிறது என்கிற ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுஸரித்து அடியேன் ப்ரஸ்தாபிக்கப்புகுந்த விஷயங்களில் குறைவான அம்சங்களைப் பூர்ணம்செய்துகொண்டும், தோஷமான அம்சங்களைத் தள்ளி, அவைகளில் குணாவிஷ்கரணங்களைச் செய்தும், குழந்தையின் மழலைச்சொல்லை மாதாக்கள் அபிநந்திக்கிறது போல் அடியேன் அதிப்ரஸங்கங்களை க்ஷமித்தருளப் பிரார்த்திக்கிறேன். இவ்வளவு காலம் அடியேனுடைய ஸம்பாஷணங்களைப் பொறுத்துத் திருச்செவிசாற்றி அடியேனைக் கௌரவப்படுத்தினதை எப்பொழுதும் மறவாமல் வர்த்திக்கிறேனென்று திருவுள்ளம் பற்றப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

ராவ் பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸபையின் நோக்கங்கள்.*

கல்யாணதம் விநதவாஞ்சித ஸம்ப்ரதாநே
ஷாட்குண்யதம் கநகவல்லிகயா ஸநாதம் ।
ஹ்ருத்தாபநாஶந ஸரோவர தீரதேஶம்
ஶ்ரீவீரராகவ ஸமாஹ்வமஹம் ஶ்ரயாமி ॥

ஶ்ரீமத்ப்ரஶஸ்தி விஹிதைவ ஸுப்ரவசநம் ஸநாதநாந்
வாசாம் ப்ரவாஹத உதஸ்த நிரஸ்தஶோகாந் ।
வைராக்யபோத ஜலதீந் ப்ரணதார்த்திஹந்த்ரூந்
ஶ்ரீநாத பாதநத யதீஶ்வர தேஶிகேந்த்ராந் ॥

ஸப்யர்களுக்கு வந்தநம்.

இங்கு ஸபைசேர்ந்திருக்கும் அபேஷ வித்வாங்களுக்கும் மஹாங்களுக்கும் ப்ரணாம பூர்வகமான விஜ்ஞாபநம். இந்த ஸபை ஆரம்பித்த 5-வர்ஷத்துக்கு மேற்பட்ட காலத்தில், இந்த ஸபையார் செய்ய உத்தேசித்து ஒருவாறு நிறைவேறிவந்திருக்கிற அம்சங்களையும், இனி இந்த ஸபையாருக்குக் கர்த்தவ்யமான அம்சங்களையும் பற்றிக் கிஞ்சித் உபந்யஸிக்க வேண்டி, ஸ்ரீ அக்ராஸநாதிபதியின் இனிமையான உபந்யாஸத்தைக் கேட்ட தேவரீர்களுக்கு ஒருகால் அருசிகரமாயிருக்குமாகிலும், ப்ரக்ருதத்துக்கு உசிதமாகுமென்று தோன்றுவதால், ஸபையின் கார்யநிர்வாஹகர்களுக்காக அடியேன் சில விஜ்ஞாபநங்களைச் செய்யத் துணிகிறேன்: முதலில் ஸ்ரீ அக்ராஸநாதிபதி பிரஸ்தாவித்த

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸபையின் ஐந்தாவது மஹாஸபையில் ஸ்ரீ. உ.வே. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

இரண்டு விஷயங்களை அடியேனும் கொஞ்சம் அநுவதிக்க நிய மநத்தை ப்ரார்த்திக்கிறேன். முதலாவது,

தத்கால யுத்தம்.

ஸமவர்த்தியால் பூபாரந் தீரவேணுமென்று எண்ணி உண்டானதுபோலிருக்கிற தாத்காலிக மஹா யுத்தம், நாம் கேள்விப்பட்ட மஹாபாரத யுத்தத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் பெரியது. முன் யுத்தத்தில் 18 - அக்ஷௌஹிணீகள், அதாவது சுமார் 36 - லக்ஷம் யோதர்களும் ரதகஜதுரகங்களும் சண்டையிட்டன. இப்போது நடக்கும் யுத்தத்திலோ, ஒரு திறத்திலேயே இங்கிலீஷ்காரர்களுக்குச் சுமார் 30 - லக்ஷமும், ப்ராஞ்சுக்காரர்களுக்குச் சுமார் 40-லக்ஷமும், உருஷியர்களுக்குச் சுமார் 50 - லக்ஷமும் வீரர்கள் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். எதிரிகளில் ஜர்மானியர்களுக்கு 60 - லக்ஷமும், ஆஸ்த்ரியர்களுக்கு 30 - லக்ஷமும் சேர்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இப்படி இருதிறத்திலும் 200-லக்ஷத்துக்கு மேற்பட்டு பரஸ்பர ஜயத்துக்கு உத்யுக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்த பயங்கரமான யுத்தத்தில் ஜீவநாசகர ஸாமக்ரீ முற்காலத்து யுத்தத்தைக் காட்டிலும் பஹுமடங்கு அதிகமாயிருக்கிறது. வெடிமருந்து சேர்ந்த பெரிய யந்த்ரங்கள் 20,25 - மயில் தூரத்திற்கு அப்பால் உள்ள கோட்டை கொத்தளங்களை இடிப்பதும், சல்ய வர்ஷணங்களான Bombs என்னும் லோஹ கோளங்கள் ஏககாலத்தில் ஆயிரம் பேர்களை ஹதமாக்குவதும், மோஹகரமான Asphyxiating gas என்னும் ஆவியால் பூர்ணமான பஸ்த்ரிகைகள் போர்வீரர்களுக்கு மதிமயக்கத்தையும் ஹிம்ஸையையும் ஜநிப்பிப்பதும், ஆகாசயாநங்களில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் யதேச்சையாய் யுத்தாநர்ஹமான ஸாது ஜநங்களையும் ஹிம்ஸிப்பதும், ஸமுத்ரங் களில் வ்யாபாரார்த்தமாய் ப்ரவர்த்திக்கும் கப்பல்களையும் அதிலுள்ள ஜநங்களையும் அகஸ்மாத்தாய் க்ஷணத்தில் Sub marine என்னும் அந்தர்ஜ்ஜலகோராயுதங்கள் க்ஷணத்தில் முழுக அடித்துக் கொல்வதும், இன்னமும் இதுபோன்ற பல அக்ருத்யங்கள் இந்த யுத்தத்தில் நடந்துவருவதை நினைத்தால், முன் மாயிகளான அஸுரராக்ஷஸாதி சத்ருக்கள் இதிஹாஸ புராணங்களில் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிற கூடயுத்த ஸாஹஸங்கள் மிகவும் அல்பங்களாயும் பொறுக்கக்கூடியவைகளாயும் ஆகிவிடுகின்றன. மேலும்முன் யுத்தத்தில் மநு யாஜ்ஞவல்க்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலும், சுக்ராசார்ய கௌடில்ய காமந்தகீயாதி சாஸ்த்ரங்களிலும், அதர்மயுத்தத்தை நிந்தித்திருப்பதுபற்றி தர்மயுத்தமே ப்ராயிகமாய் நடந்துவந்தது.

"தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ச்ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே"

என்று கீதாசார்யன் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும்,

" தவாஹம்வாதிநம் க்லீபம் நிர்ஹேதிம் பரஸங்கதம் ।
நஹந்யாத் விநிவ்ருத்தம் ச யுத்தப்ரேக்ஷணகாதிகம் ॥ "

என்று மநுயாஜ்ஞவல்யாதிகளும்,

"நபாநீயம் விஷதம், நஸம்ஜ்ஞாநம், நேஷா நஷ்டப்ர ஸூம்பகம், நாபஸரணம் ஸம்ஸரணோ, நஷ்டியம், நகர்ணம், நபாதிநம், நஸாரதிம், நதூதம், நராஜாநம்ராஜா, ஸ நந்யாத் "

என்று சங்கரும், இப்படிப் பல மஹர்ஷிகள் அதர்ம யுத்தத்தை நிந்தித்திருக்கிறார்கள். இந்த யுத்தத்தில் நம்முடைய சத்ருக்களோ அதர்ம யுத்தமே பீதிகரமாய் ஜயாவஹமாகு மென்று கருதி, அதை விடாமல் செய்துவருகிறார்கள். அவர்களை யடக்க, நம் ராஜாக்கள் அது போன்ற யந்த்ராதிகளை உபயோகித்தாலும், தர்மசிந்தை யுள்ளவர்க ளாகையால், அக்ரமமான கார்யங்கள் ஒன்றையும் செய்யவில்லை. இப்படி தர்மயுத்தம் செய்து லக்ஷம் லக்ஷமாய் சரீரங்களை யுத்தத்தில் விடுகிற வீரர்கள் நல்ல கதியை யடைவார்கள்என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் ப்ராயேண இந்த யுத்தத்தினால் அவயஹாநி. இல்லாமலும் பொருள் நஷ்டமும் தேசஹாநியும் அடையாத நம்போன்றவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்றுண்டு. தர்மயுத்தம் செய்துவரும் நம் ஆங்கிலேயர்களும் அவர்களுக்கு உதவியான ப்ராஞ்சு ருஷியா தேசத்தவர்களும் சீக்ரம் விஜயம் பெற்று இந்தக் கோரயுத்தத்தை முடிக்கவேணுமென்று தேவாஸுர ஸமரவிஜயியான பகவான் நாராயணனை நாம் நிரந்தரம் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும். தநவ்யயத்தையும் ப்ராணவ்யயத்தையும் கணக்குபாராமல் ரக்தத்தையும் தங்கத்தையும் ஜலம்போல் வாரி இறைக்கும் மஹாமதிகளான நம் அரசர்களுக்கு நம்முடைய உறுதியான விச்வாஸத்தையும் க்ருதஜ்ஞதையையும யதாசக்தி த்ரவ்யோபகாரத்தையும் பூர்ணமாய்

வெளியிடவேணும். இந்த யுத்தத்தில் [ஜயமுண்டாகும் வரையில் உத்ஸாஹம் குறையாமல் யுத்தம்செய்து சத்ருக்களின் கர்வத்தை அடக்கினாலொழிய, இதர தேசங்கள் உஜ்ஜீவித்து க்ஷேமத்தை அடைய மார்க்கமில்லை யாகையால், இந்த மஹாயுத்தம் நிற்கும் வரையில், நாமும், நம்மைப்போன்ற இதர தேசத்து ஆங்கிலேய ப்ரஜைகளும், ஜாகரூகர்களாய் நம் சரீரம் நீங்கலாக மற்றெல்லா தநங்களையும் ராஜவசமாக்கியாவது இந்த யுத்தத்தில் ஜயத்தை ஸாதிப்பது ஸ்வதர்மமாயும் ஆத்மஹிதமாயும் அநிவார்யமாயும் எண்ணப்படவேணும். இந்த விஷயத்தில் நாம் ஏகோபித்து ராஜாங்கத்தாருக்கு நம்முடைய விச்வாஸத்தையும் உறுதியையும் வெளிப்படுத்தி ஒரு தீர்மாநத்தைச் செய்து அனுப்பவேண்டியது ஆவச்யகம்.

சென்ற வர்ஷத்தில் நம் ஸபைக்கு முக்ய ஸஹ்ருத்தாயிருந்து பரமபதத்தை யடைந்த ஸ்ரீமாந் ராகவாசார்யரின் குணங்களைக் கொஞ்சம் ஸ்மரிப்பது இந்த ஸபைக்கு யுக்தமாகிறது. ஐந்து வர்ஷகாலமாக அந்த மஹாநுபாவருடன் அடியோங்கள் ப்ராத்ரு துல்யமாய்ப் பழகினோம். அவருடைய மதி வைபவத்தையும், பகவத்பக்தியையும், அக்ருத்ருமமான பாகவத விச்வாஸத்தையும், அந்யாத்ருசமான உத்ஸாஹத்தையும், அசைக்கக்கூடாத தைர்யத்தையும், குறைவற்ற பொறுமையையும், தீர்க்கதர்சித்வத்தையும், ஸர்வரஞ்சகதையையும், கர்த்தவ்யங்களில் அந்தகாமித்வத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும் இன்னும் அடியேனுடைய வாக்குக்கு அகோசரமான குணாதிசயங்களையும் எண்ணி, அடியேனும் அடியேனைப்போன்ற மற்ற ஸபை கார்யாதிக்ருதர்களும் அங்கத்தினர்களும் அடைந்திருக்கும் துக்கம் ஏராளமானதாகவே இருக்கிறது. இரண்டு வர்ஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் ஸபை சேரும்படிசெய்து, நம்மில் அநேகர் அந்தத் தூரதேசத்துக்குப் போய் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹனை ஸேவிக்கும்படி செய்த பரிச்ரமத்தையும் உத்ஸாஹத்தையும் நினைத்தால், ஸ்ரீ ராகவாசார்யரின் மஹோபகாரத்தை நம் காலம் உள்ளவரையில் நாம் மறக்க இடமில்லை. ஆகையால் பகவந்நியமநம் இப்படி இருந்ததை ஸஹித்து, நாம் இந்த ஸமயம் அவர் வியோகத்தால் இந்த ஸபைக்குண்டான சோகத்தையும், அவரால் நாமடைந்த பரமோபகாரங்களையும், அவைகள் நம் சிந்தையிலிருந்து ஒருகாலும் மாறாதென்பதையும் விவரித்து, அவருடைய ஸமீப பந்துக்களுக்கு நம் து:கநிவேதநத்தை ஒரு தீர்மாநரூபமாகச் செய்யவேணும் என்றும் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸபையின் உத்தேசங்கள்.

சென்ற ஐந்து வர்ஷங்களில் இந்த ஸபை இரண்டு நோக்கங்களை முக்யமாய் வஹித்திருந்தது. அதாவது, யதாசக்தி ஸ்ரீஅஹோபில மடத்தின் லௌகிக ஸாம்ப்ரதாயிக கார்யங்கள் சரிவர நடக்க வேண்டிய விஷயமாய் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்களுக்கு தத்தத்காலோசிதமாக விஜ்ஞாபநம் செய்யவேணுமென்றும், ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தின் வ்ருத்தியை யதாசக்தி தேடவேண்டுமென்றும் ஆகிய இந்த இரண்டு விஷயங்களே. இவைகளில், ப்ரதம விஷயத்தில் இந்த ஸபையின் வ்யக்ரதை ப்ராயேண தெரிந்த விஷயமே. ஸாதாரண வர்ஷம் சித்திரை மாஸத்தில் ஸபை சேர்ந்து, அந்த வர்ஷம் அக்டோபர் மாஸத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்குத் திருமேனி தளர்ந்த ஸமயத்தில் ந்ருஸிம்ஹபுரத்துக்குச் சில பேர்கள் போய்க் கூடி ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரிடம் சில விஜ்ஞாபநங்கள் செய்தோம். பிறகு நடந்த பரிணாமத்தால் அந்த விஜ்ஞாபநங்கள் ஸபலங்களாகவே யாயின. பிறகு அந்த வர்ஷத்திலும் மறு வர்ஷங்களிலும் தஞ்சாவூர், நீடாமங்கலம், மதுராந்தகம் முதலான இடங்களில் வார்ஷிக ஸங்கங்கள் சேர்ந்து ஸந்நிதி விஷயமாய்ச் சில சீர்திருத்தங்கள் செய்வது உசிதமென்றும், அவைகளை ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் செய்துவைக்க வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தோம். இந்த அம்சம் இன்னும் நிஷ்பத்தியாகாவிட்டாலும் இந்த ப்ரார்த்தநை யுக்தமாகையாலும் த்ரவ்ய ரக்ஷணம் எல்லாருக்கும் அபீஷ்டமாகையாலும் இதில் பலம் விளம்பித்தாவது கிடைக்குமென்று நம்பியிருக்கிறோம்.

“ [illegible] ”

என்கிற ந்யாயம் இதற்கும் அநுகுணம். ஆனால் ஸ்ரீ ஸந்நிதி சிஷ்யர்கள் அநேக ஆயிரங்கள் இருந்தபோதிலும், அதில் பதாம்சமாவது நம் ஸபையில் சேர்ந்து மடத்தின் சொத்துக்களும் த்ரவ்யங்களும் வ்யர்த்தமாகக்கூடாது என்கிற எண்ணம் பிரபலித்து, உத்கோஷத்துடன் அர்த்த பரிபாலநத்துக்கு யுக்தமான அம்சங்களை ஒருமித்து ஸ்ரீ அழகியசிங்கரிடம் விஜ்ஞாபநம்செய்தால், அது

பலிக்காமல் போகாது. ஆனால் சில ஶிஷ்யர்கள் விசேஷமான ஆலஸ்யத்தினாலோ, ந்ருஸிம்ஹன் த்ரவ்யங்களை ந்ருஸிம்ஹனே பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்கிற அநாதரவினாலோ, ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் திருவுள்ளம் த்ரவ்ய ஹாநியில் தாத்பர்ய முள்ளதாயிருக்கும் என்கிற ப்ரமத்தால் அது விஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்க அநிஷ்டத்தாலோ, அல்லது எப்படி ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருக்குத் திருவுள்ளமிருந்தாலும் அது தங்களுக்கு ப்ரமாணமென்கிற அபிநிவேசத்தாலோ, ஆசார்ய பக்த்யதிசயத்தை உசிதத்துக்கும் தத்கால ரீதிக்கும் அநநுகுணமான விதமாய்க் காட்டி, இந்தக் காரணங்களினால் அடியோங்களின் ப்ரயத்னங்களில் சிலர் உதாஸீநர்களாயும் சிலர் தோஷக்ராஹிகளாயும் இருந்துவருகிறார்கள். இது யுக்தமான கார்யமல்ல. விசேஷமான பூமிகளையும் த்ரவ்யங்களையும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் துரீயாஶ்ரம மடைந்தும் பரிபாலிப்பது ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்திக்காகவும் ஶிஷ்யவர்க்கங்களுடைய ஆமுஷ்மிக ஶ்ரேயஸ் ஸாதநங்களான கார்யங்களை ஸம்பாதிக்கவும் தான். இந்த உத்தேசங்களுக்கு அநநுகுணமில்லாத த்ரவ்ய வ்யயங்களும், ஶிஷ்யர்கள் அபிஸந்தியையும் நன்மையையும் உபேக்ஷிப்பதும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்குக் குறைவாகவே முடியும். ஆகையால் இந்த விஷயத்தில் இந்த ஸபையார் செய்து வந்ததும் இனிச் செய்யப்போகிறதும் பஹு ஶிஷ்யஹிதமானதாகவே எண்ணிச்செய்கிற கார்யம். ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளுகிறவர்கள் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வைராக்ய ஸம்பந்நர்களாயிருப்பதே ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் கௌரவத்துக்கும் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கும் தகுந்தது. ஆகையால் இந்த விதமான ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளவேணுமென்றும், அதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஶிஷ்ய ஜநங்கள் அபிப்ராயத்தைப் புது நியமந காலங்களில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்கள் கலக்கவேண்டுமென்றும் உத்தேசித்து, இந்த எண்ணம் ஸித்திக்க 2-வருஷங்களுக்கு முன் ஸிவில் கோர்ட்டில் இந்த ஸபையாரில் அநேகர்கள் முயற்சியால், சிலர் வாதிகளாய் நின்று, தாவா செய்யப்பட்டது. இதற்கு முன் எழுந்தருளியிருந்த மன்னார்குடி அழகியசிங்கர் திருநாட்டை அலங்கரிக்கவே, ஸ்ரீ ரங்கநாத ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனாகிய இப்போது எழுந்தருளியிருக்கும் அழகியசிங்கர் ஆஸ்தாநத்தை வஹித்து வருகிறார். இந்த ஸ்வாமி ஜ்ஞாநத்தாலும் அநுஷ்டாநத்தாலும் வைராக்யத்தாலும் ஆஸ்திகதையாலும் ஶிஷ்யர்களிடத்தில் ஹித புத்தியாலும் பகவத் பக்தியாலும் மிகவும் அபிவந்த்யராயும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்குப் பூஷணமாயும் இருந்துகொண்டு தத்காலம் மேற்கு ப்ரதேசத்தில் யாத்ரையாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த அழகியசிங்கர் திருவுள்ளத்தில், ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் அபிவ்ருத்தியே தமக்கு உத்தேஶ்யமாகவும், ஶிஷ்யர்கள் ஆநுகூல்யமே தன் க்ருத்யமாயும் நினைத்து வருவதாலும், ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்பந்தமாயுள்ள வ்யாஜ்யங்கள் அநிஷ்டமாயிருப்பதாலும், மேற்சொன்ன வ்யாஜ்யமும் இன்னமும் இரண்டொரு வ்யாஜ்யங்களும் ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் திருவுள்ளத்தையும் ஔசித்யத்தையும் அநுஸரித்து ஒருவாறாக ராஜி செய்யப்பட்டன. இனி சேஷமாய் நிற்கிற வ்யாஜ்யங்களும் ஔசித்யத்தை நாடி ராஜி செய்யப்படவேண்டுமென்றும், இதில் செல்வாகிற தநத்தைத் திருப்பணிகளில் செலவழிப்பதில் தமக்குப் பூர்ணஸம்மதம் என்றும் அடியேனுக்கு நேரில் நியமநமானதுடன், ஸமீபத்தில் அடியேனுக்குக் கிடைத்த ஸ்ரீ முகத்தினாலும் விளங்குகிறது. உசிதஜ்ஞராயும் உபசாந்தராயும் ஸௌலப்ய பூர்த்தியும் ஶிஷ்யர்களிடத்தில் க்ருபையும் பொருந்தின அழகியசிங்கர், இனி இந்த ஸந்நிதியின் லௌகிக கார்யங்களையும், ஸபையின் முந்திய வர்ஷத்திய விஜ்ஞாபநங்களையும், இனி நாம் செய்யப்போகிற விஜ்ஞாபநங்களையும் செவிசாத்தி அப்யுபகமம் செய்து அநுக்ரஹித்து, பஹு ஸம்வத்ஸரங்கள் ஆஸ்தாநத்தில் எழுந்தருளியிருந்து, ஆதிவண் ஶடகோபஸ்வாமி, ஷஷ்ட பராங்குஶஸ்வாமி, ஶடகோப மஹாதேசிகன், பிள்ளைபாக்கம் ஸ்வாமி முதலானவர்கள்போல ஜ்ஞாநத்தாலும் விஜயயாத்ரைகளாலும் ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் வைபவத்தை உத்தரோத்தரமாய் வ்ருத்திசெய்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தை வளரச் செய்யவேணும் என்று பகவானை நாம் எல்லோரும் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்.

ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தி.

அடியேன் ப்ரஸ்தாவித்த இரண்டு உத்தேசங்களில் ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தி என்னும் அம்சவிஷயமாய் இந்த ஸபையார் செய்து வந்தது, வருஷாந்தங்களில் அங்கங்கே ஸதஸ்சேர்த்து பண்டிதர்களால் உபந்யாஸங்களை ஏற்பாடு செய்ததும், 'வேதாந்த தீபிகை' என்னும் பத்ரிகையை ப்ரசுரம் செய்துவருவதும் தான். நம்மில் அநேகர் ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் ஜ்ஞாந ஸம்பாதநத்

துக்கு அவகாசமில்லாமலும், ஆசார்யர்களிருந்தும் அவர்களிடம்
போய்க் காலக்ஷேபாதிகள் செய்ய ஸௌகர்ய மில்லாதவர்களாயும்
சிலர் ஶ்ரத்தை மாந்த்யத்தால் இந்த விஷயத்தையே மநஸ்ஸில்
வைக்காதவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தந்தம் ஆசார்
யர்களிடத்தில் க்ரந்தோபதேசங்கள் பெற்றாலும், அதற்குச் சிந்தநா
ரூபமாயும், அப்படி ஆசார்யோபஸதநம் செய்யாதவர்களுக்கும் இத
ரர்களுக்கும் ப்ரரோசனையை உண்டுபண்ணுவதற்காகவும் இந்த
உபந்யாஸங்களும் பத்ரிகைகளும் உபகாரகமாகும். இதில் ஶ்ரத்
தையுள்ளவர்கள் த்ரவ்யோபகாரத்தை விசேஷமாய்ச் செய்யும்
பக்ஷத்தில், இந்த ஸங்க காலங்களில் வித்வத் ஸதஸ்ஸுகளும்
பண்டித ஸம்மாநங்களும் ஏற்பாடு செய்வதுடன், நிரந்தரமாய்
2,3 - வித்வாங்களை ஸபையின் உபந்யாஸகர்களாய் ஏற்பாடுசெய்து,
அங்கங்கு க்ராமங்களில்போய் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் செய்யும்
படி செய்யலாம். இதை உத்தேசித்தே சென்ற வர்ஷத்தில் திரு
வல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்தில் ஸ்ரீ சேட்லூர் நரஸிம்ஹா
சாரியர் ஸ்வாமியை அடியோங்கள் ப்ரார்த்தித்து, பகவத்விஷயம்
முதலான அம்சங்களை ப்ரதிவாரம் ஒருநாள் உபந்யஸிக்கும்படி
ஏற்பாடு செய்தோம். இப்படிப்போன்ற இன்னும் சில ஸ்வா
மிகளும் பற்பல விடங்களில் உபந்யஸித்து வருவார்களாகில்,
பஹுஜநங்களுக்கு உபகாரகமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸம்
ப்ரதாய ப்ரசாரத்தைப் பூர்ணமாய்ச் செய்ய த்ரவ்யம் முக்யமாய்
வேண்டும். ஆகிலும் தத்கால மிருக்கும் பண்டிதர்களுக்குப் பிறகு
இந்த வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை யார் ப்ரவர்த்திப்பிப்பார்க
ளென்று நினைத்தால் மிகவும் சோககரமாயிருக்கிறது. அப்ப
டிப்பட்ட துரவஸ்தை வராமல் ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பாதுகாப்
பது இந்த ஸபைக்கும் ஶ்ரத்தாளுக்களான ப்ரபுக்களுக்கும் முக்ய
மான கடமை.

வேதாந்த தீபிகை.

‘வேதாந்ததீபிகை’ என்னும் பத்ரிகை விஷயமாய் ஏற்கெனவே அக்ராஸநாதிபதி சொல்லி யிருப்பதாலும், நேரி லும் இங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமிகளு க்கு அதைப்பற்றித் தெரிந்திருக்கு மாகையா லும் அதிகமாய் அடியேன் அதுவிஷயம் விஸ் தரிக்க வேண்டுவதில்லை. இந்தக் காலத்தில் ப்ராசீந க்ரந்தங்களை

விட்டுப் படித்தவர்கள் எல்லோரும் பத்ரிகைகளையே சரண மாய்ப் பற்றி யிருக்கிறார்கள். நாம் ப்ரதிதிநம் பத்ரிகைகளை ப்ர தீக்ஷித்து ஸமாசாரங்களை அறிய ஶ்ரமப்படுகிறதுபோல், நம்மு டைய அவஶ்யமான நித்யகர்மங்களிலாவது போஜநாதிகளிலாவது அவ்வளவு ஶ்ரத்தை வைக்கிறதில்லை. இப்படி அவஶ்யமாயிருக்கிற பத்ரிகை மூலமாகவே ஸர்வ ஜ்ஞாநங்களும் நம் மநஸ்ஸுகளில் ஏறவேண்டியது காலாநுகுணமாய் விட்டது. அநேக கேவல தேச ஸமாசாரங்களில்லாத விஷயங்களிலும் ஸாப்தாஹிகமாயும் பாக்ஷிகமாயும் மாஸிகமாயும் த்ரைமாஸிகமாயும் பத்ரிகைகள் ஏற் பட்டுவிட்டன. இந்த ரீதியை அநுஸரித்துத் தந்தம் உத்தேசங் களை ப்ரகடநம் பண்ணவும், தந்தம் விஷயங்களில் சர்ச்சைகள் செய்யவும் பத்ரிகைகளே இக்காலத்தில் அவஶ்யமாகிவிட்டன. இந்த அநுஷ்டாநத்தை அவலம்பித்தே கொஞ்சம் அநுசிதமானா லும், பஹுஜந ஸௌகர்யத்திற்காக வேதாந்ததீபிகையிலும் ஸாம் ப்ரதாயிக விஷயங்கள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. பத்ரிகா ரோபித மான விஷயங்களை நாம் ஸௌகர்யப்பட்ட ஸமயங்களில் பார்க்க லாம். விஷய விமர்சத்தை த்வரைப்படாமல் செய்யலாம். நாமிருந்த விடத்திலேயே இருந்து செய்யலாம். தபால் மூலமாய்ப் பஹு ஜநங்களுக்கு ஏககாலத்தில் விஷயம் ஹ்ருதயங்கமமாகும். இந்த ஸௌகர்யங்களை உத்தேசித்து ஏற்பட்டிருக்கும் பத்ரிகைகளில் ஒன்றான வேதாந்ததீபிகை, நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒன்றே இது வரையில் இருக்கிறது. ஐந்து வர்ஷமாய் இது நடந்துவந்தபோதி லும், இன்னும் நாற்றுக்கணக்காய்ச் சந்தாதாரர்கள் ஏற்பட்டால், இன்னும் இதை விஸ்தரித்துச் செவ்வையாய் நடத்தலாம். ஆகை யால் இது விஷயத்தில் எல்லோரையும் க்ருபை செய்யும்படி ப்ரார் த்திக்கிறேன். மேலும் பத்ரிகை விஷயத்தில் பண்டிதர்களுக்கு ஒரு விசேஷ விஜ்ஞாபநம். நம் பண்டிதர்கள் தீபிகைக்கு எழுதும் விஷ யத்தில் நிரம்பவும் ஸங்கோசிகளாய் இருக்கிறார்கள். ஒரு கால் பத்ரிகையில் வரும் ஸரளமான விஷயங்கள் தங்கள் புத்திவ்யாபா ரங்களுக்கு அநர்ஹங்களென்றோ, அல்லது, ரஹஸ்யவிஷயங் களை ப்ரசுரம்செய்வது அநுசிதமென்றோ, அல்லது பத்ரிகையில் விந்யாஸ க்ரமம் அவர்கள் அப்யாஸத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில் லையோ, வேறு ஏது காரணமோ, இதுவரையில் பத்ரிகைக்கு விஷய ப்ரதாநம் செய்த ஸ்வாமிகள் மிகவும் ஸ்வல்பர்கள்தான்,

உ௵. ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர், உ௵. ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசாரியர், உ௵. ஸ்ரீ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஆகிய இந்த சில ஸ்வாமிகளைத் தவிர, மற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ பண்டிதர்களின் அநுக்ரஹம் இந்தப் பத்ரிகைக்கு இதுவரையில் விசேஷமாய்க் கிடைக்கவில்லை. இது ஆரம்பித்தது முதல் உ௵. ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியரும், பிந்தி இரண்டு வருஷகாலமாய்த் திவான் பஹதூர் ரங்காசாரியர் ஸ்வாமியும் இந்த பத்ரிகைக்கு ஹஸ்தாவலம்பம் கொடுத்திராதபக்ஷத்தில், இதை ஏற்படுத்தின ஸபையார், இதை மேல்நடத்தும் விஷயத்தில் அசக்தர்களாய் சோகார்ணவ மக்நர்களாகவே போயிருப்பார்கள். இந்த பத்ரிகை விஷயத்தில் க்ருபைசெய்து, அசேஷ ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வித்வாங்களும் இனி யதாசக்தி விஷய ப்ரதாநம் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸபையைப் பொதுவைஷ்ணவ ஸபை யாக்குதல்.

ஸ்ரீ மடத்தின் சீர்திருத்தத்தில் தத்காலம் எழுந்தருளி யிருக்கும் அழகியசிங்கர், சிஷ்ய விஜ்ஞாபநங்களுக்கு இசைந்து அநுக்ரஹிப்பார் என்கிற நம்பிக்கை இருப்பதினாலும், ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தியையே முக்ய நோக்கமாகக் கொண்டுள்ள இந்த ஸபையின் அபிப்ராயத்தில் ஸ்ரீ மடத்துச் சிஷ்யர்கள் மாத்ர மல்லாமல் எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஸமமான ஆஸ்தையும் அபிஸந்தியுமுள்ளவர்களாகையாலும், இந்த ஸபைக்கு "ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபை" என்கிற நிர்த்தேசத்தை மாற்றி "ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸபை" என்றாவது "ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸபை" என்றாவது பெயர் வைத்து, இப்போதுபோல் மடத்துச் சிஷ்யர்கள் மாத்ரமே யல்லாமல் எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் அங்கத்தினர்களாய் இருக்கக்கூடிய மாறுபாட்டையும், அதற்கு அநுகுணமான விதிகளின் மாறுபாட்டையும் செய்யவேணுமென்று இரண்டுவருஷ காலமாய் சில ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் ஸபையின் நிர்வர்த்தகர்களுக்கும் அபிப்பிராயம் உண்டாயிருந்தது. இதை அநுஸரித்து இந்த வர்ஷத்தில் இந்த மாறுபாட்டைச் செய்யலாமென்று நிச்சயித்து, அதற்கநுகுணமாய் விதிகளையும் அமைத்து, நாளைக் காலையில் அங்கத்தினர் ஸபையில் விஜ்ஞாபநம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறோம். இப்படி விஸ்தரிக்க வேண்டியதில் ஆவச்யகதையை ஸ்ரீ அக்ரா

ஸநாதிபதியே எடுத்துச்சொல்லி யிருப்பதால் அதில் வக்தவ்யம் அதிகமாயில்லை. மடம் முநித்ரயம் என்கிற ஸம்ப்ரதாயங்களில் சில பேதங்கள் அமுக்யமான விஷயங்களில் இருந்தாலும், ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயம் எல்லாம் அபிந்நமானதாலும் ஸம்ப்ரதாய பேதங்களில் ஆக்ரஹம் ஸர்வஜ்ஞர்களுக்கு விசேஷமாயிராதாகையாலும், எல்லா மறிந்த ஸப்யர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஐகமத்யத்தையே ப்ரதாநமாய்க்கொண்டு இந்த ஸபையில் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஒன்றுசேர்ந்து இதை மேல் நடத்திவரும்படி நிர்ணயிப்பார்களென்று நம்புகிறேன். ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஆசார்ய பரம்பராபேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதைக்கொண்டு ஸ்வாசார்யனை பூஷிப்பதுடன் இதராசார்யரை தூஷிப்பதும் அந்தரம் செய்வதும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்மமில்லையே! ஆகையால் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஸ்வாசார்யத் தனியன்களை ஸ்வக்ரந்த காலக்ஷேபாவஸரங்களில் அநுஸந்தித்தாலும் பரஸ்பரம் ஸம்பந்தாதிகள் செய்து ஸ்நேஹ ப்ரவ்ருத்திசெய்வதுபோல் ஸம்ப்ரதாய வ்ருத்தியிலும் அதற்காக ஏற்பட்ட ஸபையிலும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸபையின் உத்தேசங்களை ஏகமுகமாய்ச் செய்ய யத்நிக்க வேணும்.

இப்படி இரண்டு வடகலை ஸம்ப்ரதாயங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஸபை ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கச் செய்வது மாத்ரமே போதாத கார்யம் என்றும்; ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தை அநுஸரித்த தென்கலை வடகலை என்னும் இரண்டு ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களையும் ஒன்று சேர்ப்பதுதான் உத்தமமான காரியம் என்றும், அந்த நிஷ்பத்தியில் சில ப்ரமங்களிருந்தாலும் துஸ்ஸாத்யமான தொன்றுமில்லை யென்றும், அப்படிச் செய்தால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ஐகமத்யம் பரிபூர்ணமாகி இதர மதஸ்தர்களுக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களிடம் கௌரவம் விசேஷிக்குமென்றும், தத்காலத்தில் நாம் ஒரு ஆளுகையில் வர்த்திப்பதன் மூலமாய் ஸர்வஜநாநுகூல்ய புத்தியுண்டாவதற்குப் பேதங்கள் வரவரக் குறைய வேண்டியது அவசியமென்றும், இந்தப் பேதங்கள் இருப்பதாலும் தத்ப்ரயுக்தமான மாத்ஸர்யங்கள் ஏற்படுவதாலும் நமக்குள் விவாதங்கள் உண்டாகவும், ஸ்ரீ அக்ராஸநாதிபதி விவரித்த வண்ணம் நாம் பரிபவுப்படவும், இதரர்கள் நம்மை ஹேளநம் செய்யவும் ஆஸ்பதமாயிருக்கிறதென்றும், நாம் இந்த பேதங்களைக்

குறைக்க முயல்வதே யுக்தமென்றும், அதற்காக இந்த ஸபையை
ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் பொது ஸபையாகச் செய்வதற்கு
இதுதான் தருணமென்றும், எல்லா ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதா
யங்களிலுள்ள சில ஸுஹ்ருத்துக்கள் அபிப்ராயப்பட்டுச் சொல்
லுகிறார்கள். ஆகையால் தேவரீர்களுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்யப்
போகிற விதிகள் அப்படிப் பொது ஸபைக்கு அநுகுணமாகவே
இருக்கும். இந்த ஸபையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் வடகலை
தென்கலை ஸ்வாமிகளுக்கு இது யுக்தமென்றும், இங்கு எழுந்தருளி
யிராத இதர ஸ்வாமிகளும் அபிநந்திக்கக்கூடியதாயிருக்கும் என்
றும், ஸாமாந்யமாய் ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் இருந்தாலும் பொது
வாய் ஸாத்யமான அம்சங்கள் அநேக மிருக்குமென்றும், மாத்
ஸர்யம் விரோதம் முதலானவை இல்லாமலே ஸபையைப் பொது
வாக்கலாமென்றும் எண்ண முண்டானால் அந்தப்படிச் செய்வதில்
அடியேனுக்கும் இஷ்டம். அப்படிச் செய்வதினால் உடனே வட
கலையார் ஸ்ரீ நிகமாந்ததேசிகனையாவது தென்கலையார் மணவாள
மஹாமுனியையாவது த்யஜிக்க வேண்டிவரும் என்கிற ப்ரமம்
வேண்டாம். அவரவர்கள் ஆசார்யர்களிடத்தில் பக்திக்கும் ப்ரதி
பத்திக்கும் குறைவொன்று மில்லாமலிருக்கச்செய்தே இதராசார்
யர்களிடத்தில் அத்வேஷமும், அவர்கள் வைபவச்ரவணத்தில்
ஸஹநமும், அவர்கள் உத்ஸவாதிகளில் அகேதமும் பொதுவான
ஆழ்வார்கள், எம்பெருமானார், பகவாந் - இவர்களிடத்தில், க்ரஹங்
களிலும் தேவாலயங்களிலும் வர்த்திப்பதில் ஸமமான வ்ருத்தியும்
பாத்யங்களும் அநுஷ்டித்து இந்தப்படி ஸாம்யபுத்தியைப் பாவிக்க
வேணும். இப்படி ஸாத்யமானால் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும்
திவ்யதேசோபப்லவரூபமான விவாதங்கள் முடிவுக்கு வரவும்
கூடும். ஆனால் ஏற்கெனவே பஹுதூரம் பரவியிருக்கிற பண்
டித பாமர ஸாதாரணமான கலாபேத ப்ரயுக்த த்வேஷங்கள் எவ்
வளவு தூரம் ஸமாதாநமாகக்கூடுமென்றும், அதற்கு நம்மில் சிலரு
டைய ஐகமத்யம் ஏற்பட்டாலும் அதை எவ்வளவு ஸாதிக்கக்
கூடும் என்றும் நாம் அதிசங்கை பண்ணலாம். இந்த கலாபேத
த்வேஷம் பயங்கரமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பிடித்த பிசாசமாக
ஆய்விட்டது. இதை உச்சாடநம் செய்து விடுவிக்க ஆஸ்திகர்க
ளனைவரும் முயலவேண்டியது அவசியம். அதற்கு இதை த்வார
மாக எண்ணி இப்போது இந்த ஸபையை விஸ்தரித்து ஏற்பாடு

செய்ய எல்லாரும் நிச்சயித்தால் அது உத்தமம்தான். அது ஸாத்ய
மில்லை யென்றும் தீர்க்க விரோதங்கள் சமநமாகி ஒத்து வர்த்திப்
பது கூடாதது என்றும் அபிப்ராயப்பட்டால் முன் சொன்னபடி
வடகலை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள்ளாவது ஐகமத்யம் ஏற்பட்டு
இந்த ஸபையை நடத்துவது அவசியம்.

பின் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள்.

இப்படி ஸபையை யதோசிதம் விஸ்தரித்து இந்த ஸங்கத்
தின் முக்யோத்தேசத்தைப் பூர்த்தி செய்தால்,
பிறகு ஸபையார்கள் செய்யவேண்டிய கார்யங்
கள் ஸபையின் விதிகளில் அநுக்ரமித்திருக்கிற
உத்தேசங்களடங்கிய விதியினால் விளங்கும்.
பஹுதூரம் ச்ரவணம்பண்ணி கிந்நர்களாயி
ருக்கக்கூடிய தேவரீர்களுக்கு கேதத்தை அதிகமாக்காமல் இனி
இரண்டொரு விஷயங்களை மாத்ரம் விஜ்ஞாபநம் செய்து இந்த
வ்யாஸத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறேன்.

முதலாவது :—நம் ஸித்தாந்தம் ஸ்ரீ நாதமுனிகள் காலம் முதல்
இதுவரையில் முக்யாம்சங்களில் ஏகவிதமாயிருந்தபோதிலும்,
நமக்குள் அநுஷ்டாந பேதங்கள் பல வுண்டாயிருப்பது விரோ
தங்களுக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் அவைகளை யதாசக்தி ஸமீகர
ணம் செய்ய நாம் பிரயத்நம் செய்யவேண்டும்.

இரண்டாவது : — கர்மாநுஷ்டாந விதிகள் சென்ற 3,000 வர்
ஷங்களாய் ஏகரீதியாய் இருந்தன வென்று பரீக்ஷகர்கள் எண்ண
மாட்டார்கள். ஆதியில் ச்ரௌதவிதிகளே முக்ய தர்மமாயும்,
ச்ரௌதாநுகாரியான ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் வரவர ப்ரபலித்தும்,
சிலகாலம் இரண்டும் ஸமப்ரதாநமாயும், பிறகு, ச்ரௌதாநுஷ்டா
நங்களுக்கு லோபமும், சிற்சில ராஜாக்கள் காலங்களில் அவைக
ளுக்குப் புநப்ப்ராசுர்யமும், பலவாறுகச் சில யாகங்களுக்கும் வ்ர
தங்களுக்கும் அநுஷ்டாந ஹாநியும் உண்டாயிருக்கிறது. இனி,
முன்போல் விஹிதமான ஷோடசம்ஸ்கார ஸம்ஸ்காரங்களையும் ஷண்
ணவதி ச்ராத்தங்களையும் பூர்ணமான மந்த்ரஜபங்களையும் செய்ய
வேண்டியது அவசியமென்று எண்ணினால், அதற்கு அதிகாரிகள்
ப்ராயேண எவரும் ஏற்படமாட்டார்கள். ஆகையால் இப்படிப்
பட்ட அநுஷ்டாநங்களில் காலாநுகுணமாய் முக்யாம்சத்தை

நிஷ்கர்ஷித்து அதில் ஜ்ஞாநத்தையும் ச்ரத்தையையும் நம் சிறுவர்களுக்கு உண்டுபண்ண வேணும்.

மூன்றாவது :—விதிப்படி செய்யும் நித்யகர்மங்களிலும் துரூஹமான ருக்குக்களை விசேஷமாய் இருப்பதால் பக்திவர்த்தகமான புராண ச்லோகங்களோ, ஜ்ஞாதாக்களால் புதிதாய்க் கல்பிக்கப்பட்ட ச்லோகங்களோ எவையாவது கேவலம் ஸ்வல்ப வ்யுத்பத்தி யுள்ளவர்களுக்கும் அர்த்தம் ஸ்புரிக்கக்கூடிய விதமாய் மேற்படி மந்த்ரங்களுக்குப் பதிலாகவோ அதிகமாகவோ அநுஷ்டிக்கப்படவேணும். இப்பொழுது ஜபகாலங்களில் வாசிக க்ரியைக்கும் மாநஸ வ்ருத்திக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் அஸம்பந்தத்தாலே ப்ராயேண ஜபங்களில் விச்வாஸம் குறைந்திருக்கிறது. இதை நிவ்ருத்திசெய்ய முயலவேணும்.

நான்காவது :— நம்மில் லௌகிகர்களுக்கு ப்ராயேண தேவாலயகமநமும் அர்ச்சாவதார ஸேவையும் அநபிமதங்களாகவே ஆகிவிட்டன. இதற்கு ஒருவாறு தேவஸ்தாநங்களில் விவாதங்கள் காரணமானாலும், அந்த ஸ்தாநங்களில் பக்திவ்ருத்திக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்துக்கும் உபகாரகமான உபந்யாஸாதி ஆகர்ஷகங்கள் இல்லாததே முக்ய காரணமென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் தேவாலயங்கள் சரிவரப் பரிபாலிக்கப்பட்டு யதாகாலம் ஆராதநாதிகள் செய்து வருவதையும், விசேஷமான ஏகாதசி முதலான ஹரிதிநங்களில் ஜ்ஞாநபக்தி ஜநகங்களான உபந்யாஸங்கள் செய்துவருவதையும் ஏற்படுத்த இந்த ஸபையார் யதாசக்தி யத்நிக்கவேணும்.

ஐந்தாவது :— நம் அழகிய சிங்கர் ஸந்நிதியிலும் இதர ஆசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலும் விஜ்ஞாபநம்செய்து, அவர்கள் மூலமாயும், வேறுவிதமாய் நேரிலும், இந்த ஸபையார் வித்வான்களைக்கொண்டு பல க்ராமங்களிலும் நகரங்களிலும் வேதாந்த ப்ரவர்த்தநமும் உபந்யாஸங்களும் விசாரங்களும் நடக்கும்படியான உபாயங்களைத் தேடவேணும்.

ஆறாவது :— இனி ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷணத்திற்கு முக்யமான ஒரு உபாயமுண்டு. அதாவது நம் சிறுவர்கள் பாஷாந்தரப் பயிற்சிக்குப் பாதகமன்றிச் சில காலத்தை ஸம்ஸ்க்ருத சிக்ஷணத்திலும் அவச்யாநுஸந்தேயமான ஸ்தோத்ரங்களின் மநநத்திலும் உபயோகிக்கும்படி செய்யவேணும். உபயுக்த வேதபாகங்களின் அத்ய

யநமும் பால்யாவஸ்தையில் செய்தாலொழியப் பிறகு ஸாத்யமில்லை.

கடைசியாகப் பண்டிதர்கள் விஷயமாய் விஜ்ஞாபநம் செய்ய வேண்டியது ஒன்றிருக்கிறது. தத்காலம் நம் ஸித்தாந்தத்தில் கௌரவபுத்தியுள்ள பாச்சாத்யர்களும் படிப்பில் தேர்ந்த நம் தேசத்திய ப்ரபுக்களும் நம் இதிஹாஸ புராணங்கள் விஷயமாகக் கொண்டிருக்கும் அபிப்ராயங்களை, நம் பண்டிதர்கள் அறியவேண்டும். இவர்களைக் கேவல நாஸ்திகர்களென்றாவது அஸஹ்ருத்துக்களென்றாவது ஒதுக்கிவிடுவது யுக்தமல்ல. இது கேவலம் கலிப்ராசுர்யத்தால் உண்டான தோஷமன்று. பாச்சாத்ய வித்யையின் பலமாக நிரூபண சக்தியும், அபூர்வ க்ரந்த பரிசயங்களினால் உண்டான விவிதஜ்ஞாந ப்ரபாவபலமாக விஷயவிமர்சமும் அந்யாத்ருசங்களாய்த் தத்காலம் உண்டாயிருக்கின்றன. இவைகளை உபேக்ஷித்தல் பண்டிதர்களின் பாண்டித்யத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் குறைவாகும். நம் வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் சொல்லி யிருப்பதெல்லாம் ஸ்வார்த்த விஷயத்தில் யதாவத் ப்ரமாணமென்று நம் மீமாம்ஸாதி சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படவில்லை. "ஸ ஏஷ யஜ்ஞாயுதீ யஜமாநோ(அ)ஞ்ஜஸா ஸ்வர்க்கம் லோகம் யாதி" இத்யாதி வாக்யங்களில் ப்ரத்யக்ஷ விரோதத்தைப் பார்த்து அப்ராமாண்யத்தை சங்கிப்பவர்களுக்கு, "[illegible]" "[illegible]" என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸேச்வர மீமாம்ஸையில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். உபநிஷத்துக்கும் ஸ்வார்த்த ப்ரமாண்யத்தை ஸித்தாந்திக்கிற நம்மாசாரியர்கள், முக்யார்த்த பாதகமில்லாத இடங்களில் தான் அப்படி நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். இதை ஆசார்யன்,

"[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।"

600 008.

என்று ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். ஆகையால் ஸர்வபுராண நிர்த்திஷ்டமான அம்சங்களும் ஸ்வமுக்யார்த்தத்தில் ப்ரமாணங்களென்று ப்ரமித்து நிர்ப்பந்திப்பது சரியல்ல. இந்த ந்யாயம் ஆதுநிகமான கவிசரித்திரங்களிலும் கேவலம் ஐதிஹ்ய பரம்பராவகமான ஆழ்வாராசார்யர்கள் சரித்திரங்களிலும் உண்டு. இதற்குச் சில உதாஹரணங்கள் சொல்வது உபயுக்தமாகும். ப்ரஸித்தங்களான ஸூர்யசந்த்ரோபராகங்கள் ராஹு கேது ரூபமான அஸுரர்களுடைய ஆக்ரமணங்களினால் உண்டாகின்றனவென்கிற புராண ஸமாதாநம் அதத்யமென்றும், ஸூர்ய ரச்மியின் திரோதாநத்தினால் உண்டாகின்றனவென்றும், ஆர்யபட்டரின் க்ரந்தங்களாலும் நவீநதந்த்ரங்களாலும் ஆதுநிகர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயமே. புராணங்களில் புவநநிர்மாண வர்ணநங்களும் பூகோளஸந்நிவேசாதி வர்ணநங்களும் ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டமான தத்யத்துக்கு விபரீதங்களென்பதும் பிரஸித்தம் தான். ராஜவம்சாநு சரிதங்களில் புராண பாரத ராமாயணாதிகளின் பரஸ்பர விரோதங்களையும் அஸம்பாவிதமான காலபரிமாணங்களையும் நம் பண்டிதர்கள் விமர்சிக்கவேண்டியது அவச்யமாயிருக்கிறது. ப்ராசீநர்களான காளிதாஸன் போன்ற கவிகளும், அர்வாசீநரான தண்டி பவபூதி முதலானவர்களும் ஸமகாலீநர்கள் என்னும் போஜசரித்ரத்தின் கட்டுக்கதைகளையும் தத்யமென்றே நம்பிவருவது சரியல்ல. நம்மாழ்வார் வரையிலுள்ள ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவானுக்கு ஸமகாலீநர்களென்றும் சிலர் ப்ராசீநர்களென்றும் சொல்லுகிற ஐதிஹ்யங்களின் தத்யம், பல அநுபபத்திகளால் பராஹதங்களென்பதை நம் பண்டிதர்கள் அவதாநிக்கவேண்டும்.

நம்முடைய வேதாந்ததீபிகையில் உபய ஸ்ரீ. திவான் பஹதூர் ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி ஸமீபத்தில் நிர்த்தேசித்திருக்கிற ஓர் ஸம்சயமுண்டு. அதாவது, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் காலம் முடிவுவரையில் துருஷ்கர்கள் ஸிந்து நதீ ப்ராந்த்யத்துக்குக் கிழக்கில், டில்லி முதலான ஸ்தாநங்களை ஆக்ரமிக்கவில்லையென்று சரித்ரத்தினால் நன்றாய்த் தெரிவதால், அந்தக் காலத்தில் டில்லியில் துருஷ்க சக்ரவர்த்தி ப்ரஸ்தாவத்துக்கும், ஸம்பத்குமாரனை டில்லிக்குக் கொண்டுபோன ப்ரஸ்தாவத்துக்கும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் டில்லிக்கு எழுந்தருளி ஸம்பத்குமாரனை மீட்டுவந்ததாய்ச் சொல்லும் ஐதிஹ்யத்துக்கும், மூலங்கள் ம்ருக்யங்களென்றே எண்ணவேண்டி

வருகிறது. இன்னும், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் காலத்தில் ப்ரபோத சந்த்ரோதய கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணமிச்ரர் என்கிற அத்வைத வேதாந்தி ஸ்ரீரங்கத்துக்கு எழுந்தருளினதாகவும், அவரை நம்மாசார்யன் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் செய்து ஜயித்தாரென்றும் சொல்லி யிருக்கும் ஐதிஹ்யமும், க்ருஷ்ணமிச்ரர் என்பவர், நம் ஆசார்யனுக்கு 190 வருஷங்களுக்கு முன் இருந்த கீர்த்திவர்மசண்டிலன் என்னும் (சேதிதேசத்தில்) களஞ்சரபட்டணத்து ராஜாவின் வித்வான் என்று தெரிகிற சரித்திராம்சத்தினால் அஸம்பத்தமாய்க் காணப்படுகிறது. நம் பாஷ்யகாரர் மைஸூரில் ஜைநர்களைக் கல்காணமாட்டிவைத்த கதைகள், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ப்ரஸித்தியை அதிகப்படுத்த வேணுமென்றவர்களின் புத்திகல்பிதங்களென்றும், உண்மையில் நடந்தவைகளல்லவென்றும் நன்றாய் விளங்குகிறது. இப்படிப் புராண சரித்ரங்களிலும் ஆசார்ய சரித்ரங்களிலும் பல அம்சங்கள் விமர்சிக்கப்படவேண்டியவைகள் இருப்பதை மேற்படி புராணாதிகளாலேயே தத்தோத்தரங்களாய் எண்ணாமல், பூர்வபக்ஷிகளின் அபிப்ராயங்களையும் அவர்களின் யுக்திகளையும் விமர்சிக்க வேண்டியது நம் பண்டிதர்களின் கடமை. இந்த விதமாய் நம் பண்டிதர்களின் புத்தி செலவழிந்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞாநமும் சாஸ்த்ர விசாரங்களும் லோபிக்குமென்று சிலர் சங்கிக்கலாம். ஆகிலும் தத்காலம் ப்ரஸரிக்கும் அப்ராமாண்ய புத்தியை ஒருவாறு நியமித்து ப்ரதாந தத்வாம்சங்களை ரக்ஷிப்பதும் அவச்யகரணீய மாகையால் இந்த விஷயத்தையும் இங்கே பிரஸ்தாவித்தேன்.

நிகமநம்.

இப்படிப் பல விஷயங்களிலும் கர்த்தவ்யங்களிருப்பதை அடியேன் சொன்னது தேவரீர்களுக்குத் தெரியாத விஷயம் என்று சொன்னதல்ல. இவைகளை நாம் இத்தருணத்தில் அவதாநிக்க வேண்டியதற்காக மாத்ரம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தினேன். எந்தெந்த அம்சங்களில் எவ்வளவு ஸாத்யமோ, எவ்வளவு தூரம் த்ரவ்யத்தினால் ஸஹாயம் கிடைக்கிறதோ, அதை அறிந்து, மேல்நடக்க வேண்டிய கார்யங்களை நிர்ணயித்து அநுக்ரஹிக்கும்படி எல்லா ஸ்வாமிகளையும் ப்ரார்த்திக்கிறேன். அடியேனுடைய வசநங்களைப் பொறுமையுடன் ச்ரவணம் செய்த விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞனாய் எல்லா ஸ்வாமிகளுக்கும் வந்தநம் செய்கிறேன்.

காணப்படுகின்றபடியால் ‘வீக்ஷாரண்ய’ மென்று ப்ரஸித்தமாகச்
சொல்லப்படுகின்றது. ஒருதரம் செய்த புண்யமானது பலவிதமா
கப் பலிக்கும் தேசமாகையால் ‘புண்யாவர்த்த’ மென்னும் பெயரும்
பெற்றதாயிற்று. அப்போது தெய்வ யோகத்தினால் தை அமா
வாஸ்யை வர, அந்தப் புண்ய காலத்தில் ஹ்ருத்தாபநாசநீ தீர்த்
தத்தில் ஸ்நாநம்செய்ய வருகிற ப்ருஹ்மாதி ச்ரேஷ்டர்களையும்,
ப்ருகு முதலிய ரிஷிகளையும், அருந்ததி முதலான தேவிமார்களையும்,
அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளையும், நாரதாதி மஹாயோகிகளையும், மநுஷ்யர்
களையும், மநுஷ்யஸ்த்ரீகளையும், ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் நாலாபக்
கத்திலும் கண்டு, சாலிஹோத்ர ரிஷி ஆநந்தித்து, அதுமுதல்
தாமும் தபஸ்ஸைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். அடுத்த தை அமாவாஸ்
யையில் எம்பெருமான் ஸாக்ஷாத்தாக எழுந்தருளி சாலிஹோத்ர
மஹர்ஷியினிடத்தில் பசிதீர த்ருப்தியாய் ப்ரஸாதம் பெற்று
மறைந்து விட்டார். அதற்கு அடுத்த தை அமாவாஸ்யை திநம்
முன்போலவே முதிர்ந்த வயதுடையவராய் எழுந்தருளி, சாலி
ஹோத்ர மஹர்ஷியை ‘அந்நம் தேஹி ஜலம்தேஹி’ என்று கேட்டு
த்ருப்தியடைந்த பிறகு, நித்ரை செய்ய இடம் கொடுமென்று
கேட்டபடி கொடுக்க, ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேச்வரன் சேஷ
சயநத்தில் ஸுகமாக சயநித்துத் தமது வலக்கையை ரிஷியினு
டைய திருமுடியில் ஆதரித்து வைத்தருளி, தமது நாபீகமலத்தில்
வஸிக்கிற சதுர்முகனுக்கு ப்ரணவத்தின் பொருளை உபதேசிப்ப
தற்காக ஜ்ஞாந முத்ரையை இடது கையில் வைத்துக்கொண்டு;
ஸகல ப்ரபஞ்ச ரக்ஷணத்தில் விழித்துக்கொண்டிருப்பதாகிய
யோகநித்ரையைச் செய்தருளினர். அதுமுதல் இதற்குக் ‘கிங்
க்ருஹபுரம்’ என்றும், ஸ்தலாதிபதிக்கு ‘எவ்வுள்கிடந்தான்’
என்றும் பெயர்கள் உண்டாயின. ஒரு காலத்தில் மது கைட
பர்களை ஸம்ஹாரம் செய்த இடமானதால் இந்த ஸ்தலத்திய
விமாநத்திற்கு விஜயகோடிவிமாநமென்னும்பெயர் உண்டாயிற்று.
மற்றோர் காலத்தில் இந்த க்ஷேத்ரத்தைச் சேர்ந்த தர்ம ஸேந
புரம் என்னும் பட்டணத்து ராஜாவின் கந்நிகையாகிய கநகவல்

லித் தாயாரை மணம் புரிந்து ஸ்ரீ வீரராகவன் எழுந்தருளி
யிருக்கிறார். ஸேவித்தவர்களுக்குப் புண்யத்தைத் தருவதாகிய
எம்பெருமானுடைய திருக்கோயிலும் புண்ய தீர்த்தமும் லோகத்
தைப் பரிசுத்தமாக்கவல்லதாகிய தபோவநமும் இந்த க்ஷேத்ரத்
தில்தான் மேற்சொன்னபடி சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட
பெருமை பெற்றதாயும், ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் ஸம்ப்ர
தாயத்துக்குத் தக்கபடியும் உள்ள ஸ்வச்சமான இந்த வடகலை திவ்ய
தேசம், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்ட
தாகவே இருப்பதால், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையின்
மஹா ஸங்கத்தைத் திருவெவ்வுளூரில் நடப்பிப்பது அவச்யமா
கத் தோன்றி, வைதிக லௌகிக ச்ரேஷ்டர்களான தேவரீர்கள்
எழுந்தருளும்படி ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது. இந்த மஹா ஸங்கத்
துக்காக எழுந்தருளின ஸ்வாமிகளுக்கு ஷோடச உபசாரமும்
செய்து நன்றாய் ஆதரிக்கவேண்டுமென்கிற பரிபூர்ணமான இஷ்டம்
இந்த ஸ்தலவாஸிகள் யாவருக்கும் இருக்கிறது. ஆனபோதிலும்
சக்திக்கு இயன்றமட்டில் திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ அஹோபில மடத்
தில் நடக்கிற ததீயாராதநத்தை க்ருபையாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி,
ததீயாராதநத்தில் நேரிடும் ஏற்றக்குறைவுகளை யெல்லாம் பாரா
மர்சியாமல்; இதர இடங்களில் நடைபெற்ற மஹாஸங்கங்களின்
மாதிரிக்குக் குறைவில்லாமல், இதைப்போன்ற ஸதஸ்ஸுகளை
இனி மேலும் வர்ஷந்தோறும் அநேக இடங்களில் நடத்தவேண்டு
மென்கிற அபிஸந்தி ஜநிக்கும்படியாகவும், இந்த ஸதஸ்ஸை மூன்று
நாளும் சரிவர நடப்பிக்கும்படிக்கும் மிகவும் வணக்கமாய் ப்ரார்த்
திக்கிறேன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நம:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஐந்தாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம்.

பரம காருணிகனான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய அநுக்ரஹத்தினால், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையின் ஆதரவிலில் ஐந்தாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம், ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நாளது 1915 - ம் ஹூ டிஸம்பர் மாஸம் 28,29,30 - ம் தேதிகளில் பூர்வமே நிர்த்திஷ்டமான க்ரமத்தை அநுஸரித்து மிகவும் சிறப்பாகவும் எல்லாருக்கும் ஆஹ்லாதகரமாகவும் நடைபெற்றது. இந்த ஸபையின் கார்யதர்சிகளுள் அந்யதரரான ஸ்ரீமான் சித்தூர் ஸி. ராஜகோபாலாசார்யர், நாலு நாள் முன்னதாகவே திருவெவ்வுளூருக்கு எழுந்தருளி, அவ்விடத்தில் இந்த மஹாஸங்க நிர்வாஹார்த்தம் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கமிடியாருடைய ஸஹாயத்தை அவலம்பித்து, ஸங்க நிஷ்பத்திக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள பூர்வாங்கங்களெல்லாவற்றையும் எவ்வித குறைவுமின்றிக்கே நடத்திவந்தார். அந்தக் கமிடியாருள் அந்யதமர்களான ஸ்ரீ. உ.ஹ. ஈக்காடு ராகவாசார்யர் ஸ்ரீ. உ.ஹ. டி. பி. ஸ்ரீநிவாசாசார்யர் ஸ்ரீ. உ.ஹ. வேதாந்தாசார்யர், ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதிக்கு ஏஜண்டாக ஸ்ரீ ஸ்வாமியினால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ உ.ஹ. தேரழுந்தூர் ரங்காசார்யர், இன்னும் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூர் நிவாஸிகளான சில ஆஸ்திகாக்ரேஸரர்கள், இவர்களின் பரிஶ்ரமத்தால் அந்தப் பூர்வாங்கங்கள் அனைவரும் பூர்ணங்களாகவே இருந்தன. ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் க்ருபையாக ஸாதித்தருளின அநுமதியை முன்னிட்டு ஸ்ரீ மடத்தில் ததியாராதநத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும், ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதியில் ஸங்கம் சேர்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டிருந்தன. அநேக ஸ்வாமிகள், ஸங்கத்திற்குப் பூர்வதினத்திலேயே ஸ்ரீ வீரராகவனுடைய மங்களாஶாஸநத்தை உத்தேசித்து எழுந்தருளியிருந்தார்கள். ஸங்க தினத்தின் ப்ராத:காலத்தில், சென்னைப்பட்டணத்திலிருந்து, ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீமாந் டி. ராஜகோபாலாசார்யர், ஸங்கத்திற்கு அக்ராஸநாதிபதியாக வரிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீமான் ராவ் பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்காருடன் திருவெவ்வுளூர்க்கு எழுந்தருள, அவ்விடத்திற் சேர்ந்திருந்த கமிடியாரும் மற்றை ஸ்வாமிகளும், வாத்ய

கோஷத்துடன் மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் ஸ்ரீவீரராகவன் ஸந்நிதியை ப்ரதக்ஷிணம் செய்துகொண்டு அவர்களை எழுந்தருளப்பண்ணி ஸ்ரீ மடத்தில் அவர்களுக்கு உத்திஷ்டமாக ஏற்பாடு செய்திருந்த ஸந்நிவேஶத்திற்குக் கொண்டு போய்விட்டனர்.

28 - ம் தேதி மங்களவாரத்தில், மத்யாஹ்நம் ததியாராதநாநந்தரம் சுமார் 12 - மணிக்கு ஸங்கார்த்தம் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகளெல்லாரும், ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதியில் அதி விஸ்தாரமான கொலுமண்டபத்தில் ஸாநந்தமாகவும் அதிகுதூஹலத்துடனும் ஒன்று சேர்ந்தனர். ஸபையின் அங்கத்தினர்களாகவும் அதிதிகளாகவும் உபந்யாஸ ஶ்ரவணத்தில் கௌதுகமுள்ளவர்களாகவும், எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகளின் ஸங்க்யை சற்றேறக்குறைய இருநூறு இருக்கலாம். ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், ஸ்ரீ. உப. திருவல்லிக்கேணி டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார், ஸ்ரீ. உப. திருப்பதி அநந்தாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. மயிலாப்பூர் எஸ். வாஸுதேவாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. ஆரணி துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், ஸ்ரீ. உப. ப்ரோதத்தூர் ஸுந்தராசார்யர் முதலிய ஸபையின் அங்கத்தினர்களும், ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் முதலிய வித்வாந்களும், ஸ்ரீ. உப. மைஸூர் எ. கோவிந்தாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. திருவெவ்வுளூர் என். ஸி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் முதலிய அதிதிகளும், இன்னும் அநேக ஆஸ்திக ஶிரோமணிகளும் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்தார்கள். மறு தினத்தில் ஸ்ரீ. உப. திருவல்லிக்கேணி எம். ஒ. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், ஸ்ரீ. உப. மயிலாப்பூர் எஸ். வரதாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. பெருமாள் கோயில் எம். கே. தாதாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. மயிலாப்பூர் வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், ஸ்ரீ. உப. தஞ்சாவூர் கோபால ஐயங்கார் முதலிய ப்ரமுகர்களும், ஸ்ரீ. உப. ராயம் பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. நடாதூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர், ஸ்ரீ. உப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர் முதலிய வித்வாந்களும் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். தஞ்சாவூரிலிருந்து ஸ்ரீ. உப. டி. கோதண்டராம ஐயங்கார், தமக்கு ஸதஸ்ஸுக்கு வரவொட்டாமல் நேர்ந்த அநுபபத்தியைக் கண்டு, கார்யதர்சி ஸ்ரீ. உப. சித்தூர் ராஜகோபாலாசார்யருக்கு ஒரு பத்ரிகை எழுதி, அவ்விதம் தாம் வரக்கூடாமல் போனது பற்றித் தமக்குள்ள வருத்தத்தை ஸதஸ்யர்களிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளும்படி ப்ரார்த்தித்திருந்தார். இந்த ஸங்கத்திற்கு வரவேண்டுமென்று ஆஸ்தையுள்ள இன்னும் மற்றை ஸ்வாமிகளுள் அநேகர், அம்மாதிரியாகவே கார்யதர்சிக்குப் பத்ரிகை நியமித்திருந்தார்கள்.

சுமார் 12 - மணிக்கு எல்லாரும் சேர்ந்தவுடன், ரிஸெப்ஷன் கமிடியின் அத்யக்ஷரான திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ. உப. ஈக்காடு ராகவாசார்யர், ஸாதரமாக எல்லாருக்கும் ஸ்வாகதம சொல்லி, அந்தக் காலத்தில், ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரின் ஸ்தல மாஹாத்ம்யத்தின் பெருமையையும், இம்மாதிரியான

ஸங்கத்திற்குள்ள அதன் ஆநுரூப்யத்தையும் விஸ்தாரமாக உபபாதநம் செய்தார். அந்த உபபாதநம் இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஸபாத்யக்ஷர் ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர், உசிதமான வசநத்தினால் ஸ்ரீ. உப. ராவ் பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்காரை ஸங்கத்தின் அக்ராஸநாதிபதியாக இருக்க ப்ரார்த்தித்தார். இதை எல்லாரும் கரகோஷத்துடன் அங்கீகரிக்க, அந்த ஸ்வாமி, அக்ராஸநாதிபதியாக இருப்பதை ஒத்துக்கொண்டு, பிறகு தமது பாண்டித்யத்தையும் ஸித்தாந்தாபிமாநத்தையும் விளக்கும் ஓர் அத்புதமான உபந்யாஸத்தைச் செய்தார். அதில், இப்பொழுது ஜகத்திற்கு ஆதங்ககரமாக நடந்து வரும் ஐரோப்பா மஹாயுத்த ஸம்பந்தமான ஜர்மன் தேஸத்தாருடைய அக்ரமங்களையும், நமது ராஜாங்கத்தாருடைய தர்ம ப்ரவ்ருத்தியையும் பற்றி நன்றாக உபபாதநம் செய்து, தர்ம பதத்திற் செல்லும் நமது ராஜாங்கத்தாருக்கு முடிவில் பூர்ண ஜயம் வரவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையார் செய்து வரும் ஸ்ரேயஸ்கரங்களான பலவித முயற்சிகளை ஸ்லாகித்து, அது ஸம்பந்தத்தில் ஸ்ரீ. உப. வி. ராகவாசார்யருடைய அதிதுக்ககரமான தேஹவியோகத்தால் ஸபைக்கு நேர்ந்த ஹாநியைப்பற்றி மிகவும் ஸோகித்து, பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான ஸபாப்ரவ்ருத்தியில் முயன்று நிற்கும் ஆஸ்திகர்கள் விஷயத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் க்ருபையாக ஸ்லாகா பூர்வகம் அநுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய முயற்சி உத்தரோத்தரம் அபிவ்ருத்தமாகும்படி கடாக்ஷிக்க வேண்டு மென்றும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸம்ரக்ஷகர்களான ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரையும் இதர ஆசார்யர்களையும் ஸவிநயம் கேட்டுக்கொண்டார். பிறகு ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் சிஷ்யர்கள் மாத்திரமல்லாமல், ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஒன்று சேரும்படி இந்த ஸபையை விஸ்தரிக்க ஸபையாரிற் சிலர் செய்யும் முயற்சியைப்பற்றித் தமக்குத் தோன்றும் ஸம்மதியை வெளியிட்டு, அப்படி ஒன்றுசேர்ந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஏகமநஸ்கர்களாய் ப்ரவ்ருத்திக்கும் பக்ஷத்தில் ஸ்ரீ வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஆஸந்நமாயிருப்பதுபோலத் தோன்றும் விபத் நிவாரிதமாகு மென்பதையும், இப்பொழுது ஸ்ரீ வைதிக ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதிகளாக முளைத்திருக்கும் அநேக ஸபையார்களைக்குறித்து நாம் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்தால் மஹத்தான தீமை விளையு மென்பதையும், ஏற்கெனவே புமான்களிடம் மாத்திரமின்றிக்கே ஸ்த்ரீகளிடத்திற்கூட அவர்களுடைய ப்ரயத்நத்தால் மிக அபதப்ரவ்ருத்தி உண்டாகி யிருக்கின்றது என்பதையும் நன்றாக எடுத்து விவரித்தார். பிறகு, "வேதாந்த தீபிகை" என்னும் பத்ரிகை விஷயமாக அதன் ப்ரவர்த்தகர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஸஹாயம் போதாததாக இருக்கின்றது என்றும், அதை ஆஸ்திகரெல்லாரும் உபகரித்தால் ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மஹத்தான ஸ்ரேயஸ் ஸம்பவிக்கு மென்றும் சொல்லிவிட்டு, கடைசியாக ஸ்ரீ மடாதிபதிகளும் கோயிலதிகாரிகளும் ஸம்

ப்ரதாய அபிவ்ருத்தி ஸம்பந்தமாகச் செய்யவேண்டிய சில அம்ஸங்களைப் பற்றிப் பரக்கப்பேசி தமது உபந்யாஸத்தை உபஸம்ஹரித்தார்.

அது முடிந்தவுடன், ஸபாத்யக்ஷர் ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர், ஸபையின் நோக்கங்களைப்பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்ய ஆரம்பித்து, முதலில் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் இந்த ஸபையைக் குறித்து எவ்வித பாராங்முக்யத்தையும் வஹிக்காமல் அதிமாத்ரம் க்ருபையுடன் அபிமுகராக எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்றும், அநேக வர்ஷங்களாக ஸபையார் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்ட விஷயங்களாகிற ஸ்ரீ அஹோபிலம் முதலிய திவ்ய ஸந்நிதிகளுடைய ஜீர்ணோத்தாரணம், ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்குச் சொந்தமான ஜங்கம ஸ்தாவர சொத்துக்களின் ஸமீசீந பரிபாலநம், இவைமுதலிய அம்ஸங்களில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் மிக்க ஸ்ரத்தையைச் செலுத்தி, ஸ்ரீ ஸந்நிதியை உத்தரோத்தரம் அபிவ்ருத்தமாகச் செய்வதில் பூர்ணோத்ஸாஹத்துடன் கூடியிருக்கிறாரென்றும், இப்படி ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் க்ருபையுடன் கடாக்ஷிப்பதுபற்றி சிஷ்யர்கள் அனைவரும் அவரிடம் க்ருதஜ்ஞராக இருக்கவேண்டுமென்றும் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டு, பிறகு இந்த ஸபையை ஸமஸ்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் சேரக்கூடியதான ஒரு பொது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமாஜமாக விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்றும், ஒரே வைதிக மதத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் நமக்குள் பரஸ்பரமிருக்கும் ஸ்பர்த்தையையும் கலஹத்தையும் நாம் மறந்து, நம்மால் இயன்றவளவு ஒருவருக்கொருவர் ஸௌஹார்த்தத்தையும் ஐகமத்யத்தையும் தேடவேண்டுமென்றும், அப்படித் தேடுவதுதான் நம்முடைய வைதிகமதத்திற்கு லக்ஷணமாக இருப்பதுடன் நமக்கு ஆத்யந்திக ஸ்ரேயஸ் ஸாதநமாகவும் இருக்குமென்றும், அங்கு எழுந்தருளியிருந்த எல்லாருடைய புத்தியிலும் பதியும்படி விஸதமாக விவரித்தார்.

பிறகு, பின்வருமாறு சில தீர்மாநங்கள் செய்யப்பட்டன:—

(1) ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையின் ஆதரணையிற் சேர்ந்திருக்கும் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தினரனைவரும், இந்தத் தேஸத்துச் சக்ரவர்த்தியினிடம் தமக்குள்ள த்ருடமும் பூர்ணமுமான ராஜ விஸ்வாஸத்தை ஸவிநயம் ஆவிஷ்கரிப்பதுடன், ப்ரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தால் இந்தத் தேஸத்திற்குக் கிடைத்திருக்கும் பலவித நன்மைகளை உணர்ந்தவர்களாய், இப்பொழுது நடந்து வரும் ஐரோப்பா கண்டத்திய மஹா யுத்தத்தில் தமது ராஜாங்கத்தார் ஸீக்ரம் ஜயமடையவேண்டுமென்றும், அப்படி ஜயமடைவதற்கு அபேக்ஷிதமான ஸஹாயத்தைத் தம்மால் இயன்ற வரையிற் செய்யத் தாம் உத்ஸாஹ ஸம்பந்நர்களாக இருக்கிறார்களென்றும் ஸவிநயம் ப்ரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டாரிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

[இந்தத் தீர்மாநம் அக்ராஸநாதிபதியினால் ஸதஸ்யர்களுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளப்பட்டு, ஸதஸ்யரெல்லாராலும் ஸோத்ஸாஹம் ஆமோதிக்கப்பட்டது.]

2. இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தினரனைவரும், ஜாயிண்ட் ஸ்டாக் கம்பெனிகளுக்கு அஸிஸ்டெண்ட் ரிஜிஸ்ட்ராராகவும், இந்த ஸபையின் உபஸபாத்யக்ஷர்களுள் ஒருவராகவும் இருந்து இப்பொழுது காலம் சென்ற ஸ்ரீ. உப. வி. ராகவாசார்யர் விஷயமாக அதிமாத்ரம் துக்காக்ராந்தர்களாக இருப்பதுடன், அந்த மஹான் இந்த ஸபை விஷயமாக வைத்திருந்த ஆஸ்தையையும், அதற்காகப் பட்டிருக்கும் பரிஶ்ரமத்தையும், மஹத்தான உபகார ஸ்ம்ருதியுடன் ஒருபொழுதும் மறவாமல் ஸதா ஆதரித்து வருகிறார்கள். [இதுவும் அக்ராஸநாதிபதியினால் விஜ்ஞாபிக்கப்படவே, எல்லாரும் எழுந்து அதை ஆமோதித்தார்கள்.]

3. இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தினரனைவரும், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் ஆஸ்தாநத்தில் இப்பொழுது எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் விஷயமாகப் பூர்ண ப்ரதிபத்தியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களென்றும், இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் யாத்ரோத்ஸவம் கண்டருளும் விஷயமும், க்ரந்த காலக்ஷேபாதிகள் குறைவற நடந்துவரும் விஷயமும் எல்லாருக்கும் மிக்க ஆநந்தத்தை ஜநிப்பிக்கின்றனவென்றும், இதுபோலவே பல்லாண்டு பல்லாண்டாக ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் எழுந்தருளியிருந்து ஸமஸ்த சேதநவர்க்கத்திற்கும் ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக்கொடுப்பர் என்னும் விஶ்வாஸம் பூர்ணமாக எல்லாருடைய மனஸ்ஸிலும் இருக்கின்றதென்றும், பக்திபுரஸ்ஸரமாக ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். [இதுவும் எல்லாராலும் ஆமோதிக்கப்பட்டது.]

4. ஸங்கத்தின் இரண்டாவது தினத்தின் ப்ராதஃ காலத்தில் ஆலோசிக்கப்படும் ஸபா ஸம்பந்த விஷயங்களைப் பூர்வம் பரிஶீலநம் செய்யும் பொருட்டுப் பின் குறிக்கப்படும் ஸ்வாமிகளெல்லாரும், ஒரு கமிடியாகச் சேர்ந்து முதல் தினம் ராத்திரியிலேயே அவைகளைப்பற்றிச் சர்ச்சை செய்து, மறுநாள் அவற்றின் விஷயமான அவர்களுடைய அபிப்ராயத்தை நியமிக்கவேண்டுமென்று இந்த ஸங்கம் ப்ரார்த்திக்கின்றது:—

1. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்.
2. ,, ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.
3. ,, டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
4. ,, எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.
5. ,, வி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
6. ,, ஈ. ராகவாசார்யர்.
7. ,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
8. ,, டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார்.
9. ,, புத்தங்கோட்டகம் - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
10. ,, குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார்.
11. ,, டி. இ. ராமாநுஜாசார்யர்.
12. ,, கே. எஸ். கிருஷ்ண ஐயங்கார்.

13. ,, திருப்பதி ஜகந்நாதாசார்யர்.
14. ,, டி. அநந்தாசார்யர்.
15. ,, ஏ. கோவிந்தாசார்யர்.
16. ,, வி. வ. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்.

[இதுவும் எல்லாராலும் ஆமோதிக்கப்பட்டது]. பிறகு, அன்றைய மத்யாஹ்ந ஸங்கம் கிஞ்சித் விஶ்ரமார்த்தம் கலைந்தது.

மறுபடியும் பகல் 3 - 30 - மணிக்கு ஸங்கம் உபக்ரமித்தது. ஸ்ரீ. உப. கபிஸ்தலம் தேஶிகாசார்யருடைய திருமேனி கொஞ்சம் அஸ்வஸ்தமாக இருந்தபடியால், அவர் ஸங்கத்திற்கு எழுந்தருளவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாசாசார்யர், 'கர்மாநுஷ்டாநம்' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யஸித்தார். அநேகப்ரமாணங்களைக்கொண்டு நித்ய நைமித்திகளுபகர்மங்களெல்லாம் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்கவேண்டியவையென்றும், முக்கிய கல்பரீதியாக அவைகளை இந்நாளில் அநுஷ்டிப்பது துஸ்ஸாத்யமானால் அஶக்தர்களுக்கு விஹிதமாயுள்ள கௌண கல்பரீதியாகவாவது அவைகளை எல்லாரும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும், ஏதாவது ஒரு காரணத்தினால் அவைகளுக்கு லோபம் ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில், அது ஜகத்தின் க்ஷோபத்தின் பொருட்டே யாகுமென்றும், ஆகையால் இந்த ஸங்கத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருக்கும் ஸ்வாமிகளெல்லாரும் தாம் யதாஶக்தி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதுடன் தம்மால் இயன்றமட்டும் மற்றவர்களையும் அநுஷ்டிக்கும்படி செய்ய முயலவேண்டுமென்றும் ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாக உபபாதித்தார். பிறகு மைஸூரிலிருந்து இந்த ஸங்கத்தை உத்தேஶித்தே ஸர்வ ஶ்ரமங்களையும் அநாதரித்து மிக்க ஆஸ்தையுடன் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ. உப. எ. கோவிந்தாசார்யர், "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் ஸ்திதி". என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி அத்யாத்புதமான ஓர் உபந்யாஸத்தைச் செய்தார். பூர்வ காலங்களில் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு இருந்த ஸ்திதியையும், வர்த்தமான காலத்தில் அதற்கு இருக்கும் ஸ்திதியையும், பவிஷ்யத் காலத்தில் அதற்கு ஸம்பவிக்கப்போகும் ஸ்திதியையும் பற்றி அநேக ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு எல்லாரும் ரஞ்ஜிக்கும்படியாகவும், எல்லாரும் ஒத்துக் கொள்ளும்படியாகவும் சற்றேறக்குறைய இரண்டு முஹூர்த்தகாலம் விஸ்தாரமாக ப்ரஸ்தாவித்தார். ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரமமான தைவமென்றும், அவனுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களே அநாதிகாலங்களாக எல்லாராலும் கொண்டாடப்படுகின்றனவென்றும், இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதம் ஜகத்முழுவதும் வ்யாபித்து எல்லாருக்கும் பூர்ணமான ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக்கொடுக்கப்போகின்றது என்றும் உபபாதநம் செய்து, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தை, நாம், நமக்குள்ளிருக்கும் பரஸ்பர ஸ்பர்த்தையினால் பிறருக்குப் பரிஹாஸாஸ்பத மாகும்படி செய்வது ஸரியல்ல வென்றும், ஸகல வைஷம்யங்களையும் மறந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாகிய நாமெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸம்பாதிக்க ப்ரயத்நப்பட வேண்டுமென்றும் பல

விதமாக எடுத்துக் காண்பித்தார். அதற்குள் ஸூர்யாஸ்தமயமாகவே ஸங்கம் கலைந்தது.

அன்றிரவு, ததீயாராதநாநந்தரம், புதிய விதிகளைப் பரிசீலனம் செய்யும் பொருட்டு அன்று காலையில் நியமிக்கப்பட்ட கமிடியார், ஸ்ரீ மடத்தில், அக்ராஸநாதிபதி தங்கியிருந்த ஓரிடத்தில் சேர்ந்தார்கள். ஸபையின் நோக்கங்களைக் கிஞ்சித் விஸ்தரிப்பதைப் பற்றியும், ததநுகுணமாக ஸபையின் பெயரை மாற்றுவதைப் பற்றியும் பூர்ண சர்ச்சை நடந்தது. முடிவில் இரண்டொருவர் நீங்கலாக மற்றை எல்லாரும், விஸ்தரிப்பது உசிதமென்றும், பெயரையும் அந்த விஸ்தாரத்துக்குத் தக்கபடி மாற்றுவது ஸரியென்றும் அபிப்ராயப்பட்டு, அந்தப்படி மறுநாள் காலையில் மஹாஸங்கத்தில் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளுகிறதென்று தீர்மானித்தார்கள்.

மறுநாள் காலையில் 9-மணிக்கு, மஹாஸங்கம் சேர்ந்தது. அக்ராஸநாதிபதி பூர்வதிநத்தில் கமிடியார் செய்த நிர்ணயத்தை ஸதஸ்ஸுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டு, அதைப்பற்றி ஸங்கத்தின் அபிப்ராயம் எப்படி என்பதைத் தெரிவிக்கும்படி ஸதஸ்யர்களை ப்ரார்த்தித்தார். ஸ்ரீ. உ.ப. திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், டி. ராஜகோபாலாசார்யர், எ. கோவிந்தாசார்யர் முதலிய அநேகர் அந்த நிர்ணயத்தைப் பலவாறாக ஆமோதிக்க, ஸ்ரீ. உ.ப. திருக்கள்ளம் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர் என்னும் ஒரு ஸ்வாமி அதைப்பற்றி ஆக்ஷேபித்து, ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்துச் சிஷ்ய ஸபையால் உத்தேசிக்கப்பட்ட மநோரதங்கள் இன்னும் பூர்த்தியாகாமலிருக்க, ஸபையை விஸ்தரிப்பதைப்பற்றி இப்பொழுது ஆலோசிப்பது அவஸர ப்ராப்தமன்று என்று சொல்லி அதைத் தடுத்தார். அப்பொழுது, இதைப்பற்றி தீர்க்காலோசனை செய்தவர்களுள் சிலர், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்துச் சிஷ்ய ஸபையின் முக்கிய நோக்கமாகிற ஸ்ரீ வைதிக ஸித்தாந்தாபிவ்ருத்தியை ஸாதித்துக் கொள்வதில் ஸ்ரீ ஸந்நிதி சிஷ்யர்களிடமிருந்து இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸஹாயம் போதாமல் இருக்கின்றதென்றும், இப்பொழுது உத்தேசிக்கிறபடி ஸபையை விஸ்தரித்தால் அந்த மநோரதத்தை நன்றாக ஸாதித்துக்கொள்ள அவகாசம் அதிகமாக ஸம்பவிக்கின்றதென்றும், ஸ்ரீ மடத்தின் அபிவ்ருத்தியைத் தேடுவது முதலிய மற்றை நோக்கங்களை ஆத்யந்திகமாக த்யஜித்து விடாமல் அவைகளுக்கு அநுகுணமாக ஒரு உள்பிரிவு இந்தப் புதிய விதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இப்பொழுது தென்கலை - வடகலையென்றும், மடம் - முநித்ரயமென்றும், அத்யாபகம் - வேதபாராயணமென்றும் நாம் பரஸ்பரம் ஸ்பர்த்தை செய்துகொண்டிருப்பதுபோல, ஸதா ஸ்பர்த்தை செய்துகொண்டு, நமது ஸித்தாந்த விஷயத்தில் அத்யந்தம் அநபிஜ்ஞர்களாக இருக்குமவர்களிடம் போய், நாம் நமது விவாத ஸமகார்த்தம் காத்து நிற்பது அதீவ பரிஹாஸாஸ்பதமாக இருக்கிறபடியால், அந்த ஸ்பர்த்தையை விட்டு ஸகல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஒன்று சேர்ந்து ஸித்தாந்தாபிவ்ருத்தியைத் தேடுவதுதான் பக

வத் முகோல்லாஸகரமாக இருக்குமென்றும் எடுத்து உரைக்க, அந்த ஆக்ஷேபத்தை ஆமோதித்தவர்களுள் அநேகர் த்ருப்தரானார்கள். திருக்கள்ளம் ஸ்வாமி மாத்ரம் த்ருப்திபடையாமல், தமக்கு இதைப்பற்றி சொல்லிக் கொள்ளவேண்டிய அம்சம் பஹுவாக இருக்கின்றதென்றும், அவைகள் பத்ரிகையில் எழுதி ப்ரசுரம் செய்யப்படுமென்றும் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்தார். பிறகு, இது விஷயமாக ஸதஸ்யர்களின் நிர்ணயம் தெரியவேண்டுமென்று அக்ராஸநாதிபதி ஸதஸ்யர்களை ப்ரார்த்திக்க, திருக்கள்ளம் ஸ்வாமி ஒருவர் நீங்கலாக மற்றை எல்லாரும் கமிடியாருடைய நிர்ணயத்தை ஆமோதித்தார்கள். அதன்படி விதிகளில் நோக்கங்களை விஸ்தரித்து, ஸபையின் பெயரையும் "ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை" என்று மாற்றி, அதற்குத் தகுந்தபடி மற்றை விதிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதனுடன் பூர்வாஹ்ண ஸங்கம் முடிந்தது.

மறுபடியும் மத்யாஹ்நம் 2-மணிக்கு ஸதஸ் உபக்ரமித்தவுடன் பின்வருமாறு புதிய வருஷத்திற்கு ஸபையின் நிர்வாஹக ஸங்கத்தினர் நியமிக்கப்பட்டார்கள் :—

ஸபாத்யக்ஷர் : ஸ்ரீ. உ.ப. திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர்.
தத்ப்ரதிநிதிகள் : ,, ராவ் பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார்.
,, டி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
காரியதர்ஸியும் கோசாதிகாரியும் : ,, எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.
காரியதர்ஸிமட்டில் : ,, டி. கோதண்டராம ஐயங்கார்.
மற்றை அங்கத்தினர் : ஸ்ரீ. உ.ப. ஸி. ராஜகோபாலாசார்யர்.
,, டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார்.
,, வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார்.
,, டி. அநந்தாசார்யர்.
,, எஸ். ராஜகோபாலாசார்யர்.
,, குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார்.
,, பிள்ளாநத்தூர் ஸுந்தராசார்யர்.
,, எஸ். கிருஷ்ண ஐயங்கார்.
,, டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.
,, ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார்
,, குளத்தூர் ராகவாசார்யர்.

புதிய விதிகளில் கண்டிருக்கும் ஸங்க்யைக்கு அதிகப்படாமல், மற்றை அங்கத்தினர்களை நியமித்துக்கொள்ள இந்தக் கமிடியாருக்கு அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டது.

பிறகு ஸ்ரீ. உ.ப. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் "சாஸ்த்ர வச்யதை" என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி உபந்யாஸம் செய்தார். பாச்சாத்ய வித்

பையை அப்யஸித்து, ஐஹிக போகங்களையே பரமபுருஷார்த்தமாகப் பாவித்து வரும் சில ப்ரபுக்களால் இக்காலத்தில் நமது ஶ்ருதி முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களின் பேரில் ஆரோபிக்கப்படும் அப்ராமாண்ய ஶங்கையை ஸர்வஸம்மதங்களான அநேக ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு நிராகரித்து, ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, நமது வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை நாம் யதாஶக்தி லோபமின்றிக்கு அநுஷ்டித்து வந்தால், அவ்வநுஷ்டானம் ஐஹிகத்திலும் ஆமுஷ்மிகத்திலும் நமக்கு ஸர்வவித ஶ்ரேயஸ்ஸையும் ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்றும், அஶக்தியினாலாவது வேறுவித நிர்பந்தங்களினாலாவது அந்தத் தர்மங்கள் ஶாஸ்த்ரோக்தமாக நம்மால் அநுஷ்டிக்கக் கூடாவிட்டால், ஶாஸ்த்ரங்களில் அத்யந்தம் அவஶ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸ்நாநம் ஸந்த்யோபாஸநம் முதலிய கர்மங்களைக் காலங்களில் ஶ்ரத்தையுடன் அநுஷ்டித்தும், மஹாபாதகங்களான அஸத்ய வசனம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் முதலிய பாபங்களை நிவ்ருத்தித்தும், தர்மங்களைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டிப்பதில் இருக்கும் அஶக்தியைப்பற்றி ஹார்த்தமாக அநுதபித்தும், நாம் வர்த்தித்து வந்தால், ஸ்ரீ பகவான், நமது குறைவுகளைப் பூர்த்திசெய்துகொண்டு, நம்மை க்ருபையுடன் அநுக்ரஹிப்பனென்றும் சொல்லி உபந்யாஸத்தை நிகமநம் செய்தார். அது முடிந்தவுடன் ஸ்ரீ. உப. ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்யர், ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட "ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்" என்னும் நாடகத்தைப்பற்றி உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்து, பூர்வாங்கமாக, சில மிதஜ்ஞர்களால் ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திவ்யஸூக்திகளின் ஶய்யையின் பேரில் ஆரோபிக்கப்படும் காடிந்யாதி தோஷங்களுக்கு எவ்வித அவகாஶமும் இல்லை யென்றும், ப்ரத்யுத 'யாதவாப்யுதயம்' 'ஹம்ஸ ஸந்தேஶம்' முதலிய காவ்யங்களைப் பரிஶீலநம் செய்து பார்க்குமளவில், ஸ்ரீ தேஶிகன் ஸாரள்யத்திலும் ஸரஸதையிலும் காளிதாஸனை அதிஶயித்திருக்கிறாரென்றும் அநேக நிதர்ஶநங்களால் நிரூபித்துவிட்டு, பிறகு க்ருஷ்ணமிஶ்ரனால் இயற்றப்பட்டுள்ள 'பூர்ண சந்த்ரோதயம்' என்னும் நாடகத்தையும் 'ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்' என்னும் ப்ராக்ருதநாடகத்தையும் விஸ்தாரமாகப் பரிஶோதித்து, அவைகளுக்குள் இருக்கும் தாரதம்யத்தை அதிகமான சமத்காரத்துடன் எடுத்து விவரித்தார். கவிஹ்ருதயத்தை நன்றாக அறியக்கூடிய திறமையையுள்ள இந்த வித்வான் செய்த உபந்யாஸத்தை ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ஜ்ஞானத்தையுடைய ஸதஸ்யர்களெல்லாரும் நிரம்பவும் ஶ்லாகித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு அங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஒரு வித்வான் இந்த ஸதஸ்ஸில் தாம் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ள வேணுமென்னும் ஆஸ்தை தமக்கு இருப்பதாகவும், அதற்கு அநுமதி வேண்டுமென்றும் அக்ராஸநாதிபதியைக் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், அக்ராஸநாதிபதியும் அதற்கு இணங்கி அப்யுபகமம் செய்ய, அந்த ஸ்வாமி, ஸ்ரீராமனுடைய ப்ரஸித்தமான ஏக பார்யா வ்ரதத்தைப்பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்தார். ததநந்தரம், மைஸூர் ஸ்ரீ. ஏ. கோவிந்தாசார்யர், அப்பொழுது கிடைத்த சிறிது அவகாஶத்தை அவ

லம்பித்து, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் ப்ரௌடிமையையும், அப்படிப்பட்ட அதிகம்பீரமான மதத்தை இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஜ்ஞதையால் பரஸ்பரம் கலகம் செய்துகொண்டு வீணில் கெடுப்பதையும் பார்த்து, மிகஶோகித்து, 'ஜகத்தில் மற்றவர்களெல்லாரும் ஐகமத்யத்தை அடைந்து நன்றாக வாழும் ஸ்திதியைத் தேடும் காலத்தில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மாத்திரம் ஏன் வீணில் நஶிக்கவேணும்?' என்று நிரம்பவும் கதறி வருத்தப்பட்டார். பிறகு அன்றைய ஸங்கம் கலைந்தது.

அன்றிரவு 8-மணிக்குமேல், அந்தக் கொலுமண்டபத்திலேயே ஸ்ரீ. உப. எம். கெ. தாதாசார்யர், 'பாஞ்சாலீ மாந ஸம்ரக்ஷணம்' என்னும் கதையை அத்யத்புதமாகவும் எல்லாரும் கேட்டு அதிமாத்ரம் ஆநந்திக்கும்படியாகவும் சொல்லி, ஒரு யாம காலத்தை ஒரு முஹூர்த்தம்போல [illegible]பித்தார். அவருடைய ஸம்ஸ்க்ருத ஜ்ஞானத்தையும் கானத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தையும் கதா ஸந்தர்ப்பங்களைச் சேர்ப்பதில் அவருடைய நைஸர்கிகமான கௌஶலத்தையும் எல்லாரும் மிக ஶ்லாகித்தார்கள்.

மறுதினம் காலை 9-மணிக்கு மறுபடியும் ஸங்கம் சேர்ந்தது. ஸ்ரீ. உப. கபிஸ்தலம் ரங்காசார்யர், ஏற்கெனவே நியமித்திருந்தபடி தமது உபந்யாஸத்தை ஒரு வ்யாஸரூபமாக எழுதி, அதை ஸதஸ்ஸில் படிக்கும்படித் தமது ஶிஷ்யர்களில் ஒருவரை அனுப்பியிருந்தார். "முமுக்ஷுவுக்கு குருபாஸநம் அவஶ்யம்" என்பது அந்த உபந்யாஸத்தின் விஷயம். அதில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்த அவருடைய ஜ்ஞாந பாகமும், விஷயத்தின் உபபாதந ரீதியும், வாக்ய பங்க்திகளின் ப்ரவாஹமும் அஸாத்ருஶமாகவே இருந்தன. அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ. உப. திருப்பதி ஜகந்நாதாசாரியர் கர்மத்தைப்பற்றிய நமது ஸித்தாந்தத்தின் விஷயமாக அநேக லௌகிக யுக்திகளையும் ப்ரமாணங்களையும் கொண்டு ஸங்க்ரஹமாகவே ஒரு உபந்யாஸத்தைச் செய்தார்.

மத்யாஹ்நம் 2-மணிக்கு மறுபடியும் ஸங்கம் சேர்ந்தபொழுது, ஸ்ரீ. உப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வைபவத்தைப் பற்றி அதி விஸ்தாரமாகவும், அதைக்கேட்குமவர்க்கெல்லாம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரிடத்தில் விஶேஷித்த பக்தி உண்டாகும்படியாகவும், அத்யாஶ்சர்யமானதோர் ஆதராதிஶயத்துடன் ஒரு உபந்யாஸம் செய்தார். அந்த வைபவத்தைப்பற்றி அவர் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது, அவரிடத்தில் காணப்பட்ட ஓர் ஆர்ஜவமும் ஹார்த்தமான ஶ்ரத்தையுமே அதீவ ஆகர்ஷகமாக இருந்தது. அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் "வைதிக

"மதங்களின் ஐகரஸ்யம்" என்னும் விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யரால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸூத்ர பாஷ்யத்திலும் கீதா பாஷ்யத்திலும் ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதப்ரதிபாதகங்களான அநேக வாக்யங்களை ஆதாரமாக அவலம்பித்து, ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யருக்கு அப்படிப்பட்ட பேதத்திலேயே தாத்பர்யமென்றும், ஸ்தலாந்தரங்களில் ஐக்யத்தைச் சொல்லும் வாதங்கள் காணப்பட்டால், அவை அதிவாதங்களாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும் ப்ரஸங்கம் செய்தார். அது முடிந்தவுடன் ஸ்ரீ. உப. நாச்சியார் கோவில் க்ருஷ்ணமாசார்யர் "ஸ்ரீ வேதாந்த தேஶிக வைபவம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்தார். அவகாஶம் மிதமாக ஸம்பவித்து விட்டபடியால், அந்த ஸ்வாமியின் திவ்ய ஸூக்திகளுடைய ஸ்வாரஸ்யத்தை ஸதஸ்யர்கள் பூர்ணமாக அநுபவிக்கக் கூடாமல் போய்விட்டது. ப்ரஸங்கங்களெல்லாம் இந்த மாதிரி த்ருப்திகரமாக முடிந்தவுடன், ஸ்ரீ. உப. அஷ்டாவதாநம் லக்ஷ்மீகுமார தாதாசார்யர் என்னும் திருவெவ்வுளூர் நிவாஸியான ஒரு ஸ்வாமீ, மூன்று நாளாக அவ்விடத்தில் நடந்த ஸதஸ்ஸைப் பற்றியும், உபந்யாஸங்களைப் பற்றியும் பஹுவாக ஶ்லாகித்து, 'எல்லாருக்கும் ஹ்ருதயங்கமங்களாக இருக்கும் ஸ்ரீ ஸபையின் மநோரதங்களை ஸ்ரீ வீரராகவன் கடாக்ஷித்துப் பூர்த்திசெய்து வைக்கவேண்டும் என்பது ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூர் நிவாஸிகளான ஆஸ்திகர்களுடைய ப்ரார்த்தனை' என்று விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டார். 'ஸபையை விஸ்த்ருதமாகச் செய்தது சிலருக்கு அநபிமதமாக இருக்குமோ?' என்று சிலர் மனஸ்ஸில் ஜநித்த ஒரு அதிஶங்கையை, இந்த ஸ்வாமியின் ஆமோதநம் நிவ்ருத்திசெய்தது.

பிறகு, அக்ராஸநாதிபதி, இன்னும் அநேக வித்வான்கள் அநேக விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யஸிக்க ஆஸ்தாளுக்களாக இருக்கிறார்களென்று தனக்குத் தெரியவந்ததென்றும், அப்படி அவர்களை அங்கீகரிக்கும் விஷயத்தில் தமக்குப் பூர்ணமான அபிப்ராயம் இருக்கையிலும் அவகாஶம் இல்லாததால் அவர்களுடைய உபந்யாஸங்களைக் கேட்டு ஆநந்திக்க ப்ராப்தி இல்லாமல் போய்விட்டதென்றும் ஶோகித்து, அந்த மூன்று தினங்களிலும் அத்யாஹ்லாதகமாக ப்ரஸங்கங்களைச் செய்த வித்வான்கள் விஷயத்திலும், அதிதிகளாக வந்திருந்த விதேஶீயர்களுக்குத் தமது தேஹ ஶ்ரமத்தையும் அர்த்த வ்யயத்தையும் கிஞ்சித்தேனும் பாராட்டாமல் பூர்ண ஆதித்யம் செய்து வைத்த ஸ்ரீ. உப. ஈக்காடு ராகவாசார்யர், டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், அஷ்டாவதாநம் லக்ஷ்மீகுமார தாதாசார்யர், டி. வி. வேதாந்தாசார்யர் முதலிய ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூர் நிவாஸிகளான ஸ்வாமிகள் விஷயத்திலும், ஸபியர்களுக்கு ஜநித்திருக்கும் க்ருதஜ்ஞதையைப் பலவாறாக வெளியிட்டு மஹாஸங்கத்தைப் பூர்த்திசெய்தார்.

பிறகு, ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், இந்த 5-வர்ஷ காலமாக ஸபாத்யக்ஷராக விருந்து, இப்பொழுது அந்த பதத்தை நிவ்ருத்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலா சார்யருக்கும், அதே 5-வர்ஷ காலமாக கார்யதர்ஶியாக இருந்து, இப்பொழுது சில அஶக்திகளால் கொஞ்சம் விராமத்தை அபேக்ஷித்து நிவ்ருத்தித்திருக்கும் ஸ்ரீ. உப. வி. ராஜகோபாலாசார்யருக்கும், இந்த ஸபியர்கள் அதிமாத்ரம் க்ருதஜ்ஞர்களாக விருக்கிறார்களென்றும், இந்த மூன்று தினங்களாக எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷமுண்டாகும்படி அக்ராஸநாதிபதியாக இருந்து ஸதஸ்ஸின் கார்யங்களை நிர்விக்நமாகப் பாதுகாத்து ஸதஸ்ஸைப் பூர்த்திசெய்து வைத்த ஸ்ரீ. உப. ராவ் பஹதூர் ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் செய்த மஹோபகாரத்தை ஸபியர்களெல்லாரும் க்ருதஜ்ஞதையுடன் ஆதரிக்கிறார்களென்றும் விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டார்.

பிறகு, இந்த ஸங்கத்தின் உபயோகத்திற்காக ஸ்ரீ மடத்தையும் ஸ்ரீ வீரராகவன் ஸந்நிதியையும் க்ருபையாக ப்ரஸாதித்தருளின ஸ்ரீ அழகியசிங்கருக்கும், இம்மாதிரியான ஸதஸ்ஸை நிர்வஹிப்பதிலுள்ள பரிஶ்ரமம் முழுவதையும் தாங்களே ஏற்றுக்கொண்டு தங்களால் கூடியவரையில் ஸகலவித உபகாரத்தையும் செய்த ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூர் ஸர்க்கார் அதிகாரிகளுக்கும், கோயில் அதிகாரிகளுக்கும், பாடஶாலா ஸம்பந்தர்களான உபாத்யாய மாணவர்களுக்கும், இன்னும் மற்றவர்களுக்கும், ஸபியர்களுடைய க்ருதஜ்ஞதை பூர்ணமாக ஆவிஷ்கரிக்கப்பட்ட பிறகு இந்த வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம் கலைந்தது. அன்றிரவு, ஸ்ரீ வீரராகவன் மிக்க விபவத்துடன் அத்யாஶ்சர்யகரமாக உத்ஸவம் கண்டருளினான்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

(திருப்பதிப் பிரிவு.)

செ[ன்னப்]பட்டணத்தைச் சேர்ந்த மயிலாப்பூரில் அதிஷ்டித்திருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையை அநுஸரித்துத் திருப்பதியில் ஈனது ஜனவரிமீ 2[illegible] ஓர் பிரிவு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அதற்காக அவ்விடத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்கள் யாவரும் ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில் மா[illegible] 6-மணிக்குக் கூட்டம் கூடினார்கள். ஷை ஸதஸ்ஸில்,

(1) ஸ்ரீ. விசிஷ்டாத்வைத மதஸித்தாந்தங்களை அறிந்து அதை வ்ருத்தி செய்ப்துவதும்,

(2) அந்த மதஸம்பந்தமான ப்ராசீந க்ரந்தங்களை ப்ரசாரப்படுத்துவதும்,

(3) ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் ஐகமத்யபாவமும் பரஸ்பர ப்ரீதியும் அத்வேஷமும் உண்டுபண்ணி அந்த மதஸ்தர்களில் இப்பொழுது வ்ருத்தி யடைந்திருக்கும் வ்யத்யாஸங்களையும் வைஷம்யங்களையும் நசிக்கச்செய்வதும்,

(4) ஷை ஸபையின் பத்ரிகையாகிய "ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை" யைப் பரவச்செய்வதற்காகக் கூடியவரையில் ப்ரோத்ஸாஹம் செய்வதும்,

இவை முதலானவைகள் இந்த உபஸபையின் உத்தேசங்களென்று இவ்விடத்திய ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலை ப்ரதாந பண்டிதர் ஸ்ரீமான் கபிஸ்தலம் தேசிகாசாரியர், இவ்விடத்திய டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்ஸிப் ஸ்ரீமாந் தட்டை அநந்தாசாரியர் அவர்கள் பீ-ஏ., பி-யல். (வக்கீல்), ஸ்ரீமாந் மலையாங்குளம் ஜகந்நாதாசாரியர், (வக்கீல்) இவர்கள் அந்த ஸப்யர்களுக்கு நன்றாய் எடுத்துரைத்தனர். அந்த உபஸபைக்குத் தத்காலம் அக்ராஸநாதிபதியாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட வக்கீல் ஸ்ரீமாந் இடாம்பி கிருஷ்ணமாசாரியர், ஷை உபஸபைக்கு, ரூ. 50 உசிதமாகக் கொடுத்தது தெரியப்படுத்தப்பட்டது. பிறகு கீழ்விவரிக்கப் பட்டிருக்கிற ஸ்வாமிகளை ஷை ஸபா கார்ய நிர்வாஹகர்களாக ஏற்படுத்தும் பொருட்டு வக்கீல் ஸ்ரீமாந் தாமரைப்பூ சேஷாசாரியரால் ப்ரஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பண்டிதர் ஸ்ரீமாந் சங்கரம்பாடி கிருஷ்ணமாசாரியாராலும் வக்கீல் ஸ்ரீமாந் சக்ரவர்த்தி கோபாலாசாரியாராலும் ப்ரோத்பலப்படுத்தப்பட்டபடி நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

அக்ராஸநாதிபதி :— ஸ்ரீமாந் திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி கிருஷ்ணமாசாரியர், (வக்கீல்)

கார்யதர்சிகள்.
1. ஸ்ரீமாந் கபிஸ்தலம் கிருஷ்ணமாசாரியர் பி-ஏ. எல். டி, (மிஷன் ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர்.)
2. ஸ்ரீமாந் சக்ரவர்த்தி கோபாலாசாரியர், வக்கீல்.

பொக்கிஷதார் :— ஸ்ரீமாந் வேலாமூர் அநந்தாசாரியர், (வக்கீல்)

கார்ய நிர்வாஹக ஸபையார்.
- மேற்கூறிய 4 ஸ்வாமிகள்,
- ஸ்ரீமாந் கபிஸ்தலம் தேசிகாசாரியர், (ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலை ப்ரதாந பண்டிதர்)
- ஸ்ரீமாந் தட்டை அநந்தாசாரியர் பி-ஏ. பி-யல். (டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்ஸிப்)
- ஸ்ரீமாந் மலையாங்குளம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் பி-ஏ. (பென்ஷன் தாசில்தார்)
- ஸ்ரீமாந் இடாம்பி கிருஷ்ணமாசாரியர், (வக்கீல்,)
- ஸ்ரீமாந் மலையாங்குளம் ஜகந்நாதாசாரியர், (வக்கீல்,)

பின்பு அக்ராஸநாதிபதி, ஷை ஸபையில் வந்திருக்கும் வடகலை தென்கலை ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தம் தமக்குள்ளிருக்கும் அபிப்ராய பேதங்களைப் பாராட்டாமல் ஐகமத்யமும் ஸமபாவமு மடைந்து அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஏகக்ரீவமாய் ப்ரவர்த்திக்கும்படி ஸப்யருக்குப் போதகமாகவும் மநோரஞ்சகமாகவும் உபந்யஸித்தார்.

அதன்மேல் அவருக்கு வந்தநத்துடன் ஸபை கலைந்தது.

Tirupathi
27—1—16.

K. KRISHNAMA CHARIAR,
Secretary
The Sri Vaishnava Siddhanta Sabha
(Tirupathi Branch.)

கடிதங்கள்.

1.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஸந்நிதி வ்யவஹாரங்கள்.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஸந்நிதி வ்யவஹாரங்களைப்பற்றி ஒரு ஸ்வாமி தீபிகைக்கு எழுதுகின்றார். வ்யவஹாரங்கள் கோர்ட்டில் விசாரணாபிமுகங்களாய் நிற்கின்றன. இதை எண்ணியே, அந்த ஸ்வாமி ஜாவதானத்துடன் எழுதியிருக்கின்றாராலும், அவருடைய கடிதத்தைக் கிடைத்தபடி வெளியிடல் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை.

அந்த ஆலயத்தில் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகனுக்கு ஒரு ஸந்நிதி இருக்கின்றது. [illegible]குறித்த வ்யவஹாரங்கள் அந்த ஸந்நிதியைப்பற்றி உண்டாயிருக்கின்றன. தென்கலையார்களாகிய கோவில் அர்ச்சக பரிசாரகர் முதலானவர்களில் அநேகர், தேசிகனுக்குத் தென்கலைபுண்ட்ரம் இட்டுத் தென்கலையாராலேயே, தென்கலை ஸம்ப்ரதாய வழக்கப்படி உத்ஸவங்கள் நடத்தவேண்டுமென்று பாத்யம் கொண்டாடுகின்றனரென்றும், அந்தப் பாத்யத்தைக் கோவில் விசாரணைகர்த்தர் மூவரில் இருவர் மறுக்கின்றனரென்றும், தேசிகன் மர்யாதை விஷயத்தில் அர்ச்சகபரிசாரகர்கள் விசாரணைகர்த்தர்களுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிக்ரமித்தபடியால் அவரால் நிவர்த்திக்கப்பட்டனரென்றும், ஆதலால் மேற்படியார் தாம் கொண்டாடும் பாத்யங்களை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளவும், தங்களுடைய ஸ்தானங்களை அடைவதற்கும் வ்யவஹாரங்கள் செய்தனரென்றும், அவர்க்கு அநுகூலராயிருந்த இதர ஸந்நிதி கிங்கரரும் விசாரணைக்கர்த்தருடன் விவாதப்பட்டு, வேறு வ்யவஹாரங்கள் செய்திருக்கின்றனர் என்றும் தெரியவருகின்றது. வ்யவஹாரங்கள் பரிசீலநமான பிறகு அவற்றின் முடிவை விவரமாகத் தெரிவித்தால், அதைத் தீபிகையில் வெளிப்படுத்துவது யுக்தமாயிருக்கும். அந்த முடிவை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டு மேற்படி நிருபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ. வே. நீ. பத்ராதிபர்.

*　　*　　*　　*　　*　　*

2.

ஸ்ரீஜயந்தி விஷயம்.

உ. வே. பு. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி எழுதுகின்றார்:—

"இந்த வர்ஷம் ஸ்ரீ ஜயந்தியானது, தோழப்பர் என்கிற வைதிக ஸார்வபௌமரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தசநிர்ணய க்ரந்தத்தின் 24-வது பக்கத்தில் சொல்லுகிற ப்ரகாரம் புதன்கிழமை ஸப்தமி க்ருத்திகா வேதை யிருந்தாலும், புதவாரயோக மிருப்பதால், அது சுத்தை தான் என்[illegible]றும், வைஷ்ணவர்களும் அப்படியேதான் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்[illegible]றும், ஸ்புடதரமாய் ஏற்படுகிறது. அப்படியிருக்க, அநேகம் ஸ்வாமிக[illegible] வ்யாழக்கிழமையே ஜயந்திவ்ரதாநுஷ்டாநம் செய்தார்கள். ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்[illegible]நஸிம்மன் ஸந்நிதியிலிருந்தும் வியாழக்கிழமைதான் அநுஷ்டிக்கவேண்[illegible]மென்று நியமம் வந்ததாயும் பத்ரிகை காட்டுகிறார்கள். மற்ற எல்லா வி[illegible]யத்திற்கும், ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப யதீந்த்ரனுடைய காலம் முதல், தோழப்பர் [illegible] க்ரந்தம் ப்ராமாணிகமென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம்பற்றி அநுஷ்டித்[illegible]வா, இந்த ஜயந்தி விஷயத்தில் மாத்ரம் அந்த க்ரந்தத்தை அநாதரித்து, வே[illegible]று விதமாய் அநுஷ்டித்தபடியினால், இது விஷயத்தில் க்ரந்தாந்தர ப்ரமாணத்தையோ, அல்லது, தசநிர்ணய க்ரந்தத்திற்கே வேறு விதமான அர்த்த க்ரஹணத்தினாலோ, சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்திருக்கவேண்டும். ஆகையால், தத்விஜ்ஞர்களான ஸ்வாமிகள் க்ருபைசெய்து, புதவாரதிநாநுஷ்டாந த்யாகத்துக்கு மூலத்தை இந்தப் பத்ரிகை மூலமாக நியமிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்."

*　　*　　*　　*　　*　　*

3.

ஆர்ய தர்ம பத்ரிகை.

அந்த ஸ்வாமி மறுபடியும் எழுதுகின்றார்.

"சில மாஸங்களாய் 'ஆர்யதர்ம' மென்கிற ஓர் பத்ரிகை கும்பகோணம் ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபதி அவர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு, அருமையான அத்வைத மதவிஷயங்களும், மற்றும் பொதுவான வைதிக தர்மங்களும் எளிதான தமிழ் நடையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவதில், அநேகமான மிதஜ்ஞர்களும் விசேஷ உபகாரத்தை அடைந்து வருகிறார்கள் என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. அதில் யாவரும் ஆஶ்சர்யப்படத்தக்க விஷயங்களை அநேக பண்டிதர்கள் ஶ்ரத்தையுடன் எழுதுகிறதினால், கூடிய சீக்ரத்தில் அப்பத்ரிகை மேன்மேலும் விளங்கும் என்பது நிச்சயம்.

கடிதங்கள்.

1.

புந் பவ

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸந்நிதி வ்யவஹாரங்களைப்பற்றி ஒரு ஸ்வாமி தீபிகைக்கு எழுதுகின்றார். வ்யவஹாரங்கள் கோர்ட்டில் விசாரணைபிமுகங்களாய் நிற்கின்றன. இதை எண்ணியே, அந்த ஸ்வாமி ஸாவதாநத்துடன் எழுதியிருக்கின்றாராயினும், அவருடைய கடிதத்தைக் கிடை வெளியிடல் யுக்தமாகத் தோன்றவில்லை.

அந்த ஆலயத்தில் ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகனுக்கு ஒரு ஸந்நிதி இருக்கின்றது. மற்குறித்த வ்யவஹாரங்கள் அந்த ஸந்நிதியைப்பற்றி உண்டாயிருக்கின்றன. தென்கலையார்களாகிய கோவில் அர்ச்சக பரிசாரகர் முதலானவர்களில் அநேகர், தேசிகனுக்குத் தென்கலைபுண்ட்ரம் இட்டுத் தென்கலையாராலேயே, தென்கலை ஸம்ப்ரதாய வழக்கப்படி உத்ஸவங்கள் நடத்தவேண்டுமென்று பாத்யம் கொண்டாடுகின்றனரென்றும், அந்தப் பாத்யத்தைக் கோவில் விசாரணைகர்த்தர் மூவரில் இருவர் மறுக்கின்றனரென்றும், தேசிகன் மர்யாதை விஷயத்தில் அர்ச்சகபரிசாரகர்கள் விசாரணைகர்த்தர்களுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிக்ரமித்தபடியால் அவரால் நிவர்த்திக்கப்பட்டனரென்றும், ஆதலால் மேற்படியார் தாம் கொண்டாடும் பாத்யங்களை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளவும், தங்களுடைய ஸ்தாநங்களை அடைவதற்கும் வ்யவஹாரங்கள் செய்தனரென்றும், அவர்க்கு அநுகூலராயிருந்த இதர ஸந்நிதிகாரரும் விசாரணைக்கர்த்தருடன் விவாதப்பட்டு, வேறு வ்யவஹாரங்கள் செய்திருக்கின்றனர் என்றும் தெரியவருகின்றது. வ்யவஹாரங்கள் பரிசீலநமான பிறகு அவற்றின் முடிவை விவரமாகத் தெரிவித்தால், அதைத் தீபிகையில் வெளிப்படுத்துவது யுக்தமாயிருக்கும். அந்த முடிவை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டு மேற்படி நிருபத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபர்.

* * * * * *

2.

உ. வே. பு. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ஸ்வாமி எழுதுகின்றார் :—

ஸ்ரீஜயந்தி விஷயம்.

"இந்த வர்ஷம் ஸ்ரீ ஜயந்தியானது, தோழப்பர் என்கிற வைதிக ஸார்வபௌமரால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தசநிர்ணய க்ரந்தத்தின் 24-வது பக்கத்தில் சொல்லுகிற ப்ரகாரம் புதன்கிழமை ஸப்தமி க்ருத்திகா வேதை யிருந்தாலும் புதவாரயோக மிருப்பதால், அது சுத்தை தான் எ[ல்லா ஸ்ரீ] வைஷ்ணவர்களும் அப்படியேதான் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்[று ஸ்பஷ்]டமாய் ஏற்படுகிறது. அப்படியிருக்க, அநேகம் ஸ்வாமிகள் [...]மையே ஜயந்திவ்ரதாநுஷ்டாநம் செய்தார்கள். ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்[...] நிதியிலிருந்தும் வியாழக்கிழமைதான் அநுஷ்டிக்கவேண்[...]நம் வந்ததாயும் பத்ரிகை காட்டுகிறார்கள். மற்ற எல்லா வி[...] ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோப யதீந்த்ரனுடைய காலம் முதல், தோழப்பர் [...] ப்ராமாணிகமென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திருவுள்ளம்பற்றி அநுஷ்டித்[...] இந்த ஜயந்தி விஷயத்தில் மாத்ரம் அந்த க்ரந்தத்தை அநாதரித்து, வே[று] விதமாய் அநுஷ்டித்தபடியினால், இது விஷயத்தில் க்ரந்தாந்தர ப்ரமாணத்தையோ, அல்லது, தசநிர்ணய க்ரந்தத்திற்கே வேறு விதமான அர்த்த க்ரஹணத்தினாலோ, சிஷ்டர்கள் அநுஷ்டித்திருக்கவேண்டும். ஆகையால், தத்விஜ்ஞர்களான ஸ்வாமிகள் க்ருபைசெய்து, புதவாரதிநாநுஷ்டாநத்யாகத்துக்கு மூலத்தை இந்தப் பத்ரிகை மூலமாக நியமிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்."

* * * * * *

3.

ஆர்ய தர்ம பத்ரிகை.

அந்த ஸ்வாமி மறுபடியும் எழுதுகின்றார்.

"சில மாஸங்களாய் 'ஆர்யதர்ம'மென்கிற ஓர் பத்ரிகை கும்பகோணம் ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபதி அவர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு, அருமையான அத்வைத மதவிஷயங்களும், மற்றும் பொதுவான வைதிக தர்மங்களும் எளிதான தமிழ் நடையில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவதில், அநேகமான மிதஜ்ஞர்களும் விசேஷ உபகாரத்தை அடைந்து வருகிறார்கள் என்பது எல்லார்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. அதில் யாவரும் ஆஸ்சர்யப்படத்தக்க விஷயங்களை அநேக பண்டிதர்கள் ஸ்ரத்தையுடன் எழுதுகிறதினால், கூடிய சீக்ரத்தில் அப்பத்ரிகை மேன்மேலும் விளங்கும் என்பது நிச்சயம்.

"மேற்படி பத்ரிகையில் இரண்டொரு விஷயங்களில், எழுதியிருப்பவர்களுடைய அபிப்ராயம் எனக்கு நன்றாக விளங்காததினால், அவற்றை நன்கு உணரும்பொருட்டு எனது ஸந்தேஹத்தை விவரிக்கின்றேன். ச. க்ருஷ்ணசாஸ்த்ரி அவர்கள் உபந்யஸித்திருக்கும் விஷயத்தில் 96-வது பக்கத்தில், அஜ்ஞாந ஸ்வரூப நிரூபணத்தில், 'அவித்யை என்றால் அஜ்ஞாநம், அதாவது - அறியாமை; அதை அறிவினுடைய அபாவமாகச் சிலர் சொல்லுகின்றனர்; அது அங்ஙனமாகாது' என்று ஆரம்பித்து, 97-வது பக்கத் ...ரூபசக்தியை மாத்ரம் யோகிகள் அவித்யையாக அங்கீகரித்தனர், ...வது பக்கத்தில், 'அமித்ரர்கள் என்றால், எப்படி மித்ரனுடைய அர்த்தமாகாமல் மித்ரனுக்கு' எதிரிடையான சத்ருவைத் ...தா, அங்ஙனமே, அவித்யை என்றால், வித்யை என்கிற உண் ...ர்வுக்கு எதிர்த்தட்டான ப்ராந்தி ஜ்ஞாநமென்று பாவவஸ்து ...ரழித்தனர்' என்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

மேற்படி பத்ரிகை 147-வது பக்கத்தில் பரமதத்துக்குத் தூஷணம் சொல்லிவிட்டு, ஸித்தாந்தத்தில் இதற்கு என்ன பதில் என்றால், அஜ்ஞாநத்தினால் அநாதி என்பதே; அந்த அஜ்ஞாநம் என்றைக்கு வந்தது? என்று கேட்டால், 'அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கத் தெரிந்தவன் கேளான்; ஒரு பதார்த்தம் உண்டாகிறதற்குக் காலமுண்டே யன்றி, அதன் இல்லாத தன்மைக்கு ஆரம்பகாலமுண்டா? இவ்வித கேள்விகேட்க அறிவின்மை எப்போது வந்தது? ஏன் வந்தது? என்று, இதை ஆலோசித்தே ஸமாதாநம் செய்து கொள்ளலாம்' என்று எழுதியிருக்கிறது. இதைப் பார்த்தால், அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநாபாவரூபமாய் அபிப்ராயப்பட்டு இருப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது. ஆகையால் இது முன் பாவரூபமென்று எழுதினதற்கு விரோதம் போல் தோன்றுகின்றது.

"முதலாவது ஸஞ்சிகையில், ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய மாஹாத்ம்ய நிரூபணப்ரகரணத்தில், சிஷ்யர்களுடன் காசியில் சொல்லுங்கால், ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கு எதிரில் ஒரு நீசன் வரவும், சிஷ்யர்கள் அவனை ஒதுங்கும்படிச் சொல்லவும், அதைக் கேட்ட நீசன், 'எங்கும் அத்வைதபாவனை உள்ளவர்களுக்கு ஜாதிபேதம் தோற்றலாமோ?' என்று மொழிந்ததாகவும், அதை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இசைந்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறது. இது மேற்படி பத்ரிகைகளில் ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகள் ஜந்மஸித்தமென்று பலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் எப்படிப் பொருந்தும்? வ்யாவஹாரிகபேதம் உளது தானே."

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... 7 - MAR 1916 MADRAS.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ.

ஸம்புடம் 5.] ராக்ஷஸ௵ தைமீ [

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

தர்பங்கா மஹாராஜர்.

தர்பங்கா மஹாராஜர் நம்முடைய ராஜதாநியில் பல நகரங்களுக்குச் சென்று, ஸநாதந தர்மமெனப்பட்ட வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நம்மவர் யதோசிதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், நம்முடைய அநாதி மதத்தை விஸ்வஸிக்க வேண்டுமென்றும், அதன் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்து, வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்களினுடைய ப்ரவர்த்தகாசார்யர்கள் தம் ஸம்ப்ரதாயங்களுக்குள் உண்டான பரஸ்பர பேதங்களைத் தமக்குள் நிலைக்கத்தக்க ஐக்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவொட்டாமல், யாவர்க்கும் ஸமாநமாகவிருக்கின்ற ஸம்ப்ரதாயாம்சங்களைப் பரவச்செய்ய வேண்டுமென்றும், மிகவும் ப்ரார்த்தித்தனர்.

ராஜதாநி கலாசாலையைச் சேர்ந்த ஸம்ஸ்க்ருத ஸபையார் முன்பாக அவர் பின்வருகின்றபடி உபந்யாஸம் செய்தனர்:—

"மதஸம்பந்தமாக நமது தேசம் ஓர் கஷ்ட தசையைத் தத்காலம் அடைந்திருக்கின்றது. நம்முடைய ஶாஸ்த்ரங்கள் அதை முன்னமே காட்டியிருக்கின்றன; கலியுகத்தில் பரமார்த்த தத்வங்களில் ஸம்ஶயமும், பகவதாராதனவிமுகத்வமும், உண்டாவதாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. சென்ற நூற்றாண்டில் இங்கிலீஷ் தேசத்தார்க்குள்ளும், ஐஹிகங்களில் ஆசை மேற்பட்டு, ஆமுஷ்மிகத் ... ஸம்ஶயமும் ஔதாஸீந்யமும் உண்டாயிருந்தன. நம் தேசத் ... ஶரீரஸம்பந்த வ்யாபாரங்களுக்கும் ஆத்ம விவேகத்துக் ... தம் ஜநித்திருக்கின்றது; பாஶ்சாத்ய வித்யாப்ரேரித ... யிக ருசிக்கும், நைஸர்க்கிகமாக நம் பூர்வீகர்க்குள் ... ந்த ஆத்மதத்வ விவேகத்துக்கும் விரோதம் வளர்

"இதற்கு எனதென்று ஒரு ஸமாதானம் நான் அளிக்கின்றேனல்லேன். உபநிஷத்வசநத்தால் அவையளிக்கும் ஸமாதானத்தைச் சொல்கின்றேன். பகவத்பக்தியும், நமக்குக் கஷ்டம் நேரிட்ட ஸமயங்களில் பகவானுடைய ஸௌஹார்த்தத்திலும் நாம் பகவானுடைய ஸஹாயத்தை ப்ரார்த்திக்குங்கால் அவன் எல்லையற்று நமக்கு உபகரிப்பானென்பதிலும் ஶ்ரத்தா பூர்வகமான விஶ்வாஸமும், அவனுடைய அத்யக்ஷதையின்கீழ் ஸர்வலோகவ்யாபாரமும் ஜகத்ஹிதத்தின் பொருட்டு நடக்கின்றதெனும் உத்ஸாஹ புரஸ்ஸரமான சிந்தையும், நமக்கு ஸம்ஶய நிவாரகங்களாக நின்று, நமக்கு ஶாந்தியையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கவேண்டும். பகவானுடைய நாமஸ்மரண மாத்ரத்தால், நாஸ்திகதையும் மநஸ்ஸின் சஞ்சலவ்ருத்தியும் ஶமத்தை அடையும். உபநிஷத்தானது, ஸத்யத்தைச் சொல்லென்றும், தர்மத்தை ஆசரியென்றும், மாதாபிதாக்களையும் ஆசார்யர்களையும் தைவம்போல் பாவியென்றும், ஸ்வாத்யாயத்தையும், அதற்கு அநுஸாரியாயிருக்கும் கர்மங்களையும் அநாதரணம் செய்யாய் என்றும், தேவபித்ருகார்யங்களை த்யாகம் செய்யாய் என்றும், நமக்கு விதிக்கின்றது. நீங்கள் நிஜமாகவும் ஶ்ரத்தையுடனும் இவ்விதிகளின்படி வர்த்திப்பீராகில், நம்முடைய ஸம்ஸார பரிணாமங்களிலும், அவற்றால் நேரிடும் துக்கங்களிலும், மனோதார்ட்யத்தை விடாமல் வர்த்திக்கத்தக்க ஒரு மனோநிஶ்சயத்தையும் அடைவீர்கள்.

"நம்தேசத்தில் அநாதியாக ஏற்பட்ட தர்மங்களைப்பற்றியும், ஆசாரங்களைப்பற்றியும், நீங்கள் இருக்கவேண்டிய ப்ரகாரத்தைப் பற்றியும் கொஞ்சம் காட்டுகின்றேன்: இவ்வுலகத்தைப்போல் பழமையானதும் எகிப்து தேசத்தின் பிரமிட் எனும் கட்டிடங்களைக்காட்டிலும் மூப்படைந்ததுமான நாகரிகத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளாயும், நிஸர்க்கமாக ஆபாதசூடம் அநபாயமானதாலும் ஸர்வாகர்ஷகமானதாலும் காலங்களின் கேடுகளையும் அந்யதேச... தாருடைய ஆக்ரமங்களையும் நிராகரித்து நின்றதும், என் ... போல் இன்றுவரையில் நிஷ்களங்கமாய் நிற்பதும், ஹீ ... னச் சலநமற்றிருப்பதுமான வைதிக ஸம்ப்ரதாயா... யும், மஹிமைபொருந்திய ஆத்மஜ்ஞாநமென்ன, தத் ... காரமென்ன, இத்தகைய தாயதநத்தை அடைவதற்கு ... முள்ள பாகஸ்தர்களாயு மிருக்கப்பட்ட நீங்கள், நமது ... கும், வித்யைகளுக்கும் பொருந்திவளர்ந்த பல ஆசாரங்கள், பாடுகள், கர்மங்கள், இவற்றை மாற்ற நினைப்பதன்முன்னர், நிதானித்து, விஸ்தாரமாகவும் விவேகத்துடனும் ஆலோசிக்கக்கடவீர்கள். ஒரு தேசஸ்தரின் கொள்கைகள் ஒருநாளில் ஏற்படக்கூடியவையல்ல. அவை ஒவ்வொரு க்ஷணமும் மநஸ்ஸுக்குத் தோன்றியவண்ணம் உண்டாக்கவும் அழிக்கவும் தக்கவையல்ல. அவை காலக்ரமத்தால் பரிணமிக்கின்றன; காலம் வளர அவை பழுக்கின்றன; காலம் அவற்றைப் பரிபூர்ணமாக்குகின்றது. ஆதலால் நம் நாட்டிற்குரிய அநாதி தர்மங்களை ஶ்ரத்தையுடனும் பக்தியுடனும் ஆதரிக்க வேண்டியவர்களாக நம்முடைய பித்ருக்களுக்கும், நமக்கும், நம் ஸந்ததியார்க்கும், நாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனம்."

என்றிவ்வண்ணம் மொழிந்து, நான்கு வர்ணங்கள் நமதுதேசத்தில்போல் இங்கிலாந்து தேசத்திலும் உளவென்றும், பராபர வித்யாநிஷ்டர்களும், ராஜ்யரக்ஷகர்களும், தநாட்யர்களான வ்யாபாரிகளும், கைத்தொழிலாளர்களும், எக்காலங்களிலும், எல்லாத் தேசங்களிலும் ஏற்பட்ட பெரிய வகுப்புகளென்றும், இவை குணகர்ம விபாகங்களால் ஏற்பட்டன வென்கிற கீதாவசநம் ஸத்யமென்றும், இந்த ஏற்பாட்டுக்குப் பாரம்பர்யமெனும் அம்ஶமொன்றை நம்முன்னோர் ருஜுமார்க்கத்தில் உண்டாக்கினர் என்றும், இப்படி ஏற்பட்ட வ்யவஸ்தைகளை நாம் அழிக்கத்தகாதென்றும்,

இந்த வ்யவஸ்தைகள் ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ரமங்களால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்தனவென்றும், ப்ரஹ்மசர்ய மொன்றுல்தான் அர்த்த காமத்ருஷ்ணைகளடக்கக்கூடியவை யென்றும், இதைப் பால்யத்தில் அநுஷ்டிக்காதவன் பின்னால் இந்த்ரிய ஜயத்தை அடையான் என்றும், ஜாதிவ்யவஸ்தைகள் போகத்தின் பொருட்டும் ஐஶ்வர்ய ப்ராப்திக்காகவும் ஏற்படவில்லை யென்றும், யாவரும் வ்வவர் கர்மங்களை லோகோபகார நிமித்தம் காமரஹிதர்களாய்க் ய மெனும் புத்தியுடன் செய்யத்தக்கவர் என்றும், ஆத ர்ஷிகளுடைய வம்ஶஸ்தரெனப்பெயர் கொண்ட நாம், விதித்த தர்மங்களின் அநுஷ்டானத்தாலும், வித்யை ஸத்தாலும், அவர்களைக் கௌரவப்படுத்த வேண்டி றும் சொல்லிமுடித்தனர்.

இந்த ரூபமான உபந்யாஸங்கள் அந்த மஹாராஜர் பலவி ங்களில் செய்தார். அவர் ஸநாதந தர்மாபிமானிகளுக்குள் ஶ்ரேஷ்டர். அந்தத் தர்மத்தைச் சக்தியுள்ளவரையில் ரக்ஷிக்கவேண்டுமெனும் ஶ்ரத்தையுள்ள வர்ணாஶ்ரம தர்மஸபையார்களும், நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையார்களும் அந்த மஹாராஜர்க்கு 'அட்ரஸ்' எனப்பட்ட க்ருதஜ்ஞதா ப்ரகடந பத்ரிகைகளை, அவர் தங்கியிருந்த ஸ்தானத்தில், ஸங்க்ராந்தியன்று அளித்தார்கள்.

ஆஸ்திகாக்ரேஸரரான அந்த மஹானைப் பஹுமானிக்கப் பச்சையப்பன் மண்டபத்தில் சென்னையில் வஸிக்கும் ஹிந்துக்கள் கூட்டமென்றொரு கூட்டம் கூடியது. அப்போது அந்த மஹாராஜர் தமது மநோர்தங்களின் விஸ்தாரங்களை விஶதமாக வெளியிட்டு ஒரு பெரிய உபந்யாஸம் செய்தனர். அவர் செய்த ஸர்வோபந்யாஸங்களுடைய ஸாராம்ஶமென யாம் எண்ணியதை முன்னமே வரைந்தோம்.

பச்சயப்பன் ஹால் கூட்டத்தில் ஹிந்துக்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டர்களென மதிக்கத்தக்கப் பல கனவான்கள் ப்ரகாஶித்தார்கள். ஹாலில் நிற்பதற்குக்கூட இடமின்றி ஶ்ரோதாக்கள் நிறைந்தனர். ஹிந்துக்களாய்ப் பிறந்து மதிப்படைந்த சிலர், அவ்விடம் வந்தாரில்லை. அஸௌகர்யத்தால் அவர்களில் சிலர் அவ்விடம் தர்ஶிக்கப்படவில்லை யென்று அயிர்க்கின்றோம். வராத யாவர்க்கும் இவ்வநுமானம் பொருந்துமெனத் தோன்றவில்லை. ஸநாதந தர்ம

விரோதமே அவர்களில் சிலர் அதர்ஶநத்துக்குக் காரணமாக லாம்.

அவருடைய தூஷகர்கள்.

இத்தகையவர் உக்திகளெனத்தக்க இரண்டு யோசனைகள் ஹிந்து பத்ரிகையில் வெளியாயின. ஒன்று ப்ரயாகையில் ப்ரசுரமாகும் 'லீடர்' எனும் பத்ராதிபர் அபிப்ராயம். அவர் ஆசார சீர்திருத்தமெனப் பெயர்கொண்ட வர்ணாஶ்ரமதர்மவிரோதி ஸபையைச் சேர்ந்தவர். அவர் அந்த ஸபா ப்ரயத்ந தியாவுக்கு க்ஷேமத்தைத் தருமென்பர். உபநிஷத் வ ணாஶ்ரமங்களுடைய நாசத்தை ஸஹிப்பதுபோலவு நங்கள் அவர் கொள்கைட்கு ஆதாரம்போலவும், அ கின்றார். மந்த ப்ரஜ்ஞரு மதிப்ரம்ஶத்துக்கு நியமே மாகும். மற்றொரு யோசனை ஹிந்து பத்ரிகைக்கு எழு கடிதத்திலடங்கியது. கடிதமெழுதியவர் கிறிஸ்தவரென கின்றனர். இனி வரும் மதம், ஒவ்வொருவனும் (பரமண்ட தகப்பன் இஷ்டத்தைச் செய்வதுதானென்று அவர் முடிக்கின்றனர். அதனால் இதன் முன்னின்ற மதங்கள் அத்தகப்பன் இஷ்டாநுஸாரிகளன்றென அவர் நிர்மாநிப்பதாக வெண்ணலாம். அவர் அத்தகப்பனைக் கண்டாரோ? அவன் இஷ்டத்தை யறிந்தாரோ? இரண்டுமில்லை யென்பது தத்யம். ஶாஸ்த்ரத்தால் ஜநார்த்தநனை அறிகின்றேன் எனவும், கார்யாகார்ய நிச்சய நிமித்தம் ஶாஸ்த்ரம்தான் ப்ரமாணமென்றும், அவன் ஶாஸ்த்ர மொன்றினாலேயே அறியத்தக்கவன் என்றும் வசநங்கள், ஹிந்துக்களெனும் பெயர் பூண்டவர்க்கெல்லாம் ப்ரமாணங்கள். ஶாஸ்த்ரம் வெளியிட்ட தர்மங்கள்தாம் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள். அவையே ஸநாதந தர்மங்கள்.

ஶாஸ்த்ரங்களில் எங்கள் புத்திக்கு அநுகூலமாகத் தோற்றியதை ஒப்புக்கொண்டு மற்ற பாகங்களைத் தள்ளிவிடுகின்றோமென் டாருளர். இவர்கள் நம்தேசத்தில் நூதநமாகக் கல்பிதங்களான ஸமாஜங்களில் சேர்ந்தவர்கள். அல்பயோசனையால் இவர்கள் ஶாஸ்த்ரப்ரமாணத்தை ஒப்பாதவரென்றும், கேவலம் தமது புத்தியையே ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவரென்றும் வெளியாகும். கேவலம் அநுமானத்தை ஆஶ்ரயித்த புத்தி, நாஸ்திக மதத்தைத் தான் ஆதரிக்கும். ஆஸ்திகத்வம் ஶாஸ்த்ரப்ரமாணம் விநா ஸித்

திக்கமாட்டாது. “க்ஷுறீ க் ஸ்ருவதஃ ஸாஸ்த்ரஉநுத்ரு க்ஷயம் தஸ்ய ஸ்ஹ உவஜ்ஹ)தே”, என்றும் “ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்”, என்றும் ஈச்வரஜ்ஞானம் கேவல புத்திக்குப் புலப்படாதென நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஜீவாஸ்தித்வமும் விச்வாஸ விஷயமாகத்தான் முடியும்.

குளவி ஓர் புழுவைப் பிடித்துத் தன் நிறமாக்கு மென்பர். தாயதநமாக ப்ராப்தமான வித்யைக்கு ஸ்வ

வா

ரூபத்யாகத்தைப் போதிக்கும் அத்யந்தம் விதேசஸ்தர் கற்பிக்கிறவராய் நிற்க, அவருடைய பாஷையில் அவர் வித்யையை க்ரஹிக்கும் நம் சிறுவ்ன்ணம் ஆர்ய ஜந்மத்தைக் காப்பாற்றுவார்கள்? ஸம்ஸதா அந்யருடையது. உறங்காதபோதில் ஒருநாழிகை கூட ஸத்ஸங்கம் கிடையாது. இதனுடன் போதாமல் நம் றுவர் ஸ்வமததூஷணையையும் அந்யமத போதனையையும் இடைவிடாமல் பல பள்ளிக்கூடங்களில் கேட்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இவ்வித அந்யாயமான அவஸ்தையை நம் சிறுவர் அடைவதைப்பற்றி சோகித்த சில ஆர்யதர்மிஷ்டர்கள், பதார்த்த சாஸ்த்ர க்ரஹணமும், ராஜபாஷா பரிசயமும், ஸ்வதர்ம த்யாகமின்றி அமையவேண்டுமென்று கருதி ஹிந்துகலாஸங்கமொன்று ஏற்படுத்த முயல்கின்றனர். ஸர்வசேதநாசேதந நியமந சதுரனை பகவான் அவர்கள் ப்ரயத்நத்தைக் காப்பாற்றுவானென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இவ்வண்ணம் ஹிந்து கலாஸங்கங்களும், ஹிந்து கலாசாலைகளும், தேசமெங்கும் உத்பந்நங்களாகும்படி பரமன் கடாக்ஷிப்பானென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம். ஆர்யதர்மத்துக்கும் வைதிக மதத்துக்கும் ஒரு ஸந்தாந பீஜமளவாவது மிகுதியாய் நிற்கும்படி நாராயணன் க்ருபைசெய்ய வேண்டுமென்றும் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஜனவரி மாஸம் 25-ம் தேதி சென்னை ராஜதானி ஜமீந்தார்கள் ஸபையின் கூட்டம் கூடியது. அதில் அக்

வெங்கடகிரி மஹாராஜர் ஜாதி தர்மங்களைப் பற்றிச்சொல்லியது.

ராஸநம் வஹித்த வெங்கடகிரி மஹாராஜர், தர்பங்கா மஹாராஜருடைய ப்ரயத்நத்தை ஸந்தோஷித்து, அவர் நமது மத தத்வார்த்தங்களின் அவதார மென்றும், ஸநாதந தர்மவிஷயத்தில் அவர் யாவர்க்கும் மார்க்கதர்சியென்றும் சொன்

ஞர். உபநிஷத்தில் ‘க்ருதேக்ஷந ஸுஜீயா’ வென்றும், பகவத்கீதையில், கர்த்தவ்யம் எனும் புத்தியால், ஒவ்வொருவரும் ஸ்வகர்மத்தை பகவதாராதநமாக நினைத்து, ஸங்கத்யாக பலத்யாக பூர்வகமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்றும் சொல்லியிருக்கிற ப்ரகாரம் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் போகைச்வர்யங்களின் பொருட்டு ஆகமாட்டா. காமப்ரவ்ருத்தி நிஷேத மாத்ரத்தால், வைஷயிக ஸுகேச்சையை வ்ருத்திசெய்கின்றவர் நமது மதத்தை அங்க்ரஹணம் செய்யக்கூடாதென்றும், நமது சிறுவர் நடை உடைகளை மாற்றுவது அந்யாயமென்றும், இவை பழைய நாகரிகத்தை அநுஸரித்து உண்டானவை யென். கலாஸங்கம் நம்முடைய வித்யையையும் நாகரிகத்தைக்குமென்றும் வெங்கடகிரி மஹாராஜர் சொன்னர்.

ஜனவரி மாஸம் 27-ம் தேதி மெயில் பத்ரிகையால், நிர்மாண சதுரரென நம்தேசத்திற்கு வந்திட

அதைப்பற்றி ஐரோப்பியர் வசனம்.

கும் லான்செஸ்டர் துரை தத்காலம் ஐரோப்யர் களிக்கின்ற கைத்தொழில் ப்ரவ்ருத்திகள் மநுஷ்யருடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லை யென்றும், பாரம்பர்யமாக ஏற்பட்ட நம்முடைய ஜாதிகர்மங்கள் ஐரோப்பாவின் கேடுகளை நிராகரிக்கின்றன வென்றும், இந்திய ஜாதி மர்யாதைகளை அழிக்கக்கூடாதென்றும், அவை முன்காலத்தில் நன்மை செய்தவண்ணம் பிற்காலங்களிலும் நன்மை செய்யுமென்றும், அதனால் ஸர்வ ஜாதிகளும் ஸுகமடைய விரோதமில்லை யென்றும் சொன்னர். வட ஆற்காடு கலெக்டர் ரிசர்ட்ஸ் துரையவர்கள், பிப்ரவரி மாஸம் 3-ம் தேதி மதராஸ் லிடரெரி ஸபையில் உபந்யஸித்தபோது, ஸர்வ வர்ண நாசத்தை இந்தியர் சாந்தசித்தராய் எண்ணக்கூடாதென்றும், அது பகுகாலமாக நிலைத்திருந்ததென்றும், அதை முற்றிலும் வேர்பிடுங்கி ஐரோப்ய ஆசாரங்களை வழக்கத்தில் கொண்டுவரத்தகாதென்றும், அப்படிச் செய்தால் மிக்க அபாயத்தில் முடியுமென்றும் சொன்னர்.

வேதாந்த கேஸரி பத்ரிகையில், ப்ருஹ்ம ஸ்ரீ. கே. ஸந்தரராமய்யர் அவர்கள், நம்முடைய ஜாதிகள் வ்ய

ப்ருஹ்ம ஸ்ரீ கே. ஸுந்தர ராம ஐயர் உக்திகள்.

வஸ்தையானது ருக்வேதகாலமென்று ஐரோப்யர்களால் சொல்லப்பட்ட காலத்துக்கும் முற்பட்ட தென்றும், ஈராநியர் எனும் அஸுரோபாஸிகளுக்குள்ளும் அந்த வ்யவஸ்தை இருந்த

தென்றும், அவர்களும், நம் பூர்வீகரான ஆர்யர்களும், ஒன்ரு வஷித்ததாக வெண்ணப்பட்ட அநாதி காலத்திலேயே அது ஏ பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும், ஐரோப்யர் வசநங்களால் நிரூ த்துக், கேவலம் த்வேஷத்தால் அந்த வ்யவஸ்தைகளை அழிக்க முயல்கின்றவர் ஜகத்ஹிதம் செய்பவராகார் என்றும் எழுதியிருக் கின்ருர். இவ்வண்ணம் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டியவை ்ன்று காட்டினேம்.

மங்க
கார

ம் தேதி ஹிந்து பத்ரிகையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற ஓர் விஷயத்தைச் சொல்கின்ருேம். அதை எழு தினவர் இன்னுரென்று ஏற்படவில்லை. முகத் தில் புண்ட்ரதாரணமும், நாமத்தில் ஜாதியைக் காட்டும் அம்சமும், இக்காலத்தில், வ்ருத்யுபாய ஸம்பாதநத்துக்கும்; அதன் வ்ருத்திக்கும் ரதிபந்தகங்களாய் முடிகின்றன வென்றும், அதனுல் அவற்றை நம் சிறுவர் த்யஜிக்கின்ருரென்றும், உடை உண்டி முதலான வைகளை மாற்றுகின்ருரென்றும் சொல்கிருர். இது இப்படியா கில், வ்ருத்தி யளிப்பவரும் வ்ருத்தியைத் தேடுகின்றவரும் இரு வரும் நிந்தார்ஹரே. நமது தேசம் இந்த ஸ்திதிக்கு வந்ததைப் பற்றி யோக்யன் எவன் தான் சோகிக்கமாட்டான்?

பேபர்களெங்கும் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் ப்ரயத்நங்களையும் அவை பலிக்கும் வகைகளைப்பற்றியும் விஸ்தாரமாக விவரிக்கின் றன. அவர்கள் ஒற்றுமையும், விடாமுயற்சியும், பொருளுடை மையும், செல்வாக்கும், இவையாவும் இல்லாத நம்நாட்டினரில் ஸ்வரூப நாசத்தை விஸ்தரிப்பதில் ஆச்சர்யமென்ன? வெளிப் படையாக அவர் நம் பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவராக்கவே பள்ளிக் கூடங்கள் வைப்பதாகச் சொல்கின்ருர்கள். நம் பிள்ளைகள் அங்கே போகாமல் இருக்கலாமே யென்ருல், அவர் போகத்தக்க வேறு பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. பள்ளிக்கூடப் படிப்பே வேண்டாயென் ருல், வேறுவிதமாக ஜீவநோபாயம் ஸித்திக்கவில்லை. பாதிரிகள் முயற்சி பலிக்கும்படி நம்பிள்ளைகள் தம் தநத்தையும் சம்பளமெ னக் கொடுக்கின்றனர். ராஜாங்கத்தாரும் பொது த்ரவ்யத்தினி ன்று பாதிரிமார் பள்ளிக்கூடங்கட்குப் பொருளுதவி செய்கின் றனர். இப்படிப்பட்ட துர்த்தசையில் ஸ்வரக்ஷணத்தில் யத்நியம்

றும், ப்ரயத்நமற்றும் நிற்கின்ற ஸநாதநதர்ம நிஷ்டர்கள் ஈஷத் ப்ரயத்நமும் ஹிந்துக்களெனும் பெயரைவிடாமல், ஆர்யர்களு டைய ஸ்வரூபநாசகராய்ப் பரிணமிக்கின்ற ஸோஷல் ரிபாரத் தைச் சேர்ந்தவர் ஸஹிக்கின்ருரில்லை. பர்யாலோசனையில் இவர் களைக்காட்டிலும் ஆர்யமத விரோதிகளைக் காண்பதரிது.

மடாதிபதிகளும், தர்மகர்த்தர்களும் இது விஷயத்தில் செய்யக்கூடியது.

பாகவத ஸம்ருத்தி யின்றிப் பகவதாராதந மெனும் சடங்கை மாத்ரம் அநுகரணம் செய்கின்ற மடாதிப களும், திவ்யதேசங்களின் விசாரணைக் களும், நம் வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்க காலம் ஸம்பவித்திருக்கிற அபாயங்க சிந்திக்கின்றனரோ? பகவானுக்கு நி னப்பட்ட ப்ரஸாதங்களை அஸத்கல்பா வும், உத்ஸவங்களென்று சொல்லிக்கொ பொருளைக் கரியாக்கிக்கொண்டும் நிலைக்கின்றவர்கள், ஸர்வதே மந்திரங்களும், அவனுடைய பாதபக்தி ஜ்ஞாநாதிகளை ஸேவார் த்திகளாய் வருபவர்களுக்கு முக்கியமாக உண்டாக்கவே ஏற்பட் டனவாகத் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாரோ? ஸர்வாலயங்களிலும் பகவத்ஸேவார்த்தமாகவே, வேதபாராயணமும் ஸ்தோத்ராதிகளு டைய படநமும், தத்வார்த்தங்களின் உபதேசமும், இவை ஸம் யக் நடக்கும்படிப் பாகவத ஸம்ருத்தி ஏற்படக்கூடாதோ?

“[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]”

[யஜ்ஞங்களிலே யஜமானனுல் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதும், பெருகும் நெய்யால் வ்யாப்தமுமான சருபுரோடாசாதி ஹவிஸ்ஸுக்களை அக்கிமுகத்தால் ஸ்வீகரித்தபோதிலும், அவற்றை அவ்வளவாக நான் ஸந்தோஷிக்கின்றேனில்லை. ஸ்வவர்ணாச்ரமோசிதங்களான கர்மங்களை ச்ரத்தையுடன்செய்து, அவற்றின் பலங்களை என்னிடம் ஸமர்ப்பித்து ஸந்துஷ்டராக நிற்கின்ற ப்ராஹ்மணர்களுடைய பாதிகபளத்தையும் புஜிக்கின்ற முகத்தால் அதை ஸ்வீகரிக்கின் றதுபோல் முன்சொன்ன ஹவிஸ்ஸை ஸ்வீகரிக்கின்றேனில்லை.]

என்றிப்படி வைகுண்டநாதன் திருவுள்ளம் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பரமைகாந்திகள் விஷயமாகப் பகவாந் ஸந்நிதிகளில் பகவத் ப்ரஸாத மௌப்பட்டது உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றதா? மடங்களும் ஆலயங்களும் ஜநங்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கத்தக்க ஸ்தாநங்களாகவேண்டும்.

இன்னும் நம்பிராமாநுஜன் தர்சநத்தைப் பரர் பரிஹஸிக்கும் வண்ணம் செய்துவிட்ட கலா வைஷம்யத்தை, அந்த வைஷம்யத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டிருக்கும் புருஷர்கள் த்யாகம் செய்யமாட்டாரோ? யுத்தம் தெரிந்தவர்கள் யோதர்களாய் ஒரு பாரதம் எழுதலாம். அவர்கள் தர்மமார்க்கத்தை ..ரணம் செய்வதாக எண்பிக்கக்கூடும். மோஹவ்யாப்தராயும் பத்தவைரர்களாயும் தமோகுண ப்ரகடநார்த்தம் குமார்க்கத்தில் பரஸ்பரம் ஹிம்ஸிப்பவர்கள் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயிகளென்றால் ராமாநுஜன் சிரிக்கமாட்டாரோ?

ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் உண்டானால் வாதங்களால் பரபக்ஷ நிரஸந பூர்வமாக ஸ்வபக்ஷஸ்தாபநம் அநாதிவழக்கத்தில் சேர்ந்தது. ஸர்வஸாங்கர்ய காலம் வந்துவிட்டதாகையால் வாதங்கட்கு இப்போது அவ்வளவாக அவகாசமில்லை. ஸ்வபக்ஷத்துக்கும் பரபக்ஷத்துக்கும் அநுகூலமாயுள்ள விஷயங்கள் அறியாதவராய்க் கேவலம் தாம் கொண்ட அகாரண விச்வாஸங்களின் நிமித்தம் பரர்க்குப் பரிபவம் செய்வதையே புருஷார்த்தமாய் எண்ணும் ஜநங்கள் எப்போது பாக்யமடையவர்? அதைப்பற்றிச் செய்குன்றம் க்ராமவாஸியான கரிச்சங்கால் கிடாம்பி ஸுந்தராசார்யர் என்றொருவர் எழுதிய கடிதத்தை இங்கே வெளிப்படுத்த முடியவில்லை. அவரிடம் ஒரு தென்கலை வைஷ்ணவர் வந்து 'வடகலை ஸம்ப்ரதாய தூஷணையையும், தேசிகன் நிந்தையையும் விஸ்தாரமாகச் செய்து, தம்முடைய வாதத்துக்கு ப்ரத்யுத்தரம் அபேக்ஷித்தனராம். ஜ்ஞாநாபாவத்தால் தாம் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமல், தூஷகருடைய வாதங்களையும் அவர் காட்டிய ப்ரமாணங்களையும் நமக்கு எழுதியிருக்கிறார். 'இக்கடிதம் அச்சிட்டால் 12 - பக்கம் கொள்ளும்; 'இன்னும் வரு'மென்றும் எழுதியிருக்கின்றார். இத்தூஷணைகளைத் தேசிகபக்தர்களான

பண்டிதர்களுக் கனுப்பினால் ப்ரத்யுத்தரம் மிகவளரும். இவ்வண்ணம் கலாவைஷம்யத்தை விஸ்தரிக்க இப்பத்ரிகை பிறக்கவில்லை. தூஷணைகட்கு ஸமாதாநத்தை வேண்டிப் பெருமாள் கோவில் முதலான ஸ்தலங்களில் வஸிக்கும் தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான பண்டிதர்களிடம் அவர் சென்று அவர்களைக்கேட்டால் அவர்கள் தினவறச் சொல்வார்கள்.

ஆனாலும் ஆபாதமாக நமக்குத் தோன்றும் சில விஷயங்களை எழுதுகின்றோம். ப்ரமாணங்களாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்லோகங்கள், ப்ரமாணங்கள் தாமோ என்பதை நாமறியோம். வடகலையார் பின் குறித்தவண்ணம் ஸமாதாநம் சொல்லக்கூடும் என்பதை மாத்ரம் காட்டுகின்றோம். வாத்ஸல்ய - சப்தத்துக்குத் தோஷமார்ஜநத்வம் - தோஷாதர்சித்வம் - என்று இரண்டர்த்தம் ஏற்பட்டதாகில், ப்ரகரணாநுஸாரியாக இரண்டும் ஏற்படும். சில ப்ரமாணங்களில் தோஷபோக்யதை என்று அர்த்தம் செய்யப்பட்டாலும் இதரார்த்தம் நிரஸ்தமாகாது. பட்டர் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் வத்ஸல: எனும் சப்தத்துக்கு ப்ரீதிகொண்டவன், அதாவது, பக்தரிடம் விருப்பம் கொண்டவன் என்றும், அவிஜ்ஞாதா எனும் சப்தத்துக்குத் தோஷாதர்சீ என்றும் அர்த்தம் செய்கின்றார். மேலும் இங்கே "ஜ்ஞாத்வா தேவம் முச்யதே" எனும் கடவல்லீவாக்யம் எடுத்தது உசிதமன்று. நதேவிஜுகுப்ஸதே எனும் பதங்கள் முன் 5 - வது வாக்யத்தில் இருக்கின்றன. அதற்கு சங்கராசார்யர், பூர்வ நிர்த்திஷ்டனுன் பூதபவ்யங்களுக்கு ஈச்வரனை அறிந்த பிறகு, ஸ்வாத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்டுமெனும் இச்சையற்றவனாகிறான் என்று அர்த்தம் செய்கிறார். ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி, அதற்கு ஆத்மாவையும் ஈச்வரனையும் அறிந்தவனை நிந்திக்க வேண்டாமென்று பொருள்படுத்துகிறார். அதே பதங்கள் 'ஜ்ஞாத்வா' எனும் வாக்யத்தில் வருகின்றன. சங்கராசார்யர் பூர்வவத் அர்த்தம் செய்கின்றார். ஆனால் ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி அர்த்தவிவரணம் செய்வதில் 'ஸர்வதோஷ் ப்ரஸக்தாவேவ வாத்ஸல்யாதிசயாத் தேஹமத்ராநவீ தோஷாநுஸந்தாநமபிஜுகுப்ஸாபாவ' என்று சொல்லுகிறார். இதனால் வாத்ஸல்ய சப்தத்துக்குத் தோஷபோக்யத்வம் அர்த்தமாகாது. இரண்

டும் காரணகார்யங்களாக முடியும். அதுவும் சரீரகத தோஷம் வரையிலுமேயாகும். பாஷ்யகாரர் தேசிகனைக் கண்டிக்க யத்தனித்தவரல்லர். அவர் அவ்வித ஸ்மரணத்தையே மஹாபராதமாக எண்ணியவர். வஸ்துஸ்வருபத்தில் ஈச்வரனுக்குத் தோஷபோக்யத்வம் இல்லை. இது அதிவாதம். அவன் அப்படிச் செய்தானாகில் லோகதந்த்ரமே நாசமாகும். முக்திமார்க்கமே நிஷ்பலமாகும். பர்யாயத்தில், உபாயநிஷ்டர் விஷயத்தில் ‘உத்தர பூர்வாகயோரச்லேஷவிநாசௌ’ எனும் வாக்யத்தின் அதிசயோக்தி தான் தோஷாதர்சித்வமென்றும், தோஷபோக்யதையென்றும் விஸ்தரிக்கப்படுகின்றது எனக்கொள்ளல் வேண்டும். ‘ஜீவஸ்யக்ருதம் ஸர்வம் ஹரிர்’ என்று ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருந்தால் அது அதிசயோக்திதான். வேறுவிதமாய் அதைக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் லோகமர்யாதை ஒருக்ஷணமும் நிலைக்காது.

‘நாஸ்வல்பஸ்யாபி தோஷஸ்ய காரணேன நவாப்யதே ந தஸ்ய தோஷா ।
கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந ।’

எனும் லக்ஷ்மீதந்த்ர ச்லோகத்தால் நிர்ஹேதுக க்ருபை ஏற்படாது. நிர்ஹேதுக க்ருபையும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் சேர்ந்தே வர்த்திக்கும். சரணாகத த்ராணத்தைத் தான் வ்ரதமாகக் கொண்டதாய் ராமாயணத்திலும், ஸர்வபாப விமோக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தன்னைச் சரணமடையும்படிக் கீதையிலும் கண்டோக்தமாக வருளிச்செய்த சரண்யன், தானே ப்ரபஞ்சித்த பகவத் சாஸ்த்ரத்தில், விஸ்தாரமாக ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வத்தை ஸாதித்து, அதற்குக் காரண மந்த்ரத்தைக் காட்டியருளி, அதன் பரிகரங்களை விசதமாகச் சொல்லியிருக்கவும், அவற்றை அநுஸரித்துத் தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரயஸார மெழுதியிருக்கவும், இவ்வளவையும் அபலாபம் செய்ய லக்ஷ்மீதந்த்ர ச்லோகம் ஸமர்த்தமாமோ? அப்படியாகில், ‘தபஸா ப்ரஹ்ம, சக்ரேண, ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி’ எனும் ச்ருதி வாக்யங்களால் ராமாநுஜமதம் நிரஸ்தமாகும். பகு ப்ரமாணாநுஸாரியாகத்தான் லக்ஷ்மீதந்த்ர ச்லோகார்த்தம் செய்யவேண்டும். ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரன் தான். ‘ஸம்வாது ஸ்வபசேவ ஸ்வப்ராப்தௌ உபாய தயா திஷ்டதி’. பக்தி ப்ரபத்திகள் அவன் காருண்யத்துக்குத்தான் வ்யாஜமாகின்றன. ஜாயமாந கடா

க்ஷமென்பதும் நிர்வ்யாஜமாய் உண்டாகில், ஈச்வரன் உன்மத்தனாவன். அதற்கும் வ்யாஜமாக ப்ராசீந ஸுக்ருதம் நிற்கும். ‘ஸவாஸனே ஜநார்த்தநே விச்வஸ்ய ஸஞ்சாரகாரணீ கொவிஜநு । ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹிகானாம் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।’ இத்யாதி வசனங்கள் யோசிக்கத்தக்கன.

வந்தந விஷயமாக எடுத்த ப்ரமாணங்கள், ஒரேதரம் வந்தனத்துக்கு ப்ரமாணங்களாகா. ஒரு வந்தனத்துக்குத் தசாச்வமேதாவப்ருதம் துல்யமானால், பகுவந்தனங்கள் இன்னும் பலமளிக்குமென்று ஏற்படும். பல ப்ரணமம் சொன்ன வசனங்கள் வைகுண்ட விஷயம் என்பது அபிநிவேச விஜ்ரும்பணம். சொன்ன வசனங்கள் சிலவற்றினால் ஸக்ருதஞ்சலி தூஷிதமாகாதெனலாம்.

ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்பட்ட வசனங்கள் ப்ராயேண கல்பிதங்களென்று ஒரு வித்வானை நாம் கேட்டுமறிந்தோம். தேசிகனைத் தூஷித்து அவரைக் கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்றும், அவந்த்யரென்றும் சொல்லத்துணிந்தவர், தேசிக பக்தரான பண்டிதர்களிடம் போய்ச் சொல்லவேண்டிய உக்திகளை, ஓர் க்ராமத்தில் சென்று, தாம் நேராகவே, அறியாதவனென்று ஒரு புருஷனை வ்யாஜமாக்கியோ இப்பத்ரிகைக்கு எழுதுவானேன்? இப்போது தூஷிக்கப்புக்கவர், குன்றத்தூர் அய்யன், நம்பாக்கம் பால்ஸரஸ்வதீ முதலானவரைக்காட்டிலும் பெரியவர் அன்று. அவர்கள் செய்யும் தூஷணைகளைத் தேசிகன் தாமே பூர்வபக்ஷமாகப் ப்ராயேண காட்டியருளியிருக்கின்றார். தேசிக பக்தர்களெனப் பண்டிதர்கள் அத்தூஷணைகளை விஸ்தரேண பரிஹரித்திருக்கின்றனர். தூஷிக்கவேண்டிய அம்சங்களெல்லாம் முன்பே ஏற்பட்டன. அவற்றுள் பரிஹரிக்கப்படாத அம்சமும் இல்லை. ப்ரமாணக்ரந்தங்களான ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸ புராணங்கள், பகவத் சாஸ்த்ரம், இவற்றின் விஸ்தாரத்தால், ப்ரமாண பாஹுள்யத்தை யோசித்தும், ச்ருதி, ச்ருத்யநுஸாரியான ஸ்ம்ருதி, இவற்றை அநுஸரித்த மற்ற ப்ரமாணங்கள் - இவை காட்டும் வழியை அநுஸரித்தும், தேசிகன் க்ரந்தங்கள் ப்ரவர்த்தித்தன. விவாதம் ஸமர்களிடம் சோபிக்கும்.

இதை வருந்தி எழுதுகின்றோம். இவ்வருத்தத்துக்கு நாம் காரணம் கொடுத்தோமில்லை. ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதாயஸ்தரும்

அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விஶ்வாஸங்கொள்ளக் குறையில்லை. வாதாபேக்ஷையிருந்தால் வாதிஹம்ஸாம்புதாளிடம் செல்லவும். அநதிகாரிகளிடம்போய் அவர்களுடைய ஆசார்ய தூஷணையைச் செய்வது நிந்திக்கத்தக்க விஷயம். ராமாநுஜ தர்ஶநத்துக்குப் பாரால் பரிபவம் வந்தால் தேஶிகன் வேண்டப்படுகின்றார். அப்போது ஸ்ரீரங்கநாதனும் அவரை வேதாந்தாசார்யரென்று நாமமிட்டழைத்தனர். ஸ்ரீரங்கநாயகியும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரென்று நாமஞ்சாற்றினர். அவர்செய்த தர்ஶநோபகாரத்தை ஸ்மரித்துத் தொட்டாசார்யரும் “ப்ரதிஷ்டித ஸம்ப்ரதாயே ரக்ஷித யதிராஜ ஸூக்திதாத்பர்யே । [illegible] ॥” என்றருளிச்செய்தார். லோகமெங்குமறிய வித்வத் கோஷ்டிகளால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமென்று பிருதளிக்கப்பட்டவரும், ஸர்வாசார்யர்க்குள்ளும் பாண்டித்யத்தாலும், கவித்வத்தாலும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸமாதிகரற்றவரென்று மஹாகவி வெங்கடாசார்யரால் கொண்டாடப்பட்டவரும், ஸமஸ்த கல்யாணகுண விஶிஷ்டருமான தேஶிகன் மந்தசித்தரால் தூஷிக்கப்பட்டாராகில், அவர் பக்தர் தூஷகரைப்பற்றி “[illegible] । [illegible] ॥” எனும் வசநங்களைச் சிந்திக்கத்தக்கவர்.

ஸ்ரீ:.
ஸ்ரியை நம:.
ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.
ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம:.

ஶாஸ்த்ர வஶ்யதை.

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible] நம:.

பரம காருணிகனான ஸ்ரிய:பதியினால் த்ரிகால ஜ்ஞாநிகளாயுள்ள மஹர்ஷிகளையும் பூர்வாசார்யர்களையும் நிமித்தமாகக் கொண்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் விதி நிஷேத ஸம்பந்தங்களான விஷயங்களுள் சிலவற்றை யதாமதி ஸங்க்ரஹித்து இப்பொழுது இவ்விடத்தில் அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்யத் துணிகின்றேன். இந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு பாகவத நியமநம் காரணமே தவிர அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் காரணமன்று. இக்காலத்தில் நடைபெற்றுவரும் சில அநுஷ்டாநங்களின் ஶாஸ்த்ர விருத்த ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லும்படி நேர்ந்தால், அதை இதம் பரமாகச் செய்யப்படும் பரீவாதமாக நினையாமல், நிர்பந்தவஶாத் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டதாகவே கருணாநிதிகளாக இருக்கும்

மஹாங்களெல்லாரும் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும். ஒருகால், அடியேனுடைய இந்த ப்ரவ்ருத்தி, ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்களை ஆத்யந்திகமாக அநாதரிக்கும் சிலரை அவைகளின் அநுஷ்டாநத்தில் அபிருசியுள்ளவர்களாகச் செய்து, அவர்களுக்கு அவைகளில் ஒருவித ஶாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்தியை ஜநிப்பித்தால், அது, 'நித்யஞ்ஜனௌஷதியின் மூலம் தனக்கும் அகப்படுமோ?' என்று நிர்வேதத்துடன் தேடித்திரியும் ஓர் அந்தகனுக்கு நிதியே காலால் இடறி அகப்பட்டாற்போல, மஹத்தான ஸந்தோஷத்திற்கு ஹேதுவாகுமே தவிர, எவ்வித ஶோகத்திற்கும் காரணமாகாது.

இக்காலத்தில் ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்கள் அநேகமாக லோபத்தை அடைந்துவிட்டன. தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மா வொன்று உண்டென்றும், அதன் உஜ்ஜீவநத்தைத் தேடுவதே தமது தர்மங்களுள் அந்யதமமென்றும், ஸர்வேஶ்வரனாகவும் ஸர்வாந்தர்யாமியாகவும் பரமாத்மா ஒருவன் இருக்கிறான் அவனுடைய த்ருப்தியே நமக்கு உத்தேஶ்யமென்றும், இத்யாதியான நினைவே லுப்தமாகிவிட்டது. வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களெல்லாம், கரைபுரண்டு. எவ்வித நையத்யத்திற்கும் உட்படாமல் அதிகாரி அநதிகாரி வரம்பின்றிக்கே மனம்போனபடியெல்லாம் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறவையாகவும், சில தர்மங்கள் ஆத்யந்திகமாக அநாத்ருதங்களாகி வெளியிற் ப்ரசாரம் பெறாமல் தர்மஶாஸ்த்ர புஸ்தகங்களில் மாத்திரம் காணப்படுமவையாகவும், மற்றும் சில ஶாஸ்த்ரோக்த விதிக்கு விருத்தமாக அந்யதா க்ருதங்களாகவும், அதிமாத்ரம் அவ்யவஸ்திதங்களாகத் தடுமாறி நிற்கின்றன. பாஷாந்தரத்தில் ஒருவித ப்ராவீண்யத்தை ஸம்பாதித்தவர்களுள் சிலர், ஶாஸ்த்ராவலம்பத்தைக் கைவிட்டு, ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக உபசியமாந ஐஹிக ஶ்ரேயஸ்ஸை யுடையவர்களாய், தமது அல்ப புத்தியின் பலத்தைக் கைப்பற்றி ஊஹாபோஹ பாவனைகளைச் செய்து, ஸ்ரீ கீதாஶாஸ்த்ரத்தில் ஸ்ரீ பகவானால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள் போல, ஜகத் ஸ்வபாவஜமென்றும், ப்ரத்யக்ஷ த்ருஶ்யங்களான பதார்த்தங்கள் தவிர மற்றொன்றும் இல்லையென்றும், கர்மாநுஷ்டாநங்களெல்லாம் அஸம்பத்தங்களென்றும் இத்யாதியான அநேக அபஸித்தாந்தங்களைச் செய்துகொண்டும், காமோபபோகமே பரமபுருஷார்த்தமென்றெண்ணி ஆஶாபாஶ ஶதங்களால் பத்தர்களாய்க் காமக்ரோதபராயணர்களாய் அர்த்தஸஞ்சயம் செய்

வதையே பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டும், புருஷோத்தமனுடைய அவதார சேஷ்டிதங்களின் விஷயமாகக் குயுக்தி ஶதங்களால் தோஷத்தை ஆரோபித்துக்கொண்டும் ஶாஸ்த்ரீய தர்ம ப்ராங்முகர்களாய் ஜீவித்து வருகிறார்கள். இவர்கள், தமது அநுபவ பலத்தை நிதர்ஶநமாக்கி, 'ஶாஸ்த்ர விருத்தாநுஷ்டாநம் ஐஹிக ஶ்ரேயோபிவ்ருத்தியை ப்ரதிபந்திக்காது, அத்ருஷ்ட பலத்தை நம்பிப் பேசுமவரெல்லாம் அஜ்ஞாநாவ்ருதர்களாய் ப்ரஜைகளை வீணில் வருத்துகிறார்கள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, தாம் பதநமடைவதல்லாமல் அஶிக்ஷித மதிகளான ஸாமாந்ய ஜநங்களையும் அதஃபதநமடையும்படி செய்கிறார்கள். மற்றும் சிலர், ஶாஸ்த்ர பந்தத்திற்கு உள்ளடங்கி நடக்கும் ஜநங்களைப்பார்த்து ஶோகித்து, 'ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு ப்ரத்யூஹங்களாக இருக்கும் இவர்களை எவ்விதத்தில் நிவ்ருத்திக்கலாம்?' என்று ஆலோசித்து, ஶாஸ்த்ர ஶைதில்யத்தை ஶாஸ்த்ரமென்னும் வ்யாஜத்தைக்கொண்டே ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்றெண்ணி, ஜாதிஸாங்கர்ய கரங்களான அநேக துரநுஷ்டாநங்களுக்கு ஶாஸ்த்ர ஸம்மதியைக் கல்பித்து, வ்யாதியினால் வருந்தும் ஶிஶுவுக்குக் கைப்புள்ள ஔஷதத்தை ஶர்க்கரையில் மறைத்துக்கொடுக்கும் மாதாவைப்போலத் தம்மைப் பாவித்துக்கொண்டு ஹிதபுத்தியினால் ஜநங்களைச் சீர்திருத்த ப்ரயத்நப்படுபவர்கள்போலக் காட்டிக்கெடுக்க ப்ரயத்நப்படுகிறார்கள். இவர்களுக்கு நாம் சொல்லும் ஸமாதாநம் முழுவதும் பதிரஜாபமாகுமே தவிர இஷ்ட ப்ராப்தியின் பொருட்டாகாது என்பது நிஶ்சயம்.

"யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்பவதி பாரத"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய பகவானே இந்தத் துர்தஶையை நிவர்த்திக்கவேணும். ஆனாலும்,

"யத்நே க்ருதே யதி ந ஸித்யதி கோऽத்ர தோஷ:?"

என்னும் ந்யாயத்தை அவலம்பித்து அடியேன் அவர்கள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்திற்கு யதாஶக்தி ஸமாதாநம்சொல்ல யத்நிக்கின்றேன்.

ஶாஸ்த்ர மென்பது; பகவதாஜ்ஞா ரூபங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்குப் பெயர்.

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾"

என்று ஸ்ரீ பகவானே சொல்லியிருக்கிறான். ஶ்ருதி யென்பது - வித்யாத்மகமாகவும் மந்த்ர அர்த்தவாதாத்மகமாவுமிருக்கும் வேதத்திற்குப் பெயர். ஸ்ம்ருதியென்பது - தர்ம ஶாஸ்த்ர இதிஹாஸ புராணங்களுக்குப் பெயர். நாம் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மத்திற்கு இவையே ப்ரமாணங்களாகின்றன. முதலில் ஶ்ருதியும், அதற்கு அடுத்தபடியாக ஸ்ம்ருதியும், பிறகு ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளின் அர்த்தத்தை ஸரிவர அறிந்திருப்பவர்களின் ஶீலமும், ஸாதுக்களின் ஆசாரமும் யதாக்ரமம் ப்ரமாணங்களென்றும், இப்படிப்பட்ட ப்ரமாணங்கள் அகப்படாத ஸமயங்களில் அநுஷ்டாதாக்களின் மநஸ்ஸின் ருசியே தர்மமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

"𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌖𑌿𑌲𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍀𑌲𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌾𑌮𑍍 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 ॥"

என்று மநுவும்,

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌜𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥"

என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும் இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஶாஸ்த்ரம், ஜகத்தின் தத்வத்தைப் போதிப்பதுடன், நாம் தினந்தோறும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய, விஷயங்களிற் சில நியமங்களையும் போதிப்பிக்கின்றது. ஜந்மாந்தர கர்மத்திற்கு அநுகுணமாக நாம் சிற்சில வர்ணங்களில் பிறப்பை அடைகிறோமென்றும், அந்தந்த வர்ணத்திற்கு அநுரூபங்களான சிற்சில ஸம்ஸ்காரங்களை நாம் பெறவேண்டுமென்றும், வயஸ்ஸுக்கும் யோக்யதைக்கும் அநுகுணமாகச் சில ஆஶ்ரமங்களை விதித்து, அந்தந்த ஆஶ்ரமத்திற்கு உரிய தர்மங்களைச் செய்ய வேண்டு மென்றும், இப்படிப்பட்ட அநுஷ்டாநங்களுக்கு லோபமேதாவது ப்ரமாதாதிகளால் ஸம்பவித்தால் அதற்கு நிஷ்க்ருதியாகச் சிற்சில ப்ராயஶ்சித்தங்களைச் செய்ய வேண்டு மென்றும் இந்த ஶாஸ்த்ரம் விதிக்கின்றது. இப்படி ஶாஸ்த்ரம் விதிப்பதை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு, அதன்படி யதாஶக்தி அநுஷ்டித்துவர நாம் முயலவேண்டியதுதான் நமது தர்மம் என்று நமது ஸித்தாந்தம் சொல்லுகின்றது.

ஆனால்,

"𑌏𑌕𑌂 𑌯𑌦𑌿 𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌬𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌹 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌮𑍍 ॥"

என்கிறபடி 'ஶாஸ்த்ரங்கள் பலவாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுள் எதற்கு ப்ராமாண்யத்தை நாம் அங்கீகரிப்போம்?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். ஶாஸ்த்ரங்கள் பலவுண்டு என்பதும், அவைகளிற் சிலவற்றுள் சொல்லப்படும் விதிநிஷேதங்களிற் சில மற்றவைகளில் காணப்படவில்லை யென்பதும், உண்மையே. இந்தக் காரணத்தினால் ஶாஸ்த்ரமே அநுபாதேயமென்று சொல்வது ந்யாய்யமாகாது. ப்ரம விப்ரலம்பத்திற்குப் பாத்ரமல்லாத மஹர்ஷிகள், பகவத் ப்ரேரிதர்களாய் ஜகத்தின் ஹிதத்தின் பொருட்டு ஶாஸ்த்ரங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையாக இருந்தால், அவர்கள் நாம் மோஹிக்கும்படி பரஸ்பர விருத்தங்களான ஶாஸ்த்ரங்களைச் செய்திருக்க மாட்டார்கள் என்றே நாம் நினைக்கவேண்டும். ஶாஸ்த்ர கர்த்தாக்களின் அபிப்ராயத்தை ஸரியாகத் தெரிந்துகொள்ள வொட்டாமல் தடுக்கும் நமது அஜ்ஞதையே இம்மாதிரியான விரோதத்தைத் தோற்றுவிக்கலாம்.

ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களை எவ்வித விரோதமுமின்றிக்கே நாம் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு, நமது பூர்வாசார்யர்களும் வைதிக ஸார்வபௌம ப்ரக்ருதிகளான மஹான்களும், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளின் அர்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி வெளியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்தை நாம் ஆதரிக்காமலிருப்பது யாருடைய தோஷமாகும்? விகத மத்ஸரர்களாகவும் நிரஹங்காரர்களாகவும் டம்பாதிகளால் வர்ஜிதர்களாகவுமுள்ள அத்யாத்ம வித்தமர்கள், ஶாஸ்த்ரங்களுள் ஆபாததஃ தோன்றும் விரோதத்தை உள்ளபடி ஸமந்வயம் செய்ய ஶக்தர்களே. ஸ்ரீ பகவத் கீதை யென்னும் ஶாஸ்த்ர ரத்நத்தின் அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கும் மஹான்களுடைய ப்ரபாவத்தை இதற்கு நிதர்ஶநமாக நாம் பார்க்கலாம். ஸ்தூலமாகப் படிக்குமவனுக்கு, இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரம் பூர்வாபரவிருத்தம் நிரம்பினதும் எவ்வித நிஷ்கர்ஷமுமில்லாததும் உந்மத்த ப்ரலபிதத்தை அநுகரிப்பதும் போலத் தோன்றும். மஹா ஜ்ஞாதாக்களென்றும் நமது தேஶத்துப்

பண்டிதர்கள் போல விவேகஶூந்யர்களாக இல்லாமல், குணதோஷ விவேசநத்தில் விஶேஷித்த ஒரு திறமையை உடையவர்களென்றும் ஆதுநிகர்களால் கொண்டாடப்படும் பாஶ்சாத்ய வித்வச்ஶிரோமணிகள், இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தைப் படித்துவிட்டு,

"வ்யாமிஶ்ரேணேவ வாக்யேந புத்திம் மோஹயஸீவ மே"

என்று அர்ஜுநன் கதறினது போலப் பிதற்றுவதை நாம் பார்க்கவில்லையா? குயுக்தி ஶதங்களைக் கல்பித்துக்கொண்டு, 'கீதையின் ஏகதேஶம் மட்டில் ஸ்ரீ பாரத ஸம்பந்தம் பெற்றது, மற்றவை முழுதும் ப்ரக்ஷிப்தம்' என்றும், 'அதற்கு இந்தப் பூர்வாபர விரோதமே ஸிந்தம்' என்றும் இவர்கள் சொல்லித் திரிகிறார்கள். பகவத் யாமுந முநி ப்ரப்ருதிகள் இந்தக் கீதையின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹிக்காமலும், பகவத் ராமாநுஜன் அதற்கு பாஷ்யம் விவரிக்காமலும், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேஶிகன் அந்தப் பாஷ்யத்தின் தாத்பர்யத்தை ப்ரகடநம் செய்யாமலும் இருந்தால், இந்த அஜ்ஞர்களுடைய நிந்தைக்கு நாம் மூக பாவத்தையே ஆஶ்ரயித்து நிற்கும்படி ஸம்பவித்திருக்கும். தத்வ வித்துக்களான இந்தப் பூர்வாசார்யர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளை அநுஸந்தாநம் செய்யும் நமக்கு, 'இந்தக் கீதா ஶாஸ்த்ரத்தைவிட அநுகதமான ஶாஸ்த்ரமும் உண்டோ? இதன் வைஶத்யமும் நிஷ்கர்ஷமும், ஶ்ருத்யர்த்தத்தை போதிப்பிக்கும் மற்றை எந்த க்ரந்தத்திலும் தென்படவில்லை' என்றே தோன்றுகின்றது. ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை யதாவஸ்திதமாக அறிந்திருக்கும் மஹாங்களுடைய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகாமலிருக்கும் ஜநங்களுக்கு மாத்திரம், நமது ஶாஸ்த்ரம் வ்யாமோஹத்தை ஜநிப்பிப்பதுபோலத் தோன்றுமே தவிர, அப்படிப்பட்ட மஹாங்களைத் தேடி அடைந்து,

"தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா"

என்கிறபடி தத்வார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஶ்ரத்தையுடனும் த்வரையுடனும் கூடியிருக்கும் பாக்ய ஶாலிகளுக்கு, அது, விஶத தமமாகத் தத்வத்தை உணர்த்தும் ஶாஸ்த்ரமாகவே ப்ரகாஶிக்கும். ஆகையால், நமது அஜ்ஞதை ஆலஸ்யம் இவற்றினடியாக ஜநிக்கும் துர்போதத்வத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு, நாம், ஶாஸ்த்ரத்தை த்யஜிப்பது ஸரியன்று. தவிரவும், நமது அஶக்

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
7 - MAR 1916

தியையும் அகௌஶலத்தையும் நன்றாக உணர்ந்திருக்கும் மஹாக்ருபாளுக்களான நமது ஆசார்யர்கள்,

"அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம்
அல்பஶ்ச காலோ பஹவஶ்ச விக்நா: ।
யத்ஸாரபூதம் ததுபாஸிதவ்யம்
ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவாம்புமிஶ்ரம் ॥"

என்கிறபடி, நமக்கு ஆத்யந்திக நிஶ்ஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களின் ஸாரதமமான அம்ஶத்தைத் தமது திவ்ய ஸூக்திகளினால் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள். அவைகளை ஸேவிக்கும் விஷயத்தில் ஆலஸ்யத்தை வஹித்துக்கொண்டு 'ஶாஸ்த்ரம் நிஸ்ஸாரம், அப்ரமாணம்' என்று சொல்வது எப்படி உசிதமாகும்?

இப்படிப்பட்ட ஶாஸ்த்ரமொன்று இருக்கலாம்; அது நமக்கு ஹிதமென்பதிலும், அதன்படி நடப்பது நமக்கு ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்குமென்பதிலும் ப்ரமாணமென்ன? விவேகிகளாகிய நாம், நமக்கு இயற்கையாயுள்ள புத்தியை ப்ரயோகித்து ஹிதாஹிதத்தை விசாரித்துகொள்ளவேண்டிய அம்ஶங்களை அறிந்து கொள்ளாமல், மூடர்கள் போல, பர ப்ரத்யயத்தினால் நயிப்பிக்கப்படுவானேன்? ஒருகால், ஆப்தர்களென்று தெரியப்பட்டுள்ள ப்ரத்யக்ஷ வ்யக்திகளை ஸர்வப்ரகாரத்திலும் ப்ரமாணமாகவும் அவர்கள் சொல்வதை ஹிதமாகவும் அங்கீகரிப்பது ஒருவாறு ஸஹ்யமானாலும் ஆகலாம்; அப்ரத்யக்ஷர்களாயும் ப்ராசீந காலத்திய அரண்ய வாஸிகளாயுமிருக்கும் தபஸ்விகளால் எழுதப்பட்டுள்ள இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை நம்புவது நம்முடைய ஸ்வரூபத்திற்கு விருத்தமன்றோ? இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கும் அதற்கு நியாமகனாக இருப்பதற்கும் ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் வேண்டுமோ? என்பதையும், அப்படி ஒருவன் உண்டானால் அவனுக்கும் நமக்கும் எவ்வித ஸம்பந்தம் இருக்கக் கூடும்? என்பதையும், இவைபோன்ற மற்றை விசாரங்களையும் நமது புத்தி கௌஶலத்தைக்கொண்டு சர்ச்சைசெய்து, எவ்விதமான நிர்ணயம் நமது புத்திக்கு ஸமீசீநமாகத் தோன்றுகிறதோ, அதை அப்யுபகமம் செய்வதன்றோ நமக்கு லக்ஷணமாகும்? ஆசார விஷயங்களிலும் யுக்தியுக்தங்களாகத் தோன்றுமவைகளை நாம்,

அநுஷ்டிக்கக் கூடாதா? வஸ்த்ர தாரணம் முதலிய பாஹ்ய வ்யாபாரங்களிற்கூட ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்று நம்பி, அந்த பரம்பரையாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் கட்டுப்பாடுதானா ஆத்மோஜ்ஜீவந ஸாதநமாகப் போகின்றது? இவ்வித கட்டுப்பாடுகளின்றிக்கே ஸ்வச்சந்தமாக ஜீவித்துவரும் தேஶாந்தர வாஸிகளைப் பகவான் நிராகரித்தா விடுகிறார்? உசிதாநுசிதங்களைத் தமது புத்தியால் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டும், தமது நன்னடத்தையாலும் மநோவ்யாபாரங்களாலும் பலவிடங்களில் பெருத்த க்யாதி பெற்றும், இதுவரையில் ஜநங்களுக்கு அஜ்ஞாதங்களாக இருந்த அநேக நூதந ஶில்பங்களையும் வித்யைகளையும் ஊஹத்தினால் கண்டுபிடித்து லோகத்திற்குப் பலவித ஸௌகர்யங்களைச் செய்தும் இவ்விதமாக ஜகத்திற்கு நாநாவித உபகாரங்களைப் பண்ணிவரும் பாஶ்சாத்ய மஹான்கள் இது விஷயத்தில் நமக்கு ப்ரமாணமாகக்கூடாதா? இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களுடைய அநுஷ்டாநத்தையும் ஸித்தாந்தத்தையும் த்யஜித்துவிட்டு இந்த ஶுஷ்க ஶாஸ்த்ரத்தை நாம் ஏன் அநுஸரிக்கவேணும்?

தவிரவும், இந்த ஶாஸ்த்ரம், ப்ரத்யக்ஷ விருத்தங்களான அநேக விஷயங்களைப் போதிக்கின்றது. நம்மால் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கக்கூடாத தேவதைகள் பூதங்கள் பித்ருக்கள் முதலிய சில ஜீவகோடிகள் உண்டு என்றும், அவர்களுக்குச் சில ப்ரகாரங்களில் நாம் ருணிகளாக இருக்கிறோமென்றும், அவர்களை உத்தேஶித்து நாம் செய்யும் தாநங்கள் அவர்களுடைய த்ருப்தியின் பொருட்டு ஆகின்றனவென்றும், இப்படிப்பட்ட யுக்த்யஸஹங்களான பரஶ்ஶத அம்ஶங்களைப்பற்றிப் பேசி, நம்மை ஐஹிக போகங்களிலிருந்து நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ளும்படியும், கண்காணாத ஓரிடத்திலுள்ள சில போகங்களில் விஶ்வஸிக்கும்படியும் இந்த ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றனவே! தவிரவும், இவைகளின் அநுஷ்டாநத்தினால் ஸத்ய: பலமொன்றும் லப்தமாகவில்லை; ப்ரத்யுத பெரிய அஸௌகர்யங்களுக்கும் து:காவஹங்களான சில வ்யாபாரங்களுக்கும் இடமுண்டாகின்றது. அநேகவித மூடநியமங்களுக்கு நம்மை ஆளாக்கி, தேஶாடநம் செய்யமுடியாமலும், அங்கங்கே காணப்படும் லௌகிக ஸாமர்த்யாதிகளைத் தெரிந்துகொள்ளமுடியாமலும், இதர தேஶவாஸிகளுடைய ஸௌஹார்த்தத்திற்கும் ப்ரீதிக்கும் நம்மைப் பாத்ரமாக்கிக் கொள்ளக்கூடாம

லும், கூப கூர்மம் போல இருந்தவிடத்திலேயே இருந்து அழியும்படி செய்கின்றதே! இவ்வளவு தீங்குகளுக்குக் காரணமாயுள்ள அநாவஶ்யமான இந்த ஶாஸ்த்ர பந்தத்தை நாம் ஏன் அங்கீகரிக்கவேணும்? என்று ஆதுநிக பாஶ்சாத்ய வித்யா நிஷ்ணாதர்க சில மஹான்களுடைய ஆக்ஷேபம்.

இந்த ஆக்ஷேபம் யுக்தி ஸஹமா என்பதைச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்ப்போம். பூர்வபக்ஷிகளால் அவலம்பிக்கப்படும் இந்த யுக்திவாதம், ப்ரத்யக்ஷ கோசரங்களான விஷயங்களில் மாத்திரம் அந்வயிக்குமே தவிர, ப்ரத்யக்ஷாகோசரங்களான அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் அந்வயிக்காது என்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ளவேணும். "கைஶ்சித³பி⁴யுக்தைர்யத்நேநோத்ப்ரேக்ஷிதாஸ்தர்கா அபி⁴யுக்த-

தரைரந்யைராபா⁴ஸ்யமாநா த்³ருஶ்யந்தே.

தைரப்யுத்ப்ரேக்ஷிதா: ஸந்தஸ்ததோऽந்யைராபா⁴ஸ்யந்த இதி ந

ப்ரதிஷ்டி²தத்வம் தர்காணாம் ஶக்யமாஶ்ரயிதும்" என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் சொல்லியிருக்கிறபடி, புருஷமதி வைரூப்யத்தினால் தர்க்கத்திற்கு ப்ரதிஷ்டிதத்வம் ஒருகாலும் சொல்லமுடியாது. ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இந்த அர்த்தத்தை விஶதமாகக் காணலாம். முதல் அத்யாயம் ஶாஸ்த்ர யோநித்வாதிகரணத்தில், 'ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் அநுமாநத்தினால் ஸாதிக்கக் கூடியதாதலால், அது விஷயத்தில் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாக ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை' என்று வாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிக்கு, 'அத்யந்தம் அதீந்த்ரியமாக இருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்மம் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகாது; ஆகையால், ஶாஸ்த்ரமொன்றே அது விஷயத்தில் ப்ரமாணம்' என்று ஸ்ரீ வ்யாஸர் நன்றாக விஶதீகரித்திருக்கிறார். இரண்டாவது அத்யாயம் விலக்ஷணத்வாதிகரணத்திலும், ஸ்ம்ருதி விரோதவாதியானவன் தர்க்கத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு, 'ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் உபபன்னமாகாது' என்று செய்யும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு, 'த்³ருஶ்யதே து' இத்யாதி ஸூத்ரங்களினால் ஸமாதாநம் சொல்லிக்கொண்டு வருகையில், 'தர்க்காப்ரதிஷ்டா²நாத³பி' என்னும் ஸூத்ரத்தினால் தர்க்கம் அப்ரதிஷ்டிதமென்றும், ஶ்ருதிமூலமான ப்ரஹ்மகாரண

வாதமே ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தது என்றும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

பாஶ்சாத்ய வித்வாங்களும் அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் இம்மாதிரியான ஸித்தாந்தத்தைச் செய்திருப்பதை எல்லாரும் பார்த்திருக்கலாம். ஆகையால், பூர்வபக்ஷிகள், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விஷயமாகாத வஸ்துவே இல்லையென்றுவது, இல்லாவிட்டால் தர்க்கத்தை த்யஜித்து ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமென்றுவது ஒத்துக்கொள்ளவேணும். ப்ரத்யக்ஷ அகோசர வஸ்துவை லோபம் செய்ய அவர்கள் இஷ்டப்படாதவர்களாதலால், ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ராமாண்யத்தை அவர்கள் அங்கீகரிக்கும்படி ஸம்பவிக்கின்றது.

“ [illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।”

என்று ஸ்ரீ கூரேஶன் இந்த அர்த்தத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இந்த ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யம் கேவலம் ப்ரஹ்ம விஷயகம் மாத்திரமன்று; இந்த லோகத்தில் நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஆசாரத்திலும் அதற்கு ப்ராமாண்ய முண்டு என்பது நமது ஸித்தாந்தம். ‘கார்யாகார்ய வ்யவஸ்திதியை எந்த விதமாக ஏற்படுத்தலாம்?’ என்னும் இந்த விசாரம், அநேக தேஶங்களில் அநேக மஹாங்களால் பஹு காலமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால், அப்படிச் செய்யப்பட்ட விசாரம் த்ருப்திகரமான ஒரு நிர்ணயத்தைக் கொடுத்தது என்று இன்னும் ஶ்ரவணவிஷயமாகவில்லை. மதவிஷயமான ஆசாரங்களிலோ, ஜந ஸமவாய ஸம்பந்தங்களான கார்யங்களிலோ, ராஜநீதிகளிலோ, ஒன்றிலாவது அப்படிப்பட்ட விசாரத்தின் பலமாக, இதம் பரமாகச் சர்ச்சை செய்யும் மஹாங்களுக்குள் எவ்வித ஐகமத்யமும் அத்யாபி ஏற்படவில்லை. சிலர் அநுமாந பலத்தினாலேயே இந்த வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்தவேண்டு மென்றும், சிலர் அந்தஃகரண ப்ரவ்ருத்தியை அவலம்பித்துத் ததநுஸாரிகளான விதிகளைச் செய்யவேண்டு மென்றும், சிலர் தைவமொன்று உண்டு என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்திற்கு

அநுகுணமாக அநுஷ்டாநத்தை நிர்ணயிக்கவேண்டு மென்றும், சிலர் தத்வவிசாரம் செய்து அதன் ஸித்தாந்தத்தின் படிக்கு நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டு மென்றும், சிலர் லோகரீதியையும் வஸ்து ஸ்வபாவத்தையும் யதாவஸ்திதமாக ப்ரத்யக்ஷீகரித்து அதன்படி ஸித்தாந்தத்தைச் செய்யவேண்டு மென்றும், மற்றும் சிலர் விஷயஸுகாநுபவத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு அதற்கு விரோதமின்றிக்கே நியமங்களை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டு மென்றும் இவ்வாறு நாநாவிதமான முறைமைகளை ஏற்படுத்தி, ஏற்கெனவே கலங்கிக் கிடக்கும் ஸாமாந்ய ஜநங்களின் மநஸ்ஸை இன்னும் கலக்கிவிடுகிறார்கள். ஐரோப்பா முதலிய தேஶங்களில் இம்மாதிரியான தடுமாறுதலை எல்லாரும் பார்க்கலாம். அவ்விடங்களில், ப்ராயேண Machiavelli, Voltaire, Darwin முதலிய மஹாங்கள் செய்த உபதேஶத்தின் பரிபாகம் இன்னமும் காணப்படுகின்றது. நமது தேஶத்திலோ, புத்தி கௌஶலத்தை அவலம்பிக்காமல் ஶாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்தே தர்மாதர்ம நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பூர்வகாலத்தி லிருந்த மஹர்ஷிகள், அதீத அநாகத வர்த்தமாந விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் யோக ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்று, எந்த மாதிரியான தர்மாதர்ம வ்யவஸ்தை செய்தால் ஜகத்திற்கு க்ஷேமகரமாக இருக்குமோ, ஸர்வ காலத்திலும் ஸுலபமாகவே அநுஷ்டாந ஸாத்யமாகுமோ, அம்மாதிரியான வ்யவஸ்தைகளை ஶாஸ்த்ர த்வாரா வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். புருஷமதி வைரூப்யத்தினால் அடிக்கடி மாறிக்கொண்டே எவ்வித நிர்ணயத்தையும் அடையாமலிருக்கும் புத்தி ஸாத்யங்களான தர்மாதர்ம நிரூபணங்கள் எப்படி ஜகதுபகாரகங்கள் ஆகுமென்பது அடியேனைப் போன்றவருக்கு விளங்கவில்லை. ஆகையால், அதீந்த்ரிய வஸ்துவில் ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்வதுபோல, ஆசார வ்யவஸ்தையிலும் ஶாஸ்த்ரமே ப்ரமாண மென்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியே வருகின்றது.

இந்த ப்ராமாண்ய விஷயமாக, நமது பெரியோர்கள் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீபகவாந், ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரஜைகளுக்கு நேரக்கூடிய விபத்துக்களை ஆலோசித்துப்பார்த்து, அப்படிப்பட்ட விபத்துக்களிலிருந்து தம்மை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உபகாரகமாக ஶாஸ்

த்ரமென்னும் பெரியதொரு அவலம்பத்தைக் கொடுத்திருக்கிறான். அந்த ஶாஸ்த்ரத்திலிருந்தே, ப்ரஜைகள், பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், தமக்கும் பகவானுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையும், தாம் இந்த லோகத்தில் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மாதர்மங்களின் நிர்ணயத்தையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். இந்த விஷயங்களில், ஶாஸ்த்ரம் சொல்வதே, பர்யவஸாநத்தில் ஹிதமாகுமே தவிர, தர்க்கத்தை அவலம்பித்து, யுக்திவாதங்களினால் செய்யப்படும் நிர்ணயங்கள் ஹிதங்களாகா.

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍈𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾"

"𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌂"

"𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌"

இத்யாதியான வாக்யங்கள் இதற்கு ப்ரமாணங்கள். ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்களுள் ஶ்ரேஷ்டரான மநுவும், ஶ்ருதியும் ஸ்ம்ருதியுமே தர்ம நிர்ணயத்திற்கு முக்ய ஆதாரங்களென்றும், அவைகளிற் சொல்லப்பட்டுள்ள நிர்ணயங்களை ஹேதுவாதங்களைக் கொண்டு ஆக்ஷேபிக்கக்கூடாதென்றும், அப்படி ஆக்ஷேபித்து அந்த நிர்ணயங்களுக்கு அப்ராமாண்யத்தைக் கல்பிக்குமொருவன் நாஸ்திகனாவான், ஸாதுக்களால் த்யஜிக்கத்தகுந்தவனென்றும்,

"𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌦𑍋 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑍈 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍍𑌵𑌮𑍀𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌬𑌭𑍌 ॥
𑌯𑍋𑌽𑌵𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤 𑌤𑍇 𑌮𑍂𑌲𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌃 ।
𑌸 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌕𑌃 ॥"

இத்யாதி ஶ்லோகங்களினால் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ பட்டரும்,

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible]"

[பரம காருணிகனான ஸ்ரீ பகவான் அஜ்ஞாந ரூபமாகிய அந்தகாரத்தை நிவ்ருத்திக்கும் பொருட்டுப் பெருவிளக்கைப் போன்ற

ஶாஸ்த்ரத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறான்; பாக்யாதிகரான சிலர் அந்தத் தீபத்தைக் கைப்பற்றி ஸதஸத் விவேசநம் செய்து எம்பெருமானை அநுபவிக்க, துஷ்க்ருதிகளான சிலர் விட்டில்கள்போல விருத்த ப்ரதிபத்தி செய்து அதிலேயே நஶிக்கிறார்கள்] என்று ஸ்ரீரங்க ராஜ ஸ்தவத்தில் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனும்,

"[illegible]
[illegible] ॥"

என்று இந்த அர்த்தத்தையே அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். இவையெல்லாம் பரப்ராமகமாகவாவது ஸ்துதிரூபமாகவாவது சொல்லப்பட்ட வாக்யங்களன்று; வஸ்துஸ்திதியை நமக்குத் தெளிவிக்கும் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டவைகளே. அப்படிப்பட்ட ஶாஸ்த்ரத்தை நாம் அநாதரிப்பது ஸாதுக்ருத்யமாகுமா?

இந்த மஹர்ஷிகளுக்கு யோக ஸாக்ஷாத்கார முண்டென்றும், அதனால் கேவலம் நமது மதியின் பலத்தைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட வ்யவஸ்தையை விட, இந்த மஹர்ஷிகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ள வ்யவஸ்தை உபாதேயதரமென்றும் சொல்லப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட யோக ஸாக்ஷாத்கார முண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம் தான் என்ன? என்று கேட்கக்கூடும். அதற்கு ப்ரத்யுத்தரமாக அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளவேண்டிய அம்ஶம் அதிகமில்லை. பூர்வபக்ஷிகளால் ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட பாஶ்சாத்ய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே, அவ்விதமான ஸாக்ஷாத்காரம் ஸாத்யமென்றும், 'நம்முடைய இந்த்ரியங்களுக்கு அகோசரங்களான சில வஸ்துக்களுண்டு; அவைகளை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதும் யோகரூபமான சில வ்யாபாரத்தினால் ஸாத்யம்' என்றும் ஸ்வல்ப காலமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். தத்வ ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுள் அதி ப்ரஸித்தரான Sir Olivor Lodge இப்பொழுது செய்துவரும் ஸித்தாந்தங்களைப் பார்த்தால், நமது யோக ஸாக்ஷாத்காரத்தை மித்யை என்று சொல்லமுடியாது; அப்படிப்பட்டவர்களின் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டாவது, நமது மஹர்ஷிகளின் உக்திகளில் இவர்கள் விஶ்வாஸத்தைச் செய்யக்கூடாதா?

“ 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍
𑌕𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌮𑌾𑌨𑍇 । ”

என்று ஸீதா பிராட்டி கதறினது போல, ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ரமாணகோடியிற் புகுந்த மஹர்ஷிகள், இப்பொழுது பாஶ்சாத்யர்களுடைய ஶலாகாபத்ரங்களைக் கொண்டு தமது போக்யதையை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளும்படி யன்றோ ஸம்பவித்திருக்கின்றது?

இப்படி ஸர்வத்திற்கும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமாகிவிட்டால், ஹேது வாதமென்பதே நிரர்த்தகமாக ஆகிவிடுமே! வாதிக்கும்படியான திறமையையும் குணதோஷ விவேசந ஶக்தியையும் நமக்கு அஸாதாரண குணங்களாகக் கொடுத்த ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவின் அபிப்ராய மென்ன? மூடனுக்கும் விவேகிக்குமுள்ள தாரதம்யத்தை அநாதரிக்கும் இந்தச் சொல் அப்யுபகமம் செய்யத்தகுந்த தாகுமா? என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். நமது ஸித்தாந்தம் தர்க்கத்திற்கு ஆத்யந்திக ஸங்கோசத்தைக் கல்பிக்கவில்லை.

“ 𑌆𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌚 𑌵𑍇𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌾 ।
𑌯𑌸𑍍𑌤𑌰𑍍𑌕𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌸 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌨𑍇𑌤𑌰𑌃 । ”

என்கிறபடி, வேத ஶாஸ்த்ரத்திற்கு விரோதமில்லாத விடங்களிலெல்லாம் தர்க்கத்திற்கு ப்ரசாரத்தை நாம் அங்கீகரித்திருக்கிறோம். வேத விருத்தங்களான அநுமாநங்களில் மாத்திரம் தர்க்கத்திற்கு அவகாஶமில்லை யென்று ஏற்படுகின்றது. வேத ப்ராமாண்யத்தை அங்கீகரிக்காதவர்களுக்கு, அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஸம்யக் ஜ்ஞாநத்தைப் போதிப்பிக்கும் விஷயத்திலும், நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆபாததஃ விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் வாக்யங்களை ஐககண்ட்யம்செய்து ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெளியத் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்திலும், தர்க்க கௌஶலம் அபேக்ஷிதமே. இப்படி தர்க்கத்திற்குப் பூர்ண ப்ரசாரம் இருக்கிறபடியால், ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்ய அப்யுபகமம் புத்தி மாந்த்யத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடியது என்று சொல்வதற்கு அவகாஶமில்லை.

நமது ஶாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு விருத்தங்களான சில அம்ஶங்களைச் சொல்லுகின்றது என்று சொல்வது ஸரியன்று.

பித்தோபஹதனுக்குப் பால் கைக்குமாறுபோல் தோஷதுஷ்டர்களாக இருக்கும் நமக்கு ஶாஸ்த்ரம் ப்ரத்யக்ஷ விருத்தமாகத் தோன்றுகின்றதே தவிர, ஶாஸ்த்ரம் சொல்வது பொய் என்று சொல்லமுடியாது. ப்ரத்யக்ஷத்தை விஷயீகரிக்கும் நமது இந்த்ரியங்கள் பூர்ணபாடவம் பெற்றவையல்ல. ப்ரதி திநமும் ஸாமாந்ய ப்ரத்யக்ஷங்களிற்கூட நாம் தவறிப்போவதை நாம் அறிகிறோம். இப்படி ப்ராயேண நமது ப்ரத்யக்ஷம் முழுவதும் பாதிதமாகவே இருக்கிறபடியால், ஶாஸ்த்ர விருத்த மில்லாமலிருக்கு மிடங்களில் ப்ரத்யக்ஷத்தை ப்ரமாணமாகவும், அப்படி விருத்திப்பதுபோலத் தோன்றும் இடங்களில் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகவும் அங்கீகரிப்பது தான் ந்யாய்யமாகும்.

“ 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌵𑌯𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌵𑌯𑌨𑌃 ”

என்று நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்வது உண்மையே. தவிரவும், அஷ்டகா பார்வண ஶ்ராத்தாதிகளை நாம் செய்யவேண்டுமென்றும், அதனால் பித்ருக்களுக்கு த்ருப்தி ஜநிக்கின்றது என்றும், அவைகளைச் செய்யாவிட்டால் நமக்குத் தோஷம் ஸம்பவிக்கின்றதென்றும் நமது ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வகளெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷ அதீதங்களானவை யாதலால், ஶாஸ்த்ர பலத்தினாலேயே நம்பத்தக்கவை. ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ. ஸுந்தரராம ஐயர் ஓரிடத்திற் சொல்லியிருப்பதுபோல, ஒரு தேஶத்தில் ஒரு பாங்கியிற் செலுத்தப்படும் த்ரவ்யம், மற்றொரு தேஶத்தில் மற்றொரு பாங்கி த்வாரா வேறு நாணயமாகப் பரிணமித்து நம்மால் உத்தேஶிக்கப்பட்ட வ்யக்தியினிடம் சேர்வது ஸாத்யமாக இருக்கையில், இந்த லோகத்தில் அக்நியினிடத்தில் நாம் செய்யும் தாநம், நம்மால் உத்தேஶிக்கப்பட்ட லோகாந்தரத்திலுள்ள தேவதைகள் பித்ருக்கள் முதலியவர்களுக்கு அவரவர்களுக்குத் தகுந்த அந்நமாக ஏன் பரிணமிக்கக்கூடாது என்பது விளங்கவில்லை. மர்த்யர்கள் இப்படிப்பட்ட ஸம்விதாநத்தைச் செய்ய ஶக்தர்களானால், அமர்த்யர்கள் எவ்வளவு செய்யக்கூடாது?

இந்த ஶாஸ்த்ர பந்தம் மஹத்தான அஸௌகர்யங்களுக்குக் காரணமாகி க்லேஶாவஹங்களாக இருந்துகொண்டு யோகாநுபவங்களுக்கு ப்ரதிபந்தகமாகின்றன என்பதும் உண்மை தான், ஆக்

யந்திகமான பரமஶ்ரேயஸ்ஸை அடைய இச்சிக்கும் ஒருவன், சில
துக்கங்களைப் பொறுத்தே இருக்கவேணும்.

"𑌨 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌲𑍍𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍"

என்றன்றோ ஸுகஸம்பாதந ந்யாயமிருக்கின்றது?

ஜகத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு முக்ய ஹேதுக்களாயுள்ள ப்ர
ஜைகளின் ஐகமத்யமும் பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தமும் இந்த
ஶாஸ்த்ர பந்தத்தினால் தடைபடுகின்றனவே! ஶ்வபாக சண்டா
ளர்களைத் திரஸ்கரிப்பதும், த்விஜர்கள் தாம் உத்தமஜாதியர்க
ளென்பதும், ஸ்த்ரீகள் ஸ்வாதந்த்ர்யாநர்ஹர்கள் புமான்களுக்கு
அடங்கியே நடக்கவேண்டியவர்களென்பதும், ஜ்ஞாநத்தினாலன்றி
ஜந்மமாத்ரத்தினால் உயர்வும் தாழ்வும் ஏற்படுகின்றன வென்று
சொல்வதும் எப்படி பரஸ்பர ஸௌஹார்த்தவர்த்தகமாகும்?
இதனால் ஐகமத்யம் தான் எப்படி ஏற்படும்? இந்த மாதிரியான
நியமங்கள் அந்தஶ்சித்ரத்தை வ்ருத்திசெய்து ஐஹிகஸம்பத்தை
நஶிப்பிக்குமன்றோ? தேஹயாத்ரை கர்மாதீநமானாலும், புருஷப்ர
யத்நத்தை அபேக்ஷித்து நிற்கிறபடியால்,

"[illegible]
[illegible]"

என்கிறபடி, நம்முடைய புத்திக்கும் ஶக்திக்கும் எட்டினவரை
யில் புருஷப்ரயத்நம்செய்து, அந்தஶ்சித்ரத்தை ஜயிப்பிக்கக்கூடிய
காரணங்களை நிவ்ருத்தித்து, எவ்வித பேதஜ்ஞாநமு மின்றிக்கே
ஸகலரிடத்திலும் துல்யதா பாவனையுடன் ஸஹபோஜநாதிகளைச்
செய்து பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தத்தை வ்ருத்திசெய்வதன்றோ
ஜகத்தின் ஹிதத்தைத் தேடுமவர்களின் லக்ஷணமாகும்? ஸௌ
ஹார்த்தமும் ஐகமத்யமும் குறைவுபட்டால், பரஸ்பரம் கலஹம்
செய்துகொண்டு ப்ரஜைகள் நாஶத்தையன்றோ அடைவார்கள்?
நிஷ்பக்ஷபாதிகளும் ஸர்வஜந ஸுஹ்ருத்துக்களுமான மஹர்ஷி
கள் இம்மாதிரியான ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லியிருப்பார்களா?
நைர்க்ருண்யம் வைஷம்யமற்றிருக்கும் பகவான் இப்படிப்பட்ட
ஶாஸ்த்ரத்தையா நமக்கு ஸ்திரப்ரதீபம்போலக் கொடுத்தருளி
னது? இது, ஜகத்தின் நாஶத்தைக் கோரும் துர்த்தைவங்களுக்கு
அநுரூபமே தவிர, கருணாநிதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்குத் தகுந்

தன்று என்பது நமது பூர்வபக்ஷிகளின் பலமான ஆக்ஷேபங்களுள்
ஒன்று.

இந்த ஆக்ஷேபம் துராக்ரஹிகள் சொல்லும் வார்த்தைபோல
இருக்கிறதே தவிர, தத்வாந்வேஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாக
இருக்கும் நிராக்ரஹிகளின் தர்க்கமாகத் தோன்றவில்லை. முத
லில், நமது ஶாஸ்த்ரம் சண்டாளாதிகளைத் திரஸ்கரிக்கச் சொல்லு
கின்றது என்றும், அவர்கள் எவ்வித ஜ்ஞாநத்திற்கும் அநர்ஹர்கள்,
ஸதா அஜ்ஞர்களாகவே வர்த்தித்து வரவேண்டியவர்களென்று
நியமிக்கிறதென்றும் சொல்வது ஶுத்த மித்யை. அப்படி அவர்
களைத் திரஸ்கரித்தும், அவர்களை எவ்வித ஸுகத்தையும் பெற
வொட்டாமல் ஸதா ஸர்வவித க்லேஶங்களுக்கும் பாத்ரமாக்கி
யுமே அவர்களை த்விஜர்கள் நடத்திவரவேண்டுமென்று நமது
ஶாஸ்த்ரம் போதித்தால் அந்த ஶாஸ்த்ரம் ஸர்வதா த்யாஜ்யமே
ஆகும். அப்படி நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லவேயில்லை. ஸ்வகபோல
கல்பிதமாக இந்த மித்யையைக் கூசாமற் சொல்லிக்கொண்டு, க்ரூரர்
களான த்விஜர்கள் வஶமாகி எவ்வித அபராதமு மின்றிக்கே சண்
டாளாதிகள் கஷ்டப்படுவதாக எண்ணி, அவர்களை உத்தர
ணம் செய்வதுதான் தமது தர்மமென்று நினைத்து, சில தநிகர், இக்
காலத்தில் 'ஆபந்ந ஜாதியர்களை உத்தாரணம்செய்யும் ஸபை'
என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அவர்களுக்குப் பாடஶாலைகளையும்
ஜீவநோபாயங்களையும் கல்பிக்க ப்ரயத்நப்பட்டு வருகிறார்கள்.
இந்த ஜகதுபகாரகர்கள் இம்மாதிரியாக உதவி புரிவதைப்பற்றி
நமக்கு ஸந்தோஷமே தவிர எவ்வித வருத்தமும் இல்லை. மனோ
கதமான அபிப்ராயம் எப்படியிருந்தாலும், இவர்கள் தமது இந்
த்ரியங்களின் த்ருப்தியைத் தேடுவதை ஒரு க்ஷணமாவது மறந்து,
இம்மாதிரியான ஸஹாயத்தை அபேக்ஷித்துநிற்கும் ஆபந்நர்களு
க்கு உபகரிக்கிறார்களென்னும் விஷயத்தில் நாம் அதிமாத்ரம் ஆஹ்
லாதிக்கிறோம். வீணில் ஒரு மித்யை சொல்லாமலே இந்த உபகார
த்தைச் செய்யக்கூடாதா என்பது மாத்ரம் ஸ்வல்ப ஶோகத்திற்கு
ஹேதுவாகின்றது. இது விஷயமாக நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லு
கிறது என்னவென்றால்,—ப்ராஹ்மணன் முதல் ஶ்வபாகன் வரை
யிலுள்ள ஜீவன்களெல்லாம் ஜ்ஞாநாம்ஶத்தில் ஏகாகாரத்தையே
உடையவர்கள்; எல்லாரும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் இந்த ஸம்
ஸாரதஶையில் ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்;

எல்லாரும் ஜ்ஞாநத்தின் அபிவ்ருத்தியைத் தேட அர்ஹர்களே; எல்லாரும் ஶீதவாதாதபாதிகளிலிருந்து தம்மை ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்ள ப்ரயத்நப்படுவது உசிதமே; இவர்களுள் பரஸ்பரம், ஜீவஸ்வரூபம் பற்றின வரையில் கிஞ்சிதபி பேதமில்லை; எல்லாரும் பகவத் க்ருபைக்குப் பாத்ரர்களே என்பதுதான். சண்டாளாதிகள் தநிகர்களாகக்கூடாது என்றாவது, ஐஹிக போகங்களை அநுபவிக்கக் கூடாது என்றாவது ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. அவர்கள் தாரித்ர்யத்தால் வருந்தினால், மற்றவர்கள் விஷயத்திற்போல, அந்தக் கஷ்டம் ஜந்மாந்தர கர்மமடியாக ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, எவ்வித ஶாஸ்த்ரநிர்பந்தத்தாலு மன்று. ஸ்வஸாமர்த்யத்தினால் அவர்களும் நல்ல ஸ்திதியை அடையும் பக்ஷத்தில் அது அஶாஸ்த்ரீயமென்று ஒருவராலும் சொல்லமுடியாது. இப்படி இருக்க: இந்த ஜகதுத்தாரகர்கள் ஏன் வீணில் ஶாஸ்த்ரத்தை நிந்திக்கவேணும்? தவிரவும், த்விஜயோநியிற் பிறந்தவர்கள் மாத்திரம் மோக்ஷத்திற்குத் தகுந்தவர்கள், சண்டாளாதிகள் அநர்ஹர்களென்று எவ்விடத்திலும் ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லப்படவில்லை.

« பஶுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ஶ்ரயா: »

பஶுவாக விருந்தாலும் மநுஷ்யனாக விருந்தாலும் பக்ஷியாகவிருந்தாலும்; விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்திசெய்யு மவர்களின் ஆஶ்ரயத்தினாலேயே எல்லாரும் கரையேறுகிறார்களென்றன்றோ நமது ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது?

« அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச: »

என்னும் வார்த்தை ப்ராஹ்மணர்களுக்கு மாத்திரம் சொல்லப் பட்டதன்றே?

« ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே ।
அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ॥ »

என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகன் ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சத்தையும் உத்தேஶித்தன்றோ சொன்னான்? திர்யக்யோநியில் ஜநித்த கஜத்திற்குமன்றோ நமது பகவான் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததாக நாம் படிக்கிறோம். விஶ்வ பரிபாலந ஜாகரூகமன்றோ அவனுடைய ஸங்கல்பம்?

« ஸாதாரணே த்வயி க்ருபே ! ஸகல ஜநாநாம் »

என்கிறபடி ஸ்வாமித்வ ஸம்ரக்ஷகத்வங்களாலே ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் ஈஶ்வரன் ஸமாநன் என்றுதானே நமது ஶாஸ்த்ரம் போதிக்கின்றது? இப்படி ஐஹிக போகாநுபவ விஷயத்திலும் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய லாப விஷயத்திலும் இவ்வளவு நிஷ்பக்ஷபாதமாக ப்ரவ்ருத்தித்திருக்கும் ஶாஸ்த்ரத்தைக் கீழ்க்கூறியவாறுதூஷிப்பது தத்வாந்வேஷிகளின் லக்ஷணமாகுமா? ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில், எவ்விதவைஷம்யமு மில்லாமல் எல்லாருக்கும் ஸமாநமாக இருக்கும் அம்ஶத்தில், நமது ஶாஸ்த்ரத்தை விட உயர்ந்தது மற்றொன்று இருக்கின்றதென்று சொல்வது துஸ்ஸாத்யம். அளவற்ற குணங்களுக்கு ஆகரமாக விருக்கும் நமது ஶாஸ்த்ரத்தின்மீது இவர்கள் இம்மாதிரி தோஷாரோபணம் செய்வது,

« [illegible] -
[illegible] । »

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடி, பரதூஷண தத்பரர்களாக விருக்கும் அஜ்ஞாநிகளுடைய க்ருத்யமேயாகும்.

ஜந்மாந்தர கர்மாநுகுணமாக நேரும் இஹலோகத்துப் பிறப்பில், அவரவர்கள் அதிகாராநுகுணமாகச் சிற்சில நியமங்களை நமது ஶாஸ்த்ரம் விதித்திருப்பது உண்மையே. ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கு ஒவ்வொரு தர்மமும், ஒவ்வொரு ஆஶ்ரமத்திற்கு ஒவ்வொரு தர்மமும், ஆஹாரம் ஶௌசம் முதலிய அம்ஶங்களில் அந்தந்த வர்ணாஶ்ரமங்களுக்குத் தகுந்தபடி சிற்சில நிர்பந்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விதாநம் முழுவதும் அவரவர்களின் ஶ்ரேயஸ்ஸை உத்தேஶித்தே செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று நாம் அறியவேண்டும். ப்ராஹ்மணனுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தர்மம் ஶூத்ரனுக்கு விதிக்கப்படாவிட்டால், அது, உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்னும் காரணத்தினாலன்று; அதிகாரி அநதிகாரி பேதமே அதற்குக் காரணம். ஜந்மாந்தரங்களில் விஶ்வஸிக்கும் நமது மஹர்ஷிகள், பூர்வ ஜந்ம ப்ரவாஹங்களில் நாம் செய்திருக்கும் புண்ய பாபங்களுக்கு அநுகுணமாக இந்த ஜந்மத்தில் நமக்குச் சிற்சில ஜாதியில் பிறப்பு நேர்கின்றதென்றும்,

அந்தப் புண்ய பாபங்களின் பரிசயத்திற்கு அநுகுணமாகவே
இந்த ஜந்மத்தில் சிற்சில தர்மங்களுக்கு அதிகாரம் நேர்கின்ற
தென்றும் அறிந்து, ஜாதிக்குத் தகுந்தபடி அதிகார அநதிகாரங்
களை விபஜித்திருக்கிறார்களே தவிர, எவ்வித வைஷம்யத்தினு
லும் இப்படி ஒரு விபாகத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. தனது தர்மங்
களை ஸரிவர அநுஷ்டிக்காம லிருக்கும் ப்ராஹ்மணனைத் தூஷித்
தும், தனக்கு விஹிதமான தர்மாநுஷ்டாநத்தை ஸரிவரச் செய்து
வரும் அந்த்ய ஜாதியரைப் பூஷித்தும் பேசும் ஶாஸ்த்ரத்தை நாம்
அறியோமா ?

" [illegible] ।
[illegible] ॥"

என்றும்,

" [illegible] மம த்ரோஹீ மத்பக்தோऽபி ந வைஷ்ணவ: "

என்றும், ஸ்ரீபகவானே, 'வர்ணாஶ்ரமதர்மத்தைப் பரிபாலநம் செய்
கிறவன் எனது ப்ரஸாதத்திற்குப் பாத்ரமாகிறான்; அதை அதி
லங்கநம் செய்கிறவன் எனது த்ரோஹி' என்று ஜாதி பக்ஷபாதமின்
றிக்கே அநுக்ரஹ நிக்ரஹங்களைச் செய்திருக்கிறான். இப்படிப்
பட்ட பகவானிடத்திலாவது, அவனுடைய ஶாஸ்த்ரத்திலாவது
எவ்வித பக்ஷபாதத்தை நாம் ஆரோபிக்கக்கூடும்? ஸமஸ்தமான
ஜீவகோடிகளும் ஒரே விதமான ஸம்ஸ்காரத்தையும் ஒரே வித
மான பரிபாகத்தையும் பெற்றிருந்தால், ஒரே விதமான தர்மத்தை
எல்லாருக்கும் விதிக்கலாம்; அப்படியில்லை யென்பதை நமது
பூர்வபக்ஷிகளே நன்றாக அறிவார்கள்.

தவிரவும், ப்ரஜைகளுக்குள் ஸம்பவிக்கும் ஸௌஹார்த்த
மும் ஐகமத்யமும், எல்லாரையும் துல்யாதிகாரிகளாகப் பரிகண
நம் செய்வதைப் பொறுத்ததன்று என்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகப்
பார்க்கக்கூடும். ஸகல ஜாதியரும் ஜாதி வ்யத்யாஸமின்றிக்கே
ஸகல தர்மத்திற்கும் துல்ய அதிகாரிகளென்று விஹார ஶய்யாஸந
போஜநாதிகளில் பரிபூர்ண ஸமாநதையைப் பாவித்து வரும்
ஐரோப்பியர்களுக்குள்ளும் பரஸ்பரம் தீவ்ரவைரம் ஸம்பவித்தி
ருப்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோமன்றோ? தம்மைப்
போல ஸகல ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஸ்த்ரீகளும் அநுபவித்து வர
வேணுமென்று தீவ்ராபிநிவேஶங்கொண்ட பாஶ்சாத்யர்கள்கூட,

இப்பொழுது அந்த ஸ்த்ரீகள் கெட்டுப்போவதைப் பார்த்துத்
தாம் நினைத்தது பிசகு என்பதை உணர்வது போலவன்றோ தோ
ன்றுகின்றது? ஆகையால், நாம், ஶாஸ்த்ர பந்தத்தை அநாதரித்து,
ஆஹாராதிகளிலும் விவாஹாதிகளிலும் எவ்வித நியமத்தையும்
கொள்ளாமல் வர்த்தித்து வந்தால் பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தா
திக்யம் ஏற்படுமென்று எண்ணி, இவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் கார்ய
காரண பாவத்தைக் கல்பிப்பது மௌட்யக்ருத்யமே. நமது ஶாஸ்
த்ரார்த்தத்தை ஸரியானபடி அறிந்துகொண்டு, அதை அநுஷ்டாந
பர்யவஸாயியாகச் செய்வதுதான் ஸர்வ பூத ஸௌஹார்த்தத்தை
வ்ருத்திசெய்யத் தகுந்தது என்று சற்று ஆலோசித்துப் பார்க்கு
மவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

ஆகையால், ப்ரஜைகளெல்லாரும் ஶாஶ்வதமான ஶ்ரேய
ஸ்ஸை அடையவேண்டு மென்றும், எவ்வித க்லேஶமுமின்றிக்கே
ஐஹிகத்திலும் யதோசிதம் ஸுகிகளாக இருக்கவேண்டு மென்றும்
நாம் விரும்பினால், அதை ஸாதித்துக்கொள்ள, நமது வைதிக
ஶாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு நடப்பது தவிர வேறு ஸாதீயஸ்ஸான
மார்க்கம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

" [illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ "

ஒருகால் ஶக்த்யபாவத்தினாலோ, தத்துல்யமான மற்றை
அநுபபத்திகளினாலோ யதா ஶாஸ்த்ரம் பூர்ணமாகத் தர்மங்களை
அநுஷ்டிப்பது கஷ்டமானால், பகவந்முகோல்லாஸத்தைத் தேடும்
நாம், அந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கௌண கல்ப
ரீதியாகவாவது ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிக்க வேண்டும். அப்படிப்
பட்ட கௌணகல்பத்திற்கு அவகாஶம் எப்பொழுது என்பதை
யும், முக்கிய கல்பத்திற்கு ஒரு விதமான ஸங்கோசத்தைச் செய்
வது எந்தெந்தத் தர்மாநுஷ்டாநங்களில் தோஷாவஹமாகாதென்
பதையும் தர்மஶாஸ்த்ரநிஷ்ணாதர்களாயுள்ள மஹாங்களிடமிருந்து
தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒரு விஜ்ஞாபநம் மாத்திரம் இது ஸம்
பத்தமாக அடியேன் செய்துகொள்ளத் துணிவேன். காலத்தில்

ஸ்நாநத்தைச் செய்வதிலும், "அஹரஹஸ் ஸந்த்யாம் உபாஸீத" என்னும் விதிப்படி ச்ரத்தையுடன் ஸந்த்யோபாஸநத்தை அநுஷ்டிப்பதிலும் யதாஶக்தி, பகவதாராதநாதிகளைச் செய்வதிலும் ஆத்யந்திக லோபம் வரவொட்டாமல் தடுத்துக்கொண்டும், 'ஸத்யம்வத' என்னும் விதிக்கு ப்ராணாத்யய காலத்திற்கூட ஸங்கோசத்தைச் செய்யாமலும், பரத்ரவ்யாபஹாரம் முதலிய மஹாபாதகங்களுக்குத் தம்மைப் பாத்ரமாக்கிக் கொள்ளாமலும், டம்பம் மாநம் முதலிய துஷ்டபாவங்களுக்குக் கிஞ்சிதபி இடங்கொடாமலும், "ஆஹார ஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி:" என்கிறபடி ஸத்வஶுத்தியானது ஆஹார ஶுத்தியைப் பொறுத்ததானதால் ஆஹாராதிகளில் கூடியவரையில் நியமத்தை அநுஷ்டித்தும், ஸாத்யப்பட்டவளவு பகவத் த்யாநத்தைச் செய்துகொண்டும் நாம் வர்த்தித்து வந்தால், நம்மைப் பகவாந் அநுக்ரஹிப்பன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. எந்தக் காலத்திலும் எந்தத் தேஶத்திலும் எந்த வ்ருத்தியை அவலம்பித்தாலும், கீழ்க்கூறிய தர்மங்களை லோபமின்றிக்கே அநுஷ்டிப்பது ஸாத்யமே. ஶாஸ்த்ரோக்த தர்மங்களைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டிப்பதில் நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் அஶக்தியை உத்தேஶித்து ஹார்த்தமான அநுதாபத்தை நாம் கொண்டால், பகவாந் நம்முடைய அநநுஷ்டாநத்தை க்ஷமித்து, நம்முடைய ஶக்திக்குறைவைத் தீர்த்து அநுக்ரஹிப்பன் என்பதும் நிஶ்சயம்.

"நிரவதிக்ருபாதிக்ருதோ வரமஸ்வயா
உதிதமபயதோ யச்சக்தகம் ।
வரத! யத்யபி ந ஸம்ஶயேஹ
நிரபாயமபாஸ்யமஹோ வசம் ॥"

என்னும் ஸ்ரீ கூரேஶருடைய திவ்யஸூக்தியும்,

"ஸக்ருத்ப்ரணதமப்யேவம் யேநயேநேஷ்யதே ஹரி: ।
ஸ ஸ தஸ்யாஶ்ரிதோவதி ஸர்வஸ்யாகஸோ ஹ்யஸௌ ॥"

என்னும் அபியுக்தர்களின் ஸங்க்ரஹமும், இவைபோன்ற மற்றை ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹங்களும் இந்த நம்பிக்கைக்கு ப்ரமாணம். *

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடந்த மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. பு. எஸ். வாஸுதேவாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

ஸ்ரீ:.

தத்வவிசாரம்.

ப்ரபந்நன் க்ருதக்ருத்யன், க்ருதார்த்தனுமாகின்றான்.

இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டன் நிர்ப்பரனாய், நிஸ்ஸம்சயனாய், நிர்ப்பயனுமாய், ஹ்ருஷ்டமநாவாய், பகவத்விஷயத்தில் ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாரூபகைங்கர்யரஸிகனாகையாலே முக்ததுல்யனாய், க்ருதக்ருத்யனென்றும், க்ருதார்த்தனென்றும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறானென்றருளிச்செய்கிறார். அதெப்படி யென்றால்: ப்ரபத்யநுஷ்டாந காலத்தின் பிறகு, அபேக்ஷித்த புருஷார்த்தத்தைக்குறித்து யாதொன்றும் அவன் செய்யவேண்டியதில்லை. நிர்யாண காலத்தில், ப்ரஹ்மநாடீப்ரவேஶம் முதலாக ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும், அவன் பரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஶரண்யன்தானே செய்வானாதலால் அவ்வம்சங்களில் அவனுக்கு அந்வயமில்லை. அவன் ஸக்ருத் ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் செய்த மாத்ரத்தால், கர்த்தவ்யாம்சம் அவனுக்கு ஸித்தித்துவிட்டது. ஸ்வதந்த்ரனும், ஸத்யஸங்கல்பனுமான ஈஶ்வரன், தன்னைச் சரணமடைந்தபிறகு (மாஶுச:) ஶோகிக்கவேண்டா மென்றருளிச்செய்தபடியால், அவன் பரந்யாஸம் செய்தபிறகு நிர்ப்பரனாயிருக்கத்தக்கவன். (மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ) 'என்னை யொருவனைச் சரணமாகவடை' என்ற ஸர்வேஶ்வரன், அவன் அபேக்ஷித்த பலத்தைப்பற்றி ஸித்தோபாயமாக நின்று, 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று, புருஷார்த்தத்தைத் தடுக்கும் விரோதி நிரஸநத்தை முன்னிட்டுப் புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதாக ஸங்கல்பம் பண்ணுகையாலே, அந்த ஶரண்யனிடம் அவனுக்கு விஶ்வாஸமுண்டாகி, பகவான் பலத்

தைத் தர ஸமர்த்தனுப், அப்பலத்தைக் குறித்து உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நிவேசிதனுய் இருப்பதைப் பார்த்துப் பலஸித்தியில் அவன் ஸம்சயமற்றவனுய், நிர்ப்பயனுமா யிருக்கத்தக்கவன். அகிஞ்சநனுன அவன், ஒருவன் தன் ப்ரயத்நமின்றி மஹாநிதியைப் பெறுவதுபோல், தான் செய்த சரணுகதி யெனும் வ்யாஜமாத்ரத்தால் பெறப்போகின்ற பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பார்த்தும், வாஸநாஸஹிதமாகத் தான் விட்டுவிட்ட இதர புருஷார்த்தங்களையும், அவற்றின் ஸாதநங்களுடன் கூடத் தான் பரித்யாகம் செய்த அந்ய உபாயங்களையும் யோசித்தும், ஹ்ருஷ்டமநாவாய், அதாவது ஸந்துஷ்டனுப் இருக்கக்கடவன்.

அன்றியும், "தேவர்ஷிபூதாப்தந்ருணாம் பித்ருணாம் நகிங்கரோ நாயம்ருணீ ச ராஜந் | ஸர்வாத்மநா ய: ஶரணம் ஶரண்யம் நாராயணம் லோககுரும் ப்ரபந்ந:" ॥ [ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அதாவது ப்ராப்யனென்றும், ப்ராபகனென்றும், ஸர்வரக்ஷகனும் லோக குருவுமான நாராயணனைச் சரணமடைந்த இவன், தேவர்களெனும் ஆத்மாக்களுக்கும், ருஷிகளெனும் நார்க்கும், பித்ருக்களுக்கும், யஜ்ஞாதிகளால் ஆராதநம் பண்ண வேண்டிய கிங்கரனல்லன், கடன்காரனுமல்லன்.] என்கிற ஸ்லோகத்தின்படியே, ப்ரஜைகட்கும், பசுவென்னும் பத்தஜீவர்க்கும், பதிகளென்று பேரடைந்தவர் போன்ற தேவதைகள் கர்மவஸ்யராகையால், தன்னைப்போன்ற க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களா யிருக்கின்றனர். ஆகிலும் லோகத்தில் ஓரோர் அவஸரங்களில் அடிமையாட்களுக்குத் தாந்யரூபமான கைக்கூலி தருவதொத்து, மநுஷ்யன், அவன் செய்த பூர்வகர்ம பலமாக ப்ராஹ்மணுதி வர்ணங்களில் பிறந்த மாத்ரத்தால் தேவர் முதலானவர்க்கு அவனைக் கிங்கரனுக வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிற ப்ரமாணரூபமான அடிமைச் சீட்டையும், கர்மபலரூபமான அவனுடைய ஜந்மத்தால் அவன் கடன்பட்டவனெனத் தேவதைகள் கைங்கர்யமாக ப்ரதி திநமும் ப்ருத்யக்ருத்யங்கள் பண்ணக்கடவனென்கிற வேதவாக்யத்தைப் பற்றி, அவன் பண்ணும் க்ருத்யங்களெல்லாம் அக்கடனின் வ்ருத்

யம்சத்தில் கழிவதன்றி, முதலை ஈஷத்தும் குறைக்காமல் இருக்கு மப்படி ஏற்பட்ட அந்தக் கடன் சீட்டையும், ப்ரபந்நன் கழித்தவனுகின்றுன். ஆகையால், பஞ்சமஹா யஜ்ஞும் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் செய்யுங்கால், தேவதைகள் முதலானவருடைய நாமோச்சாரணம் அவன் பண்ணும்போது, "யே யஜந்தி பித்ரூந்தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாஶநாந் | ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" [பித்ருக்களையும், தேவர்களையும், ப்ராஹ்மணரையும் அக்நியையும், யஜிக்கின்ற பரமைகாந்திகள் ஸர்வப்ராணிகட்குள்ளும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்ற விஷ்ணுவையே யஜிக்கின்றனர்.] என்கிற ப்ராமணப்படி, அவர்களைச் சரீரங்களாயுடைய பரமாத்வை யஜிப்பதாக எண்ணுவன். பின்னும், "ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:", எனும் ஸூத்ர நிஷ்கர்ஷத்தின்படி, அக்நி, இந்த்ரன், ஸூர்யன் முதலான சப்தங்கள், அவற்றின் அவயவங்களின் அர்த்தபர்யாலோசனையால், பகவானையே ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிக்கின்றன வென்று, அவ்வோசப்தங்களால் பகவானையே யஜிப்பதாய் எண்ணுவன். ஆதலால் அந்த சப்த உச்சாரணத்தால், தன்னுடைய, பரமைகாந்தித்வம் குலையாமல் நிற்கின்றதென நிருபணம் பண்ணுவன். அவன் பிறந்த வர்ணத்துக்கும், நிற்கும் ஆச்ரமத்துக்கும் அநுகுணமாக, அவன் செய்யும் ஸ்நாநஸந்த்யோபாஸநம், இஜ்யை, உபாதாநாதி கர்மங்களையும், புத்ரஜநநம், உபாகர்மம் முதலானவற்றின் நிமித்தம் செய்யப்பட்ட வைஶ்வாநரேஷ்டி உபாகர்ம ஶ்ராத்தம் முதலான கர்மங்களையும், வைஷ்ணவத்வாதி குணங்களால் சேரிடும் தேவதாந்தர வர்ஜநாதி க்ரியைகளையும், அவன் செய்யவேண்டிய அதிகாரியாய் இருக்கும் தசையில், அந்தக் கர்மங்கள், அவனை அடிமைகொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கும் ஈஶ்வரனுடைய ஆஜ்ஞாரூபமானவையும் அநுஜ்ஞாரூபமானவையுமான கைங்கர்யங்களாக ஶாஸ்த்ரங்களால் அறியப்படுவதால், அவற்றை அவன் அநுஷ்டிக்கும்போது, பரமபுருஷனுடைய அபிப்ராயத்தை ப்ரத்யக்ஷமாய் அறிந்து செய்யும்

முக்தரைப்போல், ஶாஸ்த்ரமுகமாய் அதை யறிந்து அநுஷ்டிக்குமாதலால் முக்ததுல்யனாகின்றான். தாஸத்வ ப்ரயுக்த கைங்கர்யங்களும் செய்கின்றவனாகின்றான்.

ஆதலால் உபாயபூர்த்தியால், அவனுக்கு க்ருதக்ருத்யனென்றும், அவன் புருஷார்த்தமாய் வேண்டிய பகவத் கைங்கர்யத்தை அடைந்தவனாகையால், க்ருதார்த்தனென்றும், ஶாஸ்த்ரங்களால் கொண்டாடப்படுகின்றான்; ஶாஸ்த்ர ஶிஷ்டரான பூர்வாசார்ய வாக்யங்களாலும், அவ்வண்ணமே இவன் கொண்டாடும்படி யிருக்கும்.

இப்படி க்ருதக்ருத்ய னென்றும், க்ருதார்த்தனென்றும், ப்ரபந்நனுக்கு அநுஸந்தாநம் வேண்டுமென்று கருத்து. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஶரணாகதி கத்யத்தின் முடிவில், "𑌅𑌤𑌃, 𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃, 𑌮𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁, 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵," [ஆதலால் நீ, என் விஷயமான வாஸ்தவ ஜ்ஞாநத்தை ஶாஸ்த்ரத்தால் அடையும் விஷயத்திலும், என்னை யதாவத்தாக ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணும் விஷயத்திலும், நிஜமாக என்னுடைய ப்ராப்தி விஷயத்திலும் ஸம்ஶயமற்றவனாய் ஸுகமாயிரு] என்று நிகமநம் செய்திருக்கும் ப்ரபந்நனுடைய க்ருதக்ருத்யத்வ அநுஸந்தாநம் இருக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தவிசாரத்தைப் பின்வருகிறபடி பண்ணுகின்றார். ஸ்ரீபாஷ்யகார வசநமும், கீதை பதினோராவது விஶ்வரூபாத்யாயம், 54-வது ஶ்லோகத்தை யநுஸரித்துண்டாயது.

"𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑍋𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪" ॥

[ஓ சத்ருக்களைத் தபிக்கச்செய்யும் அர்ஜுநா! ஸர்வகரணங்களுக்கும் நான்தவிர மற்றொன்றும் விஷயமாகாதபடிப் பரிணமிக்கும் அநந்ய பக்தியினால் மாத்ரம், நான், யதாவஸ்திதனாக ஶாஸ்த்ரத்தால் அறியவும், அறிந்தபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும், முடிவில் மோக்ஷதசையில் அடையவும் கூடினவன்] என்று இவ்விதமாக

அந்த ஶ்லோகம் இருக்கின்றது. இப்படிப் பகவானுடைய யதாவஸ்திதஜ்ஞாநம், ஸாக்ஷாத்காரம், ப்ராப்தி, இவற்றை அடைவதில், ஸம்ஶயமற்று ஸுகமாயிருத்தல் தான் க்ருதக்ருத்யனுடைய ஸ்வரூபம் என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்; அப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யகார வாக்ய தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். அஃதெங்ஙனமென்றால், அநாதி காலம் பகவானுடைய ஆஜ்ஞைகளை அதிக்ரமித்து நடந்த சேதநன், அதனால் பகவானுடைய நிக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டவனாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இப்படியிருக்கையில்,

"𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌂 𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 ।
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌕𑌟𑌾𑌕𑍍𑌷𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍈𑌃 ॥
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌷𑌣𑌂 𑌷𑌡𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃" ॥

[ஒரு காலவிஶேஷத்தில் யாத்ருச்சிகமான, அதாவது, இவனுடைய ப்ரயத்நம் விநா உதிக்கின்ற ஸுக்ருத ரூபமான வ்யாஜ விஶேஷமுண்டாய், ஈஶ்வரனுடைய நிக்ரஹ மெனப்பட்ட லீலா வ்யாபாரம் கழிந்து, அவனுடைய ஸௌஹார்த்தமெனும் அநுக்ரஹ ஸங்கல்பமும் அதனடியாக அவன் ஸஹஜகாருண்யமும் இவனிடம் ப்ரவர்த்தித்து, ஸாதுக்களிடம் முதலில் த்வேஷமில்லாமையும், பிறகு விஶ்வாஸாரம்பமும், முடிவில் அவர்களுடன் ஸம்பாஷணமும், ஆக இப்படி ஒன்றிற்கொன்று கார்ய காரணரூபமாயுண்டாகின்ற ஸந்நிவேசங்கள், இவனுக்கு ஆசார்ய ப்ராப்திஹேதுக்களாகின்றன.] எனும் ப்ரமாணத்தின்படியே, பகவத்க்ருபையானது இவனுடைய யத்ருச்சா ஸுக்ருதமெனும் அவஸரத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அது நேர்ந்தவுடன் இவனை ஒரு ஸதாசார்யனிடம் சேரவைத்து, அந்த ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கின்றது. பிறகு ஆசார்யனிடம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைத் தெளியவுணர்ந்து, உபாயாநுஷ்

டாநத்தில் இவனுக்கு த்வரையுண்டாய், சரணமந்த்ரமான த்வயத்தை ஆசார்யன் உச்சரிக்க, இவன் அநுச்சாரணம் பண்ணி ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் பிறக்கின்றது. பகவத் ப்ரஸாதத்தை உண்டாக்கும் வ்யாபாரங்களில், ஶரணாகதிக்கு மேற்பட்டதொன்று இல்லாமையாலே, இச்சரணாகதியால் ப்ரஸந்நனான பகவான், தன்னுடைய நிக்ரஹத்துக்குக் காரணமாய் ப்ரபந்நரிடம் முன்நின்ற ஸமஸ்த அபராதங்களையும், 'க்ஷம்க்ஷா ஸவப்ருஷாவேஹோ ஶோக்ஷயிஷ்யாமி', என்று அருளிச்செய்தவண்ணம் க்ஷமித்து, அந்த க்ஷமையால் ஸர்வ பாபங்களினின்றும் நிவ்ருத்தரான அடியார்களை நல்வழியில் திருத்திப் பரிசுத்தராக்கித் தனக்குக் கிங்கரராக்குகின்றான். இப்படிப் பணிகொள்ளவல்ல ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியானவன், ஸ்வரூபத்தினால் தனது தாஸபூதனான ப்ரபந்நனை, ஸ்வப்ரயோஜநமாகவே ரக்ஷிக்கின்றானென்று இந்த க்ருதக்ருத்யன் தெளிந்து, நிர்பரனாயிருக்கக்கடவன். இந்த ப்ரகாரம், ஸத்ய வாக்ய தாத்பர்யம், ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகனால் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இந்த நிஷ்கர்ஷை, மாஶுச: என்ற ஶரண்யன் சொல்லாலே ஏற்பட்டதெனத் திருவுள்ளம் பற்றுகின்றார். இவனுக்கு ப்ரபத்திக்கு முன் உண்டாக வேண்டிய ஶோகம் மாஶுச: எனும் வாக்யத்தில் ஸ்மரிக்கப்பட்டதால், அது ப்ரபத்த்யதிகாரத்தில் அந்தர்க்கதமாகின்றது. முன்ஶோகம் பிறந்திலதாகில், அதிகாரம் உண்டாகாது. ஆகையால் காரணமின்றிக் கார்ய நிஷ்பத்தியில்லை என்கிற ந்யாயத்தால், உபாய நிஷ்பத்தி இவனுக்கு முன்ஶோகமின்றி உண்டாகமாட்டாது. உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணினவனுக்குத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டபின்பு, நிஸ்ஸம்ஶயனாய், நிர்ப்பரனாயிருப்பதைவிட்டு, மாஶுச: என்று ஶரண்யன் சொல்லியும், அச்சொல்லில் விஶ்வாஸ மாந்த்யத்தால், ப்ரபத்த்யுத்தர காலத்தில் இவன் ஶோகித்தானாகில், கார்யமில்லாமையால் அதைப் பூர்த்தி செய்யும் ஸாமக்ரியில்லை யெனும் ந்யாயத்தாலே, அவன் பண்

ணின ஶரணாகதி பூர்ணமின்றி, பலமானது உபாய பூர்த்தியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு விளம்பிக்கும் என்று அறியவேண்டும். ப்ரபத்திக்கு முன் ப்ரஸக்த ஶோகனாய், பின்பு மாஶுச: என்று பகவான் அந்தஶோகத்தை ப்ரதிஷேதித்திருக்கிறபடியே, வீதஶோகனானவன் தான் க்ருதக்ருத்யனென்று அறியவேண்டும்.

விஶ்வாஸ மாந்த்யமுடையவன் செய்த ப்ரபத்தியினுடைய பலம் உபாயபூர்த்தி ஸாபேக்ஷமாய் நின்று விளம்பிக்கும் என்று ஸாதித்த விஷயத்தைக் கொஞ்சம் யோசிக்கின்றோம். நிர்யாணாதிகாரத்தில், "இவனுக்குப் பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்ஶம், என்றேனு மொருநாள் உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கார்யகரமாம். மஹாவிஶ்வாஸம் பூர்ணமாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்குப் புத்தி தௌர்பல்யமும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையும் பிறவாது. இவை பிறந்தவர்களுக்கு, முன்பு பிறந்த விஶ்வாஸம் மந்தமாயிருக்கும். இவர்களையும் ஸர்வேஶ்வரன் மஹாவிஶ்வாஸாவதியாகத் திருத்திப் பூர்ண ப்ரபத்தி நிஷ்டராக்கும்." என்று ஸாதித்தருளுகிறார். ஸாத்யோபாய ஶோதநாதிகாரத்தில், "மந்த விஶ்வாஸரான ப்ரபந்நாபாஸரையும் முடிவிலே ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும். எங்ஙனே யென்னில், "ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம் | பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி" ‖ [ஹரி: என்று இரண்டக்ஷரம் ஒரு தரம் எவரால் உச்சரிக்கப்பட்டதோ அவரால் மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ப்ரயாணத்துக்காக வேண்டிய ஸாதநங்கள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன] இத்யாதிகளிலும், இவற்றை யொற்றின 'த்வதங்க்ரிமுத்திஶ்ய', 'உதீர்ணஸம்ஸார,' என்கிற ஶ்லோகங்களிலும், 'மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று' இத்யாதிகளிலும், அபிப்ரேதமானபடியே, இவன் பலஸித்திக்குக் கோலின காலத்துக்குள்ளே, உபாயபூர்த்தியை யுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கும் என்னுமிடத்தை நினைத்து, 'வ்ருஜேயமஸவதோயாதா ஹ்ருதயஸீ ஜந்துஸந்ததி: | தஸ்யாஶு ப்ரஸஜ்ஜ ஸம்ஹிம்ஸம் ஶரணம் வ்ரஜ' ‖

[வ்ருதாவாக அநேக ஜந்மங்கள் உனக்குப் போய்விட்டன. அவற்றுள் ஒன்றாக இந்த ஜந்மத்தை எண்ணிச் சரணாகதி பண்ணு.] என்று, தேவனைக்குறித்து, ஸ்ரீ ஶாண்டில்ய பகவான் அருளிச் செய்தானிறே. 'ஶரண்யம் ஶரணம் சத்வா ஶாஸ்த்ர த்ருஷ்டா மஹர்ஷய:', [பாரலௌகிக ஜ்ஞாநமுள்ள மஹர்ஷிகள் உன்னை ரக்ஷகனென்றும், உபாயமென்றும் சொல்வார்கள்.] என்றதுவும், மஹர்ஷிகளுக்கே விஶ்வாஸம் கூடுவது. இவர்கள் வாக்யத்தையிட்டு மந்தவிஶ்வாஸரைத் தெளிவிக்கவேண்டும் என்றபடி" என்று அருளிச்செய்கின்றார். இந்த வாக்யங்களையும், க்ருதக்ருத்யாதிகார முடிவில் ஸாதித்த ஸ்லோகத்தில், "பரமிஹ விமர்ஶாஜ்ஞாஸேதோ: பரிபாலநமாஜ்ஞாபித:" [இதன்மேல், இங்கு பகவானுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான வரம்புகள் ஜ்ஞாதாக்களால் பரிபாலிக்கப்படுகின்றது.] எனும் முடிவான பாதத்தின் அர்த்தத்தையும் யோசித்தால், விஶ்வாஸமற்றவன் செய்யும் ப்ரபத்தி நிஷ்பலம். விஸ்வாஸம் ஸம்ஶயமற உண்டாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு, பண்ணின காலம்தொடங்கி, இங்கிருந்தபோதும் ப்ரபத்தி பலமாகக் கிடைத்த ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞா ரூபமான கைங்கர்ய ப்ராப்தியும், அதனால், மேலே விவரித்தபடி முக்தஸால்யத்தையும் உண்டாகும். மந்தவிஸ்வாஸம் உள்ளவனுக்கும், 'ஸ்நேஹாதி ஶக்த்யாதிஶயாத்', எனும் ந்யாயத்தால் இங்குற்ற பகவத் கைங்கர்யரூபமான ப்ரபத்தி பலம், விஸ்வாஸ பூர்த்தியானது பகவத் க்ருபையால் உண்டாகும் பர்யந்தம் விளம்பிக்குமென்றபடி. இப்படியாகிலும் ப்ரபந்நனவன் விஷயத்தில் 'க்ருபாஸீகரோ ஶுத்த ப்ரஸாத:' எனும் வசநம் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் - 6.

1916.

(ராக்ஷஸ - ஊ)

பத்ராதிபர்:-திவான்பகதூர் தி-த-ரங்காசார்யர் பீ.ஏ.பீ.எல்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்
கார்யதர்சியால் ப்ரதிமாஸம்
ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

சென்னை:
கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ்
1916.

Copy-right Reserved.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ...
9 - NOV 1916
MADRAS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

அட்டவணை.

(அகராதி)

பக்கங்கள்.

இவ்வர்ஷத்திய மஹாஸங்கம் 241

கடிதங்கள் :— 242, 243, 285

குருபரம்பராஸாரசிந்தனை 186, 178, 284, 301

சந்தாதாரர்களுக்கு விஜ்ஞாபநம் 83

சதுஸ்ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸபை ... 332

த்ரிதஸாலயம் ... 156, 183, 270

தத்வவிசாரம் 50

தென்கலைவடகலை த்வேஷம் 278, 318

பண்டிதர்கள் 55, 96

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் :—

"ஆர்யா" பத்ரிகை ... 85

ஆர்யமதத்தின் ஏற்றம் ... 201

ஆர்யாவர்த்த ப்ராஹ்மணருடைய தத்காலஸ்திதி 289

"ஆர்ய தர்மம்" 209

ஓர் விஜ்ஞாபநம் 42

கஞ்சம் ஸோஷல் ரிபாரம் ஸங்கம் 170

கன்னப்பா பண்ணிய யோசனை ... 11

பக்கங்கள்.

கும்பகோணம் வர்ணாஸ்ரம தர்ம ரக்ஷக ஸங்கம் 245

"குமுதவல்லி திருமங்கை மன்னன்" ... 133

சென்னை கலாஸங்க உபந்யாஸங்கள் 8

தஷிலாமா 43

திருப்பூர் ஸோஷல் ரிபாரம் ஸங்கம் 171

"திருமந்த்ர ப்ரதாநம்" ... 129, தீபிகைக்கு விஷயப்ரதாந அபேக்ஷை... ... 128

தென் இந்திய ஜநங்கள் உத்பத்தி 10

தேசிகத்வேஷம் 205, 250, 295

நம் ஸபையின் வ்ருத்தி ... 1

நம் தேச நாகரிகத்தினுடைய உத்தராவஸ்தாவிசாரம் 247

பத்ராதிபர்க்கு ஒரு ஸ்வாமி எழுதின விஷயம் ... 49

பதார்த்த ஸாஸ்த்ர நிபுணர்கள் நம் ஸம்ப்ரதாயாநுகூலிகளாயிருத்தல் ... 4

	பக்கங்கள்.
பல தேசத்து ஸ்த்ரீகளின் குணங்கள்	45
பிழை திருத்தம்	300
மத பேதங்கள்	125
மதுரை வர்ணாஸ்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கம் ...	171
"விஷ்ணுஸ்தல மஞ்சரி"	129
ஶரீராரம்பிகளின் க்ரம பரிணாமம்	9
ஸங்கங்களின் ப்ரயோஜனங்கள்	165
ஸநாதந தர்ம மஹாஸங்கம்	41
ஹரப்ரஸாத ஶாஸ்த்ரி உபந்யாஸம்	184
ஹார்டிஞ்ச் ப்ரபு ...	42
பதிவ்ரதா மாஹாத்ம்யம் ...	103

	பக்கங்கள்.
முமுக்ஷுவுக்கு குருஸேவையின் ஆவஶ்யகத்வம்	12
வில்லியம்பாக்கம் கோபால தாதார்யர்	327
ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ...	81
ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதி ஸம்ப்ரோக்ஷணம்	331
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை (திருப்பதி பிரிவு)	89, 119
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை (மதராஸ்)	320
ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதமும் த்ரிகால ஸ்திதியும்	210, 255
ஸ்ரீ ஸ்தோத்ரரத்நம் ...	26, 76, 194
ஜநகநந்தினி	32, 65, 111, 147, 225, 309

OFFICE OF THE REGISTRAR OF JO... REGISTERED 6 - APR 1916 MADRAS.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] ராக்ஷஸ௵ மாசிமீ [ஸஞ்சிகை 1.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

நம் ஸபையின் வ்ருத்தி.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை ஸித்தாந்தத்தில் அபிமாநம் உள்ளவரெல்லாம் சேர்ந்து வ்ருத்திசெய்ய வேண்டும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ருத்தியுள்ள ஸ்தலங்களில் உபஸபைகள் க்ஷிப்ரமாக ஏற்படவேண்டும். திருப்பதியில் உப ஸபை ஏற்பட்டவண். ணம், பெருமாள்கோவில், ஸ்ரீ மதுராந்தகம், திருவஹீந்த்ரபுரம், கூட்லூர், திருக்குடந்தை, மன்னார்கோவில், தஞ்சாவூர், நாகப்பட்டணம், ஸ்ரீரங்கம், மதுரை, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், திருநெல்வேலி, அநந்தஶயநம், கரூர், கோயம்புத்தூர், சேலம், வேலூர், சித்தூர், பெங்களூர், மைஸூர் முதலான ஸ்தலங்களில் உபஸபைகள் ஏற்படவேண்டிய பாரத்தை அந்தந்த ஸ்தலவாஸிகளான ஸ்வாமிகள் வஹிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது. ஸம்ப்ரதா

யாபிமாநிகள் இது விஷயத்தில் ஆலஸ்யத்தில் மூழ்கமாட்டா ரென்று நம்புகின்றோம். ஸம்ப்ரதாயத்தின் க்ஷேமத்திற்கும் யோகத்திற்கும் இதைவிட அவர்கள் யோசிக்கத்தக்கது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

அபிமாநிகளாகாமல், ஸர்வ வைதிக தர்மங்கட்கும் ப்ரதி பந்திகளாய் நிற்பவர் நிற்கட்டும். அவர் விஷயத்தில் நாம் யாது சொல்லிப் பயன்படும்? சில வர்ஷங்கட்கு முன் திரிசிராப்பள்ளி யில், ரோமன் காதலிக் வகுப்பினரான கிறிஸ்தவ பாதிரிகளால் அபஹ்ருத சித்தர்களான ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தை யடைந்த சில சிறுவர்கள், தம்முடைய ஜந்மங்களுக்கு ஸந்நிஹிதங்களாய் நின்ற ப்ரயோஜநங்களை த்யாகம்செய்ய நிச்சயித்திருக்குமளவில், மஹா காருணிகர்களும், தேசாந்தர வித்யையிலும் ஸ்வதேச வித்யையி லும் பாரங்கதர்களுமான சில பரமோதாரர்கள், அச்சிறுவர்கள் விஷயமாக ஹிதத்தில் ப்ரவ்ருத்தர்களாய், ஸர்வத்ர அப்யுபகமார்ஹ மாயும், நிரஸநாநர்ஹமாயுமுள்ள உபந்யாஸங்கள் செய்து, அவர் களைத் திருப்ப ப்ரயத்நித்தும், அந்த ப்ரயத்நம் நிரர்த்தகமானதை யாமறிவோம். பராகர்ஷிதமான மநஸ் விவேகஶரங்களுக்கு லக்ஷ்யமாகாது. சில பகவத் ஸந்நிதிகளில் உத்ஸவாதிகள் நடக் கும்போது, தர்ஶநாபிநிவேசத்தில் மூழ்கிப் பஜனைசெய்பவர்களில் சிலர், யாதேனுமோர் ஸாமக்ரீவசத்தாலோ, ஸாமக்ரீ நிரபேக்ஷ மாகவோ, வைகுண்டாதி ஸாக்ஷாத்காரம் செய்வதுபோல் நடிப்ப தைக் கண்டிருக்கின்றோம். அவ்வண்ணம் சில சிறுவர் பாதிரிமார் ப்ரியத்தில் ஈடுபட்டு, மதாந்தர ப்ரவேசத்தில் த்ருடசித்தராய் இருக்குமளவில், பூர்வ பந்துக்களால் அவ்வினை பரிணமிக்காம லிருக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கப்படுவதும், அப்போது அவர்கள் ஓர் அபூர்வமான வெளிச்சத்தைக் காண்பதுபோல் ப்ரலபிக்கிறதும் அநுபவஸித்தமே. இப்படிப்பட்டவர்கள் விஷயத்தில், ஹித ப்ரவ்ருத்திகள் வ்ருதாவாகின்றதுபோல், ப்ரமையாலோ, தீர்க்க ஸஹவாஸங்களாலோ, ஐஹிகஸுகாபாஸங்களில் விருப்பத்தாலோ, வேறு துராஹங்களாலோ, ஜந்மத்தால் கிடைத்த தாயதநத்தை

த்யாகம்செய்ய நிச்சயித்தவர்கள் விஷயத்திலும் ஹிதப்ரவ்ருத்தி ஸபலமாகாது.

ஆனாலும், அவர்க்குள் யுக்தாயுக்த விசாரஸாமர்த்யம் உள்ளவ
ராய், அதைத் தமது அந்தராத்மா ஸந்தோஷிக்கும்படி விநியோ
கிக்க இசைந்தவர்களாய் சிலர் இருக்கமாட்டார்களோ? அவர்
களை ஸந்மார்க்கத்தில் திருப்பும்படி, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநங்கள்
பத்ரிகைகள் மூலமாகவும், ஸங்கங்கள் மூலமாகவும், இதர ப்ரகார
மாகவும் ஆங்காங்கு நடத்தப்படவேண்டியதாகையால், நமது
ஸபை தன் நிமித்தமாக ஸ்திரப்படுவதை மிகவும் வேண்டுகின்றோம்.
பால்யத்தில் பொருள்தேட உதவும் வித்யாப்யாஸமும், யௌவநத்
தில் விஷயோந்முகதையும் வேண்டாமென்று தடுக்கின்றோமில்லை.
யாவரும் ப்ரஹ்லாதனைப்போலவும், த்ருவனைப்போலவும், சுக
ரைப்போலவும் பால்யதசையில் பரிணமிக்க இயலாது. வார்த்த
கத்தில் பாரலௌகிகயோசனையும், அதற்கு அநுகூலமான வ்ருத்தி
யும், இதற்குப் பொருந்திய ஸாமக்ரிகளைப் பால்யத்தில் தேடி
வைக்காதவர்க்கு அமையமாட்டா. தத்காலம் ஸாமக்ரீ அபாவத்
துடன் நிற்காமல், வாஸனையுடன் அதன் த்யாகமும் நியமேந நம்
சிறுவர்க்கு ஏற்படுகின்றபடியால், கிந்நஹ்ருதயராய், நாம் இவ்
வண்ணம் முறையிடுகின்றோம். நம் ஸபையானது வ்ருத்தியடை
ந்து, அதன் ப்ரயத்நங்கள் பலித்தனவாகில், பகு ஜீவன்கள் ஶ்ரே
யஸ்ஸை அடையலாம். காலதேச வைகுண்யங்களால், 'ஶுவக்ஷ
ஷூஙம்கராவ்ருத்தி:' என்பதை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டு
வருகின்றவர்களும், தமக்கு அவ்வண்ணம் நடக்க நேர்ந்ததே
யென்று ஶோகிப்பதைவிட்டு, ஜீவநார்த்தம் பற்றிய பிழைப்பைப்
புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுதல் கூடாது. பாஹ்யவிஷய ப்ரா
வண்யமே யுடையார்க்கு மோக்ஷமில்லையென்று ப்ரபாவ ரக்ஷாதி
காரத்தில் தேசிகன் ஸாதித்தருளினார். ஸ்வலாபஸந்துஷ்டி,
ஸாதுத்வம், ஸர்வபூதங்களிடமும் ஸௌஹ்ருத்வம், அஹங்கார
மில்லாமை, ஶாந்தி - இவை பகவான் உகந்தருளிய ப்ராஹ்மண
குணங்கள். ஜந்மத்தால் ஸித்திக்கவேண்டிய இந்தக் குணங்களை,

இருக்கும் நாட்களில், என்றேனும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டுமெனும் இச்சையை, ப்ராஹ்மணப் பிள்ளைகள் விடப்படாது. அதுபலிக்கப்பொருந்தும் ஸந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் கொல்லவும் கூடாது. காளிதாஸன், ரகுவம்சத்தில், அக்குலத்தில் பிறந்த க்ஷத்ரியர்கள் அர்த்த ஸம்பாதநம் செய்தால் த்யாகத்தின்பொருட்டுச் செய்தாரென்றும், ஸத்யம் தவறாமைக்காக மித பாஷிகளாயிருந்தாரென்றும், யஶஸ்ஸின்பொருட்டு ஜயத்தில் இச்சைகொண்டாரென்றும், ஸந்ததி நிமித்தமாக க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்தைப் பூண்டனரென்றும் சொல்லியிருக்கின்றார். ‘க்ருஷ்ணஸம்ஜீயா’ எனும் உபநிஷத்வசநத்தை மறவாமல், நமக்குள் ஶாஸ்த்ரமும் ஆசாரமும் வளர்ந்தன. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந ஸம்பாதநம் பாஶ்சாத்ய வித்யார்த்திகளுக்குத் துர்லபமானாலும், அதில் ருசி குறையாதிருக்கத் தகுந்தபடி ஈஷத்பரிசயமும், அந்த ஜ்ஞாநத்தில் நிஷ்டைக்கும் அதனால் அடையக்கூடிய புருஷார்த்தத்துக்கும் ஸாதகமாய் நம் பெரியோர் வ்யவஸ்தை செய்த கர்மங்களின் யதோசிதம் அநுஷ்டாநமும் அவர்க்கு ஸித்தித்தால் போதுமென்று நினைக்கின்றோம். இதன் பொருட்டு நம் ஸபையின் அபிவ்ருத்தியை மிகவும் நாம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

* * * * *

பதார்த்த ஶாஸ்த்ர நிபுணர்கள் நம் ஸம்ப்ரதாயாநுகூலிகளாயிருத்தல்.

‘𑌪𑌰𑌾𑌞𑍍𑌚𑌿 𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌤𑍃𑌣𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍𑌭𑍂𑌃
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌙𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍 ।
𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍
𑌆𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍’ ॥

[ஈஶ்வரன் இந்த்ரியங்களை விஷய ப்ரகாஶகங்களாய் ஸ்ருஷ்டித்தான். ஆதலால் விஷயங்களையே மநுஷ்யன் ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான்; அந்தராத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றானில்லை. ஒரு புருஷ ஶ்ரேஷ்டன் மோக்ஷத்தை இச்சித்தவனாக, இந்த்ரியங்களை விஷயங்களினின்று திருப்பி, அந்தராத்மாவைத் தர்ஶிக்கின்றான்.]

இது உபநிஷத்வாக்யம். பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்களில் எவ்வளவு தேறினபோதிலும் அது விஷய தர்ஶநத்தை அதிக்ரமிக்கமாட்டாது. ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் என்பவர் மநுஷ்யர்களைக் காட்டிலும் விஶேஷித்த ஆத்மாக்களும், அதிகாரிகளும் இருக்கின்றார் என்றும், அவர் சில காலங்களில் லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்த வ்ருத்தாந்தங்களை நரலோகங்களில் செய்து காட்டுகின்றனர் என்றும், இதனால் ஈஶ்வரனும் லோகசரித்ரத்தில் ஸம்பந்தப்படுகின்றானென்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்றும், தாமும், தமைப்போன்ற பலரும், (உபநிஷத் வெளியிட்ட வண்ணம்) இறந்தபின் ஜீவனை, வித்யா, கர்மம், பூர்வப்ரஜ்ஞை, இவை அநுவர்த்திக்கின்றனவென்று அறிந்திருக்கின்றனரென்றும், இந்த விஷயங்களை ப்ராசீந காலங்களில் தத்வதர்ஶிகள் க்ரஹித்திருக்கின்றனரென்றும் சொல்கின்றார். இது பிப்ரவரி மாஸம் 24உ ஹிந்து பத்ரிகையால் தெரிகின்றது. இந்த்ராதி தேவதைகள் பத்தஜீவரென்றும் அதிகாரிகளென்றும் நம்முடைய ஶாஸ்த்ர நிஶ்சயம். ஈஶ்வரனும் சில ஜீவரை அநுப்ரவேஶித்தும், தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தை விடாமல் மர்த்யலோகத்தில் அவதரித்தும், லோகஹிதம் செய்கின்றானென்று நம் மதக்ரந்தங்கள் வெளியிடுவதை நாம் நம்புகின்றோம். பதார்த்த ஶாஸ்த்ர பண்டிதர்களுடைய ஊஹங்கள் நமக்கு உதவுகின்ற வண்ணம் மற்ற மதஸ்தர்களுக்கு உதவமாட்டா. ஆனால் விஷய ஜயமும் இந்த்ரிய ஜயமும் இல்லாதவர்க்குத் தத்வதர்ஶநம் உண்டாகமாட்டாது. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்கள் யுக்தாயுக்த விவேசநத்துக்கு மிகவும் ஸஹாயம் செய்வன. காலம் தேசம் இரண்டும் எல்லையற்றன. ப்ரக்ருதியினுடைய குணஸாம்யாவஸ்தை யெனும் ப்ரளயமும், குணங்களின் வைஷம்யத்தால் உண்டாகும் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளும், பரிணாம க்ரமத்தால் ஏற்படுகின்றன. ப்ரபஞ்சத்தின் மேல்சொன்ன அவஸ்தாபேதங்கள், இடைவிடாமலும், முன்னும் பின்னும், அவதியின்றி, அதாவது அநாதியாயும் அநந்தமாயும் நடக்கின்றன. இவை ஜீவகர்மங்களைக் காரணமாயுடையன. ப்ரவாஹத்தால் ப்ரபஞ்சமும் ஜீவகோடிகளும் நித்யர். அஸத்துக்கு உத்பத்தியும், ஸத்துக்கு நாஶமும் எப்

போதும் இல்லை. பகவத்ப்ராப்தியின் பொருட்டு ஶாஸ்த்ரங் காட்டின உபாயபூர்த்தியின்றி ஒரு ஜீவனுக்கு ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில்லை. ஈஶ்வரன் ஸர்வத்ர ஸமன், வைஷம்ய நைர்க்ருண்யம் இல்லாதவன். நமது லோகம்போன்றும், அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டும், பல லோகங்கள் உள. ஜீவன்களுக்குச் சரீரப்ராப்தி நிமித்தமாகத்தான் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டியும் ப்ரளயமும் ஸார்வத்ரிகமாகக் கால விசேஷங்களிலும், அவாந்தரமாக அதிக காலங்களிலும் ஸம்பவிக்கின்றன. சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வர சக்திகளாய் எப்போதும் அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றன. கர்மாநுகுணமாகச் சரீரங்களையடையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞ னெனும் ஜீவன்கள் ஈஶ்வரனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியென வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றனர்.

‘ தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஶக்தி: க்ஷேத்ரஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா |
ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந லக்ஷ்யதே ||
அப்ராணவத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோ(அ)திகா |
ஸரீஸ்ருபேஷு தேப்யோ(அ)ப்யதிஶக்த்யா பதத்ரிஷு ||
பதத்ரிப்யோ ம்ருகாஸ்தேப்யஸ் ஸ்வஶக்த்யா பஶவோ(அ)திகா: |
பஶுப்யோ மநுஜாஶ்சாதி ஶக்த்யா பும்ஸ: ப்ரபாவிதா: ||
தேப்யோ(அ)பி நாககந்தர்வ யக்ஷாத்யா தேவதா ந்ருப |
ஶக்ரஸ்ஸமஸ்ததேவேப்ய: ததஶ்சாதிப்ரஜாபதி: ||
ஹிரண்யகர்போ(அ)பி தத: பும்ஸ: ஶக்த்யுபலக்ஷித: ’ |

[க்ஷேத்ரஜ்ஞை எனப்பட்ட ஶக்தியானது அந்தக் கர்மஶக்தியால் மறைக்கப்பட்டபடியால், எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் தாரதம்யத்துடன் காணப்படுகின்றது; ப்ராணன் அற்றவைகளில் அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியானது ஸ்வல்பமாகவும், மரம் முதலான ஸ்தாவரங்களில் அதனிலும் அதிகமாகவும், ஊர்கின்ற ஜந்துக்களில் அதைக் காட்டிலும் மிகுதியாகவும், பக்ஷிகளில் இன்னும் விசேஷித்தும் ப்ரகாசிக்கிறது; பக்ஷிகளைக்காட்டிலும் ம்ருகங்களும், ம்ருகங்களைக் காட்டிலும் பசுக்களும் அந்த ஶக்தியின் ப்ரகாஶத்தால் அதிகங்க

ளாகின்றன; பசுக்களைக்காட்டிலும் மநுஷ்யர்கள் பரமாத்மாவின் ஶக்தியதிஶயத்தால் உத்க்ருஷ்டராகச் செய்யப்பட்டார்கள். அவர்களைக்காட்டிலும், நாகர், கந்தர்வர், யக்ஷாதிகள், தேவர்கள் மேற்பட்டவர். எல்லாத் தேவர்களிலும், இந்த்ரன் அதிஶயித்தவன். அவனைக்காட்டிலும் ப்ரஜாபதிகளும், அவரைக்காட்டிலும் ஹிரண்யகர்ப்பனும் பரமபுருஷனுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஶக்தியால் ப்ரகாஶிக்கின்றவராகக் காணப்படுகின்றனர்.] என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் விவரிக்கப்பட்ட வண்ணம், ஸர்வஜீவன்களிலே ஸமாநாகாரராயிருந்தும், கர்மமடியாகச் சரீரபேதங்களையடைந்து, அச்சரீரங்களின் நிர்மாணாநுரூபமாகத் தம்முடைய ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரகாஶ விஷயத்தில் ஸங்கோச விகாஸாதிகளைக் காட்டுகின்றனர்; ‘ஜ்ஞாந[illegible] வாராஷ:’, எனும்படியே, ப்ரக்ருதியின் பரிணாமத்தால் (evolution) சரீராதிகள் உண்டாகின்றன வெனும் ப்ரமாணம், சரீராதிகளும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம (gross and subtle) தாரதம்யங்களைப் பரிணாம க்ரமத்தால் (evolution) அடைகின்றனவெனும் நிஷ்கர்ஷையை ஆதரிக்கும். பரிணாமம் ஶரீரங்களை ஆஶ்ரயித்ததேயன்றி, அவற்றில் நிற்கும் ஜீவன்களை ஆஶ்ரயிக்கவில்லை. ஜீவன்களுடைய தர்மபூத ஜ்ஞாநம் ஶரீராநுகுணமாக ஸ்வப்ரகாஶத்தில் ஸங்கோச விகாஸத்தை அடைகின்றது.

இப்படிப்பட்ட உண்மைகள் நமக்கு ஶப்தப்ரமாணத்தாலும் தத்வதர்சிகளுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தாலும் கிடைத்திருக்கின்றன. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்கள் இவ்வுண்மைகளை மறுக்கமாட்டா; ஸந்தோஷத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளும். மதாந்தரங்கள் உண்டாவதற்கு முன்னே நம் பூர்வீகர் இவ்வுண்மைகளையறிந்துகொண்டார்கள். மதாந்தரங்கள் தத்வங்களில் நிலையை இன்னும் அறியவில்லை. பதார்த்த ஶாஸ்த்ரங்களில் ஶ்ரமப்பட்ட புத்தியானது நம்முடைய ப்ராசீந தர்ஶநங்கட்கு ஸஹாயமாய் நிற்கின்ற தென்பதைப் பாஶ்சாத்ய வித்யாவாஸனையில் ஆழ்ந்தவர் யோசிக்க வேண்டும்.

* * * * * *

சென்னை கலா ஸங்க உபந்யாஸங்கள்.

சென்னை கலாஸங்கத்தார் தமது ஸங்கத்தில் தேறிய வித்யார்த்திகளுக்கு விசேஷஜ்ஞான மளிப்பதற்கென்று, சில நவீந ஶாஸ்த்ராதிகாரிகளெனப் பெயர் கொண்டவர்களை வித்யார்த்திகளுடைய ஜ்ஞான விஸ்தார நிமித்தமாக உபந்யாஸம் செய்வதற்கென்று நியமித்தார்கள். இந்த ப்ரயத்நம் ஸபலமாகவில்லை யென்றும், வ்ருதாவாக அர்த்த வ்யயத்தில் விஶ்ரமிக்கின்றதென்றும், நம் நாட்டிற்குத் தக்காலம் வேண்டியது அர்த்தார்ஜந ஸௌகர்யங்களுக்கு இயன்ற பதார்த்த ஶாஸ்த்ர பரிசயமென்றும், கலாஸங்கத்தார் வ்ருத்யுபாயமாகாதவற்றில் ஶ்ரமப்படுவது ஶோசிக்கத்தக்கதென்றும் ஹிந்து பத்ரிகைக்கு எழுதுவார்கள் உண்டு.

நம்முடைய சக்ரவர்த்தி இந்தியாவுக்கு வந்தபோது, கல்கத்தா கலாஸங்கத்தார் முன்பாக நம்தேசத்தின் ப்ராசீந வித்யையை நாம் காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவும், அதே காலத்தில், பாஶ்சாத்ய பதார்த்த ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தையும் நமக்குள் விஸ்தரிப்பிக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார். இவை, நம் நாட்டினர் விஷயத்தில் ஸஹ்ருதயர்களாயிருப்பவர் சொல்லக்கூடிய சொற்கள். சென்னை கலாஸங்கத்தார் இச்சொற்களை ஆதரிக்கின்றவராகத் தோன்றவில்லை.

தேசவித்யை தேசஸ்தரால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும். தேசாந்தரஸ்தர் ஸஹாயமின்றி அது வ்ருத்தியடைந்தது. தேசாந்தரஸ்தரால் அது ரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்று நினைத்து, ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைக்கும், த்ராவிட பாஷைக்கும், ப்ரதாந உபாத்யாயர்களை விதேசங்களினின்று நியமேந வரவழைப்பது யுக்தமெனத் தோன்றவில்லை.

* * * * * *

சரீர ராஶிகளின் க்ரமபரிணாமம்.

சரித்ரமுள்ள வரையில் விஷயபர்யாலோசனையில் ஸமர்த்தர்கள் ஒரு ஜந்துவினுடைய சரீரம் மற்றொன்றின் சரீரமாகப் பரிணமிக்கக் கண்டாரில்லை. சரித்ர காலங்கட்கு முன்னும் ஏற்பட்ட க்ரந்தங்கள் உள. அவற்றிலும் ஶரீரங்களின் பரிணாமக்ரமம் சிந்திக்கப்பட்டதில்லை. சில ஆதுநிக பாஶ்சாத்ய வித்வான்கள் ஜீவ ஶரீரங்களுடைய க்ரமபரிணாமத்தை(evolution) ஊஹிக்கின்றனர். அந்த ஊஹத்தை விவேகிகள் பலர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியில் பரிணாமவாதத்தை ஆதரிக்கின்ற நாமும் அவ்வூஹத்தை ஆதரிக்கப்பொருந்தும்.

ஆனாலும் ஜீவராசிகளுடைய சரீரபரிணாமம் (evolution of species) தத்கால ஊஹப்படியே வ்ருத்தியடைந்தனவோ என்பதில் நிச்சய ஜ்ஞாநம் துர்லபம் என்று தோன்றுகின்றது. அந்த விஷயம் எப்படியிருந்தபோதிலும், மநுஷ்யன் லோகத்தில் முதலில் இவ்வண்ணமாகத்தான் உண்டானான் என்பதும், அவன் முதலில் அபிவ்யக்தியை அடைந்தபோது, அவனது சரீரத்துக்கு அவ்யவஹித காரணமாய் நின்றதென நினைக்கப்பட்ட வாநர விசேஷங்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸந்நிஹிதமான ஜ்ஞாநஸாமக்ரியுடன் ப்ர காஶித்தான் என்பதும், ஸித்தாந்தமெனக் கொள்ளக்கூடுமென்பதைப் புத்திமான்கள் யோசிக்கத்தக்கவர். இந்த க்ரமம் (evolution species) ப்ராயிகமென்று யோசித்தாலும், லோகஹிதத்தில் உத்யுக்தனான ஈஶ்வரன் அந்த ஹிதத்தின் பொருட்டே விசேஷஜ்ஞாந ஸம்பந்நரான புருஷரை, பரிணாமக்ரமத்தை க்ஷிப்ரமாக நிறைவேற்றியோ, அல்லது தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தாலோ ஸ்ருஷ்டித்திருக்கக்கூடாதோ? விஷய பர்யாலோசனையில் ஆழ்ந்தவர்கள் விஷயிணைய நினைக்கின்றாரில்லை; ஈஶ்வராஸ்தித்வத்தையும் சிந்தியாமல் விடுகின்றனர்.

* * * * * *

தென் இந்திய ஜநங்கள் உத்பத்தி.

இந்திய ஜநங்களின் உத்பத்தியைப்பற்றி எல். கே. அநந்த க்ருஷ்ணய்யர் என்பவர் உபந்யஸித்ததில், இந்தப் பூகோளத்தின் பூர்வாவஸ்தைகளைப்பற்றித் தர்கிக்கின்றவர்களுடைய யோசனைகளை வெளியிட்டனர். அவற்றால், இந்தியாவின் தக்ஷிண பாகம் உத்தரபாகத்தினின்று ஒரு கடலால் முன் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததாகவும், தக்ஷிண பாகமானது ஆஸ்த்ரேலியா கண்டம் முதல் ஆபிரிக்கா கண்டம்வரையில் பரவிநின்றதும், லுப்தமாய்ப் போய்விட்டதுமான ஒரு கண்டத்தில் சேர்ந்ததென்றும், தென்னிந்தியா, ஸிம்ஹலத்தீவு முதலான ப்ரதேசங்களின் ஆதி ஜநங்களும், ஆபிரிக்கா ஜநங்களும், ஆஸ்த்ரேலியா ஜநங்களும், ஆஸ்த்ரேலியாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் மத்யே இருக்கின்ற த்வீபங்களின் ஜநங்களும் ஒரே ஜாதியராய் இருந்து, லுப்தமான கண்டத்தில் வஸித்தாரென்றும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. இவ்வூஹம் நாம் ஸந்தோஷிக்கத்தக்கது. இன்னும் அண்டமான் நிகோபர் திட்டுகளின் பூர்வஜநங்கட்கும் ஆபிரிக்கா ஜநங்கட்கும் ஜாதி ஸாமாந்யம் சொல்வாரும் உளர்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தையும் அதன் உத்தர காண்டத்தையும் நன்றாய்ப் படித்தால், வால்மீகியால் வர்ணிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸருக்கும், ஆபிரிக்கா மலேயா ஜநங்கட்கும் ஜாதிஸாமாந்யம் சொல்லக்கூடும். லங்கையில் முன்வஸித்த ஸுமாலி முதலான ராக்ஷஸர்கள் உபேந்த்ரனால் துரத்தப்பட்டு, அதற்கும் தென்புறத்திலிருந்து பாதாளம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள் என்று, உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில், '[illegible]' இத்யாதி வாக்யங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு, ஹிமவத் பர்வதவாஸியான யக்ஷராஜன் லங்கையில் வந்து வஸித்தான். ஸுமாலியின் தௌஹித்ரனை ராவணன் குபேரனை ஜயித்து லங்கையை மீட்டுக்கொண்டான். அவனுக்கு உட்பட்ட ராக்ஷஸர்கள் லுப்தமான கண்ட ஜநங்களாயிருக்க வேண்டும். பங்காள தேசத்துக்குத் தென்புறத்தில் தற்காலம் ஸமுத்ரமாயிருக்கும் ப்ரதேசத்திலும் பாதாளமிருந்ததாகப் புராணங்கள் சொல்லும். நிகோபர்முதலான தீவுகள் அதன் சேஷமென்று அவ்விடம் வஸிக்கும் ஜநங்களுடைய ஆகாரத்தால் ஊஹிக்கக்கூடும். ராக்ஷஸரல்லாத சில ஜாதியார் தென்னிந்தியாவின் மலைப்ரதேசங்களில் வஸித்தனர் என்றும் ஜாத்யுத்பத்தி சாஸ்த்ர பரிசயமுடையோர் சொல்வதால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தின் பூர்வ வ்ருத்

தாந்தங்கள் அபூர்வமான தத்கால சாஸ்த்ர யோசனைகட்கு ஸஹாயமாயும் நிற்கின்றன. மிகவும் அவஸரப்பட்டுப் பரித்யாகம் செய்யப்படும் பூர்வகதைகளை மேலே விவரிக்கப்பட்ட சாஸ்த்ர நிர்ணயங்களைக்கொண்டு பர்யாலோசித்தால், அவற்றின் ஸமுதாய நிர்ணயங்களை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். நாம் பலமுறைகாட்டிய வண்ணம், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாக்ரந்தங்கள் யாவத்தையும் போதித்தாலும், ராமாயண பாரத புராணாதிகள் புத்தன் காலத்துக்கு முற்பட்டன வென்றும் தோன்றும்.

* * * * * *

கண்ணப்பா பண்ணிய யோசனை.

கன்னப்பா என்றொருவர் சென்னை கலாசாலையில் ஓர் உதவி வாத்யாராம். ஒரு வருஷகாலத்தில் நம் ராஜதானியில் எழுதப்பட்ட புஸ்தகங்களைப் பற்றி யோசித்து, ஜனவரி மாஸம் 28-ம் தேதி ஹிந்து பத்ரிகைக்கு அவர் எழுதுகிறார். முடிவில் ப்ரிடிஷ் ராஜ்யத்தின்கீழ் தென்னிந்தியா மாறுதல் அடைகின்றதென்றும், அது பழையஜாதிகளையும் ஆசாரங்களையும் தொலைத்து விடுகிறதென்றும், சட்டத்தாலும் ஒழுங்காலும் புதிய ஸர்வே கற்களை நடுகின்றதென்றும், அது ஜாதியால் உண்டாகும் த்வேஷங்களை நீக்குகின்றதென்றும், ஒரு புதிய குடியரசை உண்டாக்குகின்றதென்றும், நம் நாட்டிற்கும் நல்ல காலம் வருவதை ஸூசிப்பிக்கின்றதென்றும் எழுதுகின்றார். நமக்குத் தெரிந்தவரையில் 30-ஸம்வத்ஸரத்தின் முன்னால் நம்தேசத்தில ஜாதிப்ரயுக்த த்வேஷம் இல்லை. எல்லா ஜாதியர்களும் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தனர். சிலர் தாம் கொண்ட உத்தேசங்களை ஸுலபமாக அடைவதற்காக அந்த ஜாதி க்ருதமான த்வேஷத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்கள். அதன் பரிணாம பலங்களாக ஸம்பவித்த புருஷர்களில் கன்னப்பா ஒருவர். அவர்கள் தாங்களின்றென்று அறியத்தகாத ஒருமாறுபாட்டை அடையலாம். மஹம்மதியர் மஹம்மதியராகவே நிற்பர். கிறிஸ்தவர் கிறிஸ்தவராகவே நிற்பர். மற்றோர் இவ்விரண்டு வகுப்புகளில் ஒன்றில் சேரலாம். இல்லாவிட்டால் வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர், தொகை அநாமதேயர்களாய் நிற்கலாம். சட்டமும் ராஜாங்கத்தில் குறைந்தாலும் வேறுகத்தான் நிற்பர். மஹம்மதியர் பலமும் இவர்க்குள் கலகத்தை ஒழிக்கலாம். மஹம்மதியர் தம் மதத்தை விடாமலும், கிறிஸ்தவர் தம் மதத்தை விடாமலும், ஹிந்துக்கள் தம் மதத்தை விடாமலும், குடியரசு கிடைக்கக் கூடுமானால், ஹிந்துக்கள் மாத்ரம் ஸ்வஜந்ம விரோதிகளாவானேன்? ஏனையோர் அவர்கள் த்ருணத்தை இச்சித்து மற்றதைத் துறந்தார். ஏனையோர் அவ்வண்ணம் செய்தாரில்லை. குடியரசு ஏற்பட்டால் ஹிந்து பதிதர்க்காக மாத்ரம் அது ஏற்படமாட்டாது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

முமுக்ஷுவுக்கு குரு ஸேவையின் ஆவஶ்யகத்வம். *

லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்பூர்ண ஸௌம்ய ஸம்ஜீவ ஸத்குணாகரம் ।
விஶ்வேஶ வேங்கடாத்ரீஶ தாஸ்யைக நிரதம் பஜே ॥

நாஸீர்வங்க [illegible] விஜ்ஞாபிதம் வேதஸா [illegible] ஸம்ப்ரதாயா । [illegible] ப்ரதிவக்திதா விஜயதே [illegible] ஸ்ரீ: ॥

யஸ்யாபாரக்ருபாரஸேந நிதிநா க்ருதார்த்த ஸர்வ [illegible] ஸதஸத்விவேகசதுரா ஶ்ரேயஸ்கரம் ஸர்வத: । [illegible] ப்ரார்த்தநா [illegible] ஸந்தோஷிண: ॥

இந்த மஹாஜந கோஷ்டியில் அடியேன் விஜ்ஞாபநம் பண்ணப் போகிற விஷயங்களில் அசதுரங்களான ஶப்தங்களும் யுக்திகளும் உபபாதநங்களு மிருந்தாலும் ஹம்ஸங்களுடைய க்ஷீர நீர விவேச ந்யாயத்தினுல் ஸாரக்ராஹிகளான பெரியோர்கள் ஸாநுக்ரஹர்களாய் க்ஷமித்து அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்யு

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவெவ்வுளூரில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.வே. கபிஸ்தலம் ரங்கநாதாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தில் ஒரு பாகம்.

மெல்லாவற்றையும் ஶ்ருதியுக கோசரங்களாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

முமுக்ஷுக்களால் ஆசைப்படத்தக்கதான புருஷார்த்தம் எது? என்னில்:—இஹத்தில் ஶாஸ்த்ர சோதிதமான ஓர் உபாயாநுஷ்டாநத்தினுல் ஸர்வ கர்ம பந்தங்களையும் விட்டு, அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதம் சென்று, அவ்விடத்தில் 'ஸாம காயந்நாஸ்தே' இத்யாதிகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி தீப்யமானனை ஸர்வ ஸ்வாமியாகிற ஸ்ரீயஃபதியின் திவ்ய குண விக்ரஹ சேஷ்டித விபூதிகளாகிற ஸர்வ ப்ரகாரங்களுடன் அந்த ஸர்வ ஸ்வாமியை அநுபவிப்பதனுல் உண்டாகும் மஹாநந்தமே. இது தான் மோக்ஷ ஸுக மென்னப்படும். தாஸனுக்கு ஸ்வாமிஸேவை ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று லோகத்திலும் ஸித்தமா யிருக்கிற படியாலும், இங்கும்

"பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம்"

"தாஸபூதாஃ ஸ்வதஃ ஸர்வே ஹ்யாத்மாநஃ பரமாத்மநஃ"

இத்யாத்யநேக ப்ரமாணங்களில் 'ஸ்ரீயஃபதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வாமி' என்றும், 'ஆத்மாக்கள் அவனுக்கு தாஸர்கள்' என்றும், ஶ்ருதிகள் உத்கோஷிக்கிறபடியாலும், இந்த மோக்ஷ ஸுகமானது இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுசிதமன்று. இந்த ஸுகம்,

"யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ ।
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்"

இத்யாதிகளிலே அளவில்லாதபடி அவாங்மநஸ கோசரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகமபி
ஸம்பத்யதே - ந ச புநராவர்த்ததே ந ச புநரா
வர்த்ததே"

இத்யாதி ஶ்ருதிகளிலும்,

"[illegible] ப்ரஹ்மஜ்ஞ [illegible]"

"[illegible] ।
[illegible] ॥"

இத்யாதி ஸ்ம்ருதிகளிலும் இந்த ஸுகம் நித்யமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

"அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத் அநாவ்ருத்தி: ஶப்தாத்"

என்று ஸூத்ரகாரரும் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ ஸர்வஜகத் காரணத்வாதி விஶிஷ்டனை ஈஶ்வரன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்று ஶாஸ்த்ர ரூபஶப்த ப்ரமாணத்தினால் எப்படி அறியப்படுகிறதோ, அப்படி அவ்வீஶ்வரனை ஸர்வகர்மபந்த விநிர்மோக பூர்வகமாய் அடைந்தவர்களுக்குப் புநராவ்ருத்தி இல்லையென்றும, அந்த ஶப்த ப்ரமாணத்தினாலேயே அறியப்படுகின்றது என்பது இந்த ஸூத்ரார்த்தம். ஶாஶ்வதமான மோக்ஷஸுக ப்ராப்திக்கு ப்ரதமமான உபாயம் ஸதாசார்ய ஸம்பந்தமென்பதை ஶாஸ்த்ர ப்ராமாண்யத்தை அவலம்பித்தே உபபாதநம் செய்யத்துணிகின்றேன்.

"பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத் - நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந - தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம் - தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரஶாந்தசித்தாய ஶமாந்விதாய யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்" என்று முண்டகோபநிஷத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எவனொருவன் ஸாங்க வேதாத்யயநம்செய்து மீமாம்ஸா ந்யாயங்களினால் 'யாகாதிகர்ம பலங்களான ஸ்வர்க்காதிகள் அல்பங்கள் அஸ்திரங்கள்' என்றும், 'அநல்பமாயும் ஸ்திரமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மாநுபவ பலம் கர்ம ஸாத்யமன்று' என்றும் ஒரு நிஶ்சயத்தை அடைந்து, 'அந்த ப்ரஹ்மாநுபவத்தை எப்படி ஸாதித்துக்கொள்ளலாம்?' என்று நிர்வேதப்படுகிறானோ, அவன், ப்ரஹ்மாநுபவோபாய விஜ்ஞாநார்த்தமாக, வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்தில் ஜ்ஞாந வைஶத்யத்தையும் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காராநுகுணமான குண பௌஷ்கல்யத்தையும் உடையனான ஸதாசார்யனையே யத்கிஞ்சி துபஹார ஹஸ்தனாய் விநய

பூர்வகமாக அடைய வேண்டும். அந்த ஆசார்யனும், ஸச்சிஷ்யனாக வந்த இவனுக்கு ப்ரஹ்ம வித்யையை யதாவத்தாக ஏகாந்தத்திலே உபதேஶிக்க வேண்டும் என்பது இந்த ஶ்ருதியின் அர்த்தம். இந்த ஶ்ருதியில் 'ஆசார்யனையே அடையவேண்டும்' என்பதிலுள்ள அவதாரணத்தினால் விவக்ஷிதமான அர்த்தத்தை மஹர்ஷிகள் பின்வருமாறு விவரித்திருக்கிறார்கள்:—

"[illegible] ।
[illegible] ॥"

ஸதாசார்யாநுக்ரஹமில்லாவிட்டால், உத்க்ருஷ்ட குலத்தில் ஜந்மம் அடைவதனாலேயும், ஷடங்கவேதாத்யயநம் செய்வதனாலேயும், யாகாதி கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதனாலேயும், ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆஶ்ரமங்களில் வர்த்திப்பதனாலேயும், ஸ்வதந்த்ரமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரபத்தியினாலேயும் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி லபிக்காது என்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தம். [இந்த ஶ்லோகத்தில் 'த்யாக' என்னும் ஶப்தத்திற்கு

"[illegible] ।
[illegible] ॥"

என்று ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் பரிகர விபாகாதிகாரத்தில் ஆசார்யோதாஹ்ருத ப்ரமாணத்தினால் ப்ரபத்தி பரத்வம் ஸித்தம். இல்லாவிட்டால், இந்த 'த்யாக' என்னும் ஶப்தம் ப்ரஸித்தி ப்ராசுர்யத்தினால் ஸந்ந்யாஸ பரமென்றும் சொல்லலாம்.]

தவிரவும்,

"பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஶ்ச புண்டரீகஶ்ச புண்யக்ருத் ।
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத் ॥"

இத்யாதிகளிலும் முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஆவஶ்யகமென்று நிஷ்கர்ஷித்திருக்கிறார்கள். ம்ருக பக்ஷி முதலியவைகளின் ஹிம்ஸா ரூபங்களான அதிக்ரூர பாபங்களை யாவத்தேஹம் செய்து கொண்டிருந்த க்ஷத்ரபந்து என்னும் பெயருடைய ஒருவனும், மஹா புண்யக்ருத்தான புண்டரீக ரென்பவரும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தினாலேயே முக்தர்களானபடியால், மோக்ஷார்த்தியானவன் ஆசார்யனையே ஆஶ்ரயிக்கவேண்டுமென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின்

அர்த்தம். ப்ராணிஹிம்ஸாஜீவியான க்ஷத்ரபந்து என்னும் ஒருவன், ஒருநாள் அரண்யத்தில் வழிதப்பி வந்த ஒரு ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டனுக்குப் பத்மம் நிறைந்த ஒரு ஸரஸ்ஸைக்காட்டிச் ரமம் திரும்படி பண்ணினபடியால், ஸாநுக்ரஹனான அந்த ப்ராஹ்மணன் க்ரூரமான ப்ராணிஹிம்ஸா வ்ருத்தியை விடச்சொல்லியும், விடமாட்டேனென்று சொல்ல, இவனுடைய தக்ஷிண ச்ரோத்ரத்தில் ‘கோவிந்த’ என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களை உபதேசித்து

“ உத்திஷ்டதா ப்ரஸ்வபதா விஶ்வஸதா க்ஷுதிதேந வா ।
கோவிந்தேதி ஸதா வாச்யம் க்ஷுத்த்ருட் ப்ரஸ்கலநாதிஷு ॥ ”

என்று ‘இதை எப்பொழுதும் சொல்லிக்கொண்டு உனது வ்ருத்தியைச் செய்யக்கடவாய்’ என்று சொல்லிப்போன பின்பு, இந்த க்ஷத்ரபந்துவும், அந்த ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டன் சொன்னபடியே யாவஜ்ஜீவம் கோவிந்த நாமோச்சாரண பூர்வகமாகவே தனது வ்ருத்தியைச் செய்துகொண்டு ஶரீர வியோகாநந்தரம் அந்தக் கோவிந்த நாமோச்சாரண மாஹாத்ம்யத்தாலே ப்ராஹ்மண ஜந்மத்தை அடைந்து, பூர்வஜாதி ஸ்மரணத்தினால் மிகவும் கிந்நனாய் ஸ்தோத்ராதி ரூப பக்தியினால் பகவானை ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்த ஜந்மத்திலே மோக்ஷத்தை அடைந்தானென்று விஷ்ணு தர்மத்திலே க்ஷத்ர பந்துவின் உபாக்யாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. யாகதாநாத்யநேக புண்யகர்மங்களையே செய்துகொண்டிருந்த புண்டரீக ரென்பவர் ஸ்ரீநாரத பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்ம வித்யையை அநுஷ்டித்து முக்தரானாரென்று மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷதர்மத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி இந்த ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியால், ஸதாசார்யாநுக்ரஹம் பிறந்தால் பூர்வாநுஷ்டிதங்களான மஹா பாதகங்களும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகமாட்டா. அந்த அநுக்ரஹமில்லாமற் போனால் புண்யகர்மங்களும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதகங்களாகா வென்று ஸித்தமாயிற்று.

இப்படியானால் மோக்ஷார்த்திக்குப் புண்யகர்ம ப்ரவ்ருத்தி அநாவஶ்யகமாக ப்ரஸங்கியாதோ என்று ஶங்கிக்கலாம்.

“ தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி,
யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந ”

இத்யாதி ச்ருதிகள், யஜ்ஞதாநாதி புண்யகர்மம் ப்ரஹ்ம வித்யையில் ப்ரவ்ருத்தியை உண்டாக்குமென்று சொல்லுகிறபடியால், புண்ய கர்ம ப்ரவ்ருத்தி அநாவஶ்யமென்று சொல்லக்கூடாது.

“ கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே ”

இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகளும் இப்படியே சொன்னார்கள். ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாந விரோதிகளான ப்ராசீந பாபங்கள் புண்ய கர்மங்களினால் நஷ்டங்களான பின்பு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ப்ரதிஷ்டிதமாகு மென்பது இந்த ச்லோகார்த்தம். ஆகையால், நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஜ்ஞாநம் அங்கி யென்றும், கர்மம் அங்கமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

‘ புத்தி மாந்த்யத்தை யுடையவர்களுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாந ஸம்பாதநார்த்தமாக ஆசார்ய ஸமாஶ்ரயணம் அவஶ்யமாகக் கூடும். ஶாஸ்த்ரங்களில் பண்டிதர்களாக இருக்கிறவர்களுக்கும் ஆசார்யோபதேஶம் வேண்டுமோ? அது இல்லாமலேயே புத்தி ஸௌக்ஷ்ம்யத்தினால் தாமே புஸ்தகாவலோகநாதிகளைச் செய்து ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள ஶக்தராயிருக்கிறபடியால், பண்டிதர்களுக்கு ஆசார்யோபதேஶம் அவஶ்யமில்லை’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜநிக்கலாம். இதற்கு,

“ யத்யப்யஸ்ய ஶ்ருதோ ஜ்ஞாநம் ஸ்வேந ஜ்ஞாநேந வா ।
ஸத்குரோஸ்தாவத் வ்யஞ்ஜ்யம் த்ருஷ்டம் நயநதோஷவத் ॥ ”

இத்யாதிகளினால் மஹர்ஷிகளே உத்தரம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். மந்த்ரமும் மந்த்ரார்த்தமும், யத்ருச்சையாய் ச்ருதமானாலும், சுவர் மறைவில் நின்று ச்ருதமானாலும், ஆக்ஷேப வ்யாஜத்தினால் ச்ருதமானாலும், புஸ்தகத்தில் த்ருஷ்டமானாலும், வ்யர்த்தமாகப் போவதன்றிக்கே அநிஷ்ட பலத்தையும் கொடுக்கும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம். யத்ருச்சையாய் ச்ரவணமாவது— இதர கார்யார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும்பொழுது தைவாத் ப்ராப்தமாகும் ச்ரவணமே.

“ ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத ”
“ ஆசார்யாத்தைவ வித்யா விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபத் ”

“[illegible] ।
[illegible] ॥”

என்கிற ஶ்ருதிகளிலும் ‘ஆசார்யோபஸதநம் பண்ணுகிறவனே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யதாவத்தாக அறியத்தக்கவன். ஆசார்யனிடத்தில் நின்றுமே விதிதமான ப்ரஹ்ம வித்யை ஸாதுவாக இருக்கும். பகவானிடத்தில் போல ஆசார்யனிடத்திலும் பக்தி பண்ணுகிறவனுக்கே இந்த அர்த்தங்கள் விஶதங்களாகும்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘[illegible]’ என்னுமிடத்தில் ‘[illegible]’ ப்ரத்யயத்தினால் ஸம்யக் ஆசார்யோபஸதநம் விவக்ஷிதமென்று அதிகரண சிந்தாமணியில் வ்யக்தமாக இருக்கின்றது.

“[illegible]”

என்று ஆபஸ்தம்பரும் அருளிச் செய்தாரிறே.

உபாஸநமாவது—ப்ரீதி பூர்வகமான த்யாநம்.

“[illegible]”

இத்யாதிகளில் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஶ்ரவணத்தில் ஶ்ரத்தையையும் ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான குணங்களையு முடையவனான ஸச்சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷ ப்ராப்த்யுபாயமான ப்ரஹ்ம வித்யையை ஆசார்யன் உபதேஶிக்கவேண்டுமென்று மஹர்ஷிகள் நியமித்தார்கள்.

ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான ஶிஷ்ய குணங்கள் எவையென்றால் - ஆசார்யோபதிஷ்டங்களான அர்த்தங்களில் ப்ராமாணிகத்வ புத்தியும் கௌதம மஹர்ஷியாற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் எட்டு ஆத்ம குணங்களுமே.

“[illegible]”

என்பது கௌதம ஸூத்ரம். ஸர்வ பூதங்களினிடத்தும் தயை, க்ஷமை, அநஸூயை, ஶௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை, ஆகிய இந்தக் குணங்களுடைய ஸ்வரூபங்களை

“[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥”

என்று ப்ருஹஸ்பதி விவரித்திருக்கிறார். இதன் அர்த்தமாவது— ஶத்ரு மித்ராதிகளின் ஆபத்தை நிவாரணம் செய்வது தயை; அபகாரம் பண்ணினவன் விஷயத்தில் கோபமில்லாமல் இருக்கை க்ஷாந்தி; இதரர்களுடைய அப்யுதயத்தில் த்வேஷம் பண்ணாமல் இருக்கை அநஸூயை; அபக்ஷ்ய பரிஹாரமும் ஸத்ஸங்கமும் ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமும் ஶௌசம்; தர்மமாயிருந்தாலும் ஸர்வதா மிகவும் ஶாரீர மாநஸ பீடாகரமான கார்யத்தில் அப்ரவ்ருத்தி அநாயாஸம்; லோக ப்ரஶஸ்தமானதைச் செய்கிறதும் அப்ரஶஸ்தத்தை விடுகிறதும் மங்களம்; அல்பமானாலும், ப்ரீதி பூர்வகமான தாநம் அகார்ப்பண்யம்; ஸ்வார்ஜிதமாயுள்ள தநத்தினாலேயே ஸந்தோஷமும் பரதநாபேக்ஷையும் அஸ்ப்ருஹை.

“[illegible]
[illegible]”

என்னும் ஸூத்ரத்தினால், கர்ப்பாதாநாதி சத்வாரிம்ஶத் ஸம்ஸ்காரங்கள் பூர்ணங்களாக இருந்தாலும், இந்த எட்டு ஆத்மகுணங்கள் இல்லாமற்போனால் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி கிடைக்காது என்று கௌதமரே அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதனால், ஶாரீரங்களான ஸம்ஸ்காரங்களைக் காட்டிலும் ஆத்ம குணங்கள் ப்ரதாநமென்று ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி இந்த எட்டு ஆத்மகுணங்களை உடையனான ஸச்சிஷ்யனுக்கு மோக்ஷ ப்ராப்த்யுபாயமான ப்ரஹ்ம வித்யையை கோபநம் பண்ணாமல் உபதேஶிப்பது ஸதாசார்ய க்ருத்யம் என்பது ஸித்தம்.

இப்படிப்பட்ட ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்திற்கு உபாய விஶேஷம் ப்ரமாண ஸித்தமாக இருக்கிறபடியால், அந்த ஸம்பந்தம் ஸர்வருக்கும் அநாயாஸமாகவே கடிக்கமாட்டாது. அந்த ப்ரமாணமாவது—

«ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த³ம் யத்³ருச்சா²ஸுக்ருதம் ததா²।
விஷ்ணோ: கடாக்ஷமத்³வேஷம் ஆபி⁴முக்²யம் ச ஸாத்த்விகை:॥
ஸம்பா⁴ஷணம் ஷடே³தாநி ஹ்யாசார்யப்ராப்திஹேதவ:।»

என்னும் ஸ்ம்ருதிவாக்யம், ஈஶ்வரனுக்கு ஸர்வசேதந ஸாதாரணமாய் அநாதியாக இருக்கும் ஸஹஜகாருண்யம் 1, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் 2, சேதநனிடத்தில் ஜந்மகாலத்தில் உண்டாகிற விஷ்ணு கடாக்ஷம் 3, விஷ்ணுவினிடத்தில் அத்வேஷம் 4, விஷ்ணுவினிடத்தில் ஆபிமுக்யம் 5, ஸாத்விகர்களுடன் ஸம்பாஷணம் 6; இந்த ஆறும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்திற்குக் காரணங்களென்று போதிக்கின்றது. இவைகளுள் பூர்வபூர்வம் உத்தரோத்தரத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும். இங்கு «ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த³ம்» என்னுமிடத்தில் «ஈஶ ஐஶ்வர்யே» என்று ஐஶ்வர்யார்த்தகமான 'ஈஶ' தாதுவினால் நிஷ்பந்நமான ஈஶ்வர ஶப்தத்திற்கு அவயவார்த்தமானது நியமநம். தன்னுடைய இச்சையினால் இதர வஸ்துக்களுக்கு ஒரு வ்யாபாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்கு ப்ரயோஜகனாய் இருப்பது 'நியமநம்' என்று சொல்லப்படும். இந்த அவயவார்த்தத்தினால், 'ஈஶ்வரன், சேதநனை அநாத்யபராதங்களினால் இவ்வளவு காலம் ஸம்ஸாரத்தில்

தள்ளுவித்திருந்தாலும், இப்பொழுது ஒரு ப்ராசீந ஸுக்ருத விஶேஷ பரிபாகமென்னும் வ்யாஜத்தினால் ஸாநுக்ரஹனாகி இச்சேதனுக்கு மோக்ஷோபாயத்தில் ஒரு வித ப்ரவ்ருத்தியை உண்டாக்குவதற்கும் வல்லன்' என்று ஸூசிதமாயிற்று. ஈஶ்வர ஶப்தத்திற்கு ஸமுதாயார்த்தமானது ஸ்வாமித்வம் என்பது தான். இதனாலே, அவயவார்த்தமான நியமநத்திற்கு ஔசித்யம் வ்யஞ்ஜிதமாகிறது. உடையவன் தனது வஸ்துக்களை யதேஷ்டமாக உபயோகிக்கலாமிறே. இப்படி ஈஶ்வர ஶப்தத்திற்கு யோகரூடத்வமானது,

«யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய பி³ப⁴ர்த்யவ்யய ஈஶ்வர:»

என்னும் ஶ்லோக பாஷ்ய வ்யாக்யாந ப்ரகரணத்தில்,

«கேவல நியந்த்ருத்வாதி³ விவக்ஷாயாம் ஈஶ்வரஶப்³த³ஸ்ய வ்யுத்பத்தி ஸாபேக்ஷத்வாச்ச ஸ்வாமித்வவிஶிஷ்டே நியமநவிஷயேऽபி நிரபேக்ஷ வ்யோமாதி³வச்ச ஈஶ்வர ஶப்³தே³ऽபி யோக³ரூட⁴த்வ [illegible]»

என்னும் ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸ்ரீ ஸூக்தியினால் ஸித்தம். 'யோகம்' என்பது அவயவஶக்திக்கும், 'ரூடி' என்பது ஸமுதாய ஶக்திக்கும் பெயர்.

யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமாவது - அசிந்திதமாய் தைவாத் ப்ராப்தமான ஸுக்ருதம். அதாவது - கார்யாந்தரார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்திக்கும் பொழுது ஆகஸ்மிகமாய் லபித்த பகவத் பிம்ப தர்ஶநாதிகளினால் உண்டாகிற ஸுக்ருதம். 'விஷ்ணோ: கடாக்ஷம்' என்னுமிடத்தில் 'விஶ ப்ரவேஶநே' என்னும் ப்ரவேஶநார்த்தகமான 'விஶ்' தாதுவினால் நிஷ்பந்நமான விஷ்ணு ஶப்தத்திற்கு அவயவார்த்தமானது - ஸர்வஜந்துக்களிலும் அந்த: ப்ரவேஶம். இதனால்,

«அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா»

இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் சொல்லுகிறபடி, ஈஶ்வர ஶப்தாவயவார்த்தமான ஸர்வ நியமநம், அந்த: ப்ரவேஶ பூர்வகமென்று விஶேஷிக்கப்படுகிறது. இதனால், ஈஶ்வர கர்த்ருகமான நியமநத்திற்கு

ராஜாதி கர்த்ருக நியமநங்களைக் காட்டிலும் வைலக்ஷண்யம் ஸித்திக்கின்றது. ராஜாதிகள், ஜநங்களை அந்த: ப்ரவேசமில்லாமலே யன்றோ நியமிக்கிறார்கள்? இப்படி 'விஷ்ணு' சப்தத்தின் அவயவார்த்தத்தை,

"விஷ்ணு: இதி - ஸ விஷ்ணுரிதி [illegible] [illegible] ஸ்ரீஹரிவம்சே, 'வ்யாப்ய ஸ்வபாஸா [illegible] [illegible] [illegible] கேசவ: । தத: விஷ்ணு நாமாஸி விசேர் தாதோ: ப்ரவேசநாத்" - 'விச ப்ரவேசநே' இதி தாதோ:"

என்று ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீ பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ப்ரயோக ப்ராசுர்யத்தினால், 'விஷ்ணு' சப்தத்திற்கு ஸமுதாயார்த்தம் நாராயணன் என்பதே. இந்த ஸமுதாயார்த்தத்தினால், பூர்வோக்தமான ஈச்வர சப்த ஸமுதாயார்த்தமான ஸ்வாமித்வம் விசேஷிக்கப்படுகின்றது. இப்படி யோகரூடங்களான 'ஈச்வரஸ்ய' 'விஷ்ணோ:' என்னும் இரண்டு சப்தங்களினால், 'ஸர்வ வஸ்துக்களையும் அந்த: ப்ரவிஷ்டனாய் நியமிக்குமவனான ஸ்வாமி நாராயணனே' என்று ஸித்தமாயிற்று. இவ்வர்த்தம்,

"பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்"

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] நாராயண:"

இத்யாதி ச்ருதிகளில் வ்யக்தம். இப்படிப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய கடாக்ஷத்திற்கு ஜந்மகாலத்தில் பாத்ரனான சேதநனை,

"ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந் மதுஸூதந: ।
ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய: ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: ।"

இத்யாதி ஸ்தலங்களில், ஸாத்விகனென்றும் மோக்ஷோபாயத்தைச் சிந்திக்கத்தக்கவனென்றும் மஹர்ஷிகள் ப்ரசம்ஸித்திருக்கிறார்கள். சேதநனுக்கு ஜந்மகாலத்தில் விஷ்ணுகடாக்ஷமுண்டாயிற்று என்பதை, உத்தரகாலத்தில் அவனுடைய மோக்ஷோபாய ப்ரவ்ருத்தியாதிகளினால் ஊஹிக்கலாம். சிலருக்கு ஜந்மகாலத்தில் உண்டான விஷ்ணு கடாக்ஷமானது, மத்யகாலத்தில் ப்ராரப்த கர்ம விசேஷமடியாக அவர்களுக்கு ரஜஸ்தம: கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டாயிருந்தாலும், தேஹாவஸாநத்திற்குள்ளாகவே க்ஷத்ர பந்துவுக்குப் போல ஸதாசார்ய ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கிவிடும். சிலருக்கு ஜந்ம காலத்தில் தேவதாந்தர த்ருஷ்டிகளால் யாவத்தேஹம் ரஜஸ்தம: கார்யங்களிலேயே ப்ரவ்ருத்தி யிருந்தாலும், ஸாத்விகனுக்குப் பூர்வம் அலப்தமான விஷ்ணு கடாக்ஷமானது, இந்த ஜந்மத்தில் ஒரு ப்ராசீந ஸுக்ருத விசேஷ பரிபாகத்தினால் உண்டானாப்போல, இவர்களுக்கும் இந்தக் காரணத்தினாலேயே ஜந்மாந்தரத்தில் விஷ்ணுகடாக்ஷம் உண்டாகலாம். ஆகையினால், மோக்ஷோபாயமான ஸதாசார்ய ஸம்பந்த யோக்யதை ஸர்வருக்கும் உண்டு. இவ்வர்த்தம்,

"ஸர்வஸ்ய சரணம் ஸுஹ்ருத்"

என்னும் ச்ருதியில் 'ஈச்வரன் ஸர்வருக்கும் சரணமென்றும் ஸுஹ்ருத் என்றும் சொல்லுகிறபடியால் ஸித்தம்.' இப்படியானால்,

"ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேய:"

என்னும் ப்ரசம்ஸை எந்தக் காரணத்தினால் செய்யப்பட்டது?' என்னில் - ஜந்மாந்தர விளம்பமில்லாமல் இந்த ஜந்மத்திலேயே ஸதாசார்ய ஸம்பந்தோபாயம் லபித்திருக்கும் காரணமடியாகத்தான் என்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஈச்வரன் ஸர்வ சேதநர்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால், லௌகிக கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதுபோல வைதிக கார்யத்திலும் கதாசித்தாவது ப்ரவ்ருத்திக்கிறது சேதந க்ருத்யம். இவ்வர்த்தத்தை

"[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] :
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ।"

என்று மஹர்ஷிகளும் சொன்னார்கள். கோவானது, புணைகட்டி ஓட்டும் ஸமயத்திலும் வணங்கி த்ருணத்தைப் பக்ஷிக்கிறாப்போல மநுஷ்யனும், மநஸ் லௌகிக கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தமாயிருந்தாலும், மத்யே மத்யே விஷ்ணுவை ஸ்மரிக்க வேண்டுமென்பதும், இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம். சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி சக்தி

யைக்குறித்துச் சொல்ல வேண்டிய அம்ஶம் பஹுவாக இருந்தாலும் விஸ்தார பயத்தினல் விரமிக்கப்படுகிறது.

உபந்யாஸாந்தரத்திற் சொல்லப்படும் 'அத்வேஷம்' (விஷ்ணுவினிடம் த்வேஷமில்லாமலிருக்கை),

"யே த்விஷந்தி மஹாத்மாநம் ந ஸ்மரந்தி ச கேஶவம் ।
ந தேஷாம் புண்யதீர்த்தேஷு கதிஸ் ஸம்ஸர்கிணாமபி ॥"

இத்யாதிகளில் 'விஷ்ணு த்வேஷமுடையவர்களுக்குக் கங்காதி புண்யதீர்த்த ஸ்நாநங்களினலேயும் நல்லகதி கிடைக்காது' என்று மஹர்ஷிகள் சொல்லியிருக்கிறர்கள். விஷ்ணுவினிடத்தில் ஆபிமுக்யமாவது - அந்த விஷ்ணுவின் கதைகளை ஶ்ரவணம் செய்வதான ப்ரவ்ருத்தி முதலியவைகளே. ஸாத்விகர்களுடன் ஸம்பாஷணமாவது - அவர்களுடைய லௌகிக வாக்ய ஶ்ரவணமன்று. ஆனல்,

"புமாந் ந தேவோ ந நரோ ந பஶுர் ந ச பாதப: ।"

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி ஶரீர ஆத்ம விவேகத்தையும்,

"ஶுத்த்யாயம் மதோ [illegible] ஶாஸ்த்ர தேவதா ஜநாஶ்ரயம் ।"

இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி மநஸ்ஸின் ஶுத்தி ஹேதுவான ஈஶ்வர விஷயக ஸாமாந்ய பக்தியையும் உண்டாக்கத்தக்கதான ஸத்துக்களுடைய வாக்ய ஶ்ரவணமே. இது, ஆசார்யனிடத்தில் வேதாந்தார்த்த ஶ்ரவணத்திற்கு யோக்யதாபாதகமாக இருக்கும். இப்படி உபயுக்தார்த்தங்களை க்ரோடீகரித்து மஹாஜந கோஷ்டியில் ஸம்க்ஷேபமாக உபந்யாஸ ரூபமான வாக்ய ஶ்ரவணமானது ஸாத்விக ஜந ஸம்பாஷணத்தில் சேரும். ஆனல், இந்த ஶ்ரவண மாத்ரத்தினலேயே த்ருப்தர்களாகாமல், இதனல் கர்த்தவ்யாம்ஶத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, ஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரக்ரியையினல் ஒரு ஸதாசார்யனை ஆஶ்ரயித்து அவனலே உபதேஶிக்கப்படும் மோக்ஷோபயுக்தார்த்தங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஸர்வர்களும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது.

இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம்.

[illegible] ॥

[illegible] ॥

இதி ரங்கநாதாய நாம்நா கௌஶிகவம்ஶ்ய: கபிஸ்தலவாஸ்தவ்ய: । [illegible] ॥

கபிஸ்தலம் - ரங்கநாதாசார்யர்.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:

ஶ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

அசிந்த்யதிவ்யாத்புதநித்யயௌவந-
ஸ்வபாவலாவண்யமயாம்ருதோததிம் |
ஶ்ரிய: ஶ்ரியம் பக்தஜநைகஜீவிதம்
ஸமர்த்தமாபத்ஸகமர்த்திகல்பகம் || 45.

45. "விராஜமாநோஜ்ஜ்வலபீதவாஸஸம்" என்னும் 32-வது ஶ்லோகம் முதலாகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட 44-வது ஶ்லோகம் வரையில் எம்பெருமானை ஸமஸ்த கல்யாண குண திவ்ய மங்கள விக்ரஹாதி விஶிஷ்டனாகத் தனித்தனியே அநுஸந்தித்துவிட்டு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், இந்த 45-வது ஶ்லோகத்தில், பூர்வம் ப்ரஸ்துதமாயும் எல்லாருடைய சித்தத்தையும் ஆகர்ஷிக்கக்கூடியதாயுமுள்ள அவனுடைய ஸமுதாய ஶோபையையும், பக்தர்களெல்லாருக்கும் ஆஶ்ரயணீயனாகவும் போக்யனாகவுமுள்ள ஸமஸ்த குண விஶேஷங்களையும் ஒன்று சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். கீழ் ஶ்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடி பிராட்டியை உகப்பிக்கிற ரஸபாவங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான வடிவையும் குணங்களையும் அநுஸந்திக்கிறார் என்றும் ஒரு அவதாரிகை.

யதாவஸ்திதமாகவே அந்வயம்.

அசிந்த்யதிவ்யாத்புதநித்யயௌவநஸ்வபாவலாவண்யமயாம்ருதோததிம் - 'அசிந்த்யமாயும் திவ்யமாயும் அத்புதமாயும் நித்யமாயுமுள்ள யௌவநத்தையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கும்

லாவண்யமயமான ஒரு அம்ருதோததி' என்பது அர்த்தம். அசிந்த்யம் - அவாங்மநஸகோசரம்; பரமயோகிகளாலுங் கூடப் பரிச்சேதிக்கக்கூடாதது என்பது தாத்பர்யம்: 'இப்படிப்பட்ட யௌவநம் அஸம்பாவிதம்' என்று எவ்வித தர்க்கத்தினாலும் ப்ரதிக்ஷேபிக்கக் கூடாதது என்றும் தாத்பர்யம் சொல்லலாம். திவ்யம் - அப்ராக்ருதம்: அதாவது - ஶுத்தஸத்த்வ மென்றபடி. தத்த்வம் - பரம் அவரம் என்று இரண்டுவித மென்றும்; அவர தத்த்வம் - சேதநம் அசேதநமென்று இரண்டுவித மென்றும்; அசேதந அவர தத்த்வம் - த்ரிகுணம் அத்ரிகுணமென்று இரண்டுவித மென்றும்; அசேதந அவர அத்ரிகுணதத்த்வம் - காலம் ஶுத்தஸத்த்வமென்று இரண்டு விதமென்றும் நமது ஸித்தாந்தம். இந்த ஶுத்த ஸத்த்வத்தின் ரீதியானது, தத்த்வ மாத்ருகை யென்னும் ரஹஸ்யத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, "பரமயோகி வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவமாய், சேணுயர் வானமென்றும் தெளிவிசும்பென்றும் பொன்னுலகென்றும் கலங்காப்பெருநகரமென்றும் மாகவைகுந்த மென்றும் சொல்லப்பட்ட வேறுபாட்டையுடைத்தாய், ப்ரஹ்மாதி பதங்களெல்லாம்கூட நரகதுல்யங்களாய்த் தோற்றும்படி அபரிமித ஐஶ்வர்யங்களான போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாநங்களை யுடைத்தாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் நித்யருக்கும் முக்தருக்கும் விக்ரஹாதிரூபேண விசித்ர ப்ரவாஹமாய்" இருக்கும். இந்த யௌவநம் அப்படிப்பட்ட ஶுத்தஸத்த்வத்தின் ப்ரவாஹமென்று சொன்னதாயிற்று. அத்புதம் - எப்பொழுதும் அநுபவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோதிலும், அநுபவிக்க அநுபவிக்கப் புதியதுபோலவே தோன்றும் ஸ்வபாவத்தை உடையது. நித்யம் - கௌமார அவஸ்தை போய் இந்த யௌவந அவஸ்தை ஜநிக்கிறது என்றாவது, இந்த யௌவந அவஸ்தை நீங்கினால் வார்த்தக அவஸ்தை வருமென்றாவது சொல்லக்கூடிய ஸ்வபாவ மில்லாதபடி எவ்வித பரிச்சேதமுமின்றிக்கேயிருக்கும் என்று அர்த்தம். யௌவநம் - யௌவந மென்று ஜகத்தில் ப்ரஸித்தமான ஒரு அவஸ்தா விஶேஷம்; அது, மிகவும் ரமணீயமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையது. இப்படி அசிந்த்யமாயும் திவ்யமாயும் அத்புதமாயும் நித்யமாயுமுள்ள

யௌவநம் பகவானுக்கு ஸ்வாபாவிகமே யென்பதைக் குறிக்கிறது 'யுவா' என்னும் பதம். இதனால்,

"தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ"

என்னும் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஶ்லோகம் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றது. 'லாவண்யே' - லாவண்யம் நிறைந்துள்ள. லாவண்யமாவது - ஸாமாந்ய ஶோபை; அத்யந்தம் ம்ருதுவாயும் கண்களுக்கு ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயுமுள்ள ஏராளமான தேஜஸ்ஸுக்கே 'லாவண்யம்' என்னும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பெரியோர் அம்ருத ஸமுத்ரம் என்று பகவான் உபசரிக்கப்படுகிறான்; ஸமுத்ரம்போல எவ்விதத்திலும் பரிச்சேதிக்கக்கூடாதவன் என்பது தாத்பர்யம்.

ஶ்ரிய꞉ ஶ்ரியம் - லக்ஷ்மிக்கும் மங்களாவஹனாய் அவளுடன் கூடியிருக்குமவனை. "க꞉ ஶ்ரீ꞉ ஶ்ரிய꞉?" என்னுமிடத்தில் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வம் த்யோதிதமாயிற்று; இவ்விடத்தில் ஸபத்நீகனாக இருந்துகொண்டு எல்லார்க்கும் கைங்கர்யோத்தேஶ்யமாயிருக்கும் ஸ்திதியை வஹிக்கிறான் என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

பக்தஜநைகஜீவிதம் - ஆஶ்ரிதருக்கு ப்ரதாந ஜீவிதமாயிருக்குமவனை.

"மச்சித்தா மத்கதப்ராணா꞉"

என்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆஶ்ரிதர்களுடைய ஸ்திதி? 'ஆஶ்ரிதர்களையே ப்ரதாந ஜீவிதமாக உடையவனை' என்றும் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும். அதாவது -

"மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா꞉"

"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்"

இத்யாதிகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி, அவன் ஆஶ்ரிதர்களையே தனக்கு தாரகர்களாக உடைத்தாயிருக்கிறானன்றோ? அதாவது - அவன் அவர்களிடம் அவ்வளவு ப்ரீத்யதிஶயத்தைச் செய்கிறான் என்பது தாத்பர்யம்.

பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்
ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரதாந்தர꞉ ।
கதாஹமைகாந்திக நித்ய கிங்கர꞉
ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித꞉ ? ॥ 46.

ஸமர்த்தம் - ஸாமர்த்யமுடையவனை. இதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பெரியோர்கள் தாத்பர்யம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்:—(1) ஆஶ்ரிதர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதிலும், தனக்கு ஸமமான போகத்தை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலும், ஆஶ்ரிதர்களுடைய விரோதிகளை விலக்குவதிலும் எவ்வித ப்ரதிபந்தகங்களினாலும் தடுக்கக்கூடாத அளவு ஸாமர்த்யமுடையவனை; (2) நித்யஸூரிகள், ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஆஶ்ரிதர்கள் இவர்களெல்லாரையும் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்குமளவு ஸாமர்த்யமுடையவனை.

ஆபத்ஸகம் - ஆபத்காலத்தில் ஸமதுக்கஸுகனான ப்ரிய ஸகன்போல உதவும் ஸ்வபாவமுள்ள.

அர்த்திகல்பகம் - கல்பத்ருமம் போல அர்த்திகளுக்கு ஸமஸ்தங்களான அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்குமவனை. "'தன்னைத் தந்த கற்பகம்' என்கிறபடியே தன்னை ஔதார்யம் பண்ணுமவனை" என்பது, இங்கு ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுக்ரஹித்திருக்கும் தாத்பர்யம்.

46. கீழ்ச் சொன்னபடி ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளால் பூர்ணனான பகவானை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்தித்துவிட்டு, அதனால் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்தவராய், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு எல்லைநிலமாயுள்ள நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

அஹம், பவந்தமேவ நிரந்தரம் அநுசரந், ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரதாந்தர꞉, ஐகாந்திக நித்ய கிங்கர꞉, ஸநாத ஜீவிதஶ்ச ஸந் கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி? [இடைவிடாமல் உன்னையே அநுவர்த்தித்துக்கொண்டும், உன்னை யொழிந்த விஷ

யங்களில் மநோவ்யாபாரங்களை ஸ்வாஸநமாகத் தவிர்த்துக்கொண்டும், ஏகரூபமாய் ஶாஶ்வதமான கைங்கர்யத்தைச் செய்துகொண்டும், அதனாலேயே பரம ப்ரயோஜநத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸத்தையை யுடையனாய் எக்காலத்தில் அடியேன் உன்னை உகப்பிக்கப் போகிறேன்?]

பவந்தமேவ - கீழ்ச்சொன்னபடி ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் பரிபூர்ணனாக இருக்கும் உன்னையே. இவ்விடத்திலுள்ள 'ஏவ' என்னும் பதத்திற்கு ஸ்ரீ நிகமாந்தாசார்யர் இரண்டுவிதமாகத் தாத்பர்யம் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்: — (1) 'பகவானைத் தவிர்த்து மற்றைத் தைவங்களெல்லாம் கர்மாதீநங்கள்; சில ப்ரகாரங்களில் அந்தத் தைவங்கள் ஸேவ்யங்களானாலும், அவைகளெல்லாவற்றையும் த்யஜித்து ஸ்ரீமந்நாராயணனையே அநுவர்த்திக்க வேணும்' என்பது முதலாவது தாத்பர்யம். (2) 'சில விடங்களில் பகவத் பரிஜந ஸேவை உத்தேஶ்யமானாலும், அவர்களளவிலேயே விஶ்ராந்தமாகும் ஸேவையை த்யஜித்து, ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் விஶ்ரமிக்கு ஸேவையே நமக்கு உத்தேஶ்யதமம்' என்பது இரண்டாவது தாத்பர்யம்.

"வேறொன்றும் நானறியேன்"

இத்யாதியான திவ்ய ஸூக்திகளிலும் ஸர்வஶேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் பர்யந்தம் போகும் புத்தியே விவக்ஷிதமென்று ஸூசிதமாயிற்று. 'பகவத்பரிஜந ஸேவாஸ்வபி தச்சேஷத்வபர்யவஸாநாநுஸந்தேயமிதி அபிப்ராய:' என்பது ஸ்ரீ நிகமாந்தாசார்யனுடைய வாக்யம்.

நிரந்தர: - இடைவிடாமல். மற்றை எவ்வித அவாந்தர ஸேவையும் வேண்டாம் என்பது திருவுள்ளம்.

அநுசரந் - அந்தந்த அவஸ்தைக்குத் தகுந்த கைங்கர்யங்களினால் ஸேவித்துக்கொண்டு.

"காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்"

என்னும் ஶ்ருதி இதனால் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. இப்படி அநுஸரித்துக் கைங்கர்யம் செய்வது முடிவில்லாததாய் ஶாஶ்வதமாக இருக்க வேணுமென்பதை, 'அநுசரந்' என்னுமிடத்திலுள்ள நிகழ்காலரூபம் காண்பிக்கின்றது.

ப்ரஶாந்தநிஶ்ஶேஷமநோரதாந்தர: - மாற்றப்பட்ட மற்றைக் காமங்களெல்லாவற்றையு முடையவனாய். 'கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும் பொருட்டு மற்றை ப்ரயோஜநங்களிலுள்ள இச்சை முழுவதையும் நீயே ஶமிப்பிக்க வேணும்' என்பது அபிப்ராயம்.

ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: - ஒரு வஸ்துவிலேயே நியதமாக இருக்குமது ஐகாந்திகம்; அதாவது - 'தேவதாந்தரங்களினிடத்தில் மநஸ் ப்ரவ்ருத்திக்காமல் பரதேவதையான எம்பெருமானிடத்திலேயே ஏகரூபமாய்ச் செய்யப்படும்' என்று அர்த்தம். அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் நித்யமாக இருக்கவேணும்; அதாவது - யாவதாத்மபாவியாக இருக்கவேணு மென்பது தாத்பர்யம்.

ஸநாத ஜீவித: - 'அப்படி என்னைக் கைங்கர்யம் கொண்டாலொழிய என் ஸத்தை ஸப்ரயோஜநமாகாது' என்பது தாத்பர்யம். அல்லது, 'இது வரையில் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு, ஸநாதனாக இருந்தபோதிலும் நாதஹீநன் போல இருந்தேன்; அப்படிப்பட்ட என்னுடைய நீச ஸ்திதி உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே நிவ்ருத்திக்கப்படவேணும்' என்பது இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - உகப்பிக்கக்கடவேன் - உன்னுடைய தாஸனாக இருக்கும் எனக்கு உன்னுடைய ப்ரஹர்ஷமே முக்கியமான ப்ரயோஜநம் என்பது தாத்பர்யம். "தன்னுடைய அநுவ்ருத்தியினால் ஈஶ்வரனுக்குப் பிறந்த ப்ரஹர்ஷமிறே சேதநனுக்கு ப்ராப்யம்" என்பது, ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திவ்யஸூக்தி.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஜநகநந்தினீ.

ஜநகநந்தினிக்குக் கல்யாணம் முடிந்து நாலு ஸம்வத்ஸரம் ஆயிற்று. விவாஹாநந்தரம் அவளுடைய பிதா, ராமாநுஜாசார்யரைக்கொண்டு அவளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் செய்வித்து வைத்தனர். ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களில் யதோசிதம் ஜ்ஞாநத்தை அவளுடைய பிதாவினிடமே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும்படியாக அந்த ஸ்வாமி அவளுக்கு ஆஜ்ஞாபித்தனர். இது ந்யாயமே. லோக வழக்கப்படிச் சிறு பெண்கள் மாமனார்களிடம் வித்யாக்ரஹண நிமித்தம் போவது அயுக்தமாயிருக்கும். குருவினிடம் போல் மாமனாரிடம் மர்யாதையுடன் வர்த்திப்பது ஸுலபமேயானாலும், தக்க அவஸரங்களில் ப்ரச்நைகள் மூலமாக விஷயங்களைக் கேட்டறிவதற்குத் தத்கால வழக்கப்படி மாமனார் உசிதமான ஆசார்யன் ஆகமாட்டார்.

ப்ரத்யங்க ஸௌஷ்டவம் கலந்தும் கலவாமலும் ஸமுதாய சோபை சில பெண்கட்குப் பொருந்தும்; கலவாத சோபை தூர தர்சநத்தில் மாத்ரம் ரமணீயமாய்த் தோன்றும். பல பெண்கட்கு ஸமுதாயசோபையு மிலது. அவர்க்கும் அநிர்வசநீயமாய் ஓர் ஆகர்ஷக சக்தியானது யௌவநாரம்பத்தில் ஸஹஜமாயுண்டாகின்றது. ஆதலால், "விதேரு நிவேஸ்ரு வலிகஷீத லக்ஷயொஜா",

எனும்வண்ணம், அவளுடைய சரீர நிர்மாண பூர்வமே, ப்ரத்யங்க ஸௌஷ்டவம் கொஞ்சமும் தவறாதபடி, அவற்றைச் சித்ரமூலமாக த்ருப்தியாயமைத்துப் பின், அந்தச் சித்ரப்படிப்பிதாமகன் அவள் சரீரத்தை உண்டாக்கினானென்னும்படித் தோற்றுகின்ற ஜநகநந்தினியானவள், யௌவநாரம்பத்தில் எவ்வண்ணம் ப்ரகாசித்தாளென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. அவள் பிதாவின் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸும் அவருடைய பாரமைகாந்த்யமும் அவளுடைய நன்னடத்தையும் பாமர த்ருஷ்டிபாதங்களினின்று அவளை ஸம்ரக்ஷித்தன.

பிதாவின் ஆஜ்ஞையை அநுஸரித்து முதலில் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் அவரிடம் கேட்டாள். அதன் பிறகு பாஷ்யஸஹிதமாகக் கீதையைப் பாராயணம் செய்தனள். பின்பு பகவத் விஷயத்தைக் காலக்ஷேபம் செய்தாள். முடிவாக ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை நியமத்துடன் பிதாவினிடம் கேட்டாள். இவற்றைக் கேட்டறிந்த தத்வஜ்ஞாநம் த்ருடப்படவேண்டிப் பிதாவின் நியமநத்தின்பேரில் அவரிடம் ஸ்ரீ பாகவதமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமும் ஸம்சயமறப் படித்தறிந்தனள்.

இப்படி ப்ரஹ்மவாதினீ யெனத் தகுந்தவளாய் வளர்ந்த ஜநகநந்தினியை ஒரு நாள் காலையில், காலக்ஷேபாவஸரத்தில் கேசவாசார்யர் அழைத்துப் பின்வருகிறபடி உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்:-

"ஜநகம்! கேசவாசார்யர் பெண் காலக்ஷேபம் செய்திருக்கின்றாள் என்று லோகத்தார் புகழ்வதால் உனக்காவது, எனக்காவது ப்ரயோஜநம் உண்டானதாய் எண்ணாதே. படித்தவரென க்யாதியடைந்த பெண்பாலர், ப்ராயேண, வய:க்ரமத்தால் சரீரவிஸ்தாரத்தை யடைவதுபோல், புத்தி விஸ்தாரத்தை அடைகின்றாரில்லை. அவர் கற்ற கல்வியெல்லாம் அவர்க்குக் கேவலம் அஹங்காரம் ஜ்வலிக்க உதவுகின்றதுமன்றி, அவருடைய ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்ஞையைப் பழையபடியே நிலைக்கவும் செய்கின்றது. ஸ்த்ரீகள் அல்ப வ்யாஜங்களைக்கொண்டு பரர் தங்களை அநாதரணை செய்தனரென்றும், தங்கட்குத் தீங்குசெய்தனரென்றும் எண்ணுகின்றார்கள்; எண்ணத்தகாத அல்ப வ்யாபாரங்களைப் பெரிதாக்குகின்றனர்; போதுமான காரணமின்றிக் கோபமும் வ்யஸநமும் கொள்கின்றனர்; பராமர்சையின்றி வாக்வ்ரயம் செய்கின்றனர்; தமது குற்றங்களைச் சுட்டிக் காட்டுபவரிடம் த்வேஷம் பாராட்டுகின்றனர்; நச்வரங்களில் ஆசை கொள்கின்றனர்; சாச்வதமான நன்மைகளைத் தேடாது விடுகின்றனர். அநேகம் ஸ்த்ரீகள் அவர்களுடைய மௌட்யத்தால் பெரியோருடைய ஸஹவாஸார்ஹதையை அடைகின்றனரல்லர்.

"காமத்தால் பரஸ்பரம் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீ புமான்கள் ப்ராயேண, அவருடைய காமம் நிலைக்குமட்டும், தாங்கள் அநுரூப தம்பதிகளென த்ருடவிச்வாஸம் கொள்கின்றனர். அந்தக் காமத்தின் தீவ்ரம் அடங்கியபின் அவர் ஒருவரையொருவர் வெறுக்க

ஆரம்பிக்கின்றனர். அப்போது, அவர் விஷயத்தில், ' நல்லது கெட்டால் நாய்க்கும் வழங்காது ' எனும் பழமொழி ஊர்ஜிதமாகின்றது. பகு பெயர்க்குக் காமமும் ஸம்பந்த காரணமாகின்றதில்லை. அநநுரூபதாம்பத்யம் தான் லோகத்தில் மிகுந்து நிற்கும். அநநுரூபமாக அது ஏற்பட்டபோதிலும் ஒரு புருஷாயஸ்ஸினுடைய அல்ப ஸ்வபாவத்தை அறிந்துகொண்டு, தாம்பத்யத்தை ஜந்மபலமாக நினைக்காமல், ஜந்மத்தா லடையக்கூடிய புருஷார்த்தத்துக்கு அதை ஒரு ஸஹகாரியாக நமது ப்ராசீநர் நிர்த்தாரணம் செய்தனர். ஆதலால் கேவலகாமத்தால் அது புஷ்பிக்கும்படி அவர் அவகாசம் கொடுத்தாரில்லை.

" இப்போது ஆர்யாவர்த்தமெனப்பட்டது அநார்யவ்யாப்தமாய் விட்டது. காலதேச வைகுண்யங்கள் மிகுந்தன. ஒவ்வொரு ஜீவனும், அவ்வைகுண்யங்களால், விபரீத ஸம்ஸர்க்கங்களில் சிக்கி, தனது ஜந்மத்தின் உத்தேச்யமான பலத்தை இழந்து போகும்படி நேரிட்டிருக்கின்றது. உன்னுடைய ஜந்மத்தின் ப்ரயோஜநத்தை நீ யடையவேண்டுமென்று நினைத்து அதற்கேற்றபடி உனக்கு நான் விவாஹம் முடித்தேன். பகவத் ஸங்கல்பம் எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. நீ என்னிடம் அறிந்த விஷயங்களின் ஸாராம்சங்களை நமது ப்ரமாண க்ரந்தங்கள் காட்டினபடி உரைக்கின்றேன். கேள்.

" காலமும் தேசமும் அநாதியென்றும் அநந்தமென்றும் அறி. அவற்றுள் அந்தர்க்கதமாகும் சேதநாசேதந ரூபமான வஸ்துக்களின் மொத்தமும் எல்லையற்றதாகத் தெரிந்துகொள். இவற்றை ப்ரகாரமா யுடையவன் ஈச்வரன். இவற்றின் ஸங்கோச விகாஸங்களைத் தான் ப்ரளயமென்றும் ப்ரபஞ்சமென்றும் சொல்வர்.

" வஸ்துக்களில் பூர்வம் இல்லாததொன்று நடுவில் உண்டாவதில்லை. பூர்வம் இருந்ததொன்று பின்னால் நசிப்பதும் இல்லை. சேதநவஸ்து விகாராநர்ஹம். அசேதநம் ஸததவிகாரி. அதன் பரிணமமான சரீராதிகள் ஸம்பந்தமடியாகச் சேதநனும் ஜந்மம் முதலான விகாரங்களை அடைவதாக வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றான். அவற்றை அவன் அடைவதற்கு அவனுடைய ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் காரணங்களாகின்றன. சேதநனுக்கும் அவன் கர்மங்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தங்களையும் ப்ரயோஜநங்களையும் விளைவிப்

பது ஈச்வரனுடைய கர்மசக்தி. அக்கர்மசக்தியானது, தனது நிஸர்க்கமான தயையால் ப்ரேரிதனான ஈச்வரனால், ஜீவன்களுடைய ஹிதத்தை உத்தேசித்துக் கார்யகரமாகின்றது.

" பகவான் ஜீவன்களுக்குக் கரண களேபரங்களைத் தந்தது, ஜீவன்கள் புருஷார்த்தங்களை அவற்றைக்கொண்டு ஸாதித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற் கென்று அறி. ஜீவன்கள் கரண களேபரங்களை ஸத்விநியோகம் செய்வதற்கும் துர்விநியோகம் செய்வதற்கும் ஸ்வதந்த்ரர்கள்.

" ஜீவன்கட்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தி தான் பரம புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொண்டு, தத்ப்ராப்தி நிமித்தமாக விதிக்கப்பட்ட உபாயத்தைப்பற்றி நின்றானாகில் புருஷார்த்தம் தானே ப்ராப்தமாகின்றது.

" [illegible] ।
[illegible] " ॥

என்று உபநிஷத் சொல்லிற்று. உனது ஆத்மாவைப்பற்றி, நான் இப்படிப்பட்டவனாகின்றேன் என்று அதன் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டாயாகில், லோகரீதியின்படி, உனக்காகவாவது உனது சரீர ஸம்பந்திகள் இஷ்ட பூரணத்திற்காகவாவது, சரீர கஷ்டத்துடன் கூடிய ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில் நீ இழியமாட்டாய்.

" ஜீவஸ்வரூபம் என்னெனில், தத்வமஸி, எனும் வாக்யத்தையும் ப்ரணவத்தின் அக்ஷரத்ரயங்களையும் ஸமுதாயமாக யோசித்து, அத்வைதிகள் ஜீவன்தான் ப்ரஹ்மம் என்கிறார்கள். திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் காயத்ரீ மஹாமந்த்ரத்தையும் யோசித்தால், ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம் ஸித்திக்காது. அவர்க்குள் நிர்ஹேதுகமாக ஸித்தித்த ஸ்வாமித்வ தாஸத்வ ஸம்பந்தம் தான் நிலைக்கும். ப்ரணவ விவ்ரணம்தான் அஷ்டாக்ஷரம், ஷடக்ஷரம், த்வாதசாக்ஷரம் முதலான மஹா மந்த்ரங்கள். இவை எல்லாம் நாலாம் வேற்றுமையென்று தமிழில் சொல்லப்பட்ட சதுர்த்தியில் தான் முடிகின்றன. கீதையில் ஸர்வேச்வரனும் ஜீவனைத் தனது அம்சபூதனென்றான். முண்டகோபநிஷத்தும் அதை ஸ்பஷ்டமாய் விளக்குகின்றது.

" தான் பகவச்சேஷனென்று ஸ்வரூபத்தை அறிந்துகொண்டவன், அந்த சேஷவ்ருத்தியைத்தான் நியமேந அநுஷ்டிக்கத் தக்கவன். முக்ததசையில் பகவானுடைய திருவுள்ளத்தை ஸாக்ஷாத்தாக அறிந்து அதை நடத்துவன். பத்த தசையில் ஈச்வராஜ்ஞை சாஸ்த்ரைகவேத்யமாகையால், பகவானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யங்களை சாஸ்த்ரத்தா லறிந்து செய்யக்கடவன்.

" ஜீவன்கள் பல விதமாயிருக்கின்ற பகு ஜந்மங்களெடுத்து முடிவில் மநுஷ்யராய்ப் பிறக்கின்றனர். ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் ஸமமாய் ஸர்வ சரீரங்களிலும் ஏற்படமாட்டா. ஆதலால் அக்குணங்களின் தரதமபாவம் ப்ரதி சரீரமும் ஸித்தம். அவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட சேதநருடைய ப்ரவ்ருத்திகளும் ஏகரூபமாக அமைவதில்லை. இந்த வித்யாஸங்கள், சேதநர்களுடைய தத்கால ஜந்மங்களால் மாத்ரம் ஸித்திக்கவில்லை; அநேக ஜந்மபரம்பரைகளால் ஏற்பட்டன.

" குணகர்ம விபாகத்தால் மநுஷ்யர்க்குள் வர்ணபேதம் ஈச்வரக்ருதம். இந்த லோகத்தில் இப்போது வ்ருத்தியடைகின்ற மநுஷ்ய ஸ்ருஷ்ட்யாரம்பத்தில் வர்ணபேதம் உண்டாயிருக்கலாம். புராணங்கள் காட்டுகிறபடி முதலில் உண்டாயிருந்த ஆர்யருடைய ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களால் காலக்ரமத்தில் வர்ணபேதம் அவர்க்குள் உண்டாயிருக்கலாம். எப்படி உண்டாயிருந்தபோதிலும், ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மங்கட்கு அர்ஹனான ஜீவன்தான் அந்த ஜந்மங்களைக் கர்மாத்யக்ஷன் ஸங்கல்பத்தால் அடைகின்றான். மநுஷ்ய ப்ரயத்நத்தால் வர்ணபேதம் நசித்தால், அக்காலஸ்திதியை அநுஸரித்தே ஜீவன்கட்குப் புநர்ஜநநம் நேரிடும்.

" வர்ணஸாங்கர்யம் மிகவும் உண்டாகின்ற தத்காலத்தில், வர்ணாந்தரங்களிலும் வர்ணபாஹ்யர்க்குள்ளும் ஐக்கத்தக்க ஸம்ஸ்காரமுடைய பலர், ப்ராஹ்மணரென ஜந்மத்தால் தோற்றி, அவ்வவருடைய ஸம்ஸ்காரோசிதமான வகுப்புகளை ஸம்ஸர்க்கங்களால் சேர்ந்துவிடுவர். " ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ।" எனும் கீதாவாக்யம் ஆநுசாஸநிக பர்வத்தில் மதங்கோபாக்யாநத்தைப் பார்த்தால் விளங்கும்.

" குணகர்மவிபாக க்ருதமான வர்ணங்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டால், பகு மநுஷ்யர் ஸ்வரூபப்ராப்தி யடைய ஸௌகர்யங்கள் உண்டு. ஜந்மத்தால் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறப்பவனுக்கு ஸத்ஸங்கம், ஸதாசார்யப்ராப்தி, ஸத்கர்மம் முதலானவைகள் ஸித்திப்பதையொத்து மற்றவர்க்கு அமையமாட்டா. வர்ணபேத மற்றதாகில், ஸர்வஸமமான கூட்டமொன்றில், ப்ராஹ்மணர்க்குரிய குணகர்ம ஸம்பந்தம், யாரோ ஒருவர்க்குக் கஷ்டத்தால் ஸித்திக்கலாம். ஸம்ஸர்க்கத்தால் அதுகெட்டாலும் கெடலாம்.

" குணங்கள் சேதநனைக் கர்மங்களில் ஏவுகின்றன. ஸத்வகுண ப்ரதாநரான ப்ராஹ்மணரும், அவருடைய ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாலும், ஸம்ஸர்க்கங்களாலும் ப்ராயேண ஸத்கர்மங்களிலே அந்வயிக்கின்றனர். இவர்க்கேற்றபடி நம்முடைய பெரியோர், பகவத் ஸங்கல்பத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ஸத்வம் வ்ருத்தியாகும்படியாயும், சித்தம் சுத்தமாகும்படியாயும், ஜ்ஞாநம் த்ருடப்படும்படியாயும், ஸ்வரூப ப்ராப்தியுண்டாகும்படியாயும், தகுந்த கர்மங்களை விதித்திருக்கின்றனர். அப்படி வர்ணங்களையும் ஆச்ரமங்களையும் அநுஸரித்து ஏற்பட்ட ஸ்வகர்மத்தை மநுஷ்யன் பகவதாராதநமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, சித்தசுத்தியை ஸம்பாதித்து, சாஸ்த்ரத்தால் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் தன் ஸ்வரூபத்தையும் தனக்கு ஹிதமாயுள்ள உபாயஸ்வரூபத்தையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் அறிந்து, ஸம்ஸார சக்ரத்தைத் தாண்டுகின்றான். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில், " இயாஜ ஸோऽபி ஸுபஹூந் யஜ்ஞாந் ஜ்ஞாநவ்யபாச்ரய: । ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யுமவித்யயா ॥" எனும் ச்லோகத்தைச் சிந்திப்பாய். மஹா ப்ரஹ்மவித்தான கேசித்வஜ ராஜனைப்பற்றி இந்த ச்லோகம் பிறந்தது. ஜ்ஞாநவ்யபாச்ரயன் என்பதால் ஆத்மஜ்ஞாநத்தை அந்த ராஜா நன்றாகப் பொருந்தினவன் என்று ஏற்பட்டது. 'ப்ரஹ்மவித்யாமதிஷ்டாய' என்பதால் பக்தியோக நிஷ்டன் என்று அர்த்தமாகின்றது. அவன் ராஜாவானபடியால் பகு யஜ்ஞங்கள் செய்தான். பக்தியோக ப்ரதிபந்தகங்களாய் நிற்கும் கர்மரூபமான பாபங்களை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு அப்படிச் செய்தான். ஸம்ஸார ஹேதுவாகின்ற கர்மங்கள் ம்ருத்யு சப்தத்

தால் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றது. இவற்றை அவித்யை எனப் பட்ட ஸ்வகர்மத்தால் தாண்டவேண்டும். இந்த கர்மம், அதற்கு உரிய பலத்தை விளைவிக்காதபடிப் பகவதாராதந ரூபமாகப் பண்ணப்பட்டதாகில், பக்தியோகத்திற்கு ஸஹகாரியாகின்றது.

“அப்படியே ஒவ்வொரு ஜ்ஞாதாவும், பகவத்ப்ராப்தி நிமித்தமாக ஓர் உபாயத்தில் அந்வயித்தவனுக்கொண்டு தனக்கென்று ஏற்பட்ட ஸங்கிஹித கர்மங்களைப் பகவதாராதநமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உனக்காக ஏற்பட்ட கர்மம் பர்த்தாவின் ஸேவை. அதில் நீ ஜாகரூகையாய் இருக்கவேண்டும். அந்த வ்யாபாரத்தையே நீ பகவதாராதநமாகக் கொள்ளவேண்டும். ப்ராஹ்மணர் காமத்தின்பொருட்டு விவாஹம் செய்துகொள்ளார். தர்மத்தின் பொருட்டும் ப்ரஜையின் பொருட்டும் உன்னை உன் பர்த்தா மணந்தார். அவருடைய க்ருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மம் உன்னையன்றி நிறைவேறமாட்டாது. உனக்கு அபேக்ஷையுண்டான காலத்தில், உன் பர்த்தாவின் அநுமதியின் பேரில் நீ விஶ்வஸித்த ஆசார்யன் க்ருபையை முன்னிட்டு ஓர் உபாயத்தில் அந்வயிப்பாய். பர்த்தாவின் உபாயாநுஷ்டாந காலத்தில் உனக்கும் உபாயாநுஷ்டாநம் ஸித்திக்கக்கூடும்.

“ஸர்வத்ர ஸமனாய், ஸர்வத்தின் ஹ்ருதயங்களிலும், ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கும் வாஸுதேவனை நோக்கு. அவனுடைய அம்சபூதையான உன்னையும், அம்சபூதரான மற்ற யாவத் ஜீவரையும் சிந்திப்பாய். நஶ்வரமான உனது சரீரத்தையும், நஶ்வரங்களான மற்ற சேதநருடைய சரீரங்களையும், ஒரே ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களென அறி. அந்த ப்ரக்ருதியும், அதற்குள் சிக்கிய எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ப்ரகாரங்களென்று அறி. ஆதலால், யாவர்க்கும் அஹங்காரமமகாரங்கள் அஜ்ஞாநத்தால் உண்டாகின்றன. பார்வைக்குத் தோற்றும் பேதங்களை அநாதரித்து, ஸர்வத்ர பேதமின்றி நிற்கும் பரமனையே பஜிப்பாய். ஸர்வமும் அவனிடம் ஜநித்தன; அவனிடம் இப்போது உயிர்ப்பன; முடிவில் அவனிடமே லயிப்பன; ஆதலால் ஸர்வமும் அவனே. இப்படி யறிந்து சித்தத்தில் சாந்தியை யடைந்து அவனையே உபாஸிப்பாய்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

(திருப்பதிப் பிரிவு.)

I. மைஸூரிலிருந்து ஸ்ரீமாந் வித்யா பூஷணம், ஏ. கோவிந்தாசார்யர் ஸ்வாமி இந்த ஸபையாரின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, இவ்விடம் எழுந்தருளி, நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில், நாளது பிப்ரவரிமீ 6வ முதல் 8-நாள் பல விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யஸித்தார். சித்தூர் முதலிய பல விடங்களினின்றும் ஶ்ரோதாக்கள் சிலர் வந்திருந்தனர். உபந்யாஸக்ரமம் வருமாறு:

6வ - நமது ஹிந்துதேசத்தில் தற்காலம் வ்யாப்தமாயுள்ள விவித ப்ராசீநாதந மதங்கள் பலவற்றில் வைஷ்ணவமதம் சிறந்ததென்றும், அந்த வைஷ்ணவமதமும் தேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும், புத்யபிப்ராய பேதத்தாலும் பலவாறாக இருக்கிறபடியால், அவைகளில், ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதம் ஸர்வவேத ஸம்மதமும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமும் நிர்துஷ்டமும் நிராக்ஷேபமுமாயிருப்பதால், மிகவும் மேலானதென்றும் உபந்யஸித்தார்.

7வ - ப்ரஸ்தாநாந்யாயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் ஸாக்ஷாத்தாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளின முக்கியமான “பகவத்கீதை” என்னும் மோக்ஷஶாஸ்த்ரம் அவதரித்த காரணங்களும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களும்,

8வ - அந்த பகவத்கீதையிலுள்ள 18-யோகங்களென்னும் அத்யாயங்களின் ஸங்க்ரஹார்த்தங்களும்,

9வ - அந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் மேன்மையும், அதனால் நமக்கு உண்டாகும் ப்ரயோஜனங்களும்,

10வ - பரமகாருணிகனான பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக பரமபதத்திலிருந்து வ்யூஹ விபவ அந்தர்யாமி அர்ச்சாரூபியாய் அவதரித்த விதங்களும் உத்தேசங்களும்,

11வ - வேத ஸம்மத மதங்களில் தற்காலம் ப்ரமுகமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஏகதத்வ தத்வத்வய தத்வத்ரய ப்ரதிபாதகங்களான அத்வைத த்வைத விஶிஷ்டாத்வைத மதங்களில், விஶிஷ்டாத்வைதம் மற்றவைகளைக்காட்டிலும் விஶேஷ்டமென்றும் நம் ஆசார்யர்கள் நிரூபணம் செய்ததைப்பற்றியும் விஶதமாகக் கூறினர்.

12வ - நம் ஸம்ப்ரதாயமாகிறபடி ஶ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் நிர்த்தேஶிக்கப்பட்ட சித் அசித் ஈஶ்வரன் என்னும் தத்வங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளில் பரஸ்பர பேதமும், ஈஶ்வரனுக்கு மற்றை இரண்டும் ஸ்வாதீநமாகவும் ஶரீரமாகவும் இருக்கும் விதமும், கார்யகாரணங்களில் அவைகளுக்கு உரிய பரஸ்பர ஸம்பந்தங்களும், சேதநர் கடைத்தேறும் வழிகளும் தெளிவாய் உரைத்தனர்.

14வ - ஸர்வ ஶரண்யனும் மோக்ஷப்ரதனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனே, அடையும் உபாயங்களாகிய பக்தி ப்ரபத்தி மார்க்கங்களைத் தான் சில அவதாரங்களில் உபதேசித்தபடி, மறுபடியும் ஜனங்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது

தெரியப்படுத்தி, பகவானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விவரிக்கப் பகவானால் நியமிக்கப்பட்ட விஷ்வக்ஸேநர் முதலான திவ்யஸூரிகள் பரமபதத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு எழுந்தருளி ஆழ்வார்களாக அவதரித்து, பக்தர்களுக்குச் செய்த ஜ்ஞாநோபதேசமும் அந்தந்தத் திவ்ய தேசத்திய பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் சரித்திரங்களையும் திவ்யப்ரபந்த ரூபமாய்ப் பாடி, அவ்வகையால் சில உபநிஷதர்த்த ஸந்தேஹங்களை நிவ்ருத்தி செய்ததையும் இன்பமாக இயம்பினார். அந்த ஸ்வாமியின் கல்வியையும் ஜ்ஞாநத்தையும் சாதுர்யத்தையும் பார்த்து யாவரும் ஸந்தோஷித்தனர்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகார விரோதிவரூதிநீ ப்ரமாதிநீ.

II. ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு ஸித்தாந்த ஶிரோமணி என்று ப்ரஸித்தியடைந்த நம் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்குக் கண்டகரூபமாய் அந்யமதஸ்தரில் ஒருவர் "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரவிரோதி வரூதிநீ" என்னும் பெயரால் ஓர் க்ரந்தத்தை ஸுமார் 200-வருஷங்கட்கு முன் செய்தார். அதைக் காளஹஸ்தியில் ஒருவர் இப்போது ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார். ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான நம்மதத்தைப் பலவாறாக தூஷிக்கும் இக்ரந்தத்திற்கு நாம் ஸாதரமாய்க் கண்டநம் எழுதவேண்டிய அவஶ்யதையில்லை. அந்த க்ரந்தகர்த்தாவுக்கு ஸமகாலிகராயும், நம்மத ஸித்தாந்தத்தை அநேக க்ரந்தங்களால் நிலைநிறுத்தினவரும் வித்வத்வரேண்யருமான ஸ்ரீ ஸூரபுரம் அண்ணயாசார்யர் மேற்படி தூஷண க்ரந்தத்தை "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரவிரோதி வரூதிநீப்ரமாதிநீ" என்ற க்ரந்தத்தால் ஸாரவிதமாய்க் கண்டித்து நம் ஸித்தாந்தம் நிர்துஷ்டமென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட க்ரந்தரத்நத்தை நாம் இப்போதாகிலும் வெளியிடாவிட்டால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தமாவதுமன்றி, நம் ஸித்தாந்தத்தில் ஜநங்களுக்கு நம்பிக்கைக்குறைவும் நேரிடும். இந்த க்ரந்தத்தை அச்சிடுவதற்குச் சுமார் ரூபாய் 250 ஆகுமென்று தெரியவருகிறது. 1000-ப்ரதிகள் அச்சிடும்படி உத்தேசமானமையால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவரும் இம்மஹா கைங்கர்யத்திற்கு உதவிசெய்ய ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

III. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கோவிந்தராஜன் ஸந்நிதிவீதியின் உட்புறத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ அஹோபில மடம் ஶிதிலமாயிருக்கும் வண்ணம் முன் அழகிய சிங்கர் திருவுள்ளம் பற்றி ஜீர்ணோத்தாரணத்திற்காக இதுவரையில் ரூ. 450 அனுப்பினதாகவும், அதற்குத் தொடர்ச்சியாக இப்போது அந்த ஆஸ்தானத்தை அலங்கரிக்கும் அழகிய சிங்கரும் சுமார் 10-நாளைக்கு முன் ரூ. 500 அனுப்பினதாகவும் தெரியவருகிறது. இப்படிப்பட்ட முக்ய திவ்யதேசத்தில் மடம் அநாத்ருதமாய் ஶைதில்யமடைவது யுக்தமன்றென்று ஸ்ரீ ஜீயருக்குத் திருவுள்ளத்திற்பட்டு, இதைக்குறித்து ஸ்வாமி ஶ்ரத்தைவஹிக்கிறார் என்பதைக்கேட்டு, அந்தத் திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளார் யாவரும் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள். த்வரையில் மேற்படி கார்யத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்து, ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் எப்போது இவ்விடம் எழுந்தருளி அநுக்ரஹிக்கப்போகிறார் என்று ஶிஷ்யவர்க்கங்கள் மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

திருப்பதி, 28—2—16. }

ஸி. கோபாலாசார்யர்,
கார்யதர்ஶி, ஸ்ரீ வை. ஸி. ஸபை, திருப்பதிப் பிரிவு

10 MAY 191
MADRAS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] ராக்ஷஸ வருஷ பங்குனி மீ [ஸஞ்சிகை 2.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸநாதந தர்ம மஹாஸங்கம்.

மார்ச்சு மாஸம் 22-தேதி முதல் 25-ம் தேதிவரையில் ஸநாதந தர்ம மஹா ஸம்மேளநமெனும் ஸங்கமானது முக்தி தரும் நகர்களில் ஒன்றான மதுராபுரியில் நடந்தது. அந்நகர்க்கு உண்டாயிருக்கும் விசேஷமென்னென்றால், ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய ஐஶ்வர்யத்தைக் கொஞ்சமும் ஸங்கோசிக்காமல் அந்நகரத்தில் அவதரித்தான் என்பதுதான். அப்படிப்பட்ட மஹா க்ஷேத்ரத்தில் கூடுகின்ற ஸங்கத்தை ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயாபிமானிகள் யாவரும் வந்து தர்சிக்கவேண்டுமென்று ஸங்கப்ரவர்த்தகர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டது. அக்காலம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் கண்டருளும் காலமென்றும் வெளியிடப்பட்டது. வ்ரஜபூமியென்றும், பகவானுடைய லீலைகட்கு இடமான ஸ்தாநமென்றும், பகவானுடைய பாதரேணுக்களால் வ்யாப்தமாயிருக்

கும் புண்யபூமியென்றும், அவன் நித்யவாஸம் செய்கின்ற திவ்ய க்ஷேத்ரமென்றும், கீர்த்திபெற்ற மஹாஸ்தலத்தில் பாகவதர்கள் கூடினார்கள்; ஸநாதந தர்மத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிய ப்ரகாரங்களை யோசித்துப் பல தீர்மாநங்களும் செய்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது.

மதத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டு மெனும் யோசனையானது ஸமீப காலத்தில்தான் நம்மவர்க்குள் சிலர்க்கு உண்டாயிருக்கின்றது. நம்மவரில் சிலர் இவ்வித ப்ரயத்நங்களுக்கு விரோதிகளாகவும் ப்ரகாசிக்கின்றனர். இந்த விஷயத்தில் பலபெயர் உதாஸீநராக நிற்கின்றார்கள். பரமபுருஷன் அவர்களுடைய புத்தியை அநுப்ரவேசித்து நல்வழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

* * * * * *

ஓர் விஜ்ஞாபநம்.

தைமாஸம் ஸஞ்சிகை 464-வது பக்கம், 18-வது வரியில், "செய்திருக்கும்" என்பதற்குப் பதிலாக, "செய்திருக்கும்படி" என்றும், 466-ம் பக்கம், 2-வது வரியில், "அநுச்சாரணம்" என்பதற்குப் பதிலாக, "அநூச்சாரணம்" என்றும், அதே பக்கம் - 14-வது வரியில் "ஸத்ய" என்பதற்குப் பதிலாக "கத்ய" என்றும் திருத்திக்கொள்ள ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றது.

ஜநகநந்தினீ - 7-வது பாகம் மாசிமாஸம் ஸஞ்சிகையில் அச்சிடப்பட்டது. அந்த அத்யாயம் அந்த ஸஞ்சிகையில் முடிவு பெறவில்லை. அதன் சேஷமும் அடுத்த அத்யாயமும் இந்த ஸஞ்சிகையில் அச்சிடப்படுகின்றன.

ஹார்டிஞ்சு ப்ரபு.

சென்ற ஐந்தரை ஸம்வத்ஸரங்களாய் நம்முடைய தேசரக்ஷணார்த்தம் ராஜப்ரதிநிதியாய் நின்று, ராஜாங்கத்தை நடத்திவந்த ஹார்டிஞ்சு ப்ரபுவானவர் இந்த மார்ச்சு மாஸத்தோடு தம்முடைய பாரத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்கின்றனர். இந்தத் தேசவாஸிகளான ஜநங்களுடைய அபிப்ராயத்தில், நம் தேசத்திற்கு ராஜப்ரதிநிதிகளாய் வந்த ப்ரபுக்களில் ஹார்டிஞ்சு ப்ரபு

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
10 MAY 1916
MADRAS.

ச்ரேஷ்டரெனத்தக்கவர். நம் தேசத்தார் உகந்தவர்களை ப்ராயேண ஐரோப்பியர்கள் உகப்பது துர்லபம். அவர்கள் ச்ரேஷ்டராக எண்ணப்பட்ட ராஜப்ரதிநிதிகளை இந்தியர் அவ்வண்ணம் எண்ணுகின்றார்களில்லை.

நம் தேசத்தார் அபேக்ஷிக்கும் அம்சங்களைத் தருவதற்கு ஒரு ராஜப்ரதிநிதிக்கும் அதிகாரமில்லை. நம்முடைய அபேக்ஷைகளைத் தயையுடன் கேட்பவர் நமக்கு ஹிதர். அவற்றைக் கேளாமலிருப்பவரும், கேட்டபோது பருஷோக்திகளால் அவற்றை நிராகரிப்பவரும் நம்தேசத்தவர்க்கு அஹிதராவார். நம்முடைய சக்ரவர்த்திக்கும் நாம் வேண்டும் வரங்களை யெல்லாம் கொடுக்கத்தக்க அதிகாரமில்லை என்பார்கள். இவ்வதிகாரம் இங்கிலீஷ்க்காரர் குடியரசைச் சேர்ந்ததாம். அது இந்தியர்க்கு அநுகூலமாக ப்ரவர்த்திக்கப் போகின்ற காலம் யோசனைக்கு எட்டவில்லை. ஆனாலும் அதிகாரம் உள்ளவரையில் நம் தேசஜநங்கள் அபேக்ஷித்த வழிகளில் அவர்களுடைய அநுகூலத்தில் சிந்தையும் ப்ரவ்ருத்தியும் உள்ள உத்யோகஸ்தர்களை நம் தேசத்தார் விச்வஸிக்கின்றனர். இப்படி ஸுஹ்ருத்தமரான ஹார்டிஞ்சு ப்ரபுவுக்கு ஆயுஸ் ஆரோக்யம் முதலான ஸர்வாநுகூலங்களையும் உண்டாக்க வேண்டுமென்று பகவானை ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

* * * * * *

தஷிலாமா.

திபத் தேசத்தில், தசிலுன்போவெனும் ஸ்தாநத்தில் வஸிக்கும் பௌத்த ஸம்ப்ரதாயாசார்யரான தஷிலாமா வெனப்பட்ட யதீச்வரனைப்பற்றி, அவரைத் தர்சித்த ஸ்வென்ஹெடின் எனும் ஐரோப்யர் எழுதுகின்றதை, மார்ச்சுமீ 'மாடர்ன் ரிவ்யூ' பத்ரிகையில் பார்த்து இவ்விடம் எழுதுகின்றோம். தஷிலாமா எனும் யதியை புத்தருடைய பாஸ்வரூபமாகின்ற அமிதாபருடைய அவதாரமென்று பௌத்தர் விச்வஸிக்கின்றனர்.

"தஷிலாமாவின் தர்சநம் ஆச்சர்யமானது; என்றும் மறக்கத்தகாதது. என் மநஸ்ஸில் எக்காலத்திலும் யாதொரு புருஷனும் அவ்வளவு ஆழ்ந்ததும் அழிக்கக்கூடாததுமான ப்ரதீதியை உண்டாக்கவில்லை. மநுஷ்ய ரூபத்துடன்கூடிய தெய்வமென்று அவ்வெண்ணம் எனக்கு உதிக்கவில்லை. ஸௌஹார்த்தத்திலும்,

நிர்த்தோஷதையிலும், பரிசுத்ததையிலும், ஸம்பூர்ணமான நிலையை ஸாத்யமானவரையில் எட்டியிருக்கும் மநுஷ்யனென, அவரைப்பற்றி எனக்கு எண்ணம் உண்டாயிற்று. அவருடைய முகப்ரகாசத்தை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். எல்லையற்ற ப்ரியமும், சாந்தியும், பூததயையும் அதில் ப்ரகாசித்தன. அத்தகைய மந்தஸ்மிதத்தை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. அவ்வளவு அழகாய் அமைந்தவாயும், கம்பீரமான தோற்றமும் (மற்றெங்கும் நான் கண்டேனில்லை.) தூங்கும்போது ஸ்வப்நத்தில் ரம்யமானதும், மதுரமானதுமான வஸ்துக்களைக் கண்டவன் கொள்ளும் புன்சிரிப்பைப் போன்றது அவர் புன்சிரிப்பு. அது அவரைவிட்டு எப்போதும் அகலவில்லை. எங்களுடைய கண்கள் ஸந்தித்தபோதெல்லாம் அந்த மந்தஹாஸம் விகஸித்தது; ப்ரீதியுடனும், நமக்கு அவரிடம் ப்ரியம் வளரும் வண்ணமும், அவர் ஶிரஃகம்பம் செய்தபோதெல்லாம், 'எனது ஸ்நேஹத்தைப் பூர்ணமாய் நம்பு; ஏனெனில் எனது சித்தம் எல்லா மநுஷ்யரிடமும் அநுகூலமாயிருக்கின்றது.' என்று அவர் சொல்வதுபோல் தோன்றியது."

"அவர் அமிதாபரின் அவதாரம்! ஶாஶ்வதமாயிருக்கும் அமிதாபரின் ஆத்மாவானது தத்காலம் வர்த்திக்கும் ப்ராக்ருத ஶரீரம்! ஆதலால் அப்ராக்ருத ஜ்ஞாநமும், ஸர்வஜ்ஞதையும் பூர்ணமாய் நிறைந்த ஒரு தேவதை! திபத் தேசத்தார்கள் அவரைப் பூத பவிஷ்யத் வர்த்தமாந காலங்களில் நடக்கும் யாவற்றையும் அறிந்தவரென்று நம்புகின்றார்கள். அவர் அமிதாபர் தானோ நானறியேன். அவர் அத்யந்தம் அஸாதாரண புருஷர் என்பதும், அந்யாத்ருஶமானவர், அத்விதீயர், ஸத்ருஶரற்றவர் என்பதும் நிச்சயமே. அவருடைய தர்சநம் எனது பாக்யவிசேஷமென்றும், அவர் ஸமீபத்தில் நான் இருந்த காலத்தை நான் என்றும் மறவேனென்றும் அவருடன் சொன்னேன். தஷிலாமாவையும் அவர் என் மநஸ்ஸை ஆகர்ஷித்த விஶேஷத்தையும் தவிர, மற்றொன்றை நான் எண்ணக்கூடியவனல்லேன். அவரது தர்ஶநத்தால் நான் அபஹ்ருத சித்தனாய், உன்மத்தனென, லாப்ராங் எனும் அவர் மடத்தை விட்டு வெளிப்பட்டேன். நான் திபத்தில் கழித்த பஹு தினங்களைவிட அந்த ஒருநாள் எனக்கு விசேஷித்தது; அத்தேசத்தில் உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவை நான் கண்டதாக நினைத்தேன்."

"சிலர் பரரால் தர்சிக்கப்பட்ட உடனே, அவரது சரித்ரம் பூர்ணமானதென்றும், லோகத்தில் மதிக்கத்தக்கதென்றும் எண்ணும்படிச் செய்வார்கள். அப்படிப்பட்ட துர்லபராயும், சுத்தராயும், ஸத்வ்ருத்தமுடையவராயும் இருப்பவரில், தஷிலாமா ஒருவர். ஸத்யமாய்ச் சொல்கின்றேன். 'தஷிலாமாவின் ஜ்ஞாபகமானது நான் இருக்கும் வரையில் என்னைவிடாது; அவருடைய ஸ்நேஹம் ஹார்த்தமானது; அவர்சரித்ரம் நிர்த்தோஷமாய்ப் ப்ரகாசிக்கின்றது; சுத்த மநஸ்ஸுடனும், விநயத்துடனும்கூடி அவர் ஸத்யாந்வேஷியா யிருக்கின்றார். தர்மத்தில் விஶ்வாஸத்துடனும், அந்தராத்மாவுக்கு த்ருப்தியாயும் நடப்பதால், தமது ஶரீரம் ஸர்வஶக்தரான அமிதாபருக்கு யோக்யமான வாஸஸ்தாநமாகின்றதென்பதை அவர் அறிகின்றார்."

ஸ்வென்ஹெடின்துரை கீழ்த்தேசத்தாருடைய நாகரிகத்தில் விஶேஷ மதிப்பைக் கொண்டவர் அன்றோ. அவர் தஷிலாமாவைப்பற்றிச் சொன்னதை ஸந்தோஷத்துடன் வரைந்தோம். நம்முடைய மடாதிபதிகளும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களும் மேலெழுதியவற்றைச் சிந்திப்பாராக.

* * * * * *

பலதேசத்து ஸ்த்ரீகளினுடைய குணங்கள்.

ஸத்யபலாதேவி யென்றொரு பங்காள ஸ்த்ரீரத்நம் பூமியில் பல தேசங்களையும் போய்ப் பார்த்தவள். இந்திய ஸ்த்ரீகளுடைய வித்யா விஷயத்தைப் பற்றிக் காசியில், ஹிந்து கலாஸங்கத்தின் ஆரம்போத்ஸவ காலத்தில் அவள் உபந்யாஸம் செய்தனள். அப்போது பலதேசங்களுடைய ஸ்த்ரீகளைப் பற்றி வர்ணித்தாள். பர்மாதேசத்தில் பெண்களெல்லாம் படித்தவராம். எவ்விதமான தொழிலிலும் இஷ்டப்படி அவர்கள் ப்ரவேசிக்கலாமாம். இஷ்டப்படி எல்லா ஜாதியரையும் மதத்தினரையும் அவர்கள் கல்யாணம் செய்துகொள்கின்றனராம். மநோபலமும், தர்மத்தில் நிலையும் அவர்களுக்கு ப்ராயேண இல்லையாம். ஒரே நிமிஷத்தில் இஷ்டப்படித் தம் மதத்தை அவர் மாற்றிக்கொள்வராம். ஆதலால் ஐம்பது வர்ஷங்கட்குள் பர்மா ஜாதியார் அற்றுப்போவராம்.

சைனாதேசத்து ஸ்த்ரீகள் ப்ராயேண படிக்காதவராம். ஆனால் அவர்கள் உழைப்பாளிகளாம். தம் புருஷரிடமும் பிள்ளைகளிடமும் ப்ரியமுள்ளவராம். செட்டாகப் பிழைப்பவராம். புருஷர்க்கடங்கினவராம். புருஷர் தொழில்களில் அவர்களுக்கு உதவி செய்பவர்களாம். ஸ்வாதந்த்ரியம் குறைந்திருந்தும், த்ருப்தராயிருக்கின்றாராம். ஆதலால் சைனாதேசத்தார் எங்கு சென்றாலும் வ்ருத்தியாகின்றனராம், பணக்காரரும் ஆகின்றனராம்.

ஜபான்தேசத்து ஸ்த்ரீகள் எத்தொழில்களிலும் தைர்யமாக ப்ரவேசிக்கின்றனராம். மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்கின்றனராம். சித்ர வேலைகள் செய்வதில் அவர்களுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாம். அமெரிக்கா ஸ்த்ரீகளைப்போல் பரிணமிக்கின்றனராம், கலாசாலைகளில் படிக்கின்றனராம். கல்யாணம்செய்து கொண்ட ஸ்த்ரீகள் ஸாதாரணமாய் நெறியில் நின்றாலும், அந்ய ஸ்த்ரீகள் பலவித நடத்தைகளுடன்கூடி அந்நாட்டில் காணப்படுகின்றனராம். பணத்திற்காக அவர்களில் அநேகர் தர்மலோபம் செய்யத் துணிந்தவராம்.

அமெரிக்கா ஸ்த்ரீஜநங்கள் புத்தியையும், தர்மத்தையும், மதத்தையும் பற்றி மிகப் படித்தவராம். யாவரும் எளிதாகவே மிகவும் அந்நாட்டிற் படிக்கக்கூடுமாம். அமெரிக்கா ஸ்த்ரீகள் ஸ்வஜீவந விஷயத்தில் ஸ்வதந்த்ரராம். குடும்பத்துக்கும், பொது நன்மைக்கும் அவர் மிகவும் ஸஹாயமாய் இருக்கின்றனராம். ஆதலால் அமெரிக்காவுக்கு நல்லகாலம் உண்டாகுமாம்.

ஐரோப்யஸ்த்ரீகளில், தென்பாகத்தில் வஸிப்பவர் அதிகமாக ஸுகத்தை இச்சிப்பவராம். ஐரோப்ய ஸ்த்ரீகள் ப்ராயேண புத்திசாலிகளாம்; உழைப்பாளிகளாம்; படித்தவராம்; நாகரிகமுள்ளவராம். ஆனால் புருஷர்களுடைய சக்தியை அதிக்ரமித்துச் செலவை அபேக்ஷிக்கின்றனராம்: அதனால் எப்போதும் அத்ருப்தராய் இருக்கின்றனராம். தமது குணங்களை விசேஷித்து மதிக்கின்றபடியால், அடிக்கடி துக்கமடைகின்றனராம். எளிதில் கோபம் கொள்கின்றனராம்: அதனால், படித்தவர் குடும்பங்களிலும் கலஹங்கள் விளைகின்றனவாம். ஐரோப்ய ஸ்த்ரீகள் செலவழிப்பதில் சிறந்தவராதலால், புருஷர்கள் ப்ராயேண விவாஹத்தை இச்சிப்பதில்லையாம். ஐரோப்ய தென்னாட்டுப் பெண்களும் விவாஹத்தில் களிக்கின்றனர் இல்லையாம். பணமில்லாப் பெண்கள் ப்ராஞ்சு தேசத்தில் விவாஹம் காண்பது அரிதாம். ஆதலால் அங்கே ஜநங்கள் குறைகின்றனராம்.

ஆர்யநாட்டு ஸ்த்ரீகளினுடைய குணங்கள்.

இப்படிப் பல தேசங்களிலும் ஸ்த்ரீகளைப் பார்த்துவிட்டுப் பெண்கட்குள் உத்தமிகள் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றாரென ஸத்யபலாதேவி கண்டுகொண்டனள். மற்ற தேசத்தார் அநுபவத்தைக் கண்டுதான், நமக்குள்ள குணங்களை நாமறியவேண்டுமாம். பள்ளிக்கூடங்களில் கிடைக்கும் தத்கால படிப்பினால் ஸரியான ஸ்த்ரீரத்நங்கள் தேறமாட்டாராம். ஒரு குடும்பமென்றால் - எஜமானன், பத்நீ, பிள்ளைகள், மற்றோர் யாவரும் பலவாறு தம்முடைய ப்ரியங்களை த்யாகம்செய்ய வேண்டியதாகின்றதாம். அக்குடும்பத்தில் தான் பெண்கட்குத் தக்க கல்வி கிடைக்குமாம். நம்தேசம் ஏழைதேசமாம்; பல குடும்பங்களில் அல்பமான ஆகாரம் கிடைத்தபிறகு மிகுதியாவது ஒன்றுமில்லையாம் இப்படிப்பட்ட ஏழை ஜநங்கள் தங்கள் குழந்தைகளையெல்லாம் எவ்விதம் படிப்பிக்கப் பொருந்தும்? முடிவில் பார்த்தால், போதுமான ஆகாரமின்றி, நம்தேசத்தில் சிசுக்களும் ஜநங்களும் விஸ்தாரமாக இறக்கின்றனராம். நம் ஸ்த்ரீகள் காலை 4-மணிக்கு எழுந்து ராத்ரி பத்துமணி பர்யந்தம் இடைவிடாமல் வேலைசெய்கின்றனராம்; தாந்யத்தை யந்திரம் பிடித்து மாவாக அரைக்கின்றனராம்: ஜலாசயங்கட்குப்போய் ஜலம்கொண்டு வருகின்றனராம்; வீட்டைப் பெருக்குகின்றனராம்; குழந்தைகளை ஸ்நாநம் செய்விக்கின்றனராம்; பாத்ரங்களைச் சுத்திசெய்கின்றனராம்; சமையல் செய்கின்றனராம்; வீட்டில் ரோகிஷ்டரை ஆதரிக்கின்றனராம்; பர்த்தாவான வீட்டு எஜமானனுக்கு பரிசுச்ருஷை செய்கின்றனராம்; இத்துடன் இளங் குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டுமென்றால், பாலெப்படிச் சுரக்கும் என்று கேட்கின்றாள் ஸத்யபலாதேவி.

நம் தேசத்து ஸ்த்ரீஜநங்கள் தெய்வப்பிறப்பினராம்; ஸத்யம் தவறாமல் தர்மத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு, ஸந்துஷ்டரான ஸ்த்ரீகள் இந்தியா தேசத்தில் தான் உள்ளனராம். மேல் விவரித்தபடி ஒரு ஏழைக் குடும்பத்தை நிர்வஹிக்க ஸஹாயமாயிருக்கும் அவர்களுடைய த்யாகசீலத்தையும், உயர்ந்த பாதிவ்ரத்யமும், குடு

ம்ப நிர்வாஹ ஶாஸ்த்ரங்களில் ஸமர்த்தரான ஐரோப்ய வித்வான்கள் யோசனைக்கும் எட்டமாட்டாவாம். இப்படித் தர்மத்தில் நிலை கொண்ட ஸ்த்ரீகளை நாம் இழக்கவொண்ணாதாம். இப்படிப்பட்ட தெய்வப் பிறப்பெனக்கூடிய மாதர்களை யுண்டாக்கும் க்ரஹ ஸம்ஸர்க்கங்களை நாம் அழிக்க ஒண்ணாதாம். இந்தக் குணங்களை விடாமல், இவற்றுடன் சரீரபலமும், புத்திபலமும், கூடும்வகையில் வேண்டிய படிப்புதான் இந்திய ஸ்த்ரீகட்குத் தேவையானதாம்.

இப்படியெல்லாம் ஸத்யபலாதேவி சொன்னாள். ஸ்த்ரீகட்குள் பரவும் தத்காலநாகரிகம், இன்னும் இவ்வண்ணமே அநுவர்த்தித்ததாகில், ஐம்பது வர்ஷங்கட்குள்ளாகவே, ஆர்யஜாதியென்பது பேருடன்கெடும். ஸ்த்ரீகள் க்ரஹ வ்யாபாரங்களை ப்ராயேண விட்டு விட்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் போகின்றார்கள்; கலாசாலைகளும் அவர்க்காக உண்டாகின்றன; கலாஸங்கமும் வரப்போகின்றது; க்ரஹங்களில் ஸத்ஸங்கம் அற்றுப்போகின்றது. ஸ்வாதந்த்ரியத்தை வஹிக்கின்றார்கள்; ஸூர்யன் உதித்தபிறகுதான் அவர்களுடைய கண்களாகிய தாமரைகள் மலர்கின்றன. எழுந்தவுடன் காப்பியை அபேக்ஷிக்கின்றனர். ஆகாரத்துக்கு வேண்டிய அளவு ஒருவன் ஸம்பாதித்தால், அய்யர்தான் அவன் வீட்டில் சமைக்கவேண்டும். வீட்டை வேலைக்காரி சுத்திசெய்வள். பிள்ளைகளை அவளே குளிப்பாட்டுவள். குழந்தைகட்கு முலைப்பால் போய் விலைப்பால்கள் வளர்கின்றன. தூங்கும் வேளையும் சாப்பிடும்வேளையும் தப்ப, மற்ற வேளைகளைப்போக்க, நாவலுண்டு, பாட்டுண்டு, வாத்யமுண்டு, வம்பளப்புண்டு; பட்டணத்தில் கடற்கரையுண்டு, க்ளப்புண்டு, ஸுகார்த்தம்கூடும் ஸபைகளுண்டு; ஸுந்தர நாடகசாலைகளுமுண்டு; பார்ட்டிகள் உண்டு; உபந்யாஸங்களுண்டு; சிற்றுணவுகளும் பானங்களுமுண்டு. நாகரிகம் ஓங்கிவளர்கின்றது. இதை யோசித்துத்தான்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]

என்று பழங்காலத்துக்குமுன் சொல்லப்பட்டது.

*   *   *   *   *   *

பத்ராதிபர்க்கு ஒரு ஸ்வாமி எழுதின விஷயம்.

தை மாஸ ஸஞ்சிகையில், தேசிகனையும் ததீயர்களையும் தூஷித்து எழுதப்பட்ட ஒரு கடிதத்தை நாம் அச்சிடாமல் விட்டோம். கலாவைஷம்யம் பெருகுமென்றும், வாதம் வளருமென்றும், அவ்வண்ணம் விட்டோம். தூஷணங்கட்கு ஸமாதானம் அபேக்ஷித்த ஒரு வடகலை ஸ்வாமிக்காக, "வடகலையார் பின் குறித்தவண்ணம் ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும் என்பதை மாத்ரம் காட்டுகின்றோம்", என்று சில விஷயங்கள் எழுதினோம். இதைக் கடாக்ஷித்த தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தராயும் ஸ்ரீரங்கவாஸியாயு மிருக்கின்ற ஒரு ஸ்வாமி, "[illegible]" என்று ஒருகடிதம் எழுதுகின்றார். வைஷம்ய நிவாரணத்துக்காகவே ஸபை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. வைஷம்ய ப்ரதிப்ரதாநாவஸரங்களை நாம் வேண்டுகின்றோமில்லை. உபயகலாநிஷ்டர்களுக்குள் அபிப்ராய பேதமுண்டென்பதை அந்த ஸ்வாமியே ஒப்புக்கொள்கின்றார். அதனிமித்தமாகத் தத்காலத்தில், பரஸ்பரம் நிந்தையும், த்வேஷமும்விலகவேண்டு மென்பதுதான் நம்முடைய ப்ரார்த்தனை. ஸ்ரீரங்கத்து ஸ்வாமி கடிதத்தில் நாம் ஸந்தோஷிக்க வேண்டிய அம்ஶம் என்னவென்றால், ஸ்வாசார்யோக்திகளில் பூர்ணவிஶ்வாஸம் இருக்கும்போதும், அந்த ஸ்வாமி தேசிகனிடம் த்வேஷத்தையும் நிந்தையையும் விலக்கி மர்யாதையுடன் எழுதுகின்றார். கரிச்சங்கால் கிடாம்பி ஸுந்தராசார்யரிடம் வந்த ஸ்வாமியும் அவ்வண்ணம் நின்றனராகில் நாம் இந்த வாக்யங்களை எழுத இடமில்லாமல் போயிருக்கும்.

தத்வவிசாரம்.

ப்ரபந்நன் தன் ஸ்வரூபத்தில் நிஷ்டையை அறிந்துகொள்ளல்.

ப்ரபந்நன் இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தானறியும்படியைப்பற்றி விமர்ஶிக்கின்றார். இதரர்களால் தனக்கு அவமாநம் நேர்ந்தபோது, அவர்கள் தன் விஷயமாகச் சொல்லுகின்ற குற்றங்கள் தன் தேஹத்தைப் பற்றுகின்றன வென்றும், அவை தன் ஸ்வரூபத்தில் தட்டுகின்றதில்லை யென்றும் அறிந்து, அதனால் வருத்தப்படானாகில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென் றறியலாம். '[illegible]' [சபிக்கப்பட்டவனிடம் எந்தப் பாபம் உளதோ அது சபிக்கின்றவனைப் போய்ச் சேர்கின்றது] எனும் ஶாஸ்த்ரார்த்தப்படியே, தன்னைத் தூஷித்துத் தன் பாபத்தை வாங்கிக்கொள்கின்ற மதிகேடரை நோக்கி, '[illegible]' [ப்ராணிகள் பத்தவைரம் கொண்டனவாய் த்வேஷிக்கின்றனவாகில், புத்திமானால் ஐயோவென்றும், அஜ்ஞாநத்தால் மூடப்பட்டன வென்றும், ஶோகிக்கத்தக்கவை] '[illegible]' [பரனைத்தூஷித்து அவன் பாபத்தைக் கைக்கொண்டு தன் ஆத்மாவுக்கு த்ரோஹம் செய்பவனை, தன் நிஜஸ்வரூப மறியாத மூடனை, லோக மர்யாதையைக் கடந்தவனை, ஸந்மார்க்கத்தைத் துறந்தவனை, ஆதலால் நரகத்தின் கீக்கு விறகாகப்பட்டவனைப்பற்றி வித்வான்

மிகவும் இரக்கம் கொள்ளக்கடவன்] என்கிற ஶ்லோகங்களின்படியே, அவர்களிடம் கரைபுரண்ட க்ருபையைப் பாராட்டினானாகில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறிந்துகொள்ளலாம். இன்னும், தன்விஷயமாக '[illegible]' [வரம்புகடந்து நடப்பவன், அல்பன், கபடி, அஸூயைக்கு மூலஸ்தாநம், நன்றிமறந்தவன், துரபிமாநமுள்ளவன், காமமுள்ளவன், வஞ்சனைசெய்பவன், ஹிம்ஸகன் பாபி] என்று ஆளவந்தார் ஸாதித்ததிலும், 'வாடினேன் வாடிவருந்தினேன் மனத்தால்' என்று ஆழ்வார் பாசுரங்களாலும் உதாஹரிக்கப்பட்டுத் தன்னிடம் நின்ற தோஷங்களை யெல்லாம், பரிவாதங்களால் தான் மறவாதிருக்கச் செய்தாரேயென்று, அவரிடம் உபகார ஸ்மரணமும் உண்டாயிற்றாகில், தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறிந்துகொள்ளலாம். எல்லா ஜீவர்களுக்கும் பகவானைக்குறித்துப் பாரதந்த்ரபாவம் அவ்வவர் ஸ்வரூபத்துடன்கூடியிருக்கின்றதென்பதையும், அவர்குள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலகப்பட்டவர்களெல்லோரும் கர்மவஶ்யரா யிருப்பதையும் யோசித்து, நமக்கும், நமக்குத் துன்பம் செய்யும் சேதநர்க்கும், உள்ள கர்மாநுகுணமாகக் கர்மாத்யக்ஷனான பரமபுருஷன் ப்ரேரகனாய் நின்று, அவர்கள் தன் விஷயத்தில் அவ்வண்ணம் நடந்தாரென்று நினைத்து, அவர்கள் பண்ணின பரிவாதாதிகளால் சித்தம் விகாரமற்றிருக்குமாகில், தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம். இன்னும் ப்ராரப்தமான தன்னுடைய பாபவிஶேஷமானது, இத்தகைய பரிவாதங்களால் கழிகின்றதென ஸந்தோஷித்தானாகில் நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம். மேலே விவரித்தவண்ணம் மனஸ்ஸுக்குப் பரிபாகம் உண்டாக வேண்டியதற்கு ஹேதுக்களை விவரிக்கின்றார். எப்படி யென்றால், தானும் தன்னைப்போன்ற ஸர்வசேதநரும் ப்ரக்ருதி விலக்ஷணரென்னும், ஜ்ஞாநத்தால், பராரால் பரிபவங்கள் உண்டாம்போது அவை ஆத்மாவைத் தொடமாட்டாவென்று வருந்தாம லிருக்கையும்; ஸர்வபூதங்களும் தனை

யொத்து ஈச்வரனுக்கு சேஷபூதமாயும், ஸமானமான ஆகாரத்துடன் கூடினவையாயு மிருத்தலால், அஜ்ஞானத்தால் தன்னிடம் த்வேஷங்கொண்டு பாபங்களை ஸம்பாதித்துக் கொள்கின்றனவென்று, ஸர்வபூதங்களிடமும் அநுகூலத்தைச் செய்ய யோக்யமான தன் ஜ்ஞானத்தால் அவற்றினிடம் கரைபுரண்ட க்ருபையைப் பண்ணுவதும்; தன்னிடம் நின்ற குற்றங்களை மறவாமல், தனது ஸர்வதோமுகமான ஆகிஞ்சந்யமெனும் தாழ்ந்த நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு, அதை, அவர் மறவாதிருக்கச் செய்தாரென்று உபகார ஸ்மரணமும்; ஸ்வரூபத்தில் ஸர்வபூதங்களினிடமும் ஸமனாய், கர்மாநுகுணமாகப் பலப்ரதனும், ஸ்வதந்த்ரனும், ஸர்வஸ்வாமியுமான ஈச்வரனுக்குத்தான் அவனிஷ்டப்படி விநியோகிக்கத்தக்கவன்; மற்றொருவர்க்கு ஆகாதபடி அவனுக்கே நிருபாதிகதாஸன்; பரதந்த்ரன்; தனக்கு ஹிதத்தை அவனே யறிந்து செய்ய வேணுமென்று நிச்சயித்து, தனக்கு ஹிதமுண்டாவது அவனுடைய அதீநம்; என்றிப்படியறிந்து, பரர்செய்யும் பரிவாதாதிகளால் நிர்விகாரசித்ததையும், ஸந்தோஷமும் நடைபெற்றதாகில் தன் ஸ்வரூபத்தில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம்.

இன்னும் ஸர்வேச்வரனைத் தவிரத் தனக்கு ரக்ஷகரில்லையென்கிற அத்யவஸாயமும், க்ருதக்ருத்யர்கள் ம்ருத்யுவை ப்ரியமான அதிதியைப்போல் எதிர்பார்க்கின்றன ரென்று தெரிவிக்கும், 'க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்', எனும் வசநப்படி, மரணாநந்தரம் என்ன படுவோமோ என்று கலக்க மின்மையும், வரப்போகின்ற புருஷார்த்தத்தில் ஆசையால் ஸந்தோஷமும், வநப்ரவேசகாலத்தில், 'கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வாபி வராங்கநா । நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஶ்ரிதா' ॥ [யானையையோ, ஸிம்ஹத்தையோ, புலியையோ கண்டு ஸீதை பயங்கொண்டாளில்லை. ஏனென்றால் ஸ்ரீராமனுடைய புஜத்தை அவள் ஆச்ரயித்திருந்தாள்] என்

றும்; "அஸந்தேஶாத்து ராமஸ்ய தபஸஶ்சாநுபாலநாத் । ந த்வாம் குர்மி தஶக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா" ॥ [ராமன் ஆஜ்ஞையில்லாதபடியாலும், பாதிவ்ரத்யரூபமான தபஸ்ஸை ரக்ஷிக்கவேண்டியும், சாம்பலாகத்தக்க ராவணா! என் பாதிவ்ரத்யரூப தேஜஸால் உன்னைச்சாம்பலாக்குகின்றேனில்லை] என்றும், 'ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்தந: । மாம் நயேத் யதி காகுத்ஸ்த: தத் தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்' ॥ [வைரிகளின் ஸேனையை நாசஞ் செய்யுங் காகுத்ஸ்தன், தனது பாணங்களால் லங்கையை நாசஞ் செய்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனானாகில் அது அவனுக்குத் தகுந்திருக்கும்.] என்றும், பிராட்டி நடத்திக்காட்டினபடி, ரக்ஷகனுடைய ஆச்ரயத்தால் உண்டாகும் நிச்சயமும், தான் சரணாகதி பண்ணிவிட்டபடியால், அதன்மேல் தனக்கு யாதேனுமொரு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பகவானுடைய அதீநமென்று, அவற்றைப்பற்றி ஸ்வப்ரயத்ந மற்றிருக்கையும் உண்டானதாகில் ப்ரபத்தியில் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம்.

தனது ஜந்மமும் மரணமும் தன் ப்ரயத்நமின்றி யுண்டாகு ஸ்திதிரூபமான தேஹ யாத்ராதிகளைப்பற்றிக் கரைதலற்று, ஈச்வர ஸங்கல்பமின்றிக்கு ஒன்றும் நடவாதென்று அறிந்து,

'அப்ரயத்நாகதா: ஸேவ்யா க்ருஹஸ்தைர்விஷயா: ஸதா ।
ப்ரயத்நேநாபி கர்தவ்ய: ஸ்வதர்ம இதி மே மதி: ॥
நாஹாரம் சிந்தயேத் ப்ராஜ்ஞ: தர்மமேவாநுசிந்தயேத் ।
ஆஹாரோ ஹி மநுஷ்யாணாம் ஜந்மநா ஸஹ ஜாயதே' ॥

[ப்ரயத்நமின்றிக் கிடைத்த வஸ்துக்களை எப்போதும் க்ரஹஸ்தர் அடையலாம். ஸ்வதர்மம் ப்ரயத்ந ஸஹிதமாக அவரால் செய்யத்தக்க தென்று என் நிச்சயம். வித்வான் ஆஹாரத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கத்தகாது. அவன் தர்மத்தையே சிந்திக்கவேண்டும். மநுஷ்யர்க்கு ஆஹாரம் ஜந்மத்துடன் உண்டாகின்றது.] என்று சொல்லுகிறபடித் தான் ஒரு ப்ரயத்நம் பண்ணாதிருக்க, சாஸ்

த்ரம் நிஷேதிக்காத வஸ்துக்கள், பகவத் ஸங்கல்பத்தால்தானே வரக்கண்டு, அவற்றை, ப்ராரப்த கர்மபலரூபமான கடன்தீருகின்றதென்று விலக்காமல் அநுபவிக்கையும், இப்படிக் கர்மபலமாகவரும் வஸ்துக்களின் லாபத்திலும், அலாபத்திலும், ஹர்ஷசோகங்களற்று, ஸ்வரூபத்திற்கு அநுரூபமான பகவத் கைங்கர்யத்தில் ருசியும், கதாகதாவென்று பகவானுடைய ப்ராப்தியில் த்வரையும், நடையாடித்தாகில், இவ்வளவென்று அளவிடக்கூடாத பரம புருஷார்த்தத்திலே தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்றறியலாம். இப்படி மந்த்ரத்ரயங்களைக்கொண்டு தனது ஸ்வரூபமென்ன, அதை அடைவதற்குத் தான்பற்றின உபாயமென்ன, அந்த உபாயத்தால் வஶீக்ருதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய க்ருபையால் அடையப்போகின்ற புருஷார்த்தமென்ன, இவற்றில் தன்னுடைய நிஷ்டையை யுணர்ந்து வர்த்திக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, 'நைஷா பஶ்யதி ராக்ஷஸ்யோ நேமாந் புஷ்பபலத்ருமாந் । ஏகஸ்தஹ்ருதயா நூநம் ராமமேவாநுபஶ்யதி'॥ [இந்த ஸீதையானவள் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளையாவது, புஷ்பங்களோடும் பலங்களோடும் கூடின வ்ருக்ஷங்களையாவது பார்க்கின்றாளில்லை. நிஜமாக ஒன்றிலேயே நிலைத்த ஹ்ருதயத்துடன் கூடினவளாய் ராமனையே பார்க்கின்றாள்.] என்கிறபடியே, ஸுகதுக்க மிஶ்ரமாயிருக்கப்பட்ட லோகத்தை நோக்காமல், லோகநாதனையே ஸதா ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி நேரும்; ஒவ்வொரு காலத்தில் ஸம்பாவிதங்களான ப்ரஹ்மவித் அபசாரவ்யதிரிக்தமான ஏதேனுமொரு பீதிஹேதுக்களிலும், ஸ்வரூப ப்ராப்த கைங்கர்ய வ்யதிரிக்தமான யாதேனுமொரு ப்ரீதி ஹேதுக்களிலும் கண்ணோட்டமுண்டாகாது; உண்டானாலும் அவற்றால் பீதியும் ப்ரீதியும் உண்டாகா.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரியை நம:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ வரவரமுநயே நம:.

பண்டிதர்கள்.

"வஸ்த்ருதி வரிஷ்டோ தோஷா நஸகோடபி ஜந:
ஸகோடபி குணாந்யோ நைவ பஶ்யதி ஸ்வகீயம் ।
ஸ்வஸ்மிந் ப்ரஸித்தோ கோஷாம்ஜந வைஸ்ருஷ்டி: ॥"

பிறரைப் பற்றிய விஷயங்களில் இல்லாத தோஷங்களைக்கூட இருப்பவை போலவும், இருக்கும் குணங்களைக்கூட இல்லாதவை போலவும், தம்மைப்பற்றிய விஷயங்களில் இல்லாத குணங்களைக்கூட இருப்பவை போலவும், இருக்கும் தோஷங்களைக்கூட இல்லாதவை போலவும், இவ்வாறு தடுமாறி நினைப்பது பாமர ஜனங்களின் ஸ்வபாவமென்று நாம் படித்திருக்கின்றோம். வித்வான்கள் நிறைந்துள்ள வித்யாலயாதிகளில் அவர்களோடு பழகிப் படித்தும், ஸாக்ஷாத் ஸம்பர்க்கத்தினாலும் புஸ்தகம் முதலியவைகளைப் படிப்பதனாலும் லௌகிக பரிபாடிகளில் சிறந்த ஜ்ஞானத்தைப் பெற்றும், வ்யபதிஷ்டர்களென்று மற்றவர்களால் பஹுப்ரகாரமாகக் கொண்டாடப்பட்டுமுள்ள மஹான்கள் கூட, இவ்விதமான தடுமாற்றத்திற்குப் பாத்ரமாவதை நாம் இதுவரையில் கேட்டதில்லை. ஸ்வல்ப காலமாக நமது தேஶத்திய வைதிக பண்டிதர்களின் மீது படையெடுத்து வரும் சில லௌகிகர்களைப் பார்க்கும்பொழுது, இந்தத் தடுமாற்றம் ஸர்வஜந ஸமமென்றே தோன்றுகின்றது. சிறந்த வித்யைகளை அப்யஸித்து, அதனால் தமது புத்திக்குத் தெளிவையும் விகாஸத்தையும் அடைந்து வைஷம்யமற்று நிற்கும் இந்தத் தேஶாபிமாநிகள், நமது தேஶத்திற்கும் நமது ஜாதியார்க்கும் அஸாதாரணமாயுள்ள நடை உடை

பாவனைகளையும் ஜ்ஞாநத்தையும் பாதுகாத்துவரும் நமது வைதிக பண்டிதர்களை வீணில் நிந்தித்து வருத்துகிறார்களென்பதைப் பார்க்க நாம் மிகவும் துக்கிக்கிறோம்.

பண்டிதர்களைப்பற்றிய நிந்தை, சற்றேறக்குறைய 15-வருஷ காலமாகத்தான் காணப்படுகின்றது. அதற்கு முந்தி, மஹாராஜர்களாலும் ப்ரபுக்களாலும் மாத்ரமல்லாமல் ஸாமாந்ய ஜநங்களாலுங்கூடப் பண்டிதர்கள் மிகவும் நன்குமதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள். ஒவ்வொரு ராஜநகரத்திலும் ஆஸ்தாந வித்வாங்கள் இருந்திருப்பதையும், ப்ரபுக்களுடைய க்ருஹங்களில் அநேக பண்டிதர்கள் பலவித மர்யாதைக்குப் பாத்ரமாகி யிருப்பதையும், ஶுபாஶுபாதி காலங்களில் ஸாமாந்ய ஜநங்களால்கூட இவர்கள் பெரிய புரஸ்காராதிகள் செய்யப்பட்டிருப்பதையும் நாம் அறிவோம். இங்க்லீஷ் பாஷை ப்ரசாரமாகியும், அநேக பெரியோர்கள், நமது தேஶத்து வித்வாங்களை மிக்க மர்யாதையுடனும் உபசாரத்துடனும் நடத்தி வந்தது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கக்கூடும். நமது தேஶத்தின் அபிவ்ருத்திக்கும் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கும் பண்டிதர்களின் ஸ்திதியும் மேன்மையும் ஆவஶ்யகமென்று இவர்களெல்லாரும் உணர்ந்தவர்களே. அந்தப் பண்டிதர்களுக்கு லோபம் வந்தால் நமது தேஶத்திற்கு க்ஷோபம் ஜநிக்குமென்றே இவர்கள், அவர்களுக்கு எவ்வித ஹாநியும் வராமல் ஸம்ரக்ஷித்து வந்தார்கள். ஸ்வல்பகாலமாகத்தான் ராஜநகரங்களில் பண்டிதர்களுக்கு நடந்துவந்த மர்யாதை முழுவதும் குன்றிவிட்டது; ப்ரபுக்களென்று பெயர் வஹித்து வரும் பெரியோர், அவர்களைக் கேவலம் உதரம்பரிகளென்று நினைத்துவிட்டார்.

“ யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்ட꞉ தத்ததேவேதரோ ஜந꞉ ”

என்கிறபடி மற்றை ஜநங்களும் இந்தப் பெரியோர்களை அடியொற்றிப் பண்டிதர்களை நிந்திக்க யத்நித்துவிட்டார்கள். இது மாத்ரமன்று; பண்டிதர்களின் ஸுஹ்ருத்துக்களென்றும் அவர்களின் க்ஷேமத்தைக் கருதுவோரென்றும் நினைக்கக் கூடிய ஸ்திதியிலுள்ள சில ஆஸ்திகர்கூட, ‘பண்டிதர்கள் இக்காலத்தில் எந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறார்’ என்பதைச் சற்றேனும் ஆலோசியாமல், ஸதஸ்ஸுகளிலும் பத்ரிகைகளிலும் பண்டிதர்களின் தர்மத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டிய ரீதியைப்பற்றியும்

அஜ்ஞாந பாலருக்கு உபதேஶம் செய்வதுபோல உபதேஶம் செய்ய ஆரம்பிப்பதைப் பார்க்கிறோம். அபதத்தில் ப்ரவ்ருத்திப்பவரை உபதேஶித்து ஸந்மார்க்கத்திற்குக் கொண்டுவருவது ஹிதேச்சுக்களின் லக்ஷணமே. ஆனால், ‘அப்படிப்பட்ட அபத ப்ரவ்ருத்தி இந்தப் பண்டிதர்களிடம் ஸம்பாவிதமா?’ என்பதை இவர்கள் பூர்வம் ஆலோசிக்கவேண்டுவது அவஶ்யமன்றோ?

பண்டிதர் என்பவர் யாவர்? என்று கேட்கக்கூடும். ராஜபாஷையில்லாமல் ஸம்ஸ்க்ருதம் முதலியபாஷைகளையும் தேசபாஷைகளையும் அப்யஸிக்கவேண்டும் என்னும் ஆவலுடன் அவைகளை நன்றாக உபதேஶிக்கக்கூடிய ஆசார்யர்களைத் தேடி ஆஶ்ரயித்து, அவர்களிடமிருந்து நமது தேஶத்திய மஹர்ஷிகளாலும் ஆசார்யர்களாலும் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களின் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸந்தேஹ விபரீதமில்லாமல் அறிந்துகொண்டு அதனால் மநஸ்ஸுக்குச் சிறந்ததொரு தேர்ச்சியை அடைந்திருக்கும் வித்வாங்களே இவ்விடத்தில் பண்டிதரென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறார்கள். தாம் படித்த க்ரந்தங்களில் விஶ்வாஸத்தைச்செய்து, இஹத்திலும் பரத்திலும் ஶ்ரேயஸ்ஸை அடைவதற்கு நமது மஹர்ஷி ப்ரோக்தங்களான க்ரந்தங்களே உபாயங்களென்றும், அவைகளுக்கு விருத்தங்களான வசநங்களெல்லாம் விஶ்வாஸாநர்ஹங்களென்றும் த்ருடமான ஒரு நம்பிக்கையைக் கைப்பற்றி, அவைகளிற் சொல்லியிருக்கும் நியமங்களை இவர்கள் அநுஷ்டாந பர்யவஸாயிகளாகச் செய்துவந்தால், அப்பொழுது இவர்களுக்கு வைதிகபண்டிதர் என்னும் பெயரும் பொருந்தும். இப்படிப்பட்ட பண்டிதர்கள், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையை அப்யஸித்தவரும், தமிழ் தெலுங்கு முதலிய மற்றை ஸ்வதேஶ பாஷையை அப்யஸித்தவருமாகப் பலருண்டு. ஆனால், சிலர், பகவத் கடாக்ஷமடியாக ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களில் ஸ்ப்ருஹையற்றவராய் எம்பெருமானுடைய ஆஜ்ஞா கைங்கர்யமும் அவனது திவ்ய சரணாரவிந்தங்களின் அநுத்யாநமுமே பெரியதொரு போகமென்று உணர்ந்து மற்றவர்களாற் செய்யப்படும் ஸம்மாந அவமாநாதிகளைத் துல்யமாகப் பாவித்து, தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையென்றும் ஆத்மயாத்ரை பகவததீநையென்றும், இவ்விதமான மநோதார்ட்யத்துடன் சிற்சில விடங்களில் வர்த்தித்து வருகிறார்கள். இக்காலத்திய ஜநங்களின் தூஷணமும் பூஷணமும் இவர்களுடைய குறைவுக்

கர்வது மேன்மைக்காவது காரணமாகா. இவர்களைத் தவிர்த்து,
இன்னும் பல பண்டிதர்க ளுளர். பாஷாஜ்ஞாநத்திலும் ஆஸ்தி
க்யத்திலும் எவ்வித குறைவு மில்லாமலிருந்தபோதிலும், 'தேஹ
யாத்ரை நடப்பதற்கும் குடும்ப போஷணம் செய்வதற்கும் புருஷ
ப்ரயத்நம் அவஶ்யம் வேண்டும்' என்னும் எண்ணங் கொண்ட
வராய் அநேக பண்டிதர்கள், தாம் ஸம்பாதித்த ஜ்ஞாநத்தை உப
யோகித்துப்பகவதாராதநோபயுக்தமாக அர்த்தார்ஜ்ஜநம்செய்வதில்
ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். இப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பதை அதர்மமென்று
சொல்வது சரியன்று; ப்ரத்யுத, வைதிக பண்டிதர் போலவன்றிக்
கே, இவர்கள் பாமர ஜநங்களுடன் கலந்து ஸம்பாஷிப்பதனாலும்,
அவர்களுடன் கூட வஸிப்பதனாலும், இந்த ப்ரவ்ருத்தி ஸாமாந்ய
ஜநங்களுக்குப் பலவித நன்மைக்குக் காரணமாகுமென்றே சொல்
லக்கூடும். இவர்களுடைய ஜ்ஞாநம்தான் நம் எல்லார்க்கும் ப்ர
யோஜநப்படக்கூடியது. ஜகத்தின் நல்ல ஸ்திதி இவர்களுடைய
வ்ருத்தியைப் பொறுத்ததே. இவர்களுக்கு லோபம் வராமல்
பாதுகாப்பதே நமது தர்மம். 'வேதங்களிலும் ஆசார்யர்களுடைய
திவ்ய ஸூக்திகளிலும் நமது மூலதநம் இருக்கின்றது' என்று
அப்புஸ்தகங்களை அச்சிட்டுப் பாதுகாப்பது மாத்திரம் நம்மு
டைய ஶ்ரேயஸ்ஸுக்குப் போதாது. அந்தப் புஸ்தகங்களை
ஸமர்மகமாகப் படித்து, அவைகளிற் சொல்லியிருப்பதை அநுஷ்
டித்துக்காண்பிக்குமவரே நமக்குப் பரம உபகாரகராவார்கள். 'அப்
படிப்பட்ட இந்தப் பரமோபகாரகர்களுக்கு எவ்வித லோபமும்
வரக்கூடாது; அவர்களைத் திரஸ்கரிக்கவேண்டாம்; தகுந்த ப்ர
காரம் அவர்களை உபசரித்து, இன்னும் அநேகரை அந்த மார்க்
கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி ப்ரோத்ஸாஹநம்செய்து, அவர்களு
டைய வர்க்கத்தைப் புங்காநுபுங்கமாக வ்ருத்தியாகும்படி நாம்
வளர்த்து வரவேண்டும்' என்பது தான் நம்முடைய ப்ரார்த்தனை.
அவர்கள் வேரற்றுப்போகவேண்டுமென்று கோருபவர்களின்
மௌட்யத்தைப்பற்றித் தான் நாம் அதிமாத்ரம் ஶோகிக்கிறோம்.

ப்ராயேண, இப்படிப் பண்டிதர்களை வெறுப்பவர்களெல்லா
ரும் இங்க்லீஷ் பாஷையை அப்யஸித்தவர்களாகவே இருக்கிறார்
கள். கேவலம் இங்க்லீஷ் பாஷையின் அப்யாஸம் இப்படிப்பட்ட
மூடத்தனமான வெறுப்பை ஜநிப்பிக்கின்றது என்பது நம்முடைய
கருத்து அன்று. ஆனால், அந்தப் பாஷையில் எழுதப்பட்டு நம்

முடைய படிப்புக்குக் கோசரங்களாயுள்ள புஸ்தகங்கள், பெரும்
பாலும் நம்முடைய மநஸ்ஸுக்கு ஒரு வித ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப்
போதிக்கத்தக்கவையாகவும், அந்தக் காரணத்தினாலேயே நம்மை
மனம்போன போக்கெல்லாம் நடக்கும்படி ஏவத்தக்கவையாக
வுமே இருக்கின்றன. ஸாமாந்யமாக எவ்வித நிர்பந்தத்தையும்
வெறுக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள பாலர்களுக்கு, இவ்வித ஸ்வாதந்த்ர்ய
உபதேஶமும் ஸம்பவித்தால், அவர்கள், நிர்பந்தங்களை விதிக்கும்
ஶாஸ்த்ரத்தில் த்வேஷத்தையும், அந்த ஶாஸ்த்ரப்படி அநுஷ்டிக்
குமவர்களிடத்தில் வெறுப்பையும் ஏன் கொள்ளமாட்டார்கள்?
இந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிப்பிக்கும் உபாத்யாயர்களும் ப்ராயேண
அந்தப் புஸ்தகங்களுக்கு அநுரூபமான குணம்பொருந்தினவர்க
ளாக இருப்பதை நாம் அறிவோம். சிலர் நீங்கலாக நமது பாட
ஶாலைகளிலுள்ள மற்றை உபாத்யாயர்களெல்லாரும், நமது ஶாஸ்
த்ர விதிகளில் விஶ்வாஸம் கொள்ளாமலிருக்கும் ஹூணர்களாக
வாவது, அல்லது அப்படிப்பட்ட ஹூணர்களிடமிருந்து உபதே
ஶம்பெற்று அவர்களுடைய நடத்தையை அநுஸரிப்பவர்களாக
வாவது இருக்கிறார்கள். இவர்களிடத்தில் ஶிஷ்ய பாவம் கொண்டு
அதனால் வித்யா நிஷ்பத்தியை அடைந்திருக்கும் நமது பாலர்கள்,
நமது பண்டிதர்களை த்வேஷிக்கிறார்கள் என்பது என்ன ஆஶ்சர்
யம்? ஆஸந்ந ம்ருத்யு வானவன் தனக்கு ஔஷதம் கொடுக்க
வரும் வைத்யனை த்வேஷிப்பது போலவும், துர்விநீதனான புத்ரன்
தனக்கு ஹிதத்தை உபதேஶிக்கும் பிதாவை த்வேஷிப்பதுபோல
வுமே, இந்த அஜ்ஞர்கள், தமக்கு ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்
துக் கொடுப்பதற்கு உபகாரகர்களாயுள்ள இந்தப் பண்டிதர்களை
த்வேஷிக்கிறார்களென்று நாம் நினைக்கிறோம். ஸ்வபாவத்தினாலே
யே எவ்வித அடக்கத்திற்கும் உட்படாததாயும் அதிசஞ்சலமாயு
முள்ள நமது மநஸ்ஸை ஒருவகைக் கட்டுப்பாட்டுக்கு வசப்படு
த்தி நாம் அடக்கிக்கொண்டு வந்தாலொழிய, எவ்விதத்திலும் நம
க்கு ஶ்ரேயஸ் துர்லபமாகிவிடுமென்பதை இந்த உபதேஷ்டாக்
கள் அறிகின்றார்களில்லை. எவ்வித ஶிக்ஷைக்கும் பழக்கப்படாத
மநஸ்ஸுடன் வளர்ந்துவரும் ஒருவன், ஹிதம் போதிக்குமவரை
யெல்லாம் விவேகமின்றிக்கே த்வேஷிப்பன் என்பது திண்ணம்.
இங்க்லீஷ் பாஷை அப்யஸிக்கப்படும் பாடஶாலைகளில், மநஸ்
ஸுக்கு நல்ல ஸம்ஸ்காரத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய ஶிக்ஷைக்கு அவ

காஶமில்லை யென்பதும், அந்தக்காரணமடியாகவே அப்படிப்பட்ட பாடஶாலைகளினின்று வெளிவரும் மாணவகர்களில் பலர், ஶாஸ்த்ர விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் வைதிக பண்டிதர்களை வெறுக்கிறார்களென்பதும் நாம் ஆழ்ந்து ஆலோசிக்குமிடத்துத் தோன்றும் தோற்றமாக இருக்கின்றது.

தவிரவும், இங்க்லிஷ் பாஷையிலுள்ள க்ரந்தங்கள், பெரும்பாலும் ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களையே பெரியனவாகப் பேசுகின்றன; நமது வைதிக ஶாஸ்த்ரமோ ஆமுஷ்மிக ப்ரயோஜநத்தையே பெரிதாக வற்புறுத்துகின்றது. ஸாமாந்ய ஜநங்களுக்கு ஐஹிக ப்ரயோஜநமே ஆகர்ஷகமாயுள்ளதாதலால், ஆமுஷ்மிகத்தை ப்ரதாநமாக நம்பி நடந்துவரும் நமது பண்டிதர்கள், ஸாமாந்ய ஜநங்களால் பரிஹஸிக்கப்படுகிறார்களென்பதில் ஆஶ்சர்யமில்லை.

தைவமும் இந்தப் பண்டிதர்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் விபரீதமாய் இருக்கின்றது போலவும் தோன்றுகின்றது. பாஷாந்தரம் அப்யஸித்தவர்கள்போல ஸ்வதேஶபாஷையை அப்யஸித்தவர்களும் ராஜாங்கத்தாரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ஜீவநத்திற்குக் கஷ்டப்படாதவளவு உபபத்தியுள்ளவர்களாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில், இப்பொழுது இவர்களுக்கு நேர்ந்திருக்கும் துர்தஶை ஸம்பவித்திராது என்பது நிஶ்சயம். இந்த லோகத்தில் ப்ராயேண பஹுமாநமும் அவமாநமும் அர்த்தத்தைச் சார்ந்தனவாகவே காணப்படுகின்றன.

“ஸர்வே ஜநா: காஞ்சநமாஶ்ரயந்தே”

என்று சொல்லப்படும் நீதி பெரும்பாலும் உண்மையே. தநவான்களாயிருக்கும் சில அல்பஜ்ஞர்கள், தமது தந மதத்தால் ஈஶ்வரனைக்கூட நிந்திப்பதை நாம் பார்த்ததில்லையா? தவிரவும், தமது பாஷையிலுள்ள ஒருவித ஆஸ்தையினால் பால்யம் முழுவதையும் மிகுந்த ஶ்ரத்தையுடன் அந்தப் பாஷாப்யாஸத்தில்போக்கி, அநேக பெரியோர்களுடைய ஸூக்திகளிலிருந்து சிறந்த ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றுப் பெரியதொரு வைதுஷ்யத்தை அடைந்திருக்கும் வித்வான்கள், அந்தப் பாஷாப்ரவசநத்தில் திறமையற்றவர்களென்றும், அந்தப் பாஷையின் ஸ்வல்ப பதங்களை ஹ்ருதமாகப்படித்துச்

சரியானபடி உச்சரிக்கக்கூட அஶக்தர்களாக இருக்கும் தேஶாந்தரீயர்களோ, இல்லாவிட்டால் பாஷாந்தராப்யாஸத்தைச்செய்து அதனுடன் தேஶபாஷையில் மிதமான ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்திருக்கும் இந்தத் தேஶத்து லௌகிகர்களோ, இவர்களுள் ஒருவரே அந்த ப்ரவசநத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரிகளென்றும், இவர்களுக்குப் பூர்ண ஸம்மாநத்தைச் செய்வதும் அவர்களை இவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி ப்ரவ்ருத்திப்பிப்பதும் உசிதமே யென்றும் நம்மவருக்குத் தோன்றினால், அதைத் தைவ துர்விபாகமென்றே தவிர வேறு என்னவென்று சொல்லக்கூடும்? சற்றேறக்குறைய 60 - வர்ஷம் முன்னதாக ‘இந்தத் தேஶத்து ஜநங்களுக்கு ஜ்ஞாநோத்பாதநத்தை இங்க்லீஷ் பாஷாத்வாரா செய்யலாமா? இல்லாவிட்டால் தேஶபாஷை வழியாக ஏற்படுத்தலாமா?’ என்பதை ராஜாங்கத்தார் ஆலோசிக்கும் காலத்தில், ‘லார்ட் மெகாலே’ என்னும் அக்காலத்திய மந்த்ரியொருவர், இங்க்லிஷ் பாஷைக்கே ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் தேஶபாஷை கூடாதென்றும் மந்த்ராலோசனையைச் செய்தார் என்பதை எல்லாரும் கேட்டிருக்கலாம். அவர் அப்படிப் பட்ட ஆலோசனையைச்செய்யாமல் இருந்திருந்தால், தேஶபாஷைக்கு ப்ரக்ருத விபத் வந்திருக்காது என்பது நிஶ்சயம். ‘லார்ட் மெகாலே’ என்பவருக்கு அப்பொழுது அப்படித் தோன்றியதும், இப்பொழுது நமது கலாஶாலைகளின் நியாமகர்களாக இருக்கும் நமது தேஶத்தவர்களுக்குத் தேஶபாஷை ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் அநுபாதேயமென்று தோன்றுவதும் விதிவிலஸிதமென்றே நாம் நினைக்கிறோம்.

இப்படி நமது தேஶபாஷையும் அதை அப்யஸித்த பண்டிதர்களும் தைந்யஸ்திதியை அடைவதை நாம் பார்த்திருப்பது விவேகிகளான நமக்கு லக்ஷணமாகாது. நமக்குத் தாயதநமாகக் கிடைத்திருக்கும் நமது பாஷாக்ரந்தங்களில் ஸாத்விகங்களான ஆசாரங்களும் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தும் பூர்ணமாக இருக்கின்றன வென்று நாம் நினைத்தால் அவைகளை வ்ருத்தி செய்வதற்கு வேண்டுமவையான முயற்சிகளை நாம் செய்யவேணும். முதலில், அவைகளையும் அவைகளை அப்யஸித்தவர்களையும் ‘இவர்கள் பாஷாந்தராநபிஜ்ஞர்கள்’ என்னும் காரணத்தைக்கொண்டே நிந்திக்கும் அஜ்ஞர்களுடைய மௌட்யத்தை வெளியிட்டு, இப்படி

நிந்திப்பதால் தமக்கு ஒருவித ச்லாகை ஏற்படுகின்றது என்று அவர்கள் கொண்டிருக்கும் தவறுதலான எண்ணத்தை அவர்களுடைய மனத்திலிருந்து விலக்கி, சாச்வதமான ச்ரேயஸ் நமக்கு அபேக்ஷிதமானால், அந்தப் பண்டிதர்களின் ஸஹாயத்தைக் கைப்பற்றியே அதை அடைய வேண்டுமென்பதை அவர்களுக்கு நாம் நன்றாக வற்புறுத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது, இப்பொழுது நமது பாலர்களுக்கு நாம் போதிக்கும் வித்யை முழுவதையும் பாஷாந்தரத்தைக்கொண்டு போதிக்காமல் நமது பாஷையின் வழியாகப் போதிப்பதுடன், வித்யாலயங்களில் நமது பாஷைக்கு ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுத்து, பாஷாந்தரத்தை அப்ரதானமாகச்செய்து, லௌகிக வ்யவஹாரங்கள் ஸமஸ்தத்தையும் நமது பாஷையிலேயே நடத்திக்கொள்ளும்படியான திறமையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தல் வேண்டும். இது இக்காலத்தில் துஸ்ஸாதமன்று. ஒருகால், 'லார்ட் மெகாலே' காலத்தில் இது துஸ்ஸாதமாக இருந்திருக்கலாம். அப்பொழுது பாஷாந்தரத்தில் தேர்ச்சியை அடைந்த ஹிந்துக்கள் அத்யந்தம் மிதமாக இருந்திருப்பார்கள்; அது காரணமாகவே அந்த ப்ரபு இங்க்லிஷ் பாஷைக்கு ப்ராதாந்யத்தைக் கொடுத்திருக்கக்கூடும். இக்காலத்தில் பாஷாந்தரம் அப்யஸித்திருக்கும் ஹிந்துக்கள் பஹுவாக இருக்கிறபடியால், பாஷாந்தர ஸம்பந்தமான சாஸ்த்ரமனைத்தையும் நமது தேசபாஷைகளில் மொழிபெயர்ப்பது கஷ்டமன்று. உத்க்ரந்தங்களிற் சொல்லப்படும் அம்சங்களைக்கூட நமது பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து எளிதில் நமது பாலர்களுக்கு உபதேசிக்கக்கூடும். இந்த ஏற்பாட்டை நாம் ஸரியாக ஸாதித்தால், நமது பாஷா பண்டிதர்களுக்கு, அவர்களுக்கு உரிய மேன்மை கிடைப்பதுடன், பாஷாந்தரத்வாரா சாஸ்த்ராப்யாஸம் செய்வதனால் இப்பொழுது நமது பாலர்களுக்கு ஜனிக்கும் க்லேசமும் பெரும்பாலும் நிவ்ருத்தியாகிவிடும்.

மூன்றாவது, இப்பொழுது உயர்ந்த பதவியில் இருக்கும் நமது தேசத்தவர்களெல்லாரும், தேசாந்தரவாஸிகள் எண்ணுவதுபோல, நமது பாஷாபண்டிதர்களைப் புத்தியினாலும் பயிற்சியினாலும் பிறருக்கு நிஹீனர்களாக எண்ணாமல், குணதோஷங்களை ஸரியாக விவேசனம் செய்து, யோக்யதையுடன் கூடிய பண்டிதர்களைத் தாம் ஸத்கரித்தும், ராஜாங்கத்தாரையும் அவர்களுக்கு யதார்ஹம் ஸத்கரிக்கும்படி செய்வித்தும் எவ்வித பக்ஷபாதமுமின்றிக்கே வர்த்தித்தல் வேண்டும். நமது பாஷைகளாகிய தமிழுக்கும், தெலுங்குக்கும், ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கும், இந்தப் பாஷைகளுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லாத ஜர்மனி முதலிய தேசத்திலிருந்து நமது கலாசாலைகளில் முக்ய உபதேஷ்டாக்களை அழைப்பிப்பது நமக்கு மிக்க லாகவத்தை ஜனிப்பிக்கின்றதன்றோ? அவர்களுடைய ஜ்ஞாநம் நமது பண்டிதர்களின் ஜ்ஞாநத்தின் பதினாயிரத்தில் ஒரு பங்களவு இருக்குமா? ஸம்மானம் மாத்திரம் நூறுமடங்கு அதிகமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றதே! இது எந்த ந்யாயத்தை அநுஸரித்தது என்று நமக்கு விளங்கவில்லை.

நான்காவது, பண்டிதர்களின் தைந்யம் எவ்வளவுதூரம் ப்ரவஹித்திருக்கின்றது என்பதைச் சரியாக உணராமல், 'பண்டிதர்கள் தமது தர்மத்தைச் சரியாக அநுஷ்டிக்கவில்லை' என்று மாத்திரம் ஸர்வகாலத்திலும் சொல்லிக்கொண்டு அவர்களுக்கு ஸ்வரூப பரீக்ஷணம் செய்யும் பண்டிதாபிமானிகளும், அப்படி ஸ்வரூப பரீக்ஷணம் செய்யு முன்னதாகவே அவர்களுடைய ஸ்திதி இக்காலத்தில் எப்படிப்பட்டதாக இருக்கின்றது என்பதை ஆலோசித்துப் பார்த்து, அவர்களுடைய துர்தசையை நிவ்ருத்திக்க முயலவேண்டும். ஐஹிக ச்ரேயஸ் ஸாதகமான எவ்வித வித்யையையும் அநாதரித்து, ஜந்மாந்தர ஸுக்ருதமடியாகவோ, நமது ஆர்ஷ வித்யையிலுள்ள அபிநிவேசாதிசயத்தினாலோ, இல்லாவிட்டால் ஜகத்தின் அபூர்வமான ஒரு அத்ருஷ்டவிசேஷத்தினாலோ, இந்தப் பண்டிதர்கள், பால்யத்தில் இதம்பரமாகத் தமது வித்யாப்யாஸத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்து, பின்பும் தமது கஷ்டங்களைப் பாராட்டாமலே ஆயுள் நாள் முழுவதையும் ஜ்ஞாநாபிவ்ருத்தியிலேயே செலுத்தி அதையே பரம ப்ரயோஜனமாக எண்ணி வருகின்றார்களே! அவர்கள் எப்பொழுதாவது க்லேசம் தாங்கமாட்டாமல் நமது ஸஹாயத்தை அபேக்ஷித்தால், அக்காலத்தில் அவர்களை நாம் அநாதரிப்பதும், அவமதிப்பதும், ஸ்வரூப பரீக்ஷணம் செய்வதும் உசிதமாகுமா? கேவலம் ஜ்ஞாநமே அவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத் குடும்ப போஷண ஸாதகமாகிவிட்டால், அவர்கள் நம்மை அணுகுவதே நேராது. ஈச்வரன் அவ்விதமாக ஸங்கல்பிக்கவில்லை. நமக்கு

இருப்பதுபோல அவர்களுக்கும் அர்த்தாபேக்ஷை இருக்கின்றது; தேஹயாத்ரையும் நமக்குப் போலவே அவர்களுக்கும் நடத்தல் வேண்டும். அந்தக் கஷ்டத்தின் நிவ்ருத்திக்கு ஒருவாறு மார்க்கத்தைக் கல்பித்தபிறகன்றோ நாம், 'அவர்கள் தாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சரியாக அநுஷ்டிக்க வில்லை' என்று அவர்கள்மீது தோஷாரோபணம் செய்யலாம்? அப்படிப்பட்ட மார்க்கமொன்றையும் தேடிக்கொடுக்காமலே அவர்கள்மீது தோஷாரோபணம் மட்டில் நாம் செய்ய யத்நித்தால், அவர்கள் ஏன் வருந்தமாட்டார்கள்? மற்றவர்கள்தாம் அந்தப் பண்டித வ்ருத்தியில் எப்படி ப்ரவ்ருத்திப்பார்கள்? ஸர்வவித புரஸ்காரார்ஹர்களாக அவர்கள் இருக்க, அவர்களை நாம் திரஸ்கரிப்பது நமக்குக் கொஞ்சமேனும் ச்ரேயஸ் ஸாதகமாகாது.

இந்த உபாயங்களில் நாம் எவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்திக்கலாமென்பதை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் விசாரிப்போம்.

" [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] "

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஜநகநந்திநீ.

" ஸர்வ த்வந்த்வ மோஹங்களையும் த்யாகம்செய். ஒன்றாலும் உன் மநஸ் கலங்கவேண்டாம். ஆசை, கோபம், துக்கம் முதலானவை உன் சித்தத்தை எப்போதும் கலக்கவேண்டாம். எல்லா அவஸரங்களிலும் உனது அந்தஃகரணம் ஒரே ப்ரகாரமாக இருக்கட்டும். அதனின்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் எப்போதும் விலகாதபடி அதை வசப்படுத்தி வைத்துக்கொள்.

" என்னை உனக்கு ஜ்ஞாநமளிக்க வேண்டிய ஆசார்யனாக வரித்தாய். உனக்குப் பிதாவென்றும், ஹிதனென்றும், ஆசார்யனென்றும் எண்ணி இவற்றை உனக்கு உரைத்தேன். நாராயணன் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்."

இப்படிக் காலக்ஷேபாவஸாநத்தில் ஆசார்யனுடைய அநுமாஸநத்தை ஜநகநந்திநீ தன் பிதாவினிடம் அடைந்தாள். உடனே, " [illegible] ", எனும் வண்ணம் பிதாவைப் பலதரம் ஸேவித்து எழுந்து நின்றனள். " ஜநகம்! இன்னும் ஏதாவது கேட்க அபேக்ஷிக்கின்றையோ?" என்று கேசவாசார்யர் சொன்னார்.

" அப்பா! தேவரீருடைய அநுமதியாலும், அடியேனைப்பற்றித் தேவரீர் ஆவிஷ்கரிக்கின்ற ஸௌலப்யாதிஶயத்தாலும், தேவரீரிடம் சில ஸம்ஶயங்களை விஜ்ஞாபநம்செய்து அவற்றை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். ஸ்ரீ பகவானிடம் மோக்ஷமறக் கேட்ட அர்ஜுநனுக்கும், 'தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந' எனும் ச்லோகத்தினால், தத்வதர்ஶிகளாய் நின்ற இதர ஜ்ஞாநிகளிடம் விஷயங்களை மறுபடியும் கேட்கும்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஆஜ்ஞாபித்தனரன்றோ? பெண்ணாகப் பிறந்த அடியேன் அய்யரிடம் கேட்

பதெனும் ஸந்தர்ப்பம் நினைக்கத்தக்க தன்று. ஆதலால் தேவரீரே அடியேனுக்கு க்ருபையாகத் தந்த ஜ்ஞாநதார்ட்யத்தின் பொருட்டும், அடியேன் சித்தத்தி லுதிக்கும் ஸம்ஶய நிவ்ருத்தியின் பொருட்டும், வேண்டியமட்டும் ஜ்ஞாநோபதேசம் அளிக்கவேண்டும்.'' என்று ஜநகநந்தினி மொழிந்தாள்.

அதற்குக் கேசவாசார்யர், "குழந்தாய்! உன் வார்த்தைகளால் நான் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றேன். நான் சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டு நீ புறப்பட்டுப் போய்விட்டால், உன் மநஸ்ஸில் ஜ்ஞாநம் ஸம்யக் அமைந்ததென நான் எவ்வண்ணம் நிருப்தனாவேன்? நீ ஸம்ஶயப்படும் ஸ்தாநங்களைப்பற்றி ப்ரஶ்நம் பண்ணினால் தான், நான் உன் விஷயமாகப் பட்ட ஶ்ரமம் ஸபலமாயிற்றென்று எனக்குத் தெரியக்கூடும். எவ்வளவு கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றனையோ அவ்வளவையும் கேட்டுத் தெளிந்துகொள். அதனிமித்தம் நாளைக்கு நாம் இவ்விடம் கூடுவோம்'' என்று விடை தந்தனர். ஜநகநந்தினி அகத்துக்குள்ளே சென்றனள். கேசவாசார்யரும் சிறிது காலம் க்ரந்தங்களைப் பார்த்துவிட்டு, மாத்யாஹ்நிக ஸ்நாநநிமித்தம் எழுந்து சென்றனர்.

மறுநாள் காலையில் வழக்கப்படி ரேழித்திண்ணைமீது உட்கார்ந்திருந்த பிதாவை நமஸ்கரித்து ஜநகநந்தினி வினவினள். "அப்பா! ஸ்த்ரீஶூத்ரர்களைச் சேர்த்துப் பகவான் கீதையில் 'பாபயோநிகள்' என்று திருவுள்ளம் பற்றுவானேன்? ப்ராஹ்மணரைப் புண்யரென்றும், ராஜர்ஷிகளைப் பக்தரென்றும் சொன்னது புருஷரைமாத்ரம் உத்தேசித்தன்றோ? ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மங்கள் ஸ்த்ரீகட்குக் கிடையாதா? மைத்ரேயி ப்ரஹ்மவாதினியாயிருந்தாளென்றும், உபநிஷத் வித்யோபதேசத்தைத் தன் பர்த்தாவினிடம் பெற்றனளென்றும் உபநிஷத் கூறவில்லையா? கார்கி யாஜ்ஞவல்க்யரை ப்ரஶ்நம்செய்ய அர்ஹதை ஏற்படவில்லையா? அவளுடைய ப்ரஶ்நங்கட்கு ப்ரதிவசநங்கள் நமக்கு ஶ்ருதியாக விளங்கவில்லையா? இன்னும் தேவரீர் பண்டிதர்களுடன் ஸம்பாஷிக்க; அடியேன் கேட்டபடிச் சொல்கின்றேன். அத்ரிகோத்ரோத்பந்நையான விஶ்வவாரா என்பவள், ருக்வேதம் 5-வது அஷ்டகத்தில் மந்த்ரத்ரஷ்டாவாக விளங்கவில்லையா? இன்னும், 7-வது அஷ்டகத்தில், வஸுக்ர ருஷி யஜ்ஞம் செய்கையில் ப்ரச்

சந்நகை ஸாந்நித்யம் செய்த இந்த்ரனை அவர் பத்நீ முதலில்
அறிந்து ப்ரதம மந்த்ரத்தினால் ஸ்துதிக்கவில்லையா? இன்னும்
ஊர்வஶி, இந்த்ராணி, யமி முதலான தேவஸ்த்ரீகள் மந்த்ரத்ரஷ்
டாக்களாக அங்கீகரிக்கப்படவில்லையா? இப்படி ப்ராஹ்மணஸ்த்ரீ
கட்குப் புருஷர்க்குப்போல் ஏற்பட்ட ஏற்றமெல்லாம் போய்ப்
பாபயோநித்வம் ஸம்பவித்ததேனோ? அடியேன் ஸ்த்ரீஜாதியான
படியால் கேட்கின்றேன்: க்ஷமித்தருளவும்.'' என்று ஜநகநந்தினீ
மொழிந்தாள்.

இதைக் கேட்ட கேசவாசார்யர் ஈஷத் விஸ்மயத்துடன்
சொல்ல ஆரம்பித்தனர். "குழந்தாய்! உனது ப்ரஶ்நங்கள் மிகு
ந்த யோசனைகட்கு இடந்தருகின்றன. பாஷாந்தர ஸம்ஸ்காரமுள்ள
வர்கள் இத்தகைய யோசனைகள் செய்கின்றார்கள். பகவான் பாப
யோநிகள் என்றது ஸ்த்ரீ புமாங்களுடைய ஜந்மக்ஷேத்ரங்களை
உத்தேசித்தன்று; ஜந்மகாரணங்களாகும் ப்ராசீந கர்மங்களை
உத்தேசித்து அவ்வண்ணம் ஸாதித்தருளினது. ஶ்ருதியும்,
"யதாகாரீ யதாசாரீ ததாபவதி, ஸாதுகாரீ ஸாதுர்ப
வதி பாபகாரீ பாபோபவதி, புண்ய: புண்யேந கர்
மணாபவதி பாப: பாபேந'' என்று வெளியிட்டது. [அதா
வது, எப்படிச்செய்ய, எப்படி ஆசரிக்க, ஒருவனுக்கு ஆயிருக்
யாம் உளதோ, அவன் அதற்கேற்ற பலத்துடன் கூடினவனாகின்
றான்: ஸத்கர்மம் செய்கின்றவன் ப்ராஹ்மணாதி சரீரயுக்தனாகின்
றான். பாபம் செய்கின்றவன் சண்டாளாதி ஶரீரப்ராப்தி அடை
கின்றான். இந்தப் புண்ய பாபகர்ம ஸம்பந்தமும் ப்ராசீந புண்ய
பாப ப்ரயுக்தம். ஆனால் ஸ்த்ரீகளையும் வைஶ்ய ஶூத்ரர்களையும்,
ப்ராசீந பாபகர்மத்தால் பிறந்தவரென அநுமிப்பதேனோவென்று
கேட்பாய். சொல்கின்றேன் கேள். ஜந்மப்ரயோஜநம் பரமபுரு
ஷார்த்த ப்ராப்தியன்றோ? ஸ்த்ரீ ஶூத்ரர்களுடைய சரீரங்களும்,
வ்ருத்திகளும் அதனுடைய ப்ராப்திக்கு விரோதிகளாய் நிற்கின்
றன. ஸ்த்ரீகளுக்கு க்ருஹவ்யாபாரங்கள், சிசுக்களுடைய ஸம்
ரக்ஷணை, கர்ப்பம், ப்ரஸவம் முதலான துன்பங்கள், நஶ்வராங்க
ளில் ஸ்ப்ருஹை, ஸ்வஶரீராதிகளுடைய அலங்காரத்தில் இச்சை,
இவை ஸ்வபாவத்தால் ஸம்பந்திக்கின்றன. ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞை என்று
அவர்களுடைய சித்தவ்ருத்தியும் ப்ரதக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்

றது. வைஶ்யன் த்விஜனானபோதிலும், ஸதா அர்த்தார்ஜந பரனு
கின்றபடியால், ரஜோகுண ப்ரசுரன். சூத்ராதிகள் தமோகுண
ப்ராசுர்யத்தாலோ, சுத்த தமோகுணத்தாலோ மூடப்பட்டவர்கள்.
இவர்களுக்குப் பரகதியைப்பற்றி ப்ரவ்ருத்தி கஷ்டத்தால் உண்
டாகத்தக்கது. ஆதலால் இவரைப் 'பாபயோநிகள்' என்றார்.
"ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ்ததா ஶூத்ராஸ்" என்று, புண்யஜந்மத்தை அடை
ந்தவனும், ஸம்ஸர்க்காதி தோஷங்களால் பாபங்களை ஆசரிப்பவ
னுவான் என்று திருவுள்ளம். இவர்கள் யாவரும் பகவானை ஆச்ர
யித்த மாத்ரத்தால் பரமகதியை அடைவார்கள் என்று ஸாதிக்
கும்படி யிருந்தது. கைமுதிக ந்யாயத்தினால், ப்ராசீந ஸுக்ருத
மடியாக ப்ராஹ்மண ஜந்மமடைந்து, புண்யகர்மங்களை யநுஷ்டிப்
பவரும், அர்ஜுநனைப்போல் ராஜர்ஷிகளாய், பரமபக்தராய் நின்
றவரும், பகவதாச்ரய பலமாகப் பரமபதத்தை அடைவார்கள்
என்பது ஸித்தம். பகவானுடைய கர்மஶக்தியையும் ஜீவனு
டைய ஜந்ம ஸந்ததியையும் ஒப்பாதவர்கள், மநுஷ்யர் யாவரும்
ஸமாநமான சரீரசித்த ஸம்ஸ்காரங்களுடன் பிறக்கின்றாரென்பர்.
இது லோகாநுபவ விரோதம். நம்மிராஜாங்கத்தார் மதத்திலும்,
ஈச்வரன் ஒரு ஜாதியரைத் தனியாக நிறுத்தி அபிமானித்தவ
னென்றும், அவர்பொருட்டு நிர்துஷ்டரான ஜாத்யந்தரர்களை
நாசம்செய்தா னென்றும் கதையுண்டு. இப்படி யபிமானித்ததும்
அவரைக்கொண்டு அந்யரைச் செம்மைப்படுத்த வென்பர். இந்த
ஈச்வர ப்ரயத்நம் பலிக்கவுமில்லை யென்பர். இது ஈச்வரனுக்
குத் தகாதசெயல். அதனால் ஒருவர்க்கு நிர்ஹேதுக பக்ஷபாத
மும், மற்றவரிடம் நிர்ஹேதுக நைர்க்ருண்யமும் ஈச்வரனுக்கு
நேரிடும். நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர், ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்
ருண்யதோஷத்தை ஆரோபிக்கத் துணியமாட்டார். ஸர்வசேதந
னும் அவ்வவனுடைய கர்மாயத்த சரீரஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தியுடன்
கூடினவன் ஆகின்றான். ஈச்வரன் கேவலம் கர்மாத்யக்ஷன். ஆத
லால் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் ஸ்வகர்மங்க ளடியாகப் பாபயோநிகள்
ஆனார்கள். ஆனால் சில ஸ்த்ரீகளுக்குச் சில ஏற்றம் ஏற்படுகின்ற
தென்பாய். அது அபவாதத்தால் ஏற்பட்ட விஷயம். சில ஸ்த்ரீ
கள் ஏற்றமடைந்தாரென்றால், ப்ராயேண ஸ்த்ரீகள் அப்படி
யில்லை யென்பது ஸித்தமன்றோ? மைத்ரேயி ப்ரஹ்மவாதிநீயாய்
இருந்தாளென்று சொன்ன ச்ருதியானது அநந்தரமேவ, யாஜ்ஞ

வல்க்யரின் இதர பார்யையான காத்யாயநி ஸ்த்ரீப்ரஜ்ஞையுடன்
கூடினவளே என்று சொல்லவில்லையா? ஆதலால் ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்
ஞை என்பது ப்ரஹ்மவாதித்வ விரோதியென்பது ஏற்படவில்
லையா? ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தவனெல்லாம் புண்ய வ்ருத்தியில்
நிற்கின்றானா? சூத்ரனெல்லாம் பாபாத்மாவா? இந்த வகுப்புகள்
யாவும் ப்ராசுர்ய பாவத்தையிட்டு ஏற்பட்டன. எல்லா ஏற்பாடு
கட்கும் விலக்குண்டு. காலதேச வைகுண்யத்தால் ஸாங்கர்ய
காலம் நெருங்கிவிட்ட இப்போது, ப்ராஹ்மணன் ப்ராயேண
சூத்ரதுல்யனே. பகு ப்ராஹ்மணர் சண்டாளத்வ ம்லேச்சத்வ
க்யாதியையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டனர். அநார்யனான சூத்ர
னுக்கு வேதாத்யயநத்தில் அதிகாரமில்லை யென்பது அபசூத்
ராதிகரணத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஸ்த்ரீகளுக்குத் தாத்ருச
நிஷேதம் ஸாக்ஷாத்தாக ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கு வேதாத்
யயநம் முதலான வ்ருத்தி இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம்
அவர்களுக்கு ப்ரசுரமாய் ஏற்பட்ட ஸ்த்ரீ ப்ரஜ்ஞதை தான். ஆனா
லும் மோக்ஷகாரணமாகும் பகவதாச்ரயணத்துக்கு அவர்களும்
அதிகாரிகளே. அந்த அதிகாரத்தை அவர்கள் ஸ்வகர்மங்களைப்
பகவதாராதநமாகச் செய்து, ஸத்ஸங்காதிகளால் ஸம்பாதித்துக்
கொள்கின்றனர்." என்று சொல்லி முடித்தனர்.

"குணங்களின் விபாகத்தாலும் அவற்றிற்குப் பொருந்திய
கர்மங்களின் விபாகத்தாலும் பகவான் வர்ணங்களை உண்டாக்கிய
தாகச் சொன்னார். தத்கால ஸ்திதியில் வர்ணஸாங்கர்யம் வ்ருத்தி
யடைகின்றதே." என்றாள் ஜநகநந்திநீ.

"ஆனால் என்ன? வர்ணம் நசித்துப்போய், ஜநங்கள் யாவ
ரும் ராஜ்யலோபத்தாலும், தநத்தில் ஆசையாலும், போகத்தில்
இச்சையாலும், அவற்றிற்கு ஏற்றபடி ப்ரவ்ருத்திகளில் ப்ரவிஷ்
டர்களானால், கேவல ஸத்வகுணத்தை உகந்த ஜீவன்கள் மிகுதி
யாக ஜந்மம் எடுக்கமாட்டா. லோகாதீதராயும், ஜந்மாபிமுகராயும்
அப்படிப்பட்ட சேதநர் உண்டேயாகில், அவர் விஷயத்தில், ஈச்
வரஶக்தியின் ப்ரவ்ருத்தியை நம் தேசத்தில் ம்லேச்ச ப்ராயராய்ப்
பரிணமிக்கும் மநுஷ்யர் தடுத்து விடுவார்களா என்ன? கர்மா
த்யக்ஷன் அவர்க்குத் தக்க ஜந்மங்களை, இந்த லோகத்தில் இல்லா
விட்டால் லோகாந்தரங்களில் தரமாட்டானோ? ஜநகம்! உனது

ப்ரச்னைகள் நாஸ்திக வாதங்களைப்போல் தோன்றுகின்றன." என்று சொன்னார் கேசவாசார்யர்.

"தேவரீர்க்கு அப்படித் தோன்றுவது ந்யாயமே. தேவரீருடைய க்ருபையால் அடியேனுக்குக் குறையொன்று மில்லை. ஆனாலும் ஸ்நாந நிமித்தமாகக் குளங்கட்குப் போகின்றேன். பகவத்ஸேவையை உத்தேசித்து ஸந்நிதிக்குச் செல்கின்றேன். அக்காலங்களிலும், காலாந்தரங்களிலும் நம்மவரெனப்படும் ஸ்த்ரீகள் அடியேனுடன் சேர்கின்றார்கள். அடியேனுடைய ப்ரயத்நமின்றி அவர்கள் ஸம்பாஷிக்க அடியேன் கேட்க நேரிடுகின்றது. அவர்கள் ஸம்பாஷணையால் ஜநித்த ஸம்சயங்களைப்பற்றிக் கேட்கின்றேன். அவற்றிற்குத்தக்க ஸமாதாநங்கள் தேவரீரைப்போல் அடியேன் போதிக்கச் சக்தியற்றவள். திருவுள்ளம் இசைந்தால் கேட்கின்றேன்." என்று மொழிந்தாள் ஜநகநந்திநீ.

"குழந்தாய்! கேள். நிவ்ருத்திக்கப்படாத ஸம்சயங்கள், மூலத்தில் வைக்கப்பட்ட கோடாலிபோல், நான் உன் விஷயமாகப் பட்ட கஷ்டங்களை யெல்லாம் நாசம் பண்ணிவிடும். கால வைகுண்யம் யாரைத்தான் தாக்கவில்லை? உன் ஸம்சயங்களைச் சொல்" என்றனர் கேசவாசார்யர்.

"ஸ்த்ரீகள் ஸமாஜங்களாய்ச் சேர்கின்றனர். ஒருவர் யோசனைகளைப் பிறர்க்குச் சொல்கின்றார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் உண்டாம். அவர்களைப் புருஷர் இஷ்டப்படி விநியோகம் செய்ய யோக்யரல்லராம். புருஷர் பலதரம் விவாஹம் செய்துகொள்கின்றனராம். ஸ்த்ரீகட்கு ஏகவிவாஹாநந்தரம் விவாஹ நிஷேதம் ந்யாய விரோதமாம். சரீரப்ரக்ருதிகள் இருவர்க்கும் ஸமாநமாம். ஸ்த்ரீகட்குப் பால்யவிவாஹம் சரீரதௌர்பல்யத்தை உண்டாக்குகின்றதாம். சிசுக்களும் துர்பலத்துடன் பிறக்கின்றனவாம். புருஷர்களைப்போல் ஸ்த்ரீகளும் பாஷாந்தரம் படித்து, அவர்களுக்குத் தோன்றியபடி விவாஹாதிகள் பண்ணிக்கொள்ளப்போகின்றனராம். இந்த யோசனைகட்கெல்லாம் சிஷ்டர்களுடைய ஸமாதாநம் என்னோ?" என்றனள் ஜநகநந்திநீ.

"இப்படி யோசிக்கும் ஸ்த்ரீகள் ஸமாதாநத்தையா அபேக்ஷிக்கின்றனர்? அதை அபேக்ஷிக்கும் உனக்கு அதைச் சொல்

கின்றேன். ஸ்த்ரீகளென்றும், புருஷரென்றும், ஜாதிபேதம் உண்டா? ஒரே மதாபிதாக்கட்கே, ஸ்த்ரீப்ரஜைகளும், புருஷப்ரஜைகளும் ஸந்ததிகளாகின்றன. ஒவ்வொரு புருஷனும் பெற்ற தாயையும், உடன்பிறந்த ஸஹோதரிகளையும், கொண்ட மனைவியையும், பிறந்த பெண்களையும் விச்வஸித்து, அவ்வவர்க்குரிய ஹிதங்களைச் செய்யவேண்டியவனன்றோ? ஸ்த்ரீகளென்று அவரைக் குளத்திலா தள்ளுகின்றான். அப்படியே ஒவ்வொரு பெண்ணும், தகப்பனையும், புருஷனையும், ஸஹோதரர்களையும், குமாரர்களையும் விச்வஸிப்பதில்லையோ? ப்ரஜாவ்ருத்திக்கு ஸ்த்ரீகள் முக்ய காரணமாய் நிற்க, ப்ரஜைகளை கர்ப்பத்தில் ரக்ஷிக்குமவர், புருஷரால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவராகின்றார். க்ருஹஸ்ததையானது, அதை நடத்திவர வெளியில் சென்று ஆர்ஜிக்கும் புருஷனை அபேக்ஷிக்கின்றது; அதற்குரிய க்ருஹவ்யாபாரங்களைச் செய்யும் பெண்களையும் அபேக்ஷிக்கின்றது. இருவருடைய பிந்ந ப்ரவ்ருத்திகளும் கலந்து இல்லறம் நடக்கின்றது. இதில் வயஸ்ஸாலும், லோகாநுபவத்தாலும், யுக்தாயுக்த விவேகத்தாலும், ப்ராயேண சிறப்படைந்த புருஷன் க்ருஹஸ்வாமி யென்றும், அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்குள்பட்டு க்ருஹவ்யாபாரத்தை நடத்திவரும் ஸ்த்ரீ க்ருஹிணி யென்றும், வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றனர். இதில் ஸ்த்ரீகட்கு ஏற்படும் ஈஷத்பாரதந்த்ர்யம், அதிமநோஜ்ஞமான ஸ்வாதந்த்ரியம் எனத்தகும். பகவானின்பொருட்டு ப்ரஹ்லாதனுடைய நிருபாதிக பாரதந்த்ர்யம் ஸுகமா? அவன் பிதாவினுடைய மித்யாபூதமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸுகமா? ஸ்த்ரீகள் இஷ்டப்படி ஸ்வாதந்த்ர்யம் வஹித்தால் தடுப்பவரார்? யோக்யரான புருஷர் அவருடன் வாழமாட்டார். அதற்குமேல் ஆகப்போகின்ற தொன்றில்லை. இப்போது ஸ்த்ரீகளும், அவர்க்குண்டாயிருக்கும் நூதந ஸ்நேஹிதரான புருஷர்களும், தூஷிக்கும் தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் சிஷ்டாசாரங்களை அநுஸரித்து ஏற்பட்டன. சிஷ்டரென்றால் சிஷ்டரென ஸம்மதித்து பஹுமாநிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்க்குக் காமப்ரேரிதமான விவாஹத்தைச் சிந்தித்தாரில்லை. விவாஹத்தை ஒரு ஸம்ஸ்காரமாக விதித்தனர். ஸ்த்ரீகளுடைய மநோவாக்காயங்கள் காமதூஷிதங்கள் ஆகாதிருக்கும் ஸ்திதியில், அவற்றிற்கு உத்தேச்யனாகும்படியான பதியை மாதாபிதாக்கள் பெண்களைக் குறித்து வரிக்கத்தக்கவர். இப்படி ஸ்த்ரீ

கட்கு உத்தேசியனை பதி ஏற்பட்ட பிறகு, பத்யந்தர சிந்தை ஸ்த்ரீகட்குக் காமத்தால்தான் உண்டாகவேண்டும். பெரியவர்கள் காமப்ரசாரத்துக்கு மார்க்கம் காட்டியிலர். அதை அடக்கத்தான் வழிகாட்டியுளர். ஆதலால் ஸ்த்ரீகட்கு ப்ரௌடாவிவாஹமும் புநர்விவாஹமும் நிஷேதிக்கப்பட்டன. புருஷர்க்கும் காமப்ரயுக்தமான விவாஹநிஷேதம் உண்டு. காமத்தால் கன்யைகளைப் புருஷர் மணக்கின்றாரெனத் தகுமோ? அவர் மணம்செய்து கொள்வதும் தர்மத்தின் பொருட்டும் ப்ரஜைகளின் பொருட்டும். ப்ரதமபத்நீ வியோகம் நேரிட்டால், அக்காரணங்களைக்கொண்டே புருஷர் புநர்விவாஹம் செய்துகொள்கின்றனர். ப்ரஜைகள் உண்டாயிருந்தால் தர்மார்த்தம் செய்துகொள்கின்றனர். ஸந்யாஸம் பண்ணிக்கொள்ளத்தக்க வைராக்யம் இல்லாதிருந்தால், நிராஶ்ரமிகளாய் இருக்கக்கூடாதாகையால், புநர்விவாஹம் செய்துகொள்கின்றனர். இவையாவும் ஶாஸ்த்ரப்படி இப்போது நடக்கின்றனவா? எனக் கேட்கலாம். காலவைகுண்யத்தால் நடவாது நிற்கலாம். அநேகமாக ஶாஸ்த்ராநுகரணம்தான் மிகுதியாய் நிற்கலாம். ஆனால், லோகமறிய ஶாஸ்த்ரோல்லங்கநம் செய்பவர் செய்யட்டும். காமப்ரேரிதராய்த் தர்மவிரோதிகளாய் ப்ரவ்ருத்திக்கின்றவர்கள், தாங்கள் இன்னும் ப்ராஹ்மணர் என்று அபிமானத்தை வஹிப்பானேன்? மற்றோர்க்குப் பால்யவிவாஹ நிஷேதமில்லையே? ப்ராஹ்மணரைப்போல் மற்றோர் நடந்தாராகில், அவரிடம் பஹுமாநத்தால் நடக்கின்றனர். பஹுமாநம் நீங்கியதாகில், அவர் செயல்களைத் தடுப்பவரார்? ஜாதிக்குரிய வழக்கங்களை அதிக்ரமித்துவிட்டு, ஜாதியைவிடமாட்டேனென்பவர் யோக்யரா? அவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளாத ஜாதியார் அயோக்யரா? ஐஹிகத்தில் ஸுகமாக விருப்பதை யாவரும் காலக்ரமத்தில் தேடிக்கொள்வர். ஶாஸ்த்ர மர்யாதையும் காலக்ரமேண குன்றும்.

-ஆனால் ஸ்ரீகளுடைய ஸ்வாதந்த்ரியம் ப்ரௌடாவிவாஹத்தாலும், விதவா விவாஹத்தாலும் மாத்ரம் ஏற்படாது. காமத்தாலோ, காரணாந்தரத்தாலோ, விவாஹம் செய்துகொள்பவரில், ஒருவர்க்கோ, இருவர்க்குமோ, மற்றவரைப்பற்றிக் காமம் நீங்கியோ, அந்யத்ர காமம் உண்டாகியோ, ஸௌஜந்யம் போனதாகில், அவர்க்குள் விவாஹ நிவ்ருத்தியும், பிறகு ஒவ்வொருவரும் அந்யத்ர இஷ்டப்படி விவாஹம் செய்து கொள்ளுவதும் ஏற்பட்

டால்தான் ஸ்வாதந்த்ர்ய பூர்த்தியுண்டாகும். பிரிந்தவரின் ப்ரஜை
களையும், புநர் விவாஹம் செய்துகொண்ட ஸ்த்ரீகளின் ப்ரஜை
களையும் ராஜாங்கத்தார் காப்பாற்றவேண்டும்.

பாஷாந்தராப்யாஸம் ப்ராயேண நம்முடைய மதத்துக்கு
விரோதியே. வித்யை பாஷாந்தரமாத்ர நிஷ்டமன்று. வ்ருத்தி
நிமித்தமாக நம்மவர்கள் பிள்ளைகட்குப் பாஷாந்தராப்யாஸம்
பண்ணிவைக்கின்றனர். அது வ்ருத்தியை மாத்ரம் ஸாதித்துக்
கொடுக்கவில்லை. ஸ்வதர்மத்வேஷத்தையும் உண்டு பண்ணுகின்
றது. நம்முடைய தர்மத்வேஷிகளும், மதாந்தர நிஷ்டர்களும்
வித்யாகுருவாகில் வேறு விளைவை உத்தேசிக்க வழியில்லை. ஸ்த்ரீ
களுக்குப் பாஷாந்தரப் பயிற்சிசெய்ய நிர்ப்பந்தமில்லை. செய்தா
ராகில், அவரும் அப்பயிற்சியுடன் கூடிய புருஷரைப் போலாவார்.
ஸ்த்ரீகள் கெடாதிருந்தால், ஜாதி தர்மம் அத்யந்தம் கெடாது.
அவரும் கெட்டால் வைதிகாசாரத்தை ஏட்டில்தான் பார்க்கவே
ண்டும். உன் ஸந்தேஹ நிவ்ருத்திக்காக இவ்வளவு தூரம் சொன்
னேன். இதை நீ தெரிந்துகொண்டு ஸ்த்ரீ ஸமாஜங்களுக்கு
உபதேசிக்கப்போனால் அது பயன்படாது. பள்ளிக்கூடம் போ
கும் பையன் ஸந்த்யாவந்தநத்தை விட்டானாகில், யுக்தாயுக்த
விசாரம் செய்தா விடுகின்றான்? எச்சிலையும் தீட்டையும் விசா
ரம் செய்தா மேற்கொள்ளுகின்றான்? விசாரம் செய்தா அபக்ஷ்ய
பக்ஷணமும், அக்ருத்யகரணமும் செய்கின்றான்? இவை பள்ள
மடை. இழிவதற்கு எளிதாய் இருக்கின்றன. ஸம்ஸர்க்கங்களால்
உண்டாகின்றன. பள்ளிக்கூடம் போகும் பெண்களும் பள்ளி
களாய்த் தான் பரிணமிப்பர். ப்ராயேண நாஸ்திகரும் ஆய்விடு
வீர். உன் வார்த்தைகளைக் கேளார். ஸமாதாநம் உனக்கென்று
சொன்னேன். அவர்க்காகச் சொல்லவில்லை.” என்று கேசவா
சார்யர் முடித்தனர்.

அதைக்கேட்ட ஜநகநந்தினி, “தேவரீர் ஸாதித்ததெல்லாம்
நிஜமே. ஸம்ஸர்க்கங்களால் கெடுகின்றவர்கள் ஸதஸத்விவேசநம்

செய்யமாட்டார். முநிகள் வார்த்தைகளைக்கேட்ட கிளி, முநிகள் வசநங்களைச் சொல்லும். வேடர் சொற்களைக் கேட்டால் வேடரெனக் கூவும். இன்னுமொரு ப்ரஶ்நம் கேட்கின்றேன். இந்த லோகத்தில் கார்யாகார்ய நிஶ்சயங்கட்கு ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமென்றான் ஈஶ்வரன். ஸ்ம்ருதிகர்த்தாக்கள் பிந்நாபிப்ராயங்களைக் கொள்கின்றார்களே. ப்ராசீநகாலங்களில் ப்ரௌடையான ஸ்த்ரீகள் விவாஹம் செய்துகொண்டனரே. ‘நக்³நிகாம் து வ்ருஜீத’ எனும் மந்வாதிகளுடைய வசநமும் உண்டே.” என்று சொன்னாள். “ஆசார்யர்களென ருஷிகளும் நமது பக்திக்கு அர்ஹர். அந்தந்த காலத்திய ஶிஷ்டாசாரங்களை உத்தேஶித்து அவர் அபிப்ராயங்கள் பேதிக்கின்றன. ப்ரௌடையான பெண்கள் விவாஹமும், ‘நஷ்டே ம்ருதே’ எனும் ஶ்லோகப்படி ஆசாரமும் க்வசித் க்வசித் யுகாந்தரங்களில் நடந்திருக்கலாம். அவை ஶிஷ்டாசாரமன்றென்று தான் த்யாகம் செய்யப்பட்டன.” என்று கேஶவாசார்யர் சொல்ல, ஜநகநந்திநி, “அப்படியே தத்காலம் ப்ராசீந கால வழக்கங்களே ஸாதுவாகத் தோன்றக்கூடாதோ? பால்ய விவாஹத்தால், ஸ்த்ரீகட்கும், ஶிஶுக்களுக்கும் தேஹதுர்ப்பலம் உண்டாவதை யோசித்தும், வைதவ்ய மடைந்த அநேக சிறு பெண்கள் காமவஶராய்ப் போய் அதை அடக்கத் திறனற்றிருப்பதை யோசித்தும், ப்ராசீந ஆசாரங்களை இப்போது அநுஸரிக்கத் தகாதா?” என்றனள்.

“குழந்தாய்! “யே ச ப்³ராஹ்மணா: ஶிஷ்டா: ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிஶாரதா:...” என்று ஆசாரங்களை மாற்றத்தகுந்த அதிகாரிகளை ஸ்ம்ருதி விவரிக்கின்றது. அந்த அதிகாரம், ப்ரஷ்டர்க்கும், பதிதர்க்கும், தத்துல்யராய் நம்மவரெனும் பெயரை த்யஜிக்காதவர்க்கு உண்டாகாது. அதை அவரே அறிந்திருக்கின்றனர். ஆதலால் ஸமீபகாலத்தில் நம் ஸந்நிதியில் பண்டிதர்களை வரவழைத்துத் தாம் கொண்ட கருத்தை ‘அவர் கருத்தென்று லோகத்தார்க்கு எண்பிக்க ஆரம்பித்தனர். அது

பயன்படவில்லை. ஸாதுக்களான ப்ராஹ்மணர் தர்ம காமர்களாய் ஆசாரங்களை மாற்ற வெண்ணினால் பழிக்கமாட்டோம். அது பர்யந்தம் ஆசாரத்திலிருக்கும் ஸ்ம்ருதிகள் பகவதாஜ்ஞையென ஆதரிக்கத்தக்கன. அப்போதும், காமத்தைக் காப்பாற்ற செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நங்கள் ப்ராஹ்மணர்க்கு உதவா. பகவான் ஆசார்யர்கள் ஜிஹ்வையில் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். அவ்வண்ணமே தர்மப்ரவர்த்தகர்களுடைய வசநங்களையும் ஆதரிக்கின்றான். தர்மமானது யுகங்களைப்பற்றியும், காலங்களைப்பற்றியும் பேதிக்கப் பொருந்தும். பகவான் மர்யாதைகளை ஸ்தாபிக்க அவதரிக்கின்றான் என்றால், வைதிகாசாரத்தை வேரில் வெட்டுகின்றவர் க்ரியைகளை உகப்பனோ? உகக்கமாட்டான்.” என்று கேசவர்சார்யர் சொல்லிமுடித்தார். ஜநகநந்திநியும் பிதாவைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு உள்ளே சென்றனள்.

பத்ராதிபர்.

ஶ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌨𑌮𑌃.

ஶ்ரீமதே 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

𑌧𑌿𑌗𑌶𑍁𑌚𑌿 𑌮𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌲𑌜𑍍𑌜𑌂
𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷! 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃 ।
𑌵𑌿𑌧𑌿𑌶𑌿𑌵𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌦𑍂𑌰𑌂
𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 ॥ 47.

47. இம் 17 ஶ்லோகங்களினால் த்வயத்திலுள்ள நான்காம் வேற்றுமைப் பதத்தின் அபிப்ராயத்தை விஸ்தரித்துப் பேசி, அவைகளுள் 17 - வது ஶ்லோகத்திலுள்ள '𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿' என்னும் பதத்தினால் 'ஸர்வதேஶத்திற்கும் ஸர்வகாலத்திற்கும் உசிதமான நிருபாதிக ஸர்வவித கைங்கர்யமே தமக்குப் பரமப்ரயோஜநமாயுள்ளது' என்னும் தாத்பர்யத்தை ஸூசிப்பித்த பிறகு, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், '𑌧𑌿𑌗𑌶𑍁𑌚𑌿𑌂' என்று தொடங்கும் இந்த ஶ்லோகத்தினால் தம்மை நிந்தித்துக் கொள்வதான வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, 'தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பரம புருஷார்த்தமானது மற்றைப் புருஷார்த்தங்களெல்லாவற்றையும்விட மிகவும் உயர்ந்தது' என்பதையும், 'அந்தப் பரமபுருஷார்த்தத்தை அடைவதில் தமக்கு உள்ள த்வரை மிகவும் அதிகம்' என்பதையும் வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிறார். அதாவது - ப்ராப்யனை ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வ வைலக்ஷண்யத்தையும் தமது அத்யாத்ருஶமான நைச்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஸர்வ பரித்யாஜ்யனாக இருக்கும் நான் எவ்விதத்தில் பகவத் ப்ராப்திக்கு யோக்யனாவேன்?' என்று அகலப் பார்க்கிறார் போலும்.

𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷! 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌗𑌣𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌵𑌿𑌧𑌿 𑌶𑌿𑌵 𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 (𑌅𑌪𑌿) 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍁𑌮𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌦𑍂𑌰𑌂 𑌤𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌨𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌯𑍇, (𑌤𑌂) 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌂 𑌅𑌵𑌿𑌨𑍀𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌯𑌮𑌲𑌜𑍍𑌜𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌧𑌿𑌕𑍍 । [ஹே புருஷோத்தமனே! யோகி ஶ்ரேஷ்டரில் ப்ரதம பரிகணநீயரான ப்ரஹ்ம ருத்ர ஸநகாதிகளாலுங் கூட நினைக்கைக்கும் அத்யந்தம் தூரமாயுள்ளதான உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை நிஹீநாக்ரகண்யனான நான் யுக்தாயுக்தம் விசாரியாமல் இஷ்டப்படியெல்லாம் நடக்கிறவனாய்க்கொண்டு அடைய விரும்புகிறேனே; அப்படிப்பட்ட அத்யந்தம் அஶுசியாகவும் ஸுஶிக்ஷித னல்லாதவனாகவும் நிர்பயனாகவும் லஜ்ஜையற்றவனாகவு மிருக்கும் என்னை வெறுக்கிறேன்.]

ஆத்ம ப்ரஶம்ஸையும் ஆத்ம நிந்தையும் கூடாதென்று ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதிக்கையில், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், எவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஆத்மநிந்தையில் இறங்குகிறார்? என்று கேட்டால், ஶாஸ்த்ர நிஷேதத்தின் தாத்பர்யம், 'தோஷாவஹமாகும்பொழுது மாத்ரம் அவை கூடா, குணத்தின் பொருட்டு ஆகும்பொழுது கூடும்' என்று மறுமொழி சொல்லக்கூடும். ஆஞ்ஜநேயாதிகளின் விஷயத்தில் ஆத்ம ப்ரஶம்ஸை குணமாவது போல, இவ்விடத்தில் ஆத்மநிந்தை குணமே ஆகின்றது. அதாவது - ஹார்த்தமாக உணரப்படும் தமது நைச்யத்தை க்யாபநம் செய்யுமிடத்தில் ஆத்ம நிந்தை தோஷாவஹமன்று என்பது தாத்பர்யம். "வளவேழுலகில்" ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் அறியோமோ? உண்மையாகவே, தமது நிஹீநதையை அநுஸந்திக்கும் ஸ்ரீ ஆளவந்தார், 'ஸர்வோத்க்ருஷ்டனை அந்தப் பரமபுருஷன் நம்மால் விரும்பப்படுகிறான்' என்னும் இந்த ஸம்பந்தத்தால் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு எங்கே தோஷம் ஏற்பட்டுவிடுமோ? என்று பயப்படுகிறார்.

ஹே பரமபுருஷ - ஹே ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனே! 'பகவான் நித்ய ஸூரிகளாலன்றோ ஸேவிக்கத்தகுந்தவன்? அவ்வளவு உயர்ந்தவனுச்சுதே!' என்பதை இந்தப் பதம் வ்யஞ்ஜிப்பிக்கின்றது.

யோகிநாமக்ரகண்யை: விதிசிவஸநகாத்யை: - பகவத் பக்தர்களுக்குள் அக்ர கண்யரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளென்ன, ஸநகாதிகளென்ன இவர்களாலேகூட. ஸநகாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவநா நிஷ்டர்கள், ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் உபய பாவநா நிஷ்டர்கள் என்று ஒரு விபாகமுண்டு. அதை அவலம்பித்து எல்லாரையும் ஸங்க்ரஹிப்பதற்காகவே, இவ்விடத்தில் இவர்களெல்லாரும், துல்யாதிகாரத்தை வஹிக்காமல் இருக்கையிலும், ஒரே பதத்திற் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

த்யாதுமத்யந்ததூரம் - நினைக்கைக்கும் அதிமாத்ரம் தூரமாயிருக்கும். மாநஸிகமான நினைக்கைக்கே அவ்வளவு தூரமாக இருந்தால் காயிகமான ப்ராப்திக்கு எவ்வளவு தூரமாக இருக்கவேண்டும்? என்பது குறிப்பு.

தவ பரிஜநபாவம் - உன்னுடைய கைங்கர்யத்தை. 'கொம்புத்தேன் போல அத்யுந்நதமான இடத்தில் இருக்கையிலும் அதன் நிரதிசய போக்யதையன்றோ இந்த முடவனை ஆகர்ஷித்துவிட்டது?' என்று வருத்தப்படுகிறார். தவிரவும், 'உனக்கு அநுரூபமாயுள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள் கணக்கற்றவர்களாக நான் முன்னே நான் முன்னே என்று கைங்கர்யம் செய்யக் காத்திருக்கையில், அத்யந்தம் அநநுரூபமாயிருக்கும் என்னுடைய கைங்கர்யத்தை நீ அபேக்ஷிப்பது எப்படி?' என்றும் சோகிக்கிறார்.

காமவ்ருத்த: யோऽஹம் காமயே - லோக சாஸ்த்ரங்களை ஆதரிக்காமலே இஷ்டப்படி யெல்லாம் நடந்துகொண்டு விஷய

ப்ரவணு யிருக்கும் நான் அடைய விரும்புகிறேனே. 'கேவலம் ஸங்கத்தை மாத்திரம் நான் அபேக்ஷிக்க வில்லை; 'க்ஷிபாமி அஜஸ்ரம்' என்றும் 'க்ஷமா ந்ருஹஷியிஷ்யாமி' என்று க்ஷாந்தரவாணி' மன்றோ நான் என்னுடைய த்வரையை வெளியிட்டுக் கூப்பிட்டேன்?' என்பதை 'காமயே' என்னும் பதம் ஸூசிப்பிக்கிறது.

அசுசிம் அவிநீதம் நிர்தயம் அலஜ்ஜம் மாம் திக் - அசுசிம். ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதனாலேயே அசுத்தனாயிருக்கும். தேஹ ஸம்பந்தமே இல்லாமலிருக்கும் நித்யரன்றோ சுத்தராவார்? தவிரவும், "எனக்குப் பாவசுத்தியே இல்லையே! அப்படி இருக்கையிலும் அது இருப்பது போலவே நான் நடிக்கின்றேன்; ஆகையால், நான் அத்யந்தம் அசுத்தன்' என்றும் தாத்பர்யம். 'அவிநீதம்' அசிக்ஷிதனை. 'பெரியோர்களைத் தேடி அடைந்து, 'ஸ்வாமிந் சாதிதாரம்' என்கிறபடி அவர்களால் சிக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தாலன்றோ எனக்கு உன்னுடைய ப்ராப்தி உண்டாகும்; அது இல்லாததனால் அவிநீதன்' என்பது தாத்பர்யம். எனக்கு ஆசார்ய ஸம்ஸ்ரயம் நேர்ந்தும் அது விடம் பநத்தின் பொருட்டன்றோ ஆகிவிட்டது? என்பது கருத்து. 'நிர்தயம்' பயமில்லாத. 'அயோக்யன் துர்லபமான வஸ்துவை ஆசைப்படுவது, நாய் புரோடாசத்தை இச்சிப்பது போலவன்றோ? அப்படி இச்சிக்கும் ஸ்வாவுக்குத் தடியடி பலமாகக் கிடைப்பது போல எனக்கும் சிக்ஷை கிடைக்குமே!' என்னும் பயமற்றவன் என்பது கருத்து. 'நிர்தயம்' - என்று ஒரு பாடமுமுண்டு. அப்பொழுது 'நான் செய்யும் அபசாரம் எனக்கு ப்ரத்யவாயத்தை ஜநிப்பிக்கிற தன்றிக்கே என்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் நசிப்பிக்கும் என்பதை நான் அறிந்திருக்கிருக்கையிலும் அந்த அபசாரத்தில் நான் ப்ரவ்ருத்திக்கிறேனே! இதைவிட வேறு நிர்தயத்வமும் உண்டோ?' என்பது தாத்

பர்யம். 'அம்ருதத்தை விஷந்தாலே தூஷித்தாற்போல, விலக்ஷண போக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணுற்றுத் தூஷிக்கப் பார்த்த நிர்த்தயனை' என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை அநுக்ரஹித்திருக்கும் தாத்பர்யம். 'அலஜ்ஜம்' - வெட்கமற்ற. 'ஸார்வபௌமனைப் பரிஷ்வங்கம் செய்துகொள்ள வேணும் என்னும் அபிலாஷை கொண்டிருக்கும் கடதாஸிபோல, அநுசித விஷயத்தில் மனோரதம் கொண்டிருக்கும் நான் எல்லாராலும் பரிஹஸிக்கப்படுவேனே என்று லஜ்ஜிக்கவு மறியாத என்னை' என்பது கருத்து. மாம் - என்னை. அஹங்காரம் முதலிய பிஶாசங்களினால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும் என்னை என்பது தாத்பர்யம். திக் - இதனால் தம்மை வெறுத்துக்கொள்ளுகிறார்.

"லோகயாத்ரா பயம் லஜ்ஜா தாக்ஷிண்யம் தர்மஶீலதா ।
பஞ்ச யத்ர ந வித்யந்தே ந குர்யாத்தத்ர ஸம்ஸ்திதிம் ॥"

[எவனொருவன், லோகத்திற்குக் கட்டுப்படாமலும், பயம் லஜ்ஜை தாக்ஷிண்யம் இல்லாமலும், தர்ம விருத்தமாகவும் நடக்கிறானோ, அவன் ஸங்கத்திற்கே அநர்ஹன்] என்று சொல்லுகிறபடி, நிர்பயனாகவும் நிர்லஜ்ஜனாகவும் துர்விநீதனாகவும் அஶுசியாகவும் தம்மை அநுஸந்தித்துக் கொள்வதனால், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், 'நாமும் ஸர்வ விதத்திலும் பரித்யாஜ்ய ராகிறோம்' என்று தம்மை வெறுத்துக் கொள்ளுகிறார்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ அஹோபில மடம்.

சென்ற வைகாசி மாஸத்தில், ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தின் திவ்ய ஆஸ்தானத்தை நாலு ஐந்து வருஷங்களாக அலங்கரித்து வந்த ஸ்ரீ பராங்குஶ யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் திருநாட்டை யலங்கரித்த வுடனே, அவருடைய நியமனத்தின் பேரில் ஸ்ரீ ரங்கநாத சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் என்னும் அபரநாமம் பெற்றிருக்கும் ஸ்ரீ காரக்குறிச்சி ஸ்வாமி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்ய ஆராதநத்தை அங்கீகரித்து அந்தத் திவ்ய ஆஸ்தானத்திற்கு அதிபதியாக எழுந்தருளினார் என்னும் வ்ருத்தாந்தம் ப்ராயேண எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். இந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஜ்ஞாந அநுஷ்டாந ஸம்பத்தும் ஆத்மகுண பூர்த்தியும் அதிமாத்ரம் ஶ்லாகநீயங்களாக இருப்பதை அந்த ஸ்வாமியை நேரில் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தவர் எல்லாரும் அநுபவித்து அறிந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திருவாராதநம் குறைவற நடக்கவேண்டு மென்பதிலும், பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தம் தழைத்து ஓங்க வேண்டு மென்பதிலும், ஶாஸ்த்ரோக்தமாக எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து ஜகத் முழுவதும் ஆத்யந்திக ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டு மென்பதிலும் அந்த ஸ்வாமிக்கு இருக்கும் அபிநிவேஶம் இவ்வளவு என்று சொல்லமுடியாது. ஏற்கனவே இந்தப் பத்ரிகையில் ஒருகாலத்தில் விஜ்ஞாபநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடி, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்ய சரணாரவிந்தங்களில் ஐகாந்திக நித்ய கைங்கர்யத்தை வஹித்து, அதனால் தமது ஜீவிதத்திற்கு க்ருதக்ருத்யதையை ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆஸ்தையே அந்த ஸ்வாமியை இந்த ஆஸ்தானத்தை அங்கீகரிக்கும்படி செய்தது. அவர், இந்த ஆஸ்தானத்தின் தர்மம் முழுவதையும் பூர்ணமாக உணர்ந்தவரே. அந்தத் தர்ம பரிபாலநத்தையே பெரிதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்பதற்கு நிதர்ஶநமாக இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் யாத்ரோத்ஸவம் கண்டருளுவதை நாமும் பார்க்கலாம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஆஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளினவுடன், ஸாமாந்யர்களில் அநேகருக்குப் பற்பல ஶங்கைகள் மனத்தில் ஜநித்தன. அநேக ஔத்தரர்கள், 'இனி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் தாம்ரபர்ணி தீரத்திலேயே நித்ய வாஸம் கண்டருளப்போகிறார்' என்று சொன்னதையும், அநேக தாக்ஷிணாத்யர்கள் 'ந்ருஸிம்ஹனுடைய விஶேஷ கடாக்ஷத்திற்கு நாமே பாத்ரமாகி விட்டோம்' என்று நினைத்ததையும் நாம் அறிவோம். அந்த ஶங்கை யெல்லாவற்றையும் வ்யுதாஸம் செய்து கொண்டு, எவ்வித வைஷ

ம்ய கைர்க்குண்யமு மின்றிக்கே, ஆஸ்ரிதர்களின் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தையே பெரிதாகக் கருதி இப்பொழுது ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் திருநாராயணபுரம் ஸ்ரீ அஹோபிலம் முதலிய திவ்யதேஸங்களுக்கு யாத்ரையாக எழுந்தருளுவதைப் பார்க்க நாம் அதிமாத்ரம் ஆஹ்லாதிக்கிறோம். ஒருகால், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய விபூதியின் அபிவ்ருத்தி விஷயத்தில், பரம்பராகதமான ஆசாரங்களுக்கு விரோதமின்றிக்கே இக்காலத்திற்கு அநுகூலமாகச் சில நூதந வ்யவஸ்தைகளைச் செய்ய ஸ்ரீ ஸ்வாமி இன்னும் முயலவில்லையென்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தியின் ஸ்வரூபத்தை விஸதமாக ஸ்ரீ ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அவர்கள் விஜ்ஞாபநம் செய்யும் பக்ஷத்தில், குணக்ராஹகனை ஸீலமுள்ள அந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த விஜ்ஞாபநங்களை ஆதரவுடன் திருச்செவியில் சாத்திக்கொண்டு யதோசிதம் அவைகளுக்கு ஸமாதாநத்தை நியமித்தருளுவர் என்பதில் கொஞ்சமேனும் ஸந்தேஹமில்லை.

இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் பெங்களூர் நரஸிம்ஹதோட்டத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறதாகவும், இன்னும் 10 தினங்கள் அவ்விடத்திலேயே எழுந்தருளியிருக்கப் போகிறதாகவும், பிறகு அஹோபிலம் மார்க்கமாக தெத்துவாலுக்கு எழுந்தருளிவரப்போகிற ஸமயத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தை மறுபடியும் அலங்கரிக்கப்போகிறதாகவும் இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்து கிடைத்திருக்கும் ஸ்ரீமுகத்தினால் தெரியவருகிறது.

மைஸூரில் மஹாராஜா அவர்கள் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு உத்தம மர்யாதையைச் செய்வதில் நோக்கம் இல்லாமல் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீ அழகியசிங்கர் அவ்விடம் எழுந்தருளாமலே பெங்களூருக்கு எழுந்தருளி விட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இந்த மர்யாதை விஷயமாகப் பற்பல ஸமயங்களில் பலபெயர்கள் மஹாராஜா அவர்களுக்கு மநுச்செய்துகொண்டார்கள்; பிறகு மைஸூர் ராஜாங்கத்தார், இந்த மநுக்களை மிக்க ஸ்ரத்தையுடன் தாம் ஆலோசித்ததாகவும், இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் மர்யாதை ஸம்பந்தமான வ்யவஸ்தையை மாற்றுவதற்குத் தகுந்த காரணம் நமக்குப் புலப்படவில்லையென்றும், சென்ற பிப்ரவரி மாஸம் 1ல் ஒரு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். அந்த உத்தரவை அநுஸரித்தே இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் விஷயத்தில் அந்த ராஜாங்கத்தார் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று நாம் நினைக்கிறோம். அந்த உத்தரவில் ஏதாவது க்ரம விரோதமாவது பழைய பரிபாடிக்கு வேற்றுமையாவது இருந்தால், அதை அறிந்த ஆஸ்திகர்கள் அந்த ராஜாங்கத்தாருக்கு அந்த விரோதங்களைக் காண்பித்து மறுபடியும் மநுச்செய்துகொள்வார்களென்று நம்புகிறோம். பெங்களூரில் தகுந்த பதவியில் இருக்கும் ஸ்ரீ உ. வே. கருடாசார்ய ஸ்வாமி தாம் இதில் நேராவாக இருக்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய ப்ரார்த்தனை.

எஸ். வாஸுதேவன்.

[illegible library stamp] 30 MAY 1916

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ௵ சித்திரை ௴ [ஸஞ்சிகை 3.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்

ஆர்யா பத்ரிகை. மஹா வித்வானன அரவிந்த கோஸ் என்பவர் "ஆர்யா" எனும் மாஸாந்தர பத்ரிகையை இங்லீஷில் ப்ரசுரப்படுத்துகின்றார். இந்தியாவிலும் தேசாந்தரங்களிலும் தத்கால ஐரோப்ய வித்யையை அப்யஸித்தவர்க்குள் அவரைக்காட்டிலும் ஏற்றமுள்ளவரை நினைப்பதரிது. வேத வேதாந்த மதமானது ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான மதமென்பதை இங்க்லீஷ் படித்தவர் அறிந்துகொள்ளும்படி அவர் எழுதுகின்றாராதலால், அந்த விஷயத்தில் அங்யதாப்ரமைகொண்ட மதியுடையோர் முற்றிலும் மதி ப்ரம்சம் அடைவதன் முன்னர் அவர் வசநங்களைப் படிப்பாரென்று நம்புகின்றோம்.

வேத ரஹஸ்யம். அவர் வேத ரஹஸ்யமென்று சில விஷயங்கள் அப்பத்ரிகையில் மாஸந்தோறும் வெளிப்படுத்தியுள்ளர். வேத மந்த்ரங்களுடைய ஏகதேச விவரணம் ப்ராஹ்மணங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும்

MAY 1916
MADRAS.

கிடைக்கின்றது. ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாய விவரண மெனத் தகும் ஸாயநபாஷ்யம், பூதேந்த்ரியாதிகாரிகளான இந்த்ராதி தேவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட யாகம் முதலான க்ரியா கலாபங்கட்கு ஸஹகாரிகளாக, வேதங்களின் மந்த்ரபாகங்களை விவரித்திருக்கின்றது. இத்தகைய மதம் ஸாதாரண ஜநங்களால் முன் காலங்களில் விச்வஸிக்கப்பட்டதென்றும், அது வேத மந்த்ரங்களின்மேல் ப்ரதிஷ்டித மென்றும், அரவிந்த கோஸ் ஒப்புக்கொள்கின்றார். இவ்விதமாக ஏற்பட்ட ப்ராசீந ஆர்யமதமானது, வேதம் படித்த ஐரோப்பியர் பஹுமாநத்தை அடையாமல், அம் மந்த்ரஸாக்ஷாத்காரம் செய்த ருஷிகளுடைய ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும் பற்றி அவர் யோசிக்க இடம் தருகின்றது. மந்த்ரங்களில் சப்த ப்ரயோகம் க்லிஷ்ட கல்பனையாகவும் ஸுகரமாய் அர்த்தம் விளங்காமலும் இருக்கின்றன வென்றும், பூர்வோத்தர வாக்யங்கள் மேலெழுந்தபடி ஸம்பந்தமற்றுக் கிடக்கின்றனவென்றும், அவற்றின் ஸமுதாயார்த்தம் க்லேசத்தால் நிச்சயிக்கும்படி யிருக்கின்றதென்றும் ஐரோப்யர் சொல்வதை அரவிந்த கோஸும் அநுவதிக்கின்றனர்.

சிலர் இம்மந்த்ரங்களில் பூர்வாபர விபாகங்கள் செய்து, வேதாந்த விசாரமும் தர்ம நிச்சயமும் ப்ரதிபலிக்கும் மந்த்ரங்கள் காலத்தால் பிற்பட்டனவென்று யோசித்து, அவற்றிற்கும், இதர மந்த்ரங்கட்கும் ஸங்கதியின்மையைக் கண்டதா யெண்ணி, பிற்பட்ட மந்த்ர விஷயங்கள் த்ராவிடரிடமோ, மற்றவரிடமோ, ஆர்ய ருஷிகள் கற்றனரெனச் சொல்லவும் துணிகின்றனர். அம் மந்த்ர காலத்தில் வேதாந்த ஜ்ஞாநம் அந்யத்ர இருந்ததாகக் காண வேண்டுமெனும் நிர்ப்பந்தம் கூட இப்படி யோசிக்கின்றவரைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை.

“ஐரோப்யர் நிஜமான வேதமெனக் கொள்கின்ற ருக்வேதத்தில், நிவர்த்திக்கக்கூடாத அநேக கஷ்டங்களை ஆவிஷ்கரிக்கின்ற அத்யந்தம் அநாதியான பாஷையில் அமைக்கப்பட்டவைகளும், யஜ்ஞோபயுக்தங்களுமான பாட்டுகளின் கூட்டத்தைக் காண்கின்றோம். அதில் பிற்பட்ட (ஸம்ஸ்க்ருத) பாஷையில் அகப்படாத ப்ராசீந முறைகளும் பதங்களும் மிகுந்திருக்கின்றன. புத்திமான்களால் அவற்றின் அர்த்தம் கிஞ்சித் ஸம்சயத்துடன் நிஷ்கர்ஷிக்க

வேண்டியதாகின்றது. பிற்பட்ட பாஷையில் வழங்கும் பல பதங்கள் அவ்விடத்தில் பிந்நமான அர்த்தங்களைக் கொள்கின்றன; அல்லது, ப்ருதக்கான அர்த்த சிந்தனைக்கு அவகாசம் தருகின்றன.” என்றெழுதி, வேதபாகங்களில் காணப்பட்ட பஹு ஸாமாந்ய பதங்கள், விசேஷார்த்த ப்ரதிபாதகங்களாய் நின்று, அத்யந்தம் பரஸ்பரம் பேதிக்கின்ற பொருள்களைத் தருகின்றன வென்றும், அப்பொருள்களில் நாம் ஸ்வரஸமா யெண்ணக்கூடியன்வை, பல வாக்யங்களுக்கும், பல ஸூக்தங்களுக்கும், வேதத்தின் முழுதாத்பர்யத்துக்கும், ஸம்ப்ரதாயாபிப்ராயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அபிப்ராயங்களை உண்டாக்குகின்றன என்றும் ஆர்யா பத்ராதிபர் முடிக்கின்றார். லோகத்தில் உண்டான பல உத்க்ருஷ்ட மதங்களுக்கும், ஸூக்ஷ்மமான தத்வ நிரூபணங்களுக்கும், இந்த வேதமந்த்ரங்கள் மூலஸ்தாநமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள என்றும், ப்ராஹ்மணங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் இதிஹாஸங்களிலும் புராணங்களிலும் வைஷ்ணவ சைவாகமங்களிலும் ஸாங்க்யாதி தர்சநங்களிலும் அடங்கிய தத்வ நிரூபணங்கட்கெல்லாம் வேதம் மூலப்ரமாணமென்பது பஹுஸ ஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரங்களாக நம்பப் படுகின்றது என்றும், வேதமெனும் சப்தத்தின் அர்த்தம் ஜ்ஞாநமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது என்றும், இப்படிப்பட்ட க்யாதியானது; ஸாயநாசார்ய பாஷ்யப்படியும், ஐரோப்யர் யோசனைகளின் படியும் வேதத்திற்குத் தகாது என்றும் அவர் அபிப்ராயப்படுகின்றார்.

பின்னும் அவர், காரணமின்றிக் கார்யம் உதிக்காதாகையால், உபநிஷத்துக்கு மூலஸ்தாநமான வேதம் அப்படி யிருக்கத்தகாது நிர் எனவும், அதன் மூலத்தை அந்யத்ர தேடவேண்டுமெனும் ஹேதுகமான ஊஹங்கள் படன்படா எனவும், ஆதலால் வேதமந்த்ரங்கள் ஸாமாந்ய ஜநங்கட்கு அவர்க்குத் தக்க மதமொன்றை அளிக்கும்படியாயும், விசேஷார்த்த மறியத்தக்கவர்க்கு விசேஷார்த்த ப்ரதிபாதங்களாகவும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டன வெனவும், அந்த விசேஷார்த்தங்களை வெளியிடத் தான் ப்ரயத்நப்படுவதாகவும் அவதாரிகையில் சொல்லுகின்றார்.

இந்த ஸங்கல்பப்படியே சில ஸூக்தங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து இங்கிலீஷ் படுத்தியதுமன்றி, அவற்றிற்கு வ்யாக்யாநமாகவும் விமர்சித்து எழுதுகின்றார். இவையெல்லாம் ஸாதுக்

களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாக்கு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஸாயநாசார்யருடைய பாஷ்யங்களினின்று அரவிந்த கோஷி னுடைய விவரணம் எவ்வளவு வ்யாவர்த்திக்கின்ற தென்பதை யாம் இவ்விடம் யோசிக்கின்றோ மில்லை; அதற்கு வேண்டிய க்ரந் தாவலோகநமும், பராமர்சையும் தத்காலம் நமக்கு ஸாத்யமன்று. ஆனாலும், மந்த்ரம் என்றால் ரஹஸ்யார்த்தங்களுடன் கூடிய தென் பது தான் கருத்து. மேலெழுந்தவாறாகப் புலப்படும் அர்த்தம் ரஹஸ்யமாகாது. ரஹஸ்யார்த்தம் குருவால் சிஷ்யர்க்கு வெளிப் படுத்தத்தக்க தாகையால், பாஷ்யகாரர்களால் வெளிப்படுத்தாமல் விட்டிருக்கக்கூடும். வேதபாஷ்யகாரர் கர்மகாண்ட மந்த்ரங்க ளைக் கொண்டவைகட்குக் கர்மத்தில் அந்வயிக்கின்றவர்க ளறிய வேண்டியபடி அர்த்தம் செய்திருப்பர். அந்த மந்த்ர ப்ரகரணங் களில் பரமாத்மாவினுடைய அஸாதாரண தர்ம வ்யபதேசமிருந் தால், அவ்விடம் காணப்பட்ட ஸர்வ தேவதா சப்தங்களும் பர மாத்ம வாசகங்களாய் விடுகின்றன. “[illegible]” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸூத்ரவ்யாக்யாந மிருக் கின்றது. அன்றியும், “ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமிநி:” எனும் ஸூத்ரப்படி அக்நி முதலான தேவதா நாமங்கள் அவற்றின் அர்த்தங்களைப் பர்யாலோசித்தால், ஸாக்ஷாத்தாகப் பரமாத்மா வையே குறிக்கின்றதாக ஜைமிநிராசார்யர் அபிப்பிராயப்பட்டிருந் தால், ப்ராயேண ஸர்வவேத ப்ரகரணங்களும் பரமாத்மாவை விஷயமாயுடையன வென்று அநேக ஸஹஸ்ர ஸம்வத்ஸரங்களாய் மஹர்ஷிகளால் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றன. ஐந்நூறு வர்ஷங் களுக்கு மேற்பட்ட ஸந்த்யாவந்தந பாஷ்யங்களால் ஸந்த்யோபா ஸநத்துக்கு உபயோகமான ஸர்வவேத மந்த்ரங்களும் பரமாத்ம விஷயமாகவே வ்யாக்யாநங்கள்.

ஆனால் கர்மகாண்ட ப்ரகரணங்களனைத்தும் பரமாத்ம விஷய மென்றும், இந்த்ராதி ஸர்வ சப்தங்களும் பரமாத்ம வாசகமென் றும், அந்த சப்தங்களால் நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட தேவதா விசேஷங் களை மறுத்தும், தயாநந்த ஸரஸ்வதி முதலானவர்கள் நூதநமாக வேதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றனர். இவர்கள் ஸாயநாசார்யரு டைய பாஷ்யம் முற்றிலும் அபார்த்தம் என்பர். தாங்கள் செய்யும்

அர்த்தம் தான் ப்ராசீந ஆசார்யர்களான யாஸ்கர் முதலானவர் அபி ப்ராயத்தை ஒத்திருக்குமென்பர். இப்படி ஸாயந பாஷ்யங்களை அரவிந்தகோஷ் நிந்திப்பவரன்று. அந்தப் பாஷ்யங்களும் உண்மை யாய் இருந்ததோர் கர்ம மார்க்கத்திற்கு அநுகூலமென்றும், அப் படிக் கர்மமார்க்கத்திற்கு உபயோகமாகும் மந்த்ரங்களும் ப்ரஹ்ம விஷயமான கூடார்த்த கர்ப்பமாக இருக்கின்றன வென்றும் அவர் நிச்சயிக்கின்றனர்.

வேதத்தின் கர்ம ப்ரஹ்ம பாகங்கள்.

“அத பரா யயா ததக்ஷரமதிகம்யதே” என்று, உபநிஷத் பாகங்களைப் பரவித்யை யென்றும், ருக்வேதாதி கள் அபரவித்யை யென்றும், இரண்டும் முமு க்ஷுவால் அறியவேண்டியவை என்றும் முண்ட கோபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அவ் விடமே, “பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்” என்று, வேதத்தில் கர்மபாகத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதன்படி அடையக்கூடிய பலங்களில் நிர்வேதம் கொள்ளும்படி உபதேசித்து, “தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குரு மேவாபிகச்சேத்” என்றாரம்பித்து, “ப்ரோவாச தாம் தத்த்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்” என்று முடித்து, ப்ரஹ்ம வித்யையின் ஏற்றத் தை ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடம், “யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்தி” என் றாரம்பித்து, “தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத:” என்று முடியும், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை, இரண்டாம் அத்யாயம், 42-வது ச்லோகம் முதல் 46-வது ச்லோகம் வரையில், உள்ள வாக்யங்கள் யோசிக்கத்தக்கன. அந்த ச்லோகங்களின் ஸமுதாயமான அர்த்தமாவது:—“ஸ்வர்க்காதி பலன்களைச் சொல்லு கின்ற வேதவாக்யங்களில் ருசியுடையவராயும், ஸ்வர்க்காதிகளைக் காட்டிலும் அதிக்ரமிக்கின்ற பலம் இல்லை யென்று சொல்பவரா யும், காமங்களில் ப்ரவணமாகும் மநஸ்ஸுடன் கூடினவராயும், ஸ்வர்க்கமே புருஷார்த்தமென்று எண்ணுகின்றவராயும் இருக் கின்ற அவிவேகிகள், ஸ்வர்க்காதி பலாநுபவத்தின் முடிவில், தாங் கள் செய்த கர்மாந்தர பலமாகப் புநர் ஜந்மத்தைத் தருகின்றதும்,

போகமென்ன, ஐச்வர்யமென்ன, இவற்றை அடைவதற்கு ஸாதநமாகின்ற அநேக க்ரியா விசேஷங்களுடன் கூடியதுமாய் இருக்கின்ற கேவலம் புஷ்பித்த மரமெனப் பார்வைக்கு ப்ரகாசத்துடன் கூடிய யாதொரு இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்கின்றனரோ, போகங்களிலும் ஐச்வர்யங்களிலும் இச்சைகொண்டு மேற்சொன்ன வார்த்தைகளால் அபஹரிக்கப்பட்ட மநஸ்ஸுடன் கூடின அவர்களுடைய சித்தத்தில், ஆத்மாவின் ஸ்வரூப நிச்சய பூர்வகமாய் அநுஷ்டிக்கத்தக்க கர்மயோக விஷயமான புத்தியானது ஒருபோதும் உண்டாகமாட்டாது. ஸத்வ ப்ரசுரராயும், ரஜோகுண ப்ரசுரராயும், தமோகுணப்ரசுரராயும் மநுஷ்யர் வேறுபட்டு இருக்கின்றபடியால், அவர் எல்லோர்க்கும் அவ்வவர்க்குத் தகுந்தபடி வேதங்கள் ஹிதங்களைப் போதிக்கின்றன. அர்ஜுநா! நீ த்ரைகுண்யன் (முக்குணமும் கலந்தவன்) ஆகாதே: (ஸத்வப்ரதாநனாய் நில்.) ஸுகதுக்க ஹேதுகங்களான த்வந்த்வமெனப்பட்ட ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவமற்றவனாய், இதரகுண ஸம்பந்தமற்ற ஸத்வகுணத்திலேயே நித்யம் நிலைகொண்டவனாய், இல்லாத விஷயத்தைத் தேடாமலும், இருப்பதின் ரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திக்காமலும், ஆத்ம ஸ்வரூபஸித்தியைத் தேடுபவனாயிரு. தாகமுள்ளவனுக்கு ஜலம் நிறைந்த தடாகம் எவ்வளவு ப்ரயோஜநமாமோ, பரமாத்மாவை அறிந்த ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸர்வ வேதங்களிலும் அவ்வளவே ப்ரயோஜநம். அதாவது முமுக்ஷுவுக்கு வேதபாகங்களில் மோக்ஷ ஸாதநமாய் நிற்கின்ற பாகம்தான் வேண்டும். ஸ்வர்க்காதி பலங்களைத் தருவன வேண்டியவையன்று."

இப்படிக் கர்மகாண்டம் ஒன்றுண்டெனவும், அது அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமிருக்கும் ஸ்வர்க்காதி பலங்களைத் தருமெனவும், ப்ரஹ்மகாண்டம் காட்டினவழியே ப்ரஹ்மோபாஸ்தி செய்பவர்க்குத்தான் அநந்தமானதும் ஸ்திரமானதுமான பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்குமென்பதும் முண்டகோபநிஷத்தைப்போல் கீதையாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆதலால் இப்படி ப்ராசீநமாய் ஏற்பட்ட வேதவிபாகத்தைப்பற்றி ஸாயநாசார்யரைப் பழித்தல் யுக்தமாகத் தோற்றவில்லை.

ஆனால் ஸாதாரணமாக தேவதாஸ்தோத்ரரூபமான மந்த்ரங்கள் பரமாத்மவிஷயமாகவும் உபநிஷத்துக்களில் எடுத்துக்கொள்

ளப்பட்டன. தேவதா நாமங்களும் பரமாத்ம வாசகங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள. யாவர்க்குள்ளும் அந்தராத்மாவாக நின்று, நியமநம் செய்யும் ஈச்வரனை அவ்வவ்வதிகாரி தேவதா நாமங்களால் ஸ்துதிக்கப் பொருந்தும். நாமங்களின் பதவ்யுத்பத்தியாலும் பரமாத்ம தர்மங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றபடியால், ஸாக்ஷாத்தாக அவை பரமாத்ம வாசகங்களாகவும் குறையில்லை. இதை ஸர்வ உபநிஷத்துக்களிலும் காணலாம்.

ஆதலால், போகைச்வர்ய மென்று கீதையில் விவரித்த ஸ்வர்க்கம், தநம், பசு, புத்ராதிகளை அபேக்ஷிப்பவர்க்கும், முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஸாதநமாகத்தக்க உபாயங்களையும் ஸ்தோத்ரங்களையும் வேதம் காட்டினதென்றும், தன் அதிகாரத்துக்குத் தக்கபடியே வேண்டிய வேதபாகங்களை ஒவ்வொருவனும் தான் தேடிய ப்ரயோஜநார்த்தமாக அங்கீகரிக்கவேண்டியதென்றும், பரிமித பலார்த்திகள் அப்பலங்களை க்ஷிப்ரம் தருகின்ற தேவதைகளை அதனிமித்தம் விஹிதமாக நின்ற உபாயங்களைப்பற்றி ஆராதிக்க வேண்டுமென்றும், ப்ரதி புத்தர்கள் மோக்ஷப்ரதனை மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாஸிக்க வேண்டு மென்பதும் நிஸ்ஸம்சயமாய் ஏற்படுகின்றது.

ஸர்வவேத பாகங்களையும் பரமாத்ம பரமாக்கிப் பரமாத்மோபாஸ்தி செய்வதை நாம் பழிக்கின்றோமில்லை.

அவற்றைப் பற்றிய தற்கால யோசனைகள்.

யஜ்ஞாதிகளை அதற்குரிய பலங்களை அபேக்ஷிக்காமல் பகவதாராதநமாகப் புரிவதை வேதாந்திகள் அபேக்ஷிக்கின்றனர். "ஹவ்யகவ்யபுக், [illegible]", என்று பகவானை ப்ரஹ்லாதன் ஸ்துதித்தனன். ஆனால் தேவதைகளின் அஸ்தித்வத்தை நிராகரித்து வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வ தேவதாநாமமும் பரமாத்ம வாசகமென்று சிலரும், தேவதைகளின் அஸ்தித்வத்தை நிராகரித்தும், அவரிடம் அல்பமாயும் அஸ்திரமாயுமுள்ள ப்ரயோஜநங்களை அர்த்தித்துச் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞாதிகளைப் பழித்தும், வேதங்களின் ப்ரமாண பாவத்தையே நிராகரித்தும் ஸமாஜங்கள் ஏற்படுவானேன்?

அவை தோஷ க்ருதம்.

இது நமது ஜநங்களின் ஸ்வபாவம். கிறிஸ்தவர்கள், நமது மதத்தில் பழிக்கும் அம்சங்கள் அவர் மதங்களிலும் இருக்க, நம் மதத்தை விட்டு அவர் மதத்தைச் சேர்கின்றனரன்றோ? மகம்மதியரில் பாதிரிமார் இன்றியே, நம்மவர் ஏராளமாய் மகம்மதியர் ஆய்விட்டனரே! இப்போது நம் தேசத்தில் யாராவது கிறிஸ்தவ மதத்தைப்பற்றியும் மகம்மதிய மதத்தைப்பற்றியும் தூஷிக்கின்றனரோ? ஆர்யமததூஷகர் ஆர்யராய்ப் பிறந்தவரிலேயே மிகுகின்றனர். இரண்டு கிறிஸ்துவின் சரித்ர விவரணமான காஸ்பல்களையெடுத்தால், புருஷ பரம்பரையாகக் கிறிஸ்து, டேவிட் என்பவரின் இரண்டு புதல்வரிடம் ஆரம்பித்த ஸந்ததியை வஹிக்கின்றனர். டேவிட் புத்ரர் முதல், கிறிஸ்துவின் பாட்டன் வரையில், இரண்டு பரம்பரையும் பிந்ந புருஷரால் வ்ருத்தியாகின்றன. ஸங்க்யாதீதமான காஸ்பல்களுக்குள், பொறுக்கி யெடுத்த நாலு காஸ்பல்களில் இப்படியும், மற்றபடியும், பல அஸம்பாவித ப்ரலாபங்கள் உண்டு. அக்கால சரித்ரங்களெழுதினவர்கள் கிறிஸ்துவின் பெயரையையே குறித்திலரென்று கிப்பன் துரை எழுதியிருக்கின்றனர். 1900 வருஷத்திற்குமுன் நடந்த கதை இவ்வண்ணமாகில், அநேகமாயிரம் வருஷங்கட்கு முற்பட்ட ராமக்ருஷ்ண சரித்ரங்களில் உள்ள ப்ரக்ஷிப்த பாகங்களை யெடுத்துத் தூஷிக்கின்ற நம்மவரைப்பற்றி என் சொல்வோம்? எந்தக் காரணத்தினாலோ பகவான் அவதரிப்பதில்லை யென்று முதலில் அவர்க்கு நிச்சய முண்டாய்விட்டபடியால், அவதார கதைகளாக இதிஹாஸங்கள் முதலில் உண்டாகவில்லை யென்பர். ப்ராசீநமாய் இவை வால்மீகி வ்யாஸ க்ருதமென்று ஸம்ப்ரதாயம் ஏற்பட்டிருக்க, அவை அவர்க்குப் பிற்பட்ட காலங்களில் பேர் தெரியாத யாரோ சிலரால் கல்பிதமென்பர். ப்ரக்ஷிப்த ப்ரகரணங்களில், கதா காலத்தில் அஸம்பாவிதமான அம்சங்கள் சொல்லப்பட்டால், இதிஹாஸங்கள் பின் காலங்களில் மாற்றி யெழுதப்பட்டன வென்பர். பௌத்தரும் ஜைநரும் ஸ்ரீராமனையும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையும் அவதார புருஷராகத் தம் கதைகளில் எழுதியிலர்; ஆதலால் நமது பூர்வீகர் தாம் அவ்வண்ணம் பொய்யாக எழுதினர் என்பர். ஈச்வரனையே பௌத்தரும் ஜைநரும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே; அவனுடைய அவதரணத்தை எவ்வண்ணம் அவர் ஒப்புக்கொள்வர்?

அவர் நம்பாத ஈச்வரனை நமது தூஷகரும் மறுக்கக்கூடாதோ வென்றால், மறுக்கார்; ஏனெனில் கிறிஸ்தவர் ஈச்வரனை ஒப்புக்கொள்கின்றனரே; அதனால் தாமும் ஒப்புக்கொள்வர்போலும். தசரதஜாதகமெனும் பௌத்த கதையானது பொருத்த மில்லாத ஆபாஸமென்பது என் அவர்க்குப் புலப்படவில்லையோ? பௌத்த க்ரந்தங்களில் புத்தனை ருத்ரனுக்கும் க்ருஷ்ணனுக்கும் ஒப்பிட்டு எழுதியிருக்கின்றது. தசரதஜாதகத்திலேயே புத்தன் தான் பூர்வ ஜந்மத்தில் ஸ்ரீராமனாக இருந்ததாகச் சொன்னதாய்க் கண்டிருக்கின்றது. இதனாலும் ஸ்ரீராமனும் க்ருஷ்ணனும் அவதார புருஷரெனப் புத்தன் காலத்தில் விச்வஸிக்கப்பட்டாரென்பது ஏற்படவில்லையா? அவர்க்கு அக்காலங்களில் தேவாலயங்கள் உண்டென்பது க்ரீக் தேசத்தார் எழுத்தாலும், ருக்விதாநமெனும் க்ரந்தத்தாலும், பாஞ்சராத்ராதி ஸம்ஹிதைகளாலும் ஸித்தமன்றோ?

பழைய புஸ்தகங்களை மாற்றிப் புதியவையாக யாராவது எழுதிவிட்டால், யாவத் ஜநங்களும் அதை ஒப்புக்கொள்வரோ? அவதாரமெனும் யோசனைக் கிடமற்ற காலத்தில் ஒருவன் அவ்வித யோசனையைக் கல்பித்தானாகில், அதைத் தேசமெங்கும் நம்பிவிடுவரோ?

இப்படி யெல்லாம் யோசிக்காமல் விபரீத புத்தியைக் கொள்கின்ற ஸமாஜங்களைச் சேர்ந்தவர் தேவர்களுடைய அஸ்தித்வத்தை நிராகரிப்பது ஸஹஜந்தானே. ஒரு உண்மையான தேவனைப் பற்றிச் சொல்பவரும், 'ஸனைகாஸீநஸெகத' என்று வேதம் சொன்னவண்ணம், அவனுக்குப் பகு ஏஞ்ஜலெனப் பெயர்கொண்ட தூதர்களைத் துணையாக்குகின்றனர். ஸர்வவ்யாபியான ஈச்வரனுக்குத் தூதர் வேண்டப்பட்டார்போலும். இவரை நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் ஒப்புக்கொள்ளும் நித்யருடன் ஒப்பிடலாம். நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் அத்யந்தம் நிஹீநரான தேவதா வர்க்கங்களையும், அவருடைய ஆராதநமாய் உத்பந்நமான யாகங்களையும் மறுப்பதேனோ? இது ஸம்ஸர்க்க தோஷம். தேவரை நம்பினால், ஈச்வர பாஹுள்யத்தை நம்புவதாகக் கிறிஸ்தவர் சொல்லிவிட்டார். அதனால் இவரும் அந்த நம்பிக்கையை விட்டனர். மரணாநந்தரம் ஜீவனுடைய இருப்பை நம்பாமலும், இவ்வுலகில் நச்வரங்களையே தேவனிடம் அபேக்ஷித்தும், முதலில் யூதர் வளர்ந்த

ணர். தேவ்தாந்தரங்களிடம் ஸ்வர்க்காதி பலன்களையும் ஐஹிக ஸுகங்களையும் அபேக்ஷித்து, நம் முன்னோர் யாகம் செய்தனராயின் பாதிரிமார் இகழ்ந்தார்கள். நம்மவர் வெட்கப்பட்டார்கள். இந்த யாகங்களின் மஹிமை யாதொன்றுமின்றித் தேவனுக்காகப் பல ஜந்துக்களைக் கொன்று யூதர் செய்த பூஜைகளை இவர் யோசித்தாரில்லை. இவர்க்குள் சிலர் கிறிஸ்தவரானார். சிலர் ஸமாஜம் உண்டாக்கினார். பாதிரிமார் சொல்படி, உண்மையான ஒரு தேவனை இவர் தொழுவதாகச் சொல்வர்; தேவரையும் பித்ருக்களையும் நம்பினவரைப் பார்த்து, அவர் இருப்பை ருஜுப்படுத்தக் கேட்பார்கள். உண்மையான ஒரு தேவன் இருப்பு இவர்க்கு ருஜுவாய் விட்டதுபோலும். மநுஷ்யர்க்கும் இவர் காணாத தேவனுக்கும் மத்யே ஜீவன்கள் இருப்பதும் இல்லாமையும் இவர் மனத்தை ப்ரமப்படுத்த மாட்டாதோ? மனிதர் இறந்தால், கிறிஸ்தவர் அவரில் சிலரை சாச்வதமாய்ப் பரமண்டலத்துக்கும் பலரை சாச்வதமாய் எரிகின்ற நரகத்துக்கும் பகுத்து அனுப்புகின்றனர். விச்வாஸம் கெட்ட ஹிந்துக்கள் அவ்விஷயத்தில் என் சொல்வரோ? முக்தர் மோக்ஷத்துக்குப் போவார் என்றும், புண்யம் செய்த பத்த ஜீவர் ஸ்வர்க்காதி லோகம் போவார் என்றும், அவர்க்குள் சிலர் மஹா ஸுக்ருதம் செய்து இந்த்ராதி தேவர்களுடைய பதவியை அடைகின்றனர் என்றும், பெரும்பான்மையோர் இவ்வுலகில் மறுபடியும் பிறக்கின்றாரென்றும், இவ்விதமாய் நமது மதம் சொல்வதை இவர் நகைக்கக் காரணமென்னோ? இது அஸம்பாவிதமா? லோகாதிகாரம் பெற்ற தேவதைகள் லோகஹிதத்தைச் செய்பவராய், லோகத்தார் அவர் நிமித்தம் செய்த பூஜைகளை அங்கீகரித்தனர். இப்போது பதார்த்த ஸூக்ஷ்மங்கள் அறிந்த மனிதர், தமக்கு வேண்டிய ஐஹிக ஸுகங்களைத் தேவர்களுடைய அநுகூலமின்றிக்கே அடைகின்றாராதலால், இப்போது தேவரைப்பற்றி அவர்க்கு ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆஸ்திகர்கள் பகவதாஜ்ஞையைப் பஹுமாநித்துப் பகவதாராதநமாகத் தேவதா ஸம்பந்தமான சில வைதிக கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். இக்கர்ம ஸமூஹங்களிலும் தேவதைகளிலும் அவிச்வாஸத்துக்குக் காரணம், தத்காலம் பெருகப்பட்ட நாஸ்திகை தான். இது நிஜம். உண்மையான ஒரு தேவன் மறுக்கப்பட்டிலன் என்றால், அது, பாஷன் (Fashion) எனப்பட்ட லோக ஸங்க்ரஹத்தால் ஏற்பட்டதேயன்றி, அபரோக்ஷத்தின்பேரில் ஏற்பட்ட விச்வாஸத்தாலன்று சிலர் யாவருமறிய அவனையும் மறுக்கின்றனர்.

நமது அநாதி ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஏற்றம்.

ஆதலால் ப்ரக்ருதி, சேதநவர்க்கம், ஈச்வரன் எனப்பட்ட தத்வத்ரயங்களை ஒப்புக்கொண்டு, சேதநருடைய நித்யத்வத்தையும், பத்த ஜீவர் மரணாநந்தரம் அநுவர்த்திப்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஆஸ்திகர் வைதிக மதத்தைத் தூஷிக்கமாட்டார். அதைப்போல் யுக்தி யுக்தமாகவும், ஸம்சய நிவாரகமாகவும், தத்வங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதங்களை மற்றோர் மதம் ப்ரகாசிப்பிக்கமாட்டாதென்பதையும் ஒப்புக்கொள்வர். நாஸ்திகவாதம் நமது பூர்வாசார்யரால் ஸம்யக் நிரஸநம் செய்யப்பட்டது. ஆதுநிக நாஸ்திகர்களும், ஸமாஜத்தினர்களும், மதாந்தரஸ்தர்களும், வாதங்களில் ஜயித்துத் தம் கக்ஷியை ஸ்தாபித்திலர். ஸம்ஸர்க்காதி தோஷங்களும், போகேச்சையும், இவர் மநஸ்ஸுகளைப் பள்ளமடையில் இறங்கச்செய்தன. தத்காலம் அவர் ஸந்தோஷிக்கும் மித்யா ஸுகங்கள், பரமார்த்த ஸ்வரூப சோதனைக்கு அவர்க்கு அவகாசங் கொடுத்தில. பரமார்த்த ஸ்வரூபத்தில் மநஸ்ஸைச் செலுத்துபவர், எவ்வளவு நன்றாய்ப் போதித்தபோதிலும், அவர் வார்த்தைகள் நாஸ்திகர் மநஸ்ஸில் இறியமாட்டா. ஆனாலும், சிலராகிலும் அவர் வார்த்தைகளில் ப்ரமாண பாவத்தைக்கொண்டு, ஸத்வர்த்மாவில் நடக்கக்கூடுமன்றோ? ஆதலால் அரவிந்தகோஸ் செய்யும் முயற்சியை யாம் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரியை நம:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:.

பண்டிதர்கள்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில், சில லௌகிகர்கள், நமது தேஶத்து பாஷா பண்டிதர்களை நிஷ்காரணமாக வெறுக்கிறார்களென்றும், அப்படி அவர்கள் வெறுப்பது நமது தேஶத்திற்கு ஶ்ரேயஸ்கரம் அன்றென்றும் நாம் சொன்னோம். 'நமது தேஶம் வ்ருத்திக்கு வருவதானது, இந்த லௌகிகர்கள் ப்ரமித்திருப்பது போல ஹூணர்களுடைய நடை உடை பாவனைகளை நாம் அநுகரிப்பதைச் சார்ந்தது அன்று; ஆனால், நமது ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபடி, நாம், தம் தமக்கு உரிய தர்மாநுஷ்டானங்களைச் செய்ய முயல்வதைச் சார்ந்ததே' என்பது தான் நாம் அப்படி சொன்னதற்குக் காரணம். கால வைபரீத்யத்தின் பலமாக நமது அநுஷ்டானங்களெல்லாம் தடுமாறி நிற்கின்றன; அவை சீர்திருத்தத்தை அடையவேண்டுமானால், அவைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களையும் அந்த ஶாஸ்த்ர ஸம்பந்தங்களான மற்றை க்ரந்தங்களையும் பரிஶீலனம்செய்து அவைகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டிக்கும் திறமையுடைய பண்டிதர்களின் அவலம்பத்தைக் கொண்டே அது ஆகவேண்டும். ஆகையால், நமக்கு முக்கிய அவலம்பமாக இருக்கும் அந்தப் பண்டிதர்கள் நஶிப்பதை நாம் ஸஹிக்கிறோமில்லை.

ஆனால், பண்டிதர் என்று இப்பொழுது பெயர்பூண்டிருக்கும் எல்லாரும் அப்படிப்பட்ட ஸத்காரத்திற்கு அர்ஹர்கள் என்று நாம் சொல்வது ஸாத்யமில்லை. பாண்டித்ய கந்தமே இல்லாமலிருக்கும் சிலர், தாமும் பண்டிதர் என்று அநேகம் ஸாமாந்ய ஜனங்களை மோசம்செய்வதையும், ஜந்மாந்தர வாஸனையினாலோ ஆசார்ய அநுக்ரஹத்தினாலோ பாஷா ஜ்ஞானத்தையும் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானத்தையும் பூர்ணமாக அடைந்திருக்கும் சிலர், தாம் படித்துள்ள ஶாஸ்த்ரங்களில் எவ்வித விஶ்வாஸத்தையுங் கொள்ளாமலே, தர்மாநுஷ்டானத்திலிருந்தும் ஸதாசாரத்திலிருந்தும் நழுவினவர்களாய் அஸத்யவசனம் பரத்ரவ்யாபஹரணம் முதலிய மஹா பாதகங்களை எவ்வித கூச்சமுமின்றிக்கே செய்து கொண்டு வருவதையும் நாம் அறிவோம். அவர்களை ஸத்கரிக்க வேண்டுமென்றாவது, அவர்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்களை போக்யங்களென்று பாவிக்கவேண்டுமென்றாவது நாம் சொல்ல வரவில்லை. நன்னடத்தை யற்றிருக்கும் ஒருவனுடைய பாண்டித்யம் எவ்வித ஸத்காரத்திற்கும் அநர்ஹமே.

"[illegible]"

என்றும்

"[illegible] ।
[illegible] ॥"

என்றுமன்றோ நமது ஶாஸ்த்ரங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன? கேவலம் பண்டிதர்களை நாம் புரஸ்கரிக்கின்றோமென்றும், ஜ்ஞானியினிடத்தில் வ்ருத்த ப்ரம்ஶம் இருந்தாலும் நாம் அதை அவ்வளவாகப் பாராட்டவில்லையென்றும் நமது லௌகிக ஸுஹ்ருத்துக்கள் நம்மைப் பற்றி க்ரஹித்திருக்கக்கூடும். அது தவறுதலான எண்ணம்.

"ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா
யத்யப்யதீதா: ஸஹ ஷட்பிரங்கை: ।
சந்தாம்ஸ்யேநம் ம்ருத்யுகாலே த்யஜந்தி
நீடம் ஶகுந்தா இவ ஜாதபக்ஷா: ॥"

'ஒருவன் வேதாத்யயனத்தை ஸாங்கமாகச் செய்திருந்தாலும், துராசாரனாக இருந்தால் அவன் அந்த வேதாத்யயனத்தினால் எவ்வித பலத்தையும் பெறுகிறானில்லை; இறகு முளைத்த பக்ஷிகள் தங்களுடைய கூட்டை த்யஜிப்பதுபோல, தேஹ வியோக காலத்தில் இந்த வேதங்களும் அவனை த்யஜிக்கின்றன' இத்யாதிகளான

பரஸ்ஸஹஸ்ர வாக்யங்கள் வ்ருத்தத்தின் கௌரவத்தை விஸ்தரிக்கையில், அவைகளுக்கு விருத்தமாக நாம் எவ்விதத்தில் துராசாரஶீலனாக இருக்குமவனை ஶாஸ்த்ரத்தை அதிலங்கநம் செய்யாமல் ஆதரிக்கக்கூடும்? மற்றை ஜநங்களின் விஷயத்திற்போலப் பண்டிதர்களின் விஷயத்திலும் நாம் குணதோஷ விவேசநஞ் செய்ய வேண்டுமென்பதும், அப்படி விவேசநஞ் செய்த பிறகு குணிகளாகக் காணப்படும் பண்டிதர்களை ஆதரிக்கவேண்டு மென்பதும் தான் நம்முடைய ப்ரார்த்தனை. கேவலம் பண்டிதர்கள் என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் அவர்களை வெறுக்கக்கூடாது என்றே நாம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

இப்படிப்பட்ட ஸாதுக்களான பண்டிதர்களின் அபிவ்ருத்தியே நமக்குப் பரமமான ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக்கொடுக்கத் தகுந்த உபாயமானால், அந்த உபாயத்தில் நாம் எவ்விதமாக ப்ரவ்ருத்திக்கலாம் என்பதைப்பற்றி ஆலோசிப்பதுதான் நமக்கு இப்பொழுது ப்ரக்ருதமாக இருக்கின்றது. இதைப்பற்றித் தீர்க்காலோசனை செய்திருக்கும் அநேகர், பலவிதமான ப்ரவ்ருத்தியைப் பற்றிப் பலவிதமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்களால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கும் மார்க்கத்தில் சிலர் துணிந்து தமது ஶ்ரமத்தையும் க்லேஶத்தையும் பார்க்காமல் இறங்கியும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், நமது சிற்றறிவுக்கு எட்டின வரையில், இந்த மார்க்கமொன்றும் நமது இஷ்டத்தைப் பூர்ணமாக ஸாதித்துக்கொடுக்கத்தகுந்த தன்றென்றும், ஸ்வல்பமும் க்ஷணிகமுமான ப்ரயோஜநத்தையே உடையதென்றும் தோன்றுகின்றது. பூர்ணமான ஸித்தி கிடைக்கவேண்டுமானால், அதற்கு மார்க்கம் வேறு. அதைப்பற்றி மாத்திரம் இப்பொழுது நாம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றோம். ஒருகால், சிலர், அதை அஸாத்யமென்று நினைக்கலாம். நமக்கு அவ்விதமாகத் தோன்றாமலிருப்பதனாலும், ப்ரக்ருதமான ஸ்வதேஶபாஷையின் அபிவ்ருத்தி மாத்திரமின்றிக்கே நமது ஸர்வவித ஶ்ரேயஸ்ஸும் அதைச் சார்ந்திருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுகிறபடியாலும், அதைப்பற்றி இப்பொழுது ப்ரஸ்தாவிக்கத் துணிகின்றோம். மஹான்களெல்லாரும், அதைச் சற்று மனத்தில் வாங்கிக்கொண்டு, அதன் ஸாதுத்வத்தை விசாரித்து, அதில் இருக்கும் குறைவுகளைப் பூர்த்திசெய்து, இப்பொழுது நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் துர்தஶையை நிவ்ருத்திக்க எவ்-

விதத்திலாவது ப்ரவ்ருத்திக்க முயலவேண்டுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இக்காலத்தில் அநேக காரணங்களடியாக தேஹயாத்ரையை அதிகமான மாநபங்கமின்றிக்கே நடத்திக்கொள்வது மிக ஶ்ரமஸாத்யமாக இருக்கின்றது என்பதை எல்லாரும் அறிந்திருக்கக்கூடும். கேவலம் தேஹதாரணத்திற்காக வேண்டுவனவான ஸாதாரணப் பொருள்கள்கூட ஶ்ரமமின்றி அகப்படுவது அரிதாகிவிட்டது. லௌகிக வ்யாபாரங்களில் திறமையை ஸம்பாதித்திருக்கும் ஜநங்களும் இம்மாதிரி ஶ்ரமப்படுவதை நாம் அறிவோம். இப்படியிருக்க, எவ்வித லௌகிக ஸாமர்த்யமுமில்லாமல் கேவலம் பாண்டித்யத்தை மாத்திரம் அவலம்பித்திருக்கும் பண்டிதர்கள் ஶ்ரமப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பாண்டித்யத்தையும் ஶாஸ்த்ரோக்த அநுஷ்டாநாதிகளையும் ஆதரிப்பவரை இக்காலத்திற் காணோம். பெரியவையான பால குடும்பங்களை வைத்துக்கொண்டு அவைகளைச் சரிவரப் போஷிக்கக் கூடாமல் வருந்தியும், அஶாஸ்த்ரீயமான வ்ருத்தியில் இறங்குவதற்குக் கூசியும், எப்படிப்பட்ட கஷ்டம் நேர்ந்தபோதிலும் தர்மத்தைப் பாதுகாப்பதே பெரிதென்று எண்ணிக்கொண்டும், தாரித்ர்யத்தினாலும் க்ஷாமத்தினாலும் அஸஹ்யங்களான க்லேஶங்களை அநுபவிக்கும் பெரியோர்கள் அநேகர் இருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். ஒரு பக்கத்தில் பசி வருத்தவும், மற்றொரு பக்கத்தில் மாநமும் ஶாஸ்த்ரபயமும் பாதிக்கவும், இன்னுமொரு பக்கத்தில் குடும்ப க்லேஶங்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தவும், இம்மாதிரியான தாபங்களின் நடுவில், கொழுந்து விட்டெரியும் விறகின் நடுவில் அகப்பட்டுள்ள புழுப்போலத் துடித்து நிற்கும் ஜநங்களுக்குப் பாண்டித்ய ஸம்பாதநத்திலும் வித்யாபிவ்ருத்தியிலும் எவ்விதத்தில் புத்தி ப்ரவ்ருத்திக்கும்? இவ்விதங்களான க்லேஶங்களுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலையாவது நாம் தேடிக்கொடாமலிருக்கும் வரையில், 'பண்டிதர்கள் வ்ருத்தியாக வேண்டும்' என்று நாம் ப்ரார்த்திப்பதெல்லாம் வீணேயாகாதோ? ராஜ பாஷையைப் படித்து அத்ருஷ்ட விஶேஷத்தினால் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றிருக்கும் ப்ரபுக்களுக்குப் போல இவர்களுக்கும் லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் ஸம்பவிக்க வேண்டுமென்று நாம் கோராமற் போனாலும், அந்ந வஸ்த்ராதிகளுக்கு அபேக்ஷிதமான அளவாவது தந வருமானத்தை

நாம் செய்துவைக்க ப்ரவ்ருத்தித்தால் தான், நம்மால் கோரப்படும் மார்க்கத்தில் அவர்களை இறங்கச்செய்வது ஸாத்யமாகும். அவர்கள் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும் வித்யை அவர்களுடைய ஜீவநத்திற்கு ஒருவித ஸாதகமாகாவிட்டால் அவர்கள் கூச்சமற்று அதில் ப்ரவ்ருத்[illegible]கமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். இப்படி அவர்களுடைய [illegible]ாண்டித்யத்தை அவர்களுக்கு ஒரு ஜீவநோபாயமாகச் செய்[illegible] வைக்கவேண்டும் என்பது தான் நமக்கு இப்பொழுது க்ரமப்[illegible]ாப்தமாக இருக்கும் தர்மம் என்று அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றேன்.

இதைச் சரியாக அறியாமலிருக்கும் சிலர், 'பாடசாலைகளை ஏற்படுத்துவது வித்யாபிவ்ருத்திக்கு ஓர் உபாயம்' என்று எண்ணிச் சிற்சில இடங்களில், ஸ்வதேச பாஷா பாடசாலைகளைக் கல்பிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அந்தப் பாடசாலைகளில், எவ்வித சம்பளமுமின்றிக்கே வித்யை படிப்பிக்கப்படுவதுடன்கூட, அப்படிப் படிக்கவரும் மாணவகர்களுக்கு ப்ரதிதிநமும் அந்நம் அளிப்பதற்கு வேண்டுவதான வ்யவஸ்தையும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வளவு ப்ரோத்ஸாஹநம் இருக்கையிலும், அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு வித்யார்த்திகள் பூர்ணமாக வருவதைக் காணோம். சில மிக்க எளியவர்கள் மட்டில், தத்காலத்தில் அந்நம் அகப்படுகின்றது என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு தமது ப்ரஜைகளை அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அந்த ப்ரஜைகளும் அந்நம் அகப்படுங் காலம் முழுவதும் அவ்விடத்தில் இருந்துவிட்டு, பிறகு, தமக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட வித்யைகளைச் சிறிதேனும் கணிசியாமல், வேறு அநுசிதங்களான வ்ருத்திகளில் இறங்குவதை நாம் பார்க்கிறோமல்லவா? இந்த ப்ரவ்ருத்தி எவ்விதத்தில் நமது மநோரதத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும்? பாடசாலைகளில் படித்து வெளிவரும் மாணவகர்களுக்கு, அவர்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டுள்ள ஜ்ஞாநம் உபயோகப்படும்படியான சில வ்ருத்திகளை நாம் கல்பித்தாலன்றோ அப்பொழுது நம்முடைய வேறுவித ப்ரோத்ஸாஹநமின்றிக்கே ஆயிரக் கணக்காக ஜநங்கள் அந்த வித்யையில் ப்ரவ்ருத்திப்பார்கள்?

இங்க்லிஷ் பாஷையை அப்யஸிப்பதற்கும் அதில் தேர்ச்சியை அடைவதற்கும் ப்ரோத்ஸாஹநம் ஏதாவது நடக்கின்ற

162026

தோ? அதில் ஜநங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ப்ரவ்ருத்தியைக் குறைப்பதற்குப் பல பெயர்கள் பலவிதமாக முயற்சிசெய்வதை நாம் பார்க்கவில்லையா? இங்க்லிஷ் பாஷை போலவே, நமது தேச பாஷாபரிசயமும் வ்ருத்தி ஜநகமாக இருந்தால், இந்த சோச்ய தசை இந்தப் பாஷைகளுக்கு ஸம்பவிக்காது என்பது நிச்சயம். ஆகையால், நமது பாஷைகளின் அபிவ்ருத்தியைத் தேட முயல்வோரெல்லாரும் இப்பொழுது இங்க்லிஷ் பாஷையால் நமது தேசத்தில் அநுபவிக்கப்பட்டுவரும் புரஸ்காரத்தை நமது பாஷைகளுக்கு ஸம்பாதித்துக்கொடுத்து, அந்தந்த ராஜதாநியின் ஜநங்கள் அவரவர்களின் பாஷையில் லோக வ்யவஹாரத்தை நடத்தும்படியாகவும், அந்தந்த ஸ்தலத்து அதிகாரிகளும் அந்தந்த ஸ்தலத்துக்குரிய பாஷையைக் கற்றுக்கொண்டு அந்தந்தப் பாஷையின் வழியாகவே ஸகல நடவடிக்கைகளையும் நடத்தும்படியாகவும், அப்படியே பாடசாலைகளிலும் ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் தேசபாஷையைக் கொண்டே கற்பிக்கும்படியாகவும், இங்க்லிஷ் பாஷையை ஓர் உபபாஷையாகமட்டில் எல்லாரும் அப்யஸிக்கும்படியாகவும், இவ்விதமான ஒரு வ்யவஸ்தையை ஏற்படுத்த முயலவேண்டுமென்பதுதான், நமது மநோரதத்தைச் சரியாக ஸாதித்துக்கொள்வதற்கு உசிதமான ப்ரவ்ருத்தியென்று நமது சிற்றறிவுக்குத் தோன்றுகின்றது.

இந்த வ்யவஸ்தை அஸாத்யமன்று என்பது இதைப்பற்றிச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்ப்பவர்க்கு நன்கு விளங்கும். இன்னும் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்க்குமவர்கட்கு, 'இது தானே ந்யாய்யம்! ந்யாய விருத்தமான வேறு வ்யவஸ்தை எப்படி ஏற்படுத்தப்பட்டது?' என்று ஒரு வியப்பும் ஜநிக்கும். இப்பொழுது இங்க்லிஷ் பாஷையின் அப்யாஸத்தால் நாம் அநுபவித்துவரும் ஸகல நன்மைகளும், அப்பொழுது பல மடங்கு அதிகமாக நம்மால் அநுபவிக்கப்படுமே தவிர, எவ்விதத்திலும் குன்றாது. தேசாந்தரீயரின் பரிசயம் நமக்கு அபேக்ஷிதமே! தேசாந்தரீயர்களுடைய சாஸ்த்ரத்தின் ஜ்ஞாநமும் நமக்கு வேண்டுவது தான்; ஜகத்துக்கு உதாஸீநர்களாக, நமது தேசத்து ஜ்ஞாநத்தையும் வ்யவஹாரங்களையும் மாத்திரங்கொண்டு நாம் த்ருப்தர்களாக இருந்தால் போதுமென்பது நமது அபிப்ராயமன்று. அப்படி வர்த்திப்பதன் தோஷங்களை நாம் உணர்ந்தவர்களே! நாம் ஆஸ்

JL
R65 m 211, [illegible]
[illegible]

தைப்படும் வ்யவஸ்தையில் இந்த நன்மைகளெல்லாம் இப்பொழுது இருப்பதை விடப் பலமடங்கு மேற்பட்டனவாக இருக்குமென்பது நமது நிச்சயமான அபிப்ராயமானபடியால் தான் நாம் இவ்வாறு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிந்தோம். வித்வத் ஸதஸ்ஸும், வித்வத் ஸம்மாநமும், பாஷா பாடஶாலைகளும், ஶிரோமணி பரீக்ஷைகளும், மஹாமஹோபாத்யாய பட்டங்களும் இன்னும் இவைபோன்ற மற்றை ப்ரோத்ஸாஹநங்களும் ஓரிடத்தில் வளருகையில், மற்றும் பலவிடங்களில், நமது தேஶத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸைத் தேடும் அபிமாநிகளெல்லாரும், பத்ரிகாத்வாரவோ ப்ரஸங்கங்கள் வழியாகவோ, ராஜாங்கத்து ஆலோசனை ஸபையின் மூலமாகவோ, இன்னும் வேறுவித ப்ரவ்ருத்திகளினாலோ, ஸர்வ தேசங்களிலும் ஸர்வ காலங்களிலும் ஸர்வருக்கும் எட்டும்படி, இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கும் வ்யவஸ்தை போன்ற வ்யவஸ்தைகளைப்பற்றிப் பேசி, அவைகளைக் கைக்கொள்ள முயலவேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய ஹார்த்தமான ப்ரார்த்தனை. 'இந்தியா தேஶத்து ஜநங்கள்' என்னும் சிந்ஹம் நம்மைவிட்டு அழியக்கூடாது என்னும் எண்ணம் நமக்கு உண்டானால், இது ஒன்றே நம்மை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் வழி. நமது பண்டிதர்களின் கௌரவமும் நமது மாநமும் அப்பொழுதுதான் நிலைத்து நிற்கும்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

பதிவ்ரதா மாஹாத்ம்யம்.

(மார்க்கண்டேய புராணம் 16-வது அத்யாயம்.)

ப்ரயாகையில் கௌசிகனெனும் ஒரு ப்ராஹ்மணன் இருந்தான். அந்யஜந்மங்களில் செய்த பாபங்களின் பொருட்டுக் குஷ்டரோகத்தால் அவன் பீடிக்கப்பட்டான். அவ்வண்ணம் வ்யாதியால் வருந்தின அந்தப் புருஷனை அவன் பார்யையானவள் தேவனைப்போல் பூஜித்துவந்தனள். கால்களுடைய அப்யங்கநத்தாலும், உடலைப் பிடிப்பதாலும், ஸ்நாநம் செய்வித்தும், வஸ்த்ரம் உடுத்தியும், போஜநம் அளித்தும், கோழை, மூத்ரம், மலம், கெட்ட ரக்தம் இவற்றின் விஸர்ஜநங்களைச் செய்வித்தும், பின் ஶுத்தி செய்வித்தும், ஏகாந்தத்தில் உபசாரம் செய்தும், ப்ரியமாக ஸம்பாஷித்தும் அவள் பதியை அர்ச்சித்து வந்தாள். மிகவும் விநீதையான அவளால் இடைவிடாமல் அவ்வண்ணம் பூஜிக்கப்பட்டபோதிலும், அந்த ப்ராஹ்மணன் மிகவும் தீவ்ரமான கோபத்துடன் அவளை க்ரூரமாய்த் திட்டி விரட்டுவன். அப்படியிருந்தும், அந்தப் பத்நீயானவள் வணக்கத்துடன் கூடினவளாய், அவனைத் தெய்வமாக நினைத்தாள். துர்க்கந்தமான வ்யாதியால் பார்க்கக் கூடாதவனும், க்ரூர வார்த்தைகள் சொல்பவனுமான தன் புருஷனை அவள் ஸர்வஶ்ரேஷ்டனாக எண்ணினாள். அந்த ப்ராஹ்மணன் ஸஞ்சரிக்க யோக்யதை யற்றிருந்தும், ஒரு நாள் பார்யையைப் பார்த்துச் சொன்னான்:—"ராஜமார்க்கத்தில் ஸ்வக்ரஹத்தில் நின்ற ஒரு வேஶியானவள் என்னால் பார்க்கப்பட்டாள். அவள் வீட்டுக்கு என்னைக் கொண்டுபோ. தர்மமறிந்தவளே! எனக்கு அவளை ஸம்பாதித்துக் கொடு. அவள்தான் என் ஹ்ருதயத்தில் நிற்கின்றாள். அந்தவாலை ஸூர்யோதயத்தில் எனக்குக் கண்பட்டனள். இதோ ராத்ரி வந்துவிட்டது. அவளைப் பார்த்தபிறகு அவள் எனது ஹ்ருதயத்தை விட்டு விலகவில்லை. அழகான ஸர்வாங்கங்களையுடையவளும், பருத்த இடையும் மார்பும் பொருந்தினவளும், மெல்லிய சரீரமுள்ளவளுமான அந்த வேஶி என்னை ஆலிங்கநம் செய்யாமல்

போனால், என்னைப் பிணமாகப் பார்க்கப்போகின்றாய். மநுஷ்யர்க்குள் காமம் கெட்டது. அவளோ பகுபெயரால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகின்றாள். எனக்குச் சக்தியின்மையால், அவ்விடம் போவதற்கு வழியில் மிகுந்த கூட்டம் தடுக்குமென்று யோசிக்கிறேன்."

காமத்தால் வருந்தும் தன் பர்த்தாவினுடைய இந்த ரூபமான வசநங்களைக் கேட்டு, ஸத்குலத்தில் பிறந்தவளும், மஹாகுணவதியும், பதிவ்ரதையுமான அந்தப் பத்நியானவள், புடவையை இழுத்துக்கட்டிக்கொண்டு, மிகுந்த த்ரவ்யத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, பர்த்தாவைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு மெதுவாகப் புறப்பட்டுப் போயினள். அப்போது இரவில் ஆகாசம் மேகங்களால் சூழப்பட்டுச் சலிக்கின்ற மின்னல்களால் ராஜமார்க்கம் அல்பமாகக் காட்டப்படுகையில், அந்த த்விஜாங்கனையானவள் பர்த்தாவுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்ய இச்சித்தவளாய்க்கொண்டு நடந்தாள். அப்போது வழியில் திருடன் என ஸங்கிக்கப்பட்டுச் சூலத்தின்மீது ஏற்றப்பட்ட திருடனல்லாதவரும், மிகவும் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டவருமான மாண்டவ்யரை, பத்நியின் தோளில் ஏறிநின்ற கௌசிகனெனும் அந்த ப்ராஹ்மணன் அந்தகாரத்தில் சலிப்பித்தார்.*

* மாண்டவ்யர் மஹா தபஸ்வி. திருடின பொருள்களுடன் திருடர்கள் அவருடைய ஆஸ்ரமத்தின் ஸமீபத்தில் வரவும், ராஜஸேவகர் அவர்களைத் தேடிக்கொண்டு அவ்விடம் வந்தார்கள். திருடர்கள் ஆஸ்ரமத்தில் மறைந்தனர். ராஜஸேவகர், திருடர் சென்ற வழியைப்பற்றி ருஷியைக் கேட்கவும், ருஷி மௌனமாயிருந்துவிட்டார். பின்னால் திருடரும் பொருளும் ஆஸ்ரமத்தில் சிக்கவே, ஸேவகர் ருஷியைத் திருடனென ஸங்கித்துத் திருடர்களுடன் அவரையும் ராஜனிடம் கொண்டுபோனார்கள். ராஜா யாவரையும் சூலங்கள்மீது ஏற்றிக் கொல்ல ஆஜ்ஞாபித்தான். தபோமஹிமையால் ருஷி ப்ராணனை விடாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ராஜாவும் அவர் மஹிமையை அறிந்து அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டான். சூலத்தை வெட்டியெடுக்கவும் முனை அவர் சரீரத்தில் நிலைத்து நின்றது. அவ்வண்ணமே ருஷியிருந்துவிட்டனர். பிறகு, தர்மராஜனைத் தான் எந்தப் பாபம் செய்து அந்தக் கஷ்டம் உண்டானது என்று கேட்டார். தர்மராஜன், அவர் பால்யத்தில பக்ஷிகளின் புச்சங்களில் புற்களின் முனைகளை ஏற்றிட்டபடியால், அக்கஷ்டம் அவர்க்கு உண்டானதென்றான். ருஷி யமனைக் கோபித்துப் பால்யத்தில் புரிந்தது பாபமன்று எனவும், அல்பமான பாபத்துக்குத் தண்டனை மிகப் பெரிதென்றும் சொல்லி, யமனை சூத்ரயோனியில் பிறக்கும்படி ஸபித்தார். பிறகு யமனுடைய அம்சத்தால் விதுரர் பிறந்தார். இது மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம், 109 - வது அத்யாயத்தில் காணலாம்.

காலினால் தாக்கப்பட்டுக் கோபமடைந்த மாண்டவ்யர் அந்த ப்ராஹ்மணனைக் குறித்துச் சொன்னார்:—"இவ்விதமாக மிகவும் துக்கத்தை அடைவிக்கப்பட்டுக் கஷ்ட தசையை யடைந்த நான் எவனுடைய கால்களால் அசைக்கப்பட்டேனோ, அந்தப் பாபிஷ்டனான நராதமன் ஸம்ஸயமின்றி ஸூர்யன் உதித்தவுடன் அவஸனாய் ப்ராணன்களால் விடப்படப்போகின்றான். ஸூர்யனைப் பார்த்த மாத்ரத்தில் அவன் விநாசத்தை அடையப்போகின்றான்." இப்படி மஹா பயங்கரமான அந்த சாபத்தை அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய பார்யையானவள் கேட்டு, மிகவும் வருந்தி, "ஸூர்யன் உதயத்தையே அடையப்போவதில்லை" என்று சொன்னாள். அதன் பிறகு ஸூர்யோதயமின்றி ராத்ரியானது விடாமல் அநேக தினங்களுடைய ப்ரமாணமாக வளர்ந்தது. அதனால் தேவர்கள் பயத்தை அடைந்தனர்.

"ஸ்வாத்யாய வஷட்காரமற்றும், ஸ்வதாஸ்வாஹாவர்ஜிதமாயும், இந்த ஸர்வஜகத்தும் நாசத்தை எவ்வண்ணம் அடையாமல் போகும்? அஹோராத்ரி எனும் வ்யவஸ்தையின்றி மாஸம் ருது முதலானவை க்ஷயிக்கும். பிறகு தக்ஷிணாயந உத்தராயணங்கள் அறியப்படமாட்டா. அயநங்களின் ஜ்ஞாநமின்றி ஸம்வத்ஸரமெனும் காலம் எப்படி உண்டாகும்? ஸம்வத்ஸரமின்றி மற்ற காலபரிமாணங்களின் ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டாது. பதிவ்ரதையின் வாக்கால் திவாகரன் உதிக்கின்றானில்லை. ஸூர்யோதயமின்றி ஸ்நாந தாநாதி க்ரியைகள் இல்லை; அக்நி கார்யங்களும் இல்லை; யாகங்களின் இன்மையும் தெரிகின்றது. ஹோமமின்றி நமக்கு த்ருப்தியும் உண்டாகப்போகின்றதில்லை. நம்மை யதோசிதமான யஜ்ஞ பாகங்களால் மநுஷ்யர் திருப்திசெய்வதால், நாமும், தாந்யங்கள் விளைவதற்கு அநுகூலமான வ்ருஷ்டிகளைக் கொடுத்து அவர்களை அநுக்ரஹிக்கின்றோம். ஓஷதிகள் உண்டானால்தான் மநுஷ்யர் யஜ்ஞங்களால் நம்மைப் பூஜிக்கின்றனர். யஜ்ஞங்களால் பூஜிக்கப்பட்ட நாம் அவர்களுக்குக் காமங்களை அளிக்கின்றோம். நாம் கீழே ஜலத்தை வர்ஷிக்கின்றோம். மர்த்யர் மேலாக ஹவிஸ்ஸை வர்ஷிக்கின்றார்கள். நித்ய கர்மங்களையும் நைமித்திக கர்மங்களையும் அநுஷ்டித்து யஜ்ஞ பாகங்களை நமக்கு ஸமர்ப்பிக்காமல், துராசையுடன் கூடின எந்த துராத்மாக்கள், ஸ்வயம் அந்நாதிகளைப் புஜிக்கின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட அப

காரிகளான பாபிகளின் நாசத்தின் பொருட்டு நாம், ஜலம், வெயில், அக்நி, காற்று, பூமி முதலானவற்றைக்கொண்டு கேடு செய்விக்கின்றோம். அந்தத் துஷ்கர்மகாரிகளுக்கு, அதிவ்ருஷ்டி அநாவ்ருஷ்டி முதலானவற்றை அநுபவிப்பதால், மரணத்தில் முடிகின்ற வ்யாதிகள், துர்பிக்ஷம், முதலான மஹா பயங்கரமான தீங்குகள் உண்டாகின்றன. யாதொருவர் எங்கட்கு த்ருப்தி செய்து சிஷ்டாங்கத்தைப் பூஜிக்கின்றனரோ, அந்த மஹாத்மாக்களுக்கு நாங்கள் புண்யலோகங்களைக் கொடுக்கின்றோம். ஸூர்யோதயங்கள் அநுஸ்யூதமாக ப்ரவர்த்திக்காவிட்டால், அவர்களுக்கு மேற்சொன்னவை யாவும் ஸம்பவிக்கமாட்டா. ஆகையால் திநங்கள் எவ்வண்ணம் உண்டாகும்?'' என்றிவ்விதமாகத் தேவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டார்கள். யஜ்ஞங்கள் அற்றுப் போகும் என்று சங்கையி லாழ்ந்துகூடிய அந்தத் தேவர்களுடைய வாக்யங்களைக் கேட்டு ப்ரஜாபதி யெனும் ப்ரஹ்மா சொன்னார்:—

'' அமரர்களே! தேஜஸ்ஸானது பரமதேஜஸால் சாந்தியடையும். அப்படியே தபஸ்ஸானது தபஸ்ஸால் சாந்தியடையும். ஆதலால் என் வசநத்தைக் கேளுங்கள். பதிவ்ரதையின் மாஹாத்ம்யத்தால் ஸூர்யன் உதிக்கின்றானில்லை. அவன் உதிக்காதபடியால் மநுஷ்யர்க்கும், அப்படியே உங்களுக்கும் ஹாநி உண்டாகின்றது. ஆதலால் பாநுவின் உதயத்தை அபேக்ஷித்தவர்களாய்த் தபஸ்ஸால் சிறந்தவளும், பதிவ்ரதையுமான அநஸூயை எனும் அத்ரியினுடைய பத்நியை ப்ரார்த்திப்பீர்கள்'' என்றிவ்வண்ணம் சொன்ன ப்ரஜாபதி வசநத்தைத் தேவர்கள் கேட்டு அநஸூயையினிடம் சென்று அவளை வேண்டினார்கள். அவளும் ''உங்களுடைய இஷ்டத்தைக்கேட்பீர்கள்'' என்றனள். தேவர்களும், ''முன் போல திநம் உண்டாகட்டும்'' என்று யாசித்தார்கள். அவளும், ''பதிவ்ரதையின் மாஹாத்ம்யம் எவ்வண்ணம் குறையும்? ஆதலால், தேவர்களே! அந்தப் புண்யவதியைப் பூஜித்து எவ்வண்ணம் அஹோராத்ரிகளின் வ்யவஸ்தை மறுபடியும் ஏற்படுமோ, எவ்வண்ணம் அப்பதிவ்ரதையினுடைய புருஷன் நாசத்தை அடையமாட்டானோ அவ்வண்ணமாக நான் நாள்களை யுண்டாக்குகின்றேன்.'' இப்படித் தேவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு அந்த சுத்த சரித்ரத்துடன் கூடிய அநஸூயையானவள் அந்தப் பதிவ்ரதையின் க்ருஹத்துக்குச் சென்றாள்; அவளைப்பற்றியும் அவள் பர்த்தாவைப்பற்றியுங்

குசலப்ரச்நம் கேட்டுவிட்டுத் தர்மம் சொல்ல ஆரம்பித்தனள்:—

'' கல்யாணி! உன் பர்த்தாவின் முகதர்சநத்தினால் ஸந்தோஷிக்கின்றனையா? எல்லாத் தேவர்களைக்காட்டிலும் பர்த்தாவை அதிகமாக எண்ணுகின்றையா? பர்த்தாவின் சுச்ரூஷை யொன்றினாலேயே என்னால் மஹாப்ரயோஜநம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. ஸர்வகாமரூபமான பலத்தை நான் அடைந்தமையால் இடைஞ்சல்களெல்லாம் நிவர்த்திக்கப்பட்டன. மநுஷ்யர்களால் எப்போதும் ஐந்து கடன்கள் கொடுக்கப்படவேண்டும். அவ்வவனுடைய வர்ணாச்ரம தர்மத்தை அநுஸரித்து ஒவ்வொருவனாலும் பொருள் சேகரிக்கப்படவேண்டும் சேகரித்த பொருள் சாஸ்த்ரமிட்ட கட்டளையின்படிப் பாத்ரமறிந்து விநியோகிக்கப்பட வேண்டும். மநுஷ்யன், ஸத்யம், ருஜுபாவம், தபஸ், தாநம் முதலான குணங்களுடன் கூடினவனாயும், எப்போதும் ஸர்வப்ராணிகளிடமும் தயையுள்ளவனாயும் இருக்கவேண்டும். இன்னும், ஒவ்வொரு நாளும், சக்தியுள்ளவரையில் ச்ரத்தையுள்ளவனாக சாஸ்த்ரசோதிதங்களான கர்மங்களை இச்சாத்வேஷாதிகளற்றுச் செய்யக்கடவன். புண்யமுள்ளவளே! மநுஷ்யன் தன்னுடைய ஜந்மத்துக்கு அநுகுணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ராஜாபத்யம் முதலான லோகங்களை மஹாக்லேசத்தால் க்ரமப்படி அடைகின்றான். ஸ்த்ரீகளோவென்றால், பதிசுச்ரூஷை யொன்றினாலேயே, மநுஷ்யர்கள் கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதிக்கும் ஸமஸ்த புண்யங்களிலும் பாதி பாகத்தை அபஹரிக்கின்றனர். அவர்களுக்குத் தனியாக யஜ்ஞமில்லை, ச்ராத்தமில்லை, உபவாஸமுமில்லை. ஏனென்றால், இப்படிப்பட்ட புண்யகர்மங்களால் ஸம்பாதிதங்களான அந்த ப்ரியமான லோகங்களைப் பர்த்தாவின் பணிவிடை யொன்றினாலேயே அவர்கள் அடைகின்றார்கள். ஆதலால், பதிவ்ரதையே! மஹாபாக்யமுள்ளவளே! பதியினுடைய கைங்கர்யத்தின் பொருட்டு, உன்னால் எப்போதும் சிந்திக்கப்படவேண்டும். ஏனென்றால் ஸ்த்ரீகட்குப் பர்த்தாதான் பரமமான சதியாகின்றான். எந்த ஸத்கர்மங்களால் பர்த்தாவானவன், தேவர்கள், பித்ருக்கள், அதிதிகள் இவர்களை உத்தேசித்துப் பூஜை செய்கின்றானோ, அக்கர்ம பலன்களில் பாதியைப் பர்த்தாவினிடம் கேவலம் அநந்ய பக்தியுடைய ஸ்த்ரீயானவள் பதிசுச்ரூஷை யொன்றினாலேயே அநுபவிக்கின்றனள்.''

என்றிவ்வண்ணம் அந்த அத்ரிபத்நியான அநஸூயை மொழிந்த வசநங்களை அப்பதிவ்ரதையானவள் கேட்டு அவளை ஆத

ரத்துடன் பூஜித்துப் பின்வருகிறபடி ப்ரதிவசந மளித்தனள். "நான் தந்யையானேன்; அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவளானேன்; தேவர்களால் கடாக்ஷிக்கப்பட்டவளானேன். ஏனென்றால் ஓ ஸ்வபாவஸித்தமான மங்களத்துடன் கூடினவரே! என்னுடைய ச்ரேயத்தை நீர் இன்னும் வ்ருத்தி செய்கின்றீரன்றோ? ஸ்த்ரீகட்குப் பதிக்கு ஸமாநமான ப்ராப்யம் வேறொன்றில்லை யென்பதை நான் அறிவேன். பதியினிடம் பக்தியானது இந்த லோகத்திலும் லோகாந்தரத்திலும் ஸ்த்ரீகளுக்கு உபகாரமாகின்றது. ஓ கீர்த்தி பொருந்தினவரே! பதியின் ப்ரஸாதத்தால் இவ்வுலகிலும், மரணாந்தரமும் ஸ்த்ரீயானவள் ஸுகத்தை அடைகின்றாள். ஏனென்றால், பெண்பாலர்க்குப் பர்த்தாதான் தேவதை. மஹாபாக்யவதீ! ரூபத்துடன் கூடினவரே! என் க்ருஹத்துக்கு வந்த உம் பொருட்டு, என்னாலாவது, என் பர்த்தாவினாலாவது செய்யத்தக்கதைச் சொல்லும்."

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அநஸூயையானவள், "இந்த தேவர்கள் இந்த்ரனுடன் கூடினவர்களாய், உன் வாக்யத்தால், ஸத்கர்மாநுஷ்டாந நிமித்தம் ஏற்பட்ட இராப்பகல் என்கிற வ்யவஸ்தை அற்றுப்போனதைப் பார்த்துத் துக்கித்தவர்களாய், என்னிடம் வந்து, முன்போல் இடைவிடாமல் நடக்கவேண்டிய அஹோராத்ரியின் நிலைமையை யாசிக்கின்றனர். நான் அதற்காக உன்னிடம் வந்தேன். இந்த என் வார்த்தைகளைக் கேள். தினம் என்பது அபாவத்தை அடைந்ததால் யாகாதி ஸமஸ்த கர்மங்களும் அபாவத்தை அடைந்தன. ஓ தபஸ்வினி! அக்கர்மங்களின் அபாவத்தால் தேவர்கள் புஷ்டியை அடைகின்றாரில்லை. நாள்களின் நாசத்தால் மநுஷ்யர்க்குள் ஸர்வ வ்யாபாரங்களும் நின்றுபோயின. அதனால், அநாவ்ருஷ்டியுண்டாகி ஜகத்தே நாசத்தை அடைகின்றது. ஆனபடியால் இந்த ஆபத்தினின்று ஜகத்தை உத்தரிக்க நீ இச்சிக்கின்றாயாகில், ஓ பதிவ்ரதா ஶிரோமணியே! தயவு பண்ணு; முன்போல் ஸூர்யன் லோகத்துக்கு உதிக்கட்டும்" என்று சொன்னாள்.

இதைக் கேட்டு அந்த ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீயானவள், "ஓ மஹாபாக்யத்துடன் கூடினவரே! மிகுந்த கோபிஷ்டரான மாண்டவ்யரால் எனக்கு ஈச்வரனான பர்த்தாவானவர், 'ஸூர்யோதயத்தில் நீ நாசத்தை அடையப்போகின்றாய்' என்று சபிக்கப்பட்டார்" என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்டு, அநஸூயை "நீ இவ்வண்ணம் சொல்கின்றபடியால், ஓ மங்களமுள்ளவளே! உனக்கு இஷ்டமுள்ள பக்ஷத்தில், நான் உன் பர்த்தாவின் சரீரத்தை முன்போல் செய்கின்றேன்; உனக்கு நூதநமாகப் பர்த்தாவைச் செய்கின்றேன். ச்ரேஷ்டமான வர்ணமுடையவளே! பதிவ்ரதைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய மஹிமையானது ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் என்னால் பூஜிக்கத்தக்கதன்றோ? ஆதலால் உன்னைக் கௌரவப்படுத்துகின்றேன்" என்று சொன்னாள்.

பதிவ்ரதை அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்ல, தபஸ்வினியான அநஸூயையானவள் அர்க்ய ஜலத்தைத் தூக்கி ஸமர்ப்பித்து, ஸூர்யனை ஆஹ்வாநம் செய்தனள். அப்போது ராத்ரியானது பத்து ராத்ரியளவு கடந்தது. உடனே ஸூர்ய பகவான் விகஸித்த பத்மம்போன்ற அருணாகாரத்துடன்கூடிய மஹாமண்டலத்துடன் உதயகிரியின்மீது ஏறினின்றார். உத்தரக்ஷணமே பதிவ்ரதையினுடைய பர்த்தாவும் ப்ராணனால் விடப்பட்டுப் பூமியின்மீது விழுந்தனர். அப்படி விழுந்தவரை அவருடைய பத்நீ பிடித்துக்கொண்டாள்.

உடனே அநஸூயையும் "மங்களமுள்ளவளே! நீ வ்யஸநப்படாதே. பதி கைங்கர்யத்தால் ஸம்பாதிதமான என்னுடைய சக்தியைப் பார். விளம்பிப்பதால் உனக்கென்ன குணம்?" என்று சொல்லிவிட்டு, "ரூபத்தாலும், ஶீலத்தாலும், புத்தியாலும், மதுரமான வசநங்கள் முதலான பூஷணங்களாலும், என் பர்த்தாவுக்கு ஸமமாக வேறு புருஷனை நான் எங்கும் கண்டதில்லை என்பது ஸத்யமாகில், அந்த ஸத்யத்தால் இந்த ப்ராஹ்மணனானவன் வ்யாதி நீங்கி, மறுபடி யௌவநத்தை யடைந்து, ஒரு நூற்றாண்டளவும் தன் பத்நீக்கு ஸஹாயனாயிருக்கும்படிப் பிழைத்தெழக்கடவன்; என் பர்த்தாவுக்கு ஸமமான வேறு தெய்வத்தை நான் காண்கின்றேனில்லை யென்பது ஸத்யமாகில், அந்த ஸத்யத்தால் இந்த விப்ரன் ரோகம் நீங்கிப் பிழைக்கட்டும்; மநோவாக்குக்காயங்களினால் என் பர்த்தாவின் ஆராதநத்தின்பொருட்டு நான் என்றும் யத்நபரையாக இருந்தது ஸத்யமாகில், அதனால் இந்த த்விஜன் ஜீவிக்கட்டும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்

தாள். உடனே, வ்யாதி நீங்கி, யௌவநமடைந்து, அந்த விப்ரன் எழுந்தான். மூப்பற்ற ஓர் தேவனெனத் தனது காந்தியால் அந்த வீட்டை ப்ரகாசிப்பித்தான். உடனே புஷ்பவர்ஷம் பெய்தது; தேவர்களுடைய வாத்யங்கள் முழங்கின. தேவர்கள் களிப்பையடைந்தனர். "ஓ கல்யாணி! உனக்கு வேண்டிய வரம் கேள். தேவர்களுடைய மஹாகார்யம் உன்னால் ஸாதிக்கப்பட்டது. ஆதலால், ஓ தபஸ்விநி! தேவர்கள் உன் முன் வரப்ரதர்களாய் நிற்கின்றார்கள்" என்று அநஸூயையைப் பார்த்துத் தேவர்கள் சொன்னார்கள்.

அநஸூயை அதைக் கேட்டு, "பிதாமஹன் முதலான தேவர்கள் என்னிடம் க்ருபையுள்ளவராயும், எனக்கு வரந்தருபவர்களாயும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், நானும் வரங்களைப் பெற யோக்யையாயிருக்கின்றேனென உங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட பக்ஷத்தில், ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் இவர் மூவரும் எனக்குப் புத்ரர்களாய்ப் பிறக்கட்டும். என் பர்த்தாவுடன்கூட, ஸர்வதுக்க நிவாரணார்த்தமாக யோகத்தை அடைகின்றேன்" என்று கூறினாள்.

ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் முதலான தேவர்கள் 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அவளுடன் சொல்லிவிட்டு, அவளை ந்யாய ப்ரகாரம் பஹுமாநித்துச் சென்றனர்.

[குறிப்பு.—த்ரிமூர்த்திகளின் அம்ச பூதர்களான சந்த்ரன், தத்தாத்ரேயர், துர்வாஸர், இவர்கள் அநஸூயைக்குப் புத்ரர்களாய்ப் பிறந்தனர். விஷ்ணுவின் அம்சபூதரான தத்தாத்ரேயர் மாஹாத்ம்யம்,' புராணத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.]

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஜநகநந்திநீ.

இப்போது நம்முடைய கதாஸ்தாநம் மாறுகின்றது. நிரந்தரம் அநுபவிப்பதால், போதுமெனச் சித்தத்திற்கு த்ருப்தியைத் தாராத திவ்யாம்ருதம் போன்று, க்ஷீராப்தி நிகேதநன் நித்யவாஸம் செய்வதற்கு உகந்தருளிய திருக்குடந்தையைச் சிந்திப்போம். தெளிந்த நீர் பெருகும் பொன்னியெனும் நங்கையானவள், பகவான் சயநித்த ஸ்தாநமெல்லாம் க்ஷீராப்தியெனக் கீர்த்திகொள்ள வேண்டுமென்று இச்சை கொண்டவளாய்த் தானே இருபுறமும் வளைந்தோடின குடந்தையில் மால்வண்ணன் கிடந்தவாறு யார்க்குத் தெரியும்? அதை அவன்தான் சொல்லப் பொருந்தும். ஆதலின் பக்திஸாரன் ப்ரார்த்தித்துக் கேட்கவும், அவன் மறுமொழி அளித்திலன். திருவயோத்தியைத் துறந்து இலங்கைமாநகர் வரையில் நடந்த கால்கள் நொந்தவோவென ஆழ்வார் வினவ, அஃது அங்ஙனம் இல்லாதபடியால் விடை யளித்திலன். ஏனமாய் ஞாலம் இடந்தபடியால் மெய் குலுங்கிப் படுத்தையோவென ஆழ்வார் வினவ, அதற்கும் விடையளித்திலன். ஏனென்றால், ஸகல ஜகந்நிர்மாண சதுரனுக்கு நோவேது? குலுக்கமேது? அவன் யோக நித்ராவசனெனக் கிடக்கவேதான், அடியார் அவனை அநுபவிக்க அநுபவிக்க அபர்யாப்தத்தையே மிகுதியாய் நின்றது. இப்படிப் பக்தர் பெருகி அநுபவிக்கப்பெற்ற ஸ்தலவிசேஷத்தில் பக்திஸாரன் ரமித்தனர்.

இத்தகைய அபர்யாப்தாம்ருதம் இன்னும் திருக்குடந்தையில் நிற்கும்போது, மர்த்யமாய் நிற்கும் சரீரங்களின்மேல், வஸ்துவொன்றை நினைக்காத பேர்கள், இப்போது, மர்த்யோப போக்யமான விஷயங்களில் தம் மநஸ்ஸுக்களை ஸதா ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கொண்டு காலம் கழிக்கின்றார்கள். பரமபுருஷார்த்தப்ரதன் பள்ளிகொண்டவிடத்தில் அநர்த்த ஹேதுவான கேவலம் அர்த்த சிந்த

னையில் ஆழ்ந்தவர் அவனை மறந்து திரிகின்றனர். அவர்க்காக இக்காலம் காப்பி ஹோட்டல்களும் நாடகசாலைகளும் கணக்கற்றுப் பெருகி வளர்கின்றன. ஆதாயம் செலவென அநவரதம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்க்கு ஆதாயம் ஓர் புறமும் செலவு மற்றோர் புறமும் கும்பகோணத்தில் அமைந்து நிற்கின்றன. அனைவரும் அந்நகரத்தின் ஈசாந்ய பாகத்தில் கட்டியுயர்ந்த கட்டிடங்களில் காலங்கழித்துக் களிக்கின்றனர். அதனால் ஸர்க்காருக்கு லாபம்; வக்கீல்களுக்கு லாபம்; ஸாக்ஷி சொல்வோர்க்கு லாபம்; லாயர் குமாஸ்தாக்கட்டு லாபம்; வ்யவஹாரப் பயிர் வளர்ப்போர்க்கு லாபம். ஜயித்த கக்ஷிக்காரன் ஜபம் மிகுகிபட வீட்டிற்குப் போகின்றான். தோற்றவனோ தொலைந்து போகின்றான். இந்நகரத்தில் இப்போது ஈச்வரன் நிற்கின்றானென்பது ஸந்தேஹிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. விக்ரஹ ரூபத்தைவிட்டு விபவ ரூபத்துடன் அவன் வந்தானாகிலும் அவனைக் கணிசிப்பவர் அங்கே ஏற்படுவது துர்லபம்.

ஜநகநந்தினி தனக்குக் கிடைக்கமாட்டாளெனும் உண்மையறிந்தபின் ஸ்ரீநிவாஸன் கச்சிநகரை விட்டொழிந்தானென்று முன்பே சொன்னோம். ‘கிட்டாதாயின் வெட்டென மற’ எனும் வசனம் அவனுக்குப் பயன்படவில்லை. நாடகங்களைப் படித்து, கண்ட மாத்திரத்தில் கருத்தைக் கவர்கின்ற கன்மணிகளைப்பற்றி அவன் எண்ணத் தொடங்கினான். ‘வைஷாத்ர ஸ்நாநே வ்யலஸா ஹ்ரீராக கடாக்ஷி’ என்று காளிதாஸன் வர்ணித்தபடிகளை யோசித்துத் தனக்கும் வேண்டுமோர் ஹ்ருதய நாயகியைப்பற்றிச் சிந்தித்தவன், பார்த்தவுடன் பற்றளிக்கும் புதுப்பெண்களை நினைத்தானில்லை. சிரகால பரிசயத்தால் ஜநகம் அவன் மநஸ்ஸில் குடிகொண்டாள். ரூபாதிசயத்தால் அவள் அவன் மநஸ்ஸில் மற்றொரு பெண்ணினுருவம் குடிகொள்ள இடம் தந்தாளில்லை; குணாதிசயத்தால், அவன் சித்தம் அந்யத்ர சலிக்க விட்டாளில்லை. ஜ்ஞாநாதிசயத்தால் அவளைப்பற்றித் தன்னை அடிமையெனப் பாவித்தனன். யௌவநம் கொஞ்சமும் ஆரம்பிக்காதவளவில், வயஸ்ஸில் குன்றிய ஓர் பெண்ணினிடம் அபிலாஷை உதிப்பது ஸஹஜமன்று. ஆயினும் அவன் குலத்துக்கேற்ற மரியாதையானது, இப்படிப்பட்ட பெண்களிடமே விருப்பம் உதிக்க அவகா-

சம் தருகின்றது. அவளை மணப்பதால் பிற்காலம் உண்டாகும் ஸௌகரியங்களை ஸ்ரீநிவாஸன் யோசனையால் விஸ்தாரப்படுத்தினன். ஆயினும் அவன் மனோரதமெல்லாம் மனோரதமாகத்தான் முடிவு பெற்றது.

விவேகமுள்ளவர்க்கும் இவ்வித ஸந்தர்ப்பங்களில் விவேகம் பயன்படுவதில்லை. விவேகிகள் சொல்லும் ஹிதவசநங்களும் காமுகர்க்கு வீண் சொற்களாய்ப் போகின்றன. கச்சி நகரத்தைத் துறந்த பின்பு, ஸ்ரீநிவாஸன், தனக்குள்ள விவேகத்தையும் துறந்து சென்றனன். தத்காலத்திய ப்ராஷாந்தர வித்யாப்ரகாரமானது படிக்கும் சிறுவர்க்குக் கடைச் சோற்றையும் கைகொடுத்துக் காக்கும் நண்பர்களையும், குறைவின்றி யளிக்கின்றது. ஸ்வயம் ஸம்பாத்ய ஸாமர்த்யமற்ற சிறுவர், பெற்றோரும் உற்றோரும் ப்ரீத்யாதிக்யத்தால் கொடுக்கும் பொருள்களைக் குன்றாமல் செலவு செய்கின்றார்கள். இதற்கென்றும் அதற்கென்றும், இங்கிலீஷ் படித்தோர்க்கும் இன்னதென்று தெரியக்கூடாத வண்ணம், உபாத்யாயர்கள்மீது பாரத்தைப் போட்டுப் பொருள் உதவும் உறவினரிடம் பொருள் பல வாங்கும் சிறுவர்க்குத் தாம் செலவுகளில் ஆழ்வதுடன், ஸ்நேஹிதர்க்கும் செலவுக்கு உதவ வழியுண்டாயிருக்கின்றது. இத்தகைய பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பாரியாய்ப் போந்த பெற்றவரும் உளர். ஆதலால் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஆஹாரநிமித்தம் வருத்தம் தோன்றியிலது. உன்மத்தன்போல் அகப்பட்ட விடங்களில் உண்டி யருந்தி, நேர்ந்த விடங்களில் நித்திரை செய்து, படிப்பைவிட்டுக் காலம் போக்கினன்.

இவ்வண்ணம் பதினெட்டு மாதங்கள் கழிந்தன. அப்போதைக்கப்போது காஞ்சீபுரம் சென்று ஸ்ரீநிவாஸன் மாதாபிதாக்களைப் பார்ப்பான். அவரிடம் கொஞ்சம் பொருள் பெற்றுக்கொண்டு மீளவும் போய்விடுவான். அவர் சொல்லும் மதிகள் அவன் காதுகளுக்குள் செல்லமாட்டா. அக்காலங்களில் ஜநகநந்தினியைத் தூர நின்று சற்று நோக்குவன். அவளை நெருங்கவும் அவன் பயப்படுவன். முடிவில் ஒரு தை மாஸத்தில் அவன் காஞ்சீபுரம் வந்திருக்கையில், அவனுடைய பெற்றோரும், அம்மானான கேசவாசார்யரும், அவனுக்கு விசேஷமாக நல்வார்த்தைகள் சொல்லவும், அவன் அவற்றைக் கொஞ்சம் செவியுற்றான். அவன் இஷ்

டம் விபலமாய்ப்போன ஸமீப காலத்தில் அவ்வார்த்தைகள் குணம் செய்யாமற்போனாலும், அந்த வருத்தம் காலக்ரமத்தால் சிறிது குறையவும், ஹிதவசனங்களை அவன் நின்று கேட்டனன். அவற்றின் ப்ரயோஜனம் அவ்வளவோடு முடிந்தது. அது முதல் அடுத்த வைசாகமாஸ பர்யந்தம் அவன் பிதாவின் க்ரஹத்தில் வஸித்தான்.

மீண்டும் வைசாக உத்ஸவம் வந்தது. ஜநகநந்தினி இரண்டு வேளைகளிலும் வீதியலங்காரம் செய்தனள். அவ்வவஸர மொன்றில் தற்செயலால் ஸ்ரீநிவாஸன் ஜநகநந்தினியை நெருங்க நேர்ந்தது. அவளும் முகம் திரும்பி அவனைப் பார்த்தனள். அந்தக் காட்சியை விட்டகல அவனுக்குச் சக்தியில்லை. "ஜநகம்! ஸுகமாயிருக்கின்றையோ?" என்றனன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! உன்னைக் காண விரும்பினேன். உனக்கு ஹிதம் சொல்ல வேண்டினேன். உனக்கு வயதாகவில்லையா! நீ படிக்கவில்லையா? உன் புத்தியை யெல்லாம் நீ காற்றில் பறக்கவிட்டையே! நீ கெடுவதுமன்றி என்னையும் வீண் வார்த்தைகளுக்கு விஷயமாக்கிவிட்டையே! எல்லோரும் என்ன வம்பளக்கின்றார்கள்? அது உனக்குத் தெரியாதா? 'ஜநகத்தை ஸ்ரீநிவாஸன் கல்யாணம் செய்துகொள்ள இச்சித்தானாம். அவள் பிதா அதற்கு ஸம்மதிக்கவில்லையாம். அதனிமித்தம் அவன் ஊரையும் நாட்டையும் படிப்பையும் விட்டுப் பராரியாய்ப் போய்விட்டானாம்?' என்று உன்னையும் என்னையும் சேர்த்து ஊரார் பேசும்படி பண்ணிவிட்டையே! நீ தான் ஊரையும் உறவினரையும் விட்டுவிட்டாய். ஜனங்கள் பேசுவது உனக்குத் தெரியவில்லை. நான் பெண்ணாச்சுதே! உன்னைப்போல் ஓடிப்போக எனக்கு அடுக்குமோ? எனக்கு இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்க வெட்கமா யிருக்கின்றதே." என்று சொன்னாள் ஜநகநந்தினி.

அதைக் கேட்டு ஸ்ரீநிவாஸன், "என்னை என்ன செய்யச்சொல்கின்றனை?" என்றனன்.

"நீ மாதா பிதாக்களின் அதிகாரத்தைக் கடந்தவன். ப்ராஹ்மணர்க்குள் ஸ்வயம்வரமில்லை. காமப்ரேரித விவாஹமுமில்லை. மாதா பிதாக்கள் இருக்கையில் பிள்ளைகட்கும் பெண்கட்கும் விவாஹம் அவர்கள் அதீநம். நீ பாஷாந்தரப் பழக்கத்தால் உனக்-

கேற்ற பெண்ணைப்பற்றி ஸ்வயமே யோசித்துவிட்டாய். நான் அவ்வண்ணம் யோசிக்க இடமில்லை. என் பிதாவின் இஷ்டம் தான் எனது இஷ்டம். ஆதலால் உன் இச்சை விபலமாயிற்று. உடனே அதை மறந்து, உனக்கு ஆகவேண்டிய கார்யங்களைப் பார்ப்பதை விட்டு, உன்மத்தனெனத் திரிந்துகொண்டு என்னையும் வார்த்தைகட்கு விஷயமாக்கி விட்டையே?" என்றனள் ஜநகம்.

"இனி அவ்வண்ணம் செய்யவில்லை. நான் யாது செய்யட்டும்?" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"போய்ப் பள்ளிக்கூடம் சேர். இன்னும் கற்கவேண்டிய கல்வியைக் கற்பாயாக. உனக்கு வயதும் இருபது ஆயிருக்குமன்றோ? யாதேனுமோர் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்" என்றனள் ஜநகநந்தினி.

"நீ சொன்னபடி படிக்கப் போகின்றேன். கல்யாண வார்த்தையை எடுக்காதே" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! நடுத் தெருவில் நாமிருவரும் நின்று பேசல் கூடாது. லோகரீதியை அநுஸரித்து நட. என் கிட்ட வரவேண்டாம். இதுவரையில் நாம் பேசியதைப் பலர் பார்த்திருப்பார்கள். நான் பார்த்துமதி. உன்னையும் என்னையும் சேர ஜநங்கள் பேச இடமுண்டாயிற்று. ஆதலால் நாம் ஸமீப பந்துக்களாயிருந்தபோதிலும், ஒருவர்க்கொருவர் தூரமாகத்தான் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். என்னைப்பற்றின எண்ணத்தை விலக்கு. « [illegible] » எனும் ஸீதாவசநத்தை என் வசநமாக நினைத்துக்கொள்" என்று சொல்லிவிட்டு ஜநகநந்தினி உள்ளே சென்றனள்.

ஸ்ரீநிவாஸனும் அவ்விடம் விட்டு மெள்ள நடந்தான். அவன் மநஸ்ஸில் யோசனைகள் பலவாறாகப் பெருகின. 'விச்வாஸத்துடன் ஒரு பார்வை, ஒரு சொல், ஒரு புன்னகை, இவற்றுள் ஒன்றும் கிடைக்காமல் போயிற்றே' என்று சிந்தித்தான். "ஆம். அவள் ஜ்ஞாநமுள்ளவள். சீலமுள்ளவள். பெரிய வம்சத்தில் பிறந்தவள். பரமைகாந்தியின் பெண். அவள் சொன்னவண்ணம் அவள் பார்த்துமதி. நான் நினைப்பதெல்லாம் ந்யாயவிருத்தம். அவள் எனக்கு

ஹிதம்தான் சொன்னாள். பைத்யம் பிடித்தவன்போல் திரிவதில் பயனென்ன? பெற்றோரையும் வருத்துகின்றேன். இனிப் படிப்பைப்பற்றி ப்ரயத்நிக்கின்றேன்" என்று யோசித்தான்.

அன்றிரவே பிதாவைப்பார்த்து, "அப்பா! வாசிக்கவேண்டிய வித்யையின் ஶேஷத்தை வாசிக்கலாமென்று நினைக்கிறேன்" என்றனன்.

"குழந்தாய்! எனக்கு இப்போது மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றது. ஏதோ நல்ல காலம் வந்ததென நினைக்கின்றேன். எப்போது பட்டணம் போகின்றாய்?" என்றனர் வரதாசார்யர்.

"பட்டணம் போகமாட்டேன். என்னுடன் வாசித்தவரெல்லாரும் மேலே போய்விட்டார்கள். அவர்கள் காண நான் கீழ் வகுப்பில் சேர்ந்து வாசிக்கமாட்டேன்" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆனால் என்ன யோசனை செய்கின்றாய்?" என வினவினர் பிதா.

"கும்பகோணம் போய்ப் படிக்கின்றேன். செலவுக்குக் கொடுத்தால் போகின்றேன்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"உன்னிஷ்டப்படி செய்" என்றனர் பிதா.

இந்த வார்த்தைகள் நடந்தபின்பு ஆனி மாஸத்தில் கும்பகோணம் கலாசாலையில், பி. ஏ., பரீக்ஷைக்காக முதல் ஸம்வத்ஸரம் வகுப்பைப் போய் ஸ்ரீநிவாஸன் சேர்ந்தனன். ஒரு வருஷம் கழிந்த பிறகு க்ரமமாக மேல் வகுப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டனன். அவ்வகுப்பின் படிப்பை முடித்து, பி. ஏ. பரீக்ஷைக்குப் போவதாயிருக்கும் தருணத்தில் நம்முடைய கதை திருக்குடந்தையில் ஆரம்பிக்கின்றது.

ஜநகநந்தினியின் விக்ரஹம் ஸ்ரீநிவாஸன் ஹ்ருதயத்தை விட்டு எப்போதும் அகன்றதன்று. பரதாரசிந்தனை பாபமென்பர். நீடித்து விரும்பிய பொருள் கிட்டாமற் போனாலும் அதன் ஸ்மரணமாத்ரம் நீடித்து நிற்பது லோகத்தில் ஸஹஜம். ஸ்ரீநிவாஸனுடைய சித்தவ்ருத்தியில் பாபஸம்பந்தம் ஈஷத்தும் இல்லை. ஜநகநந்தினியின் சீலமும் குணங்களும் எத்தகைய மனிதர் மனத்திலும் அஸாதுயோசனைகளை விலக்கிவிடும். மேலும் ஸ்ரீநிவாஸன் அவளை

ஓர் தேவதையைப்போல் பாவித்தனன். ஆதலால் அவளால் தனக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்தையும் அபேக்ஷிக்காமல், அவளுடைய ஸௌக்யத்தையே முக்யமாகக் கருதி, அப்படிப்பட்ட ஸௌக்யம் அவளுக்கு வாராமல் போய்விடுமோ என்று பயந்தான். அவள் சொல்லாவிட்டால் அவன் படிப்பில் இறங்கியிரான். ஆதலால் அவன் படிக்கும்போதும் அவள் நினைவை விலக்கத் திறனற்று நின்றான்.

பல ஸமயங்களில், அவன் முன்கொண்டிருந்த சித்தகாலுஷ்யம் அவனைப் பாதித்துக்கொண்டிருந்தது. அப்படிப்பட்ட ஓர் ஸமயத்தில் அவன் வஸித்துக்கொண்டிருந்த கலாசாலைக் கருகில் கட்டப்பட்டிருந்த வித்யார்த்திகள் க்ரஹத்தை விட்டுச் சுற்றிலும் பரவிய தோட்டத்தில் ஸஞ்சரித்தான். ஸஞ்சரித்துக்கொண்டே நீரற்றுச் சென்ற காவிரி நதிக்குள் இறங்கினான். அதன் தென்கரையில் பாதை மீதேறினான். அப்பாதை வழியே மேற்கே சென்று சங்கரமடத் தெருவே தென்புறம் நோக்கி நடந்தான். அங்கே போர்ட்டர் மண்டபத்துக்குள் சென்று, கும்பகோணம் பெரிய மனிதர்கள் பந்தாடவும், சீட்டாடவும், பேசவும், சிரிக்கவும், ஸோடாஜலம் குடிக்கவும், சிற்றுணவுகள் உண்ணவும் கண்டு, இவர்கள் சரீரம் இதற்காகத்தான் எடுத்தனரோ என்று எண்ணிக்கொண்டு, "நீரிற் குமிழி யிளமை நிறை செல்வம், நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைகள்—நீரில், எழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காள் என்னே, வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று" எனும் செய்யுளைச் சிந்தித்தான். தான் பட்டணத்தில் படிக்கையில், தானும் அவ்வண்ணமிருந்ததையும், தன் நண்பர்கள் "நாளைச் சாவோம் ஆதலால், இன்று உண்போம், குடிப்போம், விளையாடுவோம்" என்று சொல்வதையும் நினைத்தான். தனது புத்தியின் விகாரத்தை, அதற்கென்று ஒரு ப்ரயத்நமும் செய்யாது, ஜநகநந்தினி எவ்வளவு மாற்றிவிட்டாளென்றும் யோசித்தான்.

ஆதலால் போர்ட்டர் ஹால் காட்சியில் வெறுப்படைந்து வெளியே வீதியில் வந்தான். ஆராவமுதன் கோவில் கோபுரத்தைக் கண்டான். ஸாதாரணமாக ஸ்ரீநிவாஸன் பகவானுடைய ஸந்நிதிக்குப் போவதில்லை. பகவானிடம் அவனுக்குப் பக்தி விளைந்ததெனக் கூறவும் இடமில்லை. நள்ளிரவில் கடலில் வழிதப்பி அலையும் நாவம் ஓட்டுபவனுக்கு ஓர் வெளிச்சம் கண்டால், அதை நோக்கி அவஶமாய் அவன் செல்வதை யொத்துச் சாரங்கதான்

கோபுரம் காணும் திக்கை நோக்கி நடந்தான். ஸந்நிதிக்குள்ளே சென்றான்.

அப்போது ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கும் வேளை. த்வஜஸ்தம்பத்தினருகே ஒரு ஸந்யாஸி ஸேவிக்கவும், அவரைச் சுற்றிப் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நிற்கவும் கண்டான். அப்போது அவனுக்கு மறந்துபோன ஒரு விஷயம் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவன் பெருமாள்கோவிலில் இருக்கையில், ஜகந்நாதனியினுடைய பர்த்தா திருக்குடந்தைக் கருகாமையில் ஒரு ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டனன். அந்த ஸ்வாமி தான் கண்ட ஸந்யாஸி தானோ, அவருடைய பரிவாரத்தில் ஜகத்தின் புருஷன் இருக்கின்றானோ என்று ஸ்ரீநிவாஸன் யோசித்தனன்.

தத்காலம் இங்கிலீஷ் வித்யாசாலையில், கற்பவர்க்கு வேஷங்கள் விதம்விதமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கத்திரித்த தலைமயிர், முகக்ஷௌரம், பாழ்நெற்றி, நெருக்கமான சட்டை, கழுத்தில் நெக்டை, அஜகளம்போல் அங்கே தொங்கும் துணிகள், காலில் நிஜார், இடுப்பில் சர்மபந்தம், இத்தகைய வேஷம் நாகரிகத்தில் சிறந்ததென்பார். இதற்குக் குறைந்தபடிகள் பல முடிவான படியாவது, கணைக்கால் மறையத் துணியை மடித்துக் கட்டல், உடலை மறைக்க ஓர் சட்டையோ சிறு துணியோ, தலையில் ஓர் சிறு குடுமி, நீர்த்திருமண், இவ்வளவுடன் நிற்கும். ஸ்ரீநிவாஸன் கச்சிநகரில் பிறந்தவனானதாலும், தத்காலம் கும்பகோணத்தில் வஸிப்பதாலும், ஜநகத்தை மறக்காத காரணத்தாலும், நாகரிகத்தில் கடைப்படியில் உடை தரித்தனன். ஆனாலும், ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்யாஸியையும், அவருடன் சென்ற வைதிக ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையும் நெருங்க அஞ்சினான்.

இதற்குள், அந்த ஸ்வாமியும் அவருடைய அந்தேவாஸிகளும் ஸந்த்யாவந்தநாதி ஆஜ்ஞா கைங்கர்யங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக ஹேமாப்ஜ புஷ்கரிணிக்குச் சென்றார்கள். அங்கே அவர்கள் போய்ச் சேரும்வரையில் ஸ்ரீநிவாஸனும் அவர்கள் பின் ஸந்நிதி ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சென்றான். அவர்கள் புஷ்கரிணியில் இறங்கவும், தானும் மற்றோர் புறமாகக் குளத்தில் இறங்கி ஸந்த்யாவந்தநம் செய்வதாகப் பாவனை செய்தான். அவர்கள் ஸந்நிதிக்குள் மீண்டும் புகவும், அவனும் அவர் பின்னால் புக்கு, ஸந்நிதி ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சென்றான். அவர்கள் பெருமாள் தாயார் ஸந்நிதிகளில் போய் ஸேவிக்கும் காலங்களில் தானும் தூர நின்று திவ்ய தம்பதிகளைத் தர்ஶித்தான். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து ஸந்நிதியை விட்டான்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

(திருப்பதிப் பிரிவு.)

இந்த ஸபையாரின் ப்ரார்த்தனையினால் சென்னைப்பட்டணத்திலிருந்து, பகவத் விஷய வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. சேட்டலூர் நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமி இவ்விடம் எழுந்தருளி நம்மாழ்வார் ஸந்நிதியில் நாளது ருப மார்கழி 29,30,31 - தேதிகளில் பகவத் விஷயத்தைக் குறித்துப் பின் வருமாறு உபந்யஸித்தார். த்ராவிட ப்ரபந்தங்களில் அவர்க்குள்ள பாண்டித்யமும், வாக்தோரணியும், அர்த்தங்களைத் தெளிவாக உரைக்கின்ற ஸஹஜ ஸாமர்த்யமும் எழுதி முடியா. அவர் உபந்யாஸத்தைக் கேட்பதற்குப் பண்டித பாமரர்கள் அனைவரும் வந்திருந்தனர். எல்லோர்க்கும் எளிதாய் விளங்கும்படி விஶதமாகவும் இனிதாகவும் அவர் உபந்யஸித்ததைக் கேட்டு ஸந்தோஷப்படாதவர் ஒருவரும் இல்லை. அந்த ஸ்வாமியை மறுபடியும் வரவழைத்து, பகவத் விஷயம் முழுதும் கேட்கவேண்டுமென்று இங்குள்ளார் மிக்க ஆவலுடன் இருக்கிறார்கள்.

ஸி. கோபாலாசார்யர்,
Secretary, Sri Vaishnava Siddhanta Sabha,
Tirupathi.

திருப்பதி,
11—4—16.

நடந்த உபந்யாஸத்தின் விவரம்.

முதல் நாள்:—இந்தப் பூலோகத்திலிருக்கும் ஸகல ஜநங்களும் அடையவேண்டிய ஶாஶ்வதமான ப்ரயோஜநம் மோக்ஷம். அதை அடைவதற்கு உபாயம், பக்தி ப்ரபத்தி என்னும் இரண்டே. அவைகளில், பக்தியை மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகக் கொண்டவர்கள் பக்தர்கள் என்றும், ப்ரபத்தியை உபாயமாகக் கொண்டவர்கள் ப்ரபந்நர்கள் என்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். இவ்விருவரும் பகவானுடைய குணங்களை ஸதா அநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். ஏனெனில் பக்தர்களுக்குப் பகவானிடத்தில் ப்ரீதியாகிற பக்தி தினந்தோறும் வளர்ந்துவரவேண்டியது அவ

கொடியது என்பதை எம்பெருமானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்கிறபடியினால் 'வ்ருத்தம்' என்னும் பதம் 'விருத்தம்' எனத் திரிந்து, அதனால் நடந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்கிறது என்று அர்த்தமாகிறபடியால், ஸம்ஸாரம் நமக்கும் விரோதம் என்பது ஏற்படுகிறது. 'திருவிருத்தம்' என்பதில் 'திரு' என்பது மேன்மையைக் காட்டும். திருவாசிரியத்தில் இவருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு பெருமாள், தம்முடைய திருமேனியைக் காட்ட அதை அநுபவிக்கிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் இப்படிப் பகவானுடைய திருமேனியைக் கண்டதனால், அதைப் பரிபூர்ணமாய் அநுபவித்தல்லது தரிக்க வொண்ணாத த்வரை உண்டான தென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. அந்த மிகுந்த த்வரையினால் பெரிய ஆர்த்தியோடே அவனை ஸ்தோத்ரஞ் கூப்பிட்டுத் தாம் புருஷார்த்தத்தை அடைந்தமை திருவாய்மொழியில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவ்வர்த்தத்தை நம்தேசிகனும், "ஆர்த்த்யௌத்கட்ய வ்ருத்தம் ப்ரதிதவபுஷம் ஸம்ஸ்ப்ருச்ய த்ருஷ்டிஸம்ஸ்தம் ஸ்வச்சித்தத்ருத்ய ஸ்வாமிநம் பக்திஸாம்ராஜ்யஸம்பத்க்ருஷ்டம் । காலேயீம் ஸ்வீயாம் ஸம்ஸ்ருதிம் ஸமுதிதஸ்வார்த்த்யா ஸம்பாதயந்தம் ஜகத்யாம் ஸம்ஸ்துத்ய தத்ஸேவா ப்ரகடிதவாந் ஸூரி: ॥" என்று அருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே, திருவிருத்தம் பரபக்தியையும், திருவாசிரியம் பரஜ்ஞானத்தையும், பெரிய திருவந்தாதி பரமபக்தியையும், திருவாய்மொழி ப்ராப்தியையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே, திருவிருத்தத்தில், பரதனைக் கைகேயி 'ராஜ்ய' என்று அழைத்த பொழுதும், ப்ராதஃகாலத்தில் ராஜோபசாரங்களைக் கேட்டபொழுதும் அந்தப் பரதாழ்வானுக்கு உண்டான தசையையும்; திருவாசிரியத்தில் பெருமாள் சித்ரகூடத்தில் வஸிக்கிறார் என்பதைக் கேட்டு த்வரித்துக்கொண்டு நடந்த தசையையும்; பெரிய திருவந்தாதியில், நந்திக்ராமத்தில் பெருமாளுடைய வரவை எதிர்பார்த்து நாள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த தசையையும்; திருவாய்மொழியில், அந்தப் பகவானுடைய திருவடியில் அபிஷிக்தமாய் யதாமனோரதமான கைங்கர்யம் செய்யப்பெற்ற தசையையும் போல, ஆழ்வார் தம்முடைய தசையைப் பேசுகிறாராகவுமாம்.

இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஆயிரம் பாட்டுக்களினாலும் எம்பெருமானை அடைவதற்கு அவனே உபாயம் என்கிற அர்த்தமே நிருபிக்கப்படுகிறது. அதற்கு ஸாதகங்களாகப் பத்துப் பத்துக்களினாலும் ஸௌலப்யம் முதலிய குணங்களை நிருபிக்கிறார். அந்த ஸௌலப்யாதி குணங்களை நிருபிப்பதற்காக ஒவ்வொரு பத்திலும் பத்துத் திருவாய்மொழிகளினால் பரத்வம் முதலிய குணங்களை நிருபிக்கிறார்.

இதில் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான்தன்னை அடைவதற்கு அவனே உபாயம் என்னும் அர்த்தமே வேதாந்தங்களிலும் ஓதப்படுகிறபடியால், உபய வேதாந்தங்களென்று இவை இரண்டும் சேர்த்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இதுவும் "ஸ்வப்ராப்தௌ ஸ்வாயநம்ச ஸ்வபதிஃ பரம் ப்ரஹ்ம தத்ராஸ்ய விச்வம்" என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப்பற்றி அதிகரணஸாராவளியிலும் "தேவஃ ஸ்ரீமாந் ஸ்வஸித்தேஃ கரணமிதி வதந் ஹேதுமுக்தம் ஸஹஸ்ரே ஸவ்யாஜாதீந் குணாம்ஸ்தாந் வ்யதிசதி தசகே ஸத்குணைர்தேசிகேந்த்ரஃ ... ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்ய ..." என்று இப்பகவத் விஷயத்தைப் பற்றி த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியிலும் நம் ஆசார்யனால் வெளியிடப்பட்டது.

அதில் திருவிருத்தத்தில் முதற்பாட்டில் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும்" என்று ஆரம்பித்து மேலே தம்மால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற எல்லா அம்சங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹமாக எம்பெருமான் இந்த ஜீவாத்மாவிற்கு முன்பு செய்த உபகாரங்களை அநுவாதம் செய்துகொண்டு, இனிச் செய்யவேண்டிய உபகாரங்களை ப்ரார்த்திக்கிறார். அந்தப் பாட்டில் சொல்லப்படுகிற முன்னுபகாரம் பின்னுபகாரம் என்கிற பிரிவுகளை "உபகார ஸங்க்ரஹம்" என்னும் ரஹஸ்யத்தில் மணிப்ரவாளரூபமாக நம் ஆசார்யன் அருளிச்செய்துள்ளார். அப்படியே திருவாசிரியத்தில் "செக்கர் மாமுகில்" என்று ஆரம்பித்துத் திருமேனியின் ஸௌஷ்டவத்தையும் அதற்கு, உபயோகமான குணங்களையும் அநுபவித்தார். பெரிய திருவந்தாதியில் "முயற்றி சுமந்தெழுந்து" என்று ஆரம்பித்துத் தம்முடைய திருவுள்ளம் தமக்கு முன்பே அவனிடத்தில் ப்ரவணமானபடியை அநுஸந்தித்துத் தம்மையும் சேர்த்துக்கொண்டு, பகவானை அநுபவிக்கப் பாராயென்று அருளிச்செய்ததனால் தமக்கு உண்டான த்வரையின் மிகுதியைக் காண்பித்தார். இத்திருவாய்மொழியில் அந்த த்வரையின் மிகுதியால் அவனை ஆணையிட்டு ஸ்தோத்ரஞ் கூப்பிட்டுப் பரிபூர்ணாநுபவம் பெற்றுத் தாம் க்ருதார்த்தமான படியை அருளிச்செய்து ப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூன்றாவது நாள்:—முதற் பத்தில் பகவானே ஆஸ்ரயிக்கத்தக்கவனாகையால் அவனே உபாயம் என்று அருளிச்செய்கிறார். அதற்குக் காரணமாகப் பரத்வம் முதலிய பத்துக் குணங்களைப் பத்துத் திருவாய்மொழிகளினால் அருளிச்செய்கிறார். முதல் திருவாய்மொழியில் அவனே எல்லாவற்றையும்விட மேலானவன் என்றும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் பக்ஷ.

பாதமில்லாதவனென்றும், மூன்றும் திருவாய்மொழியில் ஸுலபனென்றும், நான்காம் திருவாய்மொழியில், ஆஶ்ரிதர்கள் செய்யும் அபராதத்தைப் பொறுக்கும் ஸ்வபாவமுடையவனென்றும், ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் ஸுஶீலன்: அதாவது தான் மிகவும் உயர்ந்தவனா யிருந்தபோதிலும் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களிடத்தும் வ்யத்யாஸமில்லாமல் கலக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையவன் என்றும், ஆறும் திருவாய்மொழியில் ஸுலபமாய் ஆராதநம் செய்யக்கூடியவன்: அதாவது, தன் ஶக்திக்கு அநுகுணமாகக் கிடைத்த பொருளைக் கொண்டு பக்தி ஒன்றை மாத்ரம் முன்னிட்டு எவர்களாலும் ஆராதநம் செய்யக்கூடியவனென்றும், ஏழாம் திருவாய்மொழியில் அப்படி அவனை ஆஶ்ரயிப்பது மிகவும் ஸுகமாயிருக்கும் என்றும், எட்டாம் திருவாய்மொழியில் வாத்ஸல்யத்தை யுடையவன்: அதாவது தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களிடத்தில் இருக்கிற ஜாதி குணம் முதலிய வ்யத்யாஸங்களைப் பாராதவனென்றும், ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய அநுபவம் ஜீர்ணமாக ஜீர்ணமாக மேலே இன்னும் அநுபவத்தைக் கொடுப்பவன் என்றும், பத்தாம் திருவாய்மொழியில் இப்படித் தான் பக்தர்களுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வதைத் தன்னுடைய ப்ரயோஜநமாக எண்ணியிருப்பவனென்றும், ஆகையினால் அவனே ஆஶ்ரயிக்கத்தகுந்தவன் அவனே உபாயமென்றும் அருளிச்செய்தார். இந்த அர்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் ஸங்க்ரஹித்து, முதல் பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். அதில் "உயர்வற" என்னும் முதல் அடியினால் பரத்வமும், "மயர்வற" என்னும் இரண்டாவது அடியினால் 3,4,5,6 - திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தங்களும், இரண்டாவது மூன்றாவது அடிகளினால் இரண்டாம் திருவாய்மொழியின் அர்த்தமாகிய பக்ஷபாதமில்லாமையும், எட்டாம் திருவாய்மொழியின் அர்த்தமும், "துயரறு சுடரடி" என்கிற நான்காம் பாதத்தினால் இதர திருவாய்மொழிகளின் அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டன. இந்தப் பத்தில் நாம் முக்யமாய் அறியவேண்டியது, பகவான் ஒருவனே ஆஶ்ரயிக்கவேண்டியவன் என்பது. அவனை ஆஶ்ரயித்தால் ஸர்வ பாபங்களும் நிவ்ருத்தியாகும்; ஸகல நன்மைகளும் உண்டாகும்; மேலே நடப்பதெல்லாம் நன்மையாக இருக்கும். அப்படி அவனை ஆஶ்ரயிப்பதற்குக் காலம் முதலிய நியமங்கள் வேண்டா. வேறு புண்ய பாபங்களினாலாவது தடுக்கவும் அழிக்கவும் ஒண்ணாது. மரண மடைவதற்குள் எந்த இடத்திலாவது எந்தக் காலத்திலாவது எம்பெருமானைச் சரணமாக ஆஶ்ரயிப்பது உசிதம். இதை "நாளும் நின்றடும் நம பழமை" என்கிற பாட்டில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தார். இந்த அர்த்தத்தையே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும் "[illegible]" என்கிற ஶ்லோகத்தில் விஶதமாக நிரூபிக்கிறார். இந்த ஶ்லோகத்தின் அர்த்தம் "அஞ்ஜலி வைபவம்" என்னும் ரஹஸ்யத்தில் மணிப்ரவாளரூபமாக நம் ஆசார்யரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

91
REGISTERED 20 JUN 1916 MADRAS

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ௵ வைகாசி ௴ [ஸஞ்சிகை 4.

[illegible] ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்

கலாவைஷம்ய ப்ரயுக்தமாய்ப் பிறந்த புஸ்தங்களில் சில நம்மால் காலாந்தரங்களில் வாசிக்கப்பட்டுள. அவற்றுள், தென்கலை வடகலை ஸம்ப்ரதாய பேதங்கள் நூறுக்கு மேற்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்டன.

மதபேதங்கள்.

பாஷ்யகாரர் திருநாட்டை அலங்கரித்து எட்டு நூற்றுண்டுகள் முடியவில்லை. அவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்கள் ப்ராயேண ஸ்ரீரங்கத்திலும் பெருமாள் கோவிலிலும் குடிகொண்டார்கள். தேசிகன் ஸ்ரீரங்கத்துக்கு எழுந்தருளின காலமான 600 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பாகத் தான், ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயம் இரண்டு பட்டதாக வெளியாயிற்று. இவ்வகுப்பினரில் ஆறு நூற்றுண்டுகளுக்குள்ளாக நூறு வித்யாஸங்கள் ப்ரகாசிப்பது விசேஷமில்லை போலும்!

ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றுண்டுக்கு முன் எழுந்தருளி யிருந்த கோபாலதேசிகன் காலம் முதல் வடகலை ஸம்ப்ரதாயத்தில்

அந்தர்க்கதங்களான அஹோபிலமடம் முநித்ரயம் என்னும் பிரிவுகளுக்குள்ளும், இருபது அம்ஶங்களுக்கு மேல் பேதங்கள் உதித்தன. நூற்றாண்டுகள் இனிமேல் வளராமல் நிற்கமாட்டா. ஆதலால் தேசிகன் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தமக்குள் பேதங்களை வ்ருத்திக்குக் கொண்டுவராமல் நிறுத்தவேண்டுமென ப்ரார்த்திக்கப் படுகின்றார்கள்.

ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயம் இவ்வண்ணம் நிற்கின்றது. இதற்கும், ஶங்கர மத்வ ஸம்ப்ரதாயங்கட்கும் உள்ள பரஸ்பர பேதங்களைக் கணக்கிடல் கூடுமோ?

இன்னும் சைவ வைஷ்ணவ ஸமய பேதங்கள் உள. இவற்றில் ஆழ்ந்தவர்கள் ப்ராயேண இதிஹாஸ புராணங்களை இஷ்டப்படிப் பலவிடம் மாறுபாடு செய்துளர். ஶ்ருதியிலும் விரலிட்டார்கள் என்று ஸம்ஶயிக்க ஹேதுக்கள் உண்டு.

இதன்மேல் வல்லப, சைதந்ய, ராமாநந்தாதி மதங்களை நினைத்தால், 'நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந' வென்று சொன்ன ஶ்ருதியை நம் தேசத்தார் எவ்வளவு தூரம் வருத்திவிட்டார்களென்பதைத் துணிசிக்கப்பொருந்தும்.

ஶ்ருதியையே திரஸ்கரித்த பௌத்த ஜைந்ய மதங்களும் அவற்றின் உட்பிரிவுகளும் 25 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாக நம் தேசத்தில் உண்டாயின. நம் தேச பாஹ்ய மதங்களான மஹம்மதிய கிறிஸ்தவ மதங்களும், ராஜ்யார்த்தமாக நம் தேசத்தைக் கைக்கொண்ட மஹம்மதிய கிறிஸ்தவர்களுடன் தேசத்தில் ப்ரவேசித்து, நம் ஜநங்களை ஏராளமாகத் தமக்குள் சேர்த்துக்கொள்கின்றன.

துலுக்கர் ஸம்ஸர்க்கத்தி லகப்பட்ட ஒரு ஹிந்துவால் சிக்கு மதமும், கிறிஸ்தவர் யோசனைகளால் வசப்படுத்தப்பட்ட சில ஹிந்துக்களால், ஆர்யப்ரஹ்ம ஸமாஜங்களும் உண்டாக்கப் பட்டன.

இவ்வண்ணம் மதபேதங்கள் ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸங்கல்பமின்றி அமைந்திரா. அந்த ஸங்கல்பத்துக்குக் காரணங்களும் ப்ரயோஜநங்களும் தான் நாம் அறியோம். ஸமய பேதங்களெல்லாம் தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்று, எங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவே, அவன் அதை ஸாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு நிற்

கின்றானென்றும், பேரானந்தம் பேசி மறையானந்தம் சொலும் பெரிய மௌநத்தின் வைப்பாக இருக்கின்றானென்றும், தாயுமானவர் சொன்னார். ஸ்ரீ பாஷ்யம் காலக்ஷேபம் செய்கின்றவர், "அவன் நம் கண்கட்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தெரிகின்றானில்லையே; ஈஶ்வரனை நாம் எவ்வண்ணம் கேட்கப் பொருந்தும்?" என்று அநுஸந்திக்கின்றனர்.

பாஹ்ய மதங்கள் நிற்கட்டும். வைதிக ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஸமாந ப்ரமாணங்களை ஒப்புக்கொண்டு, அவற்றினுடைய அர்த்த விசாரம் செய்வதில் பிந்நப்படுகின்றன. இந்த வித்யாஸங்களை விலக்க ஸாத்யமில்லை. விவேகமுள்ளவர்கள், பேதிக்கும் வைதிக மதங்களுள் எது யுக்திக்கும், லோகரீதிக்கும், ப்ரசுரமாகவும் ப்ராதிகமாகவும் ஏற்படுகின்ற ஶ்ருதிமுதலான ப்ரமாணங்களின் தாத்பர்யத்துக்கும் பொருந்தி நிற்கின்றதென்று ஆலோசிக்கப் பொருந்தும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் '[illegible]' என்று ஸாதித்த வண்ணம் தடஸ்தர்கள் யோசிக்கக் கூடும். "ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶம் ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா | யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர:" என்று தர்மவிஷயத்தில் மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள் விதித்தது, தத்வநிரூபணத்துக்கும் பொருந்தும். இப்படிச் செய்வதில் ஒரு மதாபிமாநி மற்றொன்றைக் கண்டிக்க நேரிடலாம். அப்படிச் செய்யும் போதும் வாதம் த்வேஷத்தில் முடியாமல் நிற்க அமையும். இன்னும் யாவர்க்கும் ஸமாநமான அம்ஶங்களை ரக்ஷிக்க யாவரும் ஒருமிக்க இயலும். இவ்வண்ணம் வைதிகமதங்கள் ரக்ஷிக்கப் படவேண்டியதைத் தத்காலம் மிகவும் அபேக்ஷிக்கின்றது. '[illegible]' என்று ஶ்ருதி நிர்த்தேசித்ததை அநுஸரித்து ஏற்பட்ட "வேதஶாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஶவாத் பரம்" எனும் வேதவ்யாஸ நிர்ணயத்தை ஸநாதந தர்மநிஷ்டர்கள் எல்லோரும் ஆதரிக்கப்பொருந்தும். 'பித்ருதேவமநுஷ்யாணாம் வேதஶ்சக்ஷுஸ் ஸநாதநம்', எனும்படியே வேதமதம் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதன்றோ? ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க்குள்ளும் அவ்வித ஸம்பந்தம் பரஸ்பர ஹிதத்தைத்

தேடும் முயற்சியில் அவர்களை மூட்டலாமே. வைதிக மதங்கள் வேத மார்க்கத்தை விச்வஸித்து, வேத தாத்பர்ய விரோதமின்றித் தம் கொள்கைகளை ஆதரிக்கக்கூடாதோ? விரோதம் இல்லாதபோதும், வேதம் ஸம்மதிக்காத அம்சங்களில் பிறந்த வித்யாஸங்களை த்வேஷகாரணங்கள் ஆக்காமல் வைத்துக்கொள்ள அமையாதோ? அடி முதல் உச்சி வரையில் நிர்த்தோஷமாக ஏற்பட்டதென நம்பப்பட்ட நம்முடைய தர்சநத்தின் விஷயமாக, அந்யரால் பரிபவாதிகள் யோசிக்கப்பட வேண்டாமென்றும், தர்சநஸ்தர்களுக்குள் ஒருவர்க்கொருவர் அஸூயை மேலிட்டு அதனால் தர்சநம் பரிபவமடையாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும், "[illegible] ।" எனும் ச்லோகத்தால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமன் ப்ரார்த்தித்தது வீணைதாகத் தோன்றுகின்றது. இந்த ஸ்திதிக்கு மாறுதல் உண்டோ? உண்டாகுமானால் எப்போது உண்டாகும்?

'[illegible]',

தீபிகைக்கு விஷயப்ரதாந அபேக்ஷை.

என்று ப்ரபந்நன் உத்தர க்ருத்ய விஷயமாகத் தேசிகன் ச்லோகம் ஸாதித்தனர். அந்த ச்லோக தாத்பர்யத்தை அநுஷ்டாநத்துக்குக் கொண்டுவர நமக்கு யோக்யதையில்லை. வேதாந்த தீபிகையின் முதல் இரண்டாம் ஸம்வத்ஸர ஸஞ்சிகைகளைச் சில நாள்கட்கு முன் படிக்கப்புக்கோம். முன்படித்த விஷயங்களாயினும், இப்போதும் அவை நவம் நவமாக நமக்குத் தோற்றி மிகவும் ஸந்தோஷம் அளித்தன. அவ்விஷயங்களை நமக்கு விச்வாஸத்தால் ஸமர்ப்பித்த மஹாந்கள், மீண்டும் அவ்வண்ணம் க்ருபை பண்ணமாட்டார்களோ? இந்த ரூபமாக லோக ஹிதத்தை அவர்கள் அங்கீகரிக்கப் பொருந்தாதோ? '[illegible]' எனும் க்யாதிதான் அந்த ஸ்வாமிகளுடைய க்ருபையைத் தீபிகை இழந்துவிட்டதற்குக் காரணமாமோ?

"விஷ்ணுஸ்தல மஞ்சரி"

இப்பெயர்கொண்ட புஸ்தகமொன்று ம-ா-ா-ஸ்ரீ., மயிலை கொ. பட்டாபிராம முதலியார் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு நம் பார்வைக்கு அநுப்பப்பட்டது. இது ஆஸ்திகராய் நிற்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்யத்தக்கது. பகவான் அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசங்களின் நாமங்களே பலர்க்குத் தெரிவதில்லை. ஆதலால் ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தின் ப்ரபாவமும், அதற்கு மார்க்க ஸௌகர்யங்களும், யாத்ரை செய்பவர்களுக்குத் தெரியவேண்டிய ஸர்வாம்சங்களின் விவரணமும் விஷ்ணுஸ்தல மஞ்சரியில் விசேஷமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. யாத்ரை செய்ய அசக்தராயிருக்கும் பாகவதர்களும் இந்நூலைப் படித்துக் களிப்படையப் பொருந்தும். ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் விசேஷ ஜ்ஞாநம் பெற்றவர் பலருளர். அவர்க்குள் முதலியாரவர்கள் ஜ்ஞாநமானது லோகோபகார நிமித்தமாக ப்ரயோஜநப்பட்டது. திருப்பதி ஸ்தல விமர்சம் எனப்பட்ட விஷயம் த்ராவிட பாஷையில் க்ரந்தகர்த்தாவினுடைய விசேஷ ப்ரஜ்ஞையை ஆவிஷ்கரிக்கின்றதுமன்றி, அந்த ஸ்தலஸம்பந்தமாகச் சில மந்தமதிகளால் ப்ரமிக்கப்பட்டபடியே யாம் கேள்விப்பட்ட துரூஹங்கட்குத் தக்க ஸமாதாநத்தையும் அளிக்கின்றது.

திருமந்த்ர ப்ரதானம்

இப்பெயர் கொண்டதோர் சிறு நூல் நம்முடைய பார்வைக்கு வந்தது. இந்த க்ரந்தகர்த்தா மதுரையில் வக்கீலாயிருக்கும் ஸ்ரீமான் உ. வே. சேஷய்யங்கார். இதன் விஷயம் கம்பராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டம் உருக்காட்டுப்படலச் செய்யுள்களின் உள்ளுறை. இதைப் படிக்க நாம் மிக வியப்புற்றோம். இந்நூல் செய்தவரைப்போல் ஆங்கிலேய பாஷையில் விசேஷ பாண்டித்யம் பெற்ற பலரால் ப்ரசுரமாக அநாதரிக்கப்பட்ட தேசபாஷையிலும், கவிச்ரேஷ்டரான கம்பருடைய செய்யுளிலும், விச்வாஸ பூர்வகமான ஆராய்ச்சியை இந்நூலாசிரியர் பொருந்தினவர்; ஜந்மத்தால் ஸித்திப்பதோர் மஹாதநமென விளங்கும் ஜந்ம மதத்தை அமுதமாக வைத்துக்கொள்பவர் வகுப்பில் அவர் நின்றிருந்தும், ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞாநத்தை அவர் ஸம்பாதித்தவர்; அந்த ஜ்ஞாநத்தால் ஸித்தித்த விசேஷார்த்தங்களைக் கம்பர் செய்யுள்க

ளில் ஸாக்ஷாத்கரிக்க நன்கு முயன்றவர். இவை நம்முடைய விஸ்மய காரணங்கள்.

ஸ்ரீராமனுடைய கணையாழியை ஹநுமான் ஸீதைக்குக் கொடுத்ததை ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்குச் செய்யும் திருமந்த்ரப்ரதானமாய்க்கொண்டு, அதனால் ஸீதைக்கு உண்டான ஸந்தோஷத்தையும், அதன் பரீவாஹமாய் வந்த சேஷ்டிதங்களையும், ஹநுமானிடம் அவள் பாராட்டின க்ருதஜ்ஞதையையும், திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் உபதேசம் பெற்ற ஶிஷ்யனுடைய ஆநந்தமாகவும், அதன் அநுபவமாகவும், அதனால் அந்த ஶிஷ்யன் சரீரத்தில் தோற்றிய தேஜஸ்ஸாகவும், அவன் குருவினிடம் செய்யும் உபகார ஸ்மரணமாகவும், கம்பர் செய்யுள்களின் உள்ளுறையானது க்ரந்த கர்த்தாவால் விவரிக்கப்பட்டது. அவர் இவ்வண்ணம் செய்ததற்குக் காரணம் பெரியோர்களால் வால்மீகி க்ருதமான ஸுந்தரகாண்டத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்களென்று அவரால் காட்டப்பட்டது.

ஸுந்தரகாண்ட ஆரம்ப ஶ்லோக வ்யாக்யானத்திலும், அக்காண்டத்தின் 27-வது ஸர்க்கத்தின் முடிவான ஶ்லோக வ்யாக்யானத்திலும், கோவிந்தராஜரால், "शरीरे समवस्थितं वतः चेतनस्य उज्जीवने प्रवृत्तस्य आचार्यस्य प्रवृत्तिः कथ्यते" என்று ஆரம்பித்து, லங்கை சரீரமென்றும், ராவண கும்பகர்ணர்கள் அஹங்கார மமகாரங்களென்றும், இந்த்ரஜித் முதலானோர் காம க்ரோதாதி துர்க்குணங்களென்றும், அந்த லங்கையில் தகையப்பட்ட ஸீதையைப் போன்றவன் சேதநன் என்றும், பகவதாஜ்ஞையால் அந்தச்சேதநன் உஜ்ஜீவநத்தில் ப்ரவ்ருத்தனான ஆசார்ய துல்யன் ஹநுமான் என்றும் விவரிக்கப்பட்டது. இந்த வ்யாக்யாதாவுக்கு முன்பே இவ்வர்த்தங்களை விஶதமாக, "ऊहापोह [illegible] देहेऽस्मिन् [illegible] । [illegible] हनूमता [illegible] जनकतनया न्यायेन संपुष्यते" என்கிற ஶ்லோகத்தால் தேசிகன் ஸமர்த்தித்திருக்கின்றனர். நமக்குத் தெரிந்த

வரையில் தேசிகன் ஸாதித்ததற்கு மூல ப்ரமாணமான, "दशास्यं ध्यानघोरं यो योगिनां रजनीचरम् । विवेकशरजालेन शमं नयति योगिनाम् ॥ ध्येयः सर्वावस्थासु सजलाम्बुदसच्छविः । रक्तराजीवनयनः शरचापकराङ्कितः ॥" என்கிற ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதா ஶ்லோகங்களின் தாத்பர்யம் என்னவென்றால்:- நீருண்ட மேகம்போன்ற வர்ணமும், செந்தாமரைக் கண்களும், வில்லையும் அம்பையும் கொண்ட கைகளும் பொருந்திய ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸ்ரீராமசந்த்ரன், த்யானத்தில் ப்ரவர்த்திக்கின்ற யோகிகளின் சித்தத்துக்கு ஶுபமான ஆஶ்ரயமாகின்றான். மநுஷ்யருடைய சித்தமானது எப்போதும் இங்குமங்கு மோடிச் சலித்துக்கொண்டிருக்கும். அந்தச் சித்தத்தைப் பகவான் தன்னுடைய ரூபாதிஶயத்தால் அபஹரிக்கின்றான். மநுஷ்யர் மநஸ்ஸானது அஜ்ஞானமென்றும், அந்தகாரமென்றும் சொல்லப்பட்ட பாஹ்ய விஷயங்களைப்பற்றி ஸதா ஸஞ்சரிக்கின்றது. ஆதலால் அதை ரஜநீசரன் (அதாவது இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் ராக்ஷஸன்) எனச் சொல்லலாம். அதற்கு ஸஹகாரியாக நிற்கின்ற பத்து இந்த்ரியங்களையும் பத்துத் தலையாகச் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட ராக்ஷஸன் முமுக்ஷுக்களுடைய யோசனையில் அதி கோரஸ்வரூபன் எனப்படலாம். ஆதலால் தம் மநஸ்ஸைப் பகவத் த்யானத்தில் செலுத்த முயல்கின்ற யோகிகள், அது தங்களுக்கு அவஶமாகப் போய், இந்த்ரியங்கள் த்வாரா விஷய ஸஞ்சாரம் செய்ய யத்நிக்கையில், 'तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् । भवामि नचिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम्', என்றும், 'तेषामेवानुकम्पार्थमहमज्ञानजं तमः । नाशयाम्यात्मभावस्थो ज्ञानदीपेन भास्वता' என்றும் கீதையில் புருஷோத்தமன் சொன்னபடியே, ஆத்மபாவஸ்தனாக அவன் த்யானிக்கப்பட்டானாகில், விவேகமெனும் ஶரஜாலங்களைக்கொண்டு, அவர்கள் ஹ்ருதயங்களில் அவன் ஜ்ஞானதீபத்தை ஏற்றி, அஜ்ஞானரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி, தன்னை அவர்கள் அடையும்படியான ஜ்ஞானத்தையும் பக்தியையும் அவர்கட்குத் தந்து, அவர்கள் மநஸ்ஸுக்கு ஶாந்தியை உண்டாக்குகின்றான். இந்த அர்த்தத்தை, '[illegible]

வீதசோக:,’ என்று ச்ருதியும் உதாஹரித்தது: “யேஷாம் ஸம்ஸ்தித ராமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித: । லாபஸ்தேஷாம் ஜயஸ்தேஷாம் குதஸ்தேஷாம் பராஜய:”॥ என்று, ஸ்ரீ ராகவனுடைய விக்ரஹம் குடிகொண்ட மனத்தருக்கு, இந்த்ரிய மநஸ்ஸுக்களால் அபஜயம் கிடையாதென்றும், அவற்றின் ஜயமும் புருஷார்த்த லாபமும் ஸித்தமென்பதும் சொல்லப்பட்டது. இது பகவானுடைய ஸ்வபாவம். ஸர்வத்ர ஸமனுன ரக்ஷகன், தன் ஸத்யஸங்கல்பத்தால், தன்னை விரும்பியவரை விரும்புகின்றவனுகின்றுன்; உதாஸீநர்க்கு உதாஸீநனுகின்றுன்; சத்ரு பாவத்தைப் பாராட்டுபவர்க்கு சத்ருவுமாகின்றுன். நெருப்பானது சுஷ்க பர்ணங்களைப்பற்றிக் காற்றுடன் கூடி அவற்றைப் பஸ்மம் செய்கின்ற ஸ்வபாவமுடையது. அவ்வண்ணமே, யோகிகளுடைய சித்தத்தில் நின்ற விஷ்ணுவானவர் அவர்களுடைய யோகத்துக்குத் தடையாகப் பரிணமிக்கும் அவர்களுடைய பாபங்களைத் தன் ஸ்வபாவத்தால் நாசம் செய்துவிடுகின்றுர். இந்த அர்த்தம், “யதாக்நிருத்ததசிக: கக்ஷம் தஹதி ஸாநில: । ததா சித்தஸ்திதோ விஷ்ணு: யோகிநாம் ஸர்வகில்பிஷம்”॥ என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

ஸாத்வத ஸம்ஹிதா ச்லோகங்கள் இவ்வளவு யோசனைக்கு இடங்கொடுக்கும். மநஸ்ஸைத் தபேந்த்ரியாநனுன விபாசரனுகவும், யோகிகள் விஷயத்தில், அவர்களால் த்யாநிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமன் விவேக சரஜாலங்களால் அப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸை சமிக்கச் செய்கின்றுனென்றும், ச்லோகங்கள் சொல்வதனுல், தேசிகன் தம்முடைய ச்லோகத்தால் ராமாயணுர்த்தத்தை விஸ்தரித்தார். சரீரமானது தசேந்த்ரியாநனுன மநஸ்ஸால் அதிஷ்டிதம். சரீரம் போன்ற லங்கை தசாநநனுன ராவணனுல் அதிஷ்டிதம். சரீரம் ஸம்ஸாரக் கடல் நடுவிலும், லங்கை ஸமுத்ர நடுவிலும் நிற்கின்றது. ஸீதை லங்கையில் தகையப்பட்டு தைந்ய ஸ்திதியை அடைந்தாள். ஜீவன் சரீரத்தில் தகையப்பட்டு தீந ஸ்திதியிலிருக்கின்றுன். ஸ்ரீராமன் வ்ருத்தாந்தத்தை ஹநுமான் ஸீதைக்குச் சொன்னவண்ணம், ஆசார்யர்கள் சேதநனுக்குத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கின்றனர். தேசிகனுடைய ச்லோக தாத்பர்யம் இவ்வண்ணம் இருக்கின்றது. இதை அநுஸரித்தது

கோவிந்தராஜர் வ்யாக்யாநம். ஸுந்தரகாண்ட ப்ரதம ச்லோகமும், அதனுடைய 27-வது அத்யாயம் சரம ச்லோகமும், கோவிந்த ராஜீய வ்யாக்யாநத்துக்கு ஸாக்ஷாத்தாக இடம் தருவதாக யோசிக்க ஹேதுவில்லை.

தேசிகனும் கோவிந்தராஜரும் கம்பருக்குப் பிற்பட்டவர்கள். சடையன் வாழ்வு நண்ணிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன், மறைவேதியருடன் ஆராய்ந்து ராமாயணம் பாடினுராயினும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தர்சநம் கம்பருக்கு ராமாயணம் அரங்கேற்றிய காலத்தில் தான் ப்ராப்தமானபடியால், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரமாணமாய் நின்ற பகவத் சாஸ்த்ர பரிசயம் கம்பர்க்கு வெண்ணெய்நல்லூரில் உண்டாயிருக்குமென்று யோசிக்க ஹேதுவில்லை. ஆதலால் உருக்காட்டுப் படலச் செய்யுள்களில், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு அஷ்டாக்ஷரோபதேசம் செய்வதெனும் உத்ப்ரேக்ஷை, கம்பர் புத்தியில் ஸ்புரித்ததாய் எண்ணுவது ருஜுவாகத் தோன்றவில்லை. ஆனுலும் வால்மீகி விஷயத்தில் போலக் கம்பரைப்பற்றியும், ‘க்ஷீணாம் புநராவ்ருத்தாம் வால்மீகேர் நாயாவதி’ என்று யோசிக்கப்பொருந்தும்.

“குமுதவல்லி-திருமங்கை மன்னன்”. இப்பெயர்கொண்டதோர் நூல் நமக்குக் கிடைத்தது. இதை இயற்றியவர், நாகப்பட்டணம் வித்வான் ஜெ. ராஜகோபாலப்பிள்ளை யவர்கள். நூலாசிரியருடைய பாண்டித்யமானது, நூலின் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ப்ரதிபலிக்கின்றது. அரிய தமிழ் நூல்கள் பலவும் ஆராய்ச்சி செய்தவராதலால், க்ரந்த கர்த்தாவானவர் க்ரந்தத்தில் பலவிடங்களிலும், தக்க அவஸரங்களில், பழைய நூல்களில் விளங்கும் செய்யுள்களைத் தம்முடைய க்ரந்தத்தில் பொருந்தக் கோத்திருக்கின்றுர். திருமங்கை மன்னன் கதையானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க்குள் வழங்கும் வண்ணம் படிப்பவர்க்கு இனிதாக நாடகச்செயலில் இந்நூலில் அமைத்திருக்கின்றது. இந்நூல் நடையோ கற்றவர்க்கு எளிதாம்; கல்லாதார்க் கரிதேயாம்; மற்றோர்க்கு மாலடியார் மலரடிக்கண் அன்பு மிகும்படியாகக் கற்றுணரத்தக்கதாம். இவ்வண்ணமே மற்ற ஆழ்வார்கள் சரிதங்களை இந்நூலாசிரியர் விவரிக்க வேண்டுமென யாவரும் விரும்புவர். ஆனுல் ஆழ்வார்களைப்பற்றித் தத்

காலம் வழங்கும் கதைகள் யாவும் சரித்ரமெனக் கருத இடமில்லை. இவற்றில் தோன்றும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களும் அஸம்பாவி தாம்சங்களும், ஸம்ப்ரதாய பாஹ்யர் அப்யுபகமம் செய்யமாட்டார். தேஜோவான்களும் தக்க அவஸரங்கள் நேர்ந்தாலன்றி லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்து நடக்கமாட்டார். இது நிற்க மஹநீயர்கள் அநுஷ்டாநங்கள் லோகத்துக்கு ப்ரமாணங்களாகின்றன. ஆதலால் அவற்றில் தர்மலோபத்தைக் கிஞ்சித்தும் ஶங்கிக்க இடமிராமல் சரித்ரம் வளர்ந்தால் யுக்தமாயிருக்கும். ஸ்ரீ ராமனையும் க்ருஷ்ணனையும்பற்றி, "ராமோ விக்ரஹவான் தர்ம:, க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" என்று வசநங்கள் இருக்கின்றபடியால், அவனடியார்கள் தர்மலோபம் செய்யாரென்றே கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ் மறையில் நாம் கண்டபடி பகவத்பக்தியை நமக்குக் காட்டி ஸம்ரக்ஷித்த அவதார புருஷர்கள் சரித்ரம் தர்மத்தில் தான் நிலைத்து நின்றிருக்குமென்பதை நாம் பல தரம் வரைந்திருக்கின்றோம். ஆதலால், ராஜகோபாலப் பிள்ளையவர்கள் நாலுகந்த வாசிரியர் சரிதங்களைத் தமது இனிய நடையில் இன்னும் எழுதும்போது, அவற்றுள் கதாபுருஷர்களைப்பற்றிச் சாயாமாத்ரமளவுகூட வைகுண்யம் தட்டாமலிருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

ஹரப்ரஸாத பாஸ்த்ரி உபந்யாஸம்.

மஹாமஹோபாத்யாயர் ஹரப்ரஸாத பாஸ்த்ரி என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும் பாஷாந்தரத்திலும் பேர்பெற்ற வித்வான் ஸம்ஸ்க்ருத வித்யா விஷயமாகக் காசியில் ஹிந்து கலாசாலையில் உபந்யஸிக்கும்போது, மௌர்ய சந்த்ரகுப்தனென்னும், மாகத ஸார்வபௌமன் மந்த்ரியாயிருந்த கௌடில்யர் என்பவர்; பாஸரென்னும் நாடக கவியின் வசநங்களைத் தமது க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்திருக்கின்றாரென்கின்றார். இதனால் பாஸ கவி 2300 - வருஷங்கட்கு முற்பட்டவர் என்று ஸித்திக்கின்றது. பாஸர் நாடகங்கள் தத்காலம் வழங்குகின்றபடி ராமாயண பாரத பாகவத வ்ருத்தாந்தங்களை விவரிக்கின்றன. வால்மீகி ராமாயணம், மஹாபாரதம், வ்யாஸோக்த புராணங்கள் இவை யாவும் 2300 வருஷங்கட்கு முன்பட்ட ருக்விதாநமெனும் க்ரந்தத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று முன்பே சொன்னோம்.

அந்த பாஸ்த்ரியே; இந்தியாவானது, 13 - 14 - வது நூற்றாண்டுகளில் துலுக்கரால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டுப் போய் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் க்ரந்தகர்த்தாக்கள் அகப்படுவதே துர்லபமாய்ப் போன காலத்தில், 'கர்நாடகத்தில் மாதவாசார்யரும், த்ராவிடத்தில் வேதாந்ததேசிகனும், மிதிலையில் கண்டேஶ்வரரும், விஶேஷமாக ப்ரகாஶித்தனர்' என்று சொல்லுகின்றார். "ஜ்ஞேயஸ்ய வஸ்துஸாதூர்யாணி வ்யவஹாரே ப்ரதிபாதநம்", தத்வ ஸ்வரூபம் ஸங்க்ஷிப்தமாக வேண்டுமானால், தேஶிகனைப்போல் அதற்காக ஶ்ரமப்பட்டவர்களை யோசிக்கப் பொருந்தாது.

ஸம்ஸ்க்ருத வித்யை கண்களை மூடச்செய்யுமென்றும், இங்கிலீஷ் வித்யை கண்களைத்திறக்குமென்றும் சென்ற நூற்றாண்டில் ஒரு பேர்பெற்ற இந்தியர் சொன்னதாக பாஸ்த்ரி மொழிகின்றார். அந்த அபிப்ராயத்தை பாஸ்த்ரிகள் ஆதரிக்கின்றாரில்லை. ஆதரித்தாலும் குற்றமில்லை. ஏனென்றால் கண்டோக்தமாய்க் கடோபநிஷத் சொன்னதாவது:—இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை க்ரஹிக்கின்றன. அவை அந்தராத்மாவைக் காணமாட்டா. புத்திதார்ட்யமுடைய யாரோ ஒரு புருஷன் இந்த்ரியங்களைத் தடுத்து, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் செய்கின்றான்' என்பது தான். ஆதலால், ஸம்ஸ்க்ருத வித்யை தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமளிக்கும். ஐஹிக ஸுகங்கட்கு உதவமாட்டா. அதை அபேக்ஷித்தவர் இங்கிலீஷ் வித்யைக்குத் தான் போகவேண்டும்.

குருபரம்பராஸாரசிந்தனை.

(1) அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் பரவிய க்ரமங்கள்.

ஸகல ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் பரமாசார்யன் ஸர்வேச்வரன். அவன் மர்த்யர்க்கு ஜ்ஞாநப்ரதாநம் பண்ணும் ப்ரகாரங்கள் பல. அவன் ஜ்ஞாநத்தைத் தானே நேராக உபதேசிக்கும் வகை ஒன்று. முதலில் சதுர்முகனுக்குத் தானே வேதங்களை உபதேசித்தான். ராஜஸ தாமஸ குணங்கள் மதுகைடபர் என உருவெடுத்துச் சதுர்முகனிடத்தில் நின்று வேதங்களை அபஹரிக்கவும், பகவான் தானே அவர்களை ஸம்ஹரித்து, மறுபடியும் நான்முகற்கு வேதங்களைத் தந்தனன். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி, "அப்போது தேவரீர் ஹயக்ரீவ ரூபத்தைத் தரித்தவராய்க்கொண்டு, ரஜோகுண தமோகுண ரூபராயும், மஹா பலிஷ்டர்களாயும், வேதங்களை அபஹரித்தவராயுமிருந்த மதுகைடபர் எனும் அஸுரர்களை ஸம்ஹாரம் செய்து அவர்க்கு (ப்ரஹ்மாவுக்கு) ச்ருதிகணங்களைத் தந்தருளினீர். அதனால் சுத்தஸத்வமயமான ஹயக்ரீவரூபத்தை (அவதார தத்வம் அறிந்தவர்கள்) தேவரீருக்கு அத்யந்தம் ப்ரியமான சரீரமென்று அறிகின்றார்கள்." (1) என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ரஹ்லாத ஸ்தோத்ரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. "பாஞ்சராத்ரம் முழுதும் நாராயணன் நேராக அருளிச்செய்தது" (2) என்கிறபடியே, பகவத் சாஸ்த்ரத்தை க்ருதயுகத்தில் பகவான் தானேயருளிச்செய்தனன். திருநாராயணீயத்தில் உபரிசரோபாக்யாநத்

(1) तस्मै भवान् हयशिरस्तनुवं हि बिभ्रद् वेदद्रुहावतिबलौ मधुकैटभाख्यौ । हत्वाऽऽनयच्छ्रुतिगणांश्च रजस्तमश्च सत्त्वं तव प्रियतमां तनुमामनन्ति ॥

(2) पाञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम्.

தில், அதாவது சாந்தி பர்வம், 343 - வது அத்யாயத்தில், இந்த பகவத் சாஸ்த்ர மாஹாத்ம்யத்தை ப்ரபஞ்சிக்குமிடத்தே, "அந்த (உபரிசரவஸு எனும்) ராஜன் இறந்த பிறகு, ஸநாதநமான இந்த சாஸ்த்ரம் அந்தர்தாநத்தை அடையப்போகின்றது. இதெல்லாம் என்னால் உங்கட்குச் சொல்லப்பட்டது." (1) என்று, புருஷோத்தமன்தானே ஸப்தருஷிகளுக்கு உரைத்தான் என்று வசனமிருக்கின்றது. "த்வாபரயுகத்தின் முடிவிலும் கலியுகத்தின் முதலிலும், ஸங்கர்ஷணனால் சொல்லப்பட்ட ஸாத்வதம் எனும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் விவரிக்கப்பட்ட அநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை அவலம்பித்து, க்ரமமாக நித்யமும் அவ்வவர் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கும் ப்ராஹ்மணராலும், க்ஷத்ரியராலும், வைச்யராலும் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் முதலான பாகவத சிந்நங்களுடன் கூடின சூத்ரர்களாலும் (பகவான்) அர்ச்சிக்கத்தக்கவன்; ஸேவிக்கத்தக்கவன்." (2) என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே, விச்சிந்நமாய்ப் போன அதே ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தானே மறுபடியும் பகவான் ப்ரகாசிப்பித்தான். இன்னும் ஹம்ஸ, மத்ஸ்ய, ஹயக்ரீவ, நரநாராயண, ஸ்ரீக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் செய்து, தானே நேராக, லோகத்தார் அறிய நின்று, தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை லோகாநுக்ரஹார்த்தமாக சரண்யன் ப்ரகாசிப்பித்தனன். பகவத்கீதை நாலாவது அத்யாயம் முதலில், "சாச்வதமான இந்த (க்கர்ம) யோகத்தை மந்வந்தரம் முதலில் நான் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேன். விவஸ்வான் மனுவுக்கும், மனு இக்ஷ்வாகுவுக்கும் உபதேசித்தனர். இப்படி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாக ப்ராப்தமான இதை (ப்பூர்வம்) ராஜர்ஷிகள் அறிந்தனர். அந்த யோகம் பஹு காலத்தின் பிறகு இவ்வுலகில் நஷ்டமாய்விட்டது. புராதநமான அந்த யோகமே என்னால் இப்போது உன்பொருட்டு சொல்

(1) संस्थिते तु नृपे तस्मिन् शास्त्रमेतत् सनातनम् । अन्तर्धास्यति तत् सर्वमेतद्वः कथितं मया ॥

(2) ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैश्च कृतलक्षणैः । अर्चनीयश्च सेव्यश्च नित्ययुक्तैः स्वकर्मसु ॥ सात्वतं विधिमास्थाय गीतः सङ्कर्षणेन यः । द्वापरस्य युगस्यान्ते आदौ कलियुगस्य च ॥

லப்பட்டது. ஏனென்றால், நீ என்னிடம் பக்தியுள்ளவனென்றும், என் ஸ்நேஹிதன் என்றும் இந்த உத்தமமான ரஹஸ்யம் (உனக்கு உரைக்கப்பட்டது)'' (1) என்று ஸ்ரீ பகவான் அர்ஜுநனுக்கு வெளியிட்டார்.

இவ்விதமாகப் பரமபுருஷன் ஸ்வயமே பல அவஸரங்களில் ஜ்ஞாநோபதேசம் பண்ணியருளினான்.

இதரர்களிடம் விசேஷமாகத்தானே அதிஷ்டாநம் செய்தும் உபதேசித்தனன் என்பது ஒரு ப்ரகாரம். முக்யமாக வ்யாஸர் முதலானவர்களை அநுப்ரவேசித்து நின்று மஹாபாரதம், ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் முதலான க்ரந்தங்களை லோகரக்ஷணார்த்தம் ப்ரவர்த்திப்பித்தான். இதனாலன்றோ வ்யாஸர் விஷ்ணுரூபி யென்றும், விஷ்ணு வ்யாஸரூபீ யென்றும் (2) வசனமுண்டு. இன்னும் "க்ருஷ்ண த்வைபாயநரான வ்யாஸரை ஸர்வேச்வரனை நாராயணனென்று அறி. ஏனெனில், ஓ மைத்ரேய! பூலோகத்தில் மற்ற யாவர் தான் மஹாபாரத கர்த்தா ஆகவல்லவர்?'' (3) என்றும், "அந்த மஹர்ஷியின் நாமோச்சாரண மாத்ரத்திலே பீஷ்மர் கைகூப்பிக்கொண்டு சொன்னார்.'' (4) என்றும், வேதவ்யாஸரிடம் பகவானுடைய விசேஷ அநுப்ரவேசம் அங்கீகரிக்கப்பட்டுளது.

இதரர்களை உபதேசார்த்தம் பகவான் நியமிப்பது முண்டு. இது மற்றோர் ப்ரகாரம். ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைத் தந்தும், விசேஷஜ்ஞாநங்களை உபதேசித்தும், அவர் முகமாக சாஸ்த்ரங்

(1) इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् । विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः । स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप ॥ स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः । भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥

(2) व्यासाय विष्णुरूपाय व्यासरूपाय विष्णवे ।

(3) कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम् । को ह्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महाभारतकृद्भवेत् ॥

(4) तस्यर्षेः कीर्त्यमानस्य भीष्मः प्राञ्जलिरब्रवीत्.

களை லோகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்தான். முண்டகோபநிஷத்திலும் சாந்தோக்யோபநிஷத்திலும், அதர்வ ருஷிக்கும் இந்த்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மா அத்யாத்மவித்யா ப்ரதாநம் செய்ததைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மாவினிடம் ஜ்ஞாநத்தை அடைந்தவர் பலர். "இந்த ஜந்மத்திலேயே தம்முடைய ப்ரயத்நமின்றிப் பகவானுடைய க்ருபாவிசேஷத்தினடியாகவே, பராவர தத்வஜ்ஞாநங்களை அடைந்தவராய்க்கொண்டு, நிவ்ருத்திமார்க்கத்திலிருந்தவர்கள்''(1) எனப்பட்ட ப்ரஹ்மபுத்ரர்களான ஸநத்குமாராதிகளை யிட்டும், லோகத்துக்கு ஹிதப்ரவர்த்தநத்தை ரக்ஷகன் செய்தருளினான். மீண்டும், நாரதர், பராசரர், சுகர், சௌநகர் முதலான பல மஹர்ஷிகளைக்கொண்டு அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் குலையாதபடி நடத்திவைத்தான்.

இன்னும், தான் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை யெல்லாம், ஜ்ஞாநாதிகர் என்று லோகத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற பீஷ்மர் முதலானவர்களைக்கொண்டு அந்த அர்த்தங்களே ப்ராமாணிகங்கள் என, அவற்றை யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் முன்பாக, ஸம்வாத விஷயங்களாக்கி வைத்தனன். இது பகவான் அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயம் தழைக்கச் செய்தவகைகளில் மற்றொன்று. ஆதலால் "அந்த ஸர்வேச்வரனை ஆசார்யனும் பிதாவும் குருவுமாயிருக்கின்றவனை''(2) என்றும், "நாராயணனுக்கும் குரு எனக்கும் எல்லா லோகங்கட்கும் குரு,'' (3) என்றும், "நீ தான் பந்து; குருவும் நீ தான் (4) என்றும் "ஜகத்துக்குக் குருவாகின்றாய்; கதியாகவுமிருக்கின்றாய்,'' (5) என்றும், சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனானவன் நாராயணன் என்பது ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படுகின்றது.

அவன் யுகாந்தரங்களில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தபடியை மேல் விவரித்தவண்ணம் காட்டியருளி, இந்த

(1) स्वयमागतविज्ञाना निवृत्तिं [illegible].

(2) तमीशं सर्वभूतानां आचार्यं पितरं गुरुम्.

(3) [illegible].

(4) त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव.

(5) गुरुरसि गतिश्चासि जगताम्.

யுகத்தில் அவனே, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்குப் பரமாசார்யனாகவும் உபகாரகனாகவும் இருந்தபடியை யோசிக்கின்றார். "முன்னமே உண்டாயிருந்த அந்தந்த விக்ரஹ விசேஷங்களை, அச்யுதன், கலியுகத்தில் அநுப்ரவேசம்செய்து தன்னிஷ்டத்தை நடத்துகின்றான்." (1) என்கிறபடியே ஆழ்வார்களை அநுப்ரவேசித்து லோகோபகாரம் செய்தருளினான். தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் ஈச்வரன் சில ஜீவர்களை விக்ரஹ விசேஷத்தாலும் சக்திவிசேஷத்தாலும் அதிஷ்டித்து, அதிசயித கார்யங்களை நடத்துகிறதும் விபவாவதாரங்களின் பேதம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பகவானே பராங்குச பரகாலாதி ரூபங்களாக அபிநவமாக ஒரு தசாவதாரம் பண்ணியருளி, மேகங்கள் ஸமுத்ர ஜலத்தில் ஸாரமான பாகங்களை ஆகர்ஷித்து, அவற்றை ஸர்வோபஜீவ்யமான தண்ணீராக வர்ஷிப்பதுபோல், வேதார்த்தங்களில் மநுஷ்யர் உஜ்ஜீவிக்க .வேண்டிய ஸாரதமமான அம்சங்களை, யாவர்க்கும் அதிகரிக்கலான தமிழ் மொழியில் ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டினான். இப்படி ஆழ்வார்களும் ஈச்வரனுடைய விபவாவதார விசேஷங்களென்று கருத்து. ஆழ்வார்கள் கலியுகத்தில் முமுக்ஷுக்களுக்கு மிகவும் உபகாரகராக நிற்கின்றார்கள். ஆதலால், க்ரந்தாரம்பத்தில் 'பொய்கைமுனி பூதத்தார்' என்று, இவர்களை அவ்வவர் நாமங்களினால் சொல்லி, அவர்கள் பண்ணின உபகாரம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்: "பொய்கைமுனி, பூதத்தார், பேயாழ்வார், குளிர்ந்த தாம்ரபர்ணீ நதியின் கரையில் அவதரித்த சடகோபன், விஷ்ணுசித்தன், (ஆண்டாள்,) ஸ்ரீ வைஷ்ணவரிடம் தோஷமொன்றும் காண இசையாத குலசேகரன், தேசிகனிடம்போல் ஸ்ரீரங்கநாதன் விசேஷமாக க்ருபை பண்ணின பாணர்க்குள் ச்ரேஷ்டர், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், அதிக்ஷேபம் செய்த ஆஸுரத்தன்மையுடையவரான சிலர்க்குச் சித்ரகூடத்தில் ஜ்யோதிஸ் சப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரனாகத் தோன்றியருளிய திருமழிசைப்பிரான், வாளும் வேலு மேந்தி, ஸர்வார்த்தாபஹாரம் பண்ணிப் பிறகு நாராயணனை ஆசார்யனாக

(1) [illegible]

வடைந்து, அவனிடம் ஸர்வ விசேஷார்த்தங்களையும் க்ரஹித்து, தமது க்ரந்தங்கள் மூலமாக லோகத்திற்கெல்லாம் வேதார்த்தங்களை ப்ரகாசிக்கும்படிசெய்த திருமங்கை மன்னன், ஆக இவர்கள் பகவானுடைய அநுபவத்தில் மூழ்கினவராய், ஆநந்த நிர்ப்பரர்களாய்ப் பாடிய ருஜுபாவங்களுடன்கூடிய ப்ரபந்தங்களை நாம் அவற்றின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் நெஞ்சில் படும்படியாகப் படித்து, ஸ்வதச் ச்ரமத்தா லறியக்கூடிய விசேஷார்த்த கர்ப்பமான உபநிஷத் ப்ரதேசங்களின் அர்த்தங்களை யெல்லாம் நிஷ்கர்ஷிக்கின்றோம்." (1)

(2) அஸ்மதாசார்ய பரம்பரை.

மேல் விவரித்த ப்ரகார மெல்லாம், முதலில் நான்முகற்கு உபதேசம் செய்தது தொடங்கி, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் பர்யந்தம், ஸாக்ஷாத்தாகவும், மஹர்ஷிகளை அநுப்ரவேசித்தும், அந்யர்களை அத்யாத்ம வித்யாப்ரசாரத்தில் நியமித்தும், ஜ்ஞாநாதிகர்களைக் கொண்டு அந்த வித்யையை ஸம்வாத விஷயமாக்கியும், ஆழ்வார்களை ஸ்வாம்சபூதர்களாய் அவதரிப்பித்து ஸாரார்த்தங்களை அவர்களைக்கொண்டு ப்ரகாசிப்பித்தும், தான் ப்ரவர்த்திப்பித்த ஸந்மார்க்கத்துக்கு, வெளியாகவும் மறைந்தும் நின்ற சத்ருக்களாகிய பாஷண்டிகளால் தீங்கு விளையாதிருக்கும்படி, சரண்யன் மறுபடியும் ஸங்கல்பித்தான். ஏனென்றால், கலியுகத்தில் அத்தீங்கு விளைந்ததே. ஆதலால், "ஸாக்ஷாத்தாக நாராயணனே சில மநுஷ்ய சரீரங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அவற்றைக் கொண்டு அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களை க்ரந்தங்களாகப் பண்ணுவித்து, ஸம்ஸாரக் கடலில் மூழ்கிப்போன லோக ஜநங்களைத் தன் பேரருளால் அந்த சாஸ்த்ர ரூபமான கையால் உத்தாரணம் செய்கின்றான்" (2) என்றும், "பீதாம்பரதரனை பரமோபகாரகன்

(1) பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்பொருநல் வருங் குருகேசன் விட்டுசித்தன், துய்யகுலசேகரனம் பாணநாதன் தொண்டரடிப் பொடிமழிசை வந்தசோதி, வையமெலா மறைவிளங்க வாள்வேலேந்து மங்கையர்கோ னென்றிவர்கள் மகிழ்ந்துபாடும், செய்யதமிழ் மாலைகள்நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே.

(2) [illegible]

அத்யாத்மவித்யாப்ரதாநம்செய்யும் ஆசார்யனுய் அவதரித்து,"(1) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'அகஸ்த்யரால் பஹுமாநிக்கப்பட்ட த்ராவிட தேசத்தில், அநேக ஆசார்ய ரூபங்களாக அவதாரம் செய்தருளினுன். இவர்களாவார்: ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர். இவர்களிலும் நமக்கு இந்த விஷயத்தில் மிகவும் கொண்டாடத்தக்கவர் நம் வேதாந்ததேசிகன். அவர் குமாரர் சொன்னபடி, தேசிகன் ராமாநுஜன் அவதாரம். ஸ்ரீநிவாஸன் தேசிகனுய் அவதரித்தார். அவர் நமக்குக் குரு, தெய்வம், ப்ராப்யன், ப்ராபகன். ஆகலால், பவக்கடலில் மூழ்கிப்போய்த் தவிப்பவரைக் கரை யேற்ற ப்ரவர்த்தித்தவர்கள் நம்முடைய ஆசார்ய பரம்பராந்தர்கதர்களான நாதயாமுந ராமாநுஜ வேங்கடநாதார்யாதிகள் என்பது ஸ்புடமாக ஏற்படுகின்றது. ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வத்ர அந்தர்யாமியாக இருந்தவனுகிலும், ஆசார்யர்களிடம் விசேஷமாக ஸாந்நித்யம் செய்து லோகோபகாரம் செய்கின்றுன். உபோத்காதாதிகாரத்தில் இவ்வாசார்யர்களைக் குறித்துப் 'பரமகாருணிகனுன பரமசேஷியாலே ப்ரேரிதர்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகிலும், மேல்குறித்த ஶ்லோகத்தில் ஸாக்ஷாத் என்று சொல்லியிருப்பதால், ஆசார்யர்களுடைய சரீரங்களில் ஶரண்யன், அவருடைய ஜீவாத்மாக்களால் மறைக்கப்படாமலிருக்கும்படியாக ப்ரவேசித்து, அவர் சரீரங்களைத் தன்னுடையதாக்கின்று, ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தநம் செய்கின்றுன் என்று ஏற்படுகின்றது. க்ரந்தத்தின் முடிவில், ஆசார்யர்களின் ஜிஹ்வாக்ரங்களை ஸிம்ஹாஸநமாக ஸ்வீகரித்து அவ்விடம் ஹயக்ரீவன் எழுந்தருளி ப்ரகாசிக்கின்றுனென்றும், என்றும், அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணைக தாநனுன ஸ்ரீமந் நாராயணன், ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் மூழ்கிப்போனவரைக் கரையேற்ற ஸங்கல்பித்து, ஒவ்வோர் அவஸரத்தில் அவர்களுடைய ஶரீரங்களைத் தானே ஆஶ்ரயிக்கின்றுனென்றும், ஶ்லோகத்தாலும் (2) தமது ஆசார்யன்

(1) பிதகளைப்பிராநுர் பரமகுருவாகி வந்து.

(2) [illegible]

ஹயக்ரீவனே யென்பதை ஒரு பாட்டினுலும் (1) திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதை இவ்விடம் ஸ்மரிக்கவேண்டும். இப்படி மஹாத்மாக்களாயும், பகவானுடைய அம்ஶபூதராயும் இருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யர்களுக்கு, இக்கலியுகத்திலும், த்ராவிடதேசம் அவதார யோக்யமானபடியை யோசித்து "நாராயண பராயணுளான மஹாத்மாக்கள் கலியுகத்தில் ஒவ்வோரிடங்களிலும் அவதாரம் செய்வார்கள். தாம்ரபர்ணீ, க்ருதமாலா, பயஸ்விநீ, காவேரீ, ப்ரதீசீ முதலான நதிகள் ப்ரவஹிக்கும் த்ரமிடதேசத்தில் விசேஷமாக அவதரிக்கப்போகின்றனர்." (2) என்று மஹர்ஷியான வ்யாஸர் புராணமூலமாக அருளிச்செய்தான். நம்மாழ்வார் நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்குக் கூடஸ்தராலுலும், பாஷண்டிகள் நிரஸநார்த்தம் இதம்பரமாய் அவதீர்ணர்களான ஆசார்யர்களில் நாதமுனிகள் முன்பட்டவர். 'நாதேநாவஜஜகோஶ்வரவுதம்' என்னும்படியிருந்தது. ஆகையால் ஆசார்ய வம்ஶத்தை அவரைத் தொடங்கி அருளிச்செய்யும்படியாயிற்று. அவர்களுடைய புத்ரஶிஷ்ய க்ரந்தாதிகளுடைய கீர்த்தநம் குரு ப்ரஶம்ஸநத்துக்காக வாகும். புத்ராதிகளுடைய உத்தேஶ்யதா ஸூசநார்த்தமாகவுமாம். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளை முதலில் சொல்லி, அவர்க்கு நம்மாழ்வா ராசார்யராளுரென்று ஸாதித்தருளினுர். மதுரகவி வம்ஶ்யரான ஸ்ரீ பராங்குஶதாஸர் நாதமுனிகளுக்கு கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு உபதேசித்தார். ஆதலால் மதுரகவி ஸம்ப்ரதாயம் நாதமுனிகளுக்குண்டு. திருவாய்மொழியால் அவர்க்குத் தத்வஜ்ஞாநம் உத்பந்நமாயிற்று. அவருடைய யோகதசையில் நம்மாழ்வார் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவராய், அவர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் உபதேசித்தருளினுர். இப்படி நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானபடி. நாதமுனிகள் ந்யாயதத்வம் என்கிற ஶாஸ்த்ரமும் யோகரஹஸ்யமும் அருளிச்செய்தார். நாதமுனிகள் பிள்ளை ஈஶ்வரபட்டாழ்வான். அவர்

(1) வெள்ளைப் பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோம் உள்ளத்தெழுதியதோலையிலிட்டனம்.

(2) கலௌ கலு பவிஷ்யந்தி நாராயணபராயணா꞉ । க்வசித் க்வசிந் மஹாபாகா த்ரமிடேஷு ச பூரிஶ꞉ ॥ தாம்ரபர்ணீ நதீ யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ । காவேரீ ச மஹாபுண்யா ப்ரதீசீ ச மஹாநதீ ॥

பிள்ளை ஆளவந்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள்: ஆகமப்ராமாண்யம், புருஷநிர்ணயம், ஆத்மஸித்தி, ஈஶ்வரஸித்தி, ஸம்வித்ஸித்தி, கீதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்தோத்ரம், சதுஶ்லோகி, ஆக எட்டு. நாதமுனிகள் சிஷ்யர் உய்யக்கொண்டார் எனப்பட்ட புண்டரீகாக்ஷர். புண்டரீகாக்ஷர் சிஷ்யர் மணக்கால்நம்பி எனப்பட்ட ஸ்ரீராமமிஶ்ரர். இவர் ஆளவந்தாரெனும் யாமுனாசார்யர்க்கு ஆசார்யரானார். ஆளவந்தார் ஶிஷ்யர்கள் பதினைவர். பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி, திருமாலையாண்டான், திருமலைநம்பி, ஆளவந்தாராழ்வார், முதலானோர் அவர்க்குள் அடங்கியவர்கள். பெரியநம்பியெனும் மஹாபூர்ணரிடம் இராமாநுஜன் ஆஶ்ரயித்தார். திருக்கச்சிநம்பியும் அவரிடம் ஆஶ்ரயித்தார். இராமாநுஜன் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் ரஹஸ்யார்த்தங்களை க்ரஹித்தார். திருமாலையாண்டானிடம் திருவாய்மொழிக்கு அர்த்தம் கேட்டருளினார். திருமலை நம்பியிடம் ஸ்ரீமத்ராமாயணம் கேட்டார். ஆளவந்தா ராழ்வாரிடம் திருவாய்மொழி யோதினார்; ஸ்தோத்ராதிகள் அருளிச்செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். இராமாநுஜன் செய்தருளின ப்ரபந்தங்கள் ஒன்பது. அவையாவன: ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், கீதாபாஷ்யம், சிறியகத்யம், பெரியகத்யம், ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம், நித்யம். இராமாநுஜன் திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்த ப்ரதானர்களை, அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாய ப்ரகாரங்களில் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று அருளிச்செய்து முடிக்கின்றார்.

தேசிகன் திருவடிகளில் விஶ்வாஸமுடையவர்கள், ப்ராயேண, இராமாநுஜன் முதற்கொண்டு ஷஷ்டபராங்குஶ யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் பர்யந்தம், ஆசார்யபரம்பரை ஒரான்வழியாய் நிற்கின்றதை அறியலாம். ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்கட்கு, திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், விஷ்ணுசித்தர், நடாதூர் அம்மாள், இவர்கள் பரம்பரையில் ஆத்ரேய ராமாநுஜாசார்யருக்குப் பாஷ்யகாரர் பூர்வாசார்யரானார். ரஹஸ்யார்த்தங்களுக்குக் கிடாம்பி ஆச்சான், ராமாநுஜாசார்யர், ஸ்ரீ ரங்கராஜர், இவர்கள் மூலமாக அவர்க்கு இராமாநுஜன் பூர்வாசார்யராயினார். ஆத்ரேய ராமாநுஜாசார்யர், வேதாந்ததேசிகன், ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வாமி, கடிகாசதம் அம்மாள், ஆதிவண்சடகோபஸ்வாமி, வரதவிஷ்ணவாசார்யர், வரதாசார்யர், நரஸிம்மாசார்யர், வரதாசார்யர், ஷஷ்டபராங்குஶ

ஸ்வாமி, என்றிவ்விதமாகத் தத்காலம் ஆசார்யபரம்பரை ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது.

(3) நம் ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு முக்ய ப்ரமாணமாகின்றது நாராயணன் ப்ரஹ்மாவுக்கு முதலில் தந்தவேதங்கள். இவற்றுள் உபநிஷத்துகள் அந்தர்க்கதங்கள். இவை நித்யமாயினும், அநாத்யநந்தமாயினும், இவ்வுலகம் வரையில், அப்போதைக் கப்போது திரோதாநமடைந்துபோய், மந்த்ரத்ரஷ்டாக்கள் எனப்பட்ட மஹர்ஷிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டு லோகத்தார்க்கு உதவுகின்றன. ப்ரஹ்மா மூலமாக அத்யாத்ம வித்யை லோகத்தில் ப்ரவர்த்தித்தது என்பது உபநிஷத்துக்களால் வெளியாகின்றது. இவர் புத்ரர்களான ஸநகஸநத்குமாராதிகள் ஹிதப்ரவர்த்தநம் செய்தனர். நாரத பராசரசுகஶௌநகாதிகள் அத்யாத்ம ஸம்ப்ரதாயத்தை நடத்தி வந்தனர். வால்மீகி வ்யாஸாதிகள் வேதோப ப்ரஹ்மண ரூபமான பல க்ரந்தங்கள் செய்தருளினார்கள். பகவான் ஸ்ரீபகவத்ஶாஸ்த்ரத்தைத் தானே ப்ரவர்த்திப்பித்தான்.

ஆதலால் வேதம், வேதாந்தம், கீதை, இதிஹாஸங்கள், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம், ஶாரீரகஸூத்ரம், மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகள், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் முதலானவை நமக்கு ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களாயும், அத்யாத்ம வித்யையை நமக்குக் காட்டுகின்றனவும் ஆகின்றன. இவையெல்லாம் யுகாந்தரவிஷயம்.

இக்கலியுகத்தில் ஸகல ஜநங்களுக்கும் உபயோகப்படும்படியாக வேதார்த்தங்களை ஆழ்வார்கள் மூலமாக ஈஶ்வரன் ப்ரகாசிப்பித்தான். ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்கள், வேதபாகங்களில் அபிப்ராய பேதங்கள் உண்டாகத்தக்க ப்ரதேசங்களில், அர்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொடுக்கின்றன. இதனால் தேசிகன் அருளிச்செய்கின்ற அர்த்தங்களெல்லாம் உபய வேதாந்த ஸித்தமென்று ஸூசிதம்.

இவற்றையெல்லாம் ப்ரமாணமாகக் கொண்டவர்கள், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலாக ஏற்பட்ட நம்முடைய ஆசார்யர்கள். இவர்கள் பஹுக்ரந்தங்களை எழுதி, ஸம்ப்ரதாய சத்ருக்களையும், பாஷண்டிகளையும் நிரஸநம் செய்து ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தருளினார்

கள். இவர்கள் மூலமாக நமக்கு ஸம்ப்ரதாயம் கிடைத்தபடியால், இவர்கள் பரம்பரையை அநுஸந்திக்கவேண்டிய ஆவஶ்யகதையைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதனிமித்தமாக அதிகாரத்தின் முதலில் ஒரு ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார். அதாவது, "குருக்களின் பொருட்டும், அவர்கள் குருக்களின்பொருட்டும் நமஸ்காரோக்திகளை அப்யஸிக்கின்றோம். அவர்க்குள் ஆதிபுருஷரும் ஜகதீஶ்வரர்களுமான தம்பதிகளை ஶரணமடைகின்றோம்." (1) என்று ஸாதிக்கின்றார்.

இதனால் க்ரந்தகாலக்ஷேபாரம்ப காலங்களிலும், அதனுடைய உபதேசகாலங்களிலும் ஆசார்ய ப்ரம்பராநுஸந்தானம் கர்த்தவ்யம் என்றும், அந்த அநுஸந்தானத்துக்கும், வித்யாக்ரஹணத்துக்கும் ப்ரயோஜனம் பகவத் ஶரணாகதி என்றும் வெளியாகின்றது.

(இன்னும் வரும்)

பத்ராதிபர்.

---

(1) 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌮𑍋𑌵𑌾𑌕𑌮𑌧𑍀𑌮𑌹𑍇 । 𑌵𑍃𑌣𑍀𑌮𑌹𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑍌 𑌦𑌮𑍍𑌪𑌤𑍀 𑌜𑌗𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌤𑍀 ॥

ஶ்ரீ:.

ஜநகநந்தினீ.

கோபுர த்வாரத்தில் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவரை நெருங்கி, "ஸ்வாமிந்! அந்த யதி யார்? எங்கே எழுந்தருளியிருக்கின்றார்?" என்றனன்.

"அவர் ரங்கநாத ஸ்வாமி; உப்பிலியப்பன் கோவிலில் இருக்கின்றார்" என்று அந்த வைஷ்ணவர் சொன்னார்.

"அந்த ஸ்வாமியுடன் செல்கின்றவர்கள் யாவர்?" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் கேட்டான்.

"அவர்கள் யாரோ? எங்காணும்! உமக்கு வேலை ஒன்றுமில்லையா?" என்று அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சொன்னார்.

ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு முகம் சுஷ்கித்தது. ஆனால் கோபங்கொண்டானில்லை. நிலா வெளிச்சத்தில், தன் கலாசாலைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். போகும் வழியில் தன் தேசஸ்தரான ஆதிவராஹாசார்யரை ஸந்தித்தான். அவரும் ஸ்ரீநிவாஸனைப் பார்த்தவுடன், ஏது ஸ்ரீநிவாஸா! இந்தப் பக்கம் வந்துவிட்டாய். ஊரில் அண்ணா அம்மா ஸௌக்யமாக இருக்கின்றார்களா?" என்று கேட்டனர்.

"ஆதிவராஹாசார்யா! பெருமாள் கோவிலில் எல்லாரும் க்ஷேமந்தான். நேற்றுகூட அண்ணா கடுதாசி எழுதியிருக்கிறார். ஏதோ இப்படி வந்தேன். பெருமாளை ஸேவிக்கலாமென்று தோன்றிற்று. கோவிலுக்குப் போனேன். அங்கே யாரோ ஒரு ஸ்வாமி எழுந்தருளினார். அவருடன் பகு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்தார்கள்" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் சொல்ல,

"அவர் ரங்கநாத ஸ்வாமியாய்த் தானிருக்க வேண்டும்" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படித்தான் அங்கொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சொன்னார். இன்னும் அந்த ஸ்வாமி உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதியில் எழுந்தருளியிருப்பதாகவும் சொன்னார்" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆம். ஆம். அந்த ஸ்வாமிதான்" என்றார் ஆதிவராஹம்.

"என் மாமா கேசவாசார்யர் மாப்பிள்ளை அந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் செய்கிறாரோ?" என்று கேட்டான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆர்? நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யர் குமாரரா? அவர் அங்கேதான் காலக்ஷேபம் செய்கிறார். எனக்கு ஸந்நிதியில் கொஞ்சம் கார்யமிருக்கிறது. நீ ஏனப்பா அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வருகிறதில்லை? உன்னோடு வார்த்தை சொல்லவேண்டும். வருகிறையா? எனக்கு அவஸரமாய்ப் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஆதிவராஹாசார்யர் போய்விட்டார். ஸ்ரீநிவாஸனும் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்தனன்.

ஜநகநந்தினியின் புருஷனைப்பார்க்கவேண்டுமெனும் இச்சை ஸ்ரீநிவாஸன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டது. அதெப்படிக் கைகூடுமென்று யோசித்தனன். உப்பிலியப்பன் கோவிலுக்குப் போனால் ரங்கநாத யதியையும், அவர் பரிவாரத்தையும் பார்க்கலாம். பக்கத்தில் யாரையாவது கேட்டால் பார்க்க விரும்பியவரைக் காட்டுவார்கள். ஆனால் அப்படிப் போய்ப் பார்த்து வர ஸ்ரீநிவாஸன் இசைந்தானில்லை. முதலில், அவன் அநாமதேயனாகப் போய் வர வேண்டும். அவனுடைய அவைதிகத் தோற்றம், வைதிகர் நடுவே பரிஹஸிக்கப்படலாம். இன்னும் ஜநகநந்தினி புருஷன் அவனையும், அவன் வந்தவாறையும், அவன் அபிப்ராயத்தையும் அறிந்தாராகில், அப்பரிஹாஸம் வ்ருத்தியாவதற்கு இடம் தரும். ஆதலால் உப்பிலியப்பன் கோவிலுக்கு இதம்பரமாகப் போகும் எண்ணத்தை விட்டொழிந்தான். இப்படி யோசனை செய்துகொண்டு, சிலநாள் கழித்த பிறகு, ஒரு சனிக்கிழமை மத்யாஹ்ந வேளையில் ஆதிவராஹாசார்யர் க்ருஹத்தை நோக்கி நடந்தான். அந்த வீட்டை அவன் நெருங்கவும், வீதித் திண்ணைமீது உட்கார்ந்து வெற்றிலை பாக்கு மென்றுகொண்டிருந்த ஆதிவராஹாசார்யர் அவனைப் பார்த்தவுடன், "ஸ்ரீநிவாஸா! வா. உன்னைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டுமென்று அன்றைக்குச் சொன்னேனே. தெய்வாதீநமாய் வந்துவிட்டையே. ஸந்தோஷம். உட்கார்." என்றனர்.

ஸ்ரீநிவாஸனும் வீதித்திண்ணைமீது உட்கார்ந்தனன். "ஏனப்பா! நீ இங்கு வந்திருக்கிறதாகப் பல நாளாய்க் கேள்விப்படுகிறேன்.

இந்தப் பக்கமே வருகின்றாயில்லை. ஸ்வஜநங்களைப் பார்ப்பதில் உனக்கு வெறுப்பா?" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படிக்கு ஒன்றுமில்லை. கலாசாலையின் அருகில் எங்களுக்கு வாஸஸ்தாநமும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. விடுமுறை நாள்கள் தவிர, மற்றை நாள்களில், அந்தத் தோட்டத்தை விட்டுவருவது ஸாத்யமாயினும், புஸ்தக நிரீக்ஷணத்திற்கு அந்நாள்கள் தான் அவகாசம் தருகின்றன. ஆதலால் ப்ராயேண எங்களுக்கு வெளியில் ஸஞ்சரிக்க இடமில்லை" என்று சொன்னான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"சென்னைப்பட்டணத்தில் உனக்குப் படிக்கச் சரிப்படாதா? திருக்குடந்தைக்கு ஏன் வந்தாய்?" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"என்னமோ வந்துவிட்டேன். படிப்பில் பின்னடைந்தேன். கூடவாசித்தவர்கள் மேல் வகுப்புகளுக்கு ஏறவும், அவர் முன்னிலையில் கீழே இருக்க வெட்கப்பட்டு இவ்விடம் வந்துவிட்டேன்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"உனக்குக் கலாசாலை வஸதியில் ஆஹாராதிகள் ஸௌக்யமாயிருக்கின்றனவா?" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"நாம் விரும்பியபடி ஸௌக்யம் கிடைக்குமோ? கிடைத்ததைத்தான் பெரிதாயெண்ணவேண்டும்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! கொஞ்சம் பலஹாரம் பண்ணுகிறையா? கோவிலிலிருந்து பெருமாள் ப்ரஸாதம் வந்திருக்கிறது. எழுந்திரு, உள்ளே போவோம்" என்றுகொண்டு ஆதிவராஹாசார்யர் எழுந்திருந்தார். ஒன்றும் வேண்டாம் என்றும், பசியில்லையென்றும், ஸ்ரீநிவாஸன் சொல்லியும் கேட்காமல், அவனை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கை கால் சுத்திசெய்ய ஜலம் கொடுத்து, ஒரு மணை போட்டு, அதன்மீது ஸ்ரீநிவாஸனை உட்காரவைத்தார். ஸ்ரீநிவாஸனும் அவர்கொடுத்த பக்வத் ப்ரஸாதம் ஸ்வாதுதமமாக இருக்க த்ருப்தியுடன் புசித்தனன்.

"ஸ்ரீநிவாஸா! நீ அடிக்கடி இந்தப் பக்கம் வா. இதோ பெருமாள் சித்ரோத்ஸவம் கண்டருளப்போகின்றார். நீ ஏன் ப்ரதிதிநமும் வந்து பெருமாளை இரண்டு வேளையும் ஸேவிக்கக்கூடாது? காவிரிக்கு அக்கரையினின்று வருவது கஷ்டமாயிருந்தால், நம்மு

டைய க்ரஹத்திலேயே உத்ஸவம் பத்து நாளும் இருந்துவிடலாமே. கலாசாலை உனக்கு மூடப்பட்டு இருக்கின்றதன்றோ?" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"கலாசாலை மூடித்தான் கிடக்கின்றது. ஆனால் பரீக்ஷை ஸமீபித்துவிட்டது. இது க்ரந்தங்களைச் சிந்திக்கவேண்டிய ஸமயம். உத்ஸவவிபவத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தேனாகில், கும்பகோணவாஸம் எனக்கு வ்யர்த்தமாய்ப் போய்விடும்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆனால் நீ ப்ரதிதினமும் வரவேண்டாம். நாலாம் திருநாள் ராத்ரி கருடோத்ஸவம். அது மிகவும் விபவமாய் நடக்கும். அதற்கும், பெருமாள் ரதாரோஹணத்துக்கு எழுந்தருளும்போதும், ஒரு ரதோத்ஸவத்துக்கும் வந்தாயானால் போதும்" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஸௌகர்யப்பட்டால் வருகின்றேன். அந்த உத்ஸவங்கட்கு ரங்கநாதஸ்வாமி எழுந்தருளுவரோ?" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"அவரைப்பற்றி உனக்கென்ன? ஸ்வாமியைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கப் போகின்றையோ? ஓஹோ! உன் அம்மான் மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கவேண்டுமோ? ஆம். அன்றைக்கே நீ கேட்டாயன்றோ? அந்த ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அவர் காலக்ஷேபம் செய்கின்றாரோ என்று கேட்டாய்." என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அவரைப் பார்க்கக் கொஞ்சம் இச்சையுண்டு" என்றனன் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஆனால், தேருக்குப் பெருமாள் மத்யாஹ்நம் எழுந்தருளுவர். அப்போது ஸ்வாமியும் வருவர். நாவல்பாக்கம் பிள்ளையும் தென்படுவர். நீ அவச்யம் வரவேண்டும்" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

இவ்விதமாகச் சிறிது காலம் ஸம்பாஷித்த பிறகு, ஸ்ரீநிவாஸன் எழுந்திருந்து ஸ்வஸ்தாநத்துக்குச் சென்றனன். திருத்தேர் உத்ஸவம் முதல்நாள் வரவேண்டுமெனும் நிச்சயத்துடன் சென்றனன். கூடுமானால் இதர உத்ஸவங்களையும் காண விரும்பினான்.

உத்ஸவ மத்யே ஒருநாள் காலையில் ஸ்ரீநிவாஸன் ஸ்நாநாதிகளை முடித்துக்கொண்டு, ஆதிவராஹாசார்யர் க்ரஹத்துக்கு வந்தான்.

அப்போது அவர் வீட்டில் இல்லை. வீட்டில் பெண்டுகள் அவர் ஸந்நிதிக்குச் சென்றதாகச் சொன்னார்கள். ஸ்ரீநிவாஸனும் ஸந்நிதிக்குப் போனான். கோபுர த்வாரத்தை நெருங்கும் தருணத்தில், பகவான் திருவீதி யலங்கரிக்க எழுந்தருளிவிட்டார். கொஞ்சம் தூரத்தில் நின்றே அவனுடைய ஸுந்தர விக்ரஹத்தை ஸ்ரீநிவாஸன் தர்சித்தான். பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களில் முன் விச்வாஸமற்று வளர்ந்தவனுக்கு, ஜநகநந்தினியின் யோசனைகளில் கௌரவமுண்டாகிப் பகவத் விக்ரஹத்தை நின்று ஸேவிக்க ஆபிமுக்யமும் உண்டாயது. அந்த அவஸரத்தில் சார்ங்கதரன் தர்சநம் ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ப்ராப்தமானது அவன் ப்ராசீந ஸுக்ருத பலமாய் ஸம்பவித்த ஈச்வரனுடைய ஸௌஹார்த்தமன்றோ? ஆபிமுக்யம் இல்லாமல், குடந்தையிலும் பலர்க்கு ஆராவமுதன் அழியாவழகும் அநாகர்ஷகமாய்ப் போகின்றது. ஆனால் ஸ்ரீநிவாஸன் விஷயத்தில், ஸத்ஸங்கம் ஸகல ச்ரேயஸ்ஸையும் தரவல்லதாயிற்று. பகவானைத் தர்சித்துக்கொண்டு ஓர் புறமாய் அவன் நிற்கவும், பகவான் எழுந்தருளிவிட்டார். பின்னால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வேதபாராயணம் செய்துகொண்டு வந்தனர். அவர்கள் ஸமீபத்தில் வந்த ஆதிவராஹாசார்யரும் ஸ்ரீநிவாஸனைப் பார்த்தவுடன், அவனிடம் சென்று அவன் கையைப் பற்றினார். "ஸ்ரீநிவாஸா! வந்தையா? மிகவும் ஸந்தோஷம். பெருமாளை ஸேவித்தையா? இந்த ஸேவை எங்கு கிடைக்கும்? வரதனை ஸேவித்தவர்கள், பிறகு இந்தப் பெருமாளை ஸேவித்துத் தான் த்ருப்தராவார்." என்று சொன்னார்.

பின்பு இருவரும் வேத கோஷ்டியின் முன்னும் பின்னுமாக அநுயாத்ரையாய்ச் செல்லுகையில், ஸ்ரீநிவாஸன் நாற்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தனன். "என்ன பார்க்கின்றாய்? ரங்கநாத ஸ்வாமியையும் அவர் அந்தேவாஸிகளையும் தேடுகின்றையோ? ஸ்வாமி எழுந்தருளக்காணோம். ஒரு வேளை எழுந்தருளலாம். இல்லாவிட்டால், நாளைய தினம் மத்யாஹ்நம் திருத்தேரின் மீது ஆராவமுதன் எழுந்தருள லக்நம் வைத்திருக்கின்றது; அப்போது ஸ்வாமியை நிஜமாய்த் தர்சிக்கலாம்" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னார்.

இதற்குள், பகவான் கீழ்வீதியைக் கடந்து தென்னண்டை வீதியில் ஸஞ்சரித்தனர். "ஆதிவராஹாசார்யா! என்ன இந்த

ஸ்வாமிகள் வேதாக்ஷரங்களை வெளிவிடாமல் உச்சாரணம் செய்கின்றனரே. பெருமாள் கோவிலில் வேத பாராயணம் கம்பீரமாய் நடக்குமே" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் சொன்னான்.

"இப்படித்தான் இந்த ஊர் வழக்கம். நம்முடைய தேசத்தாரைப்போல் கஷ்டப்பட்டுப் பாராயணம் செய்யமாட்டார்கள். இன்னும் இந்த வேடிக்கையைப் பார்த்தையா? இதோ இந்த வீதிக்குள் பெருமாள் திரும்புங்கால், அய்யங்கார் வீதி ஸ்வாமிகள் வந்து பெருமாளை ஸேவித்துவிட்டு யாவரும் அப்படியே திரும்பிப் போய்விட்டார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நம்முடைய தேசத்தில் போல் பெருமாளுடன் அநுயாத்ரையாகத் தொடர்வது இங்கு கிடையாது. இன்னும் ஸ்ரீராமன் ஸந்நிதியினிடம் பார். அய்யங்கார் வீதி மேலண்டை பாகத்தில் வஸிப்பவர் அவ்விடம் பகவானைத் தர்சித்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அப்படித்தான் பாட்ராசார் வீதி ஸ்வாமிகளும். பெரிய தெருவிலும் அவ்வவர் அகங்களின் வாசலில் நின்று தான் பகவத்தர்ஶநம் செய்வார்கள். இது இந்த ஊர் வழக்கம்" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஆமாம்; பெருமாளுடன் செல்லும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மிதமாகக் காண்கின்றனர். நான் புறப்பட்டுப் போகின்றேன். நாளை மத்யாஹ்நம் ஸந்நிதிக்கு வருகின்றேன். இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குள் பரீக்ஷை ஆரம்பிக்கின்றது. எனக்கு இந்தப் புறம் வருவதற்கு அவகாசம் குறைவு" என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீநிவாஸன் நடந்தான். திருக்குடந்தை வழக்கப்படி ஆராவமுதன் வீதிகளில் உத்ஸவம் கண்டருளி ஸந்நிதிக்குள் சென்றனர்.

மறுநாள் மத்யாஹ்நம் பகவான் ஸந்நிதியினின்று புறப்பாடாகி ரதாரோஹணத்துக்கு எழுந்தருளுங்கால், ஸேவார்த்திகள் விசேஷமாகக் கூடினார்கள். ஶங்கம், சக்ரம், கதா, ஶார்ங்கம் முதலான திவ்யாயுதங்களும், ஹார, கேயூர, கிரீட, குண்டலாதி திவ்ய பூஷணங்களும், ஸூர்யனுடைய தேஜஸ்ஸைக் குன்றச்செய்யவும், சிரித்த பங்கயத்தைபோன்ற திருமுகத்தின் சீர்மை ஸேவார்த்திகள் த்ருஷ்டி சித்தங்களை அபஹரிக்கவும், சத்ரு ஸம்ஹாரார்த்தமாக முன்மாதலியால்ப்ராத்திக்கப்பட்டு இந்த்ரரதமேறியவண்ணம் ஆழ்வார் மங்களாசாஸநமணிந்த திவ்யரதமேற வெழுந்தருளும் ஶரண்யனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றைக் காண உடன்படுமோ? இந்தத் தர்ஶநம் ஸ்ரீநிவாஸனுக்குக் கிடைத்தது. பகவத் கடா

க்ஷம் அவனுக் குண்டாக வேண்டிய காலம் நெருங்கினபடியால் முன் திவ்யமங்களரூபியாக விளங்கிய எம்பெருமானிடம் அவனுக்கு உண்டாயிருந்த த்வேஷம் விலகி, அவனைத் தர்ஶிக்க ஆபிமுக்யம் ஜநித்தது. பெருமாளை நிலைத்து நின்று ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கையில், தான் அவ்விடம் வந்த காரணத்தையும் மறந்துவிட்டான். அத்தருணத்தில் ஆதிவராஹாசார்யர் அவனைக் கூப்பிடவே அந்யசிந்தை அவனுள்ளத்தில் புகுந்தது.

"என்ன ஸ்ரீநிவாஸா! பெருமாளை மிகுந்த பக்தியுடன் ஸேவிக்கின்றையே. ஶார்ங்கபாணி உன்னை வசப்படுத்தி விட்டனரோ? நான் உன்னைக் கூப்பிடுமட்டும் என்னைப் பார்த்தாயில்லையே!" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னார்.

"ஆம்! பகவத்ஸேவை மிகவும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது. உப்பிலியப்பன் கோவிலிலிருந்து ஸ்வாமி எழுந்தருளி யிருக்கின்றாரோ?" என்று ஸ்ரீநிவாஸன் கேட்டான்.

"ஸபரிவாரமாக எழுந்தருளி இருக்கின்றார். பெருமாள் எழுந்தருளும் பர்யந்தம் இவ்விடம் நிற்போம். பின்னால் அந்த ஸ்வாமி ஸேவை ஸாதிப்பர்" என்று ஆதிவராஹாசார்யர் சொன்னார். அவ்வண்ணமே இருவரும் அவ்விடம் நின்றார்கள். பின்னால் யதியும் அவர் சிஷ்யர்களும் வந்தனர். "அதோ பார்த்தையோ! ஸ்வர்ணச்சாயையுடன் மஹா தேஜஸ்வியாய்க் காஞ்சிபுரம் தேசூரன்ஸு வேஷ்டியைத் தரித்துக்கொண்டு, இருபத்தைந்து இருபத்தாறு வயஸ்ஸுள்ளவரெனத் தெரிகின்றாரே! அவர்தான் உன் மாதுலன் மாப்பிள்ளை. கல்யாணத்தில் நீ அவரைப் பார்க்கவில்லையோ? இதுவரையில் நீ அவரைக் கண்டதில்லையோ!" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"கல்யாண காலத்தில் நான் இல்லை. இப்போது தான் நான் அவரைப் பார்க்கிறேன்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"வா; உங்களுக்குள் பரிசயம் செய்துவைக்கிறேன்" என்று கொண்டு ஆதிவராஹாசார்யர் ஸ்ரீநிவாஸன் கையைப்பற்றி இழுக்கவும், "வேண்டாம்; எனக்கு லஜ்ஜையாயிருக்கிறது. இப்போது அவருடைய தூரதர்சநம் போதும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் தன்னிடத்தில் தானே நின்றான்.

"எனக்கும் அவருடைய பரிசயம் மிதந்தான். அவருக்கு மிதபாஷியென்றும், ஸதா க்ரந்தாவலோகநம் செய்பவரென்றும்

க்யாதி உண்டாயிருக்கின்றது. கூட காலக்ஷேபம் செய்கின்றவர்களுடனும் அவர் ஸ்நேஹ பாவத்தை வ்ருத்தி செய்வதில்லையாம்" என்று சொன்னார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஆனால் நாம் அவரை நெருங்குவது உசிதமன்று. என் வேஷத்தை அவர் பார்த்தாராகில் என்னுடன் அவர் ஸம்பாஷிப்பதே துர்லபம்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் ஆதிவராஹாசார்யருடன், அலங்க்ருதமான சித்திரைத் தேர் முன்பாகப் போய் நின்றான். யதியும் சிஷ்யர்களுடன் அப்புறமே நின்று ரதஸ்தனான கேசவனைத் தர்சநம் செய்துகொண்டிருந்தார். தேர் வடங்களின் கீழ்ப்புறமாக அவரும் அவர் சிஷ்யர்களும் நின்றுகொண்டிருக்க, அவரை நன்றாகப் பார்க்க வெண்ணி ஸ்ரீநிவாஸன் வடங்களைத் தாண்டப்போகவே, ஆதிவராஹாசார்யர் ஸ்ரீநிவாஸனை இழுத்துக்கொண்டார்.

"ஏன் இழுக்கின்றீர்? அந்தப் பக்கம் இன்னும் ஸுகமாய் இருக்குமே" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"ஸுகமாய்த்தான் இருக்கும். வடங்களைத் தாண்டக்கூடாது" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஏன் தாண்டக்கூடாது? இதோ பாரும்; எத்தனை பெயர் தாண்டிச் செல்கின்றனர்" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"பெருமாள் ரதத்தின்மீது எழுந்தருளுமுன்னும் தாண்டக்கூடாது. ஸ்வாமி எழுந்தருளின பிறகு ரதம் பகவானுடைய திருமேனியெனப் பாவிக்கத்தக்கது. பெரியவர்கள் வடங்களைத் தாண்டமாட்டார்" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"அப்படியா? இதோ த்வாதச ஊர்த்வ புண்ட்ரங்களுடன் கூட ஸ்வாமிகள் தாண்டிப் போகின்றார்களே" என்றான் ஸ்ரீநிவாஸன்.

"அவர்கட்குத் தெரியாது. நாம் வடங்களைத் தாண்டப்படாது" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

இவ்விதமாக ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கையில், ரதத்தை இழுப்பதற்கு யாதொரு ப்ரயத்நத்தையும் காணாமல், ஸ்ரீநிவாஸன் ஆதிவராஹாசார்யரை அதைப்பற்றிக் கேட்டான். அவரும் அன்று ஆள்கள் கூடவில்லையென்றும், ரதம் இழுப்பது துஸ்ஸாத்ய

மென்றும் சொல்லவே, ஸ்ரீநிவாஸன் அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் போகப் புறப்பட்டான்.

போகும் வழியில் பாதையை நோக்கினானில்லை. பக்கங்களில் உயர்ந்த வீடுகளையும் பார்த்தானில்லை. எதிராக நடந்த ஜநங்களையுங் கண்டானில்லை. கால்கள் அப்யாஸத்தால் அவன் வஸதிக்கு அவனைக் கொண்டுபோயின. மநஸ்ஸானது அந்ய சிந்தையில் ஆழ்ந்துவிடவே, அவனது கரணங்கள் விஷயங்களை அந்த மநஸ்ஸுடன் ஸம்பந்தப்படுத்தவில்லை. ஜநகநந்தினியைப்பற்றிப் பூர்வ யோசனைகளை த்யாகம் செய்தானாயினும், அவளிடம் அவன் முன் கொண்ட ஸகாரண விஶ்வாஸம் அகாரண விஶ்வாஸமாக மாறி நிலைத்து நின்றது. "அவள் வைதிக ஸார்வபௌமனுடைய பெண். விசேஷமாகத் தத்வ நிரூபணம் செய்தவள். ஸதாசாரத்துடன் கூடினவள். அவளுக்கு யான் எவ்வண்ணம் அநுரூபமான பர்த்தா ஆவேன்? அவள் பர்த்தாவின் விலக்ஷணமான ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸையும், அவர் முகத்தில் ப்ரகாசிக்கும் அவரது ப்ரஹ்மவித்தமத்வத்தையும் இன்று கண்டேன். அவரன்றோ அவளுக்கு அர்ஹர். அவளன்றோ அவருக்குத் தகுந்த பத்நீ. நானோ தத்வஜ்ஞாந வாஸனை அற்றவன். அநவரதம் அநார்ய ஸம்ஸர்க்கத்தில் மூழ்கிப் போனவன். அநாசாரங்கட்கெல்லாம் ஏகாஶ்ரயமாயிருக்கப்பட்டவன். எனக்கு அவள் பத்நீயாகாமல் தப்பித்துக்கொண்டனளே. அது அவளுடைய ஸுக்ருதவிஶேஷம். ஆனாலும் அவளுடைய ஸ்மரணமொன்றே எனக்கு உத்தாரகமாக வேண்டும். என் படிப்பு என்னை ஸத்வர்த்மாவில் செல்லவொட்டாது. வ்ருத்திக்கென்று மாதா பிதாக்கள் என்னை இவ்வழியில் விட்டனர். இந்த்ரியமையாத அஸத் ஸம்ஸர்க்கம் என் புத்தியைக் கெடுத்துவிட்டது. என் ஶரீரஸுகம் தான் எனக்குப் பெரிதாகி நின்றது. சரீராவஸாநத்தில் அநுவர்த்திப்பதோர் ஜீவதத்வத்தை மறந்தேன். காமப்ரேரிதனாய் ஜநகநந்தினியை இச்சித்தேன். அவளிடம் நான் கொண்ட காமம் காமத்தின் பொருட்டுப் பயன்படவில்லை. அது காமத்தைக் கொன்றுவிட்டது. எனக்கு அவள் யாதொரு உபதேசம் செய்தாளில்லையானாலும், ஸந்மார்க்கதர்சியாய் விட்டாள்" என்றிவ்வண்ணம் யோசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸன் தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பத்ராதிபர்.

த்ரிதசாலயம்.

கைலாஸ பர்வதமும் மாநஸஸரஸ்ஸும் தக்ஷிண தேசத்தார்க்கு அநுபவஸாத்யங்களன்று. உத்தர நாட்டாரிலும் சில ஸுக்ருத விசேஷமுள்ளவர்தான் அந்த ப்ரதேசங்களைத் தர்சிக்கின்றனர்கள். ஸ்வேன் ஹெடின் எனும் ஐரோப்யர் அந்த ப்ரதேசங்களைத் தர்சித்தார். அவர் இவ்வண்ணம் எழுதுகின்றார்:—

"லோகத்தில் எல்லாத் தடாகங்களுள்ளும் மாநஸரோவரம் புண்யதமமானது; க்யாதியால் விசேஷித்தது; இந்தியாவின் பூர்வ காநங்களாலும் க்ரந்தங்களாலும் கொண்டாடப்பட்டது. இந்த ஸரஸ்ஸைத் திபத்தேசத்து பௌத்தரும் புண்ய தீர்த்தமாக எண்ணுகின்றனர்கள். இரண்டு மதங்கள், கைலாஸத்தையும் மாநஸத்தையும் இவ்வண்ணம் பூஜிப்பதற்குக் காரணம், அவற்றை நேராகத் தர்சித்து, அந்த ஸ்தல விசேஷத்தால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்ட சித்தமுடையவர்க்குத்தான் தெளிவாய் விளங்கும். அது பூமியைச் சேர்ந்ததன்று; பரலோகத்தின் ஓர் பாகம். அத்தடாகக் கரையில் ஓர் குன்றின் மீதேறி அதை முதலில் நான் தர்சித்தேன்; அந்த ஆச்சர்யகரமானதும், மஹிமை பொருந்தியதும், நிஸ்ஸமமான அழகுடையதுமான தோற்றத்தைப் பார்த்தவுடன் என் கண்களினின்று ஆநந்த பாஷ்பம் ப்ரவஹித்தது. கைலாஸ மந்தத்தக் கிரிகள் மத்யே ஏறக்குறைய பதினைந்து பதினாறு மைல் குறுக்களவு பொருந்தியதும் வர்த்துளாகாரமாக அமைந்ததுமான அந்த ஸரஸ்ஸானது, ஒரு விஸ்தாரமான இந்த்ரநீலக் கல்லானது அவ்விடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதெனக் காணப்படுகின்றது. சித்ரமெழுதுகின்றவன் அந்தத் தோற்றத்தைக்காட்டிலும் அழகுடைய தோற்றமொன்றைச் சிந்திக்கவும் மாட்டான். அந்தத் தடாகத்தின் தீர்த்தத்தைவிட ருசியுடையதும் ஸுகம் தருவதுமான மற்றொரு ஜலத்தை நினைக்கக்கூடவில்லை. எவ்வளவு காலம் இங்கே வஸித்தாலும் எனக்கு த்ருப்தி குறையாது. இந்தத் தேவலோக தடாகக்கரையில் வஸித்து, இங்கே

மரணமடைய எனக்கு மிகவும் இஷ்டம். சரித்ரங்களும் கதைகளும் இந்த ப்ரதேசத்தைப்பற்றி வளர்ந்தன. தேவர்க்கும், மநுஷ்யர்க்கும் இது ரமணீய தர்சநயோக்யமானது. ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்ட விரும்பியவர்க்கு இது ஒரு கரையாக நிற்கின்றது. பூலோகத்தில் ஸர்வ புண்ய க்ஷேத்ரங்களுக்குள்ளும் அது புண்யதமமானது. ஏஷியா கண்டத்திற்கு நாபீகமலம் போன்றது; கங்கை, ஸுதத்ரி, ஸிந்து, ப்ரஹ்மபுத்ரா முதலான நதிகளுக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநம்; லோகத்தில் முதன்மையான க்யாதியைப் பொருந்திய கைலாஸம் முதலான பர்வதங்களால் சூழப்பட்டது. வேதகாலம் முதல் எவ்வளவோ கணக்கற்ற யாத்ரை செய்பவர்கள் அப்புண்யபூமி தர்சந நிமித்தமாக அவ்விடம் வந்துளர்; ஸரஸ்ஸில் நீராடி, நீருண்டு, ஆத்ம த்ருப்தியை ஸம்பாதித்துளர்; இருபத்தெட்டுமைல் சுற்றளவு பொருந்திய கைலாஸத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து ஆத்மரக்ஷணத்தையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டார்கள். இது லோகத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பர்வதம். எவரஸ்ட் பர்வதம்கூட இதற்கு இணையன்று. இந்த ப்ரதேசத்தில் சப்தம் யாதொன்றும் கேட்கவும் கிடையாது. விவிக்த ஸ்தலம் என்றால், இதைக் காட்டிலும் அப்பெயர்க்குத் தக்கது மற்றெங்குமிலது. "நாம் (கிறிஸ்தவர்) இந்த ஸ்தலத்துக்கு யாத்ரையாக வருகின்றவரைப் பார்த்து நகைத்து, நமது ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப்பற்றிக் கர்வம் கொள்வோம். நம்முடைய மதம் நமது விச்வாஸம் இவற்றை அவருடைய மதவிச்வாஸங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். மரணாநந்தரம் நமது அநுவ்ருத்தியின் ஸ்வரூபம் எல்லா ஜநங்கட்கும் கிட்டாத விஷயம். பல ஜநங்கள் அதைப் பலவாறாக யோசித்துளர். நம்முடைய புத்தியில் பரருடைய யோசனைகள் தப்பாகக் காணப்பட்டபோதிலும், அவை மலையையும் அகற்றக்கூடிய விச்வாஸ தார்ட்யத்துடன் ஆதரிக்கப்படுகின்றனவென்பதைப் பார்த்து நாம் விஸ்மயம் கொள்ளப்பொருந்தும்."

கிறிஸ்தவர் இதற்குமேல் எழுத நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடுமோ? அந்த ஸ்தலத்தின் ரமணீயதை அந்யத்ர தர்சிக்கக் கிடைக்காது; அதன் விவிக்தத்வம் அநிர்வசநீயம்: லோகாதீதம்: தேவதா ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு அதைப்போன்ற தேசம் லோகத்தில் மற்றெங்குமில்லை. ஜ்ஞாநரூபமான தபஸ்ஸுக்கும், அவிச்சிந்நமான ஸ்மரண ஸந்ததியென்று சொல்லப்பட்ட த்யாநத்துக்கும், பகவ

தாராதநத்துக்கு அநுகூலமான சித்தைகாக்ரியத்துக்கும், இது முதன்மையாக உத்தேசிக்கப்பட்ட ஸ்தாநம். ஆதலால் மஹர்ஷிகள் எல்லோரும் இவ்விடத்தில் வஸிக்க உகந்தனர். ஸர்வேச்வரனும் தானே ஆசார்ய சிஷ்ய ரூபதரனாய் நரநாராயணரெனப் பெயர்கொண்டு வாஸம்செய்த பதர்யாச்ரமம், இந்த ப்ரதேசத்தின் ஸமீபத்திலுள்ளது. அதை ஆச்ரயமாக வ்யாஸர் முடிவில் அடைந்தனர். அவ்விடம் கைலாஸகிரியில் ஸர்வஜ்ஞனும் பஹுருஷிகளுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதனுமான சங்கரன் ஸாந்நித்யம் செய்கின்றார். இந்தப் புண்யக்ஷேத்ரங்களைப்பற்றி நம்முடைய பூர்வ க்ரந்தங்கள் ஸ்மரிப்பதை இங்கே விவரிப்போம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், "𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨𑌰𑌶𑌾𑌰𑍍𑌦𑍂𑌲 𑌤𑍇𑌨𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌸𑌰𑌃 ॥ 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌸𑍍𑌰𑌾𑌵 𑌸𑌰𑌸𑌃 𑌸𑌾𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾𑌮𑍁𑌪𑌗𑍂𑌹𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌰𑌯𑍂𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑌰𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌾 ॥" எனும் ச்லோகங்கள் பாலகாண்டத்தில் 24-வது அத்யாயத்தில் இருக்கின்றன. மாநஸ ஸரஸ்ஸானது சதுர்முகன் ஸங்கல்பத்தால் உண்டானதென்றும், அது கைலாஸ பர்வதத்திலே இருக்கின்றதென்றும், அதினின்று ஸ்ரவித்த ஒரு நதிக்கு ஸரயூ என்று க்யாதியுள்ள நாமம் லபித்ததென்றும் மேல்குறித்த ச்லோக தாத்பர்யம். 𑌕𑍇 - 𑌜𑌲𑍇, 𑌲𑌾𑌸𑌃 - 𑌲𑌸𑌨𑌂, [illegible], [illegible], 𑌕𑍈𑌲𑌾𑌸𑌃, எனும்படி, மாநஸ ஸரஸ்ஸின் ஸமீபத்தில் ப்ரகாசிக்கின்ற பர்வதம் என்றும், மாநஸ ஸரஸ்ஸில் ப்ரதிபலிக்கின்ற பர்வதம் என்றும் கைலாஸத்தைச் சொல்லப் பொருந்தும்.

அநுசாஸந பர்வத்தில் ப்ரஸித்தமாய்க் கிடக்கும் உபமந்யு பாக்யாநம் எனப்பட்ட கதையொன்று உண்டு. அதன்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஜாம்பவதிக்குப் புத்ர ப்ராப்தியை சங்கர ப்ரஸாதத்தால் உண்டுபண்ணத் திருவுள்ளம்பற்றித் தார்க்ஷ்யன் மீதேறி ஹிமவத் பர்வதமடைந்து அங்கே சிவபக்தராய்த் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த உபமந்யுவினுடைய ஆச்ரமத்தை நெருங்கி, அவரை வந்தநம் செய்தார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் உபமந்யு ருஷியும்,

"𑌸𑍍𑌵𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑌰𑍀𑌕𑌾𑌕𑍍𑌷 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑌸𑌿 𑌨𑌃 ।
𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌜𑌯𑌸𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥
𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑌹𑍇 𑌵𑌯𑌮𑍍 ।"

[ஹே புண்டரீகாக்ஷ! உனக்கு நல்வரவளிக்கின்றேன். எங்கள் தபஸ்ஸு பலித்தது. ஏனென்றால், யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்ட நீ என்னைப் பூஜிக்கின்றாய். யாவரும் காண விரும்பும் நீ என்னைக் காண இச்சித்தாய். ஸர்வ வ்யாபியான உன்னை மநுஷ்யத்வத்தை அநுஸரிப்பதாக நினைத்து இருக்கின்றோம்.] என்று மொழிந்தார். ஆதலால் வீரசைவர் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஏற்பட்ட இந்தக் கதையானது, மாநுஷத்வத்தைப் பகுமாநித்து அவதரித்த ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் நிந்தையின் பொருட்டாகமாட்டாது. ஆகிலும், சிவபக்தனிடம் சிவ தீக்ஷையைப் பெற்றும், சிவனைக் குறித்துத் தபஸ் செய்தும், சிவனை ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தர்சித்தும், புத்ரப்ராப்தி முதலான ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷித்து வரம் பெற்றாரென்று அக்கதை வளர்கின்றது. இவை நச்வரங்களை அபேக்ஷிக்கும் ஒரு புருஷன் புரியத்தக்க விஷயங்கள். சைவர் ஒப்புக்கொண்ட த்ரிமூர்த்திகளில் ஒருவரான விஷ்ணு செய்யப்புகும் வ்யாபாரங்களல்ல. ஆகிலும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய கைலாஸ யாத்ரை ப்ரஸித்தமாய் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. அதைப் பற்றி ஹரிவம்சத்தில் கைலாஸயாத்ரை யெனும் ப்ரகரணமொன்றுண்டு. அங்கே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் தார்க்ஷ்யனை வரவழைத்து, '𑌶𑍂𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑍀𑌶𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌂𑌕𑌰𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌮𑍍', என்று சொல்லிக் கருடன் மீதேறிப் பதர்யாச்ரமத்துக்குச் சென்றதாகக் கண்டிருக்கின்றது. எழுந்தருளின ஸ்தலத்தைப்பற்றியோ, "𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁[illegible] 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 [illegible] । [illegible] 𑌨𑌰𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌵𑍃𑌷𑍀 ॥ [illegible] । 𑌯𑌤𑍍𑌰 [illegible] ॥ 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 [illegible] । 𑌯𑌤𑍍𑌰 [illegible] ॥ [illegible] । 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 [illegible]

[illegible] ”

என்று ஹரிவம்ஶத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பதர்யாஶ்ரமம் எழுந்தருளினதாகக் கண்டிருக்கின்றது. அது ஸித்தக்ஷேத்ரம். பகவான் நரநாராயண ரூபத்துடன் வஸித்த ஸ்தாநம். தேவர்களும் ருஷிகளும் பகவானை உபாஸித்து ஸித்திபெற்றவிடம். அவ்விடம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முதலில் எழுந்தருளினர். அங்கே மஹர்ஷிகள் பகவானை வந்து தண்டன் ஸமர்ப்பித்தார்கள். அவர்களை அனுப்பிவிட்டுப் பகவான் தபோவநத்தில் தம்முடைய ஆஶ்ரமத்தில் ஸமாதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது இரண்டு கோர ரூபத்துடன்கூடிய பிசாசர்கள் பயங்கரமான சப்தம் செய்துகொண்டு ஸ்வாமியின் ஸமாதியைக் கெடுத்தார்கள். அவர்கள் குபேரன் ஸேவகர். இருவரும் ஸஹோதரர்கள். அவர்களில் ஒருவன் கண்டாகர்ணன்; விஷ்ணுவின் நாமத்தையே காதால் கேட்க ஸஹியாதவன்; சிவபக்தன்; அவன் சிவனை ஆராதித்து ஸ்தோத்ரம் செய்யச் சங்கரனும் அவனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி வேண்டிய வரங்களைக் கேட்கச்சொல்லி ஆஜ்ஞாபித்தனர். கண்டாகர்ணன் முக்தியை வேண்டவும், “[illegible] ” என்று, ஶங்கரனால் ஸ்வஹிதத்தைக் கண்டாகர்ணன் அறிந்தனன். விஷ்ணு தான் அம்ருதப்ரதன் என்பது ஸுப்ரஸித்தம். ஆதலால் ஶங்கரன் தன்னுடைய பக்தனைத் தத்காலம் பதர்யாஶ்ரமத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கோவிந்தனை உபாஸிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனர். பிறகு கண்டாகர்ணனும் அவன் ஸஹோதரனும் பகவானைத் தர்ஶிக்கவேண்டிப் பதர்யாஶ்ரமம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அங்கே எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஒரு மர்த்யனாக நினைத்து, அவரிடம் தாம் வந்த கார்யத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, “[illegible]

[illegible] ” இத்யாதி பல ஶ்லோகங்களால் விஸ்தரித்துச் சொல்லிவிட்டுத் தாங்களும் யோகத்தில் உட்கார்ந்தனர். “[illegible] ”, என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஶ்லோகங்களால் பகவானை த்யாநித்தார்கள். முடிவில் பகவான், “[illegible] ” என்கிறபடி அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் ப்ரகாசித்தார். அதை கண்டாகர்ணன் அறிந்துகொண்டு, “[illegible] ” என்று, தனக்குப் பகவத் ப்ரஸாதம் கிடைத்ததென்றும், தான் க்ருதக்ருத்யனானென்றும் நிச்சயித்துக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். ஹ்ருதய கமலத்தில் கண்டபடியே வெளியிலும் ஜநார்த்தநனை ஸேவித்து அநுபவித்தான். “[illegible] ” என்று அநுபவித்தான். பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனைத் தம்முடைய ஹஸ்தத்தால் தடவிக்கொடுத்து, அவனுடைய பிசாசரூபத்தைப் போக்கித் திவ்யரூபத்தைத் தந்தார். அவனையும் அவனுடைய அநுஜனையும் இந்த்ரன் இருக்கும்வரையில் ஸ்வர்க்கவாஸம் செய்யும்படி ஆஜ்ஞாபித்து, இந்த்ரனுடன் தனது ஸாயுஜ்யத்தையும் கொடுப்பதாக வரமளித்தார்.

அதன்பிறகு பகவான் கருடாரூடராய்க் கைலாஸம் எழுந்தருளினர். ருஷிகளையும் அவ்விடம் வரும்படி ஆஜ்ஞாபித்தார். அவ்விடமானது இவ்வண்ணம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது:— “[illegible]

[illegible] ॥ [illegible]" என்று கைலாஸத்தில் குபேரன் சங்கரனை உபாஸிப்பதாயும், அங்கே ஹம்ஸங்களுக்கு இருப்பிடமான மாநஸஸரஸ் இருக்கின்றதென்றும், அதனின்று கங்கை முதலான நதிகள் உத்பந்நங்களென்றும், அங்கே உமாஸஹாயனாய்ச் சங்கரன் நித்யவாஸம் செய்கின்றானென்றும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. "[illegible] ॥" என்கிறபடியே அந்தப் பர்வதமேறி ஸ்வயம் ஸர்வேச்வரனாய் இருந்தும், மாநுஷத்வத்தை அவலம்பித்துப் பகவான் தபஸ் செய்ய ஆரம்பித்தார். இப்படி ஏன் பகவான் தபஸ் செய்தாரோ என்பதைப்பற்றி, "[illegible]", என்கிறபடி நமக்கு அது அறியக்கூடாத விஷயமென்று ச்லோகமிருக்கின்றது. கருத்மானும், ஸ்வாமியினுடைய திவ்யாயுதாபிமாநி தேவர்களும் அக்காலம் ஸ்வாமிக்குப் பரிசர்யை செய்தார்கள். தபஸ்ஸின் அவஸாந காலத்தில் இந்த்ராதி தேவர்களும், நாரதாதி ருஷிகளும் அவ்விடம் வந்து, விஸ்மயத்துடன் ஸ்வாமியினுடைய தபஸ்ஸைத் தர்சித்து, "[illegible]" என்று யாவராலும் த்யானிக்கப்பட்ட பகவான் தபஸ் செய்வதேன் எனச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். "[illegible] ॥" என்கிறபடியே பகவான் எடுத்த வ்ரதம் முடிவுக்கு வரவே, சங்கரன் ஸர்வலோக நாதனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தர்சிக்க, உமையுடனும் பூதஸங்கங்களுடனும் கூடினவராய் ப்ராப்தரானார். பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் "[illegible]" என்றாரம்பித்துப் பசுபதியை ஸ்துதிசெய்தார். முடிவில், "[illegible] ।" என்கிறபடி, சிவன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, யாவரும் கேட்கும்படிப் பின்வருமாறு சொல்ல ஆரம்பித்தனர். "[illegible] ॥" என்றாரம்பித்து "நீயும் தபஸ் செய்ய வேண்டுமோ? உனக்கு வேண்டியதும் ஒன்றுண்டோ? புத்ரன் பொருட்டா உன் தபஸ்? புத்ரன் முன்பே என்னால் கொடுக்கப்பட்டான்" எனச் சில வார்த்தைகள் சொல்லி நீலகண்டர், "[illegible] ॥" எனும்படி உமையுடன் அஞ்ஜலிபத்தராய் நின்று, பகவானை ஸர்வ காரண காரணமாகச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் செய்தார். பின்பு "[illegible]" என்றாரம்பித்துப் பகவானைப் புருஷஸூக்த வாக்யங்களால் தத்ஸூக்த ப்ரதிபாத்யனாக ஸ்துதித்தார். மறுபடியும் "[illegible]

[illegible] " இவ்விதமாகப் பகவானுடைய ப்ரஸித்த நாமங்கட்கு வ்யுத்பத்தியால் ஸித்தித்த அர்த்தங்களை வெளியிட்டுப் பின், " [illegible] ", என்றும் " [illegible] ", என்றும், " [illegible] " என்று ஸ்ரீ பகவத்கீதை விஷ்ணுபுராணம் இவற்றின் அர்த்தங்களையொட்டித் தான் பகவத் விபூதியில் அந்தர்க்கதராயிருப்பதை வெளிப்படுத்தினர். பிறகு, " [illegible] " என்று சங்கரன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கின்றார்.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS REGISTERED 3-AUG 1916 MADRAS.

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நளவருஷ ஆனிமீ [ஸஞ்சிகை 5.

[illegible] [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

ஸங்கங்களின் ப்ரயோஜநங்கள்.

இந்த சைத்ர வைசாக மாஸங்களில் இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் பல விடங்களில் ஸங்கங்களாகக் கூடினர்கள். இக்கூட்டங்கள் ப்ரதமத்தில் ராஜாங்க சீர்திருத்தத்தை உத்தேசித்து ஆரம்பித்தன. இவர்கள் யோசனைகளை அங்கீகரிப்பதற்கும் த்யஜிப்பதற்கும் ராஜாங்கத்தார் ஸ்வதந்த்ரர். இதர ப்ரயோஜநங்களை உத்தேசித்துக் கூடும் ஸங்கங்கள், அந்த ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷிக்கும் ஜநங்கள் பெருகப் பெருகக் காலக்ரமத்தில் வ்ருத்தியடைகின்றன.

விதேச வித்யா பரிசயம், விதேசஸ்தர் ஸம்ஸர்க்கம், இவை இரண்டும் ஸர்வத்ர அவற்றிற்கு அநுகுணமான பலங்களை விளைவிக்காமல் போகமாட்டா. அவற்றை உடையவர்க்குத் தேசவித்யா பரிசயமும் ஸ்வஜநங்களுக்குள் ச்ரேஷ்டரென எண்ணப்பட்டவர்கள் ஸஹவாஸமும் அற்றால், மேலே சொன்ன பலங்கள் பரி

பாக விசேஷங்களுடன் பரிணமிக்கின்றன. “[illegible] ” எனும் வசநங்கள் இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கன. விதேசஸ்தர் ராஜ்யகர்த்தருமாயின், அவரிடம் உத்க்ருஷ்ட புத்தியும், தமரிடம் நிக்ருஷ்ட புத்தியும் ஸஹஜமாய் உண்டாகின்றன. நீண்ட காலம் ஸ்வராஜ்யமற்றவர் பக்கல் இவ்வுண்மை மிகுதியாய் விளங்கும். மேலே ப்ரஸ்தாபித்த கூட்டத்தார்களில் பலர் இப்படிப்பட்ட புத்தி பரிபாக விசிஷ்டர்கள்.

நம் பெரியோர் “[illegible] ” என்று நம்பினவர்கள். ஜலம் பள்ளத்தில் பெருகும். மநஸ் விஷயத்தில் தான் ப்ரஸரிக்கும். இப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸையுடைய பெரும்பாலர் ஸம்ஸார சக்ரத்தைத் தாண்டமாட்டார்கள். இவர்கள் மநஸ் ப்ரபலமான ப்ராசீந ஸுக்ருதமில்லாமல் நிர்விஷயத்தில் இறங்கமாட்டாது. தன் ப்ரக்ருதியால் விஷயோந்முகமான மநஸ்ஸை யாரோ ஒரு புருஷன் கஷ்டப்பட்டுத் தன் வசமாக்கிக் கொள்கின்றான். பிறகு அது பகவதை விஷயமாகத் தரும். அப்போது தான் அதை நிர்விஷயமெனச் சொல்வர். ஒரு ஜந்மத்திலோ, பல ஜந்மங்களின் முடிவிலோ, மநஸ்ஸுக்கு நிர்விஷயாகாரத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவும், மநுஷ்யர்க்கு ஸம்ஸாரத்தில் நிர்வேதத்தையும் மோக்ஷத்தில் இச்சையையும் உண்டுபண்ணவும் வேண்டி, வர்ணங்களையும் ஆச்ரமங்களையும் மஹர்ஷிகள் விச்வாஸத்துடன் ரக்ஷித்தார்கள். கர்மம், ஜந்மாந்தரம், புநர்ஜந்மம், ஈச்வரனுடைய கர்மாத்யக்ஷத்வம், லோகாந்தரம் இவற்றை நம்பினவர்கள் நம் முன்னோர்கள். இந்த நம்பிக்கைக்கு வேதசாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம். அந்த சாஸ்த்ரத்தில் விச்வாஸமில்லாவிட்டால், மேற்சொன்ன நம்பிக்கைகளும் ஸ்வயம் அத்ருஷ்ட விஷயங்களாகின்றபடியால் விச்வாஸ மற்றுப்போகின்றன.

ஆதலால் த்ருஷ்டங்களான ஐஹிக ப்ரயோஜநங்களையும் ஸுகங்களையும், அத்ருஷ்டங்களென்றும் தேஹாந்தரங்களால் லோகாந்தரங்களில் அநுபவ யோக்யங்களென்றும் சொல்லப்பட்ட ப்ரயோஜந ஸுகங்களின் பொருட்டு, நாம் த்யாகம் செய்யமாட்

டோம் என்று சொல்வார்கள் பாச்சாத்ய வித்யாநிஷ்டர்கள். இவர்கள் நியமேந ஐஹிக போகங்களிலும் ஸுகங்களிலும் ப்ரவ்ருத்தியைத் தடுக்கும் சாஸ்த்ரங்களை அநாதரிக்கின்றனர். அவை மநுஷ்யர்க்கு ஸஹஜமாக ஏற்பட்ட ஸ்வாதந்த்ரியங்களைத் தடுக்கின்றன வாதலால், இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் தூஷிக்கவும் விஷயங்களாகின்றன. இங்கிலீஷ் படிப்புக்கு விஸ்தாரமும் தேசவித்யைக்கு ஸங்கோசமும் காலஸ்வரூபத்தால் ஏற்பட்டன. ஆதலால் ஆசார சீர்திருத்தமென்று சொல்லப்பட்ட வர்ணாச்ரம நாசத்தை உத்தேச்யமாய்க் கொண்ட ஸபைகளும் ஸங்கங்களும் பகு வர்ஷங்களாக நம் தேசத்தில் மிகுதி யடைந்துகொண்டிருக்கின்றன.

வர்ணாச்ரம தர்மரக்ஷண ஸங்கங்கள்.

இவற்றின் ப்ரவ்ருத்திக்கு எதிர்தட்டாய் யாதொரு முயற்சியும் பகுகாலம் கண்டோமில்லை. “பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம், சால மிகுத்துப் பெயின்” என்று சொன்னார் திருவள்ளுவர். காலதோஷத்தால் சாஸ்த்ரமிட்ட வரம்புகளெல்லாம் நாசமடைவதைக் கண்ணுற்றுக்கொண்டே நம்மவர் நின்றனர். ஆகிலும் நம் முன்னோர் வித்யையிலும் அநுஷ்டாநங்களிலும் விச்வாஸம் குன்றாத சில இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் ரக்ஷணார்ஹமென்றும், அவை சத்ருக்களால் தத்காலம் பீடிக்கப்படுகின்றதென்றும் தெளிந்து, அவற்றின் ஸம்ரக்ஷணார்த்தம் ஸபை சேரவும் ஸங்கமாகக் கூடவும் ஆரம்பிக்கவே, வைதிகரெனப்பட்ட ஆஸ்திகர்களும் அவர்களுடன் சேர்ந்தார்கள். இவ்வண்ணம் வர்ணாச்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கங்கள் உண்டாயின.

இவ்வருஷம் முதல் ஸங்கம், சென்னைப்பட்டணம் ஸபையாரால் கச்சிநகரில் கூட்டப்பட்டது. இரண்டாம் ஸங்கம், மதுரை ஸபையாரால் மதுரையில் கூட்டப்பட்டது. முதல் ஸங்கத்தில் பண்டிதர்கள் பல விஷயங்களைப்பற்றி விசேஷ உபந்யாஸங்கள் செய்தார்களென்று தெரிகின்றது. அவை ஒரு க்ரந்தரூபமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டால் தர்ம ரக்ஷணத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கும். அந்த விஷயம் சென்னை ஸபையார் யோசிக்கத்தக்கவர். மதுரை ஸங்கத்தில் அக்ராஸநம் வஹித்தவர், ப்ரஹ்மஸ்ரீ என். ஸுப்ரஹ்மண்யர் அவர்கள். அவர் எம் - ஏ பரீக்ஷை கொடுத்த

வர். திருவாங்கூர் ஸம்ஸ்தாநத்தில் ப்ரதம திவான் பேஷ்கார். இவ் வருஷம் நடந்த பல ஸங்கோபந்யாஸங்களுக்குள்ளும் அவருடைய உக்திகள் பராமர்சையால் விசேஷித்தவையாகக் காணப்படுகின்றன. ஐரோப்பா கண்டத்தினுடைய சரித்ராரம்ப காலத்தின் முன்னமே, ஆர்யாவர்த்தத்தினுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஸ்திரப்பட்டு நின்றன. நமது ப்ராசீந க்ரந்தங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், அந்தத் தர்மங்கள் தேசத்தின் ஸுகத்துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் சாந்திக்கும் அநுகுணமாக நின்றனவென்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும். ஒரு வர்ணத்தார் மற்றொரு வர்ணத்தாரைப் பகைத்தனர் எனும் வார்த்தையே இல்லை. தத்கால சரித்ர மெழுதுகின்ற ஐரோப்யர்களும் அவ்வண்ணமே கூறுகின்றனர். "சந்த்ரகுப்த விக்ரமாதித்யன் ராஜ்யம் நன்றாக ஆளப்பட்டது. அதிகாரிகள் குடிகளுடைய இஷ்டங்கட்குக் கூடியவரையில் விரோதம் செய்திலர். ஆதலால் குடிகள் க்ஷேமமாய் வஸித்தனர்; பணக்காரரும் ஆனார்கள். பாடலீபுரத்திலும், தாம்ரலிப்தியிலும் வித்யார்த்திகள் யதேச்சையாக வித்யாக்ரஹணம் செய்தார்கள். ப்ரயாணிகட்கு ராஜமார்க்கங்கள் திருடர் உபத்ரவமற்றிருந்தன. பா-ஹீன் (சைனதேசத்து யாத்ரி) என்பவன் இத்தேச முழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்து ஒரு தரம் கூடத் திருடரால் துன்பமடைந்தானில்லை. விக்ரமாதித்யன் காலத்தைக் காட்டிலும் மற்றெப்போதும் பூர்வ தர்மப்படி இந்தியா தேசம் நன்கு ஆளப்பட்டதில்லை. ராஜங்கத்தார் தம்மளவுக்கு மீறி யாதொன்றும் செய்தாரில்லை; ஜநங்கள் இஷ்டப்படி இருக்கவிட்டார்கள்; ஆகையால் ப்ரஜைகளால் கொண்டாடப்பட்டனர். அதி நிக்ருஷ்ட ஜநங்கள் தவிர மற்ற யாவரும் பௌத்த தர்மாக்ருஷ்ட மநஸ்கராய் பூததயையுடன் கூடியிருந்தார்கள். சக்ரவர்த்தி ப்ராஹ்மண மதாநுஸாரியாயிருந்தபடியால், பௌத்தரும் ஜைநரும் மதாபிநிவேசத்தால் செய்த ஜநஹிம்ஸை முற்றிலும் நீங்கி, எல்லோரும் தாம் நம்பியபடி அவ்வவர் ஸம்ப்ரதாயங்களை அநுஷ்டித்து வந்தனர்." இப்படி ஒரு சைனதேசத்து பௌத்தன் ஆயிரத்து நூறு வருஷங்கட்கு முன் ஆர்யதேச நிலைமையைப்பற்றிப் பேசினபடியைப் படித்து ஒரு ஐரோப்யர் எழுதுகின்றார்.

பின்பட்ட பகு க்ரந்தங்களால் வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் ஜநங்கட்குள் பரஸ்பரம் விரோதங்களை உண்டாக்கினதாக லக்ஷத்தும்

காட்டப்படவில்லை. 1880-ம் வருஷம் வரையில் ஜாதி ப்ரயுக்த த்வேஷங்கள் நம் தேசத்தில் ஜநங்களுக்குள் இல்லையென்று நம்முடைய அநுபவத்தால் நாம் த்ருடமாகச் சொல்வோம்.

துலுக்கனை ஹிந்து ஜந்ம துலுக்கனைவிட ஹிந்துக்களை த்வேஷிக்கின்றான். பிறப்பால் கிறிஸ்தவனாயிருப்பவன், ஹிந்துவாய்ப் பூர்வம் இருந்து பின்பு கிறிஸ்தவனாய் மாறினவன் ஹிந்துக்களை த்வேஷிப்பதுபோல் த்வேஷிக்கின்றானில்லை. ஆதலால் ஜாதி கெட்டவன் ஜாதி நிஷ்டர்களை த்வேஷிப்பதில் ஆச்சரியமென்ன? அதிலும் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பூர்வமிருந்து பின் ஜாதி கெட்டவன் மிகவும் ப்ராஹ்மண விரோதியாகின்றான். முதலில் பாதிரிமார்களால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேசகிறிஸ்தவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு, ராஜாங்கத்தில் உத்யோக ஸம்பாதந ஸௌகர்ய நிமித்தம் ப்ராஹ்மணேதரரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு, ப்ராஹ்மண ப்ரஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, ப்ராஹ்மண த்வேஷமாய் உதித்து, வர்ணாச்ரம த்வேஷமாய்த் தத்காலம் பரிணமித்த விஷத்ருமம் விஸ்தாரத்தையடையுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸர்வ வர்ணஸ்தரும் அதிகாரிகள். ஒவ்வொரு வர்ணஸ்தரும், தம்தம் கர்மங்களால் பகவானை ஆராதித்து அவனை யடையலாமென்பதை "ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி" என்கிற வாக்யத்தால் கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தார். ப்ராஹ்மணாதிகளுக்குப் பகவானுடைய முகாதிரூப நிர்தேசமும், அவ்வவர் ப்ரவ்ருத்திக்கு அநுகுணமாய் ஏற்பட்டதே. ப்ராஹ்மணன் முதலானவர் ஜாத்யந்தரருடைய பஹுமாநத்தை அபேக்ஷிப்பதாய் எண்ணக்கூடாது.

"ஸம்மாநாத் ப்ராஹ்மணோ நித்யம் உத்விஜேத விஷாதிவ ।
அம்ருதஸ்யேவ சாகாங்க்ஷேத் அவமாநஸ்ய ஸர்வதா ॥"

என்று, மநுஸ்ம்ருதியில் ஸம்மாநத்தை விஷம் போலவும், அவமாநத்தை அம்ருதம் போலவும் ப்ராஹ்மணன் எண்ணவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றது. வர்ண பேதங்கள், ஒருவன் தான் உத்க்ருஷ்டனென்றும் பிறர் நிக்ருஷ்டர் என்றும் பாவிக்கும்படி உண்டாகவில்லை. ப்ராஹ்மணன் எங்காவது ஸம்மாநிக்கப்பட்டானாகில் அவனிடம் நின்ற யோக்யதைதான் அதற்குக் காரணம். அவ

னுடைய வர்ணமாத்ரம் காரணமாக ஹேதுவில்லை. ஒவ்வொருவர் ஸ்வதர்மமும், அவ்வவருடைய பகவதாராதநத்துக்கு அங்கமாகக் குறையில்லை. பாரம்பர்யமாக ஏற்பட்ட வ்ருத்தியானது அதில் நிலைத்தவனுக்கு ப்ராயேண ஸாமர்த்யாதிசயத்தைத் தருமென்பதும் லோகப்ரஸித்தம். ஒவ்வொருவரும் தமக்கு நியதமாய் ஏற்பட்ட வ்ருத்தியினால் லோகோபகாரமும் செய்கின்றார். அவ்யவஸ்தையினால் ஏற்பட்ட வ்ருத்திகளுக்கு இத்தகைய குணங்கள் அமையமாட்டா. ஜநங்கள் இச்சாநுகுணமாய் வ்ருத்திகளை மேற்கொள்வாராகில் பரஸ்பரம் ஈர்ஷைக்கும் இடந்தருவார்கள். பாரம்பர்யாகதங்களான வ்ருத்திகளில் உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட யோசனைகள் செய்பவர்கள், இச்சாநுகுணமாய் ஏற்றுக்கொண்ட வ்ருத்திகளிலும் அந்த யோசனை செய்யவேண்டியவர்களே. எல்லா ஜநங்களும் ஸமாந வ்ருத்தியில் புக லோகம் இடந்தராது. ப்ரசுரமாக ஒவ்வொருவனுக்கும் பரம்பராகதமான வ்ருத்தியில்தான் ஆபிமுக்யம் ஜநிக்கும். லோகாநுபவத்தை நன்கு யோசித்தால், ஜநங்கள் ஸுகமாக வாழ்வதற்கு வர்ணாச்ரம தர்மத்தைப்போன்ற ஏற்பாடு வேறெங்கும் காண்பது அரிது. அந்தத் தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கப் பிறந்தவர்களுடைய தவறுதலால் தத்காலம் அது கொஞ்சம் நிலைமாறியும், அதற்கு உண்டாயிருக்கும் த்வேஷிகளின் ப்ரயத்நத்தால் அது தூஷிக்கப்பட்டும் இருந்தபோதிலும், அதற்கு அபிமாநிகள் உள்ளவரையில் அது காலோசிதமாக ரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்பது நமது ப்ரார்த்தனை.

கஞ்சம் ஸோஷல் ரிபாரம் ஸங்கம்.

கஞ்ஜம் ஸோஷல் ஸங்கத்தில் அத்யக்ஷதையை வஹித்தவர் இவ்வண்ணம் கூறுகின்றார். 'மநுஷ்யர் பூர்வ வழக்கத்தை ஆதரிக்கும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்; ஆதலால் பூர்வாசாரத்தை அவர் திடீரென்று த்யாகம் செய்து புதிய வழக்கங்களை மேற்கொள்ளார்; ஆதலால் வழக்கங்களின் மாறுபாடு காலக்ரமத்தால்தான் ஏற்படும்; ஒருவன் புத்தி பழைய வழக்கத்தின் குற்றங்களையும் புதிய ஏற்பாட்டின் உண்மையையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பொருந்தும்; ஆனால் குற்றமுள்ள புராதந வழக்கத்தை ஒட்டி வந்த அபிமாநம், அதற்கு ஒரு கௌரவத்தைக் கொடுத்துவிடுகின்றது; இந்த அபிமாநமும் கௌரவமும் புதிய உண்மை விஷயமாக உண்டாகக் கஷ்டப்படும்;' என்றிப்படி அவர்

யோசிப்பர். இந்த யோசனைகளில் புதிய உண்மை, பழைய குற்றம் எனும் வ்யவஹாரம்தான் பலம் உள்ளது. பழைமையை ஆதரிப்போர் இவ்வார்த்தைகளை மாற்றிச் சொல்வர்.

ஆனால், அந்த ஸங்காத்யக்ஷர் பழமையின் நாசம் காலக்ரமத்தில் உண்டாகுமென்றும், அப்போது புதியது தேசமெங்கும் பரவுமென்றும் சொல்கின்றார். இது இப்படியாகலாம். வர்ணாச்ரம தர்மத்தை ஆதரிப்பவர் இருக்கும் பர்யந்தந்தான் அது அவரால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும். அவர் ஸங்க்யை வரவரக் குறையலாம். அவர் முற்றிலும் போனால் தர்மமும் போய்விடும். அப்போது இன்னதென்று ஏற்படாத ஸோஷல் ரிபாரம் தர்மந்தான் மிகுதியாமோ? மஹம்மதிய தர்மம் மிகுதியாமோ? கிறிஸ்தவ தர்மம் மிகுதியாமோ? நாஸ்திக தர்மம் மிகுதியாமோ? நமக்குத் தெரியாது.

திருப்பூர் ஸோஷல்ரிபாரம் ஸங்கம்.

திருப்பூர் ஸங்கத்துக்கு நல்வரவளித்தவர் தாசில்தார் தங்கவேலு முதலியார். அவர் உபந்யாஸம் முழுதும் ஹிந்து பத்ரிகையில் வெளியாயின. விப்ரத்வேஷம், வேதநிந்தை, நம்முடைய இதிஹாஸங்களில் லாகவபுத்தி, தமிழ் பாஷா க்ரந்தங்களில் அலக்ஷ்யதை, இவை அவ்வுபந்யாஸத்தில் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஸங்காத்யக்ஷரான ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரும் முதலியார் தைர்யத்தை வியந்தனர். த்வேஷவிஷயமாகின்ற மதங்களையும் மநுஷ்யர்களையும் திட்டவேண்டுமானால், பீனல் கோட் ஒன்றுக்கு மாத்ரம் தத்காலம் பயப்படவேண்டுமாகையால், ப்ராயேண அதற்குத் தப்பினதாக வெண்ணிக்கொண்டு யார் எதைத்தான் வையக்கூடாது? ஆதலால் ஐஹிகத்தில் ப்ரதீகார சங்கைக் கிடமின்றியே, ஸாதுக்களையும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களையும் தூஷித்தல் தைர்ய லக்ஷணமாமோ?

மதுரை வர்ணாச்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கம்.

தேவாலய த்ரவ்யங்களை இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களுக்காகச் செலவு செய்யக்கூடாதென்று மதுரை வர்ணாச்ரம தர்ம ரக்ஷண ஸங்கத்தார் ஒரு தீர்மாநம் செய்தார்கள். இந்தத் தீர்மாநாநுகுணமாகச் சிலவற்றை நாம் முன்னமே எழுதியிருக்கின்றோம். இங்கிலீஷ் படித்தவர்க்குள் சிலர்

இப்படிப்பட்ட செலவை க்ரமமென்று யோசிக்கின்றார்கள். ஜூன் மாஸம் 5-ந்தேதி ஹிந்து பேபரில் ஒரு வர்ணாச்ரம த்வேஷி, தேவஸ்தாந தநம் ப்ராயேண துராத்மாக்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டதென்றும், அந்ய மதஸ்தர் ஹிந்துமதத்தில் சேராதபடியால் ஹிந்து மதத்தில் ஜநங்களைச் சேர்க்க அந்த த்ரவ்யம் உபயோகப்படவேண்டாமென்றும், ஹிந்து மதத்தை அம்மதஸ்தர்க்குள் வ்ருத்தி செய்வதைக் காட்டிலும் படிப்பைப் பரவச் செய்வதற்காகத் தேவஸ்தாந த்ரவ்யம் செலவிடப்படலாமென்றும், வேண்டுமானால் படிப்பவர்க்கு ஹிந்து மதத்தையும் சொல்லிவைக்கலாமென்றும் எழுதுகின்றார். துராக்ரஹக்ரஸ்தமான சித்தம் தன்னிலையைப் பிறரிடம் அத்யாஸம் செய்வதுடன், ந்யாய ஸஞ்சாரத்துக்கு அத்யந்தம் அநர்ஹமாகவும் போய்விடுகின்றது. தேவஸ்தாந த்ரவ்யம் கொள்ளையால் சேகரிக்கப்படவில்லை. சில தர்மத்வேஷிகள் அதைக் கொள்ளையடிக்கின்றாராயினும், வர்ணாச்ரம விரோதிகள் அதைக் கைப்பற்றுவது ந்யாயமாமோ? இவ்வண்ணம் திருடனும் தன் செயற்கு ந்யாயம் சொல்லக்கூடும். மேற்குறித்த வர்ண விரோதியானவர் தத்காலம் கவர்ன்மெண்டு பாடசாலைகளில் கற்கும் ஹிந்து சிறுவர்களில் பலர் ராஜாங்க விரோதிகளாயும், நாஸ்திகராகவும், மர்யாதையற்றவராகவும் பரிணமிக்கின்றார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்கின்றார். இவர்கள் இப்படியாவதைத் தேவஸ்தாந த்ரவ்யத்தைச் செலவிட்டுத் தடுக்கவேண்டுமென்கிறார். ஹிந்து சிறுவர்கள் இங்கிலீஷ் படிப்பதும், வர்ணாச்ரம விரோதிகளாவதும் காலத்தின் தன்மை! அவர்கள் படிக்கும் படிப்பின் பயன்; அவர்கள் அடைகின்ற ஸஹவாஸத்தின் தோஷம். இவை தினம் அரைமணி ஹிந்து மத க்ரந்தாவலோகநம் செய்வதால் மாறமாட்டா. இப்படிப்பட்டவர் கெடாமலிருக்க யத்நப்படுவதும் தேவஸ்தாநங்களின் கடமையல்ல. வர்ணாச்ரம தர்மாபிமாநிகளும் ஹிந்து மதத்தை ஸர்வத்ர உபந்யாஸம் செய்வித்துச் சிறுவர்களும் மற்றோர்களும் கெட்டுப்போகாமலிருக்கும்படிச் செய்வதற்காகத் தேவஸ்தாநம் மிகுதி பணத்தைச் செலவிடலாமென்பர். அது பண்டிதர்களை ஸம்ரக்ஷித்து அவர்களைக்கொண்டு செய்யவேண்டிய கார்யம். இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களை ரக்ஷிப்பதால் அது ஏற்படமாட்டாது.

குருபரம்பராஸாரசிந்தனை.

ஆசார்யனைத் தேடி அடையவேண்டுமென்பது.

‘ஜ்ஞாநம் உண்டானால் போதாதோ? முமுக்ஷுவுக்கு ஆசார்யாபேக்ஷை அதன் பிறகு நியமேந வேண்டுமோ? குருபங்க்தி பஜநம் வேணுமென்று நிர்ப்பந்தம் கூடுமோ? பக்தி ப்ரபத்திகளால் மோக்ஷம்பெற வொண்ணாதோ? சாஸ்த்ராந்தரங்களில் பண்டிதனாயிருப்பவனுக்கு ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கு உபதேஷ்டா வேண்டுமோ? ஆசார்ய நிரபேக்ஷமாக உபயுக்தார்த்தங்களை அவன் அறிந்துகொள்ளக்கூடாதோ? அநந்ய பக்தியால் தன்னை அறிந்து அடையக்கூடுமென்று கீதாசார்யன் மொழியவில்லையோ? ஆகலால் முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும் ஆசார்யவத்வம் வேண்டுமோ?’ என்று இவ்வண்ணம் சங்கைகள் உதிக்கக்கூடும். அதற்காகத் தர்மம் அறிந்தவர் அநுஷ்டாநம் ப்ரமாணமெனும் வசநப்படி மதுரகவிகளுடைய அநுஷ்டாநத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் இன்பத்தில் என்று ஆரம்பிக்கின்ற செய்யுளால்.(1)

இன்பத்தில், இறைஞ்சுதலில், இசையும்பேற்றில், இகழாத பல்லுறவில், இராகமாற்றில், தன்பற்றில், வினைவிலக்கில், தகவோக்கத்தில், தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில், தன்மையாக்கில், என்று இந்தப் பத்து விதமாக, மதுரகவிகள் அருளிச்செய்த ‘கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால்’ எனும் பத்துப் பாட்டுகளுடைய அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார். ‘குருகூர்நம்பி யென்றக்கால் அண்ணிக்கு மமுதூறு மென்னாவுக்கே’, என்றும், ‘நாவினால் நவிற்றி இன்ப மெய்தினேன்’ என்றும், சடகோபன் பெயரைச் சொல்லி

(1) இன்பத்தி லிறைஞ்சுதலி லிசையும்பேற்றி லிகழாத பல்லுறவி லிராகமாற்றில், தன்பற்றில் வினைவிலக்கில் தகவோக்கத்தில் தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில் தன்மையாக்கில், அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயனிற்க வருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளேகொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே.

மதுரகவி ஆநந்தமடைந்தார் என்பதை 'இன்பத்தில்' எனும் பதத்தால் காட்டுகிறார். 'மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே' என்று மதுரகவிகள் சடகோபன் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த விஷயத்தை 'இறைஞ்சுதலில்' என்று அநுவதிக்கிறார். 'தேவபிரானுடைக் கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பன் நான்' என்று மதுரகவி வேண்டிய புருஷார்த்தத்தை 'இசையும்பேற்றில்' எனும் சொற்களால் விவரிக்கின்றார். 'அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை யாண்டிடும் தன்மையான்' என்று மதுரகவிகள் தமக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஸகல வித பந்துத்வத்தைச் சடகோபனிடம் பாராட்டியதை, 'இகழாத பல்லுறவில்' என்று ஸமர்த்திக்கிறார். 'நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும், நம்பினேன் மடவாரையு முன்னெலாம், செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பிக், கன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே' என்று மதுரகவிகள் அநுசித விஷயப் பற்றுகளையெல்லாம் நிவர்த்தித்தபடியை, 'இராகமாற்றில்' என்று அநுஸந்திக்கிறார். 'நின்று தன் புகழேத்த வருளினான்' என மதுரகவிகள், தம் ஆசார்யனான சடகோபன், தாமே க்ருபைகொண்டு, தம்மிடம் பக்தியை உண்டாக்கினானெனச் சொன்ன அர்த்தத்தைத் 'தன்பத்தில்' என ஸங்க்ரஹித்தார். 'பண்டை வல்வினை பாற்றியருளினான்' என்று, மதுரகவிகள் தம்முடைய குரு, தம்முடைய பூர்வ கர்மங்களைப் போக்கியதை ஸ்மரித்தார் என்பதை, 'வினைவிலக்கில்' எனும் சொற்களால் காட்டியருளினார். 'அருள்கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே' எனச் சடகோபனுடைய க்ருபையின் ஆதிக்யத்தை மதுரகவி வர்ணித்ததைத் 'தகவோக்கத்தில்' என மறுமொழிப்படுத்தியுள்ளார். 'வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்' என்று மதுரகவி, தமதாசார்யன் வேதாந்தார்த்தங்களின் தத்வங்களை, அதாவது சித் அசித் ஈச்வர தத்வங்களின் நிலையைத் தம்முடைய ப்ரபந்தங்களால் பாடி, தமக்கு அவற்றை நன்றாக வுபதேசித்து, 'நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்' என அருளிச்செய்ததைத் 'தத்துவத்தை யுணர்த்துதலில்' என்று ஸாதித்தருளினார். 'செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்' என்று, மதுரகவி, சடகோபன் தம்மை ஸ்வரூபத்தில் நிறுத்தியதை, அதாவது, தமக்குப் பாகவதத்வத்தை உண்டாக்கிப் பகவத் பாகவத கைங்கர்யங்களைத் தந்தருளியதை மொழிந்தார். அதையே 'தன்மையாக்கில்' என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றினார்.

இவ்வகையாக, நாம ஸங்கீர்த்தநத்தால் உதிக்கும் இன்பமென்ன, ஆச்ரயணமென்ன, பகவதநுபவரூபமான புருஷார்த்தமென்ன, ஸகலவித பந்துத்வமென்ன, விஷயத்தில் ஆசையை விலக்குதல் என்ன, தன்னிடம் பக்தியை உண்டுபண்ணுதல் என்ன, ஸர்வபாப விமோக்ஷணமென்ன, க்ருபாதிக்யமென்ன, தத்வார்த்த ப்ரதர்சநமென்ன, ஸ்வரூப ப்ராப்தியென்ன, இவ்வுபகாரங்களையெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்குத் தானே பண்ணும்படியாக அவதாரம் செய்தருளிப் ஆச்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களுடன் கூடின ஸர்வேச்வரன் அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை அநாதரித்து, ஸூக்ஷ்மார்த்த கர்ப்பங்களான வேதங்களை த்ராவிட பாஷையில் பண்ணின நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளை அவலம்பித்து, ஸம்ஸாரத்துக்குரிய எல்லாத் துன்பங்களையும் நிவர்த்தித்த மதுரகவிகள், நிஸர்க்க ஸுஹ்ருத்தராய், ஸர்வபலப்ரதனாய், ஸர்வேச்வரன் இருந்தாலும், ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணமில்லாதார்க்கு மோக்ஷம் கிடைக்கமாட்டாதென்று, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றும்படி காட்டும் ப்ராசீந மார்க்கமானது, அத்யவஸாயமுடையவர்களுக்கு நல்ல மோக்ஷ மார்க்கமாயிருக்கின்றது என்று ஸாதித்தருளினார்.

இப்படி மதுரகவிகள் நடந்ததை அநுஸரித்து, "பாபிஷ்டனான க்ஷத்ரபந்துவும், புண்யங்கள் செய்த புண்டரீகனும் ஆசார்யர்களை ஆச்ரயித்தபடியால் மோக்ஷமடைந்தார்கள். ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன் ஆசார்யவான் ஆகக்கடவன்" (1) என்னும் ப்ரமாணம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. மேலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆசார்ய வம்சம் பகவானளவும் செல்லும்படி அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்பதும் விதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றார். ஆசார்ய ஸமாச்ரயணமில்லையாகில் புண்யக்ருத்வம் மோக்ஷகாரணமாகமாட்டாது; அது உண்டேயாகில் பாபிஷ்டத்வம் மோக்ஷ ப்ரதிபந்தகமாகாது. ஆதலால் ஆசார்ய ஸமாச்ரயணம் ஸர்வ முமுக்ஷுக்களாலும் அவச்யம் கர்த்தவ்யம் என்று கருத்து. இது ச்ருதிப்ரஸித்தம். "ஆசார்யவானான புருஷன் (ஸத்பதப்தவாச்ய

(1) பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துஶ்ச புண்டரீகஶ்ச புண்யக்ருத் ।
ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவான் பவேத் ॥

ஞான பரமாத்மாவை) அறிகின்றான்"; (1) "ஆசார்யனிடமிருந்தே அறிந்த வித்யை ஸாதுவாக இருக்கும்" (2) "அதை (ப்ரஹ்மத்தை) அறியும்பொருட்டு (நிர்வேதம் பிறந்து முமுக்ஷுவான) அவன் குரு ஸமீபத்திற்கே செல்லக்கடவன்" (3) என்பவை ஶ்ருதி ப்ரமாணங்கள். இவற்றைக் கணிசித்தால், மோக்ஷத்திற்கு உபயுக்தமான ஜ்ஞாநத்தின்பொருட்டுக் கேவல பகவத்பஜநம், கேவல புண்ய கர்மங்கள், புஸ்தக நிரீக்ஷணங்கள் முதலானவை பயன்படமாட்டா என்று விளங்கும் ஆசார்யவத்தையை மோக்ஷ காரணமென்று அருளிச்செய்தார். அதன் தாத்பர்யம் என்னெனில், மோக்ஷோபயுக்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுதல் ஆசார்யாதீநமாயிருக்கின்றது என்பதே. உத்பந்நமான ஜ்ஞாநத்துக்கு அபிவ்ருத்தியும் வேண்டும். அவற்றிற்குத் தக்கபடி ஶீலவ்ருத்தத்தில் நிஷ்டையும் அபேக்ஷிதம். இவை ஆசார்யஸம்பந்தமின்றி ஏற்படமாட்டா. 'அநந்ய பக்தியால் நான் யதார்த்தமாய் அறியப்படுவேன்' என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் சொன்னதும், 'ஆசார்யவானுக்குத் தான் அநந்ய பக்தி முதலான தத்வஜ்ஞாந ஸாதநங்களாய் எடுக்கப்பட்ட ஸஹகார்யந்தரங்கள் கிடைக்கும் எனும் தாத்பர்யத்தால்' என்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது.

ஆசார்யபரம்பராநுஸந்தாநம்.

இன்னும் ஆசார்ய வம்சம் பகவானளவும் செல்ல அநுஸந்திக்க வேண்டுமென்றார். அதனால் தான், அதிகாரத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் 'குருக்களின் பொருட்டும் அவர்கள் குருக்களின் பொருட்டும் நமஸ்காரோக்திகளை அப்யஸிக்கின்றோம்' என்று ஸாதித்தருளினார். குருபங்க்தியை அநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டுமென்றால், அவரைப் பக்தியுடன் நினைத்து த்யாநிக்கவேண்டுமென்று கருத்து. அதற்கு ப்ரமாணங்கள் "அந்த ஆசார்யவம்சம் அறியத்தக்கது" (4) என்றும், "பகவான் முதற்கொண்டு ஆசார்யர்களில் ஒவ்வொருவரையும் நாமஞ்சொல்லி" (5) என்றும், ஶ்ருதி

(1) ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத (2) ஆசார்யாத்தைவ வித்யா விதிதா ஸாதிஷ்டம் ப்ராபத் (3) தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத். (4) தஸ்மாதாசார்யவம்ஶோ ஜ்ஞேய: (5) ஆசார்யாணாம் அஸாவஸாவித்யா பகவத்த:.

களை உதாஹரித்தன. இந்த ஆசார்ய பரம்பரையானது அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்தவர்கள் பரம்பரை. அத்தகைய பரம்பரையைச் சொல்லிக்கொண்டு தான் முண்டகோபநிஷத்தில் ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்தனர். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்திலும், 'அத வம்ஶ: பௌதிமாஷ்யோ கௌபவநாத்,' என்றாரம்பித்து ஆசார்ய வம்ஶம் விஸ்தாரமாக, 'ஸநாதந: ஸநகாத், ஸநக: பரமேஷ்டிந:, பரமேஷ்டீ ப்ரஹ்மண:, ப்ரஹ்ம ஸ்வயம்பு ப்ரஹ்மணே நம:' என்று முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த பரம்பரையானது நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்குப் பகவானில் ஆரம்பித்து, லக்ஷ்மீ, விஷ்வக்ஸேநர், சடகோபன், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், பாஷ்யகாரர், வேதாந்த தேசிகன் முதலானவர்களால் நோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலே குறித்த ஒவ்வொரு ஆசார்யரிடமும் பகவானுடைய அநுப்ரவேஶமானது ப்ரமாணஸித்தம் என்பது முன்னமே காட்டப்பட்டது. இந்த பரம்பராநுஸந்தாநம் முமுக்ஷுவுக்கு நியமேந வேண்டுமென்று ஸாதித்தருளினார். ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யன் பகவான் என்பதை 'ஶிவம்' என்றாரம்பித்த பாரதாதி வசநங்களால் ஸமர்த்தித்தனர். பிறகு சதுர்முக ஸநத்குமார நாரத பராஶர வ்யாஸாதி பரம்பரைகளாலும், அவதார விஶேஷங்களாலும், உபதேச க்ரமத்தாலும், பகு க்ரந்தங்களாலும், அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை லோகஹிதார்த்தம் யுகாந்தரங்களில் ப்ரவர்த்திப்பித்த பரமேஶ்வரன், அந்தப் பரம்பரைகளை நமக்கு உபகார பரம்பரைகளாகச் செய்தருளினான். கலியில் பாஷண்டிகள் பெருகி, ஶ்ருத்யர்த்தங்களை பகுமதிகள் கலக்கிவிட்ட பிறகு, அவற்றை ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயங்களோடொக்க, அப்பாஷண்டிகள் நிரஸந பூர்வகமாக, லோகத்தில் நிலைநிறுத்த ஸர்வேஶ்வரனே நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய ஆசார்யர்களிடம் அநுப்ரவேஶம் பண்ணினபடியால், அஸ்மதாசார்யர்கள் மற்றோரைக் காட்டிலும் நமக்கு விசேஷமாக உபகரித்தவர்களாகின்றார்கள். "குத்ருஷ்டி கலுஷமதீந் ஸ்வைர நிவர்த்தகா: பரப்ரஹ்மண: கரஹஸ்த விலக்ஷணா:" என்று, குத்ருஷ்டிகளாகின்ற வேஷதாரிகள் வாயில் விழுந்து மூழ்கிப்போகும் வேதங்களைக் கைகொடுத்துக் கரையேற்றிய

ஸர்வஜ்ஞன் என்றும், '[illegible]' என்று ஶ்ருதிகள் விஷயமாகப் பார் செய்யும் அபார்த்தங்களை வேர் பிடுங்கினரென்றும், தேசிகனே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை வர்ணித்திருக்கின்றார். யதிராஜ ஸப்ததி முழுவதும் இந்த யோசனை மிகுந்து நிற்கின்றது.

பகவத் விஷயத்தில் போலே குரு விஷயத்திலும், பரையான பக்தியுடையவனுக்குத் தான் அபேக்ஷிதார்த்தங்க ளெல்லாம் ப்ரகாஶிக்கும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கு நிதர்சனமான கட ஜாபாலாதி ஶ்ருதிகளையும் ஸஞ்ஜயாதி வ்ருத்தாந்தங்களையும் எடுத்துரைத்தார். "எவனுக்குப் பகவானிடம் அதிஶயித பக்தியுளதோ, பகவானிடம்போல் குருவினிடமும் உளதோ, அந்த மஹாத்மாவுக்கு மேலே சொன்ன அர்த்தங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன" (1) என்று கடஶ்ருதி. "ஆசார்யனிடமிருந்தே அறியப்பட்ட வித்யை ஸாதுமத்வத்தை அடையும் என்று தேவரீரைப் போன்றவரிடம் என்னால் கேட்கப்பட்டது" (2) என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஸத்யகாமனெனும் ஜாபாலர் வசநம். ஶ்வேதாஶ்வரஸுப்பாலோபநிஷத்களில் இதர ஶ்ருதிகளும் உண்டு. ஸஞ்ஜய வ்ருத்தாந்தம், "வ்யாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினாலே யோக மெனப்பட்ட இந்தப் பரம ரஹஸ்யத்தைத் தானே சொல்லுகிற ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் நான் நேரில் கேட்டேன்" (3) எனும் ஶ்லோகத்தில் கண்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட குரு பக்தியற்றவர்க்கு ஜ்ஞாந ஸம்பத்து உண்டாகமாட்டாது என்பதை ஶிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞாந தாரதம்யத்தில் கண்டுகொள்வது என்று ஸாதிக்கின்றார். மேற்குறித்த ஶ்ருதிகளை அநுஸரித்து, ஒரு ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணமும் எடுக்கப்பட்டிருக்

(1) [illegible] ।
[illegible] ॥
(2) [illegible]
[illegible] (3) [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥

கின்றது. "ஜ்ஞாதாவானவன் குருவை ப்ரகாஶிப்பிக்கக்கடவன்; குருவால் உபதிஷ்டமான ரஹஸ்ய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ப்ரயத்நத்துடன் ரக்ஷிக்கக்கடவன். குருவை ப்ரகாசியாமையாலும், ரஹஸ்யாதிகளை ப்ரகாசிப்பதாலும் ஸம்பத்தும் ஆயுஸ்ஸும் க்ஷயிக்கும்" (1) என்பது ஸ்ம்ருதி. ஒருவன் குருவை ப்ரகாசிக்கிறதும், மற்றொருவன் ப்ரகாசியா தொழிகின்றதும் குருபக்தியில் தாரதம்யத்தைப் பொறுத்துள.

ஆசார்யர்களுடைய அநுஸந்தாநமின்றி அவரை ப்ரகாஶிப்பதென்பது ஸித்திக்கமாட்டாது. அந்த அநுஸந்தாநமும் குரு பக்தியின் அதிஶயம் இல்லாமல் நேரிடாதென்று கருத்து. மேல் எடுத்த ஸ்ம்ருதி வசநத்தால் குருப்ரகாஶநம் செய்யாமைக்கு ப்ரத்யவாயம் சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனபடியால் தேசிகனால் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிற "[illegible]" எனும் ஶ்லோகத்தில் கண்டிருக்கும் குணங்கள் பொருந்தியிருக்கும் புருஷனிடம் தான் ஆசார்யத்வம் பொருந்தும். அப்படியொரு புருஷன் கிடைக்காவிடில், யதோசிதம் அக்குணங்கள் ப்ரகாசிக்குமிடமே ஆசார்யவரணம் உசிதம் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஶ்ருதியிலும், "[illegible]" என்று தொடங்கி, "[illegible]" எனும் வரையில், பின்னால் சொல்லப்பட்ட தத்வார்த்தங்கள் ஸாம்ப்ரதாயிகமென்று ஜ்ஞாபிக்கும்பொருட்டு, மஹாத்மாக்களாகிய ஆசார்யர்களுடைய ப்ரகாஶநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. "அந்த ஆசார்யவம்ஶம் அறியத்தக்கது, அதாவது அநுஸந்திக்கது", (2) எனும் ஶ்ருதி குருபரம்பராநுஸந்தாநத்தை விதித்தபடியால், அதைச் செய்யாதொழிதல் ப்ரத்யவாயமென்பது ஸித்தம். குரு பக்தி பரீவாஹமான குரு ப்ரகாஶநம், மேல்குறித்த கடஶ்ருதியால், பகவத் பக்தியை எப்படி யொருவன் ப்ரகாஶிக்கவேண்டுமோ, அவ்வண்ணமே நிற்கவேண்டுமென்று த்ருடப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

(1) [illegible] ।
[illegible] ॥

(2) [illegible] ।

குருபக்தி பூர்ணமாயிருந்தால் தான் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தி யுண்டாகு மென்று கருத்து. மேல்குறித்த ஶ்லோகத்தில் ஸம்பத் ஶப்தத் துக்கு 'விஶதமான ஜ்ஞாநத்துடன் கூடின பகவதநுபவம்' என்று அர்த்தம் செய்கின்றார்கள். கேவலம் போகங்களுக்கு ஸாதநமா யிருக்கும் தநம், அந்த ஸம்பத் சப்தத்தால் சொல்லப்படவில்லை. சொன்ன அர்த்தத்தை த்ருடப்படுத்தும்படி "[illegible]" என்றாரம்பித்து, "[illegible]" என்று முடியும் கீதா ஶ்லோகங்கள் எடுத்துக் காட்டப் பட்டன. அதாவது 'இஷ்டங்களின் நிவ்ருத்தியாலும் அநிஷ்டங் களின் ப்ராப்தியாலும் உண்டாகும் துக்கரூபமான பயம் இல்லா மை, ரஜோகுண தமோகுண ஸம்பந்தமற்ற ஸத்வத்தின் சுத்தி, ப்ர க்ருதி வியுக்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும் அதில் நிஷ் டையும், தாநம், மநோஜயம், பகவானுடைய ஆராதநரூபமான நிஷ்காமகர்மம், ஸ்வாத்யாயம், தபஸ், த்ரிகரணங்களின் ருஜுபா வம், அஹிம்ஸை, ஸத்யம், கோபமில்லாமை, த்யாகம், இந்த்ரிய ஜயம், கோள்சொல்லாமை, பூதங்களினிடம் தயை, விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை, ம்ருதுஸ்வபாவம், துஷ்கர்மம் செய்வதில் வெட் கம், சபலமில்லாமை, தேஜஸ், பொறுமை, தைர்யம், ஶௌசம், த்ரோஹம் செய்யாமை, அதிகர்வமில்லாமை இவைகள் பகவதா ஜ்ஞாநுஸாரிகளான தேவதைகளுடைய ஸம்பத்து; இவற்றை உத்தேசித்துப் பிறந்தவனுக்கே அவை உண்டாகின்றன' எனும் ப்ரகரணத்தில் ஸம்பத் சப்தம் விஶத ஜ்ஞாநத்துடன் கூடிப் பக வதாஜ்ஞையை அநுஸரித்து நடத்தல் என்று ஏற்படுகின்றது. மேற் படி ஶ்லோகத்தில் 'ஆயுஸ்' என்பதால் ஜீவாத்மாவின் ஸத்தைக் குக் காரணமான பகவத் ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமும், ஸ்வ ஸ்வரூ பத்தில் நிஷ்டையும் விவக்ஷிதம். உத்பந்ந ஜ்ஞாநாநுவ்ருத்தியும் அதற்கேற்றபடி அநுஷ்டாநமும் ஆயுஸ் சப்தார்த்த மென்பர். இத ற்கு ஆதாரமாக "[illegible]" எனும் ஶ்ருதியை உதாஹரிக்கின்றனர். அதாவது, பகவானுடைய அஸ்தித்வத்தில் விஶ்வஸித்து, அந்த விஶ்வாஸத் துக்கு அநுரூபமாக பகவத் ஸ்வரூபம், ஸ்வஸ்வரூபம், தனக்கும் பகவானுக்கும் உண்டாயிருக்கின்ற ஸம்பந்தம், இவற்றின் ஜ்ஞா

நமும், அந்த ஜ்ஞாநத்துக் குரித்தான நிஷ்டையு முள்ளவனைத் தான் இருக்கின்றவனாக ஶ்ருதி சொல்லுகின்றது. இதரர் இல்லா தவர் போலாம். தேசிகனே ஶிஷ்யக்ருத்யாதிகாரத்தில், '[illegible]' எனும் ஶ்லோகத்தை எடுத்து, [illegible] எனும் பதங்கட்கு, 'ஜ்ஞாந வைஶத்ய பூர்வகமான பக வதநுபவ ஸம்பத்தும், ஆத்மாவுக்கு ஸத்தா ஹேதுவான ஶே ஷத்வாநுஸந்தாந பூர்வக ஸ்வநிஷ்டையும்' என்று வ்யாக்யாநம் செய்தருள்கின்றார்.

ஆசார்யனிடம் பல ஶிஷ்யர்கள் அர்த்தங்கள் ஸமமாகக் கேட்டபோதும், அவர்களுக்குள் ஆசார்ய பக்திக்கு அநுரூபமாக ஜ்ஞாந ஸம்பத்தும் நிலைக்குமென்பதை ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம் என்று அருளிச்செய்கின்றார். ஆசார்யன் தானறிந்த அத்யாத்ம விஷயங்களைக் குணாதிகர்களான ஶிஷ்யர்களுக்கும் கடுக ப்ரகாசி யாம லிருப்பதால் அவனுடைய நிஷ்டை குலையாது. இதற்கு த்ருஷ் டாந்தமாகக் குணபூர்த்தியுள்ள ஜாநஶ்ருதியெனும் ராஜனுக்கு மிக வும் பரீக்ஷித்து ஸம்வர்க்க வித்யையை உபதேசித்தவரைக் கவரச் சொல்கின்றார். '[illegible]' என்பதால், குணா திகர் விஷயத்திலும் பரீக்ஷித்து உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்படுகின்றது. "பல உபாயங்களால் பரீக்ஷித்து, ப்ரதிப்ரயோ ஜநாபேக்ஷையின்றி க்ருபையால் சொல்லக்கடவன்" (1) என்கிற படியும், "ராஜ்யத்தில் செய்யப்பட்ட பாபம் ராஜாவைச் சேரும்; ராஜாவின் பாபம் புரோஹிதனைச் சேரும்; பத்நீ செய்யும் பாபம் புரு ஷனைச் சேரும்; ஶிஷ்யனுடைய பாபம் குருவையும் சேரும்"; (2) என்கிறபடியும் பரீக்ஷித்து உபதேசிக்கவேண்டுமென்றும், இப் படிக்கின்றி ஶிஷ்யனிடம் தோன்றினதே போதுமான குண மென்று நினைத்து, அநர்ஹனான ஶிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தானாகில்,

(1) [illegible]

(2) [illegible]

அந்த ஶிஷ்யன் செய்யும் பாபம் ஆசார்யனைச் சேரும் என்றும் ஏற்படுகின்றது. அதனால் ஆசார்யனுடைய நிஷ்டையும் குறைந்து போகும். ஶிஷ்யனென ஒருவன் வந்த மாத்ரத்தாலே விசாரியாமல், உபதேசிக்கக்கூடாது என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார். ப்ரஹ்மா, அவரிடம் கபடரூபமாய் வந்த இந்த்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசம் பண்ணினார். அதனால் அவர் ப்ரஹ்மவித்யையை மறக்கும்படி நேரிட்டது. அவர்க்கு ஶிக்ஷா ரூபமாக ஸப் பகவான், அவர் ஶிஷ்யனான நாரதரைக்கொண்டு மீளவும் அவர்க்கு ஜ்ஞானத்தை உணர்த்துவிக்கவேண்டியிருந்தது. இந்த வ்ருத்தாந்தத்தைக் காட்ட, "நாராயண முகத்தால் உத்பந்நமான பாஞ்சராத்ரத்தை நாரதர் தான் அறிந்தபடியும் கேட்டபடியும் ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்தாநத்தில் மறுபடியும் கேட்பித்தார். ருத்ரன் ப்ரஹ்மாவினிடம் (அதைக்) கேட்டு மீண்டும் தேவிக்கு உரைத்தார்" (1) என்று பாரதம் மோக்ஷ தர்மவசநம் எடுக்கப்படுகின்றது.

குருவின் ப்ரகாஶநம் செய்யாதொழிந்தால் ஜ்ஞாந ஸம்பத்தின் க்ஷயமும், ரஹஸ்யங்களின் ப்ரகாஶத்தால் ஸ்வநிஷ்டையாகும் ஆயுஸ்ஸின் க்ஷயமும் நேரிடுமென்பது, வாக்யத்தில் சொற்களின் க்ரம ஔசித்யத்தாலும், மேலே காட்டப்பட்ட ப்ரமாணங்களின் ப்ரஸித்தியாலும் ஏற்படும். ஒவ்வொரு அதிக்ரமத்துக்கும் இரண்டு ப்ரத்யவாயங்களும் உண்டாமென்று அர்த்தம் சொல்வதற்கு ப்ரமாணாந்தரங்கள் சொல்லாவிட்டாலும், வாக்ய வ்யுத்பத்தியில் விரோதமில்லை.

பத்ராதிபர்.

---

(1) पाञ्चरात्रानुशब्दितम् । नारायणमुखोद्गीतं नारदोऽश्रावयत् पुनः । ब्रह्मणः सदने तात यथादृष्टं यथाश्रुतम् ॥ [illegible] प्राश्रावयत् पुनः ।

த்ரிதசாலயம்.

அதன் பிறகு அங்கு ஸமீபத்தில் நின்ற முநிகளை நோக்கி, ஶ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் காட்டி, அவர்தான் பரமவஸ்து வென்றும், ஸநாதந தர்மமென்றும், மோக்ஷப்ரதனென்றும், தத்த்வம் மார்க்கமுமாகின்றாரென்றும், அவரே ஸதா த்யாநிக்கத்தக்கவரென்றும், "हरिरेकः सदा ध्येयो भवद्भिस्सत्त्वसंस्थितैः । * * ओमित्येवं सदा विप्राः पठत ध्यात केशवम् । * * [illegible] ॥" என்கிற ஶ்லோகங்களைச் சொல்லிப் புநரபி பகவானை ஸ்துதித்துவிட்டு, ஶங்கரன் அந்தர்தாநமடைந்தார். பகவானும் கருடன்மீதேறிப் பதரிக்குச் சென்றனர்.

இவ்விடம் காட்டப்பட்ட பகு ஹரிவம்ஶ ஶ்லோகங்கள் ஶ்ரீ ஶங்கராசார்யக்ருத ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்டுள. ஸர்வ முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபாயபூதனும் உபேயனும் ஶ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருந்தபோதிலும், ஶங்கரனுடைய க்ருபையால் பகவானைப்பற்றின ஜ்ஞாநபக்திகள் பகு பெயர்க்கு உண்டாயிருக்கின்றபடியால், ஶ்ரீ ஶங்கராசார்யரும் தாம் செய்த ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில், 'ஶங்கராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்' என்றும், 'மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்தநாத்' என்றும் காட்டியிருக்கின்றார். 'ஸர்வ

[illegible]' எனும் ச்ருதி வாக்யத்தை மேலே விவரித்த விதமாகக் கைலாஸ பர்வதத்தில் ஸர்வ தேவர்கள் ருஷிகள் முன்னிலையில், உமாபதியைக்கொண்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் வ்யாக்யாநம் செய்வித்தார். ஸ்ரீ ஶங்கரோபாஸ்தி செய்கின்றவர்களும் அவிதி பூர்வகமாய்ப் பகவானை உபாஸிக்கின்றவர்களே. இவ்வர்த்தத்தை ஸுரேச்வராசார்யரும்,

'[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥'

எனும் ச்லோகங்களால் ஸங்க்ரஹித்திருக்கின்றார்.

மஹாபாரதம், பீஷ்மபர்வம், ஆருவது அத்யாயத்தில், நாம் மேலே விவரித்த பூபாகத்தை மேருபர்வத பாகமாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. "[illegible]

[illegible] ॥"

என்றும், மறுபடியும்

"[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥

* * * * * *

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।"

என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் கைலாஸம், மாநஸம், பதரீமுதலான ஸ்தல விசேஷங்களுடன்கூடிய ஹிமாசல ப்ரதேசத்தினுடைய ரமணீயதை மநுஷ்யனுடைய புத்திக்கு எட்டாததென்றும், அங்கே தேவ கந்தர்வாதிகள் ப்ரதி தினமும் கூடி விளையாடுகின்றனரென்றும், ப்ரஹ்மா சிவன் இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள் அவ்விடங்களில் சேர்ந்து பகவதாராதந ரூபமான பல யாகங்களை நடத்துகின்றார்களென்றும், குபேரன் அங்கே வஸிக்கின்றானென்றும், ஒரு கர்ணிகார வநத்தில் உமாஸஹாய

னைப் பசுபதியானவர் ப்ரீதியுடன் வஸிக்கின்றாரென்றும், அவர் தமது பாதங்களில் கர்ணிகார மாலையைத் தரிக்கின்றாரென்றும், மஹாத்மாக்கள் அவரைத் தர்சிக்கின்றனரென்றும், சந்த்ரப்ரபா எனும் மடுவில் ஆகாசகங்கையானவள் இடைவிடாமல் விழுகின்றனளென்றும், அவளே பல நதிகளாக ஆர்யாவர்த்தத்தில் ப்ரவஹிக்கின்றாளென்றும், அப்படிப்பட்ட ஸ்தாநம் தபஸ்ஸுக்கு மிகவும் போக்யமான ப்ரதேசமென்றும், பகவான் ஶங்கரன் தேவதைகள் இவர்களுடைய ஸாந்நித்யம் அவ்விடத்தில் தபஸ் செய்பவர்க்கு ஸ்திரமாக ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றும், தேவகங்கையானவள் அவ்விடங்களில் எல்லரம் ப்ரவஹிக்கின்றாளென்றும் வெளியாகின்றது. இதன்மேல் அந்த ப்ரதேசத்தைப் பற்றிய மற்றொரு கதாவிசேஷத்தை வரைகின்றோம்.

வநவாஸாவஸாநத்தில் யுத்தம் நிஶ்சயமென்றும், பீஷ்ம த்ரோண க்ருப கர்ண அஶ்வத்தாமாதிகள் துர்யோதந ஸஹாயரா யிருக்கின்றாரென்றும் தர்மபுத்ரர் அறிந்தவராய்க்கொண் தம்முடைய பக்ஷத்திற்கு ஏகாஶ்ரயமா யிருந்த பார்த்தப் பார்த்து, “அந்தந்த காலத்தை யோசித்துத் தேவதைகளுடைய ப்ரஸாதாபிமுகனாய் இரு. உனது புத்தியை உக்ரமான தபஸில் செலுத்து. வில்லை ஏந்திக் கவசம் தரித்துக் கட்கத்துட கூடினவனாய், ஸாதுவான வ்ருதங்களை யநுஷ்டித்துக்கொண் மௌநசீலனாய் இரு. வடக்கு திக்கை நோக்கிச் செல். நீ செல்லும் மார்க்கத்தை யார்க்கும் சொல்லாதே. வ்ருத்ராஸுரனிடம் பயங்கொண்ட தேவர்களால் ஸமஸ்த திவ்யாஸ்த்ரங் தம்முடைய முழு பலமும் இந்த்ரனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்ப ஸர்வாஸ்த்ரங்களும் இவ்வண்ணம் ஓரிடத்தில் இருப்பத. அவற்றை ஸம்பாதித்துக் கொள்வாயாக. ஶக்ரனை அடைவாய். அவர் உனக்கு ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் தருவார். ஆதலால் நீ உடனே தீக்ஷிதனாய்க்கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்ப் புரந்தரனைத் தர்சிப்பாயாக”. என்று சொல்லி, அவர் தானே விதிப்படி அர்ஜுநனுக்குத் தீக்ஷை பண்ணிவைத்து, இந்த்ரனைத் தர்சிக்கப்போகும்படி அநுஜ்ஞை பண்ணினார். அவ்விடம் கூடின ப்ராஹ்மண ஶ்ரேஷ்டர்களுக்குத் தநஞ்ஜயன் இஷ்டபூர்த்தி செய்தான். தர்மபுத்ரரையும் பீமஸேநனையும் வந்தநம் செய்தான். நகுல ஸஹதேவர்கள் அர்ஜுநனை வணங்கி நின்று, “வேண்டிய அஸ்த்ரங்களையும்

உன்னுடையஇஷ்டங்களையும் வாஸவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொள். தர்மமறியாதவன், ஶுத்தியில்லாதவன், சலசித்தன், ஶடன், இவர்களுக்குத் தேவர்கள் தர்ஶநம் தரமாட்டார்கள். பருஷோக்தியுடன் கூடினவன், பொறாமையுள்ளவன், தற்புகழ்ச்சி செய்கின்றவன், ஹிம்ஸை செய்கின்றவன், கொலை செய்பவன், நன்றி மறந்தவன், கோபமுள்ளவன், பொய் சொல்லுகின்றவன், அதிகமாக உண்பவன், நாஸ்திகன், மித்ரத்ரோஹம் செய்கின்றவன், கொடையற்றவன், பேராசைக்காரன், திருடன், குடியன், கொடியன் முதலானோர் நல்ல லோகத்தை யடைய மாட்டார்கள். நீயோ தயையுள்ளவன்; யாவரிடமும் ஹிதப்ரவ்ருத்தி யுள்ளவன்; இந்த்ரிய மனோஜயமுள்ளவன்; தைர்யமுள்ளவன்; தர்மமறிந்தவன்; பொறுமையுள்ளவன்; நற்செய்கைகளுடன் கூடினவன். ஆதலால் நீ இந்த்ரனைப் பார்ப்பாய். உன் போன்றவர்தான் தேவர்களுடைய ஸமாகமத்தை அடையக்கூடியவர்” என்று சொன்னார்கள். பாஞ்சாலியும் தநஞ்ஜயனுடைய க்ஷேமத்தை ப்ரார்த்தித்து, எல்லாத் தேவர்களையும் வணங்கிநின்றாள். அவள் உரைத்தபடியே பாண்டவர்களுடைய ஸுக துக்கங்களும், பிழைப்பும், இறப்பும், ராஜ்யமும், ஐஶ்வர்யமும் பார்த்தனிடம் ப்ரதிஷ்டிதங்களாய் நின்றன. “கௌந்தேய! உனக்கு விடை தந்தேன். மங்களத்தைப் பொருந்துவாய். ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவனாகத் திரும்பும் உனைக் காண்பேனாக!” என்று க்ருஷ்ணை மொழிந்தாள்.

இப்படி விடைபெற்றுக்கொண்டு உத்தர திக்கை நோக்கி அர்ஜுநன் நடந்தான்; மஹர்ஷிகள் வாஸம்செய்த பர்வதங்களைத் தாண்டிச் சென்றான். புண்யதமமானதும் தேவதைகள் ஸாந்நித்யமுள்ளதுமான ஹிமவத்கிரியை அடைந்தான். கொஞ்சமும் இளைப்பின்றிப் பகு வேகமாக ஹிமாசலத்தையும் கந்தமாதந பர்வதத்தையும் கடந்து, இந்த்ரகீலமெனும் பர்வதத்தை யடைந்து அவ்விடம நின்றான். அப்போது அந்தரிக்ஷத்தில் ‘நில்’ எனும் ஶப்தம் உண்டானதைக் கேட்டான். உடனே நாற்றிசையிலும் கண்களைச் செலுத்தினான். பிறகு ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தில் ஒரு தபஸ்வியைத் தர்ஶித்தான். அவர் ப்ரஹ்ம தேஜஸ்ஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் அர்ஜுநனைப் பார்த்து, “நீ யார்? தநுஸ்ஸைக் கைக்கொண்டு கவச மணிந்துகொண்டு இங்கே வந்தாய்? க்ஷத்ர தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கின்றாய். இந்த ஸ்தாநம் சாந்த

சித்தர்க்கு ஆலயமாயிருக்கின்றது. இங்கே வில்லுக்கும் அம்புக்கும் ப்ரயோஜநமில்லை. யாருடனும் சண்டைக்கு இடமில்லை. நீ உத்தம கதியை அடைவதற்கு வந்தாய். தநுஸ்ஸைக் கீழே எறி" என்று சிரித்துக்கொண்டு சொன்னார். இந்த வசநங்கள் த்ருடமான நிச்சயத்துடன் கூடிய அர்ஜுநனுடைய தைர்யத்தைச் சலிப்பிக்கவில்லை. பிறகு அவர் ப்ரீதராய்ச் சிரித்துக்கொண்டு, "சத்ருக்களை நாசம் செய்கின்றவனே! நான் ஶக்ரன். வேண்டிய வரங்களைக் கேள்" என்றனர். உடனே அர்ஜுநன் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு ஸஹஸ்ராக்ஷனை வணங்கினான். "இதைத் தான் நான் ப்ரார்த்தித்தேன். எனக்கு வரந் தந்தருளும். ஓ பகவந்! தேவரீரிடம் இருக்கின்ற ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் நான் அறிந்துகொள்ள இச்சிக்கின்றேன்" என்று சொன்னான். இந்த்ரன் அவனைப் பார்த்துத் "தநஞ்ஜய! இவ்விடம் வந்த உனக்கு அஸ்த்ரங்களால் ஆகவேண்டியதென்ன? அபேக்ஷித்த லோகங்களைக் கேள். பரமகதியை அடைந்திருக்கின்றாய்" என்று சொன்னார். அதற்கு அர்ஜுநன், ஓ தேவஶ்ரேஷ்ட! எனக்கு அமரத்வம் வேண்டாம்; வேறு ஸுகமும் வேண்டாம். அமரைஶ்வர்யத்தையும் வேண்டுகின்றேனில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸஹோதரர்களைக் காட்டில் விட்டுவிட்டும், ஶத்ருக்களை நிரஸநம் செய்யாமலும், எல்லா லோகங்களிலும் நீண்ட அபகீர்த்தியை அடைந்தவனாவேன்" என்று சொன்னான். "அர்ஜுந! எப்போது பூதேஶனும் த்ரிநேத்ரனும் சூலதரனுமான சிவனை நீ தர்சிக்கின்றையோ, அப்போது ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் திவ்யாஸ்த்ரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தவனாவேன். ஆதலால் அந்தப் பரமேஷ்டியினுடைய தர்ஶந விஷயத்தில் ப்ரயத்நபரனாக நிற்பாயாக. அத்தர்ஶநத்தால் ஸர்வ ஸித்தியையும் அடைந்து ஸ்வர்க்கத்துக்கும் வரப்போகின்றாய்" என்று சொல்லிவிட்டு இந்த்ரன் மறைந்துபோனார். அர்ஜுநனும் அவ்விடம் யோகத்தில் நிலைத்திருந்தான்.

இப்படி அர்ஜுநன் உக்ரமான தபஸ்ஸில் நிலைத்து நிற்கவும், அவ்விடம் வஸித்த தபோதநர்கள் அதைப்பற்றி மஹாதேவனிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டார்கள். ஶங்கரனும் அம்முநிகளை நோக்கிப் "பல்குநன் தபஸ்ஸைப்பற்றி உமக்கு ஶங்கைவேண்டாம். அவன் ஸ்வர்க்கத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் இச்சித்தவனல்லன். அவன் அபேக்ஷை எனக்குத் தெரியும். அதை உடனே நான்

நிறைவேற்றப்போகின்றேன். நீங்கள் ஸுகமாய்ச் செல்லலாம்" என்று மொழிந்தார்.

பிறகு பக்தர்களுடைய பாபங்களை ஹரிக்கின்ற பகவான் பிநாகபாணியானவர், ஸ்வர்ணச்சாயையோடு கூடிய சரீரத்துடன் ஓர் கிராதனைப்போல் வேஷம் தரித்து, வில்லையும் அம்புகளையும் கைக்கொண்டு, அதே வேஷத்துடன் கூடிய கௌரீஸஹாயனாய், அம்மாதிரியான ரூபங்களைக் கொண்ட ஸ்த்ரீ புருஷ பூதங்களால் பின்தொடரப்பட்டவராய் அந்த ப்ரதேசத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். உடனே அந்த வநம் முழுதும் நிஶ்ஶப்தமாய் விட்டது. அப்போது மூகனெனும் தாநவன் வராஹ ரூபத்தைக்கொண்டு அர்ஜுநனைப் பயமுறுத்தவெண்ணி அவ்விடம் வந்தான். அவனை அர்ஜுநன் பார்த்துத் தன் வில்லை நாணேற்றி ஶரத்தை வராஹத்தின் மேல் விட யத்தனித்தான். கிராத ரூபதரனான சிவன் அர்ஜுநனைப் பார்த்து, "உன் அம்பைப் போடாதே. இந்த ம்ருகம் பூர்வமே என்னால் இச்சிக்கப்பட்டது" என்று சொன்னார். அர்ஜுநன் அவர் சொல்லை அநாதரித்து வராஹத்தை யடித்தான். கிராதனும் அதே காலத்தில் தமது சரத்தால் வராஹத்தை யடித்தார். இரண்டு சரங்களும் ஒருமிக்க அதன்மேல் விழ, அந்த ராக்ஷஸன் ம்ருக ரூபத்தை விட்டு ஸ்வரூபத்துடன் பர்வதம்போல் கீழே விழுந்து மாண்டனன்.

பிறகு கிராதவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூலபாணியைப் பார்த்து அர்ஜுநன், "ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டு ஶூந்யமான இந்த வநத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற நீர் யாவர்? இவ்வநத்தைப் பார்த்து நீர் பயங்கொள்கின்றீர் இல்லை. என்னால் இலக்கிடப்பட்ட வராஹத்தை நீர் ஏன் அடித்தீர்? நான் உம்மை விடுவதில்லை. நீர் செய்தது வேட்டையின் தர்மத்துக்கு விரோதம். ஆதலால் உம்மைக் கொல்கின்றேன்" என்றனன்.

அதைக் கேட்டு உமாஸஹாயன், "இவ்வனத்தின்கண் என் பொருட்டு நீ பயம் கொள்ளவேண்டாம். நாங்கள் இவ்விடம்

வஸிப்பவர்கள். நீயோ ஸுகுமார சரீரத்துடன் கூடினவன்; ஸுகார்ஹன். ஏகாகியாக இந்த ஶூந்ய ப்ரதேசத்தில் வாஸம் செய்ய உனக்கு எவ்வண்ணம் ருசித்தது?" என்றனர்.

அதற்கு அர்ஜுனன், "எனது காண்டீவத்தையும் அக்நி போன்ற சரங்களையும் துணையாகக்கொண்டு, இரண்டாவது கார்த்திகேயனைப்போல் இந்த மஹாரண்யத்தில் வஸிக்கின்றேன். ம்ருக ரூபம்கொண்டு என்னைக் கொல்லவந்த இந்த ராக்ஷஸன் என்னால் கொல்லப்பட்டான்" என்று சொன்னான்.

பிறகு சந்த்ரசேகரன், "இவன் என் பாணத்தால் முதலில் அடிக்கப்பட்டு யமலோகம் சென்றான். நீ உன் பலத்தால் கர்வமடைந்து உன் தோஷத்தை என் மீது ஏற்றுகின்றாய்; புத்திகெட்டவனே! ஜீவனுடன் என்னால் விடப்படப்போகின்றாயில்லை. அங்கே நில். என்னுடைய அசநி போன்ற சரங்களைப் போடுகின்றேன். அவற்றை உனக்குச் சக்தியிருந்தால் ஸஹித்துக்கொள் நீயும் பாணம் போடு" என்று சொன்னார்.

இதன் மேல் அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த கோபம் உண்டாயது. கிராதரூபியான பகவான்மீது சரவர்ஷங்களைப் பெய்தான். அவற்றால் சிறிதும் வருந்தாமல் பகவான் அசலமாக நின்றார். அர்ஜுனன் தனது சரங்கள் அவ்வண்ணம் வீணாகப் போனதை யோசித்து ஆச்சர்யமுற்றனன். அவற்றை ஸஹிக்கக்கூடியவர் பிநாகியொருவர்தானென்று ஸந்தேஹமும் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. இதற்குள் தூணீரத்தில் ஸாயகங்கள் குறைந்தன. அக்ஷய்யமென்று அக்நிதேவனால் அநுக்ரஹித்துத் தரப்பட்ட தூணம் அவ்வண்ணம் போனதைப்பற்றிச் சிந்தித்தான். பிறகு வில்லால் சங்கரனை அடித்தான். பகவான் வில்லை க்ரஹித்துக்கொண்டார். கத்தியைக் கொண்டு அவர் தலையில் மோதினான். அது பகவானுக்கு ஈஷத்தும் துன்பம் விளைவிக்காமல் சுக்கல் சுக்கலாய்ப் போய்விட்டது. பிறகு அர்ஜுனன் மரத்தையும் கல்லையும் சங்கரன் மீதெறிந்தான். அவை பயன்படாமல் கீழே விழுந்தன. அதைப்பார்த்து முஷ்டி-

யால் பகவானைத் தாக்கினான். மஹாதேவன் கொஞ்சமும் ஆயாஸமின்றி அதைத் தாங்கிக்கொண்டு, பல்குநனைத் தமது முஷ்டியால் ப்ரஹரித்தார். அர்ஜுனன் நொந்துபோனான். பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் தோள்களால் வளைந்து சண்டையிடவே, பகவான் தமது தோள்களால் கட்டி அர்ஜுனன் காத்ரத்தைப் பிடித்தார். அர்ஜுனன் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்தான். முஹூர்த்தம் அவ்வண்ணமிருந்து எழுந்தான். அவனுடல் ருதிரவ்யாப்தமாய்ப் போயிற்று. தன் நிலையை எண்ணி மிகவும் துக்கித்தான். பிறகு சங்கரனைத் தனக்கு ரக்ஷகனாக மநஸ்ஸால் ஸ்மரித்துப் பூமியில் பகவானை ஆவாஹநம் செய்து பூமாலையால் பூஜித்தான். அப்போது அந்த மாலை கிராதனுடைய சிரஸ்ஸில் ப்ரகாசிக்கக் கண்டான்; ஸந்துஷ்டனானான்; அவர் பாதங்களில் விழுந்தான்.

சங்கரனும், "பல்குந! உன்னிடம் நான் ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனது கர்மம் மற்றெவர்க்கும் இல்லை. உன்னுடைய ஶௌர்யம், தைர்யம், தேஜஸ், வீர்யம் இவை மற்றொரு க்ஷத்ரியனுக்குக் கிடையாது. இவற்றில் நீ எனக்கு ஸமானமானவன். முன் நீ ருஷி. உனக்குத் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைத் தருகிறேன். என்னைத் தர்சநம் செய். யுத்தத்தில் நீ யாவரையும் ஜயிப்பாய். எனது அஸ்த்ரத்தைத் தரிக்க நீ சக்தன்" என்று சொன்னார்.

பிறகு உமாதேவி ஸஹிதரான சூலபாணியை அர்ஜுனன் தர்சித்தான். ஸாஷ்டாங்கமாக அவரைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தான். தன் அபராதத்தைப் பொறுக்கும்படிப் பலவிதமாக வேண்டினான். "ஓ கபர்திந்! ஸர்வதேவேஶ! ஶங்கர! அடியேனுடைய வ்யதிக்ரமத்தை க்ஷமித்தருளும். இந்த மஹாகிரிக்குத் தேவரீருடைய தர்சநத்தை ப்ரார்த்தித்து அடியேன் வந்தேன். தேவரீருடைய உத்தமமான தாபஸாலயமானது யாவர்க்கும் ப்ரியமானது. ஸர்வலோக நமஸ்க்ருதரான தேவரீரை வேண்டுகின்றேன். இந்த ஸாஹஸமான அபராதம் அடியேனிடமிருந்து விலசட்டும். அஜ்ஞாநத்தால் தேவரீருடன் அடியேன் யுத்தம் செய்

தேன். தேவரீரைச் சரணமாக அடைகின்ற என்னை க்ஷமித்தருளவேண்டும்" என்று சொன்னான்.

பகவான் சிரித்துக்கொண்டு அர்ஜுனனுடைய கையைப் பிடித்தார். பொறுத்தேனென்று மதுரமாக மொழிந்தார். தமது தோள்களால் அர்ஜுனனை ஆலிங்கனம் செய்தார். அவனிடம் ப்ரீதி கொண்டார். மறுபடி அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, அர்ஜுன! நீ பூர்வஜந்மத்தில் நாராயண ருஷியை ஸஹாயமாய் அடைந்த நரன். பகுகாலம் பதர்யாஶ்ரமத்தில் தபஸ் செய்தாய். உன்னிடமும் புருஷோத்தமனிடமும் பரமமான தேஜஸ் ப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கின்றது. உங்களுடைய தேஜஸ்ஸால் ஜகத்தானது தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த்ரன் பட்டாபிஷேக காலத்தில் உன்னாலும் விஷ்ணுவாலும் தானவர்கள் ஶரங்களால் அடிக்கப்பட்டனர். நான் பிடித்த வில்லன்றோ உன் கையில் காண்டீவமாக விளங்குகின்றது. உனது தூணிகள் அக்ஷயங்களாயிருக்கும். உன் சரீரத்தில் துன்பம் ரோகம் முதலானவை உண்டாகமாட்டா. உனக்கு ஸமானமான புருஷன் எங்குமில்லை. என்னிடம் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொள்" என்று சொன்னார்.

அர்ஜுனன் பாசுபதாஸ்த்ரத்தைச் சங்கரனிடம் ப்ரார்த்தித்தான். பகவானும், "பாசுபதத்தைத் தருகின்றேன், பாண்டவ! அதைத் தாரணம் செய்யவும், விடவும், ஸம்ஹாரம் செய்யவும் நீ ஸமர்த்தன். அது மஹேந்த்ரனுக்கும் தெரியாது. மற்ற யமன், குபேரன், வருணன், வாயு முதலானவர் அதை எவ்வண்ணம் அறிவார்கள்? அதை யோசியாமல் யார் மேலும் ப்ரயோகிக்கவேண்டாம். அல்ப தேஜஸ்ஸுடன் கூடினவர் மேல் போட்டால் ஜகத்தே கொளுத்தப்பட்டுப்போகும். மூவுலகிலும் இந்த அஸ்த்ரத்தால் கொல்லப்படாத புருஷன் இல்லை" என்று சொன்னார். அர்ஜுனனும் கைகால்கள் சுத்திசெய்துகொண்டு ஆசமநம்செய்து சங்கரன் ஸமீபத்தில் வந்து நின்றான். பகவானும் அவ்வஸ்த்ர மந்த்ரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தனர். பிறகு பகவானிடம்போல்

அர்ஜுனனிடமும் அவ்வஸ்த்ரம் மூர்த்திகரித்து ஜ்வலித்துக்கொண்டு வந்து நின்றது.

பிறகு அர்ஜுனனுடைய சரீரம் சம்புவினுடைய கரஸ்பர்ஶத்தால் பரிசுத்தமாயிற்று. பகவான் காண்டீவத்தை மறுபடியும் அர்ஜுனனிடம் தந்தார். ஸ்வர்க்கத்துக்குச் செல் என்று ஆஜ்ஞாபித்துவிட்டு அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் உமையுடன்கூட ஆகாஶத்தில் மறைந்தார்.

அர்ஜுனன் மஹாதேவனை ஸாக்ஷாத்தாகத் தர்சித்தும், அவருடைய கரஸ்பர்ஶத்தை யடைந்தும், அவருடன் யுத்தம் புரிந்தும், தனக்கு நேர்ந்த அத்ருஷ்ட விஶேஷத்தைப்பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது, அப்பர்வதத்தின் நால்புறத்திலும் சிகரங்கள்மீது வருணன், குபேரன், யமன், வாஸவன் முதலான தேவர்கள் மூவர் விமாநங்களேறியும், ஶக்ரன் ஐராவதத்தின்மேலும் அர்ஜுனனுக்குத் தர்சநம் தந்தார்கள். அவர்களை ஒருமிக்கத் தர்சித்து அர்ஜுனன் விஸ்மயமடைந்தான். அவரால் தன்னுடைய பூர்வ ஜந்மத்தையும், தேவகார்ய நிமித்தமாகத் தான் லோகத்தில் வந்ததையும், பகு தானவ ராக்ஷஸர்கள் லோகத்தில் மநுஷ்யராய்ப் பிறந்து தர்ம விரோதம் செய்கின்றதையும், அவர்களும் பீஷ்ம த்ரோண கர்ணாதிகளும் யுத்தத்தில் மடியப்போகின்றதையும் அறிந்துகொண்டான். யமன், வருணன், குபேரன் முதலானோரிடம், அவரவர் அஸ்த்ரங்களைப்பற்றிய தாரண மோக்ஷ ஸம்ஹார மந்த்ரங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டான். பிறகு பாகஶாஸநன் மாதலி ஸாரத்ய யுக்தமான ரதத்தைத் தான் அனுப்புவதாயும், அதன்மீது ஏறி ஸவர்க்கத்துக்கு வரும்படிக்கும் சொல்லி மறைந்தான். மற்றைத் தேவர்களும் மறைந்தனர்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ ஸ்தோத்ர ரத்நம்.

அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்
பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே ।
அகதிம் ஶரணாகதம் ஹரே !
க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு ॥ 48.

48. "விராஜமாநோஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்" என்கிற ஶ்லோகம் முதலாக "பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்" என்கிற ஶ்லோகத்தளவும், பர்வக்ரமத்தாலே அவயவ ஆபரண ஆயுத மஹிஷீ பரிஜந பரிச்சேதங்களுடன் சேர்த்து யழகை அநுபவித்து, 'அநுபவஜநித ப்ரீதி காரிதமான கைங்கர்யத்தாலே உன்னை நான் உகப்பிப்பது எப்பொழுது?' என்று கதறி, ஸ்ரீ ஆளவந்தார், பிறகு, ப்ராப்யனை ஈஶ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'ஸம்ஸாரியான நாம் இதை ஆசைப்படக்கடவோமோ?' என்று 'திகஶுசிம்' என்னும் ஶ்லோகத்தால் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டார். பின்பும் ருசியாலே அகலமாட்டாதே 'இப்படி விளம்பிக்கைக்கு ஹேதுவான பாபமனைத்தையும், நீ, இவன் ஶரணாகதன் என்னும் ஒரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு, வேறு ஸாதநாந்தரங்களை அபேக்ஷியாமல் உன்னுடைய கேவல க்ருபையாலே போக்கி, இவன் நம்முடையவன் என்று விஷயீகரித்தருள வேணும்' என்று இந்த 'அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம்' என்னும் ஶ்லோகத்தால் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[நமக்குள் ஒரு வேதாந்த ரஹஸ்யமுண்டு. அதாவது - ஶ்ரவணம் மநநம் நிதித்யாஸநம் முதலான நம்முடைய ப்ரயத்நத்தினாலேயே நாம் மோக்ஷமென்னும் ஸாம்ராஜ்யத்தை வென்று விடலாம் என்று நினைப்பது பிசகு என்பது தான்.

"யேऽந்யேऽரவிந்தாக்ஷ ! விமுக்தமாநிந-
ஸ்த்வய்யஸ்தபாவாதவிஶுத்தபுத்தய: ।
ஆருஹ்ய க்ருச்ச்ரேண பரம் பதம் தத:
பதந்த்யதோऽநாத்ருதயுஷ்மதங்க்ரய: ॥"

என்றும்,

"[illegible]"

என்றும் ஸ்ரீ பாகவதத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, பகவத் பக்தி விரஹிதமான ப்ரயத்நமெல்லாம் வீணே! எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பக்திசெய்து அவனை ஶரணமாக அடைந்தவர்களே, அவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாகக்கொண்டு எவ்வித் ப்ரம்ஶமும் இல்லாமல் நிர்பயர்களாக ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷமின்றிக்கு நமக்கு மோக்ஷம் ஸித்தியாது. நாம் யோகம் முதலியவற்றை அவலம்பித்து மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளலாம் என்று நினைப்பது கேவலம் அஹங்கார கார்யமே, என்பது தான் நமது வேதாந்த ரஹஸ்யம்.

"நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ
ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந ।
யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய-
ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம் ॥"

என்று ஶ்ருதியும், 'கேவலம் ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநாதிகளால் பரமாத்ம ஸ்வரூப ப்ரகாஶம் ஏற்படாது; அந்தப் பரமாத்மா எவனொருவனை வரிக்கிறானோ அவனுக்கே அது ஜநிக்கும்,' என்று சொல்லுகின்றது.

ஆனால், 'மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யமானது கேவலம் பரமாத்மா நுக்ரஹாதீந மாகிவிட்டால், நாம் செய்யவேண்டிய அம்ஶம் ஒன்று மில்லையோ?' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். இந்த ஶ்ருதியின் அர்த்தம் அது அன்று. பகவான் எவனை வரிக்கிறானோ அவன் தான் பகவத் ஸ்வரூப ப்ரகாஶத்தை அடைகிறான் என்பது உண்மையே. ஆனால், பகவான், எவன் தனக்கு ப்ரியதமனோ அவனையே வரிப்பான்; அவனுக்கு ப்ரியதமனாக இருப்பவனும் அவனிடத்தில் ப்ரீதிசெய்கிறவனே. ஆகையால், உபாஸகனுடைய பகவத் விஷயகமான ப்ரீதியானது, பகவானுக்கு அந்த உபாஸகனிடத்தில் ஒரு ப்ரீதியை உத்பாதநம் செய்து, அதுவழியாக பகவத் ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாகின்றது என்பதுதான் தாத்பர்யம். அதாவது - நமது ப்ரயத்ந ஸாத்யமான உபாஸநமே ஆதி ஹேது; அப்படிப்பட்ட ஹேதுவொன்று மின்றிக்கே பகவான் நம்மைவரித்து அநுக்ரஹிப்பன் என்று நினைப்பது தவறுதலான எண்ணம் என்பது ஸித்தம். ஶ்ருதி தாத்பர்யம் இப்படி. இல்லாவிட்டால் பகவானிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும்,

"ப்ரியதம ஏவ ஹி வரணீயோ பவதி - யஸ்யாயம் நிரதிஶயப்ரிய: ஸ ஏவாஸ்ய ப்ரியதமோ பவதி - யதாயம் ப்ரியதமம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதி ததா ஸ்வயமேவ பகவாந் ப்ரயததே"

என்று இந்த அர்த்தம் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், இவ்விடத்தில், 'நான் உன்னை ஶரணமாக அடைந்துவிட்டேன்; அப்படி ஶரணம் அடைந்ததைமட்டில் வ்யாஜமாகக்கொண்டு, என்னுடைய பாபங்க ளெல்லாவற்றையும் போக்கி, வேறு எவ்வித ஸாதநங்களையும் என்னிடமிருந்து அபேக்ஷியாமல், என்னை அங்கீகரிக்க வேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். பகவானிடத்தில் ப்ரீதிசெய்து, 'நீ என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று அவனுடைய திருவடிகளையே ஶரணமாக அடைவது சேதநனு

டைய க்ருத்யம்; அப்படி ஶரணமடைந்த உபாஸகன் விஷயத்தில் ப்ரதிபந்தக பாபங்களை ஆக்ரமிக்க வொட்டாமல் தடுத்து அவைகளை நிரஸநம் செய்து அந்த உபாஸகனை ரக்ஷிப்பது பகவத் தயையின் க்ருத்யம் என்று ஆயிற்று.

"பாபீயஸோऽபி ஶரணாகதி ஶப்தபாஜோ நோபேக்ஷணம் மம தவோசித மீஶ்வரஸ்ய | த்வஜ்ஜ்ஞாநஶக்தி கருணாஸு ஸதீஷு நேஹ பாபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீநம்"

என்று ஸ்ரீ கூரேஶனும் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்.

"அபராதஸஹஸ்ரபாஜநம் பதிதம் பீமபவார்ணவோதரே | அகதிம் ஶரணாகதம் (ஹரே), ஹே ஹரே! கேவலம் க்ருபயா ஆத்மஸாத்குரு" [அஸங்க்யேதங்களான அபராதங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும், துஸ்தரமான ஸம்ஸாரமாகிற கடலின் நடுவில் விழுந்து கிடக்கிறவனாகவும், உன்னையொழிய வேறு புகலற்றிருக்கிறவனாகவும், உன்னையே ஶரணமாக அடைந்திருக்கிறேனென்று கூப்பிடுகிறவனாகவும் இருக்கும் என்னை, ஹே ஹரே! கேவல க்ருபையாலேயே என்னுடைய ப்ரதிபந்தக பாபங்களனைத்தையும் போக்கி, விஷயீகரிக்கவேணும்.]

அபராத ஸஹஸ்ரபாஜநம் - அபராதம் என்பதற்குக் குத்தம் என்று அர்த்தம். அதாவது - பகவந் நிக்ரஹத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் பகவானுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநமே. "ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே ஸஹஸ்ரஶோ யந்ந மயா வ்யதாயி" என்று ஏற்கெனவே கதறியிருக்கிறாரன்றோ? அந்த அர்த்தத்தையே இவ்விடத்தில் அநுவதிக்கிறார். புண்யம் பாபம் இரண்டும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபந்தகங்களானதால், இவ்விடத்தில் "அபராத" என்னும் ஶப்தத்தால் மோக்ஷ ப்ரதிபந்தகங்களாகிற புண்ய பாபங்கள் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன என்று சிலருடைய திருவுள்ளம்.

பீமபவார்ணவோதரே பதிதம் - "நிமஜ்ஜதோऽநந்த பவார்ணவாந்தஃ" என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்ட அர்த்தம் இவ்விடத்தில் மறுபடியும் அநுவதிக்கப்படுகின்றது. 'பீம' என்பதற்கு பயங்கரமான என்று அர்த்தம். 'பவார்ணவ' என்ருல் ஸம்ஸாரக்கடல் என்ருயிற்று. 'இப்படி அளவிடக்கூடாததாயும் துஸ்தரமாயும் அதி பயங்கரமாயும் இருக்கும் இந்தக்கடலின் நடுவில் திசை தடுமாறிக்கிடக்கிறேனே, என்று கதறுகிருர். 'நீ எடுக்கப் பார்த்தாலும் உனக்கும் எட்டாதபடி அவ்வளவு நடுவிலன்றோ நான் விழுந்து கிடக்கிறேன்' என்றும் த்வநிக்கிறதாம்.

அகதிம் - விஷ்ணுபோத மொழிய, இந்தக்கடலில் நின்றும் கரையேறுவதற்கு வேறு புகலில்லை என்பதை இந்தப்பதம் குறிக்கின்றது.

"வைகுந்த னென்பதோர் தோணி பெருதொழல்கின் றேன்"

"த்வத்பாதபோதேந ஸமுத்தரேத
கஃவஸுஷி ஸௌவஸ்தவதம் பவாப்தௌ ॥"

என்கிறபடி ஸம்ஸாரிகளாகிற நமக்கு வேறுகதி ஒன்றுமில்லை. "அநந்யகதிஃ" என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருப்பதை இவ்விடத்தில் அநுஸந்தித்துக் கொள்ளவேணும்.

ஶரணாகதம் மாம் - ஶரணமடைந்திருக்கும் என்னை. இந்த ஶப்தத்தில் ரக்ஷண வ்யாஜம் வெளியிடப்படுகின்றது. நாம் ஶரணமடையாவிட்டால், நம்முடையவிஷயத்தில் ரக்ஷணம் ஸம்பவிக்காது என்பதை இது ஸூசிப்பிக்கின்றது. பகவான் ரக்ஷ்யாபேக்ஷையை ப்ரதீக்ஷிக்கிருன் என்பது நம்முடைய கொள்கை. 'நிஶாம்ய' என்னும் பூர்வஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்வாத்ம திரஸ்காரத்தை அநுவ்ருத்தித்தே, இந்த ஶ்லோகத்திலும் தன்னிடத்தில் ஓர் அநாதரவு த்யோதிப்பிக்கும் பொருட்டு 'மாம்' என்னும் விஶேஷ்யத்தை ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ப்ரயோகிக்க வில்லையாம்.

ஹரே! கஷ்டப்படும் நம்மிடத்தில் தயையும், அந்தக் கஷ்டங்களை நிவ்ருத்திசெய்வதில் ஶக்தியும் பொருந்தினவனே, நம்மால் ஶரணமாக அடையத்தகுந்தவனுவான். அப்படிப்பட்ட குணங்கள் இரண்டும் பகவானிடத்தில் பூர்ணமாக இருக்கின்றன என்பதை இந்த 'ஹரே' என்னும் ஶப்தம் காண்பிக்கின்றது.

"ப்ரஹ்மாணமீஶாநம் இந்த்ரம் ச யமம் வருணமேவ ச ।
ப்ரஸஹ்ய ஹரதே யஸ்மாத் தஸ்மாத் ஹரிரிதீர்யதே ॥"

[ப்ரஹ்மா முதலான ஸகல தேவதைகளையும் ஆக்ரமித்து நிற்கிறபடியால் இவனுக்கு 'ஹரி' என்னும் பெயர் உபபந்நமாகின்றது] என்று சொல்வதனுல் அவனுடைய அபார ஶக்தியும்,

"ஹரிர் ஹரதி பாபாநி"

[ஆஶ்ரிதர்களுடைய அநிஷ்டங்களெல்லாவற்றையும் ஹரிக்கிறபடியால் 'ஹரி' என்னப்படுகிருன்] என்பதனுல் அவனுடைய அபாரதயையும் வெளியிடப்படுகின்றன. "மித்ரபாவமேயடியாக ஸமஸ்த துக்கங்களையும் போக்குகையே ஸ்வபாவமாக உடையவனே" என்பது ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வ்யாக்யாநம்.

கேவலம் க்ருபயா - 'நான் ஶரணுகதிசெய்து விட்டபடியால் உன்னுடைய க்ருபைக்கு ஒரு அவகாஶம் ஏற்பட்டுவிட்டது; அந்த க்ருபையைக் கைக்கொண்டே' என்பது குறிப்பு. அதாவ்து - 'என்னுடைய ப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்தியும் பொருட்டு, இனி என்னிடமிருந்து வேறு ஒரு வ்யாபாரத்தையும் ப்ரதீக்ஷியாமலே' என்ருயிற்று. ஏனென்ருல், ப்ரதிபந்தக ரூபங்களான பாபங்களைப் போக்குகைக்கு நாம் ப்ரயத்நப்பட்டாலும் அது அஶக்யமா

குமாகையால், பகவானுடைய தயையே அவைகளை ஸமநம்செய்ய வேணும் என்பது தாத்பர்யம்.

“ ஸதாஸவிதா ஸ்வேளவம் தாஜோமாவிகரஜ:
வ்யஸநயிதாஸேஷம் நிக்ஷிப யாஷி நடுஸக்யம் ।
ஸ்வயமிதி ஹி உயெ கூவம் ஸ்வீக்ருத ஸ்ரீநிவாஸா
ஸிமிஷிதஸவஸீதி: ஸ்ரேயஸே ஜாயஸே ந: ॥ ”

என்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஸிகன் அநுக்ரஹித்திருக்கிறு ரன்றோ ?

ஸ்வதீவஸாத்குரு - ஆத்ம ஸாத்தாகப்பண்ணியருளவேணும். அதாவது - நம்முடையவனென்று விஷயீகரித்தருளவேணும். வேறு உபாயம் வேறு உபேயம் இவைகளிலிருந்து என்னை விமுகனுகச்செய்து, உன்னுடைய தாஸனுக என்னைத் திருவுள்ளம் பற்றி, உன்னுடைய கைங்கர்யத்திலேயே அபிருசியுள்ளவனுக என்னைச் செய்தருளவேணும் என்பது தாத்பர்யம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

THE REGISTRAR OF ... 11 AUG 1916 MADRAS.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ஆடி [ஸஞ்சிகை 6.

த்ரிஸவநஸத்ஸம் ஸதீமவண்டும் ஸவிகஸமளஸவஸாவஸம் டியாமெ - வவஸஸவக்காஷாவ்ரதாநாஜெ விஜயஸவெ ஸதிஸஸ்தா ஸெஸதவஷர ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

—o0o—

ஆர்யமதத்தின் ஏற்றம்.

கல்கத்தா ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ் உட்ராப் துரையவர்கள், உலகத்தில் மற்றெல்லா மதங்களைக் காட்டிலும், ஹிந்து மதமானது பாஸ்சாத்ய வித்யா நிர்ணயங்களுடன் ஒத்திருக்கின்றதெனச் சொன்னுராம். அவ்வித்யா நிஷ்டர்களும், பரமார்த்த தத்வங்களைப்பற்றி ஆலோசிக்க ஸமர்த்தர்களுமான பல ஐரோப்ய வித்வான்களும் அமெரிக்கா வித்வான்களும் அவ்வண்ணமே அபிப்ராயப்படுகின்றனர். அதனாலென் பயன்?

அது தத்காலம் பயன்படாமை.

இந்தியர் ராஜாங்க விஷயத்தில் பராதீனர். ஆதலால் அவர் மதமும் வித்யையும் ப்ராயேண ஐரோப்யர் மதிக்கத்தக்க ஸ்திதியில் இல்லை. ப்ரபல உத்யோகஸ்தர்களான ஐரோப்யர்களில் பலர் தம்முடைய ஸ்தாந கர்வத்தாலும், தம்மால் ஆளப்

பட்ட ஸாதாரண ஜநங்களுடைய அஜ்ஞாநத்தைக் கண்டும், இந்தியர் கல்வியில் தம்முடைய அறிவின்மையாலும், இந்தியர் மதத்தைக் கௌரவப்படுத்துகின்றாரில்லை. கிறிஸ்தவ பாதிரிமார் இந்தியர் மதத்தை அழிப்பதற்கென்றே இந்தத் தேசத்துக்கு வந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களால் படிப்பித்த பல இந்தியர்கள் இவர்களைப் போலவே இந்திய மதவிஷயமாய் எண்ணத் தொடங்குகின்றார்கள். இது கால ஸ்வபாவம். இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பயனில்லை.

அது பர ஹிம்ஸையை விலக்கி வளர்ந்தது.

கிறிஸ்தவ மஹம்மதிய மதங்களைப்போல் ஹிந்து மதம் மதாந்தரஸ்தர்களை பலாத்காரமாக ஆகர்ஷிப்பதில்லை யென்று அதன்மீது ஒரு குற்றம் சாட்டுவார்கள். கிறிஸ்தவ மஹம்மதிய மதங்கள் யூத மதக் கதைகளை ஆச்ரயித்துப் பிறந்தன. அக்கதைகள், யூதர் அந்ய ஜாதியர்களைக் காரணமின்றி வேரறுத்து விட்டதாகக் காட்டுகின்றன. அவர் தேவன் அயலார்களைக் கொல்வித்து அவர்க்கு நன்மை யளித்ததாக எழுதியிருக்கின்றார்கள். மஹம்மதியர்களோ கிழ் ரோமன் அதிராஜ்யம், பெர்ஷியன் அதிராஜ்யம் இவற்றை மதபேதத்தையே காரணமாகக்கொண்டு அழித்தனர். அங்குள்ள ப்ரஜைகளைப் பலவந்தமாக மஹம்மதிய ராக்கினர். தற்காலம் ஆப்கன் தேசமென்றும், பெர்ஷி தேசமென்றும், துர்கிஸ்தாநமென்றும் பெயர் வழங்கும் தேசங்களையும் அவ்வண்ணமே நடத்தினார்கள். இந்திய தேசத்தைப் பலதரம் படையெடுத்தார்கள்; தேவஸ்தாநங்களைச் சூறையாடினார்கள்; பல ஜநங்களைக் கொன்றார்கள்; முடிவில் இந்திய தேசத்தையே பிடித்தார்கள்; இந்தியர் தேவாலயங்களை அழித்தார்கள்; பல ஹிந்துக்களை மஹம்மதியராக ஆக்கினார்கள்.

கிறிஸ்துவர்களும் அவ்வண்ணமே அமெரிக்காவில் முக்யமாகவும் இதர தேசங்களில் கொஞ்சமாகவும் நடந்திருக்கின்றார்கள்.

அதற்குக் காரணம்.

இந்து மதத்துக்கும் பௌத்தமதத்துக்கும் இந்த வ்யாதி இல்லை. இது குற்றமாயின் குற்றமே. மற்ற மதங்களை ஆத்யந்திகமாகப் பொய்யென்று இந்து மதம் நம்பவில்லை. ஈச்வரன் ஸர்வத்ர ஸமனென்றும், அவ்வவர் ஜ்ஞாநத்துக்கும் பக்திக்கும் தக்கபடி

எல்லா ஜநங்களையும் அவன் ரக்ஷிக்கின்றானென்றும் ஹிந்துக்கள் நம்புகின்றார்கள். யாவர்க்குள்ளும் அவன் அந்தர்யாமியாக நிலைக்கின்றானென்றும் அவர்கள் நம்புகின்றார்கள். "ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு, ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:, யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம், [illegible]" எனும் பகவத் வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கின்றனர். ஸர்வத்ர ஆத்மாவாக நிலைத்து நிற்கின்ற ஈச்வரனை நினைத்து சாந்தியடைந்து அவனை உபாஸிக்கவேண்டுமென்று வேதம் சொல்லிற்று. ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் நியாமகனாய் நின்ற பரமாத்மாவை நோக்கி ஒருவரிடமும் அமித்ர பாவத்தைப் பாராட்டவேண்டாமென்று விஷ்ணு புராணம் சொல்லிற்று. ப்ரியங்களின் வியோகத்தாலும் அப்ரியங்களின் ஸம்யோகத்தாலும் உண்டாகப்பட்ட துக்கத்தால் ஸகல ஜந்துக்களும் இவ்வுலகில் பீடிக்கப்படுகின்றன. அஹங்கார மமகாரரூபமான அஜ்ஞாநத்தையிட்டு ஒருவன் மற்றொருவனை மித்ரனென்றும், வேறொருவனைச் சத்ருவென்றும் நினைக்கின்றான். ப்ராயேண இவ்வுலகில் ஆத்யாத்மிகாதி துக்கங்களால் வருந்ாதவர் எவரும் இல்லை. விலக்கக்கூடிய துக்கஜநகமான ப்ரவ்ருத்திகளை யாவரும் த்யஜிப்பது நம்முடைய சாஸ்த்ர ஸம்மதம். ஆதலால் பலாத்காரமாய் மதாந்தர நிஷ்டர்களை ஸ்வமதத்தில் சேர்ப்பதற்கு ஹிந்துக்கள் ப்ரயத்நித்தவர்களல்லர்.

அதைப் பரவச் செய்யும் ப்ரயத்நங்கள்.

அவ்வண்ணம் இருப்பதால், மதத்திற்கே அபாவம் உண்டாய் விடுமென்றும், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான மதம் நாசமடைவது லோகத்தின் ஹிதத்தின் பொருட்டு ஆகமாட்டாதென்றும் நினைத்து, விவேகாநந்தர் முதலானவர்கள் வர்ணாச்ரம வரம்புகளைத் தாண்டி, ஹிந்து மதத்தைப் பரவச் செய்ய ஆரம்பித்தனர். விசேஷ ஜ்ஞாநத்துடன் கூடி மஹாப்ரயத்நபரராய் நின்று, பல ஐரோப்யர்களையும் அமெரிக்கா தேசத்தாரையும் தம் சிஷ்யர்களாக்கிய விவேகாநந்தர் அகால ம்ருத்யுவை அடைந்தார். ஆதலால் அவருடைய ப்ரயத்நம் அத்யாபி ஜீவித்திருந்தபோதிலும், ப்ரபலப்படுகின்றதாக எண்ணக்கூடிய ஸ்திதியில் இல்லை.

பரரால் செய்யப்பட்ட ஆர்ய மதநிந்தை பேரா கஸ்தாநமன்று.

ஜூலை மாஸம் 'மாடர்ன் ரிவ்யூ'வில், லாலா லாஜ்பட்ராய் என்பவர், "நமது வேதாந்தத்தையும் யோகாப்யாஸத்தையும், நம் முன்னோரால் ஸாதிக்கப்பட்ட ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தையும் உலகம் வேண்டிய மட்டும் வியக்கின்றது. ஆகிலும் நம்மை உலகத்தவர் அலக்ஷ்யம் செய்கின்றார்கள்; ஏனென்றால், ஆத்ம கௌரவம், அஹம்பாவம், தைர்யம், ஆத்மாச்ரயம் முதலான குணங்கள் நமக்கில்லை. * * * * உலகத்தில் எல்லாரைக்காட்டிலும், நாம் மிகவும் நிந்திக்கப்படுகின்றோம்" என்றெழுதி, நமது தத்கால படிப்பு பிழைப்புக்கு உதவாதென்று நிச்சயித்தார். அப்படிப்பும், பிழைக்கும் வழி காட்டும் படிப்பும், வேதாந்த விசாரத்துக்கு ஸஹாயம் செய்யமாட்டா.

விஷய ப்ராவண்ய முள்ளவர்கள் இக்காலத்தில் விஷயத்யாகம் செய்பவரை நிந்திக்கின்றார்கள். அதனால் கெடுவதொன்றுமில்லை. ஸர்வபூதங்களும் தூங்குமிடத்து இந்த்ரிய ஜயமுள்ளவர் விழித்து நிற்கின்றார்கள். ஸர்வபூதங்களும் விழிக்குமிடத்து அவர் நித்ரை செய்கின்றார்கள். ஒருவர் மற்றவரை நிந்தித்தால், நிந்திக்கப்பட்டவர்களும் நிந்தை செய்பவரை நிந்திக்கலாகாதோ? மற்ற தேசத்தார்கள் செல்வமும் ஐச்வர்யமும் பொருந்தி, நம்மை அலக்ஷ்யம் செய்தால், அவற்றை வேண்டாதவர் அவரை லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கக்கூடுமே? ஆதலால் பரர் நிந்தையைக் காரணமாய்க் கொண்டு ஒருவன் ஸ்வமதத்தை விட்டு அகலவேண்டாம். தேஹ விலக்ஷணமான தத்வ ஸாக்ஷாத்காரத்தை யாவரும் அடையமாட்டார். அவ்விஷயத்தில் அநதிகாரிகள் தநத்தையும், ஸுகத்தையும், ஐச்வர்யத்தையும் தேடுவதை மதம் நிராகரிக்கவில்லை. ஸர்வமதங்களும் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளை ச்ரேஷ்டர்களாக எண்ணவில்லை. ஒவ்வொரு காலத்தில் ஜநங்களின் இச்சைகளும் ப்ரவ்ருத்திகளும் ஒவ்வொரு விதமாய் ஏற்படுகின்றன. மரணத்தை முக்யமாக முன் காலத்தில் பெரியோர் சிந்தித்தார்கள். பிழைப்பைப்பற்றி இப்போது கவனிக்கின்றார்கள்.

தர்மாதர்ம நிச்சய விஷயத்தில் தத்காலம் யாவரும் ஸ்வதந்த்ரர். ஒவ்வொருவர்க்கும் ப்ரவ்ருத்தியானது இச்சாநுஸாரியாய் இருக்கின்றது. பாரஸ்த்ரவச்யதை க்வசித் க்வசித் அங்கீகரிக்கப்படுகின்

றது. ஐஹிகத்தால் ஆகர்ஷித சித்தர்களுக்கு முற்காலம் ஸத்துக்களிடம் மர்யாதை குன்றவில்லை. அப்படிப்பட்டவர் மிகுந்து பெருகும் இக்காலம் ஸாதுக்களின் பரிபவமும் விளையாட்டாய் முடிகின்றது. அழிந்துபோன புராதந ராஜ்யங்களின் ஆலயங்களை ஆதுநிகர் கண்டு விஸ்மயிக்கின்றனர். அதனால் அவ்வாலய நிர்மாணம் செய்தவர்கள் அடையும் ப்ரயோஜநமென்? விவேகசீலர்களான சில ஐரோப்பியர் புகழ்வதால் ஆர்யமதம் பொருந்தும் குணமென்னே? மற்றை ஐரோப்பியர்கள் அதன் விஷயமாக உதாஸீநர்களாகவோ சத்ருக்களாகவோ வர்த்திக்கின்றார்கள். விவேகஸாமர்த்யமற்ற தசையில், ஸம்ஸர்க்கங்களுடைய குணதோஷங்களால் ஆகர்ஷிக்கப்படக்கூடிய வயஸ்ஸில், நம் பிள்ளைகளை நாமே நம் பொருளைச் செலவுசெய்து, வ்ருத்யுபாயம் கல்பிப்பதாக ப்ரமித்துக்கொண்டு, மதவிரோதிகள் கையில் கொடுத்துவிட்டு, நம் மதத்தின் தத்கால நிலைமையைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பயன் என்ன?

* * * * * *

தேசிக த்வேஷம்.

சென்ற ஐப்பசி மாஸம் ஸஞ்சிகையில் 'வேதாந்த தேசிகன் வைபவம்' என்று சில விஷயங்கள் வரைந்தோம். இப்பத்ரிகை அக்காலம் ஸ்ரீ அஹோபில மட ஸம்ப்ரதாய ஸபையைச் சேர்ந்தது. அந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்க்குத் தேசிகன் பரமாசார்யன். தேசிகன் வைபவம் அவர்கள் உகந்து சிந்திக்கத்தக்கது. ஆதலால் அதைப்பற்றி எழுதலானோம்.

அதைக் கண்ணுற்ற ஒரு தென்கலை வைஷ்ணவர் தம் மனத்தில் அடங்காத தாபத்தை வளர்த்துவிட்டார். கருத்தில் பத்த ஜ்வரமும் கையில் காசும் மிகுதியாய் நிற்கவே, அவர் தேசிக நிந்தையைச் சக்திகொண்ட மட்டும் செய்து, புஸ்தகமெழுதி அச்சிட்டு, அதை நம் பார்வைக்கும் அனுப்பிவிட்டார்.

தென்கலையார் தேசிகன் தூஷணம் செய்யும் வகைகள் ஒருவாறாய்க் காலக்ரமத்தில் தெளிந்து, அவர்க்குள் துராக்ரஹக்ரஸ்த சித்தர்களால் பாடம் படிக்கப்பட்டன. இவற்றைத் தேசிகன் ஸம்ப்ரதாயிகளும் கண்டித்திருக்கின்றார்கள். இந்த வித்யையை யாம் பயின்றிலோம். இனிப் படித்து இங்கு எழுதப்போகின்றோமில்லை. இதை ச்ரமமின்றிச் செய்யத்தக்கவர் பலருளர். அவர்க்கு இத்

திட்டுச் சுவடி அனுப்பப்பட்டதாகில், அவர் அதைப் பரக்கத் தூஷிப்பார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்புஸ்தக விஷயமாக நமக்குத் தோற்றும் சில யோசனைகளை நாம் எழுதுகின்றோம்.

தேசிக தூஷணையும், ததீயர்கள் பரிபவமும், ஸ்வாசார்ய கைங்கர்யமாகக் கொண்டோர்க்கு ஹிதத்தைச் சொல்லிப் பயனில்லை. "ஹந்த வம்சக நாராசேஷு தூஷணாஸியாயிநாம் கிம் ந வித்ருஷ்யேத் ராவணாநயாயிநாம்" என்று பூர்வகாலமே தேசிக பக்தர் ஸித்தாந்தித்திருக்கின்றார்.

இப்படித் தூஷிக்கவந்த வைஷ்ணவர்க்கு மனவருத்தம் உண்டாவதற்கு நாம் காரணம் தந்தோமில்லை. தென்னாசார்யர்கள் விஷயமாகக் கொஞ்சமும் நாம் குற்றம் சொல்லவில்லை. இவர்க்கு நாமும் தேசிகனும் அபராதிகளாவதற்குக் காரணமே வேண்டாம். நம் ஸத்தையே அதற்குப் போதும்போல் காண்கின்றது.

யேநகேந ப்ரகாரேண, தேசிகனுக்குக் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம், ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர், வேதாந்தாசார்யர் என்கிற பிருதுகள் உண்டென்பதை அவ்வைஷ்ணவர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். தேசிகன் காலத்தின்கண்ணே அப்பெயர்கள் அவர்க்கு வாய்த்தனவென்று காட்ட, தேசிகன் ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும், நைனாராசார்யர் வசநங்களையும் எடுத்துரைத்தோம். ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் "ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞயா லப்த வேதாந்தாசார்ய பதம்" என்றும், தயாஸதகத்தில், "வேதாந்ததேசிகபதே விநிவேஸ்ய பாலம்" என்றும் தேசிகன் ஸாதித்ததைப் பரஸ்பர வ்யாஹத மென்கிறார் இந்த நிபுணர். தயாஸதக ஸ்லோகத்தில் தேசிகன் தமக்குப் பதமளித்த தேவனை ஸ்ரீநிவாஸ நாமத்தால் வ்யவஹரித்தாரில்லை. அன்றியும், தேசிகன் ஸ்ரீ ஸைலத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவர்க்கும் ஸ்ரீ ரங்கத்தில் படுத்தவர்க்கும் இந்த வைஷ்ணவரைப்போல் பேதம் கண்டிலர். மேலும், 'க்ருஷ்ணாக்ய விப்ர வேதாந்த தேசிகத்வ ப்ரதாயிநே' என்று ஸ்ரீநிவாஸனுடைய அஷ்டோத்தர ஸதநாமாவளியில் இருப்பதற்கு அநுகுணமாக ப்ராக் ஜன்மத்தில் க்ருஷ்ணனென்று பெயருடைய ஒரு விப்ரஸ்ரேஷ்டரை வேதாந்ததேசிகனாக ஸ்ரீநிவாஸன் அவதரிப்பித்தார் என்று ஐதிஹ்யம் உண்டு.

இதை யோசித்தும் தயாஸதக ஸ்லோகம் பிறந்திருக்கலாம். தேசிகன் ஸ்வயமே ஸத்துக்களுடைய ஸதஸ்ஸில் ஸமஸ்யா ஸஹஸ்ர நிர்வாஹாநந்தரம், கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமென்றும் ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரென்றும் பிருதளிக்கப்பட்டதாய் ஸாதித்தது நிஜமே. ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரரெனப் பிராட்டி பிருதளித்ததாய் யாமெழுதியதை அவ்வண்ணமும் விவரித்த புஸ்தகங்களைக் கண்டெழுதினோம். இரண்டு ஐதிஹ்யமும் உண்மையா யிருக்கலாம். கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமெனப் பிராட்டி பிருது தந்ததாயும் புஸ்தகங்களில் கண்டிருக்கின்றோம்.

விக்ரஹரூபமான தெய்வங்கள் நடக்கமாட்டா; பேசவும் மாட்டா. ரங்கநாதன் நாமம் அளித்தாரெனில் அர்ச்சக முகத்தால் தான் அவ்வண்ணம் நடந்திருக்கக்கூடும். அர்ச்சகர்க்குப் பகவான் ஸ்வப்ந மளித்திருக்கலாம். தேசிகன் விஷயத்தில் ஈடுபட்ட பாகவதர் இஷ்டத்தை அர்ச்சகர் பகவதாஜ்ஞையாய்ப் பாவித்தும் வெளியிட்டிருக்கக்கூடும்.

கண்டாவதார விஷயமாகத் தேசிகன் தாயார் ஸ்ரீநிவாஸன் கண்டையை விழுங்கினதாக ஒரு ஸ்வப்நம் கண்டாரென்றும், அதன் பிறகு பகவத்ஸந்நிதியில் கண்டை காணுமலிருந்ததென்றும், அதனால் ஜநங்களுக்குள் தாபம் ஜநிக்கவும், பகவான் அர்ச்சக முகேந தானே தனது கண்டையை அநந்தஸூரி குமாரராக அவதரிக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்து அனுப்பினதாகத் தெரிவித்ததாகவும் ஐதிஹ்யம் உண்டு. புதஜநங்களுக்குள் இப்படிப்பட்ட உத்ப்ரேக்ஷை யுண்டென்று தேசிகனே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ஸாதித்திருக்கின்றார். அவர் திருக்குமாரர், வேங்கடேஸாவதார மென்றும், கண்டாம்ஸ மென்றும், யதீந்த்ராம்ஸ மென்றும் தேசிகனைப் பற்றித் தர்க்கிக்கின்றார்களென ஸாதித்தருளினார். கண்டையென்றால் ததபிமாநி தேவதை. அதனம்ஸம் தேசிகன் திருமேனியில் ப்ரவேசித்திருந்ததென உத்ப்ரேக்ஷை. தேவசத்ருக்களை விரட்டியோடச் செய்வதும், பகவத் கைங்கர்யோபகரணமா யிருப்பதும் கண்டை. வேதநிந்தகரையும், அதற்கு அபார்த்தம் செய்பவரையும் தேசிகன் நிரஸித்தார். ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாய ரக்ஷகத்வம் ஸ்வாமியை விசேஷமாக ஆச்ரயித்த படியால் ராமாநுஜன் அவதாரமெனப்பட்டார். ஸ்ரீநிவாஸன் திருநக்ஷத்ரத்தில் ஜநித்தபடியால்

அவருடைய அவதாரமென்றும் யோசிக்கப்பட்டார். ஆதலால் இந்த ரூபமான ஐதிஹ்யங்கள் தேசிகன் காலம் முதல் உண்டென்று காட்டினோம். நம் தூஷகர் இதை ஸஹித்திலர். இப்படிச் சொல்பவர் முழுப் பூசினிக்காயைச் சோற்றில் மறைத்தவனுக்கு ஸஹோதரனும். தேசிகன் மாதாவுக்குக் களவு ஸெக்ஷன்படித் தண்டனையும் உண்டாயிருக்குமாம். இது திருமலை மால் திருமணியாய்ச் சிறக்க வந்த சிறப்பாம்.

ஐதிஹ்யம் தேசிகன் காலம் முதல் உண்டென்பதை மந்தமதிகளும் மறக்கப் பொருந்தாது. ஐதிஹ்ய காரணம் ஒரு ஸ்வப்நமென்பதை விமர்சிப்பவர் அங்கீகரிக்கலாம். ஸ்வப்நாநுகுணமாக ஸந்நிதியில் கண்டை மறைந்ததென்பது தத்கால ரீதிக்குப் பொருந்தாமல் நிற்கலாம். தத்கால ரீதியைக் கணிசித்து ஸம்பாவிதாஸம்பாவிதாம்சங்களை நிஷ்கரிஷிக்கின்றவர்கள், அநேக இதிஹாஸ புராண கதைகளையும் பூர்வாசார்யர்கள் கதைகளையும் மறுக்கவேண்டும். நம் தூஷகரோ "ஸ்ரீரங்கநாதனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் என்னும் திருமந்த்ரத்தை * * * திருவேங்கடமுடையானால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாக வரைந்தனரேல், அப்போது அத்தனியனுடைய உண்மையை ப்ராமாணிகர்கள் எங்ஙனே கொள்வர்?" என்றெழுதி, வேதாந்தாசார்ய பதம் தேசிகன் பெற்றபடியை ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய தயாசதக வாக்யங்கள் விவரிப்பதைப் பரஸ்பரம் வ்யாஹதமாக நிச்சயித்தனர். விக்ரஹ ரூபமாய்க் கோவிலில் எழுந்தருளியிருப்பதாக விச்வஸிக்கப்பட்ட தேவன், மணவாள மாமுனியிடம் காலக்ஷேபம் செய்தாரென்பதும், தனியன் சொன்னாரென்றும் வழங்கும் கதை ஓர் யானையைச் சோற்றில் மறைப்ப தொவ்வாதோ? இதைக் கேட்ட கந்தாடை ரவாசார்யர், இது உண்மையாகில், '[illegible]' வென்று சொல்லவில்லையா? இந்தக் கதையின் ஸம்பாவிதாம்ச யோசனை தூஷகர் செய்தாரோ? இக்கதைக்கு மூலமாக மணவாளமாமுனி எழுதிய க்ரந்தங்களிலோ, அவர் காலத்திலிருந்தவர் எழுதிய க்ரந்தங்களிலோ ஓரெழுத்துண்டோ? ஸ்வகோஷ்டி நிஷ்டமாக இந்த ஸங்கேதம் தென்கலையாரால் ஆதரிக்கப்படுவதைப்பற்றி யாம் தோஷம் சொல்வோமில்லை. நிஜமாகத் தேசிகன் காலமுதல் வழங்கிவந்த ஐதிஹ்யத்தை வடகலையார்

நம்பினால் தூஷகர்க்குத் துயரம் ஏனோ? கண்ணாடி யறையில் வீற்றிருந்து வழிப்போக்கர்மேல் கல்லெடுத்து வீசுகின்றார் நம் தூஷகர். வடகலையார் சொல்லும் ஐதிஹ்யம் ஒரு ஸ்வப்நத்தில் ஜநித்தது. விக்ரஹமே எழுந்து வெளிவந்து உலாவிற்றென்ற கதையைப்போன்றதன்று. ஸ்வப்நத்தின் பொருட்டு இத்தூஷகர் நீலகோட்டைச் சரணமடைவானேன்? தேசிக பக்தர் இச்சித்தாராகில் இத்தூஷகரே நீலகோட்டின் நிர்ப்பந்தத்தை அநுபவித் தறியலாம். ஸ்வப்ந விஷயமாக,

"न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति अथ रथान् रथयोगान् पथः सृजते - न तत्रानन्दा मुदः प्रमुदो भवन्ति अथानन्दान् मुदः प्रमुदः सृजते - न तत्र वेशान्ताः पुष्करिण्यः स्रवन्त्यो भवन्ति अथ वेशान्तान् पुष्करिणीः स्रवन्तीः सृजते - स हि कर्ता - [illegible]" - என்கிறபடியே உபநிஷத் வாக்யங்களை நம் தூஷகர் விமர்சிக்கத்தக்கவர். அன்றியும், "सन्ध्ये सृष्टिराह हि" என்கிற ஸூத்ர பாஷ்ய பங்க்தியில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸ்வப்நாநுபவங்களுக்கும் கர்த்ருத்வம் பகவானிடம் நிற்கின்றதெனக் கூறுகின்றார். அதித்வேஷம் ஸாராஸார விவேகோத்பத்தியை ப்ரதிபந்திக்குமென்பதை நம் தூஷகர் பக்கல் கண்டறியலாம். மற்ற யோசனைகள் பின் ஸஞ்சிகைகளில் வரைவோம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதமும் த்ரிகால ஸ்திதியும்.

[இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடைபெற்ற திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.வே. வித்யா பூஷணம் ஆள்கொண்ட வல்லி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம்.]

I. முதல் உபந்யாஸம். [28-12-1916.]

ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிகள், இந்த ஸபையில் உபந்யஸிக்க அடியேனை வரவழைத்து பஹுமாநித்ததைக் குறித்து முதலில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் செய்கிறேன். அரிய பெரியோர்கள் நிறைந்துள்ள கூட்டத்தின் முன்னிலையில் இருப்பதனால் அடியேனுக்கு மோக்ஷம் நிச்சயமாய் உண்டு என்று நினைக்கிறேன். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் இரு பிளவுபட்டிருக்கும் 'வடகலை' 'தென்கலை' என்னும் த்விவித கொள்கைக்காரர்களும் ஒத்த மனத்தினராய்ச் சேர்ந்துவாழ நாம் எல்லோரும் எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்.

தற்காலத்தில் காங்க்ரஸ் என்றும் கான்பரன்ஸ் என்றும் பெரிய கூட்டங்கள் நடந்தேறி வருகின்றன. அவைகள் ஏற்படுவதற்கு என்ன காரணம் என்று சிலர் கேட்பார்கள். மற்றும் சிலர் ஒருவித்து உண்டாகு மிடத்தில் இரண்டு ஆகுமா? (ஒரே வித்து இரு வித செடிகளாகுமா?) என்று கேட்பார்கள். இதற்கு உத்தரம் ஆத்மா ஸம்ரக்ஷிதமா யிருந்தால் எல்லாம் கூடும் என்க.

ஆனால் அந்தப் பெரும் கூட்டங்களின் முக்ய கருத்து, உலகத்தில் ஸம்பந்தாஸம்பந்தமின்றி வெவ்வேறாகப் போகும் ஸித்

தாந்தங்களை ஒரு வழிப்படுத்துவதே தான். இப்படி ஒற்றுமைப் படுகை ஆத்ம வித்யையால் கூடுமே தவிர, வேறு விதமாக ஏற்பட அவகாசமில்லை. எல்லா விதமான வித்யைகளிலும் ஆத்ம வித்யையே பெரியது. "பூகோள தத்வம், நக்ஷத்ர தத்வம் முதலிய தத்வங்களை நன்றாகக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஆத்ம வித்யையைச் சிறிதும் கற்க முடியவில்லை" என்று நாரதர் ஸநத்குமாரனிடம் சொன்னதாக ஓர் உபந்யாஸத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆத்ம வித்யையானது நமது ஸநாதந தர்மங்களால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த வைஷ்ணவ ஸபையானது பாரமார்த்திகமான முடிவுகளையே கொண்டதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. கவர்ன்மெண்டார் தங்களுடைய பாதுகாப்புக்கும், தத்கால சிறுவர்களின் நன்மையின் பொருட்டும் (Moral and religious education) மதவித்யாபிவ்ருத்தியும் நன்னெறிப் பழக்கமும், அவச்யாபேக்ஷித மென்று அபிப்ராயப்பட்டார்கள்.

லோகத்தில் புராதந புஸ்தகங்களில் எழுதப்பட்டிருப்பதே மதத்தின் மூலாதாரம். கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பைபில் எப்படியோ, முஸல்மான்களுக்குக் கொரான் எப்படியோ, பார்ஸிகர்களுக்கு ஜெண்டவெஸ்தா எப்படியோ, பௌத்தர்களுக்கு த்ருபிடகம் எப்படியோ, அப்படியே நமக்கும் நம் மதத்திற்கும் வேதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

லோகத்தில் புராதந மதங்களுக்கெல்லாம் புராதநம் வைஷ்ணவமே. "விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்று ரிக் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

புருஷஸூக்தமானது நான்கு வேதங்களுக்கும் பொதுவானது. அந்த ஸூக்தத்துக்குப் புருஷன் யார்? விஷ்ணு; நாராயணனே புருஷன். இந்தத் தத்வத்தை விவரிக்கிற புருஷ ஸூக்தத்திற்கு 108 - உபநிஷத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முத்கலோபநிஷத் இதற்கு ஆதாரமாயிருக்கிறது. அதைப் பார்த்தால் இந்த ஸூக்தத்திற்கு நாராயணன் என்பவன் ரிஷி.

நம்முடைய பழைய காலக் கதைகள் என்பவைகளை விட்டுவிட்டு இதர தேசத்து ஸாக்ஷிகளைக் கொண்டு நாம் பார்க்கும்

போது, புராதந மெக்ஸிகன்களுக்குள்ளே ராமன் ஸீதை - இவர்களுடைய கதைகள் வழங்கி வந்தனவாகத் தெரிகிறது. அதனாலேயும் ராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்று ஏற்படுகிறதல்லவா?

பார்ஷியர்கள், ரோமானியர், க்ரேக்கர், இவர்கள் நாகரிகமடைவதற்கு முந்தியே ஏற்பட்டிருந்த (Babylonian Tablets) பாபிலோனியன் சித்ரபீடங்களில் ந்ரஸிம்ஹனைக் குறித்துங் கூட சில விஷயங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. ந்ரஸிம்ஹன் விஷ்ணுவின் ஓர் அவதாரமே. மத்ஸ்யாவதாரத்தில் நடந்த சில விஷயங்களும் (Babylonian) பாபிலோனியன் ஜாதியார்களில் வழங்கிவந்தனவாகத் தெரிகிறது.

பௌத்தர்களின் ‘ஜடாக’ கதைகளில் ஒன்றாகிய ‘தசரதா ஜாடகம்’ என்னும் ஓர் புத்தகத்தில் பௌத்தர் “நான் முன் ஒரு காலத்தில் ராமனாக இருந்தேன்” என்று சொன்னதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (Dr. Paul Corus) டாக்டர் பால்கோரஸ் என்பவர் தாம் பௌத்தமதத்தைக் குறித்து எழுதும் புஸ்தகத்தில் க்ருஷ்ணோபாஸநம் பழமையான பாரமார்த்திக வ்ரதம் என்று எழுதுகிறார்.

மேலும் ஜைனர்களின் தீர்த்தங்கரர்களில், ராமன் க்ருஷ்ணன் என்னும் இருவர் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. (Megasthenes) மெகஸ்தெனிஸ் என்பவர் கிருஷ்ண ஸேவையைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்.

வைஷ்ணவம் பழமையான மதம் என்பதற்குப் பார்ஷியன் யக்கம் ஆதாரம் வேண்டும் என்றால், ‘Mazdaism in the light of Vaisnavam’ என்னும் (அடியேன் இயற்றிய) புஸ்தகத்திற் காணலாம்.

முற்கால நிலைமையும் தற்கால நிலைமையும்.

இக்காலத்தில் புதிய இந்து மதத்தினர் சிலர் தோன்றி, ப்ரஹ்ம ஸமாஜம் என்றும், ஆர்ய ஸமாஜம் என்றும், ப்ரார்த்தந ஸமாஜம் என்றும், வெவ்வேறு கோட்பாடுகளை உடையவர்களாகித் தாங்கள் (Impersonal God) அமூர்த்த ப்ரஹ்மத்தை த்யானிப்பவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவதாரமும் அதைப் பற்றிய அர்ச்சா ஸேவையையும் கண்டநம் செய்கிறார்கள். ராம-

னும் க்ருஷ்ணனும் இன்றிக்கே இந்து மதம் ஏற்படவில்லையே! நமது மதமாகிற கோட்டைக்கு இவ்விருவர்களும் அஸ்திபாரம் அல்லவா? ஐயோ! நம்முடைய மதம் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது! அயல் தேசத்தவர்களன்றோ நம்மை நம்முடைய மதத்திற்கு அழைக்க தியாஸபிஸ்ட் என்று பெயர்பூண்டு முன்வந்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்தில் அவர்கள் ரிஷிகள் போன்றவர் அல்லவா? ப்ரஹ்ம ஸமாஜத்தவர்கள் இந்து மதத்துக்குச் செய்த கொடுமையை, இராமனும் க்ருஷ்ணனும் ஆகிய இவ்விருவர்களும் சேர்ந்து ஓர் அவதாரமானாற்போல் ‘பகவான் ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர்’ என்பவர் அவதரித்து, அவதாரம் இல்லை என்னும் தோஷத்தை நிவர்த்தித்தார்.

புதிய இவ்விந்து மதக் கொள்கைகளால் முடிந்தது என்னவென்றாலோ, ஸ்திரீகளுக்குக் கல்வியை ஓர் விதத்தில் வ்ருத்தி செய்யப்போய், அவர்கள் பழைய இந்திய ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள கௌரவமான அபேக்ஷிதங்களை யெல்லாம் அறவே விட்டு, அந்ய தேசத்து வழக்கங்களையும் நடையுடை பாவனைகளையும் கற்றுக்கொள்ளத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். உண்மையாகவே இந்திய பெண்களுக்குக் கல்வியைத் தரவேண்டும் என்ற விருப்பமிருக்கும் பக்ஷத்தில், சரியான வழிகளில் ஸ்வதேசாசாரங்களை அநுஷ்டிக்கக் கற்பித்துவந்தால், அவர்களுக்கு நல்ல நடவடிக்கைகள் வருமே. இல்லாவிட்டால் ப்ரயோஜநம் இல்லாமல் வ்யர்த்தமாகவன்றோ முடியும்? ஸ்திரீகளுக்கு வித்யை எவ்வழியாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டும் என்பதை நம் வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் பெரியோர்கள் நன்கு விவரித்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்விஷயம் வைஷ்ணவ ஸபையில் சொல்லவேண்டி வந்தது. அது சொல்லியாயிற்று.

ஹிந்து மதத்தில் வழங்கிவரும் த்வைதம், அத்வைதம், விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் ஸித்தாந்தங்களெல்லாம், நாம் வைஷ்ணவம் என்று சொல்லும் ப்ரஹ்ம தத்வத்தின் வெவ்வேறு அம்ஸ அபிப்ராயங்கள் தாம். இதை உடையவர் நன்றாகக் காட்டியிருக்கின்றார். தவிர, கீதாசார்யனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், தாம் அடிக்கடி அவதரித்து சிக்ஷை செய்வதாகக் கூறியிருக்கிறார். கீதையானது விஷ்ணுவே ஸநாதந தர்மம் என்று சொல்லும் பாஞ்சராத்

ரம் அல்லது பகவத்சாஸ்த்ரத்தின் ஸாராம்சம். காலக்ரமத்தில் சங்கரர் அவதாரிகை எழுதத் தொடங்கியது முதலில் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமமே. சங்கருடைய சிஷ்யர்களும் முதல் குருவாகிய நாராயணனையே வணங்கினார்கள். நாராயணனே அவர்களுடைய யதிகளுக்கு மூலமந்த்ரமாக ஏற்பட்டார். தவிர, வல்லப, நிம்பௌக, மாத்வ, முதலிய பிற்பட்ட மதங்களும் 11-ஆவது நூற்றாண்டில் ராமாநுஜனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மார்க்கத்தை அநுஸரித்தே வைஷ்ணவத்தின் (Universal Nature) ஸர்வ வ்யாபகத்வத்துக்கு ஸாக்ஷ்யங்களாகின்றன. பங்கால் ராஜதானி பக்கலும், அடியேன் இயற்றியுள்ள 'சைதந்ய சரிதாம்ருதம்' என்னும் சரித்ரத்தில், சைதந்யரின் ஆசார்யர் கேசவபாரதி என்பவர் ராமாநுஜனுக்குப் பின் 6-ஆவது ஆசார்யர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றொரு வைஷ்ணவ ஆசார்யர் ராமாநுஜ சிஷ்யரான ராமாநந்தருக்கு மகம்மதிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த கபீர், கமால், என்ற இரண்டு சிஷ்யர்கள் உண்டு என்று சொல்லியிருக்கிறார். அவர்கள் இருவரும் ராம மந்த்ரமே மோக்ஷஸாதநம் என்று கொண்டார்கள். சிக் ஜாதியாரின் ஆதி க்ரந்தத்தில் கடவுளுக்கு ஹரி, நாராயணன், கோவிந்தன் என்னும் நாமதேயங்கள் முக்யமாக வழங்கிவந்தனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதுவும் வைஷ்ணவமே ஆகிறது.

வால்மீகருக்குப் பின் மூன்று பெரிய ராமாயண சாஸ்திரிகள் ஏற்பட்டார்கள். அவர்கள், வட இந்தியாவுக்குத் துளஸீ தாஸரும், மேற்கு இந்தியாவுக்குத் துக்காராமும், தென்னிந்தியாவிற்குக் கம்பரும் ஆவர். அவர்களுடைய ராமாயணங்களும், ஹிந்தி, மஹாராஷ்ட்ரம், தமிழ், என்னும் பாஷைகளிலே முறையே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இத்தேசத்தில் தமிழ் ராமாயணத்தை யாவரும் கொண்டாடுகின்றார்களென்பது ப்ரஸித்தம். பங்காளி முதலிய பாஷைகளிலும் ப்ரஸித்தமான பங்கிம் சந்தசட்டர்ஜி முதலியவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது என்பதை நான் துணிந்து சொல்லுகிறேன். ஆகையால் அத் தேசத்திலும் வைஷ்ணவம் நிறைந்திருக்கிறதென்னும் விஷயத்திற்கு இது ப்ரமாணம்.

உத்தர காண்டத்தில் ஆராயவேண்டியனாதனாகிய விஷ்ணுவே, தான் வேதத்தில் பூர்வகாண்டத்தில் கடைசி அதிகாரத்தில் சொல்லும் 'ப்ரஹ்மம்' என்னும் பதத்துக்குப் பொருள் என்று விஸ்தரித்திருக்கிறது.

ஆகையால் வைஷ்ணவமே த்ரிகாலங்களிலும், எவ்விடத்திலும், வழங்கிவரும் தத்வப்பொருள் என்னும் ஸித்தாந்தத்திற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபனையும் இல்லை. கிறிஸ்து மதம், பௌத்த மதம், மகம்மதிய மதம் இவைகள் ஒவ்வொன்றிலும் உள்ள அநேக கிளைகளில் துஃசேஷ்டிதங்களுண்டாயிருந்தும் எப்படி வ்ருத்தியடைகின்றனவோ, அப்படியே வடகலை தென்கலை முதலிய சணக்கிடக்கூடாத சில்லரை ஸபைகள் உண்டாயிருந்தும் வைஷ்ணவ மதம் வ்ருத்தி யடையும் விஷயத்தில் ஸந்தேகமில்லை.

தவிர 1896-ம் வருஷ அடையாற்றில் தியஸாபிகல் ஸொஸைடியில் உபந்யஸித்த பெஸண்ட் அம்மாளால் உச்சரிக்கப்பட்ட ["That Great Saint Ramanuja"] "அந்தப் பெரிய ஆசாரியன் ராமாநுஜன்" என்னும் வார்த்தைகள் இப்போது உபந்யஸிக்கும் அடியேன் காதுகளில் உத்கோஷமாகப் பட்டது. ஆகையால் தியாஸபி ஸொஸைடிகாரர்களுக்கு க்ருஷ்ண பக்ஷபாதம் அல்லது விஷ்ணு பக்ஷபாதம் என்னும் விஷயம் வ்யக்தமாகின்றது.

வடகலை தென்கலைகளைப் பற்றி ஆசார்ய க்ரந்தங்களில் வேதாந்த தேசிகனாலாவது, மணவாளமாமுனிகளாலாவது, ப்ரதிவாதி பயங்கரம் வரதாசார்யராலாவது, எங்கேயாகிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? இப்போதிருக்கும் நாம் தான் சண்டை போடுகிறோம். எதற்குப் போடவேணும்? கோவில் ப்ரஸாதத்திற்கும் தீர்த்த ப்ரஸாதத்திற்கும் தானே! Revd J. N. Farquhar என்பவர், உபந்யஸிப்பவரிடமிருந்து வைஷ்ணவத்தின் உண்மையை (ஸமபாவத்தை) அறியவேண்டுமென்று கேட்டு அறிந்துகொண்டு, மதத்தில் அதன் பெருந்தன்மையைப் புகழ்ந்து, தென்கலை வடகலை சண்டையில்லாவிடில் உலகமே மோக்ஷம் அடையக்கூடும் என்று அபிப்ராயப்பட்டார். இதை ஸபையோர் நம்பமாட்டார்கள். வடகலை தென்கலை சண்டைகள் வைஷ்ணவத்தைக் கெடுத்துவிட்டது என்னும் விஷயத்தைக் குறித்து இங்கிலாந்தில் ஒரு புஸ்தகம் வெளியிடப்பட்டது. அது உண்மையே.

இருந்தபோதிலும் நாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை. தேசிகன், மணவாளமாமுனிகள், வாதிகேஸரி முதலியவர்கள் நமது மத

த்தை வ்ருத்தி செய்து ஆதரித்து வந்தார்கள். அற்ப விஷயங்களிலிருக்கும் வித்யாஸங்களினால் உண்டாகும் பயன் என்ன? ப்ரத்யக்ஷ அநுமாந விஷயங்களில் இன்றை தினம் உபந்யாஸகர்களும் அக்ராஸநாதிபதியும் எப்படி வெவ்வேறு அபிப்ராயப்பட்டார்கள் என்பதை ஸபையோர்களே பார்த்திருக்கக்கூடும் அல்லவா? இந்த அபிப்ராய பேதங்களால் நாம் பயப்பட்டுச் சண்டை போட்டுக்கொள்ளக் காரணமில்லை. இதற்கு உதாரணமாக வேதாந்த தேசிகன் '[illegible]' என்று உறுதியாக அருளிச்செய்திருக்கிறானன்றோ?

வடகலையாரும் தென்கலையாரும் ஒன்று சேர்வதற்கு அஹோபிலமடமே தகுந்தது என்பது அடியேனுடைய கருத்து. இப்போதிருக்கிற மடாதிபதியவர்கள் உபய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிடத்திலும் அன்பு வைத்திருப்பதால், நாம் பாக்யசாலிகளாக இருக்கிறோம். உபந்யாஸகனாகிய அடியேன் தென்கலையாயிருந்தபோதிலும், பகவத் விஷயத்தில் ஆசார்ய ஸ்தாநத்தை வஹித்த ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஸ்தாபகரான ஸ்ரீமதாதிவண்சடகோப ஸ்வாமிகளுடைய ஆத்மீக ஸம்பந்தத்தைப் பற்றிப் பெருமையுடைத்தானவனாயிருக்கிறேன்.

கிறிஸ்தவர்களுக்குள் ப்ராடெஸ்டெண்ட்ஸ், ரோமன் காதலிக்ஸ் என்ற இருவகையார்களுக்குள்ள சச்சரவுகள், நமக்குளிருக்கும் சச்சரவைக் காட்டிலும் குறைந்தனவல்ல. மேற்படி இருகக்ஷிக்காரர்களும் ரக்த ப்ரவாகமாகும்படி சண்டை போட்டுக்கொள்ள, St. Francis of Assisi என்பவர் இருகக்ஷிக்காரர்களையும் ஒன்று சேர்க்க மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டார். இராமாநுஜரும் ஒன்று சேர்த்தார் என்பதை இச்சபையோர் மறக்கக்கூடாது. இக்காலத்திலும் மறுபடியும் இது ஸாத்யமாகும். கிறிஸ்து மதத்திலுள்ள பிரிவுகள் பொதுப் பிரயோஜநத்தை உத்தேசித்து உண்டாயிருக்கின்றன. உதாரணம் Y. M. C. A. தான். வைஷ்ணவ மதத்தைத் தடை செய்ய அநேக அபாயங்கள் நேர்ந்தன. அவை, இந்து மதத்தையே தடை செய்ய நேர்ந்தன வென்றே சொல்லலாம். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் ஜாதி என்பது அழிந்துபோக ஏற்பட்டது. நீண்ட காலமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட எல்லைகளை அழித்துவிட்டால், நம் ஜநங்கள் எவ்வளவு கெட்டுப்போவார்கள் என்ப

தையும், நம் சிறுவர் எவ்வளவு ஹீந ஸ்திதியை அடைவார்கள் என்பதையும் ஊஹித்துப் பாருங்கள். சுருட்டு முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களை உபயோகிப்பதையும், மாம்ஸ பக்ஷணம் செய்வதையும் இங்கிலாந்துக்குப் போய்க் கற்றுக்கொண்டு வந்த நம் சிறுவர்களே! நம்முடைய தற்காலநிலைமையின் கொடுமை தான் என்ன? ஜாதியை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு ஸாதநோபாயங்களை அதிசீக்ரத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஜாதியை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டே ஊக்கமுள்ள கார்யங்களைச் செய்துவந்த 'பாரததர்ம மஹாமண்டலி' ஸபையில் உபந்யாஸகர் ஒரு அங்கத்தினர். அந்த ஸபையில் உபந்யாஸகரின் அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும். மற்றைப் பிரிவுகளைப்போல வைஷ்ணவத்தின் பலமும் ஜாதியைப் பாதுகாப்பதிலேயே இருக்கிறது.

இக்காலத்தில் ப்ரம்ஹ மத த்வேஷ மென்கிறது (பிராஹ்மணர்களைத் தூஷித்தல்) அதிகமாய்க்கொண்டு வருகிறது. இவ்வாபத்துகளுக்கெல்லாம் மாற்றாக நம்முடைய வைஷ்ணவ ஸபை ஏற்படவேண்டும். விஷ விருக்ஷம் போல் மேற்படி த்வேஷம் பரவிவருகிறது. சாஸ்த்ரத்தில் உள்ள விதி விலக்குகளைத் தெரிந்து, உண்மையாயும் பரிசுத்தமாயும் நடந்துகொள்ளுகிறவனே ப்ராஹ்மணன். இவன், அந்நிலைமையினின்றும் வழுவிவிட்டதால் பலரும் தன்னைக் குறைகூறும்படி செய்துகொள்ளுகிறான். இந்தக் குறை உண்டாவதற்குக் காரணம் பொருளாசையும், உத்யோகங்களில் உயர்ந்து செல்லவேண்டுமென்கிற விருப்பமும், ராஜாங்கத்தை ஜயிக்கவேண்டும் என்னும் நோக்கங்களுமே. தத்கால இந்து ஸமூஹத்தின் ஒரு சிறிய பாகத்தில் இந்தக் குறைகள் உள என்று சொல்லலாம். தன்னுடைய ஆத்மாவானது அதி ஆவலுடன் மோக்ஷத்தை விரும்பிக்கொண்டிருக்கும்போது உண்மையான ப்ராஹ்மணன் இந்த இஹலோக ஸாதநங்களுக்கு ஏன் ஆசைப்படமுயலவேண்டும்? மேலும் அவன் மற்றவர்களுக்கும் மோக்ஷம் தரக்கூடுமே. தன்னுடைய கையிலிருப்பது போல மோக்ஷத்தைத் தான் ஸுலபமாகக் கொடுக்கச் சக்தியுள்ள அவனுக்கு, லௌகிக பக்தி ஸம்பாதித்துக்கொள்ள என்ன தேவை? இக்காலத்தில் தான் பிராஹ்மணனாக ஜீவநம் செய்யவேண்டுமென்றால் மிகக் கடிநம். ஏனெனில் தனக்குள்ள எல்லா விதமான ஸ்வாதந்த்ர்யங்களையும் அநுஷ்டாந நிர்ப்பந்தங்களை வைத்துக்கொண்டு

குறைத்துக்கொண்டான். இவ்விதமாக க்ஷத்ரியருக்கு ராஜரீக
மும், (Royalty) வைஶ்யனுக்குத் தனமும் ஶூத்ரனுக்கு ஶுஶ்
ரூஷையாகிற ஸ்வாதந்த்ரியமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை
நாம் நன்றாக அறிந்து நடந்துகொண்டால் ப்ராஹ்மண த்வேஷமே
இராது. இருந்தபோதிலும் அது யாதொரு தீங்கும் செய்யாது.

ஹரித்வாரத்தில் உள்ள 'The All-India Hindu Sabha'
என்பது ப்ராஹ்மணனை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேதங்களைப்
படிக்கச்செய்ய முயன்றது. அப்படிச் செய்தது வேறு வித
அபாயத்திற் கிடமாயிற்று. இதற்காகவே வைஷ்ணவ மதத்
தைப் பாதுகாக்கவேண்டும். கோவில்களை ஸம்ரக்ஷணம் செய்ய
வேண்டும். மடங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும்.
வைஷ்ணவத்தின் கூடார்த்தங்களைப் பாதுகாப்பதற்குக் கோவில்
களும் மடங்களுமே தகுதியான ஸ்தலங்களாகும். கோவில்
முதலான கற்கோட்டைக்கு ஜ்ஞாநமாகிற கோட்டை சிறந்தது.
ஜ்ஞாநக் கோட்டை பலமாக இருந்தால் கல் முதலியவைகளால்
கட்டப்பட்ட கோட்டைகள் உறுதியாக நிற்கும். இது போன
லும் அது போகாமலிருந்தால் பின்னொரு காலத்தில் இது உண்
டாகத் தட்டில்லை. ஆகையால் ஜ்ஞாநத்தைப் போதிக்கும் பொரு
ட்டு, கோவில்களிலும் மடங்களிலும் ஸம்ஸ்க்ருத பாடசாலைகள்
ஏற்படுத்தப்படவேண்டும். தற்காலத்தில் வேத பாடசாலைகளில்
கேவலம் சில விதிகளைத் திருப்பிச் சொல்ல மாத்ரமே கற்றுக்
கொடுக்கப்படுகிறது. இம்மாதிரி கற்றுக்கொடுக்கப்படுவதை மாற்
றவேண்டும். இல்லாவிடில் வேதங்களுக்குத் தயாநந்த ஸரஸ்வதி
முதலியவர்கள் வெவ்வேறு விதமான அர்த்தங்களைக் கற்பிக்க
நேரிடுமே! இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம், மதராஸில் ஓர் ப்ரபு, வேதங்
கள் இமயமலையின் பனிக்கட்டிகளையும் கற்களையும் பற்றிய கதை
என்றே அபிப்ராயம் கொண்டிருந்தார். ஆங்கில முனைர்களும் இந்
துக்களும் அயல் தேசத்தவர்களும் இவ்விதமாகவே அபிப்ராயப்
பட்டார்கள். ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இக்காலத்தில் அவஶ்யம் செய்ய
வேண்டியது இன்னொன்றுண்டு. அவர்கள், தாங்கள் இதரர்களுக்
குச் செய்யவேண்டிய கர்த்தவ்யங்களைச் செய்வது அவஶ்யம்.
செய்யவேண்டிய கர்த்தவ்யங்களை விட்டுவிட்டால், ஒரு வீட்டில்
ஒரு ப்ராத்ருஸமூஹத்துக்குக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் குலைந்து

போனால் எப்படியோ, அப்படியே, நம் இந்து ஸங்கமாகிற குடும்
பத்துக்குப் பெரிய ஆபத் நேரிடும்.

காரியம் செய்வதற்கு உரியவன் தன்னுடைய காரியத்தைச்
செய்யாமல் விட்டுவிட்டபோது, மற்றவர்கள் சாஸ்த்ர ஸம்பந்தங்
கள் இல்லாமலே சில வைதிக அதிகாரங்களை (Holy offices) வஹி
க்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். உதாரணமாக ப்ராஹ்மண ரல்லா
தவர்கள் தங்களைப் போலுள்ள வர்ணத்தாருக்கு ஸமாஶ்ரயணம்
முதலியன செய்வித்துத் தமக்குத் தோன்றிய மந்த்ரங்களையும்
உபதேசிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். இப்படிச் செய்யுமவர்கட்குள்
சண்டையும் நேரிடுகிறது. வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணன் மாத்ரமே
தொன்றுதொட்டுச் செய்துவரும் காரியங்களை அந்யர்கள் செய்
வது வ்யஸநத்தை உண்டாக்குகிறது.

மடாதிபதிகளுக்கும் சிஷ்யக் கூட்டத்திற்கும் ஸம்பந்தம் மிக
வும் தளர்ந்துவிட்டபடியால் இம்மாதிரி அநர்த்தங்களுக்கு ஆஸ்
பதமாய்விட்டது. இடையனுக்கும் மாடுகளுக்கு முள்ள இந்த
தூரமானது நெருங்கினாலொழிய உண்மையான ஸம்பந்தங்கள்
நிலைக்கமாட்டா. அவஶ்யமான கோட்பாடுகளும் செய்ய முடியா.
மடாதிபதி சிஷ்ய கோஷ்டி வ்ருத்தியில் எப்போதும் ஊக்கமா
யிருக்கவேண்டும். சிஷ்யர்களும் தாங்கள் நன்கு நடந்துகொள்வ
தற்கு மடாதிபதிகள் மூலமாகவே விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள
வேணும்.

வர்ணாஶ்ரம தர்மத்தால் நம் இந்தியா தேசத்துக்கு எல்லா
விதமான அபாயங்களும் நேரிட்டிருக்கின்றனவென்று ஸோஷல்
ரிபார்மர்கள் முறையிடுகிறார்கள். தேசாந்தரங்களில் இந்த வர்ணா
ஶ்ரம தர்மங்களே வெவ்வேறுவிதமாக வழங்கிவருகிறதை இந்த
ஸோஷல் ரிபார்மர்கள் மறந்துவிட்டார்கள். நம் பாரதகண்டத்தில்
அநாதியாக நம்முடைய ஸ்வபாவத்துக்குத் தக்கபடி வர்ணாஶ்ரம
தர்மம் ஏற்பட்டிருப்பது ஸஹஜமே. அவ்வோதேசத்துக்கு அவ்
வோ ஜநங்களுடைய அபிப்ராயம், அநுகூலம், ருசி, பாஷை,
கொள்கை, இவைகளைப்பற்றி வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் வெவ்வேறு
விதமாக ஒவ்வொரு தேசங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவே.
இப்படியிருக்க நம் தேசத்தில் வழங்கும் வர்ணாஶ்ரம தர்மக்கொள்
கைக்கு மாத்ரம் ஸோஷல் ரிபார்மர்களின் ஆக்ஷேபம் எப்படி

கூடும்? தவிர, ரிஷிகள் நம்முடைய ஸமுதாய க்ஷேமத்துக்காகவே வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ஸ்வீகரித்துவிட்டார்களே தவிர, ஸோஷல் ரிபார்மர்கள் எண்ணுகிறபடி நம்முடைய அநர்த்தத்திற்கு ஏற்படுத்தினர்கள் என்று புத்திசாலிகள் சிந்திப்பார்களா?

இவ்வித விசாரங்களையெல்லாம் செய்து துர்மார்க்கத்தில் போகும்படியான ஜநத்தை ஸந்மார்க்கத்தில் சேரும்படியாகச் செய்யும் உபாயங்கள் எவையென்று சிந்தித்துத் தக்க கார்யங்களைச் செய்யவேண்டியது இந்த வைஷ்ணவ ஸபைக்கு முக்யமான அபிப்ராயமாக இருக்கிறது.

II. இரண்டாம் உபந்யாஸம். [29-12-1915.]

[இதுகாறும் செய்து வந்த உபந்யாஸத்தில், வைஷ்ணவத்தின் நிலைமையை அசைக்கும் ஸ்வதந்த்ர வழக்கத்திலிருக்கும் அபாயங்களை முன்னிட்டு வைஷ்ணவர்களுக்குள் ஒற்றுமை முக்யம் என்ற அம்சம் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் உடனே செய்யப்பட வேண்டும் என்று ஸபையில் எழுந்தருளின அநேகர் ஆமோதித்ததுடன், இன்னின்ன கார்யங்கள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று தெளிவான வார்த்தைகளால் எடுத்துரைத்தார்கள்.] வைஷ்ணவர்களிடத்திலிருந்து அபேக்ஷிக்கும் ஒற்றுமையானது முடியாத கார்யமல்ல. லோகசரித்ரத்தில் உதாஹரணங்கள் அநேகம் உள. ஐரோப்பாவில் வழங்கிவரும் கிறிஸ்துவ மதமே நமக்கு உதாஹரணம். ஆங்கிலம் கற்காத இந்தியர்கட்குக் கிறிஸ்தவ மதத்தில் அநேக ஸித்தாந்தங்கள் உள என்பதும், ஒவ்வொரு ஸித்தாந்தமும் ஒவ்வொரு மடத்தின் கோட்பாடுகளை அநுஸரித்தவை என்பதும் தெரியாமலிருந்திருக்கலாம். இங்கிலாந்து, ஸ்காத்லாந்து மடங்கள் என்றும், Presbyterian Non-Conformist ஸித்தாந்தங்கள் என்றும், அமெரிக்கன் பாப்டிஸ்ட், ஜெர்மன் லூதர்ன் மிஷன்களென்றும், வெஸ்லியன் ஸால்வேஷனிஸ்ட் என்றும், இன்னும் அநேக ஸித்தாந்தங்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தில் இருக்கின்றன. இப்படி அநேகம் இருந்தபோதிலும் அவைகளை எல்லாம் ஒன்று சேர்க்க Y. M. C. A. என்ற ஸபை ஏற்பட்டது. இதனால் அதற்கு அதிக ப்ரயாஸையாவது கஷ்டமாவது ஏற்படவில்லை. உலகத்தையே தங்களுடைய பொதுவான மதத்திற்குக் கொண்டுவர, கிறிஸ்து மதத்தில் பல ஸித்தாந்திகள் ஒன்று சேர்ந்தார்கள் என்

றால், வைஷ்ணவத்திலுள்ள சில ஸித்தாந்திகள் ஒன்று சேர்வது ப்ரயாஸமோ?

மடத்துச் சிஷ்யர்களுக்கும் முநித்ரயர்களுக்கும் ஏற்கெனவே ஒற்றுமை உண்டு என்று அறிகிறோம். ஆகையால் வடகலை தென்கலை வைஷ்ணவர்களையே நாம் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். உபய கலையாரையும் ஒன்று சேர்க்க ஸபையோர்களுக்கு மடாதிபதிகளின் ஒத்தாசை வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் தான் அவர்களுக்கு அவச்யமான கோட்பாடுகளையும், வேண்டிய புத்திமதிகளைச் சொல்பவர்கள். ஆகையால் அடியேன் ஸபையோரின் தீர்க்காலோசனைக்கு மடாதிபதிகளின் முக்யமான சடங்குகளை சொல்லத் துணிகிறேன். ஸபையோர்கள் தங்களுடைய ஜ்ஞாநத்தால் கூடார்த்தத்தைப் பார்த்தால் அடியேனுடைய உண்மையான அபிப்பிராயம் இனிது விளங்கும்.

மடாதிபதிகளின் சடங்குகள் பின்வருமாறு :—

1. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையோர் ப்ராஹ்மணரல்லாத வைஷ்ணவர்களையும் அங்கத்தினராகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

2. கோவில்களும் மடங்களும் இல்லாத விடங்களில் அவைகளை ஏற்படுத்தி வ்ருத்திசெய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு கோவிலிலும் வேதாந்த தேசிகனையும் மணவாளமாமுனிகளையும் பக்கம் பக்கமாக எழுந்தருளப்பண்ணி ஒவ்வொருவர்க்கும் உரிய பாத்ரங்களையும் அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

3. திவ்ய தேசங்களின் ஸ்தலபுராணங்களைப் பரம்பரையாயும், சரித்ரமாயும் பௌராணமாயும் சாஸநமாய்க் காட்டும்படி எழுதவேண்டும். இந்து தேசசரித்திரத்தில் அநேக விஷயங்கள் விட்டுப் போயிருக்கின்றன. அவைகளில் முக்யமானவைகளை சரித்திரத்தில் எழுதவேண்டும். ரயில்வே கம்பெனியார் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறபடி திவ்யதேசங்களுக்குப் படங்களுடன் Guide books ஏற்படுத்த வேண்டும்.

4. வைஷ்ணவ மதத்தைக் குறித்த கீர்த்தி வாய்ந்த புத்தகங்கள், பத்ரிகைகள், ஏடுகள், இவைகளை ஆயிரக்கணக்காக அச்சிட்டு ப்ரசுரப்படுத்த வேண்டும்.

5. கோவில்களிலும் மடங்களிலும் அருமையான ஏட்டுச்சுவடிகளைச் சேகரித்து வைக்கவேண்டும். அவைகளைப் புத்தகமாகவாவது 'வேதாந்ததீபிகை' போன்ற மாஸ ஸஞ்சிகைகளிலாவது ப்ரசுரிக்கவேண்டும். மூலங்களையும் அவைகளின் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்புக்களையும் வ்யாக்யாநங்களையும் ப்ரசுரப்படுத்தவேண்டும். ஏட்டு ப்ரதியிலுள்ள சில முக்யமான க்ரந்தங்களை வெளியிடாமலிருப்பதினாலேயே உலகம் தாழ்ந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கிறது. அநேக க்ரந்தங்கள் தற்செயலாகவோ அல்லது க்ரூரமான ஜனங்களாலேயோ நெருப்புக் கிரையான. மற்றும் சில வெள்ளத்தால் அழிப்புண்டன. செல்லரித்துக் கெட்டன சில. லண்டன் ப்ரிட்டிஷ் ம்யூஸியத்திலேயோ அல்லது பர்லினிலேயோ இந்திய பழைய க்ரந்தம் ஒன்று காணப்படுகிறது என்று கேள்விப்பட்டால், அழிந்துபோன க்ரந்தங்கள் எத்தனையென்று ஊஹிக்கலாம். பார்ஸிகளுடைய சில அருமையான உத்தம புத்தகங்கள் Louvain-ல் இருந்தன. அவைகள் இப்பால் இல்லை.

6. கோவில்களிலும் மடங்களிலும் க்ரந்தங்களை அர்த்தங்களுடனும் வ்யாக்யாநங்களுடனும் போதிக்கத்தக்க பாடசாலைகள் இருந்தே தீரவேண்டும். பேதையான வித்யார்த்திகள் இம்மாதிரி இருந்தால், தங்களுடைய க்ருதக்ருத்யங்களை எப்படி நடத்த முடியும் என்று நீங்கள் ஸந்தேகிக்கலாம். இந்தப் பாடசாலையில் பயின்றுவரும் சிஷ்யப் பிள்ளைகளை சம்பளத்திற்கும், போஜநத்திற்கும் தாங்களே ஸம்பாதித்துக் கொள்ளும்படியாகச் செய்து, பாடசாலையை வ்ருத்திக்குக் கொண்டுவர வேண்டும். அதற்கு 'இண்டஸ்ட்ரியல் ஸெக்ஷன்' என ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதில் பிள்ளைகளை வேலைசெய்யும்படி செய்து, அவர்களால் செய்யப்பட்ட வேலைக்குத் தக்க கூலியும் கொடுக்கப்பட வேண்டும். யாசகத்தினும் இது கௌரவமான தொழிலே. ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் Educational Colony என்று ஊஹிக்கப்பட்டு Bolpur-ல் Sir Rabindranath Tagore என்பவர் C. J. Andrews என்பவரின் அளவிடக்கூடாத உதவியால் நடத்திவரும் National School போலப் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தவேண்டும். வித்தை கற்றுக்கொடுப்பதுடன், வரும்படி ஸம்பாதிக்க அடியில்கண்ட கைத்தொழில்களை இதில் ஏற்படுத்தி நடத்திவரலாம்.

நெசவு:—நெசவு ப்ராஹ்மணனுக்கு அடுக்காது என்றிராமல், தங்களுக்கு வேண்டிய உடை முதலியவற்றைத் தாங்களே செய்து கொள்ளப் பழகச் செய்யவேண்டும். அதிகமாக அவர்கள் நெய்யும் உடைகளை விற்பனைசெய்து பாடசாலையின் உபயோகத்திற்கு வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பூணூல் நூற்பது நமக்கு ஸகஜந்தானே. இப்படியே துணிகளையும் தாங்களே நெய்து உடுத்திக்கொள்ளுவதில் தங்களுக்கு ஓர் அவமதிப்பும் இல்லையே!

அச்சு:—அச்சடிப்பது இக்காலத்தில் அவச்யமான தொழிலே. கோவில்களிலும் மடங்களிலும் அச்சுயந்திரம் கட்டாயமாய் இருக்கவேண்டும். அவ்விடங்களில் வித்யார்த்திகள் வைஷ்ணவ க்ரந்தங்களை அச்சு கோக்கவும், பிழைபார்க்கவும், ப்ரதிகள் செய்யவும் கற்கவேண்டும். புத்தகங்களைக் கட்டிக்கொடுக்கும் செக்ஷனும் அடுத்தாப்போல் பழகவேண்டும். தற்காலத்தில் க்ரந்த கர்த்தாக்கள் அச்சுயந்திரசாலைகள் தோறும் அலைந்து கடைசியாக அச்சுச்சாலைக்காரர் கேட்கும் தொகைக்கே வேலை கொடுக்கும்படி நேரிடுவது ஒருவாறு நிவ்ருத்தியாகும்.

போட்டோகிராப் பிடிப்பது:— இது மிகவும் வருமான முள்ள தொழில். முந்தி சொல்லப்பட்ட ஸ்தலபுராணங்களை விவரித்துக் காட்டும் பொருட்டு 108 - திவ்யதேசங்களைப் படம் பிடிக்கக்கூடும். தற்காலத்தில் அச்சடிக்கிறவனுக்குப் போட்டோ பிடிக்கிறவன் உதவி அவசியமே. இவ்விரண்டு தொழில்களாலும் கோவில்களையும் மடங்களையும் வெகு நன்றாக வ்ருத்திசெய்யலாம்.

வைத்யம்:—பாடசாலைகளில் ஆயுர் வேதசாஸ்த்ரமும் கற்பிக்கப்படவேண்டும். ஆயுர்வேத நிபுணர்களை தேசாந்திரிகளுக்காகத் திவ்ய தேசங்கள் தோறும் அனுப்பி, உள்நாட்டு மருந்துகளையே உபயோகப்படுத்தச் செய்யவேண்டும். நமது பழமையான வைத்ய சிகித்ஸைகளை வ்ருத்திசெய்ய வேண்டியது அவச்யத்திலும் அவச்யம். அந்ய தேசமருந்துகள் விலக்கப்பட வேண்டும் என்பதைத் தற்கால யுத்தம் நமக்கு இனிது விளக்குகின்றதன்றோ? ஆகையால் நமது பலத்தாலே தான் நாம் வாழவேண்டும் என்பது தெரியவில்லையா? திவ்யதேசத் திருவிழாக் காலங்களில் வீடு முதலியன சுத்தமாயிருக்கவேண்டியது அவசியம்.

வைதிகப் ப்ராஹ்மணர்களை அவர்களின் அருமையான வித்தையின் பொருட்டுக் கௌரவப்படுத்தி உத்ஸாக முண்டுபண்ண வேண்டும். படிப்புக்கும் தேசபக்திக்கும் அவர்கள்தாம் முக்ய காரணம்.

நமது ஸ்த்ரீகளின் நன்மையை நாம் மறக்கக்கூடாது. ஒழுக்கமான படிப்பையே அவர்களுக்கு ஊட்டவேண்டும். அவர்களுடைய முக்ய ப்ரயோஜநார்த்தமாக உபந்யாஸங்கள், புராணம், இதிஹாஸம், ப்ரபந்தம், ரஹஸ்யம், ஸ்தோத்ரம் முதலியன படிப்பித்து, அவற்றின் ஸாரங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்வதே தகுந்த வழி. ஆதி முதல் அபிமாநிக்கப்பட்டதும், தேசத்துக்கு ஒற்றுமையானதுமான இவ்வித பெண்கல்வி ஏற்பட்டால், அந்ய தேசாசாரங்களை அநுஸரித்துக் கெட்டுப்போகாமல் நம் ஸ்த்ரீகள் பெருந்தன்மையான மனதுக்கடுத்த கோட்பாடுகளால் விளங்குவார்கள். ஸ்திரீகள் தங்கள் இஷ்டப்ரகாரம் நடப்பதை சில விஷயங்களில் நாம் அபிமாநிக்கவேண்டும். உதாரணமாக, பேதமையான விதவைகள் தாங்கள் தலையில் மயிரோடிருத்தலை வடகலை ப்ராஹ்மணர்கள் வெறுக்கிறார்கள். தீங்கில்லாத இந்த ஸ்வதந்த்ரத்தையும் கூட அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் அதிலேயும் அவர்களை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது Social tyranny என்று சொல்லலாம். தென்கலையாரில் இந்த நிர்ப்பந்தமில்லை.

பொது நன்மைக்காக வடகலைக்கும் தென்கலைக்கும் உள்ள வியவகாரம் ஒழியும்பொருட்டு மத்யமமான ஒரு அடையாளம் கண்டுபிடிக்கப்படவேண்டும்.

வைஷ்ணவ ஸ்த்ரீபுருஷர்களின் விவாஹாதி க்ரமங்கள் முன்னிலும் பலமடையும்படி ஸத் ஸந்ததி எப்படி ஏற்படக்கூடுமோ அப்படிக்குத் திருத்தி யமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

தவிர, ஒவ்வொரு வடகலையாரும் தென்கலையாரிடத்திலும், தென்கலையார் வடகலையாரிடத்திலுமாக ஸம்பந்தங்கள் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானஞ்செய்து அதன்படி நடந்துவந்தால், இவ்விருவரும் ஒற்றுமைப்பட்டு ரக்த வ்ருத்தியும் உண்டாகும். இம்மாதிரியான திருத்தங்களால் தான் வைஷ்ணவர்கள் முன்னுக்கு வரலாம்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

ஜநகநந்திநீ.

"பெண்ணுக்கு விவாஹமாய் நாலு ஸம்வத்ஸரம் ஆயிற்று. அவள் ருதுமதியாய் இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் கழிந்தது. உபயுக்த ஜ்ஞாநத்தை உத்தேசித்தப்படி கல்பித்தோம். ஜாமாதா அவளை அழைத்துக்கொள்ளும் ப்ரயத்நத்தைக் கொஞ்சமும் காட்டவில்லையே! அவர் அபிப்ராயம் என்னமோ? நாம் பலதரம் எழுதியும் ஒரு ப்ரத்யுத்தரமும் அவர் தரவில்லையே! என் செய்வோம்?" என்று அடிக்கடி யோசனையில் கேசவாசார்யர் ஆழ்ந்தனர். அவர் பார்யையும் மாப்பிள்ளையின் செயல் விபரீதமாயிருக்கின்றதெனப் பலதரம் சிந்திப்பள். புருஷனிடம் மர்யாதையால் அவரைக் கேட்கத் துணியமாட்டாள். அண்டை அசல் பெண்பாலர் அவளை அதைப்பற்றிப் பிச்சிவிடுவார்கள். ஹரிப்ரியை யாது பதில் சொல்லக்கூடும்? எப்போதும் மௌநமாயிருப்பள். இவ்வார்த்தைகள் எல்லாம் ஜநகநந்திநியின் காதில் விதியின்றி விழுந்தன. அவற்றைப்பற்றித் தன் மாதா கஷ்டத்துடன் வஹித்த மௌநத்தைக் கண்டனள்; தன்பிதா யோசனையில் ஆழ்வதையும் பார்த்தனள்; எல்லாம் அவளுக்குத் தெரியும்; தத்கால ஸ்திதிக்குப் பரிஹாரம் தான் கண்டிலள். தனக்குப் பிதாவாயும், வித்யாப்ரதாநம் பண்ணின ஆசார்யனாயுமிருந்த கேசவாசார்யருக்கு ஸர்வவித கைங்கர்யமும் செய்துகொண்டு, அதுதான் தன்னுடைய ஜந்மப்ரயோஜநமென்று நினைத்துக்கொண்டு காலம் போக்கினள்.

கேசவாசார்யர் முன்போல் ஸம்பாஷிக்காம லிருப்பதையும், தங்கள் முன்னிலையில் சிந்தையில் ஆழ்வதையும் பலதரம் கண்டு, பத்மநாபாசார்யரும் மாதவாசார்யரும் வருத்தங் கொண்டனர்.

அதற்குக் காரணத்தையும் தமது புத்தியால் ஊகித்துக்கொண்டார்கள். இப்படிச் சிலநாள் கழித்தவுடன் பத்மநாபாசார்யர் இவ்வண்ணம் யோசித்தார்.

“இந்தக் கல்யாணம் பகவத்ஸங்கல்பத்தால் முடிந்ததாயினும், இதற்கு நான் வ்யாஜமாக நின்றேன். ஸம்பந்தத்தில் ராமாநுஜாசார்யர் குதூஹலத்தைக் கண்டு, அவர் குமாரர் உதாஸீநராயிருந்ததை யோசிக்காமல் விட்டேன். அது என் மநஸ்ஸில் பட்டது. பட்டும் ஆலோசனைக்கு இடங்கொடுக்காமல் போயிற்று. இப்போது ஒன்றும் கெடவில்லையே! பெண்ணைப் பிள்ளை வரவழைத்துக்கொள்ளலாமே எனக்கூடும். ஆனால் கேசவாசார்யரும் நானும் அவனுக்குப் பலதரம் எழுதியும் அவன் ஒரு ப்ரத்யுத்தரமும் அளிக்கின்றானில்லையே! அந்த ஸ்வாமி பரமஸாதுவாச்சுதே! தோளில் மூட்டையைத் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு ஊர் ஊராய்ப் போய் முறையிட்டுக்கொள்ளப் போகின்றாரோ! நான் தான் உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதிக்குப் போய் இதன் வாஸ்தவ ஸ்வருபத்தை விசாரித்துவர வேண்டும்” என்று யோசித்து முடித்தார்.

மறுநாள் ஸந்நிதியில் கேசவாசார்யரைப் பார்த்தார். “ஸ்வாமிந்! அடியேன் உப்பலியப்பன் ஸந்நிதிக்குப் போவதாக நிச்சயம் செய்திருக்கின்றேன்” என்று அவருடன் சொன்னார்.

“ஏது? என்ன விசேஷம்? அவ்வளவு தூரம் ப்ரயாஸம் ஏன் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்?” என்றார் கேசவாசார்யர்.

“ஸாதுக்களுடைய மநோவ்ருத்தி மற்றவர்க்கு ஸாதாரணமாகத் தெரியாது. தேவரீருடன் நெருங்கி ஸ்நேஹம் செய்தபடியாலும், தேவரீருடைய குடும்ப யோகக்ஷேமங்கள் அடியேனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறபடியாலும், தத்காலம் தேவரீருக்குச் சித்தகாலுஷ்யம் உண்டென்று ஊகிக்கின்றேன். ஜநாத்துக்குப் பதியின் க்ருஹத்தில் வாஸயோக்யகாலம் வந்து பகு காலமாயிற்று. தேவரீரும் அடியேனும் மாப்பிள்ளைக்குப் பலதரம் பத்ரிகா மூலமாய் அதைப்பற்றி ஜ்ஞாபித்தோம். அவர் ப்ரத்யுத்தரம் தராமல்

பராங்முகராய் இருக்கின்றார். அடியேன் புறப்பட்டுப் போய் அதை விசாரித்து வருகின்றேன்” என்றனர் பத்மநாபாசார்யர்.

“அவ்வளவு ஶ்ரமம் தேவரீர்க்குக் கொடுக்க அடியேன் எவ்விதம் துணிவேன்? அது ஸரியன்றே!” என்றார் கேசவாசார்யர்.

“அப்படியன்று. இந்த ஶ்ரமத்தை அடியேன் வஹிக்கத்தான் வேண்டும். ஹ்ருதயத்தில் தேவரீரை வருத்தம் பாதிக்காமலிருக்குமோ? தேவரீரைப்போல் அத்யந்தம் உபசாந்தர்க்கும் இது க்லேசகாரணம். இருந்தவிடத்தை விட்டுத் தேவரீர் ஒரு நாளும் சலித்ததில்லை. க்லேச நிவாரண நிமித்தமாக யாதொரு ப்ரயத்நமும் செய்யத் தேவரீர்க்கு ப்ரவ்ருத்தி ஜநிக்காது. ஆதலால் தேவரீருடன் பரமஸ்நேஹம் பண்ணின அடியேன் ப்ரயத்நஹீநனாயிருந்துவிடக் கூடுமோ? அடியேன் ஊர் ஊராய்த் திரிகின்றவன். திருக்குடந்தை வரையில் போய்வருவதால் அடியேனுக்கு அதிக ஶ்ரமம் இல்லை. தேவரீரைப்போல் அடியேன் தூமஶகடத்தை த்யாகம் பண்ணினவன் அன்று” என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

“தேவரீருடைய அத்யவஸாயம் அடியேனுக்கு அநுகூலத்தைச் செய்வது. ஆனபடியால், கத்யந்தரம் இல்லாத அடியேன் அதைத் தடுப்பது கூடுமோ? ஆகிலும் இப்படி ஶ்ரமப்படுத்த வேண்டுமே என்று ஶோகிக்கின்றேன்” என்று சொன்னார் கேசவாசார்யர்.

இந்தவண்ணம் ஸம்பாஷித்த பிறகு சில நாட்குள் பத்மநாபாசார்யர் திருக்குடந்தைக்கு ப்ரயாணமாகப் புறப்பட்டுப் போய், ஒரு நாள் காலை ஐந்து நாழிகைப் பொழுதில் ஆதிவராஹாசார்யர் நிவாஸத்தின் எதிரில் நின்றனர். அப்போது க்ருஹஸ்வாமி க்ருஹத்தில் இல்லை. வீதித் திண்ணைமீது உட்கார்ந்தனர். இதற்குள் ஆதிவராஹாசார்யருடைய பந்துவான ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வழியாகச் செல்பவர், பத்மநாபாசார்யரை நோக்கி, “ஸ்வாமிந்! எவ்விடம்? ஏன் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கின்றது?” என்று வினவினர்.

"அடியேன் இருப்பது பெருமாள்கோவில். ஆதிவராஹாசார்யரை விசாரித்துக்கொண்டு வந்து, இது அவர் க்ருஹமென்று கேள்விப்பட்டு உட்கார்ந்தேன். அந்த ஸ்வாமியைக் காணேன்; அவர்க்காகக் காக்கின்றேன்" என்று பத்மநாபாசார்யர் சொன்னார்.

"ஆதிவராஹாசார்யர் காவேரிக்குப் போயிருப்பர். தேவரீரும் காவேரிக்கு எழுந்தருளலாம்" என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர் சொல்லிவிட்டுப் போனார். அவ்வண்ணமே காவேரியாற்றை நோக்கிப் பத்மநாபாசார்யர் நடந்தார். காவேரியை நெருங்குகையில், அவ்விடம் நின்று வருகின்ற ஆதிவராஹாசார்யரைப் பார்த்தார். அவரும் பத்மநாபாசார்யரைக் கண்ணுற்று, "எப்போது எழுந்தருளியது? திருக்குடந்தையில் தேவரீர் தர்சநம் பகு ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றதே! அகத்தண்டை போகவில்லையோ?" என்றனர்.

"அங்கே போய்த்தான் வருகின்றேன்" என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"ஸந்தோஷம். ஆற்றுக்கு அக்கரையில் வயல்கள் இருக்கின்றன. பஹிர்தேசத்துக்கு அவ்விடம் போய்க் காவேரியில் நீராட்டம் செய்துகொண்டு அகத்துக்கு எழுந்தருள வேணும். இப்போதுதான் மேற்கே மழைபெய்து ஆற்றில் கொஞ்சம் ஜலம் வருகின்றது. நீராட்டத்துக்குப் போதும். அடியேன் அகத்தில் தேவரீர் எழுந்தருளுவதை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன். மற்ற ஸமாசாரங்களையெல்லாம் பின்னும் வார்த்தை சொல்லிக்கொள்வோம்" என்று சொல்லிவிட்டு ஆதிவராஹாசார்யர் நடந்தார். பத்மநாபாசார்யரும் காவேரியாற்றைப் பாலவழியாகக் கடந்து வடபுறம் சென்றனர்.

பத்மநாபாசார்யர் காவேரியில் நீராடி வஸ்த்ரங்களை உலர்த்திக்கொண்டு காலையில் செய்யவேண்டிய நித்யகர்மங்களையும் முடித்துக்கொண்டு ஆதிவராஹாசார்யர் இல்லத்துக்குத் திரும்பி வந்தார். பிறகு ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களைத் தரித்து, மாத்யாஹ்நிக கர்மங்களையும் செய்துமுடித்தனர். இதற்குள் ஸூர்யன் உச்சியேறினான். ஆதிவராஹாசார்யர் பகவதாராதநம் பண்ணின பிறகு இருவரும் பகவந்நிவேதிதமான ப்ரஸாதத்தை அருந்தினார்கள். பின்னால் தாம்பூலங்கொண்ட கையுடன் வீதித்திண்ணைமீது போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

"ஸ்வாமி திருக்குடந்தை பக்கம் வருவது அபூர்வமாச்சுதே! என்ன விஷயம் தேவரீரை இவ்வளவு தூரம் ப்ரயாணிக்கச் செய்தது? தெரிவிக்கக் கூடுமானால் ஸாதிக்கலாம்" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யர் குமாரர் உப்பிலியப்பன் கோவிலில் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் செய்கின்றார். பெருமாள்கோவில் கிடாம்பி கேசவாசார்யர் ஸ்வாமி புத்ரியை அவர் கல்யாணம் செய்துகொண்டு நாலு ஸம்வத்ஸரம் ஆயிற்று. பெண்ணுக்குப் பதினாறு வயது ஆயிற்று. அவளை அழைத்துக்கொள்ளும்படிப் பலதரம் ஜ்ஞாபகப்படுத்தியும் ஜாமாதா ப்ரத்யுத்தரம் கொடுப்பதில்லை. கேசவாசார்யர் ஸ்வாமி பரமஸாது. அந்த ஸ்வாமிக்காக அவருடைய மாப்பிள்ளையைப் பார்த்துவிட்டுப் போகும்படி இந்த ப்ரதேசம் வந்தேன்" என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அப்படியா? அடியேனும் நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமி குமாரரைப் பார்த்திருக்கின்றேன். கேசவாசார்யர் மருமான் இங்கே பாஷாந்தரம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தானே, தேவரீருக்குத் தெரியுமோ?" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஆமாம். அடியேனும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன்" என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"ஆனால் எப்போது புறப்படப்போகிறது உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதிக்கு?" என்றனர் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"வெயில் தாழ்ந்தவுடன் புறப்படலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றேன். அவ்விடம் ஸ்வாமி பாங்காய் எழுந்தருளியிருக்கின்றாரோ? எத்தனை பேர் காலக்ஷேபம் செய்கிறார்கள்?" என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"சித்ரோத்ஸவத்திற்கு ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தார். பகு சிஷ்யர்கள் ஸ்வாமியோடு வந்திருந்தார்கள். நாவல்பாக்கம் பிள்ளையும் அப்போது வந்திருந்தார். பின்னால் ஸ்வாமிக்குத் திருமேனி கொஞ்சம் பாங்கில்லை யென்று வதந்தி. காலக்ஷேபம் நடக்கிறதும், இத்தனை பெயர் காலக்ஷேபம் செய்கின்றார்கள் என்பதும் அடியேனுக்குத் தெரியாது. தேவரீர் ஸ்வாமியை முன்னே தண்டன் ஸமர்ப்பித்திருக்கின்றதோ?" என்றார் ஆதிவராஹாசார்யர்.

"ஸ்வாமியினுடைய ப்ரதம தர்ஶநம் இப்போதுதான் அடியேனுக்கு நேரப்போகின்றது" என்று பத்மநாபாசார்யர் சொன்னார்.

இந்தப்ரகாரம் இருவரும் சிலகாலம் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அன்று ஸாயங்காலம் பத்மநாபாசார்யர் உப்பிலியப்பன் ஸந்நிதிக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அவர் அவ்வூரில் ப்ரவேசிக்கவும் ஸூர்யாஸ்தமநம் ஆய்விட்டது. ஸந்நிதி புஷ்கரிணியில் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யங்களைச் செய்து முடித்தனர். பிறகு நாவல்பாக்கம் பிள்ளை இருக்கும் இடத்தைப்பற்றி விசாரித்துக்கொண்டு அந்த க்ரஹத்தைக்குறித்து நடந்துபோனார். அங்கே வீதித் திண்ணைமீது உட்கார்ந்திருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைப் பார்த்து, "நாவல்பாக்கம் வீரராகவாசார்யர் இங்கே இருக்கின்றாரோ?" என்று கேட்டனர். அதற்கு அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், "இவ்விடம் தான் அவர் ஜாகை செய்துகொண்டிருக்கின்றார். இப்போது ஆஶ்ரமத்திலிருக்கின்றார்" என்று சொன்னார்.

"அவரைச் சேர்ந்தவர்கள் இன்னும் ஆராவது அகத்திலிருக்கின்றார்களோ?" என்று கேட்டார் பத்மநாபாசார்யர்.

"ஒருத்தருமில்லை. சாப்பாடெல்லாம் ஆஶ்ரமத்தில் தான் அவர்க்கு நடக்கின்றது. சில காலம் இங்கே படுத்துக்கொள்வர். இங்கே புஸ்தகம் பார்ப்பர். வேஷ்டிகளை உலர்த்துவர். இப்படி இருந்துகொண்டிருக்கிறார்" என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் சொன்னார்.

"இப்போது இங்கே வருவரோ?" என்றார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அநேகமாக எட்டு ஒன்பது மணிக்கு வருவர்" என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் உள்ளே சென்றார். பத்மநாபாசார்யரும் பகவத்ஸந்நிதிக்குப் போய், எம்பெருமானைத் தர்ஶித்துவிட்டுத் தேசாந்திரி ப்ரஸாதம் கிடைத்ததைப் புஜித்துவிட்டு, ஒரு ஜாம காலத்துக்குப்பின் மறுபடியும் முன்சொன்ன இல்லத்தினிடம் வந்தார். வீதித் திண்ணைமேல் வீரராகவாசார்யர் இருப்பதையும் பார்த்தார். எதிர்த் திண்ணைமீது உட்கார்ந்துகொண்டு, வீரராகவாசார்யரைப் பார்த்தனர். அவரும் இவரைப் பார்த்தனர். இவ்வண்ணம் சில க்ஷணங்கள் கழிந்தபிறகு, வீரராகவாசார்யர் பத்மநாபாசார்யரைப் பார்த்து "ஸ்வாமி எவ்விடம் எழுந்தருளி யிருக்கின்றது?" என்றனர்.

"அடியேன் இருக்கிறது பெருமாள்கோவில். பத்மநாபன் என்று அடியேனை அழைப்பார்கள்" என்று சொன்னார் பத்மநாபாசார்யர்.

"அப்படியா. அபசாரமாச்சுது. இருட்டில் அடியேனுக்குத் தெரியாமல் போச்சுது. க்ஷமித்தருளவேண்டும்" என்றனர் வீரராகவாசார்யர். பிறகு ஒருவர்க்கொருவர் குஶலப்ரஶ்நைகளைப் பண்ணிக்கொண்டார்கள். வீரராகவாசார்யர் வந்த காரியத்தைப் பற்றிப் பத்மநாபாசார்யரைக் கேட்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட வினா ஒன்று உதிக்குமென்று பத்மநாபாசார்யர் எதிர்பார்த்தும் அது வாராதென நிச்சயம் பிறந்தபிறகு, விதியில்லாமல் தான் வந்த வழியைத் தானே ப்ரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினார்.

"கேசவாசார்யர் அனுப்பி அடியேன் தேவரீரிடம் வந்திருக்கின்றேன்" என்றனர் பத்மநாபாசார்யர்.

"ஏது? என்ன விசேஷம்? ஸாதிக்கவேண்டும்."

"அந்த ஸ்வாமியும் தேவரீருக்கு எழுதினார். அடியேனும் பத்ரிகாமூலமாய் விஜ்ஞாபநம் பண்ணிக்கொண்டேனே?"

"ஆமாம். என்னமோ கடிதங்கள் வந்ததாக ஜ்ஞாபகம். விஷயம் விஸ்ம்ருதமாயிருக்கின்றது."

"கன்யை பாருடைய அர்த்தமன்றோ? பரிக்ரஹீதாவினிடம் அவளை அனுப்பியபிறகு அன்றோ பெற்றவர்களுடைய அந்தராத்மா தெளிவையடையும்?" என்றனர் பத்மநாபாசார்யர்.

"அது காளிதாஸோக்தியன்றோ? அந்த ச்லோகம் தேவரீரைக் கஷ்டப்படுத்துவானேன்?" என்று சொன்னார் வீரராகவாசார்யர்.

"கேசவாசார்யருடைய கஷ்டத்தை அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டேன்."

"அந்த ச்ரமம் தேவரீர் ஏற்றுக்கொள்வானேன்? அதை வஹிக்க அவர் அசக்தரன்றே!"

"அந்த ஸ்வாமி பரமைகாந்தி; ஸாது; தூமசகடம் ஏறுவதில்லை;—"

"ஆனால் அந்தஸ்வாமி கஷ்டப்படமாட்டாரே! ஜ்ஞாதாக்கள் ஸம்ஸார ஸுகதுக்கங்களை லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டார்களே!"

"இதென்ன? இப்படியும் தேவரீர் சொல்லலாமோ? அடியேன் வந்த கார்யம் பரிஹாஸபோக்யமானதோ?" என்று வருந்தி மொழிந்தார் பத்மநாபாசார்யர்.

"பரிஹாஸமில்லை. பரமார்த்தமாகத்தான் சொல்கின்றேன்?"

"ஸ்வாமின்! அடியேன் ப்ரயத்நத்தால் இந்த விவாஹம் முடிந்தது. தேவரீருடைய பிதாவும் அதை த்ருப்தியுடன் அங்கீகரித்தனர். பித்ருக்ருதமான தாரம் புத்ரனுக்கு ப்ரீதிவிஷயமாகத் தக்கது. தேவரீர் பார்யையை எப்போது அழைத்துக்கொள்ளப் போகின்றது?" என்றார் பத்மநாபாசார்யர்.

"என்ன இவ்வளவு நிர்ப்பந்தமாக ஸாதிக்கின்றதே! அடியேன் வித்யாக்ரஹண நிமித்தம் இவ்விடம் வந்திருக்கின்றேன். வந்த கார்யம் முடிந்தபிறகுதானே மற்ற விஷயங்களை யோசிக்கப் பொருந்தும்?" என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்களில் கரைகண்ட பிறகு விசேஷ சாஸ்த்ர க்ரஹண நிமித்தமாகத் தேவரீர் இவ்விடம் எழுந்தருளி

நாலு ஸம்வத்ஸரமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட வித்யாக்ரஹண காலத்துக்குப் பரிமிதியில்லையோ?" என்றனர் பத்மநாபாசார்யர்.

"[illegible]நுசாஸநம்" என்று ஆசார்யனன்றோ க்ரந்தோபதேசத்தை முடிக்கவேண்டும். அடியேனுக்கு அப்படிப்பட்ட அநுசாஸநம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. அது கிடைக்கும் காலத்தைக் குறிப்பிடவும் அசக்தனாயிருக்கின்றேன். அடியேனைத் தேவரீர் க்ஷமித்தருள வேணும்." என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"ஆனால் கேசவாசார்யர் ஸ்வாமியிடம் போய் அடியேன் என்ன விஜ்ஞாபநம் பண்ணிக்கொள்வேன்! பிடிகொடாமல் வார்த்தை சொல்கின்றதே!" என்றார் பத்மநாபாசார்யர்.

"நடந்ததை நடந்தபடி சொன்னால் அந்த ஸ்வாமி குறைப்படக் காரணம் இல்லை" என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"தேவரீர் யோசனைகள் லோக வ்யவஹாரத்துக்கு ஒத்தனவாகத் தோன்றவில்லை. நடாதூர் அம்மாள் குமாரர் விஷயவ்யாவ்ருத்த சித்தராயிருந்தாரென்றும், அவர் வாசிக்கவேண்டுமென்று ச்ருங்காரரஸம் பெருகிய நாடகமொன்று ஸ்வாமி செய்தருளினரென்றும் கேள்வியுண்டு. தேவரீர் விஷயத்தில் அந்த உபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பவர் இன்னாரென்று ஏற்படவில்லை. அந்தப் பெண்மணியின் பாக்யம் எப்படியிருக்குமோ தெரியவில்லை. இவ்வண்ணம் அடியேன் இவ்விடம் வந்து திரும்புவதைக் காட்டிலும் வராமலே இருந்தேனாகில் நன்றாயிருக்கும். இங்கு நடந்ததை அந்த ஸ்வாமி கேட்டாராகில் இன்னும் சோகார்ணவ மக்நராவாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை" என்று சொல்லிவிட்டுப் பத்மநாபாசார்யர் எழுந்து நடந்தார். அவர் புறப்பட்டுப் போவதை வீரராகவாசார்யர் மௌநமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அன்று ராத்ரி ஓரிடத்தில் படுத்திருந்து, பின்மாலை திருக்குடந்தைக்குப் பத்மநாபாசார்யர் திரும்பிப் போனார். அங்கே நடந்த ஸங்கதியை ஆதிவராஹாசார்யருடன் சொன்னார். அவரும் அதைக் கேட்டு வருத்தப்பட்டார். அன்று ஸாயங்காலமே பத்மநாபாசார்யர் பெருமாள்கோவிலுக்கு ப்ரயாணப்பட்டுப் போனார்.

பத்ராதிபர்.

குருபரம்பராஸார சிந்தனை.

(தொடர்ச்சி)

இப்படி ஆசார்ய பக்தியின் அதிசயமென்ன, ரஹஸ்யங்களுடைய ரக்ஷணமென்ன, இவற்றின் இன்மையால், ஜ்ஞாந ஸம்பத்துக்கும் ஸ்வநிஷ்டைக்கும் அபாயம் வருமாகையால், நிஷ்பந்ந ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் அந்நிலையிலும் உண்டான ஜ்ஞாநம் நிலைத்து நிற்கக் குருபக்தி வேண்டும். ஜ்ஞாநம் உண்டாகு முன்னும், ஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கப்பெறும் காலத்திலும், ஜ்ஞாநம் வ்ருத்தியாகும் காலத்திலும், ஜ்ஞாந நிஷ்பத்தி உண்டான பின்பும், குருபக்தியின் பரீவாஹமாகக் குருவை ப்ரகாசித்தல் வேண்டும். குருபக்தியானது உண்மையாக மநஸ்ஸில் நிறைந்ததாகில், அதன் பரீவாஹமானது, மநஸ்ஸைக்கடந்து வெளிப்படு மென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இன்னும் ஆசார்யனானவன் மஹாரத்நத்தை உட்கொண்ட ஒருமாணிக்கச் செப்பையொத்த திருமந்த்ரத்தினுடைய உத்கர்ஷமும், தன்னுடைய நிஷ்டையும் நாசமாகா திருக்கும்படி, சில க்யாதிலாபாதிகளை அபேக்ஷித்து ஶிஷ்யகுண பூர்த்தியற்றிருந்தும், சபலமுடையார்க்கு, மந்த்ரத்தை வெளியிடாமல் ரக்ஷிக்க வேண்டு மென்பது ஸித்தம்.

குருவை ப்ரகாசிக்க வேண்டுமென்ற விடத்தில், குருஶப்தம் உபலக்ஷணமாகப் பரம குருக்களையும் சொன்னதாயிற்று. குருஶப்தார்த்தம் அஜ்ஞாந நிவர்த்தகன் என்றிருப்பதால், அவனைச் சொன்னபோது அவர்களையும் சொன்னதாயிற்று. இன்னும் குருஶப்தம் குருபரம்பரைக்கெல்லாம் பொருந்தும். அப்படியே மந்த்ர சப்தம் மந்த்ரார்த்தம் முதலான ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரதர்ஶநபரம். ஆசார்ய வம்சம் அறியத்தக்க தெனும் விதிபலத்தால், ஒருவன் இந்த க்ரந்தத்துக்கு விஷயமாகும் ரஹஸ்யங்களை அநுஸந்திக்கும் போதெல்லாம் ஆசார்ய பரம்பரையை அநுஸந்திக்கக்கடவன். “எப்போது இவன் ரஹஸ்யங்களைத் தன் ஶிஷ்யர்களுக்கு உரைக்க இச்சிக்கின்றானோ, அப்போ தெல்லாம் நன்றாகத் தன்னுடைய குரு பரம்பரையை அநுஸந்திக்கக்கடவன். ஆசார்யனானவன் தன்னுடைய ஆசார்யர்களை மநஸ்ஸால் த்யானித்து (ப்பிறகு) மந்த்ரத்தை உபதேசிக்கக்கடவன்.” (1) என்றிப்படி விதிக்கும் ஶ்ருதி ப்ரமாணங்கள் உண்டு. ஆதலால் இப்படிச் செய்யானாகில் ப்ரத்யவாயம் உண்டு.

இன்னும் இந்த ஆசார்ய ஸ்மரணத்துக்கு மற்றோர் ப்ரயோஜநம் சொல்லப்பட்டது. “ம்லேச்சர்கள், அஶுத்தர்கள், அதார்மிகர்கள், இவர்களுடன் ஸம்பாஷிக்க வேண்டாம். ஸம்பாஷித்தால் புண்யக்ருத்துக்களை மநஸ்ஸால் த்யாநிக்கக்கடவன்” (2) எனும் கௌதம வசநப்படி, புண்ய க்ருத்தமர்களாகிய ஆசார்யர்கள் அவ்வசநத்துக்கு முக்ய விஷயமாகின்றன ராதலால், ப்ரதிஷேதிக்கப்பட்ட ஸம்பாஷணாதிகளுக்கு ஆசார்யாநுஸந்தாநம் ப்ராயஶ்சித்தமுமாகின்றது.

உபநிஷத் அத்யயநத்துக்கு ‘ஶந்நோமித்ராதி’ பாடம் போலும், திருவாய்மொழிக்குக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு போலும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸார காலக்ஷேபத்துக்கு இந்த குருபரம்பராஸாரம் ஶேஷபூதம்.

மேல் விவரித்தவண்ணம் ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி, முமுக்ஷுவுக்கு ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் குருபக்தி பஜநம் கர்த்தவ்ய மென்று நிஷ்கர்ஷித்த பின், இதை எல்லாரும் ஸுகரமாக அநுஷ்டிக்கும்படியைக் காட்ட ப்ரயோகரூபமாக ‘என்னுயிர்தந்தளித்தவரை’ என்று ஒரு பாசுரத்தை அருளிச்செய்கின்றார். அப்பாசுரார்த்தம், “எனக்கு ஆத்மஸத்தையை உண்டாக்கி ரக்ஷித்தவரை, அதாவது, பகவத் ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநமில்லாமையால் பூர்வம் நஷ்டமாய்ப் போயிருந்த என் ஆத்மாவை அந்த ஜ்ஞாநோப

---

(1) यदा ह्ययं शिष्येभ्यो रहस्यं वक्ष्यति। तदा तदानुसन्दध्यात् सम्यक् पूर्वाचार्यान्॥ आचार्यो मनसाचार्यान् ध्यात्वा मन्त्रमुपदिशेत्।

(2) न म्लेच्छाशुच्यधार्मिकैः सह सम्भाषेत। सम्भाष्य पुण्यकृतो मनसा ध्यायेत्।

தேசத்தால் ஸத்தாக்கி, அதை ஶேஷியினுடைய அதிஶயாதா நத்திலே விநியோகிக்கலாம்படி, எனக்குக் காட்டித்தந்து என்னை ரக்ஷித்தவரை, அல்லது எனக்கு' உயிர்க்குயிராய், என்னுள் அந்தர்யாமியாய் இருக்கும் பரமாத்மாவை, ‘[illegible]’ (இந்த நித்யனான பரமாத்மா உனக்குள் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்றான்) என்று உபநிஷத் வெளிப்படுத்தின வண்ணம், எனக்குக் காட்டித்தந்து என்னை ரக்ஷித்த ஆசார்யனை ஶரணமாய் அடைந்து, க்ரமமாக அவர் குருபங்க்தியை ஒவ்வொரு ப்ராசார்யனுடைய நாமத்தைச் சொல்லி நமஸ்கரித்து, அதன்பின்பு ஸம்ஸாரிகளிடம் க்ருபைகொண்டு அவர்கள் கடைத்தேறத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் அவதரித்த மஹோபகாரகனான பாஷ்யகாரர், பெரியநம்பி, ஆளவந்தார், மணக்கால்நம்பி, அவர்க்குப்ரபத்தி மார்க்கத்தை உபதேசித்த உய்யக்கொண்டார், நாதமுனி, சடகோபன், விஷ்வக்ஸேநர், இனிய அம்ருதத்துடன் பிறந்து, தாத்ருப்ய அம்ருத ஸ்வரூபத்தை அடியார்க்கு அளித்து, பகவானுக்கும் இனிய அம்ருதமென போக்ய பூதையான மஹாலக்ஷ்மீ, இவர்கள் திருவடிகளை முன்பாக வணங்கி, இவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு நான் எம்பெருமான் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கின்றேன்.” (1) என்றிவ்வண்ண மிருக்கின்றது.

இப்படி ஶ்ருதி விதித்த ப்ரகாரம், குருபரம்பராநுஸந்தாந ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி, இனி இவ்வநுஸந்தாநம் ‘[illegible]’ எனும் ஶ்ருதி காட்டிய வண்ணமும், ‘[illegible]’ எனும் வசநப்படியும், பரபக்திரூபமாக வேண்டுமென்று நினைத்து, அது ஸம்ஸாரதசையில் துர்லப' மாகையால், அதற்கு ப்ரதிபந்த நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு, அந்த ப்ரார்த்தநம் நித்யகர்த்தவ்யமென்று, அதற்கு ஒரு ப்ரயோக ப்ரகாரம் ‘[illegible]’ எனும் ஶ்லோகத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

(1) என்னுயிர்தந் தளித்தவரைச் சரணம்புக்கு யானடைவே யவர் குருக்கள் நிரைவணங்கிப், பின்னருளால் பெரும்பூதூர் வந்தவள்ளல் பெரிய நம்பி யாளவந்தார் மணக்கால்நம்பி, நன்னெறியை யவர்க்குரைத்த உய்யக் கொண்டார் நாதமுனி சடகோபன் சேனைநாதன், இன்னமுதத் திருமக ளென் றிவரைமுன்னிட் டெம்பெருமான் திருவடிக ளடைகின்றேனே.

ஶ்ருதியினால் ஶ்லாகிக்கப்பட்டது ரைக்வர் மாஹாத்ம்யம். “லோகத்தில் ப்ரஜைகள் எந்தெந்த ஶோபநமான கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கின்றனரோ, அவை யாவும் ரைக்வரைப் போய்ச் சேர்கின்றன. அதாவது, ஸர்வ ஸாது கர்மங்களும் ரைக்வர் அநுஷ்டாநத்தில் அந்தர்க்கதமாகின்றன. அவர் எதை அறிந்தனரோ அதைத்தான் மற்ற யாவரு மறிகின்றனர். அதாவது, உலகத்தில் மற்றவருடைய ஜ்ஞாநமெல்லாம் அவர் ஜ்ஞாநத்தில் அந்தர்க்கதம்.” (1) என்றிப்படி ஜ்ஞாநம், அநுஷ்டாந மிரண்டிலும் ரைக்வருக்கு ஸத்ருஶர் லோகத்தில் இல்லையென்று ப்ரஸித்தம். இவ்வண்ணம் ஶ்ருதிகளில், ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரிகள் விஷயமாக, “பாபம் இவனை ஆக்ரமிக்காது ; ஸர்வபாபங்களையும் இவன் ஜயிப்பன். பாபம் இவனைப் பாதிக்காது ஸர்வபாபங்களையும் இவன் கொளுத்திவிடுவன்” (2) “அந்தரிந்த்ரியங்களையும் பாஹ்யேந்த்ரியங்களையும் ஜயித்தவன், ஈஷணாத்ரய விநிர்முக்தன், த்வந்த்வங்களை ஸஹிக்கிறவன், ஏகாக்ரசித்தன், இவ்வண்ணமாகித் தனது ஆத்மாவினிடம் அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவைத் தர்ஶிப்பன். ஸர்வத்தினிடமும் பரமாத்மாவைத் தர்ஶிப்பன்” (3) “அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்யும் ஜநங்கள் ஒருவராலும் சலிக்கப்படார், அதாவது ஸகல புருஷார்த்தங்களையு மடைந்து நிஶ்சலராயிருப்பர்” (4) என்றிவ்வண்ணம் குணப்ரஶம்ஸை உண்டு.

இப்படி வேதாந்தங்களால் ஶ்லாகிக்கப்பட்ட விவிதங்களான வ்ருத்தாந்தங்களுடன் கூடினவர் நமது ஆசார்யர்கள் என்று ஶ்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதத்தால் அருளிச்செய்கின்றார். அதாவது, வேதாந்தத்தில் ஶ்லாகிக்கப்பட்டபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஶீலர்கள் என்றபடி.

(1) [illegible] (2) [illegible] (3) [illegible] (4) [illegible]

"இரண்டு வார்த்தைகள் ராமன் சொல்கின்றதில்லை." (1) "முன் நான் பொய்சொன்னதில்லை. இனியும் எப்போதும் சொல்ல மாட்டேன்" (2) "தேவலோகம் கீழே விழலாம், பூமி பிளக்கலாம், ஹிமாசலம் பொடியாய்ப் போகலாம், ஸமுத்ரம் வற்றிப் போகலாம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில் என் வார்த்தை பொய்யாகாது" (3) "ஓ ஹநுமானே! பாபிகளானாலும், புண்யக்ருத்துக்களானாலும், மரணதண்டனை யடையத்தக்கவர் விஷயத்தில் மஹாபுருஷர்களால் தயை செய்யத்தக்கது; ஏனெனில் (பார்க்கப்போனால்) அபராதம் செய்யாதவர் யாருமில்லை." (4)

இத்யாதி வசநங்களால், நம்முடைய ரக்ஷகரான லக்ஷ்மீநாராயணர்கள், யாவராலும் நம்பத்தக்கவர்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். இன்னும் அவர்களுடைய தயை நம் விஷயத்திலும் ப்ரவர்த்திக்கும் என்று விஸ்வஸிக்க வேண்டும்.

"கருணையே ரூபீகரித்ததென நிற்கும் தேவியான லக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஹ்ருஷீகேசன், எல்லா ஸித்தாந்தங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் ரக்ஷகனாக உத்கோஷிக்கப் படுகின்றான்." (5) என்பதுபோல் பல ப்ரமாணங்களால் ரமையும் ரமாநாதனும் நம் ரக்ஷகரென்பது ப்ரஸித்தம்.

அவர்களுடைய தயையே ஓர் கங்கை. "விபீஷணனானாலும் ஸரி; ஒருக்கால் ராவணனே வந்தாலும் ஸரி" (6) என்கிறபடியே அது யாவரிடமும் ப்ரவஹிக்கின்றபடியால், யாவர்க்கும் பாபங்களைப் போக்கும் கங்கையை யொத்திருக்கின்றது.

---

(1) 𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌭𑌾𑌷𑌤𑍇. (2) 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍇 𑌨 𑌚 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 । (3) 𑌦𑍍𑌯𑍌𑌃 𑌪𑌤𑍇𑌚𑍍𑌚, 𑌪𑍃𑌥𑍍𑌵𑍀 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚, 𑌹𑌿𑌮𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌕𑌲𑍀𑌭𑌵𑍇𑌚𑍍𑌚, 𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌤𑍋𑌯𑌨𑌿𑌧𑌿𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌨 𑌮𑍇 𑌮𑍋𑌘𑌂 𑌵𑌚𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥ (4) 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌲𑌵𑌙𑍍𑌗𑌮 । 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ (5) 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾 । 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌕𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ (6) 𑌵𑌿𑌭𑍀𑌷𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌵𑌣𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ।

அந்தத் தயாரூபமான கங்கையை நம் போன்றவர் விஷயத்திலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி நம்முடைய ஆசார்யர் செய்கின்றார்கள். "பகீரதனுடைய மார்க்கத்தில் நிற்கும் பராசர ப்ரப்ருதிகளை வணங்குகின்றேன். ஏனெனில் கமலாகாந்தனுடைய கருணையாகின்ற கங்கையால் ப்லாவநம், அதாவது, நிர்தோஷர்களாய் எங்களைப் போன்றவர்களை அவர் பண்ணுவித்தார்கள்." (1) என்று தயாசதகத்தில் தேசிகன் ஸாதித்திருக்கின்றார். இந்த யோசனை நம் பூர்வாசார்யர்கள் விஷயத்தில் முக்யமாகப் பொருந்தும்.

ஆகையால், யாவராலும் விஸ்வஸிக்கக்கூடிய நமது ரக்ஷகரான இந்திரை இந்திராஸஹசரன் என்னும் தம்பதிகளுடைய தயாரூபமான கங்கையை நம் போன்றவர்மீதும் ப்ரவஹிக்கும்படிச் செய்யத்தக்கவர் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் என்று ஸ்லோகத்தின் மூன்றாம்பாத தாத்பர்யம்.

ஸ்ருதி ஸ்லாகித்த வ்ருத்தாந்தங்களுக்கு விரோதிகளைப் பின் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்பர்த்தையென்றால் அங்யரைப் பரிபவம் செய்யும் இச்சை; விப்லவம் என்றால் அநாசாரங்கள், ஸதாசாரங்களை அநாதரித்தல், நாஸ்திகதை; விப்ரலம்பம் என்றால் வஞ்சனை. இப்படிப்பட்ட துர்க்குணங்களெல்லாம் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ரதேசங்கட்கு நம்முடைய ஆசார்யர்கள் விதேசஸ்தர்கள்; அதாவது அவற்றிற்கு அதி தூரத்திலிருக்கப்பட்டவர்கள் என்கின்றார் ஸ்லோகத்தின் நாலாவது பாதத்தால்.

இப்போது ஸ்லோகார்த்தம் இருக்கின்றபடி; "வேதாந்தங்களால் ஸ்லாகிக்கப்பட்ட பல உத்க்ருஷ்ட வ்ருத்தாந்தங்களுடன் கூடினவரும், யாவராலும் விஸ்வஸிக்கத்தக்க ஸத்ய ஸ்வரூபிகளான லக்ஷ்மீநாராயணர்களெனும் ஶரண்யருடைய கங்காஸத்ருசமான கருணைக்குத் தாம் விஷயீபூதராய், அக்கருணையை நம் போ

---

(1) 𑌪𑌰𑌾𑌶𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌭𑌗𑍀𑌰𑌥𑌨𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 । 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌗𑌙𑍍𑌗𑌾𑌪𑍍𑌲𑌾𑌵𑌿𑌤𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥

ஸியர்க்கும் உதவும்படிச் செய்கின்றவரும், ஸ்பர்த்தை துராசாரம் நாஸ்திகதை வஞ்சனை முதலான துர்க்குணங்கள் அண்டக்கூடாத நிலையில் இருப்பவருமான 'என்னுயிர் தந்து, எனும் பாசுரத்தில் நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட நாதமுனி முதலான நம் தேசிகர்கள், இந்த ஸம்ஸார தசையிலேயே மந்மத பரங்களால் உண்டாகும் துன்பங்களின் நாசத்தின் பொருட்டு, அதாவது, ப்ராக்ருத விஷயங்களில் இச்சையானது எனக்கு நிஃபேக்ஷமாக நிவ்ருத்தமாம்படியாக, எனக்கு ப்ரீதிபூர்வக த்யாநவிஷயர்கள் ஆகட்டும்; அதாவது அவரிடம் எனக்குப் பக்தி நிலையாக நிற்கட்டும்." (1) "அவிவேகிகளுக்கு விஷயங்களில் ஸ்திரமாய் எந்த ப்ரீதியுண்டாகின்றதோ, உன்னை விடாது த்யாநிக்கும் எனக்கு அந்த ரூபமான பக்தி ஹ்ருதயத்தை என்றும் விடாதிருக்கட்டும்" (2) என்று, ப்ரஹ்லாதன் தோஷமொன்றுமில்லாமல் ஸர்வ கல்யாண குணங்கட்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கும் பகவானை ப்ரார்த்தித்தான். ச்லோகத்தின் நாலாமடியால் ஸர்வ தோஷங்களும் அற்றவரும், இரண்டாம் பாதத்தால் ஸகல கல்யாண குணாகரரும், மூன்றாம் பாதத்தால் பகவானுக்கு அத்யந்தம் க்ருபா விஷய பூதருமான நம் பூர்வாசார்யர், நமக்குப் பகவானைப்போல் போக்யதமராகட்டு மென்று ச்லோகதாத்பர்யம்.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும் வரும்)

---

(1) [illegible] ॥ (2) या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वनपायिनी । त्वामनुस्मरतः सा मे हृदयान्मापसर्पतु ॥

श्रीः.

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः.

இவ்வருஷத்திய மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஸப்யர்களுக்கும் இதர ஆஸ்திகாக்ரேஸரர்களுக்கும் விஜ்ஞாபநம்:—

ஸ்ரீ வேங்கடாத்ரி நாதனுடைய கடாக்ஷத்தை முன்னிட்டு, ஸ்ரீ திருப்பதி க்ஷேத்ர வாஸிகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையார், வருகிற ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாஸத்தில் ஸ்ரீ வேங்கடேசனுடைய திருவடிவாரத்தில் பெரியதொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தை நடத்துவதாக நிச்சயித்திருக்கிறார்கள். அக்காலத்தில், இது வரையில் அம்மாதிரியான மஹாஸங்கங்களில் நடந்துவருவதுபோல, வைதிக தர்ம ஸம்பந்தமாகவும் வேதாந்த விசார ஸம்பந்தமாகவும் அநேக பண்டித ப்ரவரர்களால் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறும் என்று தெரியவருகின்றது. அநேக லௌகிக ஆஸ்திகர்களும் இது விஷயமாக ஸோத்ஸாஹர்களாக இருக்கிறார்களாம். ஒருகால், வித்வத் ஸதஸ் ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு வாக்யார்த்த சர்ச்சையும் நடக்கலாம். இவைகளைப்பற்றின வ்யவஸ்தைகளெல்லாம் ஒருவிதமான நிர்ணயத்தை அடைந்தவுடன், எல்லாருக்கும் இதை விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளும் பொருட்டு பத்ரிகைகள் அனுப்பப்படும். அந்தப் பத்ரிகைகளை யதோசிதம் ஆதரித்து, வைதிக லௌகிக ஆஸ்திகர்களனைவரும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்து, மஹாஸங்கத்தை நிர்விக்நமாக நடத்திவைக்கவேண்டுமென்று நாம் ஹார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கிறோம். புரட்டாசி மாஸத்தில் ஸ்ரீ திருவேங்கட முடையான் வர்ஷ மஹோத்ஸவம் கண்டருளுகிறான் என்பது ஸர்வ விதிதம். அந்த உத்ஸவத்திற்கு ஸமீப காலத்திலேயே இந்த ஸங்கம் நடைபெறும்படி அநேகமாக வ்யவஸ்தைகள் செய்யப்படுமாதலால், அக்காலத்தில் திருப்பதி யாத்ரையாக வருபவரெல்லாரும், பகவத் கைங்கர்ய ரூபமான இந்த ஸங்கத்தை நடத்திவைப்பதுடன், ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸனுடைய மஹோத்ஸவத்தையும் அநுபவித்து ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தையும் பெறலாமென்பதை இதனால் ஸ்மரிப்பிக்கத் துணிகின்றோம்.

"न क्रोधो न च मात्सर्यं न लोभो
नाशुभा मतिः । भवन्ति कृतपुण्यानां
भक्तानां पुरुषोत्तमे ॥"

என்கிறபடி, புருஷோத்தமனிடத்தில் பக்திசெய்பவர்களாயுள்ள நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ புண்ய புருஷர்களெல்லாரும், அல்ப வ்யாஜத்தைக்கொண்டு தமக்குள் பரஸ்பரம் ஜநிக்கும் கோபம் லோபம் மாத்ஸர்யம் முதலான அசுப

புத்தியைத் தூரத்தில் விலக்கி, பாகவத ப்ரதிபத்தியைப் பெரிதாக உணர்ந்து ஏகமநஸ்கர்களாக அக்காலத்தில் கோஷ்டியை அலங்கரித்தருளுவார்களென்று நாம் த்ருடமான ப்ரத்யாஶை கொண்டிருக்கிறோம். அந்த ப்ரத்யாஶையை விததமாக்காமல் எல்லாரும் அவ்விதமாக ஐகமத்யத்துடன் ஸேவை ஸாதிக்கும் பக்ஷத்தில், அவ்வித ஐகமத்யத்தைப் பெரிதாக நினைக்கும் அஸ்மதாதிகள், 'எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களிலும் திருவவதாரங்களிலும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்தப் பாகவத கோஷ்டியின் ஸேவையைவிட வேறு எது அபேக்ஷிக்கக்கூடிய விஷயம்?' என்றும்,

> '[illegible]
> [illegible]'

என்றும்,

> '[illegible] (...) [illegible]'

என்றும், நமது ஆசார்யனுடைய அநுஷ்டாநத்தை அடியொற்றி கதறுவோமன்றோ? அக்காலமும் ஸம்பவிக்குமோ? ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸனே ப்ரமாணம்.

மயிலாப்பூர்,
28-7-16.

[illegible]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

கடிதங்கள்.

(1)

கல்கத்தா ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

ஶாஸ்த்ரோக்தங்களான ஸமஸ்த தர்மங்களுக்கும் மூலமான நாஶத்தை விளைவிக்குமளவு கரை புரண்டு வரும் இக்காலத்திய அதர்ம ப்ரவாஹத்தின் நடுவில், சிற்சில விடங்களிலாவது தர்ம பீஜம் நிலைநிற்குமளவு சில ப்ரயத்னங்கள் நடைபெறும்படி ஸ்ரீ பகவான் ஸங்கல்பித்து வருகிறான் என்பதைப் பார்க்க நாம் அதிமாத்ரம் ஆநந்திக்கிறோம். சென்ற ஏப்ரல் மாஸம் 16, 17, 18-ம் தேதிகளில் கல்கத்தா நகரத்தில் சித்பூர் ரோட் ஜொராஸங்கா ராஜபாடி என்னும் ஸ்தலத்தில் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் சேர்ந்ததாம். முதல் இரண்டு தினங்களில் ஸ்ரீ உ.வே. காஞ்சீபுரம் ப்ரதி

வாதி பயங்கரம் அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியும், மூன்றாவது தினத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. வித்யா பூஷணம் மைஸூர் ஆள்கொண்டவல்லி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியும் அந்த ஸங்கத்தின் அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்தார்களாம். சற்றேறக்குறைய 5000 ஜநங்கள் சேர்ந்ததாகவும், அநேக பண்டிதர்கள் ஸம்ஸ்க்ருத ஹிந்தி பெங்காலி முதலிய பாஷைகளில் உபந்யாஸங்களைச் செய்ததாகவும், ஸங்கத்தின் முடிவில் கல்கத்தாவில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபை ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தம் அது ஸம்பந்தமான அநுஷ்டாநங்கள் இவைகளைப்பற்றிப் பத்ரிகைகள் அடிக்கடி ப்ரசுரம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும், இப்பொழுது ஸ்ரீமாந் மதந மோஹந மாளவியா முதலிய சில மஹான்களுடைய பரிஶ்ரமத்தால் நமது ராஜாங்கத்தாருடைய உதாரமான அநுமதியை முன்னிட்டு ஏற்படுத்தப்படும் ஹிந்து மஹாகலாஶாலையில் அத்வைத ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்திற்காகச் செய்யப்படும் ஏற்பாடுகளுடன்கூட ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்த ப்ரவசநத்திற்கு உசிதமான வ்யவஸ்தைகளும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று அந்தக் கலாஶாலையின் அதிகாரிகளுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபந பத்ரிகை அனுப்பப்பட வேண்டுமென்றும், இவ்வாறு பல நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டனவாகவும் நமக்கு வ்ருத்தாந்தம் கிடைத்திருக்கிறது. ஸாத்விகமும் பகவானுக்கு ப்ரீதிகரமுமான இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்திகளுக்கு ஆதி உபகாரகர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீ. உ.வே. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமிக்கும், ஸ்ரீ. உ.வே. ஆள்கொண்டவல்லி ஸ்வாமிக்கும் இவ்விடத்திலுள்ள ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் அதிமாத்ரம் க்ருதஜ்ஞர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை இதனால் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ளத் துணிகின்றோம்.

மயிலாப்பூர்,
28-7-16.

எஸ். வாஸுதேவன்.

---

(2)

ஸ்ரீ அஹோபில மடம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

ஸ்ரீ காரக்குறிச்சி ஸ்வாமி, ஸ்ரீ அஹோபில மடம் திவ்யாஸ்தாநத்தை அலங்கரிக்க எழுந்தருளின தினம் முதல் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்யாராதநம் க்ரந்த காலக்ஷேபங்கள் ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய திவ்ய யாத்ரை இவையெல்லாம் மஹோந்நதமான ஸம்ருத்தியுடனும் விமர்ஶத்துடனும் நடைபெற்று வருகின்றன என்பதை ஏற்கனவே ஒரு ஸஞ்சிகையில் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். சென்ற வைகாசி மாஸத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பெங்களூர் [illegible] தோட்டத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபொழுது, அந்தத் தேஶத்திய ஜ்வரத்தினால் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமேனிக்குக் கொஞ்சம் க்லேஶம் ஸம்பவித்ததென்றும், பிறகு, ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹனுடைய கடாக்ஷத்தினால்

அந்த க்லேசம் நிவ்ருத்தமாயிற்று என்றும் கேள்விப்பட்டோம். ஸ்ரீ ஸ்வாமி பல்லாண்டு பல்லாண்டாக எழுந்தருளி யிருந்து ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்மனுடைய கைங்கர்யத்தை அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்படி நடத்திவர வேண்டுமென்று மனோரதங்கொண்டிருக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும், ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமேனி பாங்காக வந்ததைப்பற்றி இது நமது பாக்யமே! என்று மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

இப்பொழுது ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மன் ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிறதாகவும், அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பத்தைச் செய்தருளுகிறதாகவும், சீக்ரத்தில் அவ்விடத்திலுள்ள பகவத் ஸந்நிதிகளின் ஜீர்ணோத்தாரணத்தைச் செய்வித்து, அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவைகளுக்கு ஸம்ப்ரோக்ஷணத்தைச் செய்யப்போகிறதாகவும் செய்தி கிடைத்திருக்கின்றது. இது எல்லாருக்கும் மஹத்தான ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கக் கூடிய ஸமாசாரம். பஹு காலமாக ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மன் அந்த ப்ரதேசத்திற்கு எழுந்தருளவில்லையென்றும், நமது மடத்தின் மூலஸ்தானமாகிய ஸ்ரீ அஹோபிலம் அத்யந்தம் அநாதருதமாகிவிட்டதென்றும், அவ்விடத்தில் பகவதாராதநாதிகள்கூட நன்றாக நடந்தேறப்படுவதில்லையென்றும் இதுபோன்ற அநேக காரணங்களைக்கொண்டு அநேக ஆஸ்திகர்கள் பெரியதொரு சோகத்தை அடைந்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அந்த சோகம் ஆத்யந்திகமாகத் தீர்ந்துவிட்டது. ப்ரதிதினமும், ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மனுடைய ஸேவையை உத்தேசித்து அநேக ஜநங்கள் அவ்விடம் போகிறார்களாம். ஸம்ப்ரோக்ஷணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக, ஆகம சாஸ்த்ரத்திலும் மந்த்ர சாஸ்த்ரத்திலும் நிஷ்ணாதர்களான சில ஆஸ்திகர்கள் சில ஹோம கர்மங்களைச் செய்யப்போகிறதாகவும் கேள்விப்படுகிறோம். இந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மனை ஸேவிப்பது விசேஷமாதலால், தங்கள் தங்கள் லௌகிக வ்யாபாரத்திலிருந்து கொஞ்சம் விராமத்தை ஸம்பாதித்துக் கொண்டு, ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் ஸ்ரீ அஹோபில யாத்ரையை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். தஸராத்திற்குப் பிறகு ஸம்ப்ரோக்ஷணம் நடைபெறும்பக்ஷத்தில், ஸ்வாதந்த்ர ஸம்பந்தமான லௌகிக வ்யாபார விராமம் ஏற்படுவதால், அநேக லௌகிகர்களுக்கு அப்பொழுது ஸ்ரீ அஹோபில யாத்ரையைச் செய்வது மிகவும் ஸௌகர்யமாக இருக்கக்கூடும். இதர அம்சங்கள் ஒன்றும் உபரோதமாகாவிட்டால், ஸ்ரீ ஸ்வாமியும், ஆஸ்ரிதர்களுடைய ஸௌகர்யத்தை ஆலோசித்து அப்படியே செய்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

'ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மனும் மறுபடியும் ஸ்ரீ அஹோபிலத்திற்கு எழுந்தருளப்போகிறானோ?' என்று கலங்கி நின்ற ஜநங்களின் கலக்கத்தை நிவ்ருத்திசெய்து, அநாதபத்தில் வர்ஷம் பொழிவதுபோல ஆஸ்ரிதர்களுடைய மனத்தில் போகத்தைப் பொழியும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி விஷயமாக ஸகல ஜநங்களும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. மேல் நடக்கவேண்டிய கார்யங்களையும் நிர்விக்நமாகப் பூர்த்தி செய்துவைத்து, தர்மாநுஷ்டானமும் ஸித்தாந்த ப்ரசாரமும் ஸார்வத்ரிகமாகப் பரவும்படி ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்மன் கடாக்ஷித்தருள வேண்டுமென்பதுதான் நமது ப்ரார்த்தனை.

மயிலாப்பூர்,
28-7-16.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ௵ ஆவணி ௴ [ஸஞ்சிகை 7.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம்
ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

கும்பகோணம் வர்ணாச்ரம தர்ம ரக்ஷக ஸங்கம்.

இந்த ஜூலை மாஸத்தில் கும்பகோணத்தில் வர்ணாச்ரம தர்ம
ரக்ஷக ஸங்கமொன்று பல நாள்களில் கூடியது.
த்ரிமதஸ்தர்களும், அவர்களுக்குள் பண்டிதர்
களும் அந்த ஸங்கத்தில் ப்ரகாசித்தார்கள். ஸ்ரீ.
க்ருஷ்ண சாஸ்த்ரிகள், கணேச சாஸ்த்ரிகள்,
குப்பாசார், வீரராகவாசார்யர், சேஷாசார்யர்,
வெங்கடராம சாஸ்த்ரிகள், வைத்யநாத சாஸ்த்ரிகள், ராமசந்த்ரா
சார், அருணாசல சாஸ்த்ரிகள், ஸுப்ரஹ்மண்ய சாஸ்த்ரிகள்,
சிவராமக்ருஷ்ண சாஸ்த்ரிகள், பஞ்சாபகேச சாஸ்த்ரிகள் முத
லான வித்வத் சிரோமணிகள் பல விஷயங்களைப்பற்றி ஸங்கத்தில்
உபந்யாஸம் செய்தார்கள். ஸ்ரீ. ஸுந்தரராமய்யர், காமேச்வரய்யர்,
எ. வி. கோபாலாசார்யர் முதலான வைதிக லௌகிக வித்யாபாரங்
கதர்களும் உபந்யஸித்தார்கள். ஹிந்துக்களுடைய ஸநாதந தர்மம்,

31 AUG 1915 MADRAS

வர்ணாச்ரமங்களுடைய பாதுகாப்பின்றி லுப்தமாய்ப் போய்விடுமென்றும், ஹிந்துக்கள் ஐஹிகத்திலும் ஆமுஷ்மிகத்திலும் ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள வர்ணாச்ரம தர்மம் அத்யந்தம் வேண்டியதென்றும் ஸங்கத்தார் தீர்மானித்தார்கள். வர்ணாச்ரம தர்மம், ச்ராத்தாதி கர்மங்கள், பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள், பகவதாராதநம், ஸந்த்யாவந்தநம், ப்ராஹ்மண தர்மம், ஹிந்து விவாஹம், வேதப்ராமாண்யம், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரம், காயத்ரீ, ஆசார்ய பக்தி, தேவாலய த்ரவ்ய விநியோகம், மடங்களின் த்ரவ்ய விநியோகம் இத்யாதி விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யாஸங்கள் நடந்தன. ஸுந்தரராமய்யர் அவர்கள் ப்ரௌடா விவாஹம், விதவா விவாஹம், வர்ணங்களை அதிக்ரமித்த விவாஹம் இவற்றை சாஸ்த்ர விரோதமென்று ஸாதிக்கவும், அவ்வண்ணமே ஸங்கத்தார் தீர்மானம் செய்தார்கள். வர்ணஸ்தர்கள், ஒருவரோடொருவரும் வர்ண பாஹ்யருடனும் ஸஹபோஜநம் செய்தல் சாஸ்த்ர விரோதமென்றும், ஸமுத்ரயாநம் ப்ராஹ்மணர்க்கு சாஸ்த்ரங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்டதென்றும் தீர்மானித்தார்கள். ஹிந்து மதத்தின் அபிவ்ருத்திக்காக மாத்ரம் தேவாலய த்ரவ்யமும் மடங்களின் த்ரவ்யமும் செலவிடப்படலாமென்றும் தீர்மானித்தார். முடிவில், உள்ளும் புறமும் சத்ருக்களால் பீடிக்கப்பட்ட ஹிந்து மதம் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டியதென்றும், அதற்காக த்ரிமதஸ்தர்களும் ஒருமித்து ஸங்கங்கள் கூடவேண்டுமென்றும் முடிவுசெய்தார்கள். ஸங்காவஸாநத்தில் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும் ஆர்யமதத்தைப்பற்றியும் வர்ணாச்ரம தர்மத்தைப்பற்றியும் இரண்டு உபந்யாஸங்கள் செய்தார்கள்.

இந்த ஸங்கம் நடந்ததைப்பற்றி நாம் மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக யாதொரு ப்ரயத்நமுமற்று நம் மதத்தை அபிமாநிக்கின்றவர் இருத்தல் கூடாது. அதற்காக த்ரிமதஸ்தரும் ஒருமித்தல் வேண்டியது. அது கும்பகோணம் ஸங்கத்தில் நன்றாக அமைந்தது. ஸமுதாயமாக நமது வைதிக தர்சநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு தான், அதனுடைய உட்பிரிவுகளை ரக்ஷித்தல் ஸாத்யமாம். ஸம்ப்ரதாய பேதங்களையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தால் ஸம்ப்ரதாய மூலம் வேரற்றுப் போய்விடும்.

பாச்சாத்ய வித்யையால் உண்டாக்கப்பட்ட புத்தி பேதங்கள் வர்ணாச்ரம ஸங்கங்களால் முற்றிலும் மாறிவிடமாட்டா. ஸாமக்ரீ

இருக்கும் வரையில், அதன் கார்யமும் இருந்தே தீரும். இப்படியும் அப்படியும் போகாமல் இருக்கும் சலசித்தர்களுக்கு ஸங்கங்கள் மூலமாக ஸம்ப்ரதாயம் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகில், அதுவே போதுமான குணம். பேதிக்கும் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஸங்கங்களில் சேர்ந்து ஸம்ப்ரதாய பேதங்களால் உண்டாகும் த்வேஷங்களை நீக்கி, ஸமாநாம்சங்களைக்கொண்டு பரஸ்பரம் ஸ்நேஹம் பாராட்டவும் கூடும்.

ஸங்கோபந்யாஸங்களின் ஸாராம்சங்களைப் புஸ்தகங்களாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்பதை முன்னமே வேண்டியிருக்கின்றோம்.

* * * * * *

நம் தேச நாகரிகத்தினுடைய உத்தராவஸ்தா விசாரம்.

ப்ரமதாநாதபோஸ் என்பவர் லண்டன் கலாஸங்கத்தில் பதார்த்த சாஸ்த்ர பரீக்ஷை கொடுத்து வித்வத் பட்டம் பெற்றவர். அவர் ஐரோப்பா கண்டத்தில் பல தேசங்களையும் அவற்றின் நாகரிகங்களையும் பார்த்து யோசித்தவர். நாகரிகங்களின் காலக்ரமங்களைப்பற்றி 1913-ம் வர்ஷம் அவர் எழுதின புஸ்தகத்தில், நம் இந்தியா தேசமானது நாகரிகத்தில் உந்நத தசையெனத் தகும் ஆத்மகுண பூர்த்தியையும் தர்மாநுஷ்டாநத்தையும் முன்பே அடைந்ததெனவும், கேவலம் புத்திபலத்தால் அமையப்பட்ட நாகரிக ஸ்திதியில் ஐரோப்பா கண்டம் இன்னும் இருக்கின்றதெனவும் சொன்னார். ஆத்மகுண பூர்த்தியானது, ஸர்வத்ர ஸமனாய் நியாமகனாய் சேஷியாய் இருக்கின்ற பரமாத்மாவின் சரீரம் தான் சேதநாசேதந ரூபமாகப் பரிணமித்த இந்த ஜகத்து என்பதையறிந்து, இச்சாத்வேஷாதி த்வந்த்வமோஹங்களை விலக்கி, சித்தத்துக்கு சாந்தியை ஸம்பாதித்தவர் பக்கல் தான் உண்டாகும். இந்த ரூபமான ப்ரஜ்ஞை சிலர்க்கு ஸ்திரப்பட்டாலும் யாவர்க்கும் உண்டாகாது. உண்டானவர்க்குள்ளும் யாவர்க்கும் நிலைப்படாது. இது ஸ்திரப்பட்ட மஹாங்கள் இந்தியாவில் போல் மற்றெங்கு மிருந்தாரில்லை. அவர்களால் தான் உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரம் நம் தேசத்தில் பிறந்ததெனும் க்யாதி உண்டாயது. இதுதான் ஆநந்தமயனான ஈச்வர தர்சநமெனத் தகும். புத்தியில் நிலைகொண்டவர்கள் ஐரோப்யர். அவர்கள் ப்ரவ்ருத்தி, மநஸ்ஸையோ விஜ்ஞாநத்தையோ ஆச்ர

யித்து நிற்கும். அதனால் அவர்கள் ஐஹிக ஸுகங்களை அபேக்ஷித்து இடைவிடாமல் வ்யாபார பரர்களாய் இருக்கின்றார்கள்; அவர்கள் த்வந்த்வ மோஹங்களுக்குள் அகப்பட்டவர்கள்; ரஜோகுண ப்ரசுரர்கள்.

இந்த சித்தவ்ருத்தி புராதந காலத்தில் நம் தேசத்தார்க்குள்ளும் பெருகியது. பதார்த்தங்களின் தத்வஜ்ஞாநத்தால் ஸுகவ்ருத்தியையும் துக்க நிவ்ருத்தியையும் ஐரோப்யர் வாதிக்கின்றனர். அந்த ஜ்ஞாநம் இல்லாதபோது, பூர்வகால இந்தியர்களும் மற்ற தேசத்தார்களும், தேவதைகளின் ஆராதநத்தால் ஸுகத்தையும் துக்க நிவ்ருத்தியையும் ஸம்பாதிக்க முயன்றனர். ஸம்பாதிக்கும் ப்ரகாரம் மாறிவிட்டது. ப்ரயத்நங்களின் உத்தேஶ்யமானது முன் இந்தியர்க்குள் இருந்ததுபோல் இப்போதும் ஐரோப்யர்க்குள் நிலைக்கின்றது. தத்வதர்ஶிகள் மிகுந்து நின்ற காலத்திலும், புத்திவ்யாபாரத்தால் ஸுகத்தையும் துக்கநிவ்ருத்தியையும் தேடின பெயர்களே இந்தியாவிலும் பெருகி நின்றார்கள். இந்தியர்விலும் ஐரோப்பாவிலும் தமோகுணப்ரசுரராய், இச்சித்த விஷயங்களைக் குறித்து வ்யாபாரவத்வம் அற்றவர்களாய்ப் புத்திக்கு ஶ்ரமம் கொடாமல் பிழைப்பவர்களும் உண்டு. ஆனால் உத்க்ருஷ்டாதிகாரிகளைப்பற்றியே தேசத்தின் நாகரிக ஸ்திதி மதிக்கப்படுகின்றது. இப்போது ஐரோப்யர் ராஜாக்களானபடியாலும், வ்ருத்தி நிமித்தமாக ஐரோப்யவித்யையே யாவராலும் அப்யஸிக்கப்படுகின்றபடியாலும், 'யதா ராஜா ததா ப்ரஜா' எனும் ந்யாயத்தின்படியே, நமது தேசத்திலும் ஆத்மகுண பூர்த்தியுடைய அதிகாரிகளாகத் தக்கவர்களும், புத்தி பலத்தை ஆஶ்ரயித்து, ஸுகாபேக்ஷையை மிகவும் பொருந்தி வ்யாபாரவான்களாக ப்ரயத்நப்படுகின்றனர். இதை யோசித்து ப்ரமதாநாதரென்பவர் 'ஆதுநிக இந்தியர்களின் ப்ரமைகள்' என்று ஒரு க்ரந்தம் எழுதியிருக்கின்றார். ஐரோப்யர் நாகரிகம் ஏற்றமானது என்பது தான் ப்ரமை. நம்முடைய பூர்வீக நாகரிகத்தை நம்மவர்கள் துறக்கக்கூடாதென்பது தான் ப்ரமதாநாதர் அத்யவஸாயம். ஐரோப்ய தேச ஸஞ்சாரத்தாலும், ஐரோப்யர்களுடன் பழகிய பழக்கத்தாலும், இப்போதும் ஹிந்துக்கள் த்யாக புத்தியாலும் பூததயையாலும் சிறந்தவர்கள் என்று அவர் முறையிடுகின்றார். ஐரோப்யர் ஆசாரங்களையும் ப்ரவ்ருத்தி

களையும் நம் தேசத்தார் மேற்கொள்ளல் அநர்த்தாவஹமென்று அவர் சொல்கின்றார்.

ப்ரமதாநாதர் இந்தியாவில் இங்கிலாந்து வாஸமெனும் ஸம்ஸ்காரமடைந்தவர்களுடன் நீண்ட காலமாய்ப் பழக்கமுள்ளவராம். அவர்களோ, நடை உடை உண்டி பாஷை முதலான யாவதம்ஶங்களிலும் ஆங்கிலேயரை வழிபடுபவர்கள். ப்ரமதாநாதர் அபிப்ராயத்தைக் கண்டிக்க ஆரம்பித்து, ஜூலை மாஸம் 'மாடர்ன் ரிவ்யூ' பத்ரிகைக்கு எழுதிய பாஶ்சாத்ய வித்யாபக்ஷபாதியும், இங்கிலாந்து வாஸம் பெற்று வந்த இந்தியர்கள் விஷய ப்ரவணரென்றும், தேசாபிமாநமும் ஆர்ஜவமும் அற்றவரென்றும் ஒப்புக்கொள்கின்றார். இருவர்களும் இந்தியாவின் ப்ராசீந வித்யையும் தர்மமும் ஆத்யந்திக நாஶத்தை யடையத்தகாதனவென்றும், அவற்றின் அழிவின்றி, அநுகூலப்படுமளவும் பாஶ்சாத்யர் வித்யா தர்மங்களை நாம் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்றும் சொல்கின்றார்கள். ஆனால் ப்ரமதாநாதர், வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் பூர்வகாலமிருந்தவண்ணம் சீர்திருத்தப்பட்டுப் புருஷார்த்தங்களை நம் பூர்வீகர் அபிப்ராயப்படி நிலைப்படுத்தி, அவற்றை யடையவேண்டிய உபாயங்களைத் தத்கால வித்யாவழக்கங்களின்படி மாற்றலாமென்று அபிப்ராயப்படுவதாய் யாம் எண்ணுகின்றோம்: அவருடைய ப்ரதிவாதியோ, தேசாந்தரம் போகாமலே ஸ்வஜாதியையும் மதத்தையும் இழந்தவர். பாஶ்சாத்யர் வித்யாப்ரேரித ப்ரயத்நங்களில் ஸந்தோஷம் கொண்டவர். வர்ணாஶ்ரம தர்ம நாஶங்களை வேண்டுகின்றவர். இவ்வண்ணம் யாவரும் இந்தியாவில் நிலைப்படவேண்டுமென்று கருதுகின்றவர். இப்படியெல்லாம் ஆனபிறகு, நம் பூர்வீகரால் நாம் அடைந்தவற்றையும் மறுபடியும் வரப்பெறப் போகின்றனராம். அதெங்ஙனம் ஆகுமோ அதைச் சொன்னாரில்லை. ஸோஷல்ரிபாரம் ஸபையாரில் சிலர் ஹிந்துக்களுடைய ப்ராசீந வித்யைக்கு வாக்கினால் மட்டும் விஜயம் சொல்லிவிட்டு, தம்முடைய ஸர்வப்ரயத்நங்களாலும் அதன் நாஶத்தைக் கருதுகின்றனர். அவர்களுடைய சித்தவ்ருத்தியைப் பொருந்தினவர் ப்ரமதாநாதருடைய தூஷகர். புத்திமான்கள் ப்ரமதாநாதர் எழுதிய புஸ்தகங்களையும், அவற்றின் கண்டநங்களையும் கண்ணுற்று, நம் நாகரிகத்தினுடைய உத்தராவஸ்தையைப்பற்றி யோசித்தல் நலம்.

* * * * * *

தேசிகத்வேஷம்.

அப்பய்ய தீக்ஷிதர் தேசிகனைப்பற்றி "[illegible]" என்று சொல்லியிருக்கின்றாராம். ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் தேசிகனே "தர்க்க பாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண பரதந்த்ராராய்ப் போருகிறது" என்று சொன்னாராம்.

தட்டான் மோசம் செய்வதில்லையென்றாலும் நம்பத்தகாதவனும். திருடன் திருடவில்லை யென்றாலும் தண்டிக்கத்தக்கவனும். ஆதலால் ப்ரமாணபரதந்த்ராராய்ப் போருகிறதாகத் தேசிகன் சொன்னாலும், அவர் தார்க்கிகராதலால் விச்வாஸாநர்ஹராம். தூஷகர் அபிப்ராயம் தர்க்க பாண்டித்யம் ந்யாய விரோதத்திலேயே பர்யவஸிக்கும்போலும். மற்றோரிடத்தில் நம்பிள்ளை முதலானோர்கள் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்திற்காக ந்யாயமீமாம்ஸைகளை அதிகரித்தவர்கள் என்றும், அவர்களைப்போல் ஸம்ஸ்க்ருதச் சுவடறிந்தார் இவ்வுலகில் முன்னும் பிறந்தாரில்லை, பின்னும் இருக்கப்போகின்றாரில்லை யெனவும் தூஷகர் உரைப்பர். இந்தக் குதூஹலம் தூஷகர் அடைவதைப்பற்றி யாம் வருந்துகின்றோமில்லை. ஆனால் நம்பிள்ளை முதலானோர்களுடைய தர்க்க பாண்டித்யம் அவர்களை ந்யாய விரோதத்தில் செலுத்தவில்லையோ? தூஷகருடைய ந்யாய ஸஞ்சாரம் விலக்ஷணமானது. அது எப்படியிருந்தாலும், "[illegible]" எனும் மஹா கவி வசநம் தூஷகர் உக்திகளால் தடஸ்தர்களிடம் மாறப்போகின்றதென நாம் நினைக்கவில்லை. நம்பிள்ளை முதலானோரையும் சேர்த்துத் தான், '[illegible]' என்று மஹாசார்யர் ஸாதித்தார். தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான அநந்தாழ்வானும் தமது வேதாந்த க்ரந்தங்களில் தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளை எடுத்துரைத்தவண்ணம், நம்பிள்ளை முதலானோர் வாக்யங்களை எடுத்தாரில்லை யென்று யாம் கண்ட மட்டும் கேட்ட மட்டும் தெரிகின்றது

நம்பிள்ளை முதலானோர் பண்டிதர்கள் என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. முப்பத்தாறாயிரப்படியும் பகவத் குணதர்பணம் யாவராலும் கேட்கவும் படிக்கவும் தக்கதே. ஸம்ப்ரதாய பேதம் தோற்றின விடங்களில் மட்டும், நாம் அதன் வாக்யங்களை வழிபடமாட்டோம். இவ்வண்ணமே தேசிகன் க்ரந்தங்களைத் தென்கலையார் அவலோகநம் செய்வதில் நாம் குற்றம் சொல்லமாட்டோம்.

*தேசிகத்வேஷம் சில தென்கலையார்க்குப் போலவே, தூஷகருக்கும் விச்வாமித்ர பர்யந்தம் வந்து உதித்தது. காயத்ரி மந்த்ர த்ரஷ்டாவை ப்ராஹ்மணனெனப் பெயர்பூண்டு தூஷிக்கத் துணிவதுண்டோ? ரகுநாதனுக்கு ஸர்வாஸ்த்ர மந்த்ரோபதேசம் அளித்தவர்கூட இவ்வண்ணம் தூஷிக்கப்பட்டாராகில், ஒரு ப்ரஹ்மவித்தினிடம் அபசாரப்பட்டவன், அதன் பலமாக 'அநேக ப்ரஹ்மவிதபசாரத்தை ஸம்பாதிக்கத் துணிவன்' எனும் பெரியோர் வசநம் பலிதமாயிற்று.

தென்னாசார்யர்களுடைய சில அபிப்ராயங்களைத் தேசிகன் அங்கீகரிக்காமை தூஷகர்க்குக் குற்றமாகத் தோன்றுகின்றது. நமக்கு அவ்வண்ணம் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொரு ஆசார்யனும் தத்வார்த்தங்களைப்பற்றி யோசிக்கவும் நிர்ணயிக்கவும் அதிகாரி. நிர்ணயங்களில் பேதம் ஸம்பாவிதமாகையால், அதன்பொருட்டும் பெரியோர்களைத் திட்டுதல் கேவலம் துராக்ரஹத்தைக் காட்டுகின்றது. ராமாநுஜன் உக்திகளைத் தேசிகன் பல தரம் பஹுமாநிக்கின்றார். அவற்றை வழிபடுவதாகவும் உரைக்கின்றார். "ஏரணிகீர்த்தியிராமாநுசமுனி யின்னுரைசேர், சீரணி சிந்தையினோம்", என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் தேசிகன் ஸாதித்ததைத் தூஷகர் பரிஹஸிக்கின்றார். ராமாநுசனுக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராய பேதம் ஈஷத்தும் இலது என்று வடகலை பண்டிதர்கள் ஸமர்த்திக்கிருக்கின்றார்கள். அர்த்தவிசாரம் செய்வதில் ஸமர்த்தனான சிஷ்யன் அபரவ்யாக்யாநம் செய்தானானாலும் அது குற்றமாகாது.

தூஷகர் சொல்வார்:—"இங்குள்ளார் அனைவரும் அவர் (தேசிகன்) நெற்றியில் நாமம் போடுமவர்களே யன்றி, அவர் (தேசிகன்) மோசத்திற்கு ஆளாவார் ஆருமில்லை." தூஷகருடைய திட்டுச்

சுவடி அதில் காணப்பட்டபடிக் காஞ்சீபுரத்திலோ ஸ்ரீரங்கத்திலோ பிறந்தபடியாலும், இரண்டிடத்திலும் வடகலையார் ஏராளமாக இருக்கின்றபடியாலும், தூஷகர் சொற்கள் அவரறிந்த மற்ற உண்மைகளோடு ஒத்தனவே. தேசிகனுக்கு நாமம் போடுவதே தூஷகர் தொழிலாகலாம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்வோம்.

தேசிகன் 'தத்தக பித்தக தாலேலோ' வென்று எழுதுபவராம். இந்தப் பரிபாஷையைத் தேசிகன் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நாம் கண்டோமில்லை. ஸர்வாசார்யர்கட்குள்ளும் ஏகரீதியாக ஸ்வாபிப்ராயத்தை வெளியிடுவதில் தேசிகன் ச்ரேஷ்டர் என்பது நம்மவர் கொள்கை. விஸ்தாரமாக எழுதுகின்றவர்கள் முன்பின் வசந விரோதமின்றி எழுதுவது துஸ்ஸாத்யம். தேசிகனைக் காட்டிலும் விஸ்தாரமாக எழுதினவர் யாருமில்லை. தென்னாசார்யர்கள் செய்த ஒவ்வொரு புஸ்தகத்திலும் தத்தக பித்தக தாலேலோவைப் பலவாறுகக் காட்டியுள்ளாரும் உண்டு. ராமாயண பாரதங்கள் முன்பின் வசந விரோதமின்றியிருக்கக்காணோம். இதை வேதத்திலும் யோசித்துத் தான் மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரம் ஸமரஸப்படுத்த ப்ரவர்த்தித்தது.

தேசிகன் புஸ்தகமெழுதினரென்றும் வாதத்தில் எப்பொழுதும் ஜெயித்ததில்லையென்றும் தூஷகர் சொல்வர். "வாதிநாம் ஶிரஸ்ஸு நிஹிதம்பதோ, ஸகலதந்த்ரவேதாந்த நிர்வாஹகஃ" எனும் தேசிகனுடைய உக்திகளை அவர் அநாதரிக்கின்றார். தேசிகன் வைபவ ப்ரகாசிகைகளும் அவர்க்கு வேண்டாம். பண்டிதர்களால் கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹம் என்று தேசிகன் பஹுமாநிக்கப்பட்டதையும் அவர் கேட்கமாட்டார். 'ஸம்ஸாரஜம்பீ' என்று திவசரியில் தேசிகன் குமாரர் சொன்னாராம். அதைத் தூஷகர் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டார். 'ஸம்ஸாரநாயகஸ்ய ஸ்வ காலகூடஸ்ஸஹா ஸம்ஜம்பீ கூணவம் கரமணஃ' என்றால், ஸம்ஸாரத்தை விஷமாயும், ஜநக்கூட்டத்தைப் பாம்பென்றும், மாதர்களைப் பிணம்போலும் தேசிகன் மதித்து அவற்றை விலகினின்றார் என்று பொருள். தார்க்கிகர்களுள் ஸிம்ஹம் தார்க்கிகரிடம்பயங்கொண்டாரெனல், த்வேஷிகளின் வைரம் செல்லும் எல்லையைக் குறிக்கும்.

வடகலை திருமண் இட்ட தேசிகன் விக்ரஹம் அவதார ஸ்தலத்தில் ப்ரஸித்தமாகப் பரிபவமடைகின்றதெனத் தூஷகர் களிக்கின்றார். தென்கலையார் தூப்புல் ஸந்நிதியிலும் மற்ற விடங்களிலும் தேசிகனைப் பரிபவப்படுத்துவதால் தேசிகனுக்குக் குறையில்லை. இது குறையாகில், இதை ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்களுடன் தேசிகனும் அநுபவிக்கின்றார். ஸ்ரீராமன் அயோத்தியில் அவதரித்த விடமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மதுரையில் அவதரித்த ப்ரதேசமும் தத்காலம் கோரிகள். அங்கு பூர்வமிருந்த ஸந்நிதிகள் துருஷ்கரால் நாசமடைந்தன. காசியில் முன்னிருந்த மாதவன் விச்வநாதன் கோவில்களும் கோரிகளாயின. ஸ்ரீரங்கம் கோவிலும் மல்லிக்காபூர் எனும் துருஷ்க தளகர்த்தன் வசமாக அநேக ஸம்வத்ஸரம் இருந்தது. அப்போது தேசிகனைப்போல் தென்னாசார்யர்களும் அந்த ஸ்தலத்தை விட்டவர்களே. விக்ரஹங்களை ப்ராக்ருத பலம் உள்ள எவரும் பரிபவம் செய்யலாம். அதனால் விக்ரஹங்களை ஸாந்நித்யம் செய்வதாக நம்பப்பட்டவர்கள் வருத்தமடையார்கள்.

ஸ்ரீ பெரும்பூதூரிலும் திருவல்லிக்கேணியிலும் தேசிகன் விக்ரஹத்துக்குத் தென்கலை நாமமிட்டு அவர் செவியில் பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியனைத் தென்கலையார் சொல்லுகின்றனராம். ஆதலால் தென்கலையாரைத் தேசிகத்வேஷிகள் என்பவர்க்கு நாக்கு வேமாம் வாய் புழுக்குமாம். தூஷகர் உக்திகள் ப்ராயிகமாக இப்படித்தான் இருக்கின்றன.

தேசிகன் கோணல்சூத்துகளை எடுத்து உரைத்தால் பாரதத்திலும் பெருகுமாம். தூஷகர்க்கு அமைந்தவண்ணம் தேசிகனுக்கு ஆத்மகுண பூர்த்தியில்லையாம். அவர் வயஸ்ஸில் கொழுத்துத் திரிந்தாராம். அவர் அஹங்காரைக ரஸிகராம். அதனால் அவர் தம்மைப்பற்றி, அண்டப்புரட்டி சண்டப்ரசண்டன் என்று தாமே எழுதிக்கொண்டனராம். ஆளவந்தார் தம்மைப்பற்றி 'தமோ க்ருஹஃ கக்ருதி ஸமயோ வயமேவ நாமே நஃ, என்றும், 'தீராணாம் ஸாஹஸ்யஸ்ய ஸ்ரீ தீர்த்த ஸ்ராம் தீர்த்தம் ஸாதுமோநஃ' என்றும், சொன்ன

தைத் தூஷகர் புறங்காட்டி வைத்தார். தேசிகனும் ஆளவந்தாரும் வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்யர் முதலானவர்களும் வாத ரங்கங்களில் அத்வைத நிரஸனார்த்தமாக இப்படி உரைத்திலராகில், தூஷகரால் தத்காலம் அபிமானிக்கப்பட்டதோர் மதமொன்று ஜீவித்திருக்கு மென்று தடஸ்தர் கொள்ளமாட்டார்கள். இப்படிச் சொல்லி ஜயத்வஜம் நாட்ட யோக்யதையும் அவஸரமும் வேண்டும். அவை யில்லாவிட்டால் அவ்வித உக்திகளும் உண்டாகமாட்டா.

தேசிகனிடம் விச்வாஸம் கொண்ட வடகலையார் கலியரக்கராம். ராக்ஷஸ க்ருத்யம்-ப்ராஹ்மண நாசமும், தேவசத்ருத்வமும். "[illegible]" என்று ஆரண்யகாண்டத்திலும், "[illegible]" என்று உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்திலும் வாக்யங்கள் இருக்கின்றன. பகவத் த்விட்டுக்களான அஸுரராக்ஷஸர்கள் விரும்புவதை, "[illegible]" எனும் ஹிரண்ய கசிபுவின் கட்டளையைக் கண்டறியலாம். இதனால், ராக்ஷஸத்வம் எவ்விடம் உண்டென்றும், எவ்விடம் இலதென்றும் யோசிக்க அமையும்? "[illegible]" என்றெடுத்துக் காட்டிய சங்கை வடகலையாரிடம் உதிக்கவில்லை. இப்ரமாணங்களை ஆதரிக்கின்றவர் வேதத்தை வழிபடுபவர். யஜ்ஞாதிக்ரியைகளைப் பகுமானிப்பவர் அரக்கராகார். அந்த பிருது இவரைப் பரிபவப்படுத்துவோரிடமே விச்ரமிக்கும். (இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதமும் த்ரிகால ஸ்திதியும்.

(தொடர்ச்சி.)

[இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடைபெற்ற திருவெவ்வுளூர் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.வே. வித்யா பூஷணம் ஆள்கொண்டவில்லி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியாற் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம்.]

III. மூன்றாவது உபந்யாஸம். [30-12-1916.]

மேல் நோக்காய்ப் பார்க்குமவர்க்கு வைஷ்ணவம் ஒரு சார்பினருக்கு உரித்தான மதமாகத் தோன்றும். ஆனால் அதன் உற்பத்தி மேலாதாரங்களை ஆழ்ந்து பார்க்கும்பொழுது, அது, ஸர்வவ்யாபகமான மதமாய்க் காணப்படும். அவ்வித தாத்பர்யத்தைக் கொண்டே அடியேன், அடியேனால் ப்ரசுரிக்கப்பட்ட நூல்களில் தீர்மானப்படுத்தி யிருக்கிறேன். லண்டனில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிற க்ரேட் ப்ரிடனுக்கும் ஐயர்லாந்துக்கு முரிய ராயல் ஏஷியாடிக் ஸபையாரால் வெளியிடப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தில், முக்யமாய் அவ்வித தீர்மானத்தைக் காணலாம். "விஷ்ணு" என்கிற பதத்திலிருந்து "வைஷ்ணவம்" என்கிற பதம் பிறந்திருக்கிறது. "விஷ்ணு" என்கிற பதம் "விஷ்" என்னும் க்ரியாபதத்திலிருந்து உத்பத்தி. "விஷ்" என்பதற்கு வ்யாபி அல்லது பரவு என்பது பொருள். ஆகையால் வைஷ்ணவம் என்பது ஸர்வ வ்யாபகமாகிய பொருளைக் குறித்துச் சொல்லுகிற தத்வஜ்ஞான மதமாகும். ஆகையால் வைஷ்ணவம் ஸர்வ வ்யாபகமானது. இதைப் பொதுவாய் விரித்துக் கூறுவது நாராயணபதம்.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF JOINT STOCK COMPANIES 21 AUG 1916 MADRAS.

உள்ளும் புறமுமான ஸாக்ஷ்யங்களால் இச்சமயத்தின் பழமை முன்னமேயே வேண்டிய அளவு ரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ராம க்ருஷ்ண ந்ருஸிம்ஹ மத்ஸ்யாதி விஷ்ணு அவதாரங்களைக் காட்டும் புறம்பான ஸாக்ஷ்யங்கள், ஸர்வவ்யாபகக் கடவுள் அல்லது பரப்ரஹ்மத்தினுடைய பர விபவ தோற்றங்களில் ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றிற்கு முள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டுகின்றன. விபவ அல்லது அவதார விசேஷங்களை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் ஹிந்துக்களல்லர். ப்ரஹ்ம ஆர்ய ப்ரார்த்தன தேவ வேத ஸமாஜத்தவர்கள், தாங்கள் அழிவுறுவண்ணம் இவ்விஷயத்தைத் தக்க காலத்தில் கவனிக்கக்கடவர்கள். "உத்பத்த்யஸம்பவாச" என்ற வேதாந்த ஸூத்ரத்தால் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரகாரம் பகவத் சாஸ்த்ரம் அல்லது பாஞ்சராத்ரங்கள் புராதனமாகும். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே இதை வெகு காலத்திற்கு முன்னமேயே பல தரம் உபதேசித்ததாகவும், மநுஷ்யன் மறந்துவிட்டதால், அதை மறுபடியும் உபதேசிக்கத் தாம் அவதாரம் செய்ததாக பகவத்கீதையில் தாமே சொல்லுகிறார். ஆகவே பகவத்கீதை, பகவத்சாஸ்த்ரம் அல்லது ஸாமாந்ய வைஷ்ணவத்திற்கு ஸாராம்ஸமாகிறது. இக்காலத்தில் கீதை மநுஷ்ய ஜாதிக்கு இன்றியமையாத ஸாமாந்ய புஸ்தகமாய் விட்டது. இவ்விஷயத்தை யாவரு மறியக் காட்டிய பெருமை, தியஸாபிகல் ஸபையாருக்கும், முக்யமாய் இப்படிப்பட்ட சிறப்புற்ற தத்வஜ்ஞானத்தையும் மதத்தையும் ஆங்கிலேயத்தில் அழகுற மொழிபெயர்த்த அன்னிபெஸண்ட் அம்மையாருக்கும் உண்டு. மிகவும் மேன்மை பொருந்திய ஒரு பார்ஸீ ப்ரபு கீதையை ஸர்வஜன ஸாதகமான புஸ்தகமென்று பேசியிருக்கிறார். அடியேனும் பகவத் சாஸ்த்ரத்தைப்பற்றி ராயல் ஏஷ்யாடிக் ஸொஸைடி ஸஞ்சிகையில் எழுதியிருக்கிறேன்; அதுவும் படிக்கத்தக்கது. வைஷ்ணவத்தின் பழமையைப் பற்றியும், ஸகாஹூண முதலிய மற்ற ஜாதியாரும் தங்கள் மதத்தைவிட்டு வாஸுதேவ மதத்தை கைக்கொண்ட விஷயம் பெஸ்நகர் சாஸநத்தில் காணப்படுவதையும் அதில் நான் எடுத்துக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். வாஸுதேவ மதம் என்பது வைஷ்ணவ மதம் என்பதற்கு ப்ரதி மதம். வாஸுதேவம் என்றாலும் ஸர்வ வ்யாபகம் என்றே பொருள். டாக்டர் பண்டார்கர் என்பவரால் இப்பொழுது தான் பரிசோதிக்கப்பட்ட புராதன நகரமாகிய பெஷ் என்னும் இடிந்துபோன பட்டணத்தில் சிதை

வுற்ற சின்னங்களைக்கொண்டு க்ரேக்க ஜாதியினராகிய டெமிட்ரியஸ் என்பவர் ஒரு யாகத்தில் யஜமானனாக இருந்ததாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிதாகிரெஸ்ஸூம் இயேசுநாதரும் இந்தியாவிலிருந்தே கற்றுக்கொண்டார்கள். பாரஸீகர்களாலும் (வேத ஸம்பந்தமானவர்கள்) இந்தியாவிலுள்ள த்ராவிடர்களாலும் ஹீப்ரூ ஜாதியார் முன் செலுத்தப்பட்டார்கள். பார்ஸிகள் அல்லது ஜொராஸ்டிரியர்கள் வேத ஆர்யர்களுக்கு நெருங்கிய ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள். ஜெண்டவஸ்தா முதலிய அவர்களுடைய வேதங்களில் அதிக பழமையும், மனத்தைக் கவரத்தக்கதுமான குறிப்புகளால் வைஷ்ணவமதம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது அதி புராதன சரித்ரம்.

நிகழ்காலமே என்று எண்ணும்படியாயுள்ள அவ்வளவு ஸமீப காலத்தில், பம்பாய் நாராயணவடி ப்ருந்தாவன கோவிந்த ரங்காசார்யர் ரங்க மந்திரம் முதலியன, ஹைதராபாக்கத்தில் பரசுராம பாக் சீதாராம பாக் என்னு மிடங்களிலுள்ள கோவில்கள், அநந்தாசார்யர்களுடைய புஷ்கரங்கள் முதலியவை, குஜராத்தில் ஸ்வாமி நாராயணர் ஸங்கம், ரீவா அலஹாபாத் ஜஹோரா முதலிய விடங்களில் அவ்வப்போது கூடும் சதுர் வைஷ்ணவ ஸபைகள், மதுராஸ் யோகி பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமிகளின் அயோத்யா ஸீதாராம மந்திரம், கஞ்சி காதி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமிகளின் பம்பாய் Projected கோவில், வானமாமலை ஸ்வாமி முதலிய மடாதிபதிகளாலும் ஆசார்யர்களாலும் செய்யப்படும் மதாபிவ்ருத்தி யாத்ரைகளும், திருப்பதி தூத்துக்கொடி மதுரை முதலிய இடங்களில் வருஷவாரி இராமாநுஜம் மாத்வம் ஆகிய இருதிறத்தாராலும் நடைபெறும் அநேக வைஷ்ணவ ஸபைகளும், பலவிடங்களிலும் நடைபெற்று வரும் அநேக கூட்டங்களும், ஸங்கங்களும், அவற்றுள் முக்யமாய் மதராஸிலுள்ளவைகளும், மேல்கோட்டை உபய வேதாந்த ஸபை, திருப்பதி மத்வ ஸித்தாந்த ஒன்னுஹினீ ஸபை, பெங்களூர் ஸ்ரீநிவாஸ மந்திரமும் அதன் தர்மங்களும், ப்ராஹ்மணர்களும் மற்றவர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் ஏகோபித்து உழைத்து வரும் மற்றும் பலவிடங்களிலுமுள்ள எண்ணிறந்த சில்லரை ஸபைகளும் ஆகிய பலவற்றினாலும் வைஷ்ணவ மதம் லோகமறிய ப்ரஸித்தப்படுத்தப்பட்டு ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட ஸபைகளுள் மத

ராஸ் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ப்ரோபோத ஸங்கம் முதன்மையானது; அதற்கு ஜீவாதாரமாய் விளங்குபவர் கனம் ஸ்ரீ C. முத்து கிருஷ்ணப்பிள்ளை அவர்கள்.

தென்கலையார் வடகலையாருக்குள்ள வித்யாஸங்களை எப்படி ஸமாதானமாக ஸமரஸப்படுத்தவேண்டு மென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகத் திருப்பதி ஸபா மாத்வர்களுக்குள் பிரதம தீர்த்த விவாதம் விமரிசையானதைக் கவனிக்கலாம். உத்தராதி ஸ்வாமி, தீர்த்த ப்ரஸாத மரியாதையை மற்ற ஒவ்வொரு மடமும் சிற்சில வருஷங்கள் பெறலாம் என்று உடனே தீர்மானித்து விட்டார். இம்மாதிரியாகவே நமக்குள் இருக்கும் வித்யாஸங்களையும் ஸுலபமாய் ஸமாதானப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தலாம். ராயல் ஏஷியாடிக் ஸபையாரால் நடத்தப்படும் வர்த்தமான ஸஞ்சிகையில் வடகலை தென்கலையார்களுக்குள்ள 18 - வித (உபதேசித்தற்குரிய) வித்யாஸங்களை அடியேன் எழுதியிருக்கிறேன். நம் ஸஹோதரர்கள் அதை வாசித்துப் பார்க்கலாம். மாத்வர்களுக்குள் தசகூட, வியாஸகூடங்கள் அந்யோந்யமாய் ஏகோபித்து உழைக்கின்றன. அதே மாதிரி நாம் ஏன் செய்யக்கூடாது?

மடங்கள் கோவில்கள் இவைகளின் கடமைகளைப் பற்றி அடியேன் முன்னமே சில சொல்லியிருக்கிறேன். அவற்றின் தொடர்ச்சியாக இப்பொழுதும் சில சொல்லத் தொடங்குகிறேன்:—

1. மடங்கள், கோவில்கள், இவைகளில் லௌகிக பாரமார்த்திக க்ருத்யங்களைப் பிரித்து அவ்வவற்றுக்கு ப்ரத்யேகமாக உத்யோகஸ்தர்களை ஏற்படுத்துவது அவசியம். இந்த விஷயத்தில் அடியேன் சொல்வது நம் ஜாதிய ஸங்க ரூபபத்திரத்தில் ஸிவில் அமுல் இலாக்காக்களைப் பிரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று சொல்வதை ஒக்கும்.

2. எவை இல்லாவிட்டால் கோவில்களில் தூய்மையாகிய தெய்வத்தன்மை மோசம் போய்விடுமோ, அப்படிப்பட்ட இன்றியமையாதவைகளான பாஞ்சராத்ர வைகானஸக் கொள்கைகளும் கோட்பாடும் ஸாதனையும் ஆகிய இவற்றில், ஆகம அல்லது பட்டர் வகுப்பைப் பழகச்செய்தலின் ஆவச்யகம். கோவில்களில் ஊழியம், உத்ஸவம், ஸாதாரண உத்யோகம் ஆகிய இவைகளைச் செய்வோர் இவ்வகுப்பினர் தாம். இவ்வகுப்பினர் நல்லொ

ழுக்கம் குன்றி, தங்கள் தூய வ்ருத்தியையும் மறந்தனர். பாஞ்சராத்ர படிப்பில் கணிதமும், சிற்ப வேலையும், சிலாசித்ரவேலையும், வர்ண வேலையும் அடங்கியிருக்கின்றன. ஆதலால் இவ்வகைப் படிப்புகள் உத்ஸாகப்படுத்தப்படுவது மல்லாமல் மந்த்ரசாஸ்த்ரமும் வ்ருத்தி யடையும்.

3. வைஷ்ணவாபிவ்ருத்திக்கு வேண்டிய தநம் சாத்தாதவர்களிடமிருந்து வஸூலிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய இதர ஸ்வதந்த்ரங்களையும் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தின் முக்ய அம்சம் என்னவென்றால், ப்ராஹ்மணர்களும் ப்ராஹ்மணேதரர்களும் பொதுவாய் ஆத்ம உஜ்ஜீவனார்த்தம் ஏகோபித்துச் சேரக்கூடு மென்பது.

4. பௌத்த மதம் வைஷ்ணவத்தினின்று பிறந்த ஒரு கிளை மதமென்றதை மறந்த பௌத்த மத அத்யக்ஷர்களாலும் கிறிஸ்தவ பாதிரிகளாலும் வைஷ்ணவ கொள்கையின் பேரில் அநுதாபமின்றி த்வேஷ புத்தி கற்பிக்கப்பட்ட தாழ்ந்த வகுப்பினர் என்று சொல்லப்படும் பஞ்சமர்களுக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்தல். பௌத்தர் விஷ்ணு அவதாரங்களி லொருவரென்று எல்லாரும் அறிந்து சொல்லுகிறார்கள். பஞ்சமோபாயம் பஞ்சமர்களுக்கே முக்யமாய் உரியது. அயோத்யா தாஸர் வைஷ்ணவர். பரிதாபமின்றி நடத்தப்பட்டபடியால் அவர் பௌத்த மதத்தைக் கைக்கொள்ள நேரிட்டது. கர்னல் ஆல்காட் துரை உயிருடனிருந்திருப்பாராயின், இவ்வளவு காலத்தில் பிழை திருத்தமடைந்திருக்கும். பஞ்சமனுக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்வதைக் காட்டிலும், அவனால் கைக்கொள்ளப்பட்டுள்ள பஞ்சக்ருத்யங்களாகிற பூசார, ஜலசார, கேசார, அண்ட கொலைகள், பலவித லாகிரி பானங்கள் முதலியவைகளை நீக்கிவிடும்படி போதிக்கவேண்டும். ஐரோப்ய தேசங்கள் மதுபானத்தை விலக்கி விட்டது போலவும், சீனு தேசம் அதின் அபினியை விட்டுவிட்டது போலவும், பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டார் அவைகளின் பேரில் விதித்துள்ள தீர்வையை நீக்கிவிடவேண்டும்.

5. மடங்கள் கோவில்கள் எல்லாவற்றிலும் பொறுப்பாளிகளாகிற ட்ரஸ்டிகள் தென்கலை வடகலை வைஷ்ணவர்களும், நம் சார்பினராகிய ஸ்மார்த்த மாத்வ ஸஹோதரர்களுமாய்க் கலந்

திருக்கவேண்டும். விவகாரங்களையும் அதனால் ஏற்படும் கெடுதிகளைத் தடுக்கும் பொருட்டும் ஐக்ய ஸங்கங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டும்.

6. நம் ஜாதி விஷயங்களாகிற இஹபர தர்மங்களை அவ்வப்போது ஒன்றுகூடி தர்க்கித்து, தங்கள் தங்களுக்குள்ள கருத்துக்களையும் ஸௌகர்யங்களையும் ஒருவரோடொருவர் கலந்துபேசி, ஒருவரையொருவர் ஐககண்ட்யம் செய்துகொண்டு நம் மடாதிபதிகளை உத்ஸாகப்படுத்தல்.

7. கோவில் தேவதாஸிகள் விஷயத்தில் ஸுசீலமான ஏற்பாடு செய்தலும், நம் சிறுவர்கள் வேஷமாறுதலும், மமதை யடைவதும், மந்தமும் சோர்வும் படுதலும், பரிஹஸிப்பும் ஆகிற இன்னும் மற்ற துர்நடத்தைகளை மறக்கச் செய்தலும்.

8. திவ்ய க்ஷேத்ரங்களில், நெடுநாள் தேங்கியிருத்தலாலும், பல விதமான அசுசி யடைந்திருத்தலாலும் புனிதம் நீங்கிய திவ்ய புஷ்கரணிகளில் ஆரோக்யத்திற்கு அநுகூலமான ஏற்பாடுகள் செய்தல். இதைப் பாதுகாக்கவேண்டிய கடமை ராஜாங்கத்தாருடையது. பட்டணங்கள் ஒழுங்குபடும்படிச் செய்வதில் மேதாவிகளாகிய கெட்டிஸ், லாங்காஸ்டர் முதலிய கனவான்களை இந்த விஷயத்தைப்பற்றி விசாரிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். வட இந்தியாவிற் செய்வதுபோலவே, ஜநங்கள் கைகால் முதலியன சுத்திசெய்வதற்குப் பாத்ரங்களை எடுத்துச் செல்ல தூண்டப்படவேண்டும்.

9. தாரதம்யமின்றி சாப்பாடு போடுவதிலும், உபயஞ் செய்வதிலும், தீய விஷயங்களில் செலவு செய்தலிலும், துர்விநியோகத்திலும் பொது நிதியை உபயோகப்படுத்துவதை நிறுத்தி, கூடுமானால் அவைகளுக்குப் பதிலாக ரொக்கபணத்தைக் கொடுத்து இவ்வித ஏற்பாட்டாலுண்டாகும் தகரார்களை நிறுத்துதல்.

10. (a) கப்பல் யாத்ரை விஷயம், (b) ஜாதி விஷயம், (c) வரசுல்கம் அல்லது சீதனம் இவற்றையும், இவற்றிற்கு ஸம்பந்தமான விவாஹத்திற்குரிய வபஸ் செலவு சடங்குகளாகிய விஷயங்களும், உத்தரக்ரியை அதன் செலவுபற்றிய விஷயங்களும். (d)

ஆரோக்யமான சீர்திருத்தத்திற்கு வேண்டிய ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் ப்ரமிதமாகிய மூன்றிலொன்றும் பொருந்துதலில்லாத ஆசார சீர்திருத்தக் கள்வர்களின் இயக்கம் நடத்துவோரற்றும் கேட்போரற்றும் நசிக்க வாதித்தல். ஜாதி கூடாதென்று கூக்குரலிடுபவர்கள் ஹிந்து மதத்தின் ஜீவாதாரத்தையே நாசமாக்குகிறார்கள். அவர்கள் ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத், ராமநியசரண கபித்யசரண வாக்யங்களுக்கு விரோதியான வேதவிருத்தர்கள். (e) அபக்ஷ்ய பக்ஷணம், மது புகையிலை இவைகளின் விலக்கு. (f) பொறுப்பேற்காத யாசகாவ்ருத்தி (g) ஹிந்து ஸமூகம் மலினமடையாமல் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் பிற மதங்களில் பிரவேசித்தவர்களையும், மதஹீனர்களையும் வைஷ்ணவ சின்னங்களை அணிவித்துத் திருப்புதல். ப்ராம்மணர்களையும் மற்றவர்களையும் ஐககண்ட்யம் பண்ணுவதற்கு வைஷ்ணவம் எவ்வளவு ஸாதகமோ அவ்வளவு இவ்விஷயத்திற்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் மற்றெல்லா விதமான ஹிந்து மதங்களை விட அதிஸாதகமானதாக இருக்கிறது. இந்த விசேஷ சக்தி அதனிடத்துள்ள உபய வேதாந்த லக்ஷணத்தால் ஏற்படுகிறது. (h) ஸம்ஸ்காரங்கள், கோவில்கள், வ்ரதங்கள், உத்ஸவங்கள் முதலியவற்றின் ஆவச்யகவிசாரங்கள்.

11. ராமாநுஜனும் தேசிகனும் கூட ப்ரத்யக்ஷ பசு யாகம், அதாவது, நிஜமாக ப்ராணிகளைக் கொன்று யாகம் செய்தது கிடையாது. யாகங்கள் செய்வதற்குப் பதிலாகக் கோவில்கள் கட்டப்பட்டன. இது நம் காலத்திற்குப் போதுமானது. தென்கலையாரும் மற்ற வைஷ்ணவர்களாகிய மத்வர்கள் முதலானோரும் யாகங்கள் செய்யுங் காலத்தில் பிஷ்ட பசு அல்லது தாவர வர்க்கங்களாலான ரூபங்களைப் பர்த்தி செய்யும் வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டார்கள். இதர ஜாதியார்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஹிந்துக்கள் ஸாஹஸ பக்ஷிணிகளாயிருத்தல் ஒரு மேலான தர்மமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்; ஆதலால் ஹிந்துக்களுள் மேலானவர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் மந்த்ர சக்தியால் யாகம் செய்யப்பட்ட ப்ராணிகள் திரும்பி உயிர் பெற்று எழும்படி செய்யும் ஆற்றலுடைமையாகிய உத்தரவாதத்தின்பேரில் கொலை செய்தலே யாகத்தில் கொலை செய்தலென்பது ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், யாகத்தில் நிஜமாகக் கொலை செய்யும் பழைய வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள இஷ்டப்பட்டார்கள். ஆனால் இந்தப் பாப யுகத்தில்

அந்த சக்தி ப்ரத்யக்ஷமாகிறதில்லை ; அது அழிந்துபோய் விட்டது. ஆகையால் நிஜமாகவே கொலை செய்தல் நிறுத்தப்படவேண்டும். (யாகத்தில்) அவ்வித சக்தி ஏற்படுகிற காலத்தில் நிஜமாகக் கொலை செய்வதைத் திரும்பவும் கைக்கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால் அது பாபம். இக்காலத்திற்கு அது ஏற்காது.

12. மடாதிபதிகளைக் குருக்களும் சிஷ்யர்களும் ஏகோபித்துத் தெரிந்தெடுத்தல். இந்த ஸங்கடமான விஷயத்தை இப்பொழுது விவரிக்க அடியேனுக்கு இஷ்டமில்லை.

13. மதத்தையும் ஆசாரத்தையும் தத்வ ஆராய்ச்சி செய்யும் ஒரு பத்ரிகை தனித்தனியாய் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எல்லா வகுப்பினராலும் ஏகோபித்து ஆதரிக்கப்படவேண்டும். இது விலக்கவொண்ணாதது. ஏற்கெனவே 'வேதாந்த தீபிகை' இதற்கு வழிகாட்டியாக வந்துளது. இதனுடன் மதபேதிகள் ஆசாரத்தில் நெருங்கச் செய்தலும், வெளியூர்களில் சென்று போதித்தலும் ஆகிய ஒழுங்குபடுத்து வேலையும் உளது. பாரத தர்ம மண்டலத்தோடு சேர்க்கை வேண்டும். மாதவ செட்டியார் முதலானவர்களின் தர்மங்களை இதனோடு ஒத்து ஆதரணை செய்யும்படி கேட்க வேண்டும். நம்முடைய விஷயங்கள் என்னுடைய சொந்த முயற்சியால் பிறருடைய ஸகாயமின்றி சிறிது செய்யப்பட்டிருப்பது போல ஆங்கிலத்தில் பிரசுரிக்கப்படவேண்டும்.

14. ஸ்திரீ புருஷர்களுக்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அறிவு ஜனிக்கும்படி ஒருவரோடொருவர் கலந்து பரிமாற காலக்ஷேப கூட்டங்களை வ்ருத்தி செய்து காலக்ஷேப ஸ்வாமிகளையும் அப்படியே உத்ஸாகப்படுத்த வேண்டும். அப்படியே ஹரி கதைகளையும், ஹரி கதை செய்யும் பாகவதர்களையும் உத்ஸாகப்படுத்த வேண்டும். இவைகள் முக்யமாய்ப் பெண்களுக்கு மிக்க உபயோகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய கல்வி ஸங்கங்கள். நல்லொழுக்கத்தைப் போதித்து, வ்ருத்திசெய்து, அப்யாஸத்துக்குக் கொண்டுவரக் கூடியதென்று ஆழ்ந்து எண்ணக்கூடிய பெண் கல்வி இவ்விடங்களில் தான் இருக்கிறது. இவ்வெண்ணங்களை முற்கொண்டே ஒவ்வொரு கோவிலையும் மடத்தையும் ஒட்டி ஒவ்வொரு காயன பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

15. முக்யமான கோவில்களிலும், மடங்களிலும் மற்ற ப்ரஸித்திபெற்ற விடங்களிலும் வைஷ்ணவர்களின் வருஷாந்தர ஸங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

16. உள்நாடுகளிலும் க்ராமாந்தரங்களிலும் தங்கள் கார்யங்களைக் கூடுமான வரையில் தங்கள் இஷ்டப்படி நிர்வஹிக்கப் போதுமான. வஸதி பெற்ற ஸங்கங்கள் ஒரு ப்ரதாந ஸங்கத்தால் நடத்தப்படவேண்டும்.

17. பெங்களூரிலுள்ள ஸ்ரீநிவாஸ மந்திரம் போன்ற ஏழைப் பிள்ளைகளுக் கென்ற கலாசாலைகள், ஒவ்வொரு கோவில் மடம் முதலியவற்றை ஒட்டி ஒவ்வொன்று ஏற்படவேண்டும்.

அடியேன் உபந்யாஸத்தை முடிக்கின்றேன். வைஷ்ணவம் அந்
தரங்கத்தில் அதன் ஸகல சாகைகளிலும், நோக்கத்திலும் பொது
வ்யாபகமுள்ளதாயிருக்கிறது. அதன் ப்ரதம கிளையாகிய பௌத்த
மதம் அதினின்று பிரிந்தது. பஹிரங்கமாகக் கிறிஸ்தவம் மகம்
மதியம் ஆகிய இரண்டு முக்ய மதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள்
தங்கள் குறை நிரப்பியவிடத்து வைஷ்ணவத்தின் ஸர்வ வ்யாப
கம் காணப்படும். "ஜலங்களின் பேரில் வ்யாபித்திருக்கின்ற
ஆவி" என்று பைபிலில் சொல்லியிருப்பது, நாராயணன் அல்
லது விஷ்ணு என்ற பதத்தினால் குறிப்பிடப்பட்ட உண்மையே
கொரானில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளின் பெயர் "தீநதயா
பரவஸ்து" என்ற பொருளமைதியுடையது. அது ஸ்ரீ என்ற பத
த்தை ஒத்திருக்கிறது. இரண்டு பதங்களும் சேர்ந்து ஸ்ரீ வைஷ
[illegible] மாகிறது. ஹிந்து ஸமூகங்கள் மாத்திரமல்ல; உள் நாட்டு
பௌத்தர்களும், வெளிநாட்டு கிறிஸ்தவர்களும், மஹம்மதியர்க
ளும் கூட ஸர்வமயமாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் தங்கள் தங்களு
டையதாகக் கொண்டாடக் கூடும். ஜொராஸ்டிரிய மதத்திற்கும்
வைஷ்ணவ மதத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளை அதற்கென்றே
எழுதிய ஒரு தனிப் புஸ்தகத்தில் அடியேன் விளக்கி யிருக்
கிறேன். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் பலம் இப்படி யிருக்கையிலும்,
அவ்வைஷ்ணவத்தின் ஸர்வ வ்யாபகத்வமும் ஸர்வ தேசாபிமாந
மும் இவ்வாறு இருக்கையிலும், அதைக் கையாள்வோராகிய
ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் தங்கள் சில்லரைக் குடும்பச் சண்டைகளை
யும், மாத்ஸர்யத்தையும் பொதுச்சண்டைகளாக உருவகப்படுத்தி

வெளியிட்டு, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்திற்கு அபகீர்த்தி யுண்டு பண்ணிவிடுகிறார்கள். அப்படிச் செய்வது கூடாது. சைவத்திற்கிடையே வைஷ்ணவத்திற்கு ஸர்வ வ்யாபகத்வம் எப்படி யுண்டாகுமென்று கேட்கலாம். 'ஶிவஶ்ச நாராயண:' என்ற உபநிஷத் வாக்யமே அதற்கு உத்தரம். இது ஸகல தர்க்கத்திற்கும் வாய் பூட்டிடும். வைஷ்ணவத்தைத் தழுவியதாகிய சைவர்களின் தத்வ சாஸ்த்ரத்தைப் பற்றிய வரையிலும் கூட சைவர்கள் நமக்கு மிகவும் நெருங்கிய ஸ்நேகிதர்கள். "தாழ்சடையும்........இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து" என்ற பேயாழ்வார் அருளிச்செயலும் இவ்விடத்தில் பொருத்த முடையது.

யோகி யாமுனாசார்யரின் ப்ரஸித்தி பெற்ற ச்லோகமாகிய 'ஸ்வாபாவிகாநவதிக' இத்யாதி ஸ்தோத்ரரத்நத்தைக் கொண்டு வைஷ்ணவத்தின் இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய முக்காலத்தையும் பற்றிய இந்த விஷயத்தை முடித்தல் தகுதி. இப்படியாக இந்த மூன்று தினங்களிலும் வைஷ்ணவத்தின் முன் பின் வரலாறுகளைக் கூடிய அளவு போதுமானபடி சொல்லியிருக்கிறதாக நம்புகிறேன். முடிவுரையாக சிலவற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகிறேன்.

தியஸாபிஸ்ட்களுடைய 'ஒயிட்லாட்ஜ்' என்பது 'பதரி' அல்லது 'நர நாராயணாஶ்ரமம்' தவிர வேறொன்றுமல்ல வென்றும், அந்த லாட்ஜின் நர நாராயண நாரதாதிகள் பூமியில் ஸர்வ ஸமரஸமான மதத்தைத் தியஸாபிகல் ஸொஸைடி மூலமாக ஸ்தாபிக்க மேற்கொண்ட மஹாத்மாக்களே என்றும், ப்ரஸித்தி செய்கிற இஸாடரிக் ஆர்க்கனைஸேஷன் (Esoteric Organisation) என்ற விஷயத்தைப்பற்றி ஸர். எஸ். ஸுப்ரம்ஹண்ய அய்யர் அவர்கள் 1915௵த்திய தியாஸபிஸ்டஸ் ஜுலை, ஆகஸ்ட், செப்டம்பர், அக்டோபர் மாத ஸஞ்சிகைகளில் எழுதியுள்ள விஷயதானங்களுக்கு, வைஷ்ணவத்தின் ஸர்வ வ்யாபகத்தை உத்தேசித்து, உங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தும்படி வேண்டுகின்றேன். இந்த ஸர்வ வ்யாபக ஒயிட்லாட்ஜுக்குப் பாரத தர்ம மஹா மண்டலம் அதன் அதிச்லாக்ய கவனத்தைச் செலுத்துகிறது. 'ஸ்ரீ' யைப் பற்றி அடியேன் எழுதிய விஷயம் தற்செயலாய் ஸர். ஸுப்ரம்

ஹண்ய அய்யரால் எழுதப்பட்ட விஷயத்திற்கு அடுத்தாப்போலேயே ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் சேர்ந்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் என்ற விஷயத்தின் ஸர்வவ்யாபகப் பொருளை உணர்த்துகின்றது. ஆகவே நீங்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதம் என்ற பெயரால் ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸநாதந மதத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரவாதிகள். அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் ஸர்வ ஜனங்களிடத்தும் சாந்தம், நல்லெண்ணம், ஸ்நேகம் ஆகிய இவற்றைக் கற்பிக்கிறது. அந்த ஸர்வ ஜநங்களும் ஸர்வ வ்யாபகியும் ஒரே கடவுளுமாகிய விஷ்ணுவினிடத்து அதாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவம் ஜநிக்கிற 'ஸ்ரீ விஷ்ணு' என்றும் ஒரே தாய்தந்தையராகிய கடவுளருக்குப் பிறந்தவர்கள். நீங்கள் உங்கள் கொள்கைகளுக்கும், பழக்கங்களுக்கும் விரோதமாய் நடக்காதீர்கள்! அந்த ஸநாதந ஆவியானது நம் எல்லாரிடத்தும் பரிணமிக்கட்டும்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தினிடத்தில் ஸர்வ ஸாமாந்ய தோற்றம் ஒன்று மாத்ரமே யன்றி அது மனிதனுடைய அந்தரங்கத்தில் கிளம்புகிற ஆத்மார்த்தமான பசியையும் ஆற்றும் சிலவிதங்களிலும் ச்ரத்தை யடைந்திருக்கிறது. இப்படி அது உலகத்தில் பரதத்வ நிர்ணயத்திற்கு ஏராளமாய் உதவுகிறது. இதுவுமன்றிக்கே, இந்தியாவில் ஆர்யர்கள் த்ராவிடர்கள் ஆகிய இருதிறத்தார் நாகரிகத்தையும் ஒருமிக்க கலந்த ஒப்பற்ற பெருமையையும் அது அடைந்திருக்கிறது. இன்னும் அது உலகத்திலுண்டான வெவ்வேறு மதங்களையும் ஒன்றும்படி செய்யும் ஆதாரங்களையும் உடைத்தாயிருக்கின்றது. எப்படி யிருந்தபோதிலும் ஸமீபத்திலிருக்கிற உலக ஸம்பந்திகளான நாம், நம்முடைய வீட்டை சீர்படுத்தக் கூடுமானால், தூரத்திலும் ஸமீபத்திலுமுள்ள நம் அயலார்களுக்குள் நம் நல்லெண்ணத்தைப் பரவச்செய்யலாம். 'ஒரே உள்ளங்கையினின்று முளைத்திருக்கிற இரண்டு பக்க விரல்கள்' என்று சொல்லும்படியாயுள்ள கிறிஸ்தவர்களிடம் ஒரு பக்கத்திலும் மஹமதியர்களிடத்தில் மற்ற பக்கத்திலும் ஸ்நேகிக்க வேண்டுமானால் நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி யுள்ளவர்களா யிருக்க வேண்டும். ஒருவரை யொருவர் விரோதிக்கக் கூடாது. வாய்த்த ஒவ்வொரு ஸமயத்தையும் கைநழுவ விடாமல், என்னுடைய ஸ்நேகிதர்கள் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அவர்கட்கு எவ்வித கஷ்டம் வந்தாலும், அவர்கள் கவனித்தாலும், திரஸ்கரித்தாலும்,

நான் போதிப்பது ஸமாதாநமே. இரண்டு ஸமயத்தினர்களின்றும், உண்மையாய் உழைக்கும் ஒரு கூட்டத்தார் இந்த உண்மையான சீர்திருத்தத்தை வ்ருத்திசெய்ய எனக்குத் துணையாக நான் பெறுவது நிச்சயம். தென்கலை வடகலை இணக்கம் இயலாதது என்று நினைக்கிறார்கள். அது எப்படி இருக்கிறதென்றால் ஒரு பக்கத்தில் இரண்டு கிளைகளாகப் பிரிந்த ஒரு நதியானது மற்ற பக்கத்தில் மறுபடி ஒன்று சேராது, என்று சொல்வதுபோலிருக்கிறது. உலக முழுதும் விவகாரப்பட்டு மாறுபாடடைந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது வீட்டிலுள்ள சிறு வித்யாஸங்களைப் பாராட்டுவது துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

வைஷ்ணவம் ஒரு ஸமயத்தினர்க்கு அடுத்த மதமாகச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஒரு ஸமயத்தினர்க்கு உரித்தான மதமாயிருத்தல் குற்றமாயின், இந்தியாவிலும் மற்ற தேசத்திலுமுள்ள வைஷ்ணவத்திற்குப் புறம்பான மற்றெல்லா மதங்களும் ஒரு ஸமயத்தினர்க்கு உரியதல்லாத மதங்களென்று நம்மால் நிரூபிக்கக்கூடும். ஒரு விதமான அறிவில் மாத்திரமே தேர்ச்சி யடைந்தது எதுவோ, அது, ஒரு ஸமயத்தினர்க்கு உரிய மதம் என்பது, என்று பொருள் படுத்தும்பொழுது வைஷ்ணவ மதம் அத்தகையதாகும். ஏனெனில், வைஷ்ணவமானது ஸாதாரண வைதிக மதத்தின் இதர கிளைகளாகிற மதத்தின் கொள்கைகளைத் தழுவாது ஒரு சார்பான ஸநாதந தர்மங்களின் மேல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தேவர்களால் சொல்லப்பட்டதென்றோ அல்லது அநுபவ ஸித்தாந்தமென்றோ கொள்ளும்பொழுது, வேதங்கள் அதி புராதந ஆதாரங்களென்று எல்லாராலும் ஒப்புகொள்ளப்படுகிறது. அடியேனுடைய முதல் நாள் உபந்யாஸத்தில், எல்லா உலக விவஸாய நூல்களும் வேதத்தினை மூலாதாரமாகக் கொண்டனவென்று காட்ட ப்ரயத்நப்பட்டேன். ஆகையால் நாம் சொல்லுகிறபடி இந்தியா தேசத்தில் வைதிக பாஷையில் பாரத தர்மம் அல்லது பாரத்திரிய தர்மமென்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ஸநாதந தர்மமாகிய ஜீவாத்மா பரமாத்மாவின் உண்மைகள் வேதங்களில் அடங்கியிருக்கின்றன. வைதிக மதத்தை மிக்க ப்ரதிபாதிக்கின்றது வைஷ்ணவமே என்று நாம் நம்புகின்றோம். வைஷ்ணவ மதத்தின் ஸாதாரண கொள்கைகள் ஆதியோடந்தமாய் முன்னமேயே ஒருவாறு விவரிக்கப்பட்டன. வைஷ்ணவத்திற்குரிய சில தத்வங்களின் விசேஷ உற்பத்தி எத்தன்மையதென்று இச்சமயத்தில் குறிப்பிட முடியாது. அதற்கு

வேறு ஸமயம் வேண்டும். ஆங்கிலேயத்தில் அடியேனால் அநேகம் சொல்லப்பட்டு ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாசிக்க ப்ரியமுள்ள யாவரும் அவைகளைப் பொறுக்கி எடுக்கக்கூடும். ஆனால் வைஷ்ணவ மதத்தின் இரண்டு முக்ய சாயல்கள் ரஹஸ்யங்களல்ல. உத்தர தேசத்து ஆர்யரும், தக்ஷிண தேசத்து த்ராவிடரும் கொண்ட வித்யாஸப்பட்ட இரண்டு வகையான ஹிந்து நாகரிகத்தால் ஏற்பட்ட தத்வஜ்ஞாந பரமானதும் மதஸம்பந்தமானதுமான கருத்துக்களை அது ஒன்றுபடுத்தியிருக்கிறது. இச்சேர்க்கை காரணமாகவே, ஆர்ய வர்ணாச்ரம கொள்கைகளும் அநுஷ்டாநங்களும் அழியாமல் காப்பாற்றப்பட்டு, ஹிந்து ஸமூகத்தினர்களுள் ப்ராஹ்மணர்களும் இதரர்களுமாகிய எல்லாரும் ஒருப்படியாய் அன்றிக்கே, பிராம்மணர்களை விட மற்றவர்கள் அதிகமாகவே மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹர்களாக ஏகோபித்துச் சேருகின்றார்கள். வைஷ்ணவம் இப்படிப் பொதுவாயிருக்கையில், அது குடும்பத்தில் ஒழுங்கின்மையையும் மயக்கத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறதில்லை. ஜாதியாலும் வர்ணத்தாலும் அல்லது தேசத்தாலும் ஏற்படும் பல வித்யாஸங்களை எண்ணாது எல்லாரும் வைஷ்ணவம் என்ற ஒரு கொடிக்கீழ் கூடலாம். மேலும் ஏற்கெனவே உள்ளவைகள் மாறுதலடைவதில் விருப்பும் வெறுப்புங்கொள்ளுகிறவர்களுடைய மதங்கள் வைஷ்ணவ மதத்தில் ஒத்துக் கூடியிருக்கின்றன. வடபாகத்தை ப்ரபலிக்கச்செய்யும் பாரத தர்ம மஹாமண்டலமென்கிற சுத்தமான ஆர்யத்தைவிட, தெற்கில் மதத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் ஜநங்களை வ்ருத்தியடையச்செய்கிற சக்தியும்கூட அதற்கு இருக்கிறது. பாரத தர்ம மண்டலத்தின் கிருத்யங்களையும் தன்னுள் ளடக்கிக்கொண்டு வைஷ்ணவம் பார்த்து கிடக்கின்றது. நாம் இவ்விடத்தில் கூடி ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிற இச்சமயத்தில் தற்செயலாய் மண்டல ஸபா நாயகரும் தெற்கே யாத்திரை செய்ய நேரிட்டிருக்கிறது. அச்சபையின் ப்ரதிநிதியாகிய அடியேன் இவ்வித ஸஞ்சாரத்தை அநேக வர்ஷங்களுக்கு முன்னமேயே குறிப்பிட்டிருந்தது மல்லாமல் ஒவ்வொரு வர்ஷமும் வற்புறுத்திக்கொண்டுமிருந்தேன். அது இப்பொழுது நிறைவேறியது இது முதல் முக்யவிஷயங்கள் நடைபெறுவதை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஒரு வைஷ்ணவன் வடக்கே யாத்திரைசெய்து, வைஷ்ணவம் ஒரு சார்பினருக்கே உரியதாயினும் பல மதகொள்கைகளையும்

தழுவி தன்னுள்ளடக்கி அதற்கு மேலும் பிரகாசித்துப் பரவியிருக்கின்றதை வெளிப்படுத்த இதுதான் சமயம். அப்பொழுது தான் ஒற்றுமையும் ஒப்புரவும் உண்டாகும். வைஷ்ணவ ஸமயத்தினரின் விசேஷமான சில வெளி அநுஷ்டானங்களில், வைஷ்ணவ மதம் ஒருசார்பினர் மதம் என்றதன் கண்டிதமானதும் பிசகுள்ளதுமான பொருள் அடங்கியிருக்கிறது. ஆனால் அவ்வகை அநுஷ்டானங்கள் உலக முழுதும் பல ரூபங்களில் காணப்படுகின்றன. வைஷ்ணவத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள ஸநாதந தர்மங்களைப் பற்றியும் அவைகள் சில வழிகளில் விசேஷமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதைப்பற்றியுமே, வைஷ்ணவம் ஒருசார்பினர் மதமென்றது குறிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால் அவைகள் தத்வ ஆராய்ச்சியைச் சார்ந்தவை. லௌகிகம் அல்லது அஸத்துக்களில் தனித்தகுறிகளும் குணங்களும் பெரும்பாலும் ப்ரகாசிக்கின்றன. அவை ஒரு சார்புடையதாகின்றன. விசேஷ ஜ்ஞானிகள் அதைத் தெரிந்து பாமர ஜநங்களுக்குப் பொறுமை, ஸமாதாநம், ஒற்றுமைபோன்ற எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க கொள்கைகளை உதாரணமாகக் காட்டி அதை விவரிக்கவேண்டும்.

வைஷ்ணவ மதம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்ம விசாரணையில் அடியேன் எடுத்துக்கொண்ட உபயோககரமான பாகத்தை முடிக்கிறேன். மாந்த்ரீகத்தால் ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் ஆகுமா? அல்லது ஒரு ஆயுதவலகு இருக்கிற விடத்தில் இரண்டு உண்டு பண்ணுமா? இதற்கு உத்தரம், இவையும் இவற்றிற்கு அதிகமானவையும் சேதநனின் வைராக்யத்தை அல்லது ஆத்மஜ்ஞாநத்தைப் பொறுத்திருக்கின்றது. இதை அடைவதே எல்லா மதத்தின் எண்ணம். சேதநன் தர்மத்திலும் மதத்திலும் அறிவடையும் பக்ஷத்தில் ஒன்றிற்குப் பதிலாக ஆயிரம் ஆயுதவலகுகளும் ஆயிர ரூபாய்களும் இருந்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லை. ஆகையால் தன்னிடத்தில் குறைகள் அநேகம் இருந்தபோதிலும், மதமானது சேதநனைப் பரிபூரணத்துக்கு முக்கியமாய் ஸர்வஜ்ஞத்துவமாகிய ஆத்ம உஜ்ஜீவநத்தையும் அடைவிக்கக் கருதுகிறது. அம்மதம் கெடாதிருந்தால் ஒழுக்கம் நீதிக்குத்தக்கபடி இம்மை மறுமை ஸுகங்களுக்குண்டாகும் அறிவைத் தடுக்கிறது. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை ஜயிக்கக்கூடுமானால் அது இக பர ஸௌக்ஷ்மமாகிய ஒவ்வொன்றையும் ஜயித்திருக்கும்.

திருமங்கையாழ்வார் ஸாதிக்கிறதுபோல் "செல்வம் தரும்." நாம் அடையவேண்டிய வழி இதுதான் என்று நாம் கருதியிருக்கிறவரையில் மதத்தை எந்தப் பெயரால் வழங்கினால் என்ன? வைஷ்ணவமென்றாலும் அல்லது வேறொன்றென்றாலும் சரியே. மதத்தைப்போல் அவ்வளவு உறுதியாக ஆத்மாவுக்கு வைராக்யத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் தரக்கூடியது எதுவுமில்லை. ஜீவன் தன் இருப்பின் முடிவைப்பெற புண்ணியம் இன்றியமையாத முஸ்திப்பு. ஆனால் மதம் பொய்யும் பிசகுமானதா யிருப்பின், சேதநன் தான் பிறந்ததுமுதல் அதை அநுஸரித்து அதுமுதல் எக்காலமும் அதை விடாது தொத்திக்கொண்டிருப்பது அதிசயிக்கத்தக்கதே. மதத்தின் பிரயோஜனத்திற்கு இது ஸாக்ஷ்யமாகவும், அது எந்த ஸங்கதியைக் கற்பிக்கவந்ததோ, அந்த விஷயத்தில் நம்பிக்கையை உண்டுபண்ணக் கூடியதாகவும் இல்லையாகில், அது வேறு என்ன விதமாக இருக்கவேண்டுமென்று என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான் அறியக்கூடவில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையென்ற புதுப்பெயர் படைத்துத் தன் எண்ணத்தை அபிவ்ருத்தி செய்துவருகிற இந்த ஸங்கத்தை ஸ்தாபித்ததில் செலவிட்ட காலமும் முயற்சியும் பொருளும் நமக்குப் பயன்படா தொழியவில்லையென்று நான் நினைக்கின்றேன்.

ஆகையால் எல்லா மடாதிபதிகளுக்கும், மஹாராஜாக்களுக்கும், பல ஸங்கங்களுக்கும், ஸமாஜங்களுக்கும், அநேக தர்மரக்ஷணஸபைகளுக்கும், கீர்த்தி வாய்ந்த கனவான்களுக்கும், பாரத தர்ம மண்டலம், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநஸபை, பௌத்த ஸங்கம் முதலான ஸபையினருக்கும், எல்லா கவரன்மெண்டுகளுக்கும், இவ்வர்ஷத்தில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையில் நிகழ்ந்த விஷயங்களைப் பரக்க ப்ரசுரித்து அறிவிக்கவேண்டும்.

த்ரிதசாலயம்.

(தொடர்ச்சி.)

தேவர்கள் மறைந்த பிறகு அர்ஜுநன் தேவராஜ ரதத்தை ஸ்மரித்தான். உடனே மாதலியால் ஸாரத்யம் செய்யப்பட்ட அந்த ரதம் தர்சநபதத்தை யடைந்தது. ஆகாசத்தில் கோடி ஸூர்யோதயம் ஆனதுபோல் ஸர்வ திக்குகளையும் ப்ரகாசிப்பித்தது. ஸர்வாயுதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தீவரஶ்யாமமானதும், மஹா ப்ரகாசத்துடன் கூடியதுமான வைஜயந்தமெனும் கொடி விளங்கும்படி அந்தத் திவ்யரதம் அர்ஜுநன் நின்றவிடம் வந்து சேர்ந்தது. உடனே மாதலி "ஓ ஶக்ராத்மஜ! ஶக்ரன் உன்னைப் பார்க்க இச்சிக்கின்றார். ஸர்வ ஸ்வர்க்கவாஸிகளும் உன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றார்கள். தேவர்ஷி கந்தர்வ அப்ஸரஸ்ஸுகளால் சூழப்பட்டவராய் மஹேந்த்ரன் உனது வரவை ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆதலால் ரதத்தில் ஆரோஹணம் செய். ஸ்வர்க்கத்தில் ஸர்வாஸ்த்ரங்களையும் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு திரும்புவாய்" என்று அர்ஜுநனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

அர்ஜுநன், "மாதலே! நூறு ராஜஸூய அஶ்வமேத யாகங்கள் செய்தவர்களும், மற்ற தேவர்களும், தபஸ் அற்றவர்களும், இந்த ரதத்தைத் தர்சிக்கவாவது ஸ்பர்சிக்கவாவது ஆரோஹணம் செய்யவாவது அர்ஹர் அல்லர். நீர் ரதத்தின்மீது உட்காரும். பிறகு நான் ஏறுகின்றேன்" என்று சொன்னான்.

பிறகு அர்ஜுநன் ஸந்தோஷத்துடன் கங்கையில் ஸ்நாநம் செய்து, நித்யகர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, பித்ரு தர்ப்பணம் செய்துவிட்டுத் தான் அதுவரையில் வஸித்த மந்தரகிரியைப் பார்த்து, "ஸ்வர்க்க மார்க்கத்தைத் தேடுகின்ற ஸாதுக்களாயும் புண்யசீலராயுமிருக்கின்ற முநிகளுக்கு நீ எப்போதும் ஆஶ்ரயமாயி

ருக்கின்றாய். ஓ பர்வத ஶ்ரேஷ்ட! உன்னிடம் ஸுகமாக வாஸம் செய்தேன். இப்போது, உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்கின்றேன். உன்னுடைய தாழ்வரைகளையும், குகைகளையும், நதிகளையும், மலையருவிகளையும், புண்ய தீர்த்தங்களையும் பலதரம் தர்சித்தேன். அங்கங்கே மதுரமான பழவர்க்கங்களைப் பக்ஷித்தேன். உன்னிடம் அங்கங்கே ஸ்ரவித்த அம்ருததுல்யமான ஜலங்களைப் பாநஞ்செய்தேன்" என்று மொழிந்தான். பிறகு இந்த்ரரதமேறினான். ஆகாஶமார்க்கமாய் அந்த ரதம் சென்றது. ஸூரவீதியென்று க்யாதி பெற்ற நக்ஷத்ர மார்க்கமாய் அர்ஜுநன் சென்றான். முடிவில் அர்ஜுநன் தேவேந்த்ரனுடைய அமராவதி யெனும் நகரத்தைத் தர்சித்தான். அது ஸித்தசாரணர்கள் பூஜிக்கும் நகர். மஹா தபஸ்விகளும், ஸித்தியடைந்த ராஜர்ஷிகளும், யுத்தங்களில் இறந்த சுத்த வீரர்களும் அடைந்த நகர். மஹர்ஷிகள், கந்தர்வர், அப்ஸரஸ்ஸுகள் வாஸஞ்செய்யும் நகர். எல்லா ருதுக்களிலும் மலர்கின்ற புஷ்பங்கள் எக்காலும் அங்கே மலர்கின்றன. புண்ய வ்ருக்ஷங்களால் அந்நகர் சூழப்பட்டது. புஷ்ப கந்தத்துடன் வாயு அங்கே எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கும். அப்ஸரஸ்ஸுகள் விளையாடும் நந்தநமெனும் உத்யாநவநம் அவ்விடம் உளது. தபஸ் செய்யாதவர், அநாஹிதாக்நிகள், யுத்தத்தில் ஓடிப்போனவர், யஜ்ஞம் செய்யாதவர், வ்ரதமற்றவர், வேதஶ்ரவணமற்றவர் இவர்கள் புண்யவான்களால் அடையப்பட்ட அந்த நகரத்தைக் காணமாட்டார்கள். ஆதலால் யஜ்ஞநாசம் செய்கின்றவர்களும், தாநம் செய்யாதவரும், க்ஷுத்ரர்களும், குடியர்களும், மாம்ஸபோஜநம் செய்பவர்களும், துராத்மாக்களும் அந்நகரத்தைக் காணமாட்டார்கள். அங்கே அர்ஜுநன் எண்ணிறந்த விமாநங்களைக் கண்டான். நகரத்தில் ப்ரவேசித்தவுடன் அவனைக் கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்ஸுகளும் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். தேவர்களும், ஸித்தர்களும், பரமர்ஷிகளும் அவனை ஆசீர்வதித்தார்கள். திவ்ய வாத்யங்கள் வாசிக்கப்பட்டன. ஶங்கங்களும் துந்துபிகளும் முழங்கின. ஸாத்யர், விஶ்வதேவர், மருத்துக்கள், அஶ்விநி தேவர்கள், ஆதித்யர், ருத்ரர்கள், வஸுக்கள், நிர்தோஷரான ப்ரஹ்மர்ஷிகள், திலீபன் முதலான ராஜர்ஷிகள், தும்புரு, நாரதர், ஹாஹா ஹூஹூ எனும் கந்தர்வர்கள், இவர்கள் அனைவருடனும் விதிப்படி அர்ஜுநன் ஸமாகமம் செய்தான்.

பிறகு வெண் குடையின் கீழ், அழகிய பொன்தண்டத்துடன் கூடித் திவ்ய கந்தத்தை வீசுகின்ற வெண்சாமரம் வீசப்படவே, விச்வாவஸு முதலான கந்தர்வர்கள் ஸ்தோத்ரம் செய்யவும், மூன்று வேதமறிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் வேதஸூக்தங்களால் ஸ்துதிக்கவும் நின்ற பாகசாஸநனை அர்ஜுநன் கண்டான். அவருடைய திருவடிகளின் கீழ் தலைவணங்கினன். இந்த்ரனும் தம்முடைய பருத்த தோள்களால் அர்ஜுநனை எடுத்து ஆலிங்கநம் செய்து, கைபிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போய், தேவர்ஷி பூஜிதமான தம்முடைய ஆஸநத்தின்மீது தமது பக்கத்தில் உட்கார வைத்தனர். விநயத்துடன் வணங்கி நின்ற அர்ஜுநனை இந்த்ரன் தமது மடியின்மீது உட்காரவைத்து உச்சிமோந்தனர். அவன் முகத்தைப் பலதரம் பார்த்தனர். அவன் புஜங்களைத் தடவிக் கொடுத்தனர். அப்போது அர்ஜுநன் இரண்டாவது இந்த்ரனைப் போல் ப்ரகாசித்தான். இருவரும் அவ்வாஸநத்தின்மேல் ஸூர்ய சந்த்ரர்போல் ஸபையெல்லாம் விளங்க ப்ரகாசித்தார்கள். பிறகு கந்தர்வர்கள் காநம் பாடினார்கள். க்ருதாசி, மேநகா, பூர்வசித்தி, ஸ்வயம்ப்ரபா; ஊர்வசீ, மிச்ரகேசி, தண்டகௌரீ, வரூதிநீ, கோபாலீ, ஸஹஜந்யா, கும்பயோநி, ப்ரஜாகரா, சித்ரலேகா, சித்ரஸேநா, ஸஹா, மதுரஸ்வநா முதலான அப்ஸரஸ்ஸுகள் நர்த்தநம் செய்தார்கள். இவ்வண்ணம் சிலகாலம் கழிந்தது.

பிறகு இந்த்ரனுடைய அபிப்ராயமறிந்த தேவகந்தர்வர்கள் அர்க்யபாத்யாசமநீயங்களால் அர்ஜுநனைப் பூஜித்துப் புரந்தரன் நிவேசநத்திற்கு அழைத்துப்போனார்கள். அங்கே பல்குநன் பகுகாலம் வாஸம்செய்தான். அநேக அஸ்த்ரங்களை அவற்றின் ஸம்ஹார மந்த்ரங்களுடன் இந்த்ரனிடம் க்ரஹித்துக்கொண்டான். அவரிடம் வஜ்ரம் அசநீ முதலான ஆயுதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இவ்வண்ணம் ஐந்து வர்ஷங்கள் சென்றன. அப்போது பார்த்தன் தன்னுடைய ப்ராதாக்களை ஸ்மரித்தான். அப்போது இந்த்ரன் பின்வரப்போகின்ற கார்யங்களை உத்தேசித்து, சித்ரஸேநனெனும் கந்தர்வராஜனைக் கொண்டு அர்ஜுநனுக்கு தேவலோக ந்ருத்ய கீதங்களைக் கற்பித்தான். அவற்றின் ஜ்ஞாநம் பூலோகத்தில் இல்லை. இப்படிச் சித்ரஸேநனுடைய ஸஹாயத்தை யடைந்து ஸந்தோஷிக்கக் காரணங்கள் இருந்தும் விஜயனுக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவில்லை. அதர்ம த்யூதத்தால்

தாம் ராஜ்ய மிழந்து வநவாஸம் பண்ணுகிறதையும், துச்சாஸ
நன் சகுநி இவர்களுடைய துர்வ்ருத்தங்களையும் ஸதா நினைத்து
நின்றான். ஆனாலும், அந்யத்ர கிட்டாத காந்தர்வ ந்ருத்யவித்யை
யும் காநவித்யையும் கற்றுச் சிலகாலம் களிப்புற்றான்.

பின்காலம் அவனுடைய நன்மையைக் கருதி, இந்த்ரன், அவ
னுக்கு ஊர்வசியெனும் அப்ஸரஸ்ஸினுடைய சாபத்தையும் ஸம்
பாதித்துத் தந்தான். அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய நர்த்தந காலம்
ஒன்றில், பார்த்தன் கண்கள், ஊர்வசியினிடம் நிலைத்ததைக் கண்டு,
இந்த்ரன் சித்ரஸேநனைக்கொண்டு ஊர்வசி அர்ஜுநனை உபசரிக்
கும்படி ஆஜ்ஞாபித்தனன். ஊர்வசி, முன்பே அர்ஜுநனிடம் இச்
சைகொண்டவள். சித்ரஸேநன் வசநத்தைக் கேட்டு ஸந்தோஷங்
கொண்டாள். தன் சரீரத்தை நன்றாக அலங்கரித்துக்கொண்டு
அன்றிரவு அர்ஜுநன் நிவேசநத்துக்குச் சென்றனள். அப்போது
அவள் ஸௌந்தர்யாலங்காரங்களைப் பற்றியும், கமந வைசித்ரி
யத்தைப்பற்றியும் மஹாபாரதத்தில் விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்பட்டு
இருக்கின்றது. அவள் வரவை த்வாரஸ்தர்கள் அர்ஜுநனுக்குத்
தெரிவித்தார்கள். அர்ஜுநன் சங்கித்தவனாய்க்கொண்டு அவளை
எதிர்கொண்டான்; தர்சித்தான்; லஜ்ஜைகொண்டு கண்களை
மூடிக்கொண்டான்; அவள் பாதங்களில் வணங்கினான்; அவளைக்
குருஜநமாக் வெண்ணிப் பூஜித்தான். "உனக்கு அபிவாதநம் செய்
கின்றேன். தேவி! நான் உனக்கு ப்ரேஷ்யன். என்ன ஆஜ்ஞாபிக்
கின்றாய்" என்றனன்.

"ஓ நரச்ரேஷ்டனே! ஸர்வதேவர்களும் ருஷிகளும் கூடிய
மஹேந்த்ர ஸபையில் திவ்யகாநம் வளரவும், அப்ஸரஸ்ஸுகள்
ஆடவும், நீ என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய். பின் மஹேந்
த்ரன் ஆஜ்ஞையால் நான் உன்னிடம் சுச்ரூஷை செய்ய வந்
தேன். அவருடைய இஷ்டத்தையும், என்னுடைய இஷ்டத்தை
யும் நீ பூர்த்தி செய்வாயாக. உன்னுடைய குணங்கள் என் மநஸ்
ஸைக் கவர்ந்தன. பகுநாளாக உன்னிடம் நான் காமங்கொண்ட
வள்" என்று அர்ஜுநனைப்பார்த்து ஊர்வசி சொன்னாள்.

உடனே அர்ஜுநன் தன் செவிகளைக் கைகளால் மூடிக்கொ
ண்டான். "இதை நான் கேட்கமாட்டேன். நீ எனக்குக் குருபத்
நியைப் போன்றவள். எனக்குக் குந்தி எப்படியோ, இந்த்ராணி

எப்படியோ, நீயும் அப்படியே. உன்னை நர்த்தந ஸமயத்தில் விடாமல் பார்த்தது நிஜம். ஏனென்றால், எனது குலமாகிய பௌரவ வம்சத்துக்கு நீ முதல் மாதாவாச்சுதே. ஆதலால் க்ருபை செய்து என்னை அந்யதா நினைக்கவேண்டாம். உன்பாதங்களை ஶிரஸ்ஸால் நமஸ்கரிக்கின்றேன்” என்று ஊர்வசியுடன் சொன்னான்.

ஊர்வசி கோபங்கொண்டாள். “காமபாண வசமடைந்து உன் இல்லம் வந்த என்னை த்ருப்திசெய்தாயில்லை. ஆதலால் மாநம்கெட்டு, ஸ்த்ரீகள் மத்யே நட்டுவனாகக்கடவாய்; நபும்ஸகன் போல் வர்த்திக்கக் கடவாய்” என்று ஶபித்துவிட்டுச் சென்றனள்.

பார்த்தன் அன்றிரவைத் துக்கத்துடன் போக்கினன். காலையில் சித்ரஸேநனைக் கண்டு நடந்ததை நடந்தவண்ணம் சொன்னான். சித்ரஸேநன் மூலமாக அந்த வ்ருத்தாந்தங்களை இந்த்ரன் அறிந்தான். பிறகு அர்ஜுநனைக் கண்டு, அவனுக்கு ஸமாதாநம் சொன்னான். “ப்ருதா உன்னால் ஸத்புத்ரனைப் பெற்றவளானாள். உனது தைர்யத்தால் நீ ருஷிகளையும் ஜெயித்தாய். ஊர்வசிஶாபமும் உனக்குப் பயன்படும். அஜ்ஞாதவாஸம் நீ செய்யப்போகின்ற வர்ஷத்தில் அது உனக்கு ஸாதகமாக நின்று, பின் கழியப் போகின்றது” என்று இந்த்ரன் சொல்லவே அர்ஜுநன் ஸந்தோஷமடைந்தான்.

அக்காலத்தில் ஸுரலோகம் வந்த லோமஶ ருஷியின் மூலமாய்க் காம்யக வநத்தில் வஸித்த யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்கள் அர்ஜுநன் வ்ருத்தாந்தம் அனைத்தும் தெரிந்துகொண்டார். பிறகு அவர்கள் தீர்த்தயாத்ரை செய்துகொண்டு பகு பூப்ரதேசங்களைத் தர்சித்துக்கொண்டு போயினர். இவ்வண்ணம் பகு வர்ஷங்களாக அர்ஜுநனைக் காணாத நிமித்தம் பாண்டவர்களும் த்ரௌபதியும் ஶோகாதுரர்களாய்ப் போய், அர்ஜுநனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவர்களுக்குத் தீவ்ரமான விருப்பம் உண்டாயிற்று.

‘[illegible]’ என்கிறபடியே, அர்ஜுநாந்வேஷிகளாய் நரநாராயணாஶ்ரமத்தையும் கந்தமாதந பர்வதத்தையும் தர்

ஶிப்பதற்காக யுதிஷ்டிர ப்ரப்ருதிகள் நடந்தார்கள். கந்தமாதந
த்தை அவர்கள் அடைந்தவுடன் ஒரு பெருங் காற்றுமழை யுண்
டாயிற்று. அங்கங்கே வ்ருக்ஷங்களை ஆஶ்ரயித்துக்கொண்டு
காற்று மழையின் வேகத்தை ஸஹித்தார்கள். பிறகு ஒரு க்ரோ
ஶம் நடந்தவுடன் பாஞ்சாலீ கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தாள்.
அதை ஸமீபத்தில் நின்ற நகுலன் கண்டான். உடனே ஓடி அவ
ளைத் தாங்கிக்கொண்டான். முன் நடந்த யுதிஷ்டிரரைக் கூப்பிட்டு
நடந்ததைச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரரும் பீம ஸஹதேவர்களும்
உடனே அவ்விடம் வந்தனர். தர்மபுத்ரர் மிகவும் துக்கித்தவராய்க்
கொண்டு, பாஞ்சாலியை மடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு புலம்
பினார். “ரக்ஷிக்கப்பட்ட அரண்மனைகளில் ஸுகார்ஹையாய் நல்ல
மேல் விரிப்புடன்கூடிய படுக்கைகளில் படுக்கத் தகுந்தவள் எவ்
வண்ணம் கீழே விழுந்து தரையில் படுப்பள்? ஸுகுமாரமான
அவளுடைய பாதங்களும் கமலம்போல் விளங்கும் அவள் முக
மும் என்பொருட்டு இவ்வண்ணம் கறுத்துப்போயினவே? புத்தி
யற்றவனும், த்யூதத்தில் ஆசைகொண்டவனுமான நான் என்ன
பண்ணிவிட்டேன்? ம்ருகக் கூட்டங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பட்ட வநங்
களில் க்ருஷ்ணையை அழைத்துக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கின்றேனே!
இந்த விஶாலமான கண்களையுடைய பாஞ்சாலியை த்ருபதராஜன்
நம்மிடம் அவள் ஸுகம் அடைவாள் என்று நம்பியன்றோ நமக்கு
அளித்தான்? பாபியான என் செயலால் ஒரு ஸுகத்தையும்
காணமல், அவள் ஶ்ரமப்பட்டு, ஶோகமடைந்து, வழிநடந்து, களை
த்துப் போய்ப் பூமியில் விழுந்து படுத்துக் கிடக்கின்றாளே!”
என்றிப்படி ராஜன் புலம்பும்போது, அவர் புரோஹிதரான தௌம்
யர் முதலானவர் அவ்விடம் வந்து கூடினார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள்
ரக்ஷாக்ந மந்த்ரங்களை ஶாந்திநிமித்தம் ஜபித்தார்கள். பாண்ட
வர்கள் பாஞ்சாலியைத் தடவிக்கொடுத்தார்கள். சீதத்துளியுடன்
கூடிய காற்று அவள் முகத்தில் அடித்தது. த்ரௌபதி ப்ரஜ்ஞை
யை அடைந்தாள். பிறகு க்ருஷ்ணாஜிநத்தைக் கீழே விரித்து,
அதன் மேல் அவளைப் படுக்கச்செய்தார்கள். அவள் பாதங்களையும்
மெல்லப் பிடித்தார்கள். இதற்குள் தர்மபுத்ரர், பீமஸேநனைப் பார்
த்து மேல் ப்ரயாணம் நடந்தவண்ணம் நடத்தமுடியாதென்று அறி
வித்தனர். உடனே பீமன் கடோத்கசனை ஸ்மரித்தான். கடோத்
கசனும் உடனே ப்ராப்தமாய்ப் பீமஸேநனை நமஸ்கரித்து அபிவா

தநம் பண்ணினான். அவனும் அவனுடன் வந்த ராக்ஷஸர்களும், பாஞ்சாலியையும் சில ப்ராஹ்மணர்களையும் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கப் பாண்டவர்கள் ‘[illegible]’ என்கிறபடியே பதரீ ப்ரதேசங்களைக் கண்டார்கள். அத்தேசங்களையும், கந்தர்வ வித்யாதர யக்ஷ கிந்நராதி ஜநங்களையும், நாநாவித ம்ருகங்களையும், பக்ஷிகளையும், வ்ருக்ஷங்களையும், நதிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு, உத்தர குருநாட்டைத் தாண்டி, “[illegible] ✱ ✱ ✱ [illegible] ✱ ✱ ✱ [illegible] ✱ ✱ ✱ [illegible]” என்கிறபடியே கைலாஸ பர்வதத்தையும் அதன் ஸமீப தேசத்திலிருக்கும் மரங்களால் சூழப்பட்டதும், அவற்றின் விசாலமான கிளைகளால் நிழல் மிகுந்ததும், மஹாசோபையுடன் கூடி லக்ஷ்மீ கடாக்ஷம் பெற்றதும், குளிர்ச்சியுடன் கூடியதும், முட்களற்றதும், ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆச்ரயமானதும், ப்ரஹ்மர்ஷிகளும் வ்ருத்த தபஸ்விகளும் இந்த்ரிய ஜயத்துடன்கூடிய யதிகளும் வேதஸ்வரூபரான ப்ராஹ்மணர்களும் வஸிக்கும் நரநாராயணாச்ரமத்தைப், பாண்டவர்கள் தர்சித்தார்கள். அவ்விடம் வஸித்த மஹாத்மாக்களும் அவர்களை எதிர்கொண்டார்கள்; ஆசீர்வதித்தார்கள்; விதிப்

படி ஸத்காரம் செய்தார்கள்; பரிசுத்தமான புஷ்ப மூல பலாதிகளைத் தந்து பூஜித்தார்கள்., பிறகு பாகீரதீ கரையில் தேவராலும் தேவருஷிகளாலும் பூஜிதமான நரநாராயணர்களுடைய ஸ்தாநத்தைத் தர்மராஜன் மற்றவருடன் கூடிச்சென்று தர்சித்தார். அவ்விடத்தில் அங்கங்கே ஸஞ்சரித்து ஸந்தோஷித்தார். மைநாக பர்வதத்தைப் பார்த்தார். ஹிரண்ய சிகரத்தை நோக்கினார். மத்தியில் மங்களகரமான பிந்து ஸரஸ்ஸைக் கண்டார். குளிர்ந்த புண்ய ஜலத்துடன் கூடிய பாகீரதியையும் நெருங்கி ப்ரீதி நிறைந்த மநஸ்கராய் நமஸ்கரித்தார். அந்தத் தீர்த்தத்தில் தேவருஷி பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணினார். இவ்வண்ணம் சில காலம் பாண்டவர்கள் தங்களுடன் வந்த விப்ரர்களுடன் அந்த ப்ரதேச வாஸம் செய்தார்கள்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ அஹோபில மடம்.

ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் ஸ்ரீ ஸந்நிதி நித்ய ததீயாராதநோபய வேதாந்த காலக்ஷேபாதிசயங்களெல்லாம் ஸுகமாய் நடந்துகொண்டு வருகிறதென்றும், நாளது ஆவணி மீ 26உ ஞாயிற்றுக்கிழமை ஸிம்ஹ லக்நத்தில் கீழ் ஹோபிலம் மேலஹோபிலம் ஸந்நிதிகளில் அஷ்ட பந்தந ஸம்ப்ரோக்ஷண மஹோத்ஸவம் நடக்கப்போகின்றதென்றும் ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலிருந்து ஸ்ரீ முகம் கிடைத்திருக்கின்றது. 23உ வியாழக்கிழமை திநம் உத்ஸவத்தின் உபக்ரமாம். இது அபூர்வமான விசேஷித்த உத்ஸவமாதலால், இந்த மஹோத்ஸவத்தை ஸேவிக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் தந்யர்களே!

ஸ்ரீ. வை. ஸபை கார்யதரிசி.

24-8-16.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

தென்கலை வடகலை த்வேஷம்.

Too often religion merely serves to cut men asunder and to divide them into hostile sects, the members of which consider it to be God's will that they should hate their brethren, whose views differ from their own. True religion is a bond of union between man and man, and man and God; and one may judge the truth either of a whole religious system or of a single individual's religious views by the test of their uniting or dividing tendencies.

பாபத்தினிடத்தில் பயமும் தைவத்தினிடத்தில் பக்தியும் ஒருவனுக்கு உண்மையாகவே இருக்குமானால், அவன் மற்றவர்களை வெறுப்பதற்கும் அவர்களின்மீது துராக்ரஹம் கொண்டு அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வதற்கும் எப்படி ப்ரவ்ருத்திக்கக்கூடும் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. மேற்சொல்லியிருக்கிறபடி மநுஷ்யர்களுக்குள் பரஸ்பரம் விஸ்வாஸத்தையும் ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் ஸௌஹார்த்தத்தையும் உண்டாக்கும் மதமே உண்மையான மதம்; ஒருவருக்கொருவர் த்வேஷத்தை ஜநிப்பித்து, அதனால் உண்டாகும் ஶத்ரு பாவத்தை வளர்த்தி ப்ரஜைகளெல்லாம் பரஸ்பரம் கலஹம் செய்துகொண்டு நாஶம் அடையும்படி போதிக்கும் மதம் உண்மையானதன்று; தைவ ஸம்மதமாகாது என்றே சொல்லவேண்டும். அம்மாதிரியான மதங்களைக் கொண்டாடுபவரெல்லாரும் தைவ ஶத்ருக்களோ அஸுர தைவத்தைத்தேடி அடையும் ஸ்வபாவமுள்ளவர் ஆவார்.

இப்பொழுது நாம் அவலம்பித்திருக்கும் வேத மதம் எப்படிப்பட்டது? என்பதைச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்த்தால், ஸர்வ பூத ஸௌஹார்த்தத்தைப் போதிக்கும் விஷயத்தில் லோகத்திலுள்ள மதங்களுக்குள் இது முதன்மையானது என்றே சொல்லலாம்.

"அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம் மைத்ர: கருண ஏவ ச,"
"யஸ்மாந்நோத்விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்விஜதே ச ய:।"

என்று உபாதேய குணங்களைச் சொல்லுமிடத்திலும்,

"தயா பூதேஷு"

என்று தேவாஸுர ஸம்பத் விபாக ப்ரகரணத்திலும்,

"அஹிம்ஸா" "அநுத்வேககரம் வாக்யம்"

"மந: ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம்"

என்று தபஸ்ஸின் ஸ்வரூப பேதத்தைச் சொல்லுமிடத்திலும் நமது பகவத் கீதை பூதஸௌஹார்த்தத்தையே முக்கியமாக உபதேசிக்கின்றது. நமது இதிஹாஸ புராணங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு உபாக்யாநமும் இந்த அர்த்தத்தையே வற்புறுத்துகின்றது. ஸ்ரீ பாகவதம் முழுவதும் பூத தயையைப் பற்றிப் பேச ப்ரவ்ருத்தித்தது போலவே தோன்றும். எல்லாவிடத்திலும் ஒவ்வொரு ஜந்துவினுள்ளும் வ்யாபித்து அந்தர்யாமி ரூபமாகப் பகவான் நிற்கிறான் என்று நமது மதம் போதிப்பது உண்மையானால், அந்தத் தைவத்தினிடத்தில் ப்ரீதி செய்யவும் அந்தத் தைவத்தின் அநுக்ரஹத்தைப் பெறவும் நமது மதத்தின் ஸஹாயத்தைக் கைப்பற்றி முயலும் ஒருவன் எவ்விதத்தில் மற்றவர்களை த்வேஷிக்கவும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யவும் துணியான் என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. அப்படிச் சிலர், தங்களை வைதிகர் போல வெளிப்படுத்திக்கொண்டு மனத்தில் மற்றவர்களைக்குறித்துப் பத்தவைரர்களாய்த் தென்பட்டால், அவர்களைக் கபடவைதிகர்களென்றும் மோசக்காரர்களென்றும் நாம் அழைக்க அஞ்சோம்.

இதனால், மநுஷ்யர்களெல்லாரும், மத ஸம்பந்தங்களான விஷயங்களில் ஒரே கொள்கைகளை அவலம்பிக்க வேண்டுமென்றாவது, தம்முடைய ஊஹாபோஹங்களுக்கு ஸாதுவாகத் தோன்றுமவை யெல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு மற்றவர்கள் சொல்லுமவைகளையே எவ்வித விசாரமும் செய்யாமல் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றாவது நாம் சொல்லவரவில்லை. விவேகிகளான நமக்கு அப்படிச் செய்வது உசிதமன்று. வேதத்தையே ஆதாரமாகக் கொள்ளும் நமக்குள்ளாகவே வெவ்வேறான அபிப்ராயங்கள் உண்டாவது ஸ்வாபாவிகமே. ஒருவனுடைய புத்திபோல மற்றொருவனுடைய புத்தி இல்லாத படியாலும், ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரங்களும் ஆசார்யாநுக்ரஹமும் வ்ய

க்தி தோறும் வேறுபட்டிருக்கிறபடியாலும், ஒருவனுக்கு விளங்கும் அர்த்த விஶேஷங்கள் மற்றவனுக்கு விளங்காமலும் வ்யத்யஸ்தங்களான நாநா வித அபிப்ராயங்கள் விளங்கியும் இவ்விதமான வைவித்யங்கள் பற்பல ஸம்பவிக்கக்கூடும். ஆனால், அது காரணமாக நாம் பரஸ்பரம் வெட்டிக் கொண்டு மடிவது நமது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமா? என்பதைத்தான் நாம் ஆலோசிக்கவேணும். 'அப்படி வெட்டிமடிவது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமன்று; அபிப்ராயங்கள் எவ்வளவு வேறுபட்டாலும் நாம் ஒருவரை ஒருவர் த்வேஷிக்கக்கூடாது; பரஸ்பரம் அதிமாத்ரம் ஸௌஹ்ருத்துக்களாகவே இருத்தல் வேண்டும்; தம்மால் இயன்றமட்டில் மற்றவர்களுக்கு எல்லாரும் உதவி புரிதல் வேண்டும்;

"வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித: ।
உத்ஸவேஷு ச ஸர்வேஷு பிதேவ பரிதுஷ்யதி ॥"

என்கிற ஸ்ரீ சக்ரவர்த்தித் திருமகன் அநுஷ்டாநத்தை அடியொற்றி, மற்றவர்களுக்கு விபத் நேர்ந்தால் அதில் ஸந்தோஷத்தை அடையாமலும், மற்றவர்களுக்கு ஸம்பத் ஸம்பவித்தால் அதில் பொறாமையை அடையாமலும், மற்றவர்களுடன் ஸமதுக்கஸுகர்களாய் நாம் வாழ்தல் வேண்டும்' என்றன்றோ நமது வைதிகமதம் கதறுகின்றது? இவையெல்லாம் செவிடன் காதில் சங்கு ஊதினதுபோல இக்காலத்தில் ஆகிவிட்டனவே! என்றுமட்டில் நாம் துக்கிக்கிறோம்.

ப்ரக்ருதத்தில், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸம்பந்தமாகத் தென்கலையார் வடகலையார் என்று இரண்டு விபாகங்கள் ஏற்பட்டிருப்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. இவர் இருவர்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே பரதேவதையாகக் கொண்டவர்கள்; நமது தேஶத்திய ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணாதிகளே இந்த இருவருக்கும் ப்ரமாண க்ரந்தங்கள்; ஆசார்ய பரம்பரையும் ப்ராயேண இருவருக்கும் துல்யம்; ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள், ஸ்ரீ ஆளவந்தார், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவர் முதலியவருடைய அருளிச்செயல்களே இருவருக்கும் உபாதேய க்ரந்தங்கள் ஆகின்றன. ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்குப் பிற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்குள் சில அபிப்ராய பேதங்கள் ஜனிக்க, இந்த இரண்டுவகை ஸம்பவித்தது. சிற்சில விடங்கள் நீங்கலாக மற்றையிடங்களிலெல்லாம், இக்காலத்திற்கூட இவர்களுக்குள் போஜந ப்ரதிபோஜநமும் விவாஹ ரூபமான ஸம்பந்தங்களும் நடைபெற்று வருகின்றன.

இப்படி அநேக ஸௌஹார்த்த ஹேதுக்கள் இருக்கையிலும், இவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் ஸம்பவித்திருக்கும் த்வேஷமானது இவ்வளவுதான் என்று சொல்லக்கூடாததாக இருக்கின்றது. ஒருவருடைய ஆசார்யரை மற்றொருவர் தூஷிப்பதும், மற்றவர்களுடைய ஆசார்யர்களின் ஸ்தோத்ரங்களை இவர்கள் அஸஹ்யமாக நினைப்பதும், இப்படிப்பட்ட அஸஹ்யாபசாரம் காரணமாகவே பரஸ்பரம் ஸௌஹார்த்தத்தை இழந்து தங்கள் தங்களால் கூடிய வரையில் மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு செய்வதும், ராஜஶிக்ஷைக்குப் பாத்ரமாகும்படி ஒருவரை ஒருவர் ஆக்ரமித்து அடிப்பதும் இப்பொழுது ப்ரதிதிநம் செய்யப்படும் க்ருத்யங்களாகிவிட்டன. அத்யந்தம் ஆஸ்திகர்களாகவும் பாபபீருக்களாகவும் ஶாஸ்த்ர மர்யாதையைக் கடவாதவர்களாகவும் இருக்கும் பரம வைதிகர்கள்கூடத் தங்களுடைய விரோதிகளாக இருக்கும் மற்றொரு கலையார்களுக்குப் பாகவதராகிறார் இல்லை. அவர்களுக்கு யதாஶக்தி உபத்ரவம்செய்வதையே இவர்கள் பரம ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். உபத்ரவிப்பது ஒருகாலும் பாபமாகாதாம்; அந்த ப்ரவ்ருத்தியில் பொய் சொல்லும்படி ஸம்பவித்தாலும் அது பொய்யன்றாம்; திருடும்படி நேர்ந்தாலும் திருடன்றாம். இவ்விதமான அநேக தவறுதலான எண்ணங்களை த்ருடமாக உட்கொண்டு, ஶாஸ்த்ர நிஷித்தங்களும் ஆத்ம விநாஶ ஹேதுக்களுமான ஜுகுப்ஸித வ்யாபாரங்களில் தீவ்ர ப்ரவ்ருத்தியைச் செய்து, அநந்ய ப்ரயோஜநர்களாய் துராக்ரஹத்துடன் மீளாத நாஶத்தை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளும் அநேகரை நாம் ப்ரதிதிநம் பார்க்கிறோம். தமது நாஶத்தை விளைவித்துக்கொள்வதன்றிக்கே, இவர்கள் நன்மை தீமை அறியாதவர்களாயிருக்கும் அநேக பாலர்களையும் அந்த மார்க்கத்தில் போகும்படி செய்து நஶிப்பிக்கிறார்கள். இதுவும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமோ?

கேவலம் எவ்வித ஹிதாஹித ஜ்ஞாநமுமில்லாமல் இருக்கும் சில அஜ்ஞர்கள் மட்டில் இப்படி அபதத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள் என்று இருந்தால் நாம் அவ்வளவாக ஶோகிக்க அவகாஶமிராது. அஜ்ஞர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகள் நீடித்து நிற்கமாட்டா. விவேகமும் லோகாநுபவமும் வ்ருத்தியடைந்தவுடன் அந்த ப்ரவ்ருத்தி தனக்குத்தானே விலகிவிடும். ப்ரக்ருதத்திலோ, அப்படி இல்லை. லோகாசார்யர்களென்று கொண்டாடப்பட்ட சில பெரியோர்களும் மஹாவம்ஶ ப்ரஸூதர்களாயும் ஸர்வ ஶ்லாக்யமான வைதுஷ்யத்தை ஸம்பாதித்தவர்களாயுமிருந்த சில மஹான்களும் முற்காலத்தில் இந்தக் குமார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்திருப்பதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். தென்கலை ஸந்நிதிகளை வடகலையாகச் செய்வதிலும், வடகலை

ஸந்நிதிகளைத் தென்கலையாகச் செய்வதிலும் மஹத்தான ஆக்ரஹம் கொண்டு, இவர்கள், ஸாமாந்ய ஜநங்களால் கூட இகழப்படும் ஆசார்ய த்ரோஹங்களைச் செய்திருக்கிறார்களாம். இக்காலத்திலும், இதர கலையார், அவர்களுடைய ஆசார்ய விக்ரஹமொன்றை ப்ரதிஷ்டை செய்து உத்ஸவம் முதலியவற்றைக் கண்டருளப்பண்ணுகிறார்கள் என்னும் காரணத்தை மட்டில் அவலம்பித்து, அஸஹ்யாக்ராந்தர்களாய் இவர்களும் தங்கள் ஆசார்ய விக்ரஹமொன்றை ப்ரதிஷ்டை செய்வதும், அவர்களுக்குப் போட்டியாக இவர்கள் உத்ஸவாதிகளைச்செய்ய யத்நிப்பதும், அந்த உத்ஸவாதிகளில் பரஸ்பரம் கலஹம் செய்துகொண்டு ராஜஶிக்ஷைக்கு எல்லோரும் பாத்ரமாவதும் ஆகிய இந்த வ்யாபாரங்களில், பரிகணிதர்கள்கூட ப்ரவேஶிப்பதை நாம் அறிவோம். இது எந்தத் தைவத்திற்கு ப்ரீதியை ஜநிப்பிக்கின்றது? உதர போஷணத்திற்காக உதயமானால் அஸஹ்ய ஸேவனம் செய்யத்துணியும் இவர்கள், இதர கலையாருடைய ஆசார்ய விக்ரஹத்தின் முகாவலோகனம் செய்யக்கூடாது என்று நினைப்பதும், அந்த ஆசார்யன் எழுந்தருளின வீதி அஶுத்தமாகி விட்டதென்று அதைப் பரிஶுத்தம் செய்ய நினைப்பதும் எந்த மௌட்யத்தின் பரீவாஹமென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு கர்மம் குத்ஸிதமென்று நமக்குத் தெரிந்தால் நாம் அதை விலக்கவேண்டியதில்லையோ? த்ரோஹம் குத்ஸிதமென்று எல்லோரும் அறிந்திருக்கையிலும் அதை விலக்க இவர்கள் மனங்கொள்ளவில்லையே! சில பாஶ்சாத்யர்கள், 'மார்க்கம் எவ்வளவு இழிந்ததாயிருந்தாலும் பர்யவஸாநம் ஸாதுவாக இருந்தால் அந்த மார்க்கத்தில் செல்வது நிந்திக்கத்தக்கதன்று' என்று எண்ணி அந்தப்படி நடப்பதைப் பலர் பரிஹஸித்துப்பேசுவது நமது கோசரமாகியிருக்கின்றது. ஹிந்துக்களுடைய ஶாஸ்த்ரம் அப்படிப்பட்ட பாடம் ஒன்றையும் படிப்பிக்கவில்லையே. எந்த ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு, இந்தப் பெரியோர்கள் இருட்டிலிருந்தும் பிரட்டிலிருந்தும் தங்களை ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்ளப்போகிறார்கள் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை.

"[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ।"

இத்யாதியாகக் கதறியிருக்கும் ஆசார்யர்களுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றவர்கள் நாம்' என்று எப்படி வாய் கூசாமல் இவர்கள் சொல்லத்துணிகிறார்கள்?

கேவலம் லௌகிக ரீதியை ஆலோசித்துப் பார்க்கையிலும், 'நாம் ஒற்றுமையற்றிருப்பது நமக்கு நாஶ ஹேதுவாகின்றது' என்பதை நாம் நன்குணரலாம். ஆதிகாலம் முதல், நமது தேஶத்திற்கு அந்தஶ்சித்ரமே பெருந்த ஶாபம்போல நின்றுகொண்டு அளவற்ற தீங்கை விளைவித்திருக்கின்றதன்றோ? ஐகமத்யத்துடன் நாம் ஒன்று சேர்ந்து நிற்காததே நமக்கு ஶக்திக்குறைவையும் பராதீநதையையும் ஏற்படுத்தி, பிறரெல்லாரும் வெளிவந்து வாழுங்காலத்தில் நாம் மட்டில் கீழே அமிழ்ந்து வருந்தும்படி செய்யவில்லையா? பரஸ்பரம் பெரிய பழியைக் கொண்டாடி நின்ற பாண்டவரையும் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களையும்

"விக்ரஹே ப்ராப்தே வயம் பஞ்சோத்தரம் ஶதம்"

என்று உணரும்படி செய்த அக்காலத்திய ஐகமத்யம் அக்காலத்திலேயே நஶித்து விட்டதுபோலத் தோன்றுகின்றதே. 'நமது வ்ருத்தியும் ஶ்ரேயஸ்ஸும் ஜகத்தின் வ்ருத்தியுடனும் ஶ்ரேயஸ்ஸுடனும் பிரிவு பெறாமல் ஒன்றுசேர்ந்து நிற்கின்றன வென்றும், ஜகத்தின் மேன்மையை நாம் கோராத வரையில் நமக்கு மேன்மை ஸம்பவிக்காது என்றும், ஸ்வ ப்ரயோஜநத்தையே பெரிதாகப் பாராட்டாமல் நம்மைவிட ஹீநஸ்திதியில் இருக்குமவர்களை யதாஶக்தி உபகரிப்பது நமது கடமை யென்றும் இவ்வாறு ஒரு பெருந்தன்மையை உணர்ந்து நடக்க ஹிந்துக்கள் ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் அஶக்தர்கள்' என்று பாஶ்சாத்யர்கள் நம்மைப் பரிஹஸிப்பதை நாம் யதார்த்தமாகச் செய்துகொள்ளுகிறதுபோல அநுஷ்டித்து வருகிறோமே! இது அறிவில்லாதவர்களின் அநுஷ்டானமன்றோ? ஆத்மோஜ்ஜீவநம் பெரிதாகத் தோன்றாமற் போனாலும், லௌகிக ஶ்ரேயஸ்ஸைக் கருதியாவது நாம் ஒன்று சேர்ந்து வாழ ப்ரயத்நப்பட வேண்டியதில்லையோ? 'நாம் ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டும், ஒருவர்மீது மற்றொருவர் வ்யாஜ்யம் செய்துகொண்டும், பரஸ்பரம் அமானம் வைரம் பாராட்டி நிற்கும் வரையில் நமக்கு எவ்வித ஶ்ரேயஸ்ஸும் ஸம்பவிக்காது' என்பதை இவர்கள் எப்பொழுது தான் உணரப்போகிறார்கள்?

"கேந விநா த்ருணமபி ந சலதி"

[பகவத் ஸங்கல்பமில்லாமல் த்ருணம்கூட அசையாது] என்று நம்பியிருக்கும் நாம், இந்தத் துர்தசையை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ளப் பகவானையே சரணமாக அடையவேண்டும். ஸர்வாந்தர்யாமியாக இருக்கும் பகவானே, தென்கலையார் வடகலையார் என்னும் இவர்களுடைய மனத்திலும் புகுந்து, அதி கோரமாக இப்பொழுது ஆவிர்பவித்து நிற்கும் துஷ்டமான அபிஸந்தியை நிவ்ருத்திக்க வேண்டுமே தவிர வேறு எவ்வித ப்ரதிகாரமும் நமக்குத் தோன்றவில்லை. 'ஸ்வ வம்ஸ ப்ரஸூதர்களான யாதவர்களுடைய நாஸத்தை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் ஸங்கல்பித்ததுபோல, ஸ்ரீமந் நாராயணனும் அவன் பெயரைப் பூண்டு நிற்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களுடைய நாஸத்தை இப்பொழுது ஸங்கல்பித்திருக்கிறானோ?' என்று நினைக்க நமக்கு மனம் வரவில்லை. ஸ்ரீமந் நாராயணனே ப்ரமாணம்.

It is the duty of all religious leaders to teach and preach union between man and man, caste and caste, sect and sect; and above all to drive home the fact that to differ from a man in birth or doctrine does not justify our cutting ourselves aloof from him and despising or hating him in the ordinary affairs of life.

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:

இவ்வருஷத்திய மஹாஸங்கம்.

இவ்வருஷத்திய மஹாஸங்கத்தை ஸ்ரீ திருப்பதி ஸபையார் ஸ்ரீ திருப்பதியில் நாளது ஆவணி அல்லது வருகிற புரட்டாசி மாஸத்தில் நடத்தப் போகிறதாக சென்ற ஸஞ்சிகையில் ப்ரகடனம் செய்திருந்தோம். அந்த ஸங்கத்திற்கு அபேக்ஷிதங்களான பூர்வ ஸம்விதானங்களைச் செய்து கொள்வதற்குக் கொஞ்சம் அவகாசம் வேண்டியிருப்பதால், அச்சங்கத்தை முன் அறிவித்தது போல புரட்டாசி மாஸத்தில் நடத்துவது கொஞ்சம் ஸ்ரம ஸாத்யமாக இருக்கின்றது. அப்படி புரட்டாசி மாஸத்தில் அது நடைபெறாவிட்டால், அற்பசி மாஸத்தில் நடைபெறும் என்பதை இதனால் விஞ்ஞாபனம் செய்கின்றோம்.

24—8—16. ஸ்ரீ. வை. ஸபை கார்யதர்ஸி.

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

இம்மாதாந்த்ரத் தமிழ்ப் பத்ரிகை இனிதே ஆறுவது வருஷம் நடைபெறுகின்றது. இது நாளுதேய வர்த்தமானங்களை மட்டுந் தெரிவிக்கும் பத்ரிகைகள் போலாது, தெய்வவழிபாடு, கர்மம், ஞானம், பக்தி முதலிய துறைகளில் மாந்தர்க் கறிவை விளக்கும் பத்ரிகையாம். இக்கலிக்கு இன்றியமையாது தோன்றும்.

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலாலொழுக்கம்
உயிரினு மோம்பப் படும். (குறள்.)

இதன்படி ஒழுக்கம் மாந்தர்க்கு முக்யமாகின்றது. இக்கலி நாளில் ஞான விவேகிகள் தோன்றிப் புதுவழிகளில் இறங்கி அகங்கார மமகாரங்களைத் தினந்தோறும் வளர்த்துப் பிறவிப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து கதியின்றிச் சுவர்க்க நரகங்களிற் புக்குச் சுகித்தும் வருந்தியும் திரும்பத்திரும்பப் பிறந்து இறந்து இடர்ப்படுகின்றனர். இவர்கள் புராதனமாகிய வேத உபநிடத மார்க்கங்களின்படி சத்குருவைப்பெற்றுப் பேரின்ப சுகத்தில் பிறவி யொழிந்து ஸாதனமாகின்றது.
சுகிக்க இப்பத்ரிகை வழி காட்டிக்கொடுக்கும்

இக்கலி நாளில் பெருந்தொகையார் ஞான விவேகிகளாகி ஆன்மசுகம் பெறும் வழியை மறந்து இவ்வுலக ஸுகபோகங்களை மட்டும் புசித்துச் சுகிப்பதே பிறவிப்பயனெனக் கருதி இடர்ப்படுகின்றனர். கன்ம பரிபாகத்தால் மறுபிறப்பும் உயர்ந்த தாழ்ந்த ஜன்மங்களும் வருகின்றன வென்பதை முற்றும் மறந்து களிக்கின்றனர். "அவரவர் விதிவழி யடைய நின்றனரே" என்கின்ற முதுமொழிப்படி மாந்தர்களுக்குப் பலபடிகள் காணப்படுகின்றன. வர்ணாச்ரம தருமங்கள், ஜந்மாந்தரம், கன்மபரிபாகம் இவைகளையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. இவ்வுண்மைக்கு மாறாக இக்காலத்துப் புதுக்கல்வி நடையாடுகின்றது. இக்கல்வி துன்பத்திற்குக் காரணமாகின்றது.

நற்கல்வியல்ல. மறுமைப் பயனைத் தலைமையாய்க்கொண்டு இவ்வுலக யாத்திரையைச் சோக்கும் கல்வியே நற்கல்வியாம். ஆரியர் முன்னூளில் இக்கல்வியை நன்கு காத்துவந்து பிற்காலத்தவர்க்கு நற்பலனளிக்கும் பல நூல்களையும் செய்து பேருபகாரஞ் செய்துள்ளார்.

மாந்தர்க்கு உணவின் வகைகளும், ஒழுக்கமும், சரீரமும், இடமும், மனோதிடமும் ஆன்ம உணர்வும், பேரறிவும், பூஸாரத்தாலும் தேசாவஸ்தை நிலையாலும் பற்பல தேசத்திலும் பற்பல பேதமாயிருக்கின்றன. பற்பல காலங்களில் மகான்கள் தோன்றி அக்காலத்திற்கேற்றபடி நூல்கள் செய்து போதித்து வந்ததால். உலகெங்கும் ஸித்தாந்தங்களும், வேதாந்தங்களும் பலவாய் மலிந்துள்ளன.

காலநிலையையும் தந்தம் நிலையையும் நன்கு ஆராய்வோர்க்கு ஆராய்ச்சிக் குறைவும், குதர்க்கமும், மதாபிமானமும் ஆதாரமற்ற வாதத் திருத்தமும் பெருந் தடைகளாம். தடைகளைப் போக்கிக்கொண்டால் வெகு உயர பலனாக நல்லறிவு உதிக்கும். இது பெருந்தொகையார்க்கு ஆகாத. ஒருசிலருக்கே கைகூடும்.

வேதாந்த தீபிகையின் ஆராய்ச்சித் துறை பெரும்பாலும் இருப்பினும் பாஷைநடை வைஷ்ணவ ஸித்தாந்திகட்கே பயனளிப்பதாகின்றது. அவர்களுள்ளும் தமிழ்த்துறையில் தேர்ந்தோர் பலர்க்குப் பயனளிப்பதன்று. உபய வேதாந்திகளிற் பலர் தமிழிலக்கண விலக்கியப் போக்கின்றிலே ஆழ்வார் ப்ரபந்தங்களின் ஸாரமான முன்னமையை யுணர்ந்து ஆநந்திக்கின்றார்கள். இவ்வாநந்தம் போலியா மற்றதன்றே. உபய பாஷையிலும் யதோசிதம் சுத்தமாய் எழுதவும் பேசவும் படிக்கவும் பாடல்களைச் சந்திபிரித்துக் கொண்டு திருத்து மிடங்களைப் பாதங்கள் தோறும் கவனித்து படிக்கவும் முதலிற் பழக்கஞ் செய்துகொள்ளல் முக்யம்.

வைஷ்ணவ மடாதிபதிகள் தமிழையும் அதன் வாயிலாக வடமொழியையும் மடங்கள்தோறும் தக்க பண்டிதர்களை ஏற்படுத்தி இளைஞர்களைப் படிப்பித்தாலன்றி, உபய வேதாந்தப் படிப்பு மேன்மையும் நம்மவர்க்கு ஸித்திக்க மாட்டாது. மடாதிபதிகள் முறையாய்ச் சீர்திருத்தம் செய்துகொள்ள விசேஷிகளுக்கு இன்றியமையாததாம். ஆராய்ச்சி இடமுறையில் சாந்திக்கையும் ஒழுக்கமும் இடமுறு. முடபக்தி முதலிய அறிப்பதுண்டாகுமாம் பக்திநிலைமையி

லும் அதனுண்மை குணமுள்ளதானாலும் ஸந்தேஹ விபரீதங்கள் ஒழிந்தாலன்றி திடபக்தியும் ஒழுக்கமும் திடம்பெறா. ஸித்தாந்த உண்மை அச்சித்தாந்தத்தவர்க்கு முக்யமாயினும், ஸித்தாந்த உண்மை இனிது விளக்கப்படாமையாலும் கால வித்யாசத்தாலும் நம்மவரிற் பலர் அபஸித்தாந்தத்தி விழிந்து ஸ்வரூபமற்று இடர்ப்படுவதை நாம் தினந்தோறும் காண்கின்றோம். வேதாந்த தீபிகையின் நடை பரிபாஷைகள் அதிகமாய்த் தலைகாட்டாமலும் இன்றியமையாத இடங்களொழிய மற்றைய இடங்களின் வடமொழிப் பதங்கள் நடை காட்டாமலுமிருந்தால் அபஸித்தாந்தப் பிரவேசமும் ஸித்தாந்தத்தி லுள்ளாரின் ஸங்கியைக் குறைவும் தலைகாட்டா. உண்மையுணர்வால் வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற் புகுதலும் நேரும்.

பத்ராதிபரின் சொற்பிரயோகத்தையும் ஆராய்ச்சியின் சீரையும் குறைகூற நமக்கு வாயில்லை. இன்றியமையாத இடங்களிலன்றி ஸம்ப்ரதாய பரிபாஷைகளும் வடமொழிப் பதங்களும் பாஷையின் தெளிவான நடையைக் கடினமாக்கும்படி மலியாமையை வேண்டுகின்றேன். பரிபாஷைகளைப் பத்திரிகைத் தாள்களின் அடியில் சிறிய எழுத்தில் விளங்கவைத்தலும் நற்பயனளிப்பதாம்.

இங்ஙனம்

குடந்தை
16—7—16.

தி. வேங்கடராம ஐயங்கார்
தமிழ்ப்பண்டிதர்.
(வேறு பாஷைகளிலும் பயின்றவர்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை.

நியமங்களின் ஸங்க்ரஹம்.

1. ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜனால் ப்ரவர்த்திதமாயுள்ள ஸ்ரீ விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தின் அபிவ்ருத்தியே இந்த ஸபையின் முக்கியமான உத்தேஸம்.

2. ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஸபையின் அங்கத்தினராவதற்கு அதிகாரிகள்.

3. ஸபையைச் சேரவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கும் நிராகரிக்கிறதற்கும் ஸபையின் நிர்வாஹக கமிடியாருக்கே ஸர்வாதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

4. ஸபையின் முதல் வகுப்பு அங்கத்தினராகச் சேர வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ 5—0—0 ம், இரண்டாவது வகுப்பு அங்கத்தினராகச்சேர வர்ஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 3—0—0 ம், சந்தாதொகையாகச் செலுத்தவேண்டும். முதல் வர்ஷத்திய சந்தாவை ப்ரதம ப்ரவேஸகாலத்திலேயே செலுத்தவேண்டும்.

5. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் அக்டோபர் மாஸம் முதல் தேதி முதல் அடுத்த வர்ஷத்திய ஸெப்டெம்பர் மாஸம் 30வ வரையில் ஸபையின் வர்ஷமாகக் கணிக்கப்படும்.

6. ஸபையின் அங்கத்தினரெல்லாருக்கும் ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை என்னும் பத்ரிகை வேறு எவ்விதச் சந்தாவுமின்றிக்கே ப்ரதிமாஸமும் அனுப்பப்படும்.

☞ ஸபையின் சந்தாதொகையும் ஸபை ஸம்பந்தமான மற்றை ஸகலவித பத்ரிகைகளும் கீழ்க்கண்டிருக்கும் விலாஸத்திற்கு அனுப்புதல் வேண்டும்.

எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் பி.எ., எல்.டி.

கார்யதர்ஸி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

11, கேஸவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... 4 - OCT 1916 MADRAS

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 6.] நள ௵ புரட்டாசி ௴ [ஸஞ்சிகை 8.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

—ooOoo—

ஆர்யாவர்த்த ப்ராஹ்மணருடைய தத்கால ஸ்திதி.

கபிஸ்தல ஸமீபத்தில் ஓம்பலப்பாடியெனும் க்ராமவாஸியான ஓ. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் எனும் நம் ஸபா மெம்பர் ஒருவர், தென்னிந்தியா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய உத்பத்தியைப்பற்றியும், ஆர்ய ப்ராஹ்மணர்களுடைய பல கோத்ரங்களைப் பற்றியும், புண்ட்ரங்களுடைய தத்வார்த்தங்களைப்பற்றியும், புண்ட்ரதாரண ப்ரமாணங்களைப் பற்றியும், புண்ட்ரதாரணங்களால் உண்டாகும் த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட ப்ரயோஜநங்களைப்பற்றியும் விவரணத்தை அபேக்ஷிக்கின்றார். இதை வாசிக்கும் வித்வான்களில் ஆராவது அவர்க்குத் தக்க ஸமாதாநம் அளிப்பாரென்று எதிர்பார்க்கின்றோம்.

அன்றியும், ஆர்ய ப்ராஹ்மணர்களுடைய உத்பத்தியைப்பற்றியும் அவர்கள் பரவினபடியைப் பற்றியும் 'இந்தியாமான்' எனும்

OFFICE OF THE ... 4 - OCT. 1915 MADRAS

இங்கிலீஷ் பத்ரிகையானது, 'ஸேனையில் சேர்கின்ற ப்ராஹ்மணர்கள்' என்று வெளியிட்ட விஷயத்தையும், நம் பார்வைக்கு அவர் அனுப்பியிருக்கின்றார். அந்த விஷயம் இருக்கின்ற வண்ணத்தை இங்கு ஸங்க்ரஹிக்கின்றோம்.

பழையகாலத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் இருவகைப்பட்டனர். விந்த்ய பர்வதத்திற்கும் நர்மதா நதிக்கும் வடக்கே வஸித்தவர்கள் கௌடர்; தெற்கே வஸித்தவர்கள் த்ராவிடர். வேண்டிய ஸேனைகளை இந்தியாவின் வடமேற்கு பாகத்தில் வஸித்தவர்களுக்குள் நின்று சேர்த்துக்கொள்ளும்படி மநு இராஜாக்கட்கு விதித்தார். அதற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. இங்கிலீஷ்காரர் த்ராவிட ப்ராஹ்மணர்களை ஸேனைக்குள் சேர்க்காமல் விட்டார்கள். மஹாராஷ்ட்ர ப்ராஹ்மணர்களோ யுத்தத்தில் மரிக்கத் தெரிந்தவர்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் பல கோத்ரங்களால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கட்குப் பட்டப்பெயர்களு முண்டு. திவாரி என்றால் த்ரிவேத மறிந்தவன். பண்டே என்றால் பண்டிதன். 1857-ம் வருஷம் கலஹத்தில் ஒரு பண்டே தான் முதல் குண்டு சுட்டான். அந்தக் கலகக்காரர்களைப் பொதுவாகப் பண்டே என்று இன்றும் அழைக்கின்றார்கள். ஒரு கோத்ரத்தில் சேர்ந்தவர்க்கு எல்லாம் கோத்ரருஷி மூலபுருஷன். ஒரே கோத்ரத்தவர்கள் பரஸ்பரம் விவாஹம் செய்துகொள்ள மாட்டார்கள். ஸேனைக்குக் கௌடப்ராஹ்மணர் தாம் இப்போது எடுக்கப்படுகின்றனர். அவர்களில் கானோஜ்யர், ஸாரஸ்வதர், கௌடர், மைதிலர், உத்கலர் என்று ஐந்து பிரிவு உண்டு. இப்போது மைதிலரும் உத்கலரும் ஸேனைக்கு உதவவில்லை. கானோஜ்யர் முக்யமாக ஐக்யமாகாணத்தில் ஷாஜிஹான்பூர், கேரி, ஹார்டாய், பரகபாத், இடாவா, ஜாலோன், கான்பூர், ஊனோ, லக்னோ, பாரபங்கி, பெஹ்ரேய்ச், ரேபரீலி, பட்டிபூர், பாண்டா, ஹமீர்பூர் முதலான ஜில்லாக்களில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒரு வகுப்பினர் குலீநர் எனப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் ஆறு கோத்ரங்கட்கு உட்பட்டவர்கள். மற்றொரு வகுப்பினர் பன்னிரண்டு கோத்ரங்கட்கு உள்ளடங்கிய டாகரி என்பவர்கள். குலீநர் டாகரியர் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்துகொள்வார்கள். தம் மகளை அவர்க்குக் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஸேனையில் சேர்ந்த ப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாகக் கானோஜ்யர். அவர்க்குத் தேஹபலமுண்டு. அவர்களுக்குள் ஆசாரியமங்கள் குறைவு.

அவர் வெள்ளாடு, ஆடு, மான், முயல், மீன், சில பக்ஷிகள் முதலானவற்றின் மாம்ஸங்களைப் புஜிக்கின்றார்கள்; பங்கியடிக்கின்றார்கள்; அபினி தின்கின்றார்கள்; புகையிலை மெல்வார்கள்; தங்கள் ஆகாரத்தைத் தாமே சமைப்பார்கள்; நெய்யில் பசநமானவற்றை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பல நாள் உண்பார்கள். ஜலத்தால் சமைத்ததை அன்றே உண்பார்கள்.

ஸார்வரீயர் எனப்பட்டவர் கானோஜ்யருடைய பிரிவினராக நினைக்கப்படுகின்றனர். ப்ராஹ்மணனான ராவணனை ஸம்ஹரித்த பிறகு, ஸ்ரீராமன் ப்ராஹ்மண போஜநம் செய்வித்தாரென்றும், அதில் அந்வயித்த கானோஜ்யரைத் தாங்கள் பஹிஷ்காரம் பண்ணிவிட்டதாகவும், தாங்கள் அவர்களை விட்டுக் கொரக்பூர் நாட்டுக்குப் போனதாகவும் அவர்கள் சொல்வார்கள். நேபாள தேசத்தையடுத்த விடங்களிலும் அஜிம்கர், ஜௌன்பூர், மிர்ஜாபூர், காஜிபூர், அலஹாபாத், பெனாரஸ், ஷஹாபாத் முதலான ஜில்லாக்களிலும் அவர்கள் வஸிக்கின்றார்கள். அவர்கள் பரம்பரை சுத்தமானதன்றெனச் சிலவிடங்களில் எண்ணப்படுகின்றது. 'பாகேல் அரசனான ராமராஜா வென்பவன் ஒரு யாகத்துக்காக ஒன்றேகால் லக்ஷம் ப்ராஹ்மணரை அபேக்ஷித்தானென்றும், அந்த ஸங்க்யை கிடைக்காதபடியினால், பல ஜாத்யந்தரர்களை அவன் ப்ராஹ்மணராக்கினானென்றும் ஒரு கதையை ஸார்வரீயர் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அதனால் அவர்க்கு ஸாவலாக்யரெனப் பெயரும் கிடைத்தது. அதன் அர்த்தம் ஒன்றேகால் லக்ஷத்தவர். இவர்க்குள் கோத்ரஸங்க்யை நாற்றொன்று. அதனாலும் அவர் பரம்பரை சங்கிக்கப்படுகின்றது. முன் காலம் இவர் மாம்ஸம் புஜித்தாரில்லை. இப்போது கானோஜ்யரைப்போல் மாம்ஸம் தின்கின்றார்கள்; பங்கியடிக்கின்றார்கள்; அபினி புகையிலை இவற்றை உண்கின்றார்கள்.

ஸாநாதியர் கானோஜ்யர் நாடுகளில் வஸிக்கின்றார்கள். அநேகமாய் அவர் சாகங்களைப் புஜிக்கின்றனர். சுருட்டு பிடிப்பார்.

ஜாஜோத்யர் பண்டல்குண்டிலும் நர்மதைக் கரையிலும் வஸிக்கின்றார்கள். மற்றோரைப்போல் இவர்க்குள் ஸேனைக்கு ஆள்கள் விசேஷமாய் அகப்படுவதில்லை.

பூநஹார்கள் ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர்களுடைய கலப்பால் ஜநித்தவர்களாக நினைக்கப்படுகின்றார்கள். ஐக்ய மாகாணங்களுடைய

கிழ்-தென்கிழ் பாகங்களில் அவர்கள் வஸிக்கின்றார்கள். ப்ராஹ்மண கர்மங்களை அவர்கள் அநுஷ்டித்தபோதிலும், அவர்கள் அவற்றைப் பண்ணுவிப்பதில்லை; தக்ஷிணைகளும் பெறுவதில்லை. ப்ராஹ்மணரென அய்யர்களை அநுக்ரஹிக்கின்றார்கள். அவர்களைத் தாகூர் என்று அழைப்பார்கள். சிப்பாய் வேலைக்கு அவர்கள் தகுந்தவர்கள்; சண்டைக்கு முந்துகின்றவர்கள். இந்த வகுப்பினர்க்குப் பெனரஸ் மஹாராஜா தலைவராயிருக்கின்றார்.

கௌட ப்ராஹ்மணர்கள் முக்யமாக ஐக்ய மாகாணங்களின் வடமேல் பாகங்களிலும், பஞ்சாபில் கர்நால் ரோடாக் கர்கான் ஜில்லாக்களிலும் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் நல்ல சிப்பாய்கள் ஆவதில்லையாம்; ஜ்ஞாநமற்றவராம்; மதத்தில் பிடிவாதம் உள்ளவராம்; மற்றோரைத் தாழ்மையாக நினைப்பவராம்.

'ஸாரஸ்வதர்கள் பஞ்சாப் ராஜதாநியெங்கும் பரவியிருக்கின்றார்கள். ஸரஸ்வதி நதியைப்பற்றி அவர்க்குப் பெயர் வந்தது. அவர்கள் ப்ராயேண ஸேனையில் சேர்வதில்லையாம். சேர்ந்தாலும் டோக்ராவென்று சேர்கின்றனராம். அவர்கள் பரரை நிந்தை செய்வதில்லையாம்.

மேற்சொன்ன வகுப்பினர் யாவரும் அவைதிக ப்ராஹ்மணராம். அவர்கள் ஸேனையில் விசேஷமாகச் சேர்கின்றார்களாம். ஜப்பல்பூர் லலித்பூர் ஸமீபங்களில் இரு சிறு நாடுகளை விலக்கிப் பார்த்தால், ஸேனையில் சேரும் ப்ராஹ்மணர் யாவரும் ஐக்ய மாகாணத்தவர்கள். இம்மாகாணம், ('க்ருஷ்ணஸாரஸ்து சரதி ம்ருகோ யத்ர ஸ்வபாவத:| ஸ ஜ்ஞேயோ யஜ்ஞியோ தேசோ ம்லேச்சதேசஸ்த்வத: பர:' என்கிறபடியே) க்ருஷ்ண ம்ருகம் ஸ்வபாவமாக ஸஞ்சரிக்கும் நாடு. இங்கே ஸத்ப்ராஹ்மணன் வஸிக்கத்தக்கவன். அங்கே வஸிக்கும் ப்ராஹ்மணர் இப்போது சிப்பாய்கள் ஆகின்றனர்.

இன்னும் அங்கே டாகாவென்பவர் வஸிக்கின்றார்களாம். இவர்கள் பாதிதுலுக்கராம். ஒஜாக்காள் மந்த்ரவாதிகளாம்(?) மஹா ப்ராஹ்மணரென்றும் ஆசார்ஜி என்றும் சொல்லப்பட்டவர் அபர க்ரியைகளைச் செய்விக்கின்றனராம். இவர்கள் ப்ராஹ்மணாபாஸர்களாம்.

இந்த விஷயங்களின் உண்மை நமக்குத் தெரியாது. இன்னும் ஸத்ப்ராஹ்மணர்கள் அத்தேசத்தில் வஸிப்பதாய் எண்ணுகின்றோம்.

ஆர்யாவர்த்தமும் ப்ரஹ்மாவர்த்தமும் ஹிமாசலத்துக்கும் விந்த்யத்துக்கும் நடுவிலிருக்கின்றன. ஸரஸ்வதீ த்ருஷத்வதீ நதிகளின் மத்யத்தில் தேவநிர்மிதமான ப்ரஹ்மாவர்த்த ப்ரதேசம் இருக்கின்றது. அவ்விடமே ஸதாசாரம் உண்டாயது. குருக்ஷேத்ரம், பாஞ்சாலதேசம், மதுரை, மத்ஸ்யதேசம் முதலான ப்ரஹ்மர்ஷி தேசங்கள் ப்ரஹ்மாவர்த்தத்தின் அருகாமையிலிருக்கின்றன. ஹிமவத் விந்த்ய மத்யமாயும், ஸரஸ்வதி மறைந்தவிடமான விநஶநத்துக்குக் கிழும், ப்ரயாகைக்கு மேலும் உள்ள தேசத்துக்கு மத்யதேசமென்று பெயர். ஹிமவத் விந்த்ய பர்வதங்களின் நடுவே, கீழ்மேல் ஸமுத்ரங்கள் வரையில் ஆர்யாவர்த்தம் எனப்படும். உத்க்ருஷ்டரான விப்ரர்கள் ப்ரஹ்மாவர்த்தம் ப்ரஹ்மர்ஷி தேசங்களில் முக்யமாகவும், மற்ற விடங்களில் குறைந்தும், மநுஸ்ம்ருதி காலத்தில் வஸித்தார்கள். மஹா பாரத காலத்திலும், பின்னால் புத்தன் கால பர்யந்தம் இந்த ஏற்றம் மேல்சொன்ன தேசங்களுக்கு இருந்தது. ஸ்வாத்யாயம், வ்ரதம், ஹோமம், யஜ்ஞம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் முதலான ஸத்கர்மங்கள் ப்ராஹ்மணர்க்குள் ப்ரதிஷ்டிதங்களாய் நின்றன. ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளால் சொல்லப்பட்ட ஆசாரங்களும் பரம தர்மங்களாய் நினைக்கப்பட்டன. "ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா:" என்கிறபடியே வேதமறிந்தும் ஆசாரமற்றவன் கெட்டவனென்றே மதிக்கப்பட்டான். இந்த நிலை யாவும் இப்போது மாறிவிட்டனவாக 'இந்தியாமான்' பத்ரிகையால் தெரியவருகின்றது. அதற்கு ஸமாதாநமாகச் சிறிது எழுதுகின்றோம்.

புத்தன் காலம் முதற்கொண்டே பல ம்லேச்ச ஜாதிகளால் ஆர்யாவர்த்தமானது பிடிக்கப்பட்டதாகச் சரித்ரம் சொல்லும். பாரதகாலத்திலும் பஞ்சாப் ராஜதாநியின் பச்சிம பாகமான மத்ர தேசத்தைப்பற்றிக் கர்ணன் பாபதேச மென்று சொல்லியிருக்கின்றான். "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]" "[illegible]"

[illegible] " என்கிறபடி கர்ணவசநங்கள் உள. இன்னும் பிதா, மாதா, புத்ரர்கள், மாதுலர், ஸஹோதரர், ஸஹோதரிகள், மற்ற பந்துக்கள், மித்ரர்கள், வந்தவர், போனவர் எல்லோரும், " [illegible] " என்று மத்ர தேசத்தாரைக் கர்ணன் தூஷித்தான். இன்னும் " [illegible] " என்றும் " [illegible] " என்றும் " [illegible] " என்றும் சொல்கின்றான். இவ்வண்ணம் பாரத காலத்திலேயே ஆர்யதேச பாகங்கள் கெட்டன. ம்லேச்சர் பரவப்பரவ ப்ரஹ்மாவர்த்தம், ப்ரஹ்மர்ஷி தேசம், மத்யதேசம் யாவும் கெட்டன. துருஷ்கரால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட பிறகு அந்த ப்ரதேசங்களில் ப்ராஹ்மணனாயிருந்தவன், வைதிக தர்மங்களையும் வைதிகாசாரத்தையும் எவ்வண்ணம் காப்பாற்றுவன்? த்விஜர்களுடைய தேஜஸ்ஸை அபஹரிக்கின்றவர் யவநர்கள் என்று மஹாகவி வேங்கடாசார்யர் கூறினர்.

ஆதலால் ஸத்ப்ராஹ்மணர்கள் தக்ஷிண பதத்தை அடைந்தார்கள். ஆபஸ்தம்பர் காலத்தின் முன்பாகவே அவர்கள் ஆந்த்ர தேசத்தில் பரவினர்கள். முடிவில், வைதிகாசாரம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் முதலானவைகள் த்ராவிடதேசத்தில் நிலைத்தன. அங்கும் தத்காலம் அவற்கு நாசம் எட்டிப்பார்க்கின்றது.

த்ரிமத ஸ்தாபநாசார்யர்களும் தக்ஷிண தேசத்தவர்கள். 'வடமம் முற்றி வைஷ்ணவம்' எனும் பழமொழியின்படியே, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர்க்குள் பெரும்பாலோர் முன் வடமராயிருந்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடும்.

முன் இருந்த ஸ்திதியைப்பற்றி இப்போது நினைத்துப் பயனென்ன? ஸம்பவித்த கேடுகளெல்லாம் நிலைத்திருக்கவே ஸம்பவித்தன.

ஆதலால் தத்காலம் செய்யவேண்டிய தென்னவென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயாபிமானிகள் யோசிக்கத்தக்கவர்கள்.

* * * * * *

தேசிக தூஷணம்.

இவ்வளவு நிந்தைக்கும் இட்டுக்கும் சிகரமாகத் தூஷகர் முடித்தபடி;— தேசிகன் சரீராவஸாநத்தில் ஸ்வாசார்யர்களுடைய பரித்யாக பூர்வகமாகப் பிள்ளை லோகாசார்யரை ஆசார்யனாக வரித்தாரென்பதே. இன்னும் சில தென்கலையார் ஸமீப காலத்தில் தேசிகனுக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையை ஆசார்யனாக்கினார்கள். இந்த ரூபமான ப்ரயத்நம் தூஷகரும் ஒரு நாள் தேசிகனுக்கு ஆசார்யனாக முடியலாம்.

இப்போது இருக்கிறபடி தேசிகன் காலத்திலும் தத்ஸமீப காலத்திலும் இருந்த தென்னாசார்யர்கள் எழுதிய புஸ்தகங்களில் அவர்களில் யாரேனும் தேசிகனுக்கு ஆசார்யனானதாக ஓரெழுத்தும் இல்லை. தேசிகனே, " [illegible] " என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரகடநம் செய்திருக்கின்றார். இன்னும், " [illegible] " என்றுரைத்துத் தமக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்கள், ஆத்ரேய ராமாநுஜாசார்யருடைய ப்ரபிதாமஹனான கிடாம்பி ஆச்சான் பரம்பரையில் கிடைத்ததாகவும் ஸாதித்தருளினர். தேசிகன் குமாரர், " [illegible] " என்று, தேசிகனுடைய ஆசார்யனை வெளியிட்டார். [illegible] னென்று தேசிகன் அன்னனும் [illegible]

களை விவரித்தார். இதற்கு எதிர் தட்டாகச் சொல்ல ப்ரமாண ரூபமான ஓரெழுத்துகூடத் தூஷகர்க்கு இல்லை. ஆனாலும் தன் இச்சையால் தேசிகன் உக்திகளும், அவர் குமாரர் முதலானோர் உக்திகளும் பொய்யென்று தூஷகர் தள்ளிவிட்டார்.

இன்னும் நிந்தைகளுண்டு. அவற்றைச் சிந்திக்கப் புக்கால் விஷயம் வளரும். இதற்கு அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்கள். நாம் அதிகாரம் பெற்றிலோம். பத்தவைரத்தால் தூஷிதமான சித்தமுள்ளவன் '[illegible]' எனும் வசநத்தைத்தான் பின்தொடர்வன். நாம், தேசிகன் வைபவத்தை மஹநீயர்கள் ச்லோகங்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி வரைந்தோம். இத்தூஷகர் சொற்கள் அவற்றை மாற்றமாட்டா. திட்டவேண்டுமென்று இவ்வண்ணம் மஹாப்ரஹ்மவித்தான நிகமாந்தாசார்யனைத் தூஷகர் திட்டினராகில் திட்டட்டும். பதில் திட்டவேண்டுமானால் ஶதஸஹஸ்ரக்ரந்தம் எழுதலாம். அதனால் குணமென்ன? பருடைய மனவருத்தம் நமக்கு ஸுகமாகமாட்டாது. ஆதலால், "[illegible]" எனும் ப்ரமாணங்களை நினைத்து இவ்வளவில் முடிக்கின்றோம்.

ராமாநுஜன் லீலாவிபூதியைவிட்டு எட்டு நூற்றாண்டு முடியவில்லை. அவர்க்குமுன் ப்ராஹ்மணர்களால் ப்ரபலமாய்க் கொள்ளப்பட்டது அத்வைத ஸம்ப்ரதாயம். இப்போதும் நம் ராஜதானியில் ப்ராஹ்மணர்க்குள் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவனுக்குப் பத்து பேர் அத்வைதிகளில் ஏற்படுகின்றார்கள். ராமாநுஜன் காலமுதல் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களானவர்கள் ப்ராயேண ஸ்மார்த்தர்களே. பூர்வம் இவர்கள் வைதிக ஸ்மார்த்தாசாரங்களை வழிபட்டவர்கள். இவ்வாசாரங்களை இவர்கள் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய நியமத்தை ராமாநுஜன் தமது நித்யக்ரந்தத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யாதி க்ரந்தங்க

ளின் ப்ரகரணங்களிலும் நன்றாக ஸ்திரப்படுத்தியிருக்கின்றார். தேசிகன் ராமாநுஜ திவ்யஸூக்திகளைச் சிலவிடங்களில் அநுஸரிக்கவில்லை யென்று சொல்கின்றவர்கள், தாங்கள் அந்த ஸூக்திகளை எம்மட்டும் வழிபடுகின்றார்க ளென்பதை யோசிக்கத்தக்கவர்கள். பூர்வம் அநுஷ்டிதங்களான வைதிகாசாரங்களைத் துறக்காமலும் ராமாநுஜனுடைய க்ரந்தரூபமான ஸூக்திகளை வழிபட்டுக் கொண்டும் இருப்பவர் வடகலை ப்ராஹ்மணர்கள். ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்துக்கு வைதிகாசாரங்கள் விரோதங்களென்று எண்ணி, அவற்றின் ஸ்வரூபத்யாகத்தில் தத்பரர்களாய், வடகலையார் ஒப்புக்கொள்ளாத சில ஐதிஹ்யங்களை நம்பி நடக்கின்றவர்கள் தென்கலையார்கள். நம் இராஜதானியில் ஆறு வடகலை ப்ராஹ்மணர்களுக்கு நாலு தென்கலை ப்ராஹ்மணர்கள் உளர். செங்கல்பட்டு, சித்தூர், வேலூர், கூடலூர், தஞ்சாவூர் முதலான ஜில்லாக்களில் ஒவ்வொரு தென்கலை ப்ராஹ்மணர்க்கும் மூன்று அல்லது நாலு வடகலை ப்ராஹ்மணர்கள் ஏற்படுகின்றார்கள். சென்னை, திருச்சிறாப்பள்ளி, கோயமுத்தூர், சேலம் முதலான ஜில்லாக்களில் இருவருடைய ஸங்க்யையும் ஸமம். மதுரை ஜில்லாவில் வடகலை விப்ரர் நால்வருக்குத் தென்கலையார் அறுவர். திருநெல்வேலியில் இவர் மூவருக்கு அவர் எட்டுப் பெயராகின்றார். இதர ஜில்லாக்களில் இருவரும் தொகையில் மிகக் குறைந்தவர். இதை நாம் 1891-ம் வருஷ ஜநஸங்க்யை ரிபோர்ட்டுகளைக் கண்டெழுதுகின்றோம். இராமாநுஜ மதம் ப்ராஹ்மணர்க்குள் பரவிய க்ரமம் மேலெழுதிய உண்மைகளைக்கொண்டு ஊஹிக்கப்படலாம். இராமாநுஜன் நிர்யாணத்தின் பிறகு நூற்று முப்பது ஸம்வத்ஸரம் கழிந்தவுடன் தேசிகன் அவதரித்தார். இதற்குள்ளாகப் பழநடையென்றும் புது நடையென்றும் வ்யவஸ்தை ஏற்படமாட்டாது. ப்ராஹ்மணர்க்குள் அபிஜநஸ்ம்ருத்தி யுள்ளது காஞ்சி மண்டலம். அங்கு அவர்களில் மிகவும் பரவியது வடகலை ஸம்ப்ரதாயம். ஸ்மார்த்தர்களுக்குள்ளும் சோழதேச வடமர்களைக்காட்டிலும் வடதேசமெனும் காஞ்சிமண்டல வடமர்கள் அத்யாபி பகுமாநிக்கப்படுகின்றனர். அபிஜநர்களு

டைய குடிப்பெயர்களைக் காஞ்சி மண்டலத்தில் தான் விசாரிக்க வேண்டும். பாண்டிய நாட்டில் அதைத் தேடவும் அமையாது. பூர்வம் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுஸரித்தவர்கள், அத்வைத மார்க்கத்தைத் துறந்து விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தை அங்கீகரித் தார்கள். அவர்கள் வேதமார்க்க நிஷ்டர்களாய்ப் பெருகியது காஞ்சீ ப்ரதேசத்திலும் சோழநாட்டிலும் என்றால், அவர்கள் தர்சநத்தைத் தான்தோன்றி' யென்று வைதிகாசாரத்தில் குன்றி யவர்கள் கூறினராகில், இதைவிட வியக்கத்தக்கதொன்று உலகத் தில் காணமாட்டாது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரதமஸூத்ரபாஷ்யம் மிக விஸ்தரித்தது. அங்கே பூர்வபக்ஷி அத்வைதி. அம்மாள் காலக்ஷேபத்தில் அத் வைத நிரஸநம் இன்னும் பெருகி அதன் ஸாரம் ஶ்ருதப்ரகாஶிகை யாய் அமைந்தது. இன்னும் அத்வைதிகள் வாதம் வாதிஹம்ஸாம் புதாசார்யர் காலத்திலும் வளர்ந்தே அப்பெயர் அவர்க்கு வந்தது. பிறகு தேசிகனுடைய காலம். தேசிகன் பகு வாதங்களாலும் வாத க்ரந்தங்கள் செய்தும் பரவாதி நிரஸநம் மிகுதியாகச் செய்தார். அன்றுமுதல் இன்றுவரையில் அத்வைதிகளால் உபரோதம் நேரி ட்ட ஸமயங்களில் ராமாநுஜ ஸம்ப்ரதாயாபிமானிகளான வித்வாம் கள் தேசிகன் க்ரந்தங்களைக்கொண்டு ஸ்வமதத்தை ரக்ஷிக்கின்றார் கள். ஸம்ப்ரதாயத்தை இவ்வண்ணம் ரக்ஷிக்க ஈடு, இயற்பா வ்யாக் யாநம், அஷ்டாதசரஹஸ்யம் முதலான க்ரந்தங்கள் உதவமாட்டா.

தென்கலையார், ஸமீபகாலத்தில் பழநடைவிளக்கம் த்ரிம்சத் ப்ரச்நோத்தரம் முதலான புஸ்தகங்களெழுதித் தேசிகனையும் தூஷித்தார்கள். அவற்றைக் கண்டித்து வடகலையார்களும் தொன் னடைத் துலக்கம், த்ரிம்சத் ப்ரச்நோத்தர கண்டநம், தென்னா சார்ய ப்ரபாவ கண்டநம், ஶ்ருதஸம்வாதம், முதலான க்ரந்தங்கள் எழுதினார்கள். இது நமக்குக் கேள்வி. அப்புஸ்தகங்க ளனைத்தும் நாம் படித்திலோம். சிலவற்றைப் பார்க்க முயன்றோம். பாஶ்ச சாத்யவித்யா பரிசயத்தால் நடுவுநிலைமையை ஆஶ்ரயிக்க விரும்

பிய் நமக்கு இந்நூல்களில் காணப்பட்ட கதைகளும் வாதங்களும் ஸந்தோஷம் தரவில்லை.

ஆனால் அரங்கமாண்டான் எனப் பெயர்பூண்ட தேசிகதூஷக ருடைய துராக்ரஹ நிராக்ருதியைப்பற்றி இவ்வளவு தூரம் யோ சித்த காரணம், அவர் எமை உத்தேசித்தே தமது துராக்ரஹத் தைப் பெருகவிட்டார். தீபிகையைப் படிக்கின்றவர்கள் அதற் குக் கிஞ்சித் ஸமாதாநம் அபேக்ஷிப்பார்கள். அந்யரைக்கொண்டு ஸமாதாநம் அளிக்கத் தீபிகை இடந்தராது. நமது நிஷ்டைக்கு அநுகுணமாகச் சிறிது வரைந்தோம்.

ப்ரஹ்மவிதக்ரேஸரனும், கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹமனும், ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரனும், வேதாந்தாசார்யனும், ஸமஸ்த கல்யாண குண ஶாலியும், ஜ்ஞாந வைராக்ய பூஷணனும், ஆசாரம் விநயம் பக்தி க்ஷமை முதலான குணங்களால் அலங்க்ருதனும், ராமாநுஜ ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண ஸார்வபௌமனும், வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டா பநாசார்யனும், ஸச்சரித்ரநிதியும், பகு வித்வத் ஶிரோமணிகளால் அத்யந்தம் கொண்டாடப்பட்டவரும், வைஷ்ணவ விப்ரர்களில் பெரும்பான்மையோர்க்குப் பரமாசார்யனுமான தேசிகன் அஸ-ப்ய வசநங்களாலும் அந்ருதோக்திகளாலும் மந்தஸித்தரால் அவ மதிக்கப்பட்டாராகில், இந்நிலைக்கு ஸ்ரீ ஜாநகீகாந்தனும் கீதா சார்யனும் விலக்கானறில்லை யென்பதை ஸாதுக்கள் சிந்தித்து ஶாந்த மநஸ்கராய் இருப்பார்கள்.

* * * * * *

ஆர்ய தர்மம்.

'ஆர்யதர்மம்' எனும் மாஸாந்தர தமிழ் பத்ரிகையைப்பற்றியும் அதனால் நம்முடைய வைதிக மதத்துக்கு உண் டாகும் நன்மையைப்பற்றியும் முன்பே எழுதி யிருக்கின்றோம். கும்பகோணம் ஸ்ரீ ஶங்கரா சார்ய ஸ்வாமிகளுடைய அநுமதியின்பேரில் மேற்படி மடம் ஆஸ் தாந பண்டிதராகிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ. ப. பஞ்சாபகேச சாஸ்த்ரிகளால்

அது எழுதப்பட்டு வருகின்றது. பல வித்வாங்கள் அப்பத்ரிகைக்கு விஷயதாநம் செய்கின்றார்கள். விஷயங்கள் விலக்ஷணமாய் இருக்கையில் அவை யாவும் யாவரும் படித்தறியக்கூடியவையாக எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள. தமது மதம் இன்னதென்று அறியக்கூடாத நிலைமைக்குள் நம் நாட்டுச் சிறுவர்கள் நிலைக்கத்தக்க காலம் வந்துவிட்டதாகையால், ஆர்யதர்மம் போன்ற பத்ரிகைகள் நம் தேசத்தில் பரவிப் பலராலும் படிக்கப்படவேண்டியதை யாம் மிகுதியாக ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

பிழை திருத்தம். இவ்வருஷம் 'தீபிகை' 238-ம் பக்கத்தில் (ஆடிமாஸம் ஸஞ்சிகை) "[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" எனும் ச்லோகமானது தப்பாகத் தமிழ்படுத்தப்பட்டது. அங்கே க்ருஷ்ணை என்பது ஸம்புத்தி; த்ரௌபதியைக் குறிக்கின்றது. அந்த ச்லோகம், மஹாபாரதம், ஆரண்யபர்வம், பதினோராவது அத்யாயத்தில், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் த்ரௌபதிக்குச் சொல்லும் ச்லோகம். அதன் தமிழ் அர்த்தம்: "தேவலோகம் கீழே விழலாம், பூமி பிளக்கலாம், ஹிமாசலம் பொடியாய்ப் போகலாம், ஸமுத்ரம் வற்றிப் போகலாம்; ஓ த்ரௌபதி! என் வார்த்தை பொய்யாகாது" இவ்வண்ணம் இருக்கவேண்டும்.

162026 ... 600 008

குருபரம்பராஸார சிந்தனை.

(தொடர்ச்சி)

இப்படிக் குருபக்தி ப்ரார்த்தநாப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்து, அப்பக்தியின் ப்ரகாசத்துக்கு ஜ்யோதிரூபமாக மற்றோர் ப்ர யோகம் அருளிச்செய்கின்றார், '[illegible]' என்று ஆரம்பிக்கும் ச்லோகத்தால்.

பத்மாகாரமாயிருக்கும் ஹ்ருதயமானது ஹயக்ரீவனுக்கு ப்ரி யமான ஸிம்ஹாஸநம். ஹ்ருதயம் 'பத்மகோசப்ரதீகாசம்' என்று ச்ருதி சொல்லிற்று. '[illegible]' என்பதால், விச்வத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கும் பரமாத்மாவினுடைய உத்க்ருஷ்ட ஸ்தாநங்களில் ஹ்ருதய மொன்று. '[illegible]' என்பதால், ஹ்ருதயாந்தர்கதமான அக்நியின் மத்யே, அதிஸூக்ஷ்மமாயும் ஊர்த்வாக்ரமாயும் இருக்கும் அக்நியின் சிகையைப்போன்ற ஆத்மாவாகும் ஜ்வாலை இருக்கின்றது; அந்த ஆத்ம ஜ்வாலையின் மத்யே பரமாத்மா அதை விசேஷ ஸ்தாநமாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றான் என்று ச்ருதியால் ஏற்படுகின்றது. கீதாசார்யனும், '[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், எல்லா ப்ராணிகளின் ஹ்ருதயங்களில் தனது இருப்பை வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார். இந்த உண்மை எல்லா ப்ராணிகட்கும் பொருந்தும். ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதயங்களில் பகவான் விசேஷித்து அநுப்ரவேசம் செய்கின்றானென்பது ப்ரமாணஸித்தம். லோகத்தார்க்குத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைக் காட்டும் அத்யாத்மசாஸ்

த்ர ப்ரவர்த்தநம், அந்த அநுப்ரவேசத்துக்கு முக்ய தாத்பர்யமாகையால், ‘ ஜநஸ்ய விஸ்ருஜ்யமாநஸ்ய யஸ்யாவேஸ்ய ஈஷ்யதே ’ எனும் வசநப்படி, இதர ப்ராணிகளிடம் அநுப்ரவேசம் கார்யாந்தரங்களைப்பற்றி இருந்தபோதிலும், ஆசார்யர்களிடம் அநுப்ரவேசத்தைப் பகவான், அவனுக்கு ப்ரியதமமாயும், கேவலம் ஸத்வ ப்ரதாநமாயும் இருக்கப்பட்ட ஹயக்ரீவ ரூபத்தோடும் செய்கின்றான். இந்த பகவத்ரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநாநந்தமயம் என்றும், ஸர்வவித்யைகளுக்கும் ஆதாரம் என்றும் தேசிகனே ஸாதித்திருக்கின்றார். ஆதலால் ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதய பத்மமாகின்ற ஸிம்ஹாஸநத்தில், ஹயக்ரீவன் ரஸிகனாயிருக்கின்றான் என்று சொல்லுகிறார். அது அவன் மிகவும் உகந்தருளிய ஸ்தாநம். ஹயக்ரீவன் வெள்ளைப்பரிமுகனாதலால், அவர் திருவாக்கின் மொழிகளை ஹேஷையென்று ஸாதிக்கின்றார். ஹேஷையென்றால் அச்வத்வநி. அதனால், ஆசார்யர்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் ஹயக்ரீவன் சொற்கள் என்று கருத்து. இந்த ஹேஷையெனப்பட்ட ஹயக்ரீவாவதாரங்களான ஆசார்யர்களுடைய உக்திகள், ஸமுத்ரத்தின் அலைகளின் கோஷத்தை யொத்தனவென்று ஸாதிக்கின்றார். ஏனென்றால், அவ்வலைகளைத் தடுக்க யாவராலும் முடியாது. அவற்றின் சப்தம், மற்ற எல்லா சப்தங்களையும் அடக்கிக்கொண்டே எப்போதும் பரவுகின்றது. அவ்வண்ணமே, ஆசார்யரூபதாரியான ஹயக்ரீவன் வாக்யங்கள், ப்ரதிவாதிகள் சொல்லும் யுக்திகளால் கொஞ்சமும் சலிக்கப்படாமல், அந்தப்ரதிவாதிகளுடைய கர்வத்தையும் நிவர்த்திக்கின்றன. ஆதலால் ஹயக்ரீவனுடைய அநுக்ரஹத்தாலேயே நம் பூர்வாசார்யர்கள் வாசாலரான அந்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தருடன் வாதம்செய்து, அவர்களை ஜெயித்துப் பரமதங்களை நிரஸித்தார்கள். அவர்களுடைய வாதகோஷங்களே ஹயக்ரீவனுடைய ஹேஷாகோஷங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. வாதிகள், தங்களுக்குவாதத்தில் துர்ப்பலம் நேரிட்டாலும் தங்களுடைய மதங்களுக்குத் துர்ப்பலம் நேரிடவில்லை யென்று சொல்லலாம். ஆதலால் ‘ ஸ்திதிஷ்வபி மதிஷ்வபி ’ என்று சொன்

னர். மதங்கள் துர்ப்பல மற்றனவாக நினைத்துக் கர்வங்கொள்ளவும் இடங்கொடாமல், அவர்களே ஒப்புக்கொள்ளும்படி ‘ ஸ்வோக்தி ஸ்வாநுஜ்ஞயா ’ என்று பாஷ்யகாரர் ஸாதித்த க்ரமத்திலே, ஸத்யுக்திகளால் அவர் மதங்களை நம் பூர்வாசார்யர்கள் நிரஸித்தனர் என்று திருவுள்ளம்.

இப்படி ‘ யஸ்ய வக்த்ராஸந ஸ்த்திதி: ’ என்பதால் நம்முடைய ஆசார்யர்களுக்கும் ஹயக்ரீவனுக்கும் அபேதத்தை ஸ்மரித்து, அவர்களுடைய ஹ்ருதய கமலங்களில் நித்யவாஸம் செய்தருளிய ஹயக்ரீவனுடைய திரஸ்கரிக்கக்கூடாத வாக்யங்களால் ப்ரதிவாதிகளெனப்பட்டவர்கள் அவ்வவர் மதங்களுடைய தௌர்பல்யத்தை ஒப்புக்கொண்டு கர்வபங்க மடைந்தனர் என்று ஸாதித்தருளினர்.

இப்படி வாதங்களால் மதாந்தர நிரஸநத்தை வர்ணித்து, ஆசார்யர்கள் பஹு க்ரந்தங்கள் செய்தருளிப் பரஸித்தாந்தங்களை நிராகரித்தபடியை வர்ணிக்கின்றார்.

பத்துத்திக்குகளும் பத்து ஸௌதங்களாம், அதாவது அரண்மனைகளாம். அவற்றின்பேரில் ஜயத்வஜ படங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டனவாம். அந்தக் கொடிகளின் ஸம்பந்தத்தை யடைந்த காற்று தகையக்கூடாத வேகத்துடன்கூடி மேல்மேல் வ்ருத்தியடைந்து, ராஜமார்க்கத்தில், அடிக்கின்றதாம். அந்தக் காற்றால் அம்மார்க்கம் மறையும்படி அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த பஞ்சுக் கொத்துகளின் கூட்டங்களெல்லாம் ப்றக்கடிக்கப்பட்டனவாம். அதன் பிறகு அந்த மார்க்கம் சுத்தமாய் ப்ரகாசித்ததாம்.

பத்துத் திக்குகள் என்றதால், ஸர்வதேசங்களு மென்றர்த்தம். ஸௌதங்களென்பதால் மற்றெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உந்நதஸ்தாநங்கள் ஸூசிதம். அவ்விடம் ஸ்தாபிதங்கள் என்பதால், ஸர்வதேசங்களிலும் மஹாவைபவத்துடன் ப்ரகாசிக்கின்றன வென்று தாத்பர்யம். நம் பூர்வாசார்யர்கள், ஜகத்தில் ஸர்வதேசங்களிலும் தம்முடைய ந்யாயதத் ... க்யாதியடையும்படி, ஜயத்வஜங்களென

வம், ஸித்தித்ரயம், ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான க்ரந்தங்களை வ்யாபிக்கச்செய்தனர். அக்ரந்தங்கள் ஸம்பந்தத்தை யடைந்தன, பின்னுல் ஆசார்யர்கள் செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளுடைய உத்தரோத்தர ப்ரவசநங்களும், ஶ்ருதப்ரகாஶிகை முதலான க்ரந்தங்களும், இவை அதிவேகமான காற்றைப்போன்றன. மோக்ஷமார்க்க மென்பது தான் ராஜமார்க்கமாக வர்ணிக்கப்பட்டது. ஶ்லோகத்தில் ஸத்வர்த்தநீ அதாவது ஸந்மார்க்க மென்று சொல்லப்பட்டது. இதை அங்கங்கே மூடி நின்ற, தத்தம் ஸித்தாந்தங்க ளெனப்பட்ட பரமதங்களின் ஸ்தோமத்தைத் தூல ஸ்தபகங்களென்ருர்; அதாவது பஞ்சின் கொத்துக்கள். ஜயத்வஜ படங்களாகின்ற ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளுடைய ஸம்பந்தத்தால் வ்ருத்தியடைந்த மஹா வேகத்துடன் கூடிய காற்ருகிற ப்ரவசநங்களும், ஶ்ருதப்ரகாஶிகை முதலான ப்ரபந்தங்களும், ஸந்மார்க்கமெனும் மோக்ஷமார்க்கத்தை மநுஷ்யர்க்குத் தெரிய வொட்டாமல் மறைத்துநின்ற பஞ்சுக்கொத்துகளின் கூட்டம்போன்ற அந்ய ஸம்ப்ரதாயங்களின் கூட்டத்தை, அவற்றிற்கு ஸாதகப்ரமாணங்க ளின்மையாலும், அவை அநேக பாதகங்களால் மூடப்பட்டிருக்கையாலும், பறக்கடித்தபடியால், இப்போது மோக்ஷமார்க்கம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றதாம். தேசாந்தரங்களில் வஸிக்கும் ஶிஷ்டர்களான புருஷர்களும், அங்கே பரவியிருக்கின்ற நம்முடைய பூர்வாசார்ய க்ருதங்களான க்ரந்த விசேஷங்களைப் பார்த்துப் பரமதங்களின் தௌர்பல்யத்தையும், நம் ஸித்தாந்தத்தின் மஹிமையையும் கண்டறிந்து, மோக்ஷமார்க்கத்தை விஶதமாகத் தர்ஶிக்கின்ருரென்று தாத்பர்யம். இப்படி மோக்ஷமார்க்கத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தவர்கள் நம்மாசார்யர்கள்.

'திக்ஷ்வஸ்யாம்ஸு ※ ※ ஸத்பதம்நிஶா' என்பதால், ஸர்வதேஶங்களிலும் ஜகத்தெங்கும் க்யாதியடைந்த விபவத்துடன் கூடிய ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்கள் என்ன, அவற்றின் ப்ரவசநங்களென்ன, அவற்றை அநுஸரித்துண்டான ஶ்ருதப்ரகாஶிகை முதலான க்ரந்தங்களென்ன, இவற்ருல் ப்ரஸரிக்கப்பட்ட ஸர்வபா

ந்ய ஸித்தாந்தங்களும் லோபத்தையடையவே, மோக்ஷமார்க்கமானது ஸரியாய் ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்தவர்கள் என்றுகருத்து.

அப்படிப்பட்ட நம்முடைய ஆசார்ய பரம்பரையானது ஸர்பஹு குணங்களுடன் கூடியது. அது ஜயதி, அதாவது ஸர்வோத்கர்ஷமாய் இருக்கின்றது. ஆதலால் அது அநுதிநம், மஹாம்ஸோ அதாவது, மிகுந்த பக்தியுடன் த்யாநிக்கத்தக்கது என்று ஶ்லோகார்த்தம். (1)

இதன் பிறகு தேசிகன் தம்முடைய ஆசார்ய பரம்பரையில் விசேஷித்தவர்களும், ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு க்ரந்தங்கள் செய்தருளி அதிஶயித உபகாரம் செய்தவர்களும், மதாந்தர நிரஸநம் செய்தவர்களுமான பாஷ்யகாரர், ஆளவந்தார், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் இவர்களை மூன்று செய்யுட்களால் தனித்தனியே அநுஸந்திக்கின்ருர்.

வேதாந்த ஶாஸ்த்ரத்தினுடைய ருஜுவான மார்க்கத்தை அழித்தவரும், ஹேதுவாதங்கள்செய்வதில் பலிஷ்டருமானபாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளுக்கு, ஒரு அத்விதீயமான கஜேந்த்ரன் போல்வந்து அவதரித்து, அவர்களுடைய வாதங்களாகின்ற வாழைகளை த்வம்ஸம் செய்த லோகோபகாரகனும், ஸ்வரூபாநுரூபமாகவும், லோகத்திற்கே யலங்காரமா யிருக்கின்றதுமான யஶஸ்ஸுடன் கூடிய இராமாநுஜ முனியினுடைய ஸ்வாதுக்களான ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான திவ்யஸூக்திகளை ஸதா சிந்திப்பதால் உண்டான ஶமதமாதி குணங்களால் அலங்க்ருதமான மநஸ்ஸை யுடைய

(1) ஸுதீர்கம் ஸூத்ரம் ஸித்தாந்த ரக்ஷக ஸமயீவஹ வேஷாதிதவேஷ க்ஷீணு வர்த்தயந் ஸ்ரீ: ஜயதி பஹுகுணா ஸம்ப்ரதாயம் ... திக்ஷ்வஸ்யாம்ஸு ... ஸத்பதம்நிஶா ॥

நாம், இனி, ப்ராசீந துஷ்கர்ம நிமித்தமாகச் சிந்திக்க மாட்டோம்; பகவானுக்கு அநபிமதமான கர்மங்களையும் நினைக்கமாட்டோம். (1)

தீர்க்க காலமாய் ஸம்ஸாரத்தில் ஸஞ்சரித்து வந்து, இந்த ஜந்மத்தில் பகவானுடைய க்ருபா ப்ரயுக்தமான பாக்யவிசேஷத்தால், ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும், அதற்கேற்ற பரம புருஷார்த்தத்தில் இச்சையையும் அடைந்தவர்களான நாம், மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவேசித்து, துஷ்கர்மத்தால் உண்டானவையும் துஷ்கர்மங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றவையுமான சரீரங்களை யடைந்து, அந்த சரீரங்களே ஆத்மா வெனும் ப்ரமையுடன்கூடி, நரகாதிகளில் விழுந்து யாதனைப்படாத வண்ணம், நம்மை ரக்ஷிக்கவந்தவ ரென்று யாவராலும் கொண்டாடும்படி க்ரந்தங்கள் செய்தருளி மஹாபுருஷ ஸ்வரூபாதி நிர்ணயங்களாலே நாம் அநந்யார்ஹசேஷர் எனும் ஜ்ஞாநத்தை நமக்கு உண்டு பண்ணி நம்மை ரக்ஷித்து, ப்ரதிவாதிகளை ஜயித்தும் லோகத்தார்க்கு க்ருபைபண்ணியும் விளங்காநின்ற கல்யாணகுண விசிஷ்டரான ஆளவந்தார்க்கு அடிமையானோம். ஆதலால், அவருடைய கடாக்ஷத்திற்கு விஷயரான பின்பு, அந்யாயரூபமானவையும் ஸம்ஸார மூலமானவையும் அஹங்கார மமகாரங்களை வ்ருத்திபண்ணுமவையும், அசேஷத்வ அந்ய சேஷத்வ ப்ரமைகளை அதாவது, நான் ஸ்வதந்த்ர னென்றும், பகவானைத் தவிர மற்றொருவர்க்குப் பரதந்த்ரனென்றும் உண்டாகும் ப்ரமைகளை நிலைக்கச்செய்பவையுமான அஸத் சாஸ்த்ரங்களைப் படிக்கமாட்டோம்; குமதிமதங்களாகின்ற பாதாள குஹரங்களில் கால்படியோம். (2)

---

(1) ஆரணநூல்வழிச்செவ்வை யழித்திடுமையு க்திகொண், வாதயமாயவர் வாதக்கதலிகள் மாய்த்தபிரான், ஏரணிகீர்த்தி யிராமாநுசமுனி யின்னுரைசேர் சீரணிசிந்தையினோம் சிந்தியோமினித் தீவினையே.

(2) நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றியநாம், மீளவந்தின்னம் வினையுடம்பொன்றி விழுந்துழலா, தாளவந்தாரென வென்றருள்தந்து விளங்கியசீர், ஆளவந்தாரடியோம் படியோம் இனியல்வழக்கே.

பரம புருஷனுடைய சக்ரம்போலும், வலம்புரிசங்கம்போலும், வாதகாலங்களில் கம்பீரமான உக்திகளால் ப்ரதிவாதிகளுக்குப் பயங்கரராயும், என்றும் பகவானுடைய அதிமாயாவஹராயு மிருந்து குருபக்தியுள்ளவரும், மருமக்களுமான மேலையகத்தாழ்வா னென்று பெயர்கொண்ட தம்யகத்தாழ்வான் இளையகத்தாழ்வா னென்று பெயர்கொண்ட தம்முடைய அடியார்க்கு, கூந்தர்வவித்யையை உபதேசித்து தம்முடைய அடியார்க்கு, போக்யமான காநத்தை உபதேசித்தமிட வேதத்தினுடைய போக்யமான காநத்தை உபதேசித்த மஹோதாரனும், முமுக்ஷுக்கள் ஆதரத்துடன் அநுஷ்டிக்கத் தக்க பக்தி ப்ரபத்தி மார்க்கங்களை, அல்லது, யோகரஹஸ்யமெனும் ப்ரபந்தத்தால் முமுக்ஷுக்கள் ஆதரத்துடன் ஸ்வீகரிப்பதும், கர்மயோகத்தால் ஸாத்யமானதுமான பக்திமார்க்கத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவருமான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவடிகளை ப்ரதி தினமும் ஸேவித்து உஜ்ஜீவிப்போம். இந்த ஸர்வலோகத்திலும் நம்மைப்போன்ற பாக்யவந்தர் யார் உள்ர்? (1)

ஆதலால் க்ரந்தாரம்பமாகின்ற உபோத்காதாதிகாரத்தில் இவ்வாசார்ய பரம்பராநுஸந்தாநத்தை மீண்டுமோர் ச்லோகத்தால் செய்தருளுகின்றார். அந்தப்பரம்பரை அவருடைய ஆசார்யன் முதல் பகவத் பர்யந்தமாக நின்றது. பல கல்யாணகுணங்களால் ப்ரஸித்தமானது. ஸகல நிஷித்தகுணங்களுமற்றது. ஆதலால் அவ்வாசார்ய பரம்பரையில் ஒவ்வொரு புருஷனும் பகவானைப்போல் அகிலஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாணகுணைக தாநர் என்று ப்ரஸித்தமாக ஏற்படுகின்றது. பகவானையும் ஆசார்யர்களையும் சேர்த்து இவ்வண்ணம் சொல்வதால் அவர் எல்லோர்க்கும் பகவத் ஸாம்யம் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸந்ததியை ஸேவிக்கின்றார். ஏனென்றால், அவர்கள் செய்தருளின மஹோபகாரமின்றித் தமக்கு க்ரந்தாரம்பமே ஸம்பவிக்காது என்று திருவுள்ளம். அவர்களுடைய ப்ரஸாதத்தால் தம்முடைய

---

(1) காளம்வலம்புரியன்னநற் காதலடியவர்க்குத், தாளம்வழங்கித் தமிழ்மறையின்னிசை தந்தவள்ளல் மூளுந்தவநெறி மூட்டியநாத முனிகழலே, நாளுந்தொழுதெழுவோம் நமக்கார்நிகர் நானிலத்தே.

மநஸ்ஸில், ரஹஸ்யத்ரயங்க ளெனப்பட்ட மஹாமந்த்ரங்களுடைய ஸாரார்த்தம் ஸ்திரமாய் ப்ரகாசிப்பதாய் ஸாதித்தருளுகின்றார். (1)

க்ரந்தாரம்பத்தில் மங்களாசாரமாக ஆசார்யபரம்பரையை நமஸ்கரித்து தாம் சொல்லப்போகின்ற அர்த்தங்கள் ஸாம்ப்ரதாயிகம் என்று காட்டியருளுகின்றார். இவ்வண்ணம் குருபரம்பரா ஸாரத்தின் உத்தேச்யத்தின்படிக் குருபரம்பரானுஸந்தாநம் கர்த்தவ்யம் என்றும் ஸமர்த்திக்கின்றார்.

'சிறொன்று தப்புல்............வாழ்வு' என்றபடியே, ஸ்வாமியின் ஒவ்வொரு சொல்லும் நமக்குப் பகவத் ப்ராப்தி பர்யந்தம் ஸஹகரிக்கப் போதுமானது. அப்படிப்பட்டச் சொற்களால் கட்டப்பட்ட ஓர் அதிகாரத்தைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அத்யல்பமதியான எனக்கும், தோன்றியவற்றிலோர் லேசத்தைமட்டும் இவ்வண்ணம் எழுதலானேன். இந்த யோசனை இவ்விடத்தில் இனி விஸ்தாரத்தை ஸஹிக்கமாட்டாது. யானே இதை இன்னும் விஸ்தரிக்கப் பொருந்துமாகில், மஹாஜ்ஞாதாக்களான தேசிக பக்தர்கள் இன்னும் எம்மட்டும் யோசிப்பார்களோ அறியேன். அப்படிப்பட்ட வாதிஹம்ஸாம்புதாசார்யருடைய சிஷ்யரிடம் பக்தியொன்றே யாவர்க்கும் உத்தாரகமாயிருக்கும். அஃதின்றேல் யதீந்த்ரனுடைய அப்ரியத்வம், பகவத் கடாக்ஷத்தினின்று விலக்கு, இவை ஸம்பவிக்கு மென்று அண்ணன் ஸாதித்தார். நம் வேங்கடநாதன் தம் பூர்வாசார்யானுஸந்தாநம் பண்ணினபடியை யோசித்தால், அவரிடம் நாம் எத்தகைய பக்தியைச் செய்ய வேணுமோ அதை அளவிடக்கூடவில்லை. தேசிக பக்தரான கவி வேங்கடாசார்யர் 'ஸ்வாமீ ....' எனும் ச்லோகத்தால், ஆசார்யபரம்பரையாகின்ற ஹாரத்துக்குத் தேசிகன் நடுநாயக மென்று நிச்சயித்தனர்.

பத்ராதிபர்.

---

(1) [illegible]
[illegible]

ஸ்ரீ:

ஜநகநந்திநீ.

கேசவாசார்யர் ஜாமாதாவுக்கு விஷயாபிமுக்யம் என்று மிலது.
கல்யாண காலத்தில் தனது சித்தவ்ருத்தியை அவர் தெளிவாய்
அறிந்துகொள்ளவில்லை. அதனாலும், பிதாவின் ஆஜ்ஞையை அநு
ஸரிக்க வேண்டுமெனும் ந்யாயத்தால் ஜநகநந்தினியைப் பார்
யையாக க்ரஹித்துக்கொண்டனர். துர்யாச்ரம லக்ஷணத்தைக்
குறைபடாமல் பொருந்திய யதிச்ரேஷ்டரை ஆசார்யராக அடைந்
தார். அந்த ஸ்வாமியினிடம் அத்யாத்ம வித்யையை அப்யஸிக்க,
அப்யஸிக்க, அவர் மநஸ்ஸும் விஷயங்களில் ஸஞ்சாரத்தை மிக
வும் குறைக்கத் தலைப்பட்டது. அவருடைய ஸர்வ ஸம்சயங்க
ளும் நிவ்ருத்திக்கப்படவே, ஹ்ருதய க்ரந்திகள் பேதிக்கப்பட்
டன. ஆத்மஜ்ஞாநமும், பகவத் பக்தியும் நிலைத்துக் குடிகொண்ட
மநஸ்ஸில் கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகின்ற ப்ராயத்
நங்கள் உதிக்கவில்லை. அவர்க்குக் கொஞ்சகாலமாக ஸந்யாஸம்
பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அத்யவஸாயம் உண்டாயது.
ஸ்வாமியை இரண்டொருதரம் அதனிமித்தமாக ப்ரார்த்தித்த
னர். முதலில் ஸ்வாமி மறுமொழி தந்தாரில்லை. மறுபடியும் வீர
ராகவாசார்யர் தம்முடைய இஷ்டத்தை ப்ரஸ்தாபிக்கவும், ஸ்வா
மியானவர், "வீரராகவாசார்யரே! இதென்ன விபரீத புத்தி!
ஒரு பெண்ணை விவாஹம் பண்ணிக்கொண்டீர். அவளுடன் கூடி
க்ரஹதர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றுதானே அவ்வண்
ணம் செய்தீர்? இப்போது அவளைத் தெருவில் விட்டு விட்டு யதி
யாகப் போகவேண்டு மென்கின்றீர்" என்றனர்.

"அடியேன் யாது சொல்லக்கூடும். க்ரஹஸ்தாச்ரமத்தை
இச்சித்து விவாஹம் செய்துகொண்டாலும், இப்போது அடியேன்
சித்தத்தில் வைராக்யம் நிலைத்துவிட்டதே! வைராக்யம் நிலைத்த

வனுக்கு விஷயத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாக மாட்டாதே! ஸந்யாஸமும் விளம்பிக்கக்கூடாதே!" என்று சொன்னார் வீரராகவாசார்யர்.

"ஆமாம். சாஸ்த்ரம் வகுத்த சப்தங்களை ஸரியாகத்தான் வ்யவஹரிக்கின்றீர். நீரோ சிறு பிள்ளை. புத்தியில் பட்டதெல்லாம் புத்தியில் நிலைத்ததாக எண்ணத்தக்கவர். பகு வர்ஷங்கள் நீர் காக்கவேண்டும். அதுவரைக்கும் பார்யையுடன் வாஸம் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்யும்போது, உமக்கு இப்போதுண்டான யோசனையானது குன்றாமல் நிலைத்திருப்பதாகத் தோன்றியதாகில் என்னிடம் வாரும். அப்போது தக்கபடி யோசிக்கின்றேன்" என்று சொன்னார் ஸ்வாமி.

அதன் பிறகு வீரராகவாசார்யர் ஸ்வாமியினிடம் அந்த விஷயத்தைப்பற்றி ப்ரார்த்திக்கிலர். ஆனால் அவ்விஷயம் அவர் மனஸைக் கவர்ந்துவிட்டதே. கேவலம் அவஸர ப்ரதீக்ஷராய் அவர் நின்றனர். அப்படி அவர் நிற்கையில் பத்மநாபாசார்யர் அவரிடம் வந்தனர். இருவருடைய சித்தவ்ருத்தியும் பின்னப்பட்டிருக்கவே, அவர்களுக்குள் நடந்த வார்த்தைகள் இருவர்க்கும் ஸுகம் தரவில்லை. ஆனால் பத்மநாபாசார்யருடைய ஆகமனம் வீரராகவாசார்யருடைய ஹ்ருதயத்தில், அவர் கொண்ட கருத்தைப்பற்றி ஒரு தீவ்ரமான இச்சையை உண்டாக்கிவிட்டது. கல்யாண காலத்தில் அவர் பார்யையைப் பார்த்தவரே. ஆனால் பார ப்ரவ்ருத்தியைப் பகுமானித்துக் கல்யாணம் செய்துகொண்டவர், பெண்ணின் ரூபாதிஸயத்தை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளும் வகையாக அவளைக் கண்டாரில்லை. அவளுடைய புத்தியையும் ஜ்ஞானத்தையும் தெரிந்து கொண்டாரில்லை. ஆதலால் ஜநகநந்தினியின் ரூபமும் ஜ்ஞானமும் குணமும் அவர்க்கு இத்தன்மையானவெனத் தெரியவேயில்லை.

அது பகவத்ஸங்கல்பம். அதற்காக யார்தான் யாரைத்தான் பழிக்கக்கூடும்? நாவல்பாக்கம் ராமாநுஜாசார்யர் தம் குமாரர்க்கு விவாஹயோக்யமான வயஸ் வந்ததென்றும், தக்க குடும்பத்தில் பிறந்தவளாய், ஜ்ஞானம், ஸீலம், ரூபம் முதலான ஏற்றங்கள் உள்ளவளாய்க் கந்யை கிடைக்கின்றாளென்றும் நினைத்து விவாஹத்தை முடித்தார். அவர் குமாரரோ விவாஹத்தில் ப்ரியமில்லாதவராயிருந்தும், ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்தில் தமக்கு முற்றி

லும் ஆபிமுக்யம் இல்லாதிருப்பதாகத் தெரிந்துகொள்ளாதவ ராய்க் கல்யாணம் செய்துகொண்டார். கேசவாசார்யரோ குலத் தாலும் வித்யையாலும் சிறப்புற்ற வரன் கிடைத்ததா யெண்ணி வீரராகவாசார்யருக்குத் தமது கந்யையைத் தானம் செய்தார். இப் படி ஜநகநந்தினிக்கு விவாஹமெனப்பட்ட ஸம்ஸ்கார விசேஷம் அமைந்தது. வீரராகவாசார்யர் ப்ரஹ்மவித்யையை அப்யஸிக்க வும், லோக வ்யாபாரங்களில் நிர்வேத மடைந்தனர். «யதஹரேவ விரஜேத் ததஹரேவ ப்ரவ்ரஜேத்» எனும் வாக்யத்தை யோசித் துத் தமக்கு வைராக்யம் முற்றினதாக வெண்ணித் தாம் ஸந்யஸித் துக்கொள்வதில் யாதொரு க்ரமவிரோதமும் இல்லையென்று நிச்ச யித்தனர். தம்மை யடைந்த பத்நீ தம்மைப்போல் வைராக்யத்தில் நிஷ்டையை அடையக்கூடுமென்றும், அவள் அப்படிச் செய்வது தான் ந்யாயமென்றும் எண்ணினார். தாம் அவளுக்கு ஓர் கேடு விளைவிப்பதாக எண்ணினாரில்லை.

இப்படிப்பட்ட சித்த பரிபாகத்துடன் கூடினவருக்குப் பத்மநாபாசார்யருடைய வரவும், அவருடைய வார்த்தைகளும் கஷ்டத்தை விளைவித்தன. அவர்க்கு ஸந்யாஸத்தில் த்வரையுண் டாய்விட்டது. ஸ்வாமியை மறுபடியும் ப்ரார்த்திக்கப் பயந்தார். ஸ்வாமியோ பார்யையுடன் சில காலம் வாஸம் செய்துவிட்டுப் பிறகு ஹ்ருதய ஸ்திதியைப்பற்றி போதிக்கச்சொன்னார். அது அநாவஸ்யகம் என்று வீரராகவாசார்யர் நினைத்தார். இப்படி இருக் கையில், ஸ்வாமிக்குத் திருமேனியில் பாங்கு வரவரக் குறைந்தது. சிஷ்யர்கள் ஸ்வாமியினுடைய வியோகத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும் ஆரம்பித்தார்கள். ஆதலால் ஒரு ராத்ரி ஸ்வாமி ஏகாந்தமாய் ஸய நித்திருக்கையில் வீரராகவாசார்யர் ஸ்வாமியை நெருங்கினார்.

"ஆர் அங்கே?" என்று ஸ்வாமி வினவினார்.

"அடியேன்தான், வீரராகவன்." என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"இந்த ராத்ரியில் எங்கே வந்தீர்? என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டார் ஸ்வாமி.

"திருமேனி நோவு சாத்திக்கொண்டிருக்கின்றதே." என்ற னர் வீரராகவாசார்யர்.

"ஆம். சரீரம் சரீரப்ரக்ருதியை அநுஸரிக்கின்றது. அதைத் தடுக்க யார்க்கு முடியும்?" என்றார் ஸ்வாமி.

"ஒவ்வொரு வஸ்துவும் அதன் ஸ்வபாவத்தில்தான் நிற்கும். ஒவ்வொரு சேதநனும் ஸ்வகர்மாயத்த சரீரஸ்திதியுடன் கூடினவன் தான். ஆனாலும் அடியேனுடைய ஜீவநம் ஸ்வாமியை ஆச்ரயித்து நிலைக்கவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலால் ஸ்வாமி துர்ப்பலமடைவது அடியேனுக்கு சோககாரணமாகின்றது" என்று சொன்னார் வீரராகவாசார்யர்.

"நீர் அபிஜாதரன்றோ? ஸ்திதப்ரஜ்ஞரன்றோ? ஜ்ஞாதாக்களுக்கு சோககாரணமென்று ஒன்றுண்டா? எல்லா சேதநருடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஈச்வராதீநமன்றோ? ஒரு சிஷ்யன் ஆயுஸ் உள்ள வரையில் ஆசார்யன் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமென்று எண்ணவுங் கூடுமோ? பக்வமான பழம் முன்னே விழும். மற்ற பலன்கள் விழுவதற்குத் தம்முடைய பக்வ காலத்தை ப்ரதீக்ஷிக்கும். அப்படியே வ்ருத்தர் முன்பு மரணத்தை அடைகின்றார்கள். யுவாவானவன் தனக்கு வார்த்தக காலம் வருமுன் மரணத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாமோ?" என்று சொன்னார்.

"க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்" என்று வசநமிருக்கின்றதே" என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"அதனால் க்ருதக்ருத்யனுக்கு மரணத்தைப்பற்றிப் பயம் கூடாதென்று தாத்பர்யம். மரணம் நேரிட்டால் இஷ்டந்தான். அது ப்ராப்தகாலம் வந்தால் தான் நேரிடும். எப்போதும் மரணத்தைப் பற்றியொருவன் சிந்திக்கவேண்டுமென்பது ச்லோக தாத்பர்யமன்று. இங்கே இருக்கும்போதும் க்ருதக்ருத்யன் பகவத் கிங்கரன்தான்" என்று சொன்னார் ஸ்வாமி.

இந்த வார்த்தைகள் வீரராகவாசார்யர் வேண்டிய ப்ரஸ்தாபத்துக்கு இடந்தரவில்லை. ஆதலால் அவர் மௌநமாயிருந்துவிட்டார். அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லவுமில்லை. கண்களை மூடினவராய் ஸ்வாமியும் இருந்தார். மறுபடியும் கண்களைத் திறந்தார். வீரராகவாசார்யர் நின்றவிடத்திலேயே நிற்பதைக் கண்டார். "ஏன் நிற்கின்றீர்? ஏதாவது சொல்லவேண்டுமோ?" என்று ஸ்வாமி சொன்னார்.

"அடியேன் யாது சொல்லப்போகின்றேன்? அடியேன் விஜ்ஞாபிக்கவேண்டிய அம்சம் ஸ்வாமிக்குத் தெரிந்ததே" என்று சொன்னார் வீரராகவாசார்யர்.

ஸ்வாமி அவரைக் கண்களை நன்றாகத் திறந்து பார்த்தனர். பிறகு, "ஸந்யாஸாபேக்ஷை இன்னும் உம்மை விட்டிலதோ?" என்று சொன்னார்.

"அடியேனுக்கு க்ருஹஸ்த தர்மத்தில் ஈஷத்தும் இச்சை இல்லை. ஐஹிக விஷயங்களில் ஸ்ப்ருஹை இல்லை" என்றார் வீரராகவாசார்யர்.

"தத்வதர்சிகளான மஹர்ஷிகள் க்ருஹஸ்தர்களாயிருக்கவில்லையா? குருகேசன், நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளார், தேசிகன் முதலானவர்கள் க்ருஹஸ்தர்களாயில்லையா? அவர்களையெல்லாம் பரமைகாந்திகளாக லோகம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையா? அவர்கள் த்ருணலோஷ்ட காஞ்சநர்களாயிருக்கவில்லையா? எக்காலும் நீர் அவர்களுக்கு ஸமமாவீரோ? மஹா ப்ரஹ்மவித்தான கேசவாசார்யருடைய ஏகபுத்ரியைக் கண்ணால் ஒரு தரம் காணாமலே பரித்யாகம் செய்ய இச்சிக்கின்றீரே! அதனால் அந்த மஹான் எவ்வளவு கஷ்டப்படுவர்? அந்தப் பெண்ணினுடைய துக்கம் தீர்க்கமாய் வளராதோ? அவள் தாயார் துடித்துப்போக மாட்டாளோ? அஹிம்ஸை பரமதர்மமாச்சுதே. அவ்வளவு ஹிம்ஸையை உண்டாக்கத் துணிந்த ஸந்யாஸேச்சை எப்படிப்பட்டதோ? ஏன் யோசிக்கமாட்டீர்?" என்று ஸ்வாமி வருந்திச் சொன்னார்.

"அடியேன் ப்ரதிவசநமளிப்பதாய்த் திருவுள்ளம் பற்றக்கூடாது. அடியேனை க்ஷமிக்கவேண்டும். ஜந்மாந்தர வாஸனைதான் காரணமோ? இப்போது அடியேன் ஸ்வாமி க்ருபையால் அடைந்த ஜ்ஞாநந்தான் காரணமோ? அடியேனுக்குத் தெரியவில்லை. அடியேனுடைய சித்தமோ இப்போது விஷயத்தைத் திரஸ்கரிக்கின்றது. அந்த ஸ்திதியில், மநோவ்ருத்தியை அநுஸரித்தன்றோ வாக்வ்ருத்தியும் காயவ்ருத்தியும் ஏற்பட வேண்டும். தேஜீயஸர்களான தேசிகாதிகளுடன் அடியேனை ஒப்பிடலாமோ?

நிவ்ருத்தராகர்க்கு க்ருஹம் தபோவநம். அவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்துகொண்டே ஸந்யாஸிகளென வர்த்திப்பார்கள். அவ்வளவு த்ருடமான சித்தபரிபாகம், அடியேனுக்கு உள்ளதாய் எண்ணமாட்டேன். அதனுடைய தத்கால ஸ்திதியை ஸந்யாஸத்தால் காப்பாற்ற இச்சிக்கின்றேன்" என்று வீரராகவாசார்யர் சொன்னார்.

ஸ்வாமி அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்காதிருந்ததுபோல் இருந்துவிட்டார். வீரராகவாசார்யரும் சற்று இருந்து பார்த்துவிட்டு வெளியே சென்றார்.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குள் ஸ்வாமிக்கு நோய் வ்ருத்தியடைந்தது. பலவிடங்களில் வஸித்த சிஷ்யர்கள் ஸ்வாமியின் தேஹஸ்திதியைத் தெரிந்துகொண்டு உப்பிலியப்பன் கோயிலில் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஸ்வாமியின் க்ருபையை நம்பியிருந்தவர்களெல்லோரும் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தின் பொருட்டு அநுஷ்டிக்க வேண்டிய உபாய பூர்த்தியை ஸ்வாமியின் க்ருபையால் ஸம்பாதித்துக்கொண்டார்கள். ஸ்வாமிக்கு தேஹத்தில் துர்ப்பலம் மீளவும், மநோவ்யாபாரம் விஸ்தரித்தது. ஸ்வாமியினுடைய நிர்யாணம் ஸமீபித்து விட்டதாக எண்ணிய பலர், பிற்காலம் ஸ்வாமியினுடைய ஸ்தாநத்தில் ஒரு யதி ஏற்பட வேண்டிய ப்ரயத்நத்தில் ஆழ்ந்தனர். தேரெழுந்தூர் ஆராவமுதய்யங்கார் என்ற ஒருவெள்ளைகர் அந்த ப்ரயத்நத்தை முதன்மையாக வஹித்தார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கும்பல்கும்பலாகக் கூடிப் பேசினார்கள். ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டால் சிஷ்யர்களில் யாராவது ஸந்யஸித்துக்கொள்ளலாமென்று த்ருப்தியடையாதவர்களாய், ஸந்யஸித்துக்கொள்ள வேண்டியவரை ஸ்வாமியே நியமிக்க வேண்டுமென்றும், அவர்க்கு ஸ்வாமியே மந்த்ரோபதேசம்செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

அதன்பிறகு, அந்த ஊரில் அப்போது கூடியிருந்த சிஷ்யர்களெல்லோரும், ஸ்வாமி பயனித்திருந்த ஸ்தலத்தில் வந்து கூடினார்கள். ஜநங்களின் கூச்சலும் தொந்தரவும் நீங்கி ஏகாந்தமாக இருக்கவேண்டிய காலத்தில் ஸ்வாமிக்குக் கஷ்டம் மேலிட்டது. பகுசிஷ்யர்களைப் பரிக்ரஹிக்கும் ஸ்வாமிகள் அவஸாந காலத்தில் படும் கஷ்டத்தைப்பார்த்து ஸஹிப்பது கூடுமோ? அப்போது புத்தியோ வ்யாபரிக்க முற்றிலும் சக்தியற்றதாய்ப் போகின்றது. மநஸோ ஸம்மோஹத்தை அடைகின்றது. ஆவியோ நிலையினின்று சலிக்கின்றது. வேறு ஸ்வாமி ஏற்படவேண்டிய கவலையோ சிஷ்யர்களைப் பாதிக்கின்றது. தெய்வாநுகூலத்தால் ரங்கநாத ஸ்வாமி மடத்து ஸ்வாமியல்லர். மடமானால் ஸ்தாநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் பலர் ஏற்படுவார்கள். ஒவ்வொருவர்க்கும் ஸஹாயம் செய்பவராகப்பலர் கூடுவார்கள். இவர்கள் ஒருவரோடொருவர் கலகப்படுவார்கள். மடமிருந்த ஸ்தாநத்தில் யார்க்கு மநுஷ்யக் கட்டுப்பாடு மிகுந்ததோ அவர் ஆஸ்தாநத்தைக் கொண்டு போவது வழக்கம். இவ்வளவு துக்கம் ஏகாந்த ஸந்யாஸிகளுடைய சிஷ்யர்களை இதுவரையில் பாதிக்கவில்லை. ஆனாலும் ஒரு ஸந்யாஸியை மிகவும் அபிமாநித்தவர்கள், அவருடைய ஸம்பந்தத்தைப் பெற்ற மற்றொருவரை அவருடைய நிர்யாணகாலத்தில் ஸ்வாமியாக அபேக்ஷிக்கின்றார்கள்.

கூட்டமும் கூச்சலும் மிகுதியடையவே, ஸ்வாமி கண்களைத் திறந்தார். சுற்றிநின்றவரைப் பார்த்துப் பயந்தார். "ஏன் இவ்வண்ணம் என்னை ஹிம்ஸிக்கின்றீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

உடனே, ஆராவமுது அய்யங்கார், "ஸ்வாமியை நம்பியிருந்த அடியேங்களுக்குக் கதியொன்று காட்டி ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்த சிஷ்யர்கள் எல்லோரும் அவ்வண்ணமே ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார்.

"நான் என்ன கதி உங்களுக்குக் காட்டக்கூடும். நானே பிக்ஷுகன். இருந்த காலம் ஆச்ரிதர்களுக்கு ஹிதத்தை யதாசக்தி செய்தேன். இன்னும் என்ன செய்யவேண்டும்?" என்று ஸ்வாமி சொன்னார்.

"இந்தத் திருவடி ஸம்பந்தத்தைப் பின் காலத்தில் பல ஆஸ்திகர்கள் அபேக்ஷிப்பார்கள். அந்தப்படியே அநுக்ரஹ மடைந்த ஓர் ஸ்வாமியை அடியேங்களுக்குக் காட்டித்தர வேண்டும்" என்றனர் ஆராவமுது அய்யங்கார்.

"நான் என்ன காட்டித்தர வேண்டும்? எனக்கு சிஷ்யர்கள் இருக்கின்றார்களே. ப்ராசார்ய ரூபமான என்னுடைய ஸம்பந்தம் வேண்டியவர், அவர்களில் எவரிடமாகிலும் ஆச்ரயிக்கலாமே" என்றனர் ஸ்வாமி.

"சிஷ்யர்க்குள் ப்ரதானரை ஸ்வாமியே குறிப்பிட்டுத் துர்யாச்ரமத்தையும் அவர்க்குத் தந்தருள வேண்டும்" என்றனர் அய்யங்கார்.

"ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரைப் பார்த்து, "நீர் ஸந்யஸித்துக்கொள்ளும் என்று நானா சொல்வது! வைராக்ய முள்ளவர் தாமே ஸந்யஸித்துக் கொள்வர். இல்லாதவரை நான் கேட்கலாமோ?" என்றனர் ஸ்வாமி.

இதற்குள், ஆராவமுதய்யங்காரும் மற்றோரும், பண்டிதர்களாக அவ்விடம் கூடியிருந்த பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ப்ரார்த்தித்தார்கள். ஒருவர் தனக்குக் குடும்பம் பெரிதென்றும், தான் ஸந்யஸித்துக்கொண்டால் குழந்தைகள் கஷ்டப்பட்டுப்போம் என்றும் சொன்னார். மற்றொருவர் தம்முடைய பத்நீ ஸம்மதிக்க மாட்டாள் என்றனர். வேறொருவர் குமாரர் பட்டணத்தில் பாஷாந்தரம் படிப்பதாயும், அவருக்கு ஒரு ல்ருத்யுபாயம் ஏற்பட்டால், பிறகு ஸந்யஸித்துக்கொள்வதாயும் சொன்னார். ப்ரார்த்திக்கப்படாத மற்றொருவர், தனக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் பார்யையிடம் அதைத் தந்து, அவளுக்கு ஸமாதானம் சொல்லிவிட்டு ஸந்யாஸத்துக்கு வருவதாகச் சொன்னார். இன்னுமொருவர் பார்யையிடம் தமக்கு விருப்பம் குறையவில்லை யென்றார். தக்க வயதடைந்தவரும், ஸந்யஸித்துக் கொள்ளத்தக்கவருமான பண்டிதர்கள் யாவரும் இவ்வண்ணமே வார்த்தைகள் சொல்லி ஸந்யாஸம் பெற்றுக்

கொள்ள இணங்கினாரில்லை. இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஸ்வாமியானவர், "அய்யங்காரே! என்ன சொல்லுகின்றீர்?" என்றனர்.

அய்யங்காரும், "இது என்ன அந்யாயம்! ஸ்வாமியினுடைய க்ருபையை ஸம்பாதித்துக்கொண்ட பண்டிதர்களுக்குள் ஒருவர்க்காவது வைராக்யம் நிலைத்திலதா? இதற்குத்தானா அத்யாத்ம சாஸ்த்ரம் அப்யஸித்தது? நம்முடைய ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ரக்ஷிக்கத்தக்கவர் இங்கே யாரும் இலரா?" என்றனர்.

"ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்தால் அடியேன் ஸந்யஸித்துக் கொள்கின்றேன்" என்று ஒருசப்தம் உண்டாயிற்று. சப்தம் உண்டான ஸ்தலத்தை யாவரும் பார்த்தார்கள். அஞ்ஜலியில் குவிந்த கைகளுடன், ப்ரஹ்மதேஜஸ் ஜ்வலிக்க, ஸித்தமாக நின்றார் நாவல்பாக்கம் வீரராகவாசார்யர். அவரை ஸ்வாமி கடாக்ஷித்தார். ஸ்வாமி முகத்தில் வ்யஸநக்குறி விளங்கியது. "பலநாளாக ப்ரார்த்திக்கின்றேனே. இப்போதாகிலும் க்ருபைசெய்யக்கூடாதா?" என்று சொன்னார் வீரராகவாசார்யர்.

அவ்விடம் நின்ற யாவரும் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு வீரரா கவாசார்யர் ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமியை வேண்டினார்கள். ஸ்வாமி அவரைக் கிட்டவரச் சொல்லி மந்த்ரோபதேசம் செய்தனர். காஷாயத்தை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தார். எல்லாரும் த்ருப்தி யடைந்தார்கள். ஸ்வாமிக்கும் தொந்தரவு நீங்கிற்று.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

தென்கலை வடகலை த்வேஷம்.

"What is it to be a great man? Is it to have lofty aims, to lead a pure life, to keep your honour virgin; to have the esteem of your fellow citizens, and the love of your fire-side; to bear good fortune meekly; to suffer evil with constancy; and through evil or good to maintain truth always? Show me the happy man whose life exhibits these qualities, and him we will salute as gentleman, whatever his rank may be; show me the prince who possesses them, and he may be sure of our love and loyalty."

[W. M. Thackeray.

"வாஞ்சா ஸஜ்ஜந ஸங்கமே பரகுணே ப்ரீதிர் குரௌ நம்ர
தா வித்யாயாம் வ்யஸநம் ஸ்வயோஷிதி ரதிர் லோகாபவா
தாத்பயம் । பக்தி: ஶூலிநி ஶக்திராத்மதமநே ஸம்ஸர்கமுக்தி: கலே
யேஷ்வேதே நிவஸந்தி நிர்மலகுணாஸ்தேப்யோ நரேப்யோ
நம: ”

[பர்த்ருஹரி:.

சென்ற பத்ரிகையில், தென்கலையார் வடகலையார் என்று இருவகைப் பட்டுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் அபரிமிதமான த்வேஷம் இருக்கின்றதென்றும், அந்த த்வேஷம் நமக்கு ஸ்வரூப விருத்தமென்றும் எழுதியிருந்தோம். பாகவதர்களாகிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைப் பரிஷ்வங்கிக்க வேண்டு மென்பதுவும், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபபீக்ஷணம் செய்யவேண்டு மென்பதுவும் நாம் அதை எழுதுவதில் ப்ரவ்ருத்திக்க வில்லை. நம் முடைய அபிவ்ருத்தியின் பொருட்டு நாம் தேடிக்கொள்ள வேண்டிய நன்மை ஏராளமாக இருக்க, அதைத் தேடிக்கொள்வதில் நமது கரணகளேபராதிகளை உபயோகியாமல், நமது நன்மைக்கு அதிமாத்ரம் விருத்தமா

யுள்ள காமக்ரோதாதிகளில் அவைகளைச் செலுத்துகிறோமே! என்னும் வருத்தமே நம்மை அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்தியில் ஏவிற்று. இப்பொழுது, அந்த த்வேஷம் நமக்கு எவ்விதத்திலாவது ஶ்ரேயஸ்கரம் ஆகுமா? என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம்.

ஐஹிகத்திலோ, நமது தேஶத்தவர்கள் மிகவும் ஹீநஸ்திதியில் இருக்கிறார்கள் என்பது நிஷ்பக்ஷபாதிகளான எல்லாப் பெரியோர்களாலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட விஷயம். அந்த ஹீந ஸ்திதியை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ளும் மார்க்கம் பல விருக்கின்றனவென்றும், அவைகளுக்கு வேண்டுவனவான உறுதியையும் பரிஶ்ரமத்தையும் நாம் கைக்கொண்டால் நமக்கு மிக்க மேன்மை கிடைக்குமென்றும் இதைப்பற்றித் தீர்க்கமாக ஆலோசித்திருக்கும் பல மஹான்கள் உபதேஶிக்கிறார்கள். நிதர்ஶநமாக, நம்மைவிட அதிக கஷ்ட தஶையில் வருந்திக் கிடந்த சில தேஶாந்தரீயர்கள் தமது புத்தி ஶக்தியினுடையவும் தேஹ பரிஶ்ரமத்தினுடையவுமான அவலம்பத்தைக் கைப்பற்றி உந்நத பதவியை அடைந்திருப்பதை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். நாமும் அவ்விதமாக மேன்மையை அடைய வேண்டுமானால், நமது புத்தி ஶக்தியையும் தேஹ பரிஶ்ரமத்தையும் பரஸ்பரம் த்வேஷம் செய்து கொள்வதில் செலவிடாமல், நமக்குள் ஒருவித ஐகமத்யத்தைப் பாவித்துக் கொண்டு, நம்மைப் பலவிதத்தில் வருத்தும் அளவற்ற துன்பங்களை விலக்கும் பொருட்டன்றோ நாம் ப்ரயத்நப்பட வேண்டும்? அப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தியிற் செல்லாமல், எவ்வித ஹிதாஹித ஜ்ஞாநமுமின்றிக்கே, நமது துராபிநிவேஶங்களுக்குத் தாத்காலிகமாக அல்ப ப்ரீதியை விளைவிக்கும் த்ரோஹ கர்மங்களில் இவர்கள் இறங்குகிறார்களே! இது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு எவ்விதத்தில் அநுரூபமாகும்? தம்மையே நம்பி நிற்கும் களத்ர புத்ராதிகளைப் பசியினாலும் தாஹத்தினாலும் தபிக்கும்படி உபேக்ஷித்துவிட்டு யத்ருச்சையாகத் தமக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வல்ப தநத்தை க்ஷணிகமான த்ருப்தியை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் மத்யபாநாதிகளிற் செலவிடும் பாமர ஜநங்களுக்கும் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கும் வாசியென்னவென்று நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த இருவர்களும் தமது ஹிதாஹிதங்களைக் கிஞ்சித்தும் அறியாதவர்களே; க்ஷணிகமான அல்பத்ருப்தியைத் தேடி ஶாஶ்வதமான தீங்கை விளைவித்துக்கொள்ளுகிறவர்கள்; தாம் நஶிப்பதல்லாமல், தம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் நஶிக்கும்படி செய்கிறவர்கள். நமது ஆயுஸ் முழுவதும், ஶக்தி முழுவதும் நமக்கு ஸம்பவித்திருக்கும் துர்தஶையை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ளப் போதாமலிருக்கையில், அவை முழுவதையும், அந்த ப்ரவ்ருத்தியிற் செலுத்தி வீணாக்குவது மௌட்யமன்றோ? இது எப்படி ஐஹிகத்தில் ஶ்ரேயஸ் ஸாதகமாகும்?

ஆமுஷ்மிகத்திலும், இம்மாதிரி நாம் பரஸ்பரம் த்வேஷத்தைப் பாராட்டுவது நமக்கு ஶ்ரேயஸ்கரமாகாதென்றோ நமது ஶாஸ்த்ரம் உபதேஶிக்கின்றது.

“யதாஶக்தி நிக்ருஹ்யா தேவதா ஶாஸ்த்ரலங்கிந:”

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே பரஸ்பரம் அடித்துக்கொள்வதிலும் மற்றும் பலவகைத் துன்பங்களை விளைவித்துக்கொள்வதிலும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள், உண்மையாக ஶாஸ்த்ரத்திலுள்ள விஶ்வாஸத்தினாலும் அதனிடமிருக்கும் ஒரு பயத்தினாலும் அம்மாதிரி நடக்கிறார்கள் என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை; இயற்கையாயுள்ள தௌர்ஜந்யமே அம்மாதிரி ப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமாகின்றது என்று சொல்லவேண்டும். சில ஸுக்ருத விஶேஷத்தினால் ஸத்ஸந்ததியில் ஜந்மத்தைப்பெறும் சில சேதந விஶேஷங்களுக்குக்கூட, ஜந்மாந்தர கர்மமடியாகத் துர்வாஸனைகள் ஸம்பவிப்பதுண்டு. அந்தத்துர்வாஸனைகளுக்கு அநுகுணமான ப்ராணிஹிம்ஸை முதலிய நீசவ்யாபாரங்கள் ப்ராஹ்மண ஜந்மத்திற்கு அஸம்பாவிதங்களாகையால், அந்தத் துர்வாஸனைகளுக்குப் போக்கு விடும்பொருட்டு ஹிம்ஸைக்குத் துல்யமான இம்மாதிரி இதர ஜுகுப்ஸித வ்யாபாரங்களில் இவர்கள் ஶாஸ்த்ர வாக்யங்களில் ஏதாவதொன்றை வ்யாஜமாகக் கைப்பற்றி ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்களென்றே தோன்றுகின்றது. கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஶாஸ்த்ர வாக்யத்தின் தாத்பர்யமாவது — ‘தைவமொன்று உண்டென்று தாம் அறிந்தும் மற்றவர்களுக்கு அதைத் தெளியப் போதிக்கும் ஶக்தியைப் பெற்றுமிருக்கும் பெரியோர்கள், தைவமில்லை யென்றும் அப்படி ஒரு தைவமிருந்தால் அது தோஷதுஷ்டமென்றும் நிந்திக்கும் அஸத்துக்களை யதாஶக்தி உபதேஶாதிகளால் திருத்தவும், அது ஸாத்யமில்லாவிடில் அவர்களை யதாஶக்தி பரித்யாகம் செய்யவும் முயல வேண்டும்’ என்பதுதான். ‘நிக்ருஹ்யா:’ என்பதற்கு ‘தமது ஶக்திக்கு வஞ்சனையில்லாமல் தடியடியால் ஸம்பாவிக்க வேண்டும்’ என்பது அர்த்தமாகாது. அப்படிப்பட்ட நிக்ரஹம் உபஶாந்தர்களாக இருக்கவேண்டும் ப்ராஹ்மணர்களுடைய தர்மமாகாது. நமக்கு ப்ராப்தமில்லாமல் இதரர்களுக்கு ப்ராப்தமாக இருக்கும் ஶிக்ஷணரூபமான அந்தத் தர்மத்தை இவர்கள் தமக்கு ஆரோபித்துக்கொண்டால், தமக்குள் அடித்துக்கொண்டு நிற்கும் இயற்கையான தௌர்ஜந்யத்திற்கு ஒரு வித கடைப்போக்கை இவர்கள் தேடி அதனால், தூர்ஜநர்களால் ஶ்லாகிக்கப்படும் ஒருவித அதிஷ்ட நிர்வ்ருதியை அடைய ப்ரயத்நப்படுகிறார்களென்று சொல்லாமல் வேறு என்ன சொல்லக்கூடும்?

இன்னும் சிலர், ‘இதர கலையார் தமது ஆசார்யர்களின் ஶத்ரு; ஆகையால், அவர்களுக்கு த்ரோஹம் செய்வது ஆசார்ய கைங்கர்யமாகும்’ என்னும் ஒரு அநுமானத்தைப் பாராட்டிக்கொண்டு பரத்ரோஹம் முதலிய அக்ரமங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்கள். அந்த அக்ரமங்களை, இவர்கள் பாமர க்ருத்யங்களென்றும் பகவந்நிக்ரஹஹேதுக்களென்றும் எண்ணுகிறதில்லை; அவைகளால் நேரும் நித்ய கர்மங்களுடைய ஸங்கோசத்தையும் பெரிதாகப் பாராட்டுகிறதில்லை; அதனால் தமக்கு ஸம்பவிக்கும் க்லேஶங்களையும் கொஞ்சமேனும் கவனியாமல் இவர்கள் இரவும் பகலும் ஓடி ஆடி அலைவதை எல்

லாரும் பார்க்கலாம். இதுவும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாகுமோ? ‘இதரகலையார் தமது ஆசார்யர்களின் ஶத்ரு’ என்று நினைப்பதே பிசகு; அப்படி அவர்கள் ஆசார்ய ஶத்ருக்களாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கு த்ரோஹம் செய்வது ஆசார்ய கைங்கர்யமாகும் என்று நினைப்பது மிகப்பிசகு. ஶாஸ்த்ரம் உபாதேயமானால், முழுவதும் உபாதேயமாக வேண்டுமேதவிர, நமக்கு அபேக்ஷிதமான அம்ஶம் உபாதேய மென்றும் மற்றவையெல்லாம் அநுபாதேயமென்றும் சொல்வது ஸரியன்று. ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை யதாஶக்திசெய்யவேண்டும் என்று விதிக்கும் ஶாஸ்த்ரமே, அத்ரோஹம் அஹிம்ஸை தயை க்ஷமை முதலிய ஆத்மகுணங்களும் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்களென்று விதிக்க வில்லையா?

“அஹிம்ஸா ஸத்யமஸ்தேயம் ஶௌசமிந்த்ரியநிக்ரஹ:”

“ஸத்யம் வத”

“தர்மம் சர”

இத்யாதியான பல ஆஜ்ஞைகளையும் விதிக்கவில்லையோ? அவைகளை உல்லங்கநம் செய்வது பகவத்ஸம்மதமாகுமோ? மஹத் ஸந்ததியில் ஜநித்து, ஸதாசார்யனைத்தேடி அடைந்து ஆத்மவித்யையைக்கற்று, ஶாஸ்த்ரம் உல்லங்கநம் செய்யத்தகுந்ததன்று என்னும் எண்ணத்துடன் அத்யந்தம் உபஶாந்தர்களாய் பஹுகாலம் ஸந்த்யோபாஸந ஔபாஸநாதிகளைக் குறைவறச் செய்து, பிறகு அபர வயஸ்ஸில், ‘இதர கலையாரை நிக்ரஹிக்காமல் காலமெல்லாம் வீணாகிவிட்டதே!’ என்னும் அநுஶயத்துடன்போல, ப்ராஹ்மணனுக்கு உரிய க்ஷமை முதலிய நல்லகுணங்களைத் துறந்து அதிகுத்ஸிதங்களான த்ரோஹ கர்மங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பதும், ப்ராத:ஸ்நாநாதிகளைக் கொஞ்சமேனும் கவனியாமல் அவைகளை இழந்தோமேயென்னும் அநுதாபமுங் கொள்ளாமல் மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட், ஜில்லாக்கோர்ட், ஹைகோர்ட் முதலிய இடங்களில் அந்த்ய ஜாதியர்களுடன் நித்ய கர்மாநுஷ்டாந காலங்களில் பேதமறக்கலந்து நிற்பதும், பகவத்த்யாநத்திற்கு என்று நிர்தேஶிக்கப்பட்ட காலங்களில் வ்ராத்யர்களுடன் கலந்து இதர கலையாருக்கு எவ்விதமான தீங்கு செய்யலாமென்று ஆலோசிப்பதும், இதுவரையில் அஶாஸ்த்ரீயமென்று விலக்கப்பட்டிருந்த ரயில்வண்டி ஸஞ்சாரம் பட்டணவாஸம் இவையெல்லாவற்றையும் பரமபோக்யமென்று நினைப்பதும் இவை முதலான நிஷித்த வ்யாபாரங்களில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சில வைஷ்ணவர்களை நாம் ஸாக்ஷாத்தாக அறிவோம். ‘ஐயோ!’

“[illegible]”

என்கிறபடி ஸம்ஸாரமாகிற கடலை அநேகமாகக் கடந்துநிற்கும் இவர்கள் ஸ்வல்ப தூரத்தில் பதநத்தை அடைகிறார்களே!’ என்று இவர்களைப் பார்க்கும் ஒருவனுக்கு எப்படி வருத்தமுண்டாகாமல் இருக்கும்?

தவிரவும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு இம்மாதிரியான வ்யாபாரத்தை ஒரு தர்மமாக நமது ஶாஸ்த்ரம் உபதேஶிக்கவில்லையே. ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வேண்டுவனவான நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களைப்பற்றிப் பரக்கப் பேசின பிறகு, கௌதம மஹர்ஷி,

“அதாஷ்டாவாத்மகுணா:—தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்தி ரநஸூயா ஶௌசமநாயாஸோ மங்கலமகார்பண்யமஸ்ப்ருஹேதி”

‘ப்ராஹ்மணர்களுக்கு அவஶ்யம் ஆத்ம குணங்களென்று எட்டுக் குணங்கள் அபேக்ஷிதங்கள்; அவையாவன—ஸர்வபூதங்களிடத்திலும் தயை, க்ஷாந்தி, அநஸூயை, ஶௌசம், அநாயாஸம், மங்களம், அகார்ப்பண்யம், அஸ்ப்ருஹை’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்தக் குணங்களின் லக்ஷணங்கள், ப்ருஹஸ்பதி மஹர்ஷியால் பின்வருமாறு விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன :—

“பரே வா பந்துவர்கே வா மித்ரே த்வேஷ்டரி வா ஸதா |
ஆபந்நோ ரக்ஷிதவ்யஸ்து தயைஷா பரிகீர்த்திதா ||
பாஹ்யே சாத்யாத்மிகே சைவ து:கே சோத்பாதிதே க்வசித் |
ந குப்யதி ந வா ஹந்தி ஸா க்ஷமா பரிகீர்த்திதா |
[illegible] |
ந [illegible] ப்ராஜ்ஞஸ் [illegible] ஸாநஸூயேதி [illegible] ||
அபக்ஷ்ய பரிஹாரஸ்ச ஸம்ஸர்கஶ்சாப்யநிந்திதை: |
ஸ்வதர்மே ச வ்யவஸ்தாநம் ஶௌசமேதத் ப்ரகீர்த்திதம் |
யதாரம்பே பவேத் பீடா நித்யமத்யந்தமாத்மந: |
தத்வர்ஜயேத் தர்ம்யமபி ஸோ(அ)நாயாஸ: ப்ரகீர்த்தித: |
ப்ரஶஸ்தாசரணம் நித்யமப்ரஶஸ்தவிவர்ஜநம் |
ஏதத்தி மங்கலம் ப்ரோக்தம் ருஷிபிஸ்தத்வதர்ஶிபி: |
ஸ்தோகாதபி ப்ரதாதவ்யமதீநேநாந்தராத்மநா |
அஹந்யஹநி யத்கிஞ்சிதகார்பண்யம் ததுச்யதே |
யதோத்பந்நேந ஸந்தோஷ: கர்த்தவ்யோ ஹ்யல்பவஸ்துநா, பரஸ்யாசிந்தயித்வார்த்தம் ஸாஸ்ப்ருஹா பரிகீர்த்திதா ||”

இதன் அர்த்தமாவது :—